Người Láng Giềng của Ánh Trăng

ĐINH MẶC
Dịch giả: greenrose1q

Truyện được dịch và chia sẻ tại www.kitosvn.com

Người láng giềng ánh trăng

Tác giả: Đinh Mặc

♥

Thể loại: Lãng mạn, Ngôn tình, Viễn tưởng, Văn học phương Đông

♥

Người dịch: Greenrosetq

♥

Đơn vị phát hành: AZ Vietnam (Văn Việt Books)

♥

Nhà xuất bản: NXB Hội Nhà văn

♥

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

♥

Số trang: 920

♥

Ngày xuất bản: 12/09/2015

♥

Giá bìa: 230.000đ/bộ

♥

Nguồn: kitesvn.com

♥

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com

*Ebook được website **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Giới thiệu

Chương 1: Mục đích anh đến

Chương 2: Trí tuệ nhân tạo
Chương 3: Tiễn em về nhà
Chương 4: Câu chuyện nhỏ- Buổi phỏng vấn của nhóm ba người
Chương 5: Cá nằm trên thớt
Chương 6: Cá nằm trên thớt 2
Chương 7: Thế giới của nó
Chương 8: Thế giới của nó 2
Chương 9: Anh đừng để bụng
Chương 10: Bao giờ gặp lại
Chương 11: Bao giờ gặp lại 2
Chương 12: Trong cơn mưa này
Chương 13: Anh bạn thân yêu
Chương 14: Anh bạn thân yêu 2
Chương 15: Đến nhà tôi đi!
Chương 16: Đến nhà tôi đi! 2
Chương 17: Mong gặp lại anh
Chương 20: Vô cùng nhớ anh
Chương 21: Vô cùng nhớ anh 2
Chương 22
Chương 23
Chương 24: Đụng đầu nơi ngõ hẹp
Chương 25: Đụng đầu nơi ngõ hẹp 2
Chương 26: Hướng đi của cô ấy
Chương 27: Hướng đi của cô ấy 2
Chương 28: Hãy bảo vệ tôi
Chương 29: Hãy bảo vệ tôi 2
Chương 30: Em đang đợi anh
Chương 31: Em đang đợi anh 2
Chương 32: Có chút mong chờ
Chương 33: Có chút mong chờ 2
Chương 34: Tôi quá xúc động
Chương 35
Chương 36
Chương 37

Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42: Bảy trăm năm sau
Chương 43: Cho em nụ hôn dịu dàng
Chương 44: Sinh vật đồ chơi
Chương 45: Sinh vật đồ chơi 2
Chương 46: Biệt danh Tinh Lưu
Chương 47: Biệt danh Tinh Lưu 2
Chương 48: Thành ý của tôi
Chương 49: Bí mật của cô ấy
Chương 50: Bí mật của cô ấy 2
Chương 51: Ánh trăng tàn khốc
Chương 52: Xin đừng sợ hãi
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Ngoại truyện: Thanh Tri và Mục Nham
Chương 70

Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Ngoại truyện: Cầu hôn
Băng và lửa kết hợp
Nhiễm Dư và Lin
Cuộc sống chung
Mãi sau này
Cố Tế Sinh
Thổi bong bóng

Giới thiệu

Lần đầu tiên gặp gỡ, cô cứ tặng bánh ngọt cho anh. Dù ghét nhất đồ ngọt nhưng anh vẫn cố ăn hết.

Lần thứ hai, bởi vì sợ hãi nên cô ôm chặt lấy anh. Gương mặt anh hơi ửng đỏ: “Cô gái, xin hãy buông tay.”

Lần thứ ba, cô bất cẩn hôn anh. Vẻ mặt anh tựa như nhìn thấy ma quỷ, nhưng cô nói: “Chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, anh khỏi cần bận tâm.”

Là một sĩ quan ưu tú được giáo dục đến nơi đến chốn, có thể xác và tinh thần khỏe mạnh, Ứng Hàn Thời không thể không nghĩ về nụ hôn đầu của mình.

Diệu Nhật đã rơi, Ngân Hà không còn Đế quốc.

Có lẽ số phận đã cho chúng ta gặp nhau, nên hy vọng có thể cùng em tái ngộ.

Anh vượt qua bao nhiêu năm ánh sáng mới có thể gặp được em.

Hóa ra, điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời này là cuối cùng anh cũng gặp được em vào ngày ấy, tháng ấy, năm ấy

Chương 1: Mục đích anh đến

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống triền núi, rừng cây xanh tươi lấp lánh tia sáng vàng. Ngôi chùa tọa lạc trên đỉnh núi, lặng lẽ nhìn xuống thành phố cách đó không xa. Cánh cổng của ngôi chùa có màu vàng xỉn, lối đi lát đá cũ kỹ và sạch sẽ, trong sân trồng không ít hoa cỏ. Bởi vì còn sớm nên xung quanh tĩnh lặng, không một bóng người.

Tạ Cẩn Tri mặc áo khoác mỏng, quần dài màu đen và đi đôi giày thể thao, rảo bước nhanh trên con đường núi. Cô móc mười đồng mua vé thắng cảnh, đi qua cổng chùa. Khi ngẩng đầu, cô liền nhìn thấy bậc thang trắng và quần thể kiến trúc hoành tráng ở trên cao. Cô thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Đi mấy bước, điện thoại đổ chuông, đồng nghiệp cũng là cô bạn thân Nhiễm Dư gọi tới: “Cẩn Tri, cậu đã đỡ chút nào chưa? Có cần mình mang cơm trưa cho cậu không?”

Tạ Cẩn Tri cười đáp: “Không cần đâu. Mình không sao.”

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng chim hót véo von. Nhiễm Dư nghe thấy nên tò mò hỏi: “Cậu đang ở đâu thế?”

“À...” Cẩn Tri tiếp tục leo cầu thang: “Mình đang ở chùa Bảo An.”

Nghe bạn nói vậy, Nhiễm Dư tỏ ra sốt ruột: “Chẳng phải tối qua cậu bảo khó chịu trong người hay sao? Bị ốm còn không ở nhà nghỉ ngơi, lên núi làm gì thế? Lẽ nào định xin Bồ Tát phù hộ? Cậu là người theo chủ nghĩa vô thần cơ mà?”

Cẩn Tri đã đi tới cửa chính điện, cô từ tốn mở miệng: “Yên tâm đi! Mình khỏi rồi, ra ngoài càng dễ chịu hơn. Mình đúng là người theo chủ nghĩa vô

thần. Tuy nhiên, đối với những sự vật chưa biết rõ, mình cũng có chút kính sợ.”

Bên ngoài ánh nắng ấm áp, nhưng trong đại điện tương đối lạnh lẽo, đâu đâu cũng thấy màu sắc nặng nề, u tối. Pho tượng Phật màu vàng ngự trên bảo tọa, đôi mắt từ bi hướng về phía trước. Hương vòng phảng phất tỏa ra mùi dễ chịu, thẩm thấu vào lòng người.

Cẩn Tri đứng bất động trong giây lát rồi quỳ xuống trước tượng Phật, ba quỳ chín dập đầu. Khi trán chạm xuống tấm đệm cói, cô lờ mờ nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Chắc có du khách khách đang đi vào.

Sau khi vái lạy xong, cô chắp hai tay trước ngực, nhắm mắt cầu nguyện một lúc mới đứng lên. Vừa mở mắt, cô liền nhìn thấy một người đàn ông ở bên cạnh, chính là người vừa đi vào.

Cẩn Tri liếc qua người đàn ông. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần đen đơn giản, dáng người rất cao. Dù đại điện hơi tối nhưng đường nét gương mặt anh vẫn rõ ràng.

Người đàn ông đứng thẳng, hai tay chắp sau lưng, cách cô vài bước. Tuy nhiên, anh không chú ý đến cô mà nhìn chằm chằm pho tượng Phật. Cẩn Tri cảm thấy đối phương có chút kỳ lạ. Bình thường, khách vào chùa cũng sẽ để ý đến tượng Phật nhưng chỉ liếc qua, nhưng người đàn ông này nhìn không chớp mắt, như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Cảm nhận được ánh mắt của Cẩn Tri, anh liền quay mặt về phía cô.

Cẩn Tri gật đầu, cười với anh: “Chào anh!”

Người đàn ông yên lặng vài giây, bỏ hai tay vào túi quần, cũng mỉm cười: “Chào cô!”

Anh có diện mạo tuấn tú, nụ cười mỉm dường như lan tận đến đuôi mắt, khiến ngũ quan trở nên sinh động hơn. Tuy nhiên, nét cười trong mắt anh lại rất nhạt, đến mức như có như không. Từ người anh toát ra sự trầm tĩnh và lãnh đạm khó tả.

Hai người im lặng một lát, Cẩn Tri lại hỏi: “Vừa rồi, tôi thấy anh cứ dõi mắt về pho tượng Phật. Anh đang nhìn gì thế?” Quả thực cô cũng có chút tò mò.

Người đàn ông nhìn cô rồi đưa mắt về phía bức tượng. Cẩn Tri tưởng đối phương không trả lời. Nhưng vừa quay người đi ra ngoài, cô liền nghe thấy giọng anh vang lên: “Tôi đang xem... tướng mạo của Đức Phật có điểm gì khác con người?”

Cẩn Tri hơi ngây ra. Đi được vài bước, cô lại quay đầu, người đàn ông vẫn đứng yên tại chỗ.

Bên ngoài bầu trời trong xanh, ánh nắng phủ một màu vàng nhạt lên ngôi chùa, một mùi tươi mới pha trộn cỏ cây và đất sét thoang thoảng trong không gian. Cẩn Tri nhanh chóng đi sang gian bên cạnh.

Đến khi cô dạo một lượt và leo lên ngọn tháp bảy tầng rồi quay về cửa chính điện, trong chùa đã xuất hiện không ít du khách. Từng tốp hai ba người đứng ngoài sân hoặc đi lại giữa các gian, bầu không khí tương đối náo nhiệt.

Cẩn Tri thấy hơi lạ, vì bình thường đâu có đông người đến thế. Cô rút điện thoại xem lịch, liền hiểu ra vấn đề. Hôm nay là ngày mười chín tháng Hai âm lịch, là ngày sinh thần của Bồ Tát. Hồi nhỏ, mẹ từng đưa cô lên chùa mấy lần vào ngày này. Cô còn nhớ, nhà chùa phục vụ cả đồ chay và bánh trái rất ngon.

Cẩn Tri đi ngược dòng người, tới nơi yên ắng hơn. Ở bờ tường trắng phía trước có một thầy bói mặc áo cánh dài đang bày biện. Bình thường, Cẩn

Tri không bao giờ tiếp xúc với kiểu người này. Nhưng hôm nay, cô chăm chú quan sát đống tranh bát quái phức tạp mà anh ta bày trên bàn rồi tiến lại gần.

Mới sáng sớm đã có khách hàng, thầy bói cười toét miệng. Anh ta kéo một cái ghế ở bên cạnh cho Cẩn Tri: “Mời cô ngồi! Cô muốn hỏi điều gì? Nhân duyên, việc học hành hay tài vận?”

Cẩn Tri ngồi xuống, im lặng vài giây mới lên tiếng: “Là thế này... gần đây, tôi gặp phải một chuyện... rất kỳ quái.”

Thầy bói “Ờ” một tiếng.

Ngọn gió thổi lá cây reo xào xạc. Cẩn Tri đặt hai tay lên đầu gối, thầm cân nhắc câu từ. Vừa định mở miệng, cô bất chợt nhìn thấy người đàn ông vừa rồi xuất hiện trong đám đông.

Thì ra nhà ăn của ngôi chùa đã bắt đầu phát cơm chay. Ngoài cửa xếp thành hàng dài. Anh đút hai tay vào túi quần, đi xuyên qua dòng người ra ngoài. Xung quanh đều là các ông chú, bà thím lớn tuổi, cười nói không ngớt. Chỉ có anh là trẻ trung, cao lớn, diện mạo sáng sủa nên hết sức nổi bật.

Đi vài bước, người đàn ông đột ngột dừng lại, cúi đầu hỏi bà thím bên cạnh câu gì đó. Bà thím nói rất to, ngay cả Cẩn Tri ngồi khá xa cũng nghe thấy: “Chàng trai, cháu hỏi chúng tôi đang làm gì hả? Tất nhiên là nhận cơm chay rồi. Cơm chay ngon lắm, chỉ chùa Bảo An mới được ăn đồ ngon như thế. Nghe nói truyền thống này đã tồn tại mấy trăm năm. Cháu muốn ăn thử thì xếp hàng sau bác đi.”

Bà vừa dứt lời, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía người đàn ông. Ngoài dự liệu của Cẩn Tri, anh gật đầu rồi đi ra sau bà thím.

Trước đó ở trong chính điện, bắt gặp dáng vẻ chững chạc của anh, lại nghe câu nói về "tướng mạo của Phật", Cẩn Tri cảm thấy anh có phong thái của một "cao nhân". Giờ đây, "cao nhân" đứng xếp hàng cùng những người trung niên để nhận cơm chay. Khóe miệng Cẩn Tri bất giác cong lên. Cô vừa định thu hồi ánh mắt, người đàn ông như linh cảm điều gì đó, đột nhiên quay đầu về bên này.

"Cô ơi! Cô ơi! Rốt cuộc cô muốn hỏi điều gì?" Thầy bói lên tiếng.

Cẩn Tri đưa mắt về phía thầy bói, ngập ngừng vài giây mới trả lời: "Chuyện là thế này. Gần đây, hệ thống máy tính lớn của cơ quan chúng tôi có chút bất thường. Tôi cảm thấy... hoặc là nó bị trúng tà, hoặc là gặp phải hacker rất lợi hại..."

(Máy tính lớn (Mainframe) là loại máy tính có kích thước lớn được sử dụng chủ yếu bởi các công ty lớn như các ngân hàng, các hãng bảo hiểm... để chạy các ứng dụng lớn xử lý khối lượng lớn dữ liệu như kết quả điều tra dân số, thống kê khách hàng và doanh nghiệp, và xử lý các giao tác thương mại... Máy tính lớn có kích cỡ lớn hơn nhiều so với máy tính cá nhân, có thể nhận hàng ngàn lệnh một lúc.)

Cô còn chưa nói hết câu, điện thoại của thầy bói bỗng đổ chuông. Anh ta tỏ ra áy náy: "Chờ tôi một lát, tôi nghe điện thoại đã." Nói xong, anh ta rút chiếc iPhone 5 ra khỏi túi áo.

Cẩn Tri ngậm miệng, nghe anh ta nói chuyện: "Ừ, anh vừa mở hàng. Anh đang có khách ở đây. Trưa anh về nhà ăn cơm. Buổi chiều khi nào xong, anh sẽ đi đón con..."

Cẩn Tri đột nhiên mất hứng. Cô cảm thấy hành động xem bói của mình vừa ấu trĩ vừa nực cười. Không đợi đối phương kết thúc cuộc điện thoại, cô rút mười đồng đặt lên bàn rồi đứng dậy bỏ đi.

Mặt trời ngày càng lên cao, chiếu sáng cả ngôi chùa. Không khí thoang thoảng mùi thức ăn thơm phức. Tuy trong lòng chứa đầy tâm sự nhưng Cẩn Tri cũng có chút đói bụng. Lúc này, cơm chay đã phát hết. Mấy chục chiếc bàn tròn ở nhà ăn chật ních người. Cô nhất thời không nhìn thấy người đàn ông vừa rồi.

Phát hiện có mấy nhà sư bê mâm bánh ngọt từ nhà bếp đi ra ngoài, Cẩn Tri liền đi tới chỗ họ. Khi cô cầm hai miếng bánh đậu xanh tách khỏi đám đông, nhà sư ở phía sau thông báo: “Bánh ngọt đã được phát hết.”

Cô vừa cắm cúi đi về phía trước vừa ăn một miếng. Miếng bánh mềm và mịn, vừa vào miệng đã tan, đầu mày của cô lập tức giãn ra. Đi một đoạn, trước mắt bỗng xuất hiện đôi giày nam màu đen, Cẩn Tri liền ngẩng đầu.

Lại là người đàn ông đó. Anh đứng trước mặt cô, hai tay chắp sau lưng. Đôi mắt đen tuyền không rõ dưới ánh mặt trời.

Anh đã ăn xong rồi? Cẩn Tri nuốt miếng bánh, khẽ gật đầu với đối phương rồi định đi vòng qua người anh.

Ai ngờ, anh giơ tay chặn cô lại. Cẩn Tri kinh ngạc nhìn anh.

Vẻ mặt người đàn ông vẫn hết sức bình tĩnh. Anh từ tốn buông thõng cánh tay rồi lại chắp ra sau lưng. Thân hình anh vốn cao lớn, bây giờ đứng ở khoảng cách gần, chăm chú quan sát cô, nên tự dưng mang lại cảm giác bức người.

Tại sao người đàn ông xa lạ này lại chặn đường mình? Trong đầu Cẩn Tri vụt qua hình ảnh anh xếp hàng ăn cơm chay vừa rồi. Cô liền hiểu ra vấn đề. Bằng không, còn nguyên nhân gì khác?

Cô đưa miếng bánh đậu xanh còn lại ra trước mặt anh: “Anh ăn đi!”

Người đàn ông không cầm ngay. Anh hết nhìn cô rồi lại hướng ánh mắt xuống miếng bánh.

Cẩn Tri cười cười: “Bánh rất ngon. Không sao, anh cứ ăn đi!”

Anh bất động vài giây, đầu mày hơi cau lại. Không hiểu tại sao anh lại nhíu mày nhưng Cẩn Tri cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều. Cuối cùng,anh giơ tay nhận lấy rồi đưa lên miệng, động tác từ tốn và tao nhã.

Người đàn ông nhanh chóng ăn xong. Cẩn Tri nhoẻn miệng cười với anh, chuẩn bị rời đi. Tuy nhiên, giọng nói trầm thấp, ôn hòa của anh đã vang lên: “Cô gái! Tôi đã ăn bánh theo yêu cầu của cô. Tôi nghĩ, tôi có thể nói rõ nguyên nhân đến đây rồi.”

Hả? Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh.

“Tôi biết cô gặp phải chuyện rất đáng sợ.” Anh tiếp tục lên tiếng.

Cẩn Tri sững sờ, toàn thân hóa đá trong giây lát.

Người đàn ông lại chắp hai tay ra sau lưng, nhìn cô đăm đăm. Ánh nắng tạo thành cái bóng nhàn nhạt bên cánh mũi của anh.

“Tôi có thể giúp cô giải quyết.”

Lời tác giả: Ba tháng trôi qua thật nhanh, tôi lại đào “hố” mới rồi. Lần này là tác phẩm hiện đại có yếu tố viễn tưởng. Tuy nhiên, nội dung chủ yếu là ngôn tình đô thị, yếu tố viễn tưởng rất ít, hy vọng mọi người sẽ thích. Những độc giả chưa từng đọc truyện viễn tưởng hãy kiên nhẫn đọc thử vài chương xem có hợp khẩu vị hay không. Bởi vì nam chính truyện này rất dễ thương. Hơn nữa, trước khi tôi viết truyện phá án, nhiều người nghe nói đến phá án cũng chẳng có hứng thú còn gì? Tôi sẽ không viết những thứ cứng nhắc và khó hiểu như trong ấn tượng của các bạn. Tác phẩm này

cũng không có tình tiết u ám và ở trên vũ trụ. Các bạn cứ coi như tiểu thuyết ngôn tình là được.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 2: Trí tuệ nhân tạo**

Chương 2: Trí tuệ nhân tạo

Bầu trời trong vắt, nắng vàng ấm áp bao phủ, vậy mà Tạ Cẩn Tri lại cảm thấy sống lưng lạnh toát. Trong khi đó, người đàn ông vẫn nhìn cô bằng ánh mắt bình thản.

Cẩn Tri biết rõ, cô chưa từng gặp người đàn ông này trước kia. Cô im lặng một lát rồi lên tiếng: “Từ trước đến nay, tôi không bao giờ tin vào mấy chuyện ma quỷ siêu nhiên.” Cô hướng đôi mắt trong veo về phía anh: “Anh có chân có tay, tướng mạo tử tế, sau này đừng giở mấy trò lừa đảo như vậy nữa.”

Ngọn gió thổi nhè nhẹ bên tai. Xung quanh, người đi đi lại lại tấp nập. Ánh nắng rọi xuống, khiến gương mặt anh đặc biệt rõ nét và toát lên vẻ tĩnh lặng.

Người đàn ông im lặng, không biết đang nghĩ gì. Tạ Cẩn Tri lại một lần nữa cất bước rời đi. Tuy nhiên, anh vẫn đưa tay ngăn cản, làm cô suýt nữa đụng vào người anh. Trong lòng có chút bực dọc, ánh mắt của cô đanh lại.

Người đàn ông cất giọng dịu dàng: “Cô chẳng có gì đáng để tôi lừa cả.”

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cẩn Tri là: Anh ta nói cũng có lý. Nhưng ngẫm nghĩ kỹ, câu này hơi sỉ nhục cô thì phải.

“Anh thử nói xem. Tại sao anh lại khẳng định tôi gặp chuyện đáng sợ?” Cô nhìn anh chằm chằm.

Người đàn ông yên lặng vài giây. “Bởi vì tôi là...” Anh đáp: “Hacker hàng đầu.”

Tạ Cẩn Tri không khỏi sửng sốt. Người đàn ông bỏ hai tay vào túi quần, dõi mắt về phía xa xa.

“Ứng Hàn Thời, 189XXXX3598.”

Tựa như biết chắc cô sẽ gọi ình, nói xong câu này, anh liền quay người đi về phía cổng chùa. Người ra vào rất đông, Ứng Hàn Thời nhanh chóng khuất dạng. Tạ Cẩn Tri đứng yên tại chỗ một lúc rồi rút di động lưu số của anh.

***

Thư viện tỉnh nằm ở vị trí trung tâm thành phố Giang. Nhìn từ phía xa xa, tòa kiến trúc màu xám nghiêm trang tọa lạc trên con đường đông đúc của thành phố. Sau khi tốt nghiệp đại học vào năm ngoái, Tạ Cẩn Tri cũng coi như “vượt năm cửa ải chém sáu tướng”, trở thành nhân viên biên chế của thư viện.

(“Qua năm cửa ải chém sáu tướng” dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo đi tìm Lưu Bị và từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, tạo nên uy danh lừng lẫy. Ngụ ý của câu này là vượt qua muôn vàn khó khăn).

Buổi trưa, bầu trời trở nên u ám, mây mù như tấm vải gấm trắng đục bao trùm cả thế gian. Cẩn Tri vừa đi vào đại sảnh, Nhiễm Dư lập tức đứng dậy từ sau dãy bàn làm việc, mở to mắt quan sát cô: “Cậu không sao thật đấy à?”

Cẩn Tri kéo tay bạn: “Mình ổn rồi. Cậu không thấy mình có thể đi làm rồi hay sao?”

Nhiễm Dư gật đầu, quay sang đồng nghiệp ngồi sau dãy bàn làm việc: “Trang Xung! Mấy ngày này Cẩn Tri không được khỏe, anh hãy chịu khó làm nhiều một chút nhé!”

Người đàn ông tên Trang Xung khẽ “ừ” một tiếng, trong khi mắt vẫn dán vào máy tính, thân hình cao gầy bất động.

Cẩn Tri cười, đẩy tay Nhiễm Dư: “Cậu đừng bắt nạt cậu ấy.”

Nhiễm Dư lườm bạn một cái: “Mình đâu có bắt nạt anh ta. Cậu đừng tưởng anh ta ngồi nghiêm chỉnh là đang làm việc. Bây giờ là thời gian nghỉ trưa, anh ta mải chơi game đấy chứ.”

Buổi chiều êm ả trôi qua. Hôm nay là ngày làm việc nên người đến thư viện không đông lắm. Sau khi hoàn tất công việc, Cẩn Tri chống cằm, lơ đễnh liếc nhìn xung quanh. Trang Xung đang đứng giữa hai giá sách, bận rộn sắp xếp. Anh ta và Cẩn Tri vào cơ quan cùng đợt. Bình thường, anh ta tương đối ít nói. Vừa rồi, anh ta nghe lời dặn của Nhiễm Dư, một mình làm phần lớn công việc, đúng là thanh niên ngành kỹ thuật chịu thương chịu khó điển hình.

Nhiễm Dư ngồi ở vị trí của mình, cắm cúi chỉnh lý đống giấy ghi chú của sách. Ánh mắt Cẩn Tri lướt qua người Nhiễm Dư, dừng lại ở chiếc máy tính trước mặt bạn rồi đảo qua dãy máy tính, cuối cùng là màn hình trước mặt mình. Đây là máy tính mới mà cơ quan trang bị đồng loạt vào đầu năm nay.

Ánh mắt cô lại thuận theo đường dây điện, dừng lại ở phòng máy chủ cách đó không xa. Đằng sau cánh cửa kính là thân máy chủ khổng lồ màu xám đen, chiếm trọn cả căn phòng.

Hệ thống máy tính này được nhập khẩu từ Mỹ vào đầu năm nay. Nhờ vậy, thư viện tỉnh trở thành một trong những thư viện hiện đại và lớn nhất khu vực Hoa Trung, thậm chí cả nước.

(Hoa Trung là một trong bảy khu vực địa lý lớn của Trung Quốc, nằm ở miền Trung, hạ lưu sông Hoàng Hà và trung lưu sông Trường Giang. Trên thực tế, khu vực này gồm ba tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc, Hồ Nam)

Thư viện rất yên tĩnh. Cẩn Tri tựa như có thể nghe thấy tiếng máy chủ vận hành. Cô cầm di động đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Cầu thang không một bóng người. Cẩn Tri thổi bụi trên bậc thang rồi ngồi xuống, sau đó gọi điện cho Tạ Cẩn Hành.

Có lẽ đang bận nên một lúc sau, Tạ Cẩn Hành mới bắt máy. Tính Cẩn Tri tương đối trầm, vậy mà anh trai cô còn hướng nội, trầm ổn gấp nhiều lần. Tuy nhiên, trong công tác nghiên cứu khoa học, anh thường đưa ra nhiều ý kiến táo bạo và có tính đột phá. Do đó, anh đã là Phó giáo sư dù chưa đến ba mươi tuổi.

“Cẩn Tri, có chuyện gì thế?” Tạ Cẩn Hành hỏi bằng giọng đầy quan tâm. Anh biết rõ tính em gái, nếu không phải chuyện gấp gáp, cô sẽ không làm phiền anh trong giờ làm việc.

Cẩn Tri một tay cầm di động, một tay vẽ xuống đất, bất chấp bụi bẩn.

“Em muốn hỏi anh một chuyện. Nếu máy tính... đặc biệt là máy tính lớn không hoạt động theo lệnh mà tự hoạt động một cách hỗn loạn thì có thể do nguyên nhân nào tạo thành?”

Tạ Cẩn Hành thực sự có chút bất ngờ, một lúc sau mới trả lời: “Về cơ bản có hai nguyên nhân. Một là hacker xâm nhập.”

Nhắc đến “hacker”, trong đầu Cẩn Tri bất giác vụt qua gương mặt của người đàn ông ban sáng.

“Sau khi bị hacker khống chế, máy tính hoạt động như thế nào hoàn toàn dựa theo ý đồ của hắn. Chắc em cũng biết rõ điều này.” Tạ Cẩn Hành ngừng vài giây, giọng nói thấp thoáng ý cười: “Nguyên nhân thứ hai chính là trí tuệ nhân tạo, lĩnh vực mà những người làm nghiên cứu khoa học như bọn anh hay gặp nhưng cách xa cuộc sống đời thường.”

(“Trí tuệ nhân tạo” hay còn gọi “Trí thông minh nhân tạo” (Artificial Intelligence) là khoa học liên quan đến việc làm áy tính có những khả năng của trí tuệ như con người)

Cẩn Tri yên lặng, lắng nghe anh nói tiếp: “Em cũng biết đấy, các nước nghiên cứu lĩnh vực trí tuệ nhân tạo đã nhiều năm. Có điều, bất kể là nước ta, Nhật Bản hay Mỹ, việc nghiên cứu vẫn đang ở giai đoạn đầu. Anh có một bạn học chuyên về lĩnh vực này ở Viện Khoa học Trung Quốc. Cậu ấy bảo, trong phòng thí nghiệm của cậu ấy thường xuyên xảy ra hiện tượng máy tính không làm theo lệnh, mà tự hoạt động hỗn loạn.”

Cẩn Tri khẽ “vâng” một tiếng.

Anh trai cô lại hỏi: “Bên em gặp phải vấn đề cụ thể nào?”

Giọng Cẩn Tri có chút nặng nề: “Có lẽ là nguyên nhân đầu tiên, nhưng cũng có khả năng là nguyên nhân thứ hai.”

Tạ Cẩn Hành trầm mặc một lúc mới lên tiếng: “Anh nhớ, cơ quan em mới nhập hệ thống này hồi đầu năm đúng không?”

“Vâng. Chính là nó.” Cô đáp.

Đầu kia điện thoại lại tĩnh lặng vài giây. Cuối cùng, Tạ Cẩn Hành nói: “Bây giờ em đừng làm gì cả. Đợt này anh bận một dự án phải cắt đứt liên lạc với bên ngoài, đến điện thoại cũng không được sử dụng. Tuần sau anh qua bên đó, chúng ta gặp rồi nói chuyện sau.”

***

Tầm chiều tối, mây đen ùn ùn kéo đến, bầu trời tựa như sắp đổ cơn mưa. Căn hộ thuê của Tạ Cẩn Tri nằm ở gần thư viện tỉnh, đi bộ khoảng bảy, tám phút là tới. Cô vừa về đến nhà, liền có giọt nước mưa từ ngoài cửa sổ hắt vào. Tiếng rào rào đến rất nhanh, báo hiệu một cơn mưa lớn.

Mấy hộp chuyển phát nhanh đã dỡ ra, để lộn xộn ở gần cửa ra vào; trên sofa đầy quần áo của cô; chăn ở trên giường gấp một cách tùy tiện; mặt bàn cũng bừa bộn. Nhiễm Dư từng nhận xét, Cẩn Tri là người "bề ngoài xinh xắn nhưng không đảm đang" điển hình.

Cẩn Tri chẳng hề bận tâm. Cô thấy như vậy cũng tốt, mang lại cảm giác ấm áp. Cô dẹp đồ sang một bên, chừa chỗ trống trên mặt bàn rồi đặt hộp cơm cà ri vừa mua từ quán ăn nhỏ. Cẩn Tri ngồi xuống, vừa ăn cơm vừa mở điện thoại, gõ chữ "Ứng Hàn Thời" vào ô tìm kiếm.

Không có kết quả nào, bất kể là hình ảnh hay lí lịch, thông tin cuộc đời... Lẽ nào anh ta thật sự là hacker?

Cẩn Tri ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Cách đó không xa là tòa nhà thư viện, lúc này đã tắt đèn tối om, giống một người khổng lồ màu xám đứng trong màn mưa trắng xóa.

Góc tường đột nhiên vang lên tiếng "ding dong". Cẩn Tri nhìn qua bên đó, "Robot dọn nhà" mà cô mua từ mấy tháng trước bắt đầu hoạt động.

Lúc mới mua về, Cẩn Tri còn có hứng thú đi theo quanh căn phòng, xem nó làm việc. Thời gian sau, cô đã quen với sự tồn tại của nó.

Cô buông đũa rồi đứng đậy, đi đến chỗ cỗ máy, ngồi xổm xuống, lặng lẽ quan sát.

"Người máy dọn nhà" là cách gọi mỹ miều của nhà sản xuất. Trên thực tế, nó chỉ là "cỗ máy quét dọn" mà thôi. Sản phẩm hình tròn, giống một cái bánh kim loại cỡ lớn, trên thị trường bán mấy ngàn nhân dân tệ. Nó được cài đặt chế độ quét dọn, trên đầu có camera, bên trong có con chip. Nó có thể căn cứ vào địa hình gian phòng, thiết lập sơ đồ quét dọn đơn giản. Nếu đặt chế độ hẹn giờ, nó sẽ tự động dọn cả căn phòng rồi quay về bên ổ điện, không cần con người điều khiển.

Tạ Cẩn Hành nói, lĩnh vực trí tuệ nhân tạo cách cuộc sống của cô rất xa. Nhưng người chăm chỉ và sạch sẽ như anh chắc vẫn chưa từng dùng "robot dọn nhà".

Không biết, "trí năng nhân tạo sơ cấp" ở giai đoạn nghiên cứu như anh nói tiên tiến hơn cỗ máy này bao nhiêu lần?

Đến lúc trời tối đen, mưa vẫn không ngớt. Cẩn Tri ngồi bên cửa sổ đọc sách. Mới giở vài trang, điện thoại của cô chợt đổ chuông. Là Nhiễm Dư gọi tới, giọng nói rất sốt ruột: "Cẩn Tri! Cậu nhất định phải giúp mình một việc. Mình xin cậu đấy!"

"Nói đi!" Cẩn Tri tiếp tục giở sách, khóe miệng cong cong: "Cậu vội gì chứ?"

Ngữ khí của Nhiễm Dư vừa ủ rũ vừa áy náy: "Hôm nay, lúc ra về, mình đã quên không đóng mấy cửa sổ chính ở khu thư tịch cổ..."

Tạ Cẩn Tri liền dừng động tác.

"Mình biết mưa to như vậy, đi lại rất bất tiện, nhưng mình sống ở bên này bờ sông, cách cơ quan khá xa. Mình đã gọi cho Trang Xung, nhưng cậu cũng biết anh ta cứ về đến nhà là bập vào game, chẳng nghe máy gì cả. Chỉ có cậu ở gần nhất, nhờ cả vào cậu đấy. Nếu sách quý bị ướt, chắc Giám đốc sẽ lột da mình mất. Mình đúng là sơ suất quá. Thật ngại quá, cậu có thể đi một chuyến không? Ngày mai mình mời cậu ăn lẩu nhé!"

Biết tình hình tương đối tệ hại, Cẩn Tri không biết nói gì. Nhiễm Dư nghiến răng: "Nếu cậu không tiện thì để mình đi vậy. Không sao đâu."

"Không phải." Cẩn Tri ngắt lời bạn, ngẩng đầu dõi mắt về phía khu thư viện. Tòa kiến trúc đã trở nên không rõ ràng, tựa như hòa tan vào bóng đêm.

Tối hôm kia, cô một mình đến cơ quan, được chứng kiến sự việc hết sức ly kỳ. Hôm nay, liệu cô có gặp lại cảnh tượng đó hay không?

“Vừa rồi mình đang nghĩ đến chuyện khác.” Cẩn Tri lên tiếng: “Mình đi ngay đây, cậu đừng lo.”

Tạ Cẩn Tri lấy ô và đèn pin rồi rời khỏi nhà. Trời mưa rất to nên đường phố thưa thớt bóng người và xe.

Đèn đường tù mù, Cẩn Tri đi qua vô số vũng nước, nhanh chóng đến tòa nhà thư viện.

Có hai ba chiếc ô tô đỗ ở ngoài cổng. Bình thường, cô không chú ý đến xe cộ nhưng hôm nay có một chiếc đặc biệt nổi bật. Là xe mui trần hai chỗ Porsche màu đen bóng loáng, chỉ qua đường nét thân xe cũng biết là loại đắt tiền.

Cẩn Tri liếc qua rồi đi vào thư viện. Đến dưới mái hiên, cô thu ô, quẹt thẻ mở cửa, bật ngọn đèn ở hành lang. Ngọn đèn sáng trắng như hồ nước trải dài từ vị trí của cô, tỏa ra bốn phương tám hướng, từ từ tràn qua hành lang tăm tối.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 3: Tiễn em về nhà**

Chương 3: Tiễn em về nhà

Trong con mắt nhiều người, Tạ Cẩn Tri người cũng như tên, là một cô gái thanh tú, trầm tính, có tri thức. Cô tốt nghiệp đại học danh tiếng Hoa Trung với thành tích xuất sắc. Từ khi tham gia công tác, cả ngày cô chỉ làm bạn với sách. Bình thường, Cẩn Tri tương đối ít nói, không chủ động bắt chuyện, tạo lập quan hệ xã giao. Tuy nhiên, những người bạn thân như Nhiễm Dư biết rõ, an phận và trầm tĩnh chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi. Trên thực tế, cô bạo dạn, có chính kiến, thậm chí còn có chút nổi loạn và lòng hiếu kỳ mạnh mẽ. Cô bạn Nhiễm Dư luôn gây ấn tượng là người năng nổ, tháo vát nhưng mỗi khi gặp phải chuyện cấp bách, cô luôn vô thức dựa dẫm vào Cẩn Tri.

Ví dụ như tối hôm nay, một phần do Nhiễm Dư nhờ giúp đỡ, một phần là bản thân muốn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì nên Cẩn Tri không hề do dự, đi thẳng vào tòa nhà tối đen.

Xung quanh rất yên tĩnh. Tiếng mưa gió bị ngăn lại ở bên ngoài cửa sổ, tựa như cách cả thế giới. Hành lang được chiếu sáng chỉ có nhịp bước chân đều đều của Cẩn Tri. Cô đã lên đến tầng có khu lưu trữ thư tịch cổ. Cô đi rất chậm, tay nắm chặt đèn pin để đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra. Tuy nhiên, cho tới thời điểm này, tất cả vẫn diễn ra bình thường.

(Thư tịch cổ: Sách vở thời xưa)

Cẩn Tri tiếp tục di chuyển từng bước về khu thư tịch cổ, đồng thời bật đèn dọc hành lang. Do quá tĩnh lặng nên những âm thanh cực khẽ cũng được khuếch đại lên, lọt vào tai cô rõ mồn một. Ví dụ, tiếng “rì rì” ở dây tóc bóng đèn, tiếng giọt nước rơi lộp bộp trên mái hiên ở đâu đó. Những âm thanh này phảng phất khiến lòng người trở nên trống trải và cô liêu.

Cẩn Tri nhanh chóng đi đến cửa dẫn vào khu lưu trữ sách. Toàn bộ đèn ở hành lang đã được bật sáng nhưng bên trong vẫn tối om. Từng dãy giá

sách xếp thẳng hàng ngay lối tựa như vô số con người vai kề vai đứng trong bóng đêm.

Cô ngẩng đầu, dõi mắt về phòng máy chủ. Nơi đó cũng rất tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét của cỗ máy và CPU nhấp nháy đèn đỏ báo hiệu vận hành hao năng lượng thấp. Trong khi đó, mọi màn hình máy tính trong thư viện đều đen sì. Tất cả đều không có dấu hiệu bất ổn nào.

Tạ Cẩn Tri quẹt thẻ. Cánh cửa tự động mở ra, cô liền đi vào trong. Đầu tiên, cô bật hết công tắc đèn. Cả khu lưu trữ sách sáng trưng trong giây lát. Cẩn Tri ngó nghiêng rồi đi xuyên qua hai hàng giá sách, tới chỗ Nhiễm Dư bảo.

Vào giờ làm việc, thư viện cũng bật đèn nhưng có lẽ do bên ngoài quá tối nên lúc này, ánh đèn dường như sáng trắng hơn ban ngày. Xung quanh lại tĩnh lặng, không một bóng người nên tự nhiên Cẩn Tri có cảm giác không chân thực.

Đi hết hàng giá sách, Cẩn Tri bất giác ngây ra. Mọi cửa sổ đều được đóng kín. Lẽ nào Nhiễm Dư nhớ nhầm? Nhưng hồi nãy nói chuyện điện thoại, cô ấy nhớ rất rõ, có mấy cửa sổ chưa đóng.

Cẩn Tri vô thức cúi xuống xem xét nền đất. Sàn gỗ ở bên dưới cửa sổ không hề có dấu vết của nước mưa.

Chắc là Nhiễm Dư nhớ nhầm thật... Cẩn Tri đột nhiên cứng đờ người khi nhìn thấy nửa dấu chân ở bên cạnh giá sách. Vệt nước vẫn chưa khô, chứng tỏ vừa mới xuất hiện. Dấu chân có vết bùn đất, từ độ dài có thể đoán đây là giày của đàn ông.

Cẩn Tri lạnh toát sống lưng, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Vừa rồi khi đến thư viện, cô đã để ý xung quanh, biết chắc không có ai ở trong tòa nhà. Căn cứ vào vị trí của dấu chân, người đó có khả năng đột nhập từ cửa sổ.

Cẩn Tri nắm chặt đèn pin, bắt đầu soi từng hàng giá sách. Tuy nhiên, dù kiểm tra toàn bộ gian phòng, cô cũng không tìm thấy ai khác. Khi cô quay lại đầu bên này, dấu chân đã sắp khô, chỉ dính lại một chút dấu vết đất bùn.

Cẩn Tri quyết định tới phòng bảo vệ xem camera giám sát. Nhưng khi đến gần cửa ra vào, cô bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Cẩn Tri liền dừng bước, quay người ngó nghiêng xung quanh, nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Cô nhìn chằm chằm vào góc tường bên phải cửa ra vào, nơi đó có hai chiếc xe đẩy. Bình thường, nếu phải vận chuyển nhiều sách, nhân viên thư viện sẽ dùng xe đẩy này. Đây là sản phẩm do các nghiên cứu sinh khoa Điều khiển tự động của trường đại học Giang thiết kế và chế tạo rồi tặng cho thư viện tỉnh. Trên đầu tay nắm có lắp một màn hình điều khiển tinh thể lỏng nho nhỏ.

Về mặt lý thuyết, mấy chiếc xe đẩy có thể kết nối với hệ thống. Chỉ cần nhập lệnh theo quy trình, xe đẩy sẽ tự động vận chuyển sách đến địa điểm đã định. Điều này tương tự như “robot dọn nhà” của Cẩn Tri.

Tuy nhiên, việc tự động hóa trong văn phòng cần rất nhiều công tác chuẩn bị, trong khi chưa chắc đã đạt hiệu quả cao. Nhân viên thư viện nhanh chóng phát hiện, thời gian nhập lệnh để xe đẩy tự động vận hành còn lâu hơn thời gian đẩy xe theo kiểu thủ công. Hơn nữa, thiết kế của nhóm nghiên cứu sinh vẫn chưa hoàn thiện, thường xảy ra sự cố... Thế là mọi người nhanh chóng bỏ qua phần “máy móc tiên tiến”, coi chúng chỉ là xe đẩy bình thường.

Tạ Cẩn Tri nhớ rõ, trước khi ra về, cô và Trang Xung đã đưa mấy chiếc xe tới khu chứa dụng cụ bên cửa sổ. Hơn nữa, cô là người cuối cùng rời khỏi cơ quan.

Ai đã động đến chúng? Hay là chúng tự di chuyển tới nơi này? Ánh mắt cô lướt qua tay nắm kim loại đã hơi tróc sơn và bốn bánh xe nhỏ ở dưới.

Trầm ngâm trong giây lát, Cẩn Tri tắt hết nguồn điện, đi nhanh xuống phòng bảo vệ.

***

Đêm đã về khuya, trời ngớt mưa nhưng vầng mây vẫn còn u ám và nặng nề. Cẩn Tri không mở ô, để giọt nước lác đác rơi xuống đầu cho tỉnh táo. Cô gõ cửa phòng trực. Nhân viên bảo vệ tỏ ra ngạc nhiên khi nhìn thấy cô: “Cô Tạ có việc gì mà đến đây vào giờ này thế?”

Cẩn Tri yêu cầu được xem camera giám sát. Mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng anh ta vẫn mở đoạn băng liên quan đến thời gian và khu vực mà cô bảo.

“Cả buổi tối, tôi không rời mắt khỏi màn hình. Có thấy gì đâu.” Anh ta lẩm bẩm.

Cẩn Tri lặng thinh. Hai người bắt đầu xem từ thời điểm tan sở. Do góc độ của camera nên hình ảnh thu được chỉ là khu giá sách chứ không phải chính diện cửa sổ nên cô chẳng thể xác định, lúc đó cửa sổ đóng hay mở. Tuy nhiên, cô có thể nhìn thấy rõ, hai chiếc xe đẩy nằm ở khu dụng cụ gần cửa sổ chứ không phải cạnh cửa ra vào.

Thời gian chầm chậm trôi qua, màn hình cuối cùng trở nên tối đen, không một tia sáng, cũng chẳng có bất cứ động tĩnh nào. Không có người nhảy vào từ cửa sổ, cũng chẳng có ai giẫm xuống nền đất bên cạnh giá sách, để lại nửa dấu chân.

Cẩn Tri bấm phím tua nhanh. Cho tới khi thời gian trên màn hình trùng khớp với đồng hồ treo tường, đoạn băng kết thúc. Ngay cả bản thân cô cũng không hề xuất hiện trong camera giám sát.

Cẩn Tri bất giác sởn gai ốc. Tuy nhiên, trong đầu cô đã nghĩ tới một khả năng. Cô quay sang hỏi nhân viên bảo vệ: “Nếu có người muốn thay đổi nội dung đoạn băng, chắc cũng dễ thôi, đúng không?”

Anh chàng bảo vệ ngây người. Cô gái trước mặt có diện mạo thanh tú, trắng trẻo, đôi mắt tựa như chứa đầy khí lạnh của cơn mưa đêm. Nghe giọng điệu trầm tĩnh của cô, bị cô nhìn chằm chằm, anh ta tự nhiên có chút căng thẳng. Tuy nhiên, lời nói của cô khó mà tưởng tượng nổi.

Anh ta cười cười: “Cô Tạ! Cô muốn nói đến hacker phải không? Đó chỉ là trên phim ảnh mà thôi, thực tế làm gì có. Hơn nữa, chỗ chúng ta đâu phải viện bảo tàng chứa đồ vật quý giá, mà chỉ toàn là sách thôi. Hacker bỏ nhiều công sức khống chế chúng ta để ăn trộm sách hay sao?”

***

Từ phòng bảo vệ đi ra ngoài, Tạ Cẩn Tri lại quay đầu về phía tòa nhà thư viện. Cô có một dự cảm kỳ lạ rằng hai chiếc xe đẩy sẽ quay về chỗ cũ vào sáng ngày mai. Nhưng bây giờ, cô chỉ muốn về nhà lên giường nằm, muốn được nghỉ ngơi yên tĩnh.

Phố xá vắng lặng. Cẩn Tri vừa đi bộ một đoạn, chiếc Porsche đỗ bên lề đường lặng lẽ chuyển bánh, bám theo cô.

Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, hai tay đặt trên vô lăng. Tóc anh hơi bị ướt, ống quần và giày cũng dính nước mưa. Qua tấm kính, anh âm thầm quan sát người phụ nữ một mình đi bộ cách đó không xa.

Cẩn Tri rảo bước tương đối nhanh, giẫm qua những vũng nước trên hè phố. Cô nhìn thẳng về phía trước, gương mặt nghiêng trắng trẻo có vẻ nghiêm nghị, không biết đang nghĩ đến chuyện gì. Cả người cô hoàn toàn hòa hợp với cơn mưa đêm.

Đúng lúc này, di động của Ứng Hàn Thời đổ chuông. Đầu kia truyền đến giọng nam trung trầm thấp, đầy từ tính, nhưng ngữ điệu lại rất thoải mái: “Đại ca, tại sao hệ thống định vị thông báo anh đã rời khỏi thư viện, đi về khu dân cư?” Không đợi Ứng Hàn Thời trả lời, anh ta tiếp tục chất vấn: “Còn nữa, anh đang lái chiếc Porsche, mẫu xe có tốc độ nhanh nhất thế giới, nhưng sao nó lại di chuyển với tốc độ rùa bò thế?”

Khóe miệng Ứng Hàn Thời nhếch lên. Anh nhướng mắt nhìn Cẩn Tri, lúc này đã về đến khu chung cư, bắt đầu lên cầu thang.

Anh trả lời ngắn gọn: “Tôi đang ở dưới khu nhà của cô gái đó.”

Người ở đầu kia điện thoại im lặng vài giây, tựa như suy ngẫm. Sau đó, anh ta cất giọng kinh ngạc: “Anh đang bảo vệ cô ấy sao?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông lập tức kêu ca: “Đại ca, cô ấy và chúng ta có quan hệ gì chứ? Cùng lắm chỉ là một nhân chứng không quan trọng mà thôi. Trời ạ, không phải anh nổi lòng từ bi, ôm cả chuyện của cô ấy đấy chứ?”

Sắc mặt Ứng Hàn Thời vẫn hết sức bình thản, không hề phản ứng trước lời thắc mắc của đối phương. Thấy đèn nhà Cẩn Tri đã bật sáng, anh mới từ từ quay đầu xe, đồng thời nói giọng ôn hòa: “Nếu mấy chuyện trong lĩnh vực của chúng ta ảnh hưởng đến cô ấy thì việc tôi quan tâm đến cô ấy cũng là lẽ thường tình.”

Người ở đầu kia điện thoại đã lường trước phản ứng của anh nên chẳng còn gì để nói. Một lúc sau, anh cất ta giọng như thể cười trên nỗi đau của người khác: “Lần trước ở chùa Bảo An, cô ấy chẳng thèm để ý đến anh, nói anh là kẻ lừa đảo còn gì?”

Lần này, đến lượt Ứng Hàn Thời lặng thinh. Vài giây sau, anh từ tốn mở miệng :”Thế thì đã sao nào? Tôi cũng chẳng bận tâm. Tôi sẽ tiếp tục nghĩ

cách giúp cô ấy.”

***

Sáng hôm sau, trời nắng đẹp. Vừa đi vào khu lưu trữ sách, Tạ Cẩn Tri liền đảo mắt qua bên cửa nhưng nơi đó trống không.

Nhiễm Dư ngồi ở chỗ của mình, tay chống cằm, hết nhìn cô lại quay sang Trang Xung, thở dài: “Không biết còn tưởng tối qua hai người làm chuyện mờ ám. Cả hai đều có “mắt gấu trúc” kìa.”

Trang Xung ngẩng đầu từ sau máy tính. Quả nhiên, dưới mí mắt của anh ta xuất hiện hai vệt quầng thâm đen sì.

“Mình bị mất ngủ.” Cẩn Tri lên tiếng, ngồi vào chỗ làm việc.

“Tôi chơi game, đã về đích rồi.” Trang Xung giải thích ngắn gọn.

Nhiễm Dư thở dài: “Xem ra, trong ba chúng ta, chỉ có cuộc sống về đêm của mình là thành công, đánh một giấc đến khi trời sáng.”

Một lúc sau, chuông báo hiệu giờ làm việc vang lên. Cẩn Tri xem đồng hồ trên máy tính rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế?” Nhiễm Dư hỏi.

“Mình có chút việc đi tìm Giám đốc.”

Văn phòng của Giám đốc thư viện nằm ở tòa nhà nhỏ bên cạnh. Nửa tiếng sau, Cẩn Tri được Giám đốc đích thân tiễn ra ngoài.

Cẩn Tri vẫn giữ dáng vẻ trầm tĩnh như thường lệ, nhưng khóe miệng cô hơi cong lên, để lộ nụ cười miễn cưỡng. Trên gương mặt ông Giám đốc vẫn còn đọng nụ cười hiền từ và khó xử.

“Tiểu Tạ à.” Ông nói: “Chú biết cháu là cô bé xuất sắc, có thành tích và biểu hiện tốt trong công việc. Chỉ là cháu hơi ít nói, lại hay nghĩ ngợi nhiều. Nếu cảm thấy mệt mỏi, cháu hãy xin nghỉ phép vài ngày đi. Không sao cả. Nhưng cháu không thể tiếp tục nghi ngờ vụ hacker gì đó. Điều này hết sức vô lý. Đương nhiên, chú cũng sẽ bảo đội bảo vệ lưu ý. Từ nay về sau, cháu đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

“Chú lại theo chủ nghĩa kinh nghiệm rồi. Sau này, có lẽ chú sẽ hối hận vì quyết định của ngày hôm nay đấy.” Cẩn Tri đáp lời.

(Chủ nghĩa kinh nghiệm (Empiricism) là một lý thuyết về tri thức triết học với đặc điểm nhấn mạnh vai trò của trải nghiệm. Trải nghiệm có thể được hiểu là bao gồm tất cả các nội dung của ý thức hoặc nó có thể được giới hạn trong dữ liệu của các giác quan mà thôi)

“Chú... Con bé này! Mau xuống dưới làm việc đi.”

Cẩn Tri cúi đầu, lặng lẽ đi xuống cầu thang, quay về khu thư viện.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Đến trưa, Nhiễm Dư đập bàn đứng dậy, miệng nở nụ cười tươi roi rói: “Đi thôi! Chúng ta đi ăn lẩu. Hôm qua, mình nói sẽ mời Cẩn Tri. Hôm nay, chúng ta sẽ đánh chén thoải mái. Trang Xung, anh nhập hội với chúng tôi đi. Bằng không, hai chúng tôi chẳng thể nào ăn hết.”

Cẩn Tri thầm nghĩ, đúng là mình cần thư giãn một chút. Thế là cô cũng đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừ.” Trang Xung đáp khẽ một tiếng rồi đi theo hai cô gái xuống dưới.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com Chương 4: Câu chuyện nhỏ- Buổi phỏng vấn của nhóm ba người

Chương 4: Câu chuyện nhỏ- Buổi phỏng vấn của nhóm ba người

Trong đợt tuyển nhân viên mới vào mùa hè năm ngoái, Giám đốc thư viện tỉnh rất vui, bởi trong số cacs ứng viên có ba thanh niên trẻ tuổi xuất sắc.

Họ đều tốt nghiệp từ các trường đại học tên tuổi với thành tích cao. Điều quan trọng là họ đều có ngoại hình khá. Đối với cơ quan đa phần là nhân viên lớn tuổi như thư viện, đây là một điều đáng mừng.

Sau vài vòng thi tuyển, cuối cùng, Giám đốc thư viện đích thân phỏng vấn ba người đó. Người đầu tiên được phỏng vấn là Nhiễm Dư, cô gái hoạt bát, xinh đẹp mà lãnh đạo cơ quan rất vừa ý.

Giám đốc hỏi: “Cô Nhiễm Dư, tại sao cô lại muốn làm việc ở thư viện tỉnh?”

Nhiễm Dư đáp: “Bởi vì công việc ở đây nhàn rỗi, phúc lợi tốt, nhiều ngày nghỉ. Do đó, cháu rất muốn trở thành nhân viên của thư viện.”

Câu nói hơi lộ liễu nhưng Giám đốc cảm thấy chẳng có vấn đề gì, bởi đây đúng là ưu điểm của cơ quan mình. Ông lại hỏi: “Vậy kế hoạch và mục tiêu của cuộc đời cô là gì?”

Nhiễm Dư nghiêm túc trả lời: “Cháu là người thức thời. Mục tiêu cuộc đời cháu là chăm chỉ làm việc, gả ột anh chàng đẹp trai, nhà giàu. Chú Giám đốc, nếu có đối tượng thích hợp, mong chú hãy giới thiệu cho cháu...”

***

Người thứ hai được phỏng vấn là Trang Xung. Giám đốc hỏi câu tương tự: “Tại sao cậu lại muốn làm việc ở thư viện tỉnh?”

Trang Xung thản nhiên đáp: “Bởi vì công việc nhàn rỗi.”

Giám đốc hết nói nổi. Mấy ứng viên nòng cốt dự buổi phỏng vấn ngày hôm nay dường như chẳng có chí tiến thủ gì cả. Ông không cam tâm, hỏi tiếp: “Tại sao cậu lại thích công việc nhàn rỗi?”

Giám đốc đã xem lí lịch của Trang Xung. Anh ta học ngành kỹ thuật, thành tích đặc biệt xuất sắc. Anh ta vốn trầm tính, ít nói nên ông cảm thấy đây là một người có nội hàm. Anh ta thích công việc nhàn rỗi, chắc bởi vì có chuyện khác quan trọng hơn cần phải quan tâm.

Kết quả, Trang Xung nở nụ cười đầu tiên kể từ lúc phỏng vấn: “Bởi vì như vậy tôi sẽ có nhiều thời gian chơi game.”

Giám đốc suýt ngất xỉu tại chỗ.

***

Người cuối cùng là Tạ Cẩn Tri. So với hai ứng viên trước đó, câu trả lời của cô bình thường hơn nhiều: “Cháu thích yên tĩnh, cũng thích đọc sách. Cháu thích sự ngăn nắp và có trật tự. Vì vậy, công việc ở thư viện rất thích hợp với cháu.”

Giám đốc lại hỏi vài vấn đề, câu trả lời của Cẩn Tri khiến ông hết sức hài lòng. Sau khi cuộc phỏng vấn kết thúc, Giám đốc ngồi lại trò chuyện với cô.

“Tiểu Tạ, cháu chưa có bạn trai đúng không? Tốt quá, cơ quan chúng ta còn mấy thanh niên độc thân, sau này chú sẽ giới thiệu với cháu. Chú rất hoan nghênh đám trẻ các cháu có thể giải quyết vấn đề tình cảm trong nội bộ, công việc và gia đình đều gắn bó với cơ quan.”

Kết quả, Tạ Cẩn Tri nhướng mày nhìn ông, đồng thời bình thản mở miệng: “Theo chú, thế nào gọi là tình yêu?”

Giám đốc: “... Hả?”

Cẩn Tri không định bàn sâu về vấn đề này. Cô mỉm cười: “Cám ơn chú, nhưng cháu không cần phương thức mai mối đó.”

Giám đốc nghẹn họng. Không cần thì thôi, nhưng cô bé này, cô còn trẻ tuổi, chưa có kinh nghiệm yêu đương, sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt thâm trầm, bất lực, tựa như trải qua bể dâu thế kia? Vẻ mặt như muốn nói “chú không hiểu tình yêu” là sao vậy? Tôi không phải là người hời hợt, tôi chỉ thể hiện thái độ nhiệt tình, quan tâm cô một chút thôi mà

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 5: Cá nằm trên thớt**

Chương 5: Cá nằm trên thớt

Trong các cơ quan có nhiều thanh niên nam nữ còn độc thân, thế nào cũng diễn ra mấy trò tình cảm mờ ám. Tuy nhiên, bộ ba Tạ Cẩn Tri, Nhiễm Dư và Trang Xung không hề tồn tại vấn đề này.

Mục tiêu cuộc đời của Nhiễm Dư là gả cho người đàn ông đẹp trai và giàu có, Trang Xung không nằm trong phạm vi quan tâm của cô. Còn Trang Xung cả ngày chìm đắm trong trò chơi điện tử, cũng chẳng có hứng thú với phụ nữ.

Về phần Tạ Cẩn Tri, từ trước đến nay, quan điểm của cô về tình yêu là tìm một đối tượng độc nhất vô nhị linh hồn hòa hợp chứ không muốn tạm bợ. Vì vậy, sống đến năm hai mươi ba tuổi, cô vẫn là người phụ nữ có kinh nghiệm yêu đương bằng không. Trang Xung cũng chẳng thuộc phạm vi cân nhắc của cô.

Có lẽ do không tồn tại ý nghĩ khác về đối phương nên họ cư xử rất thoải mái, tình bạn ngày càng trở nên thân thiết.

Trong nhà hàng tràn ngập mùi thức ăn thơm nồng, nồi lẩu nóng hổi được bê lên. Bởi vì có tâm sự nên Cẩn Tri một tay chống cằm, một tay pha nước chấm. Trang Xung vẫn tựa người vào thành sofa, chơi game trên di động như thường lệ.

Nhiễm Dư rót trà cho hai người, ho khẽ một tiếng rồi mở miệng: “Cẩn Tri! Gần đây cậu gặp phải chuyện gì thế? Thử nói ra xem nào! Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Cậu đừng giữ trong lòng nữa.”

Cô vừa dứt lời, Trang Xung liền ngẩng đầu nhìn Cẩn Tri. Tuy anh ta không phát biểu ý kiến nhưng cử chỉ này cũng thể hiện sự quan tâm đến bạn bè.

Cẩn Tri đắn đo trong giây lát rồi lên tiếng: “Hai người muốn biết thật sao?”

Nhiễm Dư gật đầu. Trang Xung im lặng chờ đợi.

Cẩn Tri dõi mắt về nồi lẩu bốc khói nghi ngút: “Có một số chuyện, mình định tự làm rõ, khi nào cần thiết sẽ kể với hai người.” Cô ngập ngừng vài giây: “Đây là sự việc rất khó giải thích, người bình thường cũng chẳng có cách nào lý giải.”

Có lẽ do giọng điệu của cô tương đối nghiêm túc nên bầu không khí tự nhiên trở nên căng thẳng. Nhiễm Dư mở to mắt, Trang Xung nhét di động vào túi quần, nhìn Cẩn Tri chăm chú.

“Cô mau nói đi.” Ánh mắt anh ta lấp lánh tia hứng thú.

Cẩn Tri quay sang anh ta: “Tôi nói chắc gì anh đã tin.”

“Tôi tin cô.”

Nhiễm Dư có chút sợ hãi nhưng cũng gật đầu: “Cậu nói đi. Khi nào đến tình tiết đáng sợ, mình sẽ bịt tai không nghe. Tuy nhiên, mình nhất định sẽ tin lời cậu.”

Cẩn Tri chậm rãi mở miệng: “Lần đầu tiên là vào ba ngày trước. Tối hôm đó, mình có chút việc phải đến cơ quan. Qua cửa sổ, mình nhìn thấy mọi máy tính trong văn phòng đột nhiên khởi động. Mình đi vào định tắt máy nhưng không tài nào tắt nổi. Sau đó, một số máy bắt đầu di chuyển.”

***

Buổi tối, trời lại mưa lất phất. Tạ Cẩn Tri, Nhiễm Dư và Trang Xung đứng ở cửa tầng một thư viện. Hai cô gái vẫn mặc bộ đồ ban ngày, riêng Trang Xung đã quay về nhà. Vào thời khắc này, anh ta thay bộ đồ đen, đi giày

thể thao màu đen. Anh ta đeo một chiếc ba lô khá to, không biết bên trong đựng thứ gì, bộ dạng của anh ta khá nghiêm túc và chuyên nghiệp.

“Ba lô chứa đồ gì vậy?” Cẩn Tri hỏi.

Trang Xung thản nhiên đáp: “Một số trang thiết bị có khả năng dùng đến.”

Cả Nhiễm Dư lẫn Cẩn Tri đều giật mình khi nghe từ “trang thiết bị”. Nhiễm Dư kéo tay bạn: “Có Trang Xung ở đây, chúng ta không việc gì phải lo lắng.” Cẩn Tri gật đầu, dáng vẻ của Trang Xung lúc này đúng là khiến cô có cảm giác yên lòng.

“Hai người định đi thám hiểm thật sao?” Nhiễm Dư đấu tranh tư tưởng một hồi: “Cẩn Tri à, mình hơi sợ... nhưng cũng muốn đi cùng cậu.”

Cẩn Tri vừa kiểm tra đèn pin vừa lên tiếng: “Tốt nhất cậu đừng đi.”

“Tại sao?” Nhiễm Dư thắc mắc.

“Cậu mà đi kiểu gì cũng gây cản trở cho bọn mình.”

Trang Xung ở bên cạnh gật đầu phụ họa: “Đúng thế.”

Nhiễm Dư vừa tức vừa buồn cười, vỗ vào tay bạn: “Cậu chọc mình đấy à? Còn Trang Xung nữa, đúng gì mà đúng.”

Cuối cùng, Nhiễm Dư tự đưa ra ý kiến vẹn cả đôi đường: “Vậy đi, mình sẽ chờ ở phòng bảo vệ, nếu cần thiết sẽ tiếp ứng cho hai người.”

Cẩn Tri và Trang Xung đều tán thành.

Mười phút sau, hai người đi lên thang máy. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng thang máy hoạt động. Nghĩ đến cảnh tượng được chứng kiến trước đó, Cẩn Tri có chút căng thẳng. Tuy nhiên, trong lòng cô cũng dội lên nỗi hưng phấn khó tả.

“Không biết vụ này rốt cuộc là gì nhỉ?” Trang Xung hỏi.

Nhớ tới hai khả năng mà anh trai phân tích, Cẩn Tri đáp: “Có lẽ là hacker.”

“Ừm!”

“Hai ngày nay, tôi đã lên mạng tra cứu tài liệu về hacker, phát hiện vào năm 2000, có một loại virus tên “Bọ thiên niên kỷ”.” Cẩn Tri tiếp tục lên tiếng: “Cơ chế kích hoạt của loại virus này là, chỉ cần thời gian trên máy tính nhảy sang thế kỷ mới là toàn bộ hệ thống sẽ bị sập. Loại virus này không chỉ nhằm vào máy tính mà còn cả đồng hồ điện tử, đồng hồ báo giá của xe taxi... Đã mười mấy năm trôi qua, tôi không biết nhiều về giới hacker nên chẳng rõ, liệu có khả năng họ khống chế từ xa hệ thống máy tính, hệ thống camera giám sát và con chip của xe đẩy qua virus hay không?”

Trang Xung ngẫm nghĩ rồi gật đầu tán thành. Đúng lúc này, di động của Cẩn Tri đổ chuông, là Nhiễm Dư gọi tới.

Cẩn Tri lập tức bắt máy: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Aaa...” Nhiễm Dư cất giọng đầy hưng phấn: “Cẩn Tri! Vừa rồi mình nhìn thấy một chiếc xe Porsche rất oách đỗ ngoài cổng thư viện. Mình cũng thấy một người đàn ông xuống xe. Dáng người anh ta cao lớn, có vẻ đẹp trai, lại...”

Cẩn Tri: “Thôi nhé.” Nói xong, cô liền cúp máy.

Cửa thang máy mở ra. Về cơ bản, tầng này không có gì khác biệt so với tối hôm qua. Đèn đường ở bên ngoài chiếu qua cửa sổ, tạo thành thứ ánh sáng mờ ảo. Các gian phòng đều đóng kín cửa, càng vào sâu bên trong càng tối om.

Hai người nhanh chóng rời khỏi thang máy. Giây tiếp theo, bóng đèn tuýp trên đầu họ bật sáng. Hai người đi về phía trước vài bước, Cẩn Tri đột nhiên hỏi: “Trang Xung, anh bật đèn đấy à?”

Trang Xung ngây ra: “Tôi đâu có bật, không phải là cô sao?”

Xung quanh tựa hồ càng yên tĩnh hơn. Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch. Ngọn đèn tuýp vừa bật không phải là đèn cảm ứng.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước một bước. Ngọn đèn thứ hai lại bật sáng, giống như nghênh đón họ, cũng tựa như trêu ngươi.

Không biết ai đang điều khiển bóng đèn nhỉ?

Cẩn Tri và Trang Xung đều im lặng. Không ai có ý định dừng bước hay quay đầu bỏ chạy. Họ từng bước tiến lên, các bóng đèn cũng lần lượt phát sáng. Cả hành lang cuối cùng sáng như ban ngày, hai người tựa như đang tiến về nơi sâu nhất của thế giới mộng ảo.

Xung quanh im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Cẩn Tri và Trang Xung đã đứng bên ngoài cửa khu vực có máy chủ. Họ dõi mắt vào căn phòng tối đen qua cánh cửa kính. Không biết điều gì đang chờ đợi họ trong đó?

Trang Xung quẹt thẻ, cánh cửa từ từ mở ra. Vừa đi vào trong, Cẩn Tri liền nghe thấy âm thanh rì rì ở đâu đó. Đây chính là tiếng máy chủ vận hành. Hai người đồng thời ngẩng đầu, dõi mắt về căn phòng đặt máy chủ. Đằng sau cửa kính, hàng chấm sáng đỏ không ngừng nhấp nháy, chứng tỏ CPU đang hoạt động.

“Kia kìa!” Cẩn Tri thì thầm.

“Ừ.” Trang Xung đáp khẽ một tiếng.

Đúng lúc này, toàn bộ bóng đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, khiến hai người nhìn thấy rõ mọi vật trong giây lát.

Dù hết sức bình tĩnh và gan dạ, Cẩn Tri và Trang Xung cũng không khỏi giật mình. Trong khi họ chưa kịp phản ứng, tất cả màn hình máy tính trên bàn làm việc bỗng dưng bật lên, tựa như vô số gương mặt xuất hiện trước mắt họ. Trang Xung cuộn chặt hai bàn tay đã rịn đầy mồ hôi, còn Cẩn Tri cũng nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực mình.

Máy tính xuất hiện một loạt con số và ký hiệu màu trắng bạc, nhanh chóng tràn ngập màn hình, đồng thời không ngừng lướt đi với tốc độ rất nhanh.

Đây không phải lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng này nên Cẩn Tri vẫn tương đối bình tĩnh. Trang Xung biến sắc mặt, lập tức chạy đến trước một máy tính, cố gắng tắt máy. Tuy nhiên, bàn phím và con chuột đều không có phản ứng.

Anh ta ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Ở đây đúng là xảy ra chuyện như cô kể.”

Cẩn Tri gật đầu. Lúc này, đằng sau vang lên tiếng lách cách khe khẽ. Cẩn Tri giật mình, vội quay người. Phát hiện máy quẹt thẻ trên bức tường cạnh cửa tự động không còn phát ánh sáng màu xanh thẫm, cô lập tức rút thẻ làm việc chạy tới đưa vào nhưng máy không có bất cứ phản ứng nào.

Trang Xung chạy đến bên Cẩn Tri, hai người đồng thời giơ tay đẩy cửa nhưng không hề nhúc nhích.

Cẩn Tri toát mồ hôi lạnh, lùi lại phía sau một bước: “Nó đã nhốt chúng ta ở trong này rồi.”

Trang Xung đứng im vài giây rồi vội vàng tháo ba lô trên lưng, ném xuống đất. Cẩn Tri cúi đầu theo dõi. Trang Xung nhanh chóng rút ra một

cái...

Cẩn Tri chớp mắt. Là một... cái nỏ?

Trang Xung đứng lên, cất giọng nghiêm nghị: “Hãy ở sau lưng tôi.”

Cẩn Tri: “Khoan đã... Cái này có tác dụng sao?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 6: Cá nằm trên thớt 2**

Chương 6: Cá nằm trên thớt 2

Trang Xung nhìn chiếc nỏ trong tay, ánh mắt lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy: “Đây là loại nỏ được thiết kế theo kiểu quân đội, được làm từ vật liệu siêu nhẹ, cấu tạo uốn cong ngược lại, tính ổn định và chuẩn xác cao, trên thị trường có giá hơn sáu ngàn nhân dân tệ đấy.”

Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy, tư duy của Trang Xung không cùng một hướng với mình.

“Anh cho rằng, cây nỏ này rất đắt, rất lợi hại...” Ngữ khí của cô có chút không tin: “Vì thế, nó có thể “bắn chết” máy tính?”

Trang Xung ngẩn người, mặt hơi biến sắc. Anh ta lại cúi xuống nhìn cây nỏ, rõ ràng trước đó, không hề nghĩ đến vấn đề này.

Cẩn Tri hết nói nổi. Chợt nhìn thấy con dao trong ba lô của Trang Xung, cô liền rút ra ngoài: “Cái này có tác dụng hơn ấy chứ.”

“Tại sao?” Trang Xung hỏi.

Cẩn Tri chưa kịp trả lời, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bánh xe chuyển động. Mấy chiếc xe đẩy xuất hiện trong tầm nhìn của bọn họ.

Những chiếc xe không có người đẩy nhưng cứ như mọc đôi mắt, đột nhiên chuyển hướng, lao thẳng về phía hai người. Trang Xung sửng sốt, đứng bất động. Cẩn Tri nhanh tay kéo anh ta ra sau: “Tránh ra!” Hai người lập tức lùi về góc tường.

Những chiếc xe đẩy nhanh chóng lao tới. Ba chiếc xe ở phía trước dừng lại cách họ khoảng hai, ba mét. Bên cạnh có thêm hai chiếc từ đằng sau giá sách vòng ra. Hai người không còn đường lùi.

“Bắn đi!” Cẩn Tri đột nhiên mở miệng.

Trang Xung nhìn cô bằng ánh mắt nghi hoặc.

“Méo mó có còn hơn không, anh mau bắn đi!” Cô lại lên tiếng.

Trang Xung lập tức giương nỏ, bắn vài phát. Đầu ngắm của cây nỏ công nhận rất chuẩn, mấy mũi tên ngắn bắn trúng tay cầm kim loại của xe đẩy rồi rơi xuống đất. Chiếc xe đẩy chẳng hề hấn gì.

Chúng không tiến lên phía trước nhưng bánh xe ở dưới vẫn quay đều tại chỗ, tựa như đang chờ mệnh lệnh, cũng giống vào vị trí sẵn sàng tấn công.

Trong lúc hai bên đối đầu căng thẳng, Trang Xung đột nhiên rút di động, giơ ra trước mấy cỗ máy.

“Anh làm gì thế? Không kịp đâu.” Cẩn Tri tưởng anh ta định báo cảnh sát.

Trang Xung thì thầm: “Vẫn kịp gửi ảnh lên weibo đấy.”

(Weibo: mạng xã hội phổ biến ở Trung Quốc)

Cẩn Tri không còn gì để nói. Bỗng dưng cô cảm thấy, nhờ Trang Xung trợ giúp là một quyết định sai lầm. Trông anh ta có vẻ giỏi giang và chuyên nghiệp nhưng trên thực tế chẳng được việc gì.

“Mẹ ơi!” Trang Xung đột nhiên như bị bỏng tay, lập tức thả di động xuống đất. Cẩn Tri nhìn thấy một loạt con số màu trắng chạy trên màn hình. Vừa nhớ đến điện thoại của mình, bên đùi cô liền có cảm giác tê tê. Cô định lôi máy ra vứt đi, nhưng mấy chiếc xe đẩy đồng thời di chuyển, lao về phía hai người.

Trang Xung giương nỏ, đứng chắn trước Cẩn Tri. Cẩn Tri cũng nắm chặt con dao. Trong căn phòng rộng lớn, từng hàng giá sách bất động; hàng con số và ký hiệu trôi nhanh như sóng nước trên màn hình máy tính; máy chủ nhấp nháy ánh sáng màu đỏ quái dị; những chiếc xe đẩy kim loại tự

động lao đi với tốc độ rất nhanh. Tất cả tựa như một giấc mơ nhưng đầu óc Cẩn Tri tỉnh táo lạ thường. Cô ý thức rất rõ, nếu bị mấy chiếc xe đâm vào người với tốc độ như vậy, cô và Trang Xung có lẽ sẽ bị gãy xương mất.

Đúng lúc này, những ngọn đèn đột nhiên tắt ngóm, trả lại bóng tối cho căn phòng. Cẩn Tri nhất thời không kịp phản ứng. Cô chẳng nhìn thấy gì cả, bóng tối bao trùm khiến con người càng sợ hãi hơn.

Tuy nhiên, vụ tấn công không xảy ra. Cẩn Tri phát hiện, bánh xe đẩy đã ngừng chuyển động. Xung quanh vang lên tiếng "rì rì" của sợi dây tóc bóng đèn, rõ rệt hơn lúc nào hết.

Vài giây sau, các bóng đèn đồng loạt bật sáng. Cẩn Tri và Trang Xung không ngờ, sau khi nhìn thấy rõ mọi vật, trong tầm mắt của họ lại xuất hiện một người.

Người đàn ông đứng bên cạnh giá sách, hai tay chắp sau lưng. Anh mặc sơ mi trắng, quần đen, bên ngoài là áo khoác màu nhạt, mái tóc ngắn mềm mại lấp lánh dưới ánh đèn. Đôi mắt đen của anh vô cùng trầm tĩnh.

Tiếp theo, anh và mấy chiếc xe đẩy đồng thời di chuyển. Mấy chiếc xe tựa như vừa thức tỉnh từ bóng tối, lao về phía Cẩn Tri và Trang Xung. Trong khi đó, động tác của người đàn ông còn nhanh hơn cỗ máy. Chỉ một loáng, anh đã chạy hai bước, chống tay lên màn hình hiển thị trên xe đẩy để lấy đà rồi bay người vào "vòng vây".

Cẩn Tri chỉ nhìn thấy bóng anh vụt tới với một luồng khí man mát. Một vài giây sau, anh đã đứng chắn trước cô và Trang Xung. Trái tim Cẩn Tri muốn rớt khỏi lồng ngực, Trang Xung cũng "ối" một tiếng.

"Ầm." Mấy chiếc xe đẩy đâm sầm vào người Ứng Hàn Thời, nhưng toàn thân anh vẫn bất động. Chóp mũi Cẩn Tri chạm vào áo sơ mi người đàn

ông, bên tai cô là cánh tay đang chống lên bức tường của anh. Cô thậm chí còn cảm nhận được luồng khí nóng tỏa ra từ vòm ngực của anh

Sau khi thực hiện cú đâm, năm chiếc xe đẩy đồng loạt lùi về phía sau hai, ba mét, nhưng vẫn bao vây bọn họ. Trang Xung sững sờ nhìn người đàn ông "từ trên trời rơi xuống" cứu mình và Cẩn Tri.

Cẩn Tri vô thức ôm chặt thắt lưng Ứng Hàn Thời, ngẩng đầu hỏi: "Anh có sao không?"

Ứng Hàn Thời cúi xuống nhìn cô, vẻ mặt không mấy tự nhiên. "Cô hãy buông tay trước đi." Anh nói.

Cẩn Tri rời tay nhưng vẫn dán mắt vào người đàn ông. Trong lòng cô khó tránh khỏi lo lắng vì dẫu sao vừa rồi anh cũng bị đâm rất mạnh. Tuy nhiên, anh dường như không có vấn đề gì. Lúc này, Cẩn Tri mới để ý, anh đeo đôi găng tay trắng tinh.

Ứng Hàn Thời lại chắp hai tay sau lưng, gương mặt hơi ửng hồng. "Cám ơn sự quan tâm của cô." Anh cất giọng ôn hòa: "Đối phó với đám trí tuệ nhân tạo bậc thấp này, tôi làm sao xảy ra chuyện cơ chứ?"

Cẩn Tri: "... Vâng."

Trang Xung như vẫn chưa tỉnh khỏi cơn mơ. Mấy chiếc xe đẩy cũng không nhúc nhích, nhưng bốn bánh vẫn không ngừng lăn tròn tại chỗ, tựa hồ có thể tấn công bất cứ lúc nào.

Ứng Hàn Thời không để ý đến chúng. Nhìn thấy con dao trên tay Cẩn Tri, anh mỉm cười: "Cô chọn vũ khí không tồi." Trong lúc nói câu này, anh nhanh như chớp đoạt lấy con dao, đến mức Cẩn Tri không kịp nhìn rõ, chỉ cảm thấy bề mặt găng tay mềm mại và mát lạnh vụt qua lòng bàn tay mình.

“Rốt cuộc đây là...” Cuối cùng Trang Xung cũng lên tiếng.

“Cho tôi một phút...” Ứng Hàn Thời vẫn không rời mắt khỏi Cẩn Tri: “... để giải quyết chúng rồi nói chuyện với hai vị sau.”

Cẩn Tri: “... Được thôi.”

Trang Xung hoàn toàn sững sờ bởi từ “một phút”, mãi vẫn không thốt ra lời. Ứng Hàn Thời còn lịch sự quay sang anh ta: “Xin hãy đợi một lúc.”

Trang Xung gật đầu. Ứng Hàn Thời quay người đối diện với năm chiếc xe đẩy.

Ánh đèn chiếu sáng những cỗ máy hung hăng. Thân hình cao gầy của Ứng Hàn Thời bất động ở đó. Tay anh vẫn chắp sau lưng. Cẩn Tri để ý, ngón trỏ của anh gõ nhẹ vào cán con dao đang cầm.

Bầu không khí trong thư viện vốn rất căng thẳng. Tuy nhiên, sau khi Ứng Hàn Thời quay người, vẻ điềm tĩnh toát ra từ anh dường như lan tỏa ra xung quanh, khiến người bên cạnh có dự cảm, lần này, mấy chiếc xe đẩy thật sự trở thành cá nằm trên thớt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 7: Thế giới của nó**

Chương 7: Thế giới của nó

Thật ra, một phút là hơi nhiều. Ứng Hàn Thời giơ con dao lướt qua màn hình tinh thể lỏng trên mỗi chiếc xe đẩy trong nháy mắt. Tiếng nứt vỡ vang lên, màn hình bị đâm xuyên qua, làn khói trắng bay ra. Tất cả nhanh chóng kết thúc, năm cỗ máy nằm im bất động.

Người đàn ông đã làm công việc mà Tạ Cẩn Tri định làm, thảo nào anh nói cô biết chọn vũ khí. Mặc dù tình thế vừa nãy hết sức nguy cấp, nhưng Cẩn Tri không hề mất đi sự tỉnh táo. Biết rõ con chip là trung tâm điều khiển của cỗ máy nên cô mới chọn con dao, cũng định làm như anh. Nếu gặp may, chắc cô có thể phá hủy một hoặc hai chiếc xe đẩy.

Ứng Hàn Thời quay người về phía Cẩn Tri và Trang Xung. Cục diện thay đổi quá đột ngột nên họ nhất thời không kịp phản ứng. Vẻ mặt của anh rất bình thản, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, anh trả lại con dao cho Cẩn Tri. Cô giơ tay nhận lấy, không nói một lời.

“Cao thủ, mọi chuyện đã được giải quyết rồi à?” Trang Xung lên tiếng.

Ứng Hàn Thời lại chắp hai tay sau lưng. Động tác này khiến não bộ Cẩn Tri chợt vụt qua ý nghĩ: Không biết người đàn ông này làm công việc gì? Tại sao anh luôn có động tác chắp tay thế kia? Liệu có phải anh là lãnh đạo của tổ chức hacker?

Ứng Hàn Thời hơi nghiêng đầu. Cẩn Tri và Trang Xung dõi theo ánh mắt anh về phòng máy chủ.

“Không, tôi vẫn chưa bắt đầu xử lý chúng.” Anh nói.

Trang Xung tỏ ra mù mờ, còn Cẩn Tri không bị bất ngờ, vì dù sao hệ thống trung tâm vẫn chưa được giải quyết. Bởi vì đã quen với tư duy trời

ơi đất hỡi của Trang Xung nên cô bỏ qua anh ta, quay sang hỏi Ứng Hàn Thời: “Tại sao anh lại xuất hiện ở nơi này? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi đến để bảo vệ các bạn.” Anh dõi mắt về phía sau bọn họ.

Nơi đó là một căn phòng nhỏ có cửa, thông với khu lưu trữ sách, bình thường dùng để chứa đồ và nghỉ ngơi.

“Hai bạn có thể tạm thời lánh mặt không?” Anh lại lên tiếng: “Để tôi giải quyết những việc còn lại.”

Cẩn Tri và Trang Xung đưa mắt nhìn nhau, cùng gật đầu. Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc nhưng bây giờ không phải là lúc thắc mắc. Dãy màn hình máy tính ở đằng kia vẫn đang chạy loạn những con số và ký hiệu; đèn tuýp trên trần bắt đầu nhấp nháy; tiếng động trong phòng máy chủ ngày càng lớn, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Cẩn Tri và Trang Xung đi nhanh vào căn phòng nhỏ. Ứng Hàn Thời đứng ngoài cửa, từ tốn mở miệng: “Tôi cần hai bạn cam kết: Trước khi tôi gõ cửa, hai bạn hãy đóng mọi nguồn điện ở đây, không rời khỏi phòng cũng như không nhìn ra bên ngoài. Các bạn có thể làm được không?

Đề nghị này tương đối kỳ lạ, Trang Xung thắc mắc: “Tại sao?”

“Được.” Cẩn Tri lập tức trả lời.

Ứng Hàn Thời chẳng giải thích. Tạ Cẩn Tri nheo mắt nhìn Trang Xung. Anh ta im lặng vài giây rồi gật đầu: “Được thôi.”

Lúc này, Cẩn Tri mới quay sang Ứng Hàn Thời. Phát hiện anh đang nhìn mình đăm đăm, bỗng dưng cô có chút mất tự nhiên.

“Anh hãy cẩn thận.” Cô lên tiếng: “Nếu gặp nguy hiểm, anh nhớ gọi chúng tôi. Tuy chưa chắc chúng tôi đã giúp được gì nhưng cũng không

hoàn toàn vô dụng. Chúng tôi nhất định sẽ cố gắng hết mình, cùng anh chiến đấu.”

Ngữ điệu của cô rất chân thành. Trang Xung gật đầu phụ họa. Ứng Hàn Thời hơi bất ngờ, khóe mắt anh thấp thoáng ý cười.

“Ừ. Nếu cần thiết, tôi nhất định sẽ gọi hai bạn.”

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri bỗng dưng có cảm giác, chắc chắn anh sẽ không gọi bọn cô.

Người đàn ông vừa giơ tay khép cửa, Trang Xung liền cất cao giọng: “Khoan đã! Chúng tôi còn chưa biết tên anh.”

Ứng Hàn Thời dừng động tác, nhướng mày nhìn Trang Xung.

“Ứng Hàn Thời.” Anh đáp. Chợt nhớ ra điều gì đó, anh đưa mắt về phía Cẩn Tri, đồng thời cất giọng nhã nhặn: “Tôi không phải là kẻ lừa đảo.”

Hai má Cẩn Tri nóng ran. “Vâng, anh không phải.”

Đuôi mắt Ứng Hàn Thời cong cong. Cùng lúc đó, anh đóng chặt cửa lại. Giây tiếp theo, anh quay người quan sát cả khu lưu trữ sách rồi đi về phía phòng máy chủ. Bóng đèn trên trần nhà nhấp nháy ngày càng ác liệt, thoắt tối thoắt sáng khiến cả gian phòng càng trở nên kỳ quái.

Anh nhanh chóng đi đến cửa phòng máy chủ rồi đứng yên lặng, quan sát cỗ máy to lớn màu đen.

“Tao phải “giết” mày.” Anh nói khẽ: “Tiếc thật đấy.”

***

Thời gian trôi đi rất chậm. Tạ Cẩn Tri và Trang Xung đứng trong căn phòng nhỏ, chăm chú lắng nghe âm thanh ở bên ngoài. Họ dường như

nghe thấy tiếng động nhưng lại không rõ ràng.

“Cô và anh ta làm sao mà quen nhau vậy?” Trang Xung đột nhiên hỏi.

Cẩn Tri không muốn nói nhiều nên đáp ngắn gọn: “Chúng tôi tình cờ gặp, cũng không hẳn là quen biết.”

Trang Xung im lặng vài giây mới lên tiếng: “Anh ta là quân nhân đấy.”

Cẩn Tri ngạc nhiên nhìn đối phương.

“Thân thủ của anh ta rất tốt, chứng tỏ từng được huấn luyện.” Trang Xung giải thích: “Dáng đứng của anh ta thẳng tắp và hiên ngang. Ngoài ra, gan bàn tay và ngón trỏ đều có vết chai, chứng tỏ thường xuyên cầm súng trong một thời gian dài.”

Cẩn Tri không ngờ anh chàng này lại có khả năng quan sát tỉ mỉ đến thế. Cô chợt nhớ tới Tạ Cẩn Hành. Anh trai làm việc ở cơ quan nghiên cứu có tính chất bảo mật cấp nhà nước, còn Ứng Hàn Thời biết mấy trò của hacker, lại là quân nhân, lẽ nào anh là chuyên gia trong lĩnh vực công nghiệp quốc phòng?

Nếu đúng là vậy, mọi chuyện sẽ có lời giải thích hợp lý. Bởi vì một nguyên nhân nào đó, hệ thống máy tính hiện đại của thư viện bị hacker thao túng, hoặc là xảy ra hiện tượng trí tuệ nhân tạo sơ cấp. Ứng Hàn Thời là chuyên gia về lĩnh vực này nên chắc chắn đã tiến hành điều tra từ trước. Vì vậy, lúc ở trên chùa, anh mới biết cô “gặp phải chuyện đáng sợ”. Bây giờ, anh bí mật đến đây để thực hiện nhiệm vụ?

Tuy nhiên, tất cả chỉ là giả thiết mà thôi. Cô mới chỉ nghe Tạ Cẩn Hành nhắc đến khái niệm “trí tuệ nhân tạo” chứ chưa thể xác định cảnh tượng bản thân được chứng kiến có phải là nó hay không. Khoa học kỹ thuật của nhân loại ở năm 2015 có phát triển đến mức một máy tính lớn có thể

khống chế và điều khiển cả bóng đèn, di động, máy tính cá nhân, xe đẩy, thậm chí phát động tấn công con người?

Dù bị tấm rèm cửa sổ ngăn cách, Cẩn Tri vẫn có thể nhận ra, ánh đèn ở bên ngoài lúc sáng lúc tối. Không biết từ bao giờ, khu lưu trữ sách trở nên yên tĩnh, chẳng có bất cứ âm thanh nào.

Cẩn Tri kéo ghế ngồi xuống, gõ gõ ngón tay lên mặt bàn. Trang Xung rón rén đi đến bên cửa sổ, áp tai vào tấm rèm. Đúng lúc này, biến cố xảy ra.

Một tiếng động cực lớn vang lên, tiếp theo là tiếng kính vỡ trên diện rộng. Cẩn Tri nhìn thấy một vật đen đột ngột bay đến. Vật đó bay qua cửa sổ, đập vào đầu Trang Xung. Đó là một phần của cỗ máy đã bị phá hủy, bề mặt cháy đen, trụ kim loại bị gãy...

Trang Xung “hự” một tiếng, đổ vật xuống đất. Đằng sau anh ta, cửa sổ bị vỡ, ánh sáng nhấp nháy ở khu lưu trữ sách lại một lần nữa lọt vào mắt Cẩn Tri.

Cô lập tức đứng lên, chạy đến bên Trang Xung, đỡ anh ta dậy: “Trang Xung!” Tuy nhiên, anh ta đã bất tỉnh nhân sự, trán chảy máu ròng ròng.

Cẩn Tri ngẩng đầu, dõi mắt ra bên ngoài qua tấm rèm cửa sổ hé mở, nhưng không thấy bóng dáng Ứng Hàn Thời. Đúng lúc này, cô chú ý đến một chiếc máy tính trên bàn làm việc ở vị trí đối diện.

Cẩn Tri nhanh chóng phát hiện. Trước đó, những con số và ký hiệu lướt rất nhanh trên màn hình, đến mức cô không kịp nhìn rõ bất cứ ký hiệu nào. Hiện tại, tốc độ của chúng giảm đi nhiều. Tất nhiên cũng không phải quá chậm mà với tốc độ con người có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

662606932πpif(n), f(0)=0, f(1)=1, f(2)=1, f(3)=2024812182432405111011101100011011010110010110111…"

Cẩn Tri xem rất nhập tâm. Cô lờ mờ nhận thấy, những con số này tồn tại một quy luật nào đó. Tuy nhiên, nó lướt đi tương đối nhanh, chỉ để lại dấu vết lờ mờ trong não bộ của cô.

Càng không hiểu lại càng muốn xem. Cô nhìn chằm chằm màn hình máy tính, toàn thân bất động. Quy luật của những con số này dường như rất phức tạp nhưng cũng tương đối rõ ràng. Cô đã đọc được rất nhiều, cũng nhớ khá nhiều dãy số. Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, rõ ràng mắt cô đang đọc nhưng những con số đó tựa như đang nhảy múa trong đầu cô một cách sống động. Ngoài ra, Cẩn Tri cũng phát giác, những con số chuyển động ngày càng nhanh hơn. Không, phải nói là nhanh như điện xẹt, lướt vùn vụt qua tầm nhìn của cô. Một điều kỳ lạ là dường như đôi mắt cô đã quen những con số này nên không hề cảm thấy khó khăn. Hình như không phải cô đang đọc những con số, mà là chúng dẫn dắt ánh nhìn và tư duy của cô, khiến cô không thể rời mắt khỏi chúng.

“Tôi đã dặn cô đừng có nhìn ra ngoài cơ mà.” Một giọng nói lãnh đạm pha chút bất lực vang lên. Nhưng Cẩn Tri không để ý đến anh. Cô dường như đang ở một thế giới hỗn độn khác, trước mắt toàn là ánh sáng trắng và những con số dày đặc. Tất cả con người và sự vật khác, cô đều không nhìn thấy, không nghe thấy rõ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 8: Thế giới của nó 2**

Chương 8: Thế giới của nó 2

Xung quanh rất tĩnh mịch. Tạ Cẩn Tri cảm nhận được ánh nắng ấm áp và khô ráo chiếu lên người mình. Mùi thơm nhẹ nhàng của trang giấy và đồ gỗ bay vào mũi cô. Ở đâu đó có tiếng thì thầm trò chuyện nhưng không rõ ràng, tựa như vô vàn làn sóng nước đan xen tràn vào tai cô.

Cẩn Tri liền mở mắt, sóng nước lập tức tan biến. Ánh mặt trời rọi qua cửa sổ, giá sách thẳng hàng ngay lối, còn cô đang ngồi sau bàn làm việc, gối đầu lên cánh tay. Trang Xung ngồi ở vị trí của mình, cắm mặt vào máy tính. Nhiễm Dư đứng tựa vào bàn của anh ta, cười nói vui vẻ. Phát hiện Cẩn Tri đã tỉnh dậy, cô liền quay đầu về bên này: “Trước giờ không biết cậu ngủ tốt thế, nằm úp mặt xuống bàn cũng có thể ngủ ngon lành. Mình phục cậu quá đi!”

Giọng Nhiễm Dư vang vang trong gian phòng rộng lớn. Ba người vẫn ở trạng thái yên bình và ấm áp như bao ngày tháng trước kia

Cẩn Tri lập tức ngồi thẳng người, giơ tay véo má mình. Ôi, đau quá!

Chuyện này là thế nào?

Nhiễm Dư phì cười, nói với Trang Xung: “Hiếm có dịp được chứng kiến cậu ấy có hành động khôi hài thế kia.” Trang Xung cũng ngẩng đầu, cười tủm tỉm. Biểu hiện của họ vô cùng sinh động, khiến Cẩn Tri cảm thấy hoàn cảnh xung quanh càng trở nên chân thực.

Cô lại đưa mắt về mấy chiếc xe đẩy ở góc tường. Chúng đứng yên một chỗ, không hề có dấu hiệu “nổi điên”. Trong căn phòng bên cạnh, máy chủ vẫn hoạt động bình thường. Dường như, sự việc xảy ra trước đó chỉ là “giấc mộng Nam Kha” của cô mà thôi.

(Điển tích “Giấc mộng Nam Kha” xuất phát từ sách "Nam Kha ký thuật" của Lý Công Tá đời Đường, kể câu truyện chàng trai Thuần Vu Phần nằm mơ thấy mình đi lạc vào một nước tên là Hòe An, được vua Hòe An gả con gái, cho làm phò mã và bổ nhiệm làm quan Thái thú ở quận Nam Kha. Khi tỉnh dậy, Thuần thấy mình nằm dưới gốc cây hòe, bị một đàn kiến bu quanh. Ngày nay, điển tích này ám chỉ những giấc mơ hão huyền, không chân thực)

“Chuyện gì xảy ra thế?” Cô hỏi Trang Xung: “Ứng Hàn Thời đâu rồi?”

Trang Xung nhíu mày, Nhiễm Dư cũng không hiểu.

“Ai cơ?” Anh ta lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe thấy cái tên này bao giờ.”

Ba người nhất thời lặng thinh. Sống lưng Cẩn Tri lạnh toát. Trong khi đó, hai đồng nghiệp nhìn cô bằng ánh mắt đầy quan tâm. Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy đầu nặng trĩu, tầng tầng lớp lớp sóng nước lại xuất hiện.

“Cậu buồn ngủ thì chợp mắt một lúc nữa đi.” Nhiễm Dư lên tiếng.

“Mình làm sao có thể ngủ cơ chứ?” Cẩn Tri lại gối đầu xuống cánh tay, đáp khẽ: “Ngủ rồi, mình sẽ không thể phân biệt đâu là thực tế, đâu là mộng ảo.”

Cô nằm bò xuống bàn một lúc rồi hé mắt, lập tức đờ người trong giây lát. Bởi vì Nhiễm Dư và Trang Xung đang từ từ “biến mất”. Rõ ràng một phút trước đó, họ còn là hai con người sống động. Vậy mà vào thời khắc này, họ như đống gỗ xếp hình bị sụp đổ, từ đầu đến chân tan biến từng phần với tốc độ rất nhanh. Trong nháy mắt, trước mặt Cẩn Tri chỉ còn lại chiếc bàn làm việc trống không.

Toàn thân Cẩn Tri đổ mồ hôi lạnh. Cô lập tức quay đầu về khu vực giá sách. Không gian đột nhiên xuất hiện làn khói đen, từ từ lan tỏa khắp gian

phòng. Ánh đèn điện bị khói đen che khuất, cả căn phòng tối đi trong giây lát.

Làn khói cuồn cuộn bay về phía Cẩn Tri. Cô đứng bật dậy, quay người chạy nhanh ra cửa. Tuy nhiên, cảnh tượng bỗng dưng biến đổi. Vài giây trước đó còn là cửa ra vào, bây giờ biến thành cửa sổ mở toang, gió thổi ù ù. Cẩn Tri giật mình nhưng không còn kịp nữa, cô đã rơi vào không trung, bên dưới là sương mù dày đặc, nhìn không thấy tận cùng.

Trong đầu Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ: Thôi xong rồi!

Trời đất quay cuồng, cô rơi xuống dưới với tốc độ nhanh. Từng ô cửa kính và cảnh vật mơ hồ vụt qua trước mắt. Dòng khí lưu hỗn loạn bao vây Cẩn Tri, khiến cô không thở nổi. Cô dùng toàn bộ sức lực hét lên tên một người: “Ứng Hàn Thời!”

Đúng lúc này, một bàn tay đeo găng trắng không biết từ đâu chui ra, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Cẩn Tri. Giống như người sắp chết đuối với được khúc gỗ nổi, cô liền túm lấy cánh tay anh. Cảm nhận được sự sợ hãi của cô nên anh càng siết vòng ôm gắt gao hơn. Mùi hương mát lạnh, dịu nhẹ tỏa ra từ cơ thể anh bao phủ cô trong phút chốc.

Tốc độ rơi tự do của hai người dường như đã chậm dần. Không biết đến tầng thứ bao nhiêu, họ đột nhiên dừng lại. Cũng không rõ Ứng Hàn Thời làm thế nào mà một cánh tay anh tóm lấy chấn song cửa sổ, một tay vẫn ôm Cẩn Tri. Hai người treo lơ lửng ở bức tường bên ngoài tòa nhà cao tầng.

Cẩn Tri mặc kệ tất cả, cứ ôm chặt lấy thắt lưng Ứng Hàn Thời. Thình thịch, thình thịch... Cô nghe thấy nhịp tim trầm ổn trong lồng ngực anh.

Gió thổi ù ù bên tai, sương mù lững lờ trôi ở dưới chân, xung quanh mờ mịt, hỗn độn. Cảnh tượng này đã không thể dùng bất cứ kiến thức khoa học nào mà Cẩn Tri đã từng được học để giải thích. Trái tim đập liên hồi,

cô từ từ ngẩng đầu. Ứng Hàn Thời cũng đang cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng. Sắc mặt anh hơi ửng đỏ.

Cẩn Tri cất giọng khàn khàn: “Chúng ta... đang ở đâu?”

“Trong thế giới của nó.”

Trí tuệ nhân tạo.

Thế giới của nó.

Đế quốc trí tuệ nhân tạo không còn là giả thiết vô căn cứ, mà đã trở thành cơn ác mộng chân thực từ bao giờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 9: Anh đừng để bụng**

Chương 9: Anh đừng để bụng

“Tại sao lại như vậy?” Tạ Cẩn Tri cất giọng khô khốc.

Hai người vẫn lơ lửng trên không trung. Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng: “Về mặt lý thuyết, máy tính có thể mô phỏng bất cứ thứ gì, từ hương thơm của bông hoa đến hơi ấm của ánh nắng, thậm chí cả bản thân con người.”

“Nhưng...” Cẩn Tri ngập ngừng.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Nói một cách khách quan, nó mô phỏng rất khá.”

Cẩn Tri không hiểu tại sao anh còn cười được. Dù đang trong hoàn cảnh nguy hiểm nhưng anh vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên, cô biết máy tính có thể mô phỏng nhiều thứ, tiến hành nhiều cuộc thí nghiệm. Trong các trò chơi quy mô lớn, máy tính cũng tái tạo cả một thế giới còn gì? Nếu anh nói, máy tính có thể tạo ra một thế giới giống cuộc sống thực đến từng chi tiết, chắc cô cũng tin.

“Một người sống sờ sờ như tôi làm sao có thể lạc vào thế giới này?” Cẩn Tri thắc mắc vấn đề khó lý giải nhất.

Ánh mắt Ứng Hàn Thời dừng lại trên đầu cô: “Cho đến nay, con người mới chỉ sử dụng chưa đến mười phần trăm não bộ. Đại não vẫn còn một lượng lớn chất xám mà chúng ta chưa nắm rõ cơ chế hoạt động.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Máy tính không cần lôi thân xác của cô vào không gian do nó tạo ra, mà chỉ cần bắt được tần số điện não đồ của bộ phận chưa được sử dụng đó, rồi “nối máy” là được.”

Cẩn Tri nhíu mày: “Ý của anh là, nó đã khống chế tiềm thức của tôi?”

Ứng Hàn Thời ngẫm nghĩ, gật đầu: “Cũng gần như vậy.”

“Nhưng tại sao nó lại làm chuyện này?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời im lặng trong giây lát rồi đột nhiên cúi thấp đầu. Cẩn Tri phát hiện, gương mặt hai người cách nhau rất gần.

“Bởi vì nó muốn “sống” tiếp.”

Không hiểu tại sao, câu nói này khiến Cẩn Tri rùng mình.

“Đừng sợ.” Anh cất giọng trầm tĩnh: “Tôi giết nó dễ như trở bàn tay.”

Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh. Ánh mắt của anh hết sức bình thản.

“... Vâng.” Cô đáp khẽ.

“Hãy nhắm mắt lại.” Anh nói: “Tôi sẽ đưa cô ra ngoài.”

Cẩn Tri lập tức mở to mắt: “Anh yên tâm. Tôi không sợ, cũng sẽ không la hét. Tôi muốn xem chuyện gì xảy ra.”

“Không được.” Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Đôi mắt cô sẽ không chịu đựng nổi, nên phải nhắm chặt vào.” Mặt dù giọng anh vẫn trầm ấm, dễ nghe nhưng ngữ khí hết sức kiên quyết.

Đúng lúc này, luồng khói đen từ cửa sổ cuồn cuộn thốc ra ngoài, nhanh chóng tụ vào một chỗ, tựa như “nó” đang chuẩn bị tiến hành cuộc tấn công cuối cùng. Vài giây sau, khói đen bắt đầu tràn ngập đất trời. Tòa nhà cao tầng đã chìm khuất trong làn khói, cảnh vật xung quanh cũng mờ dần. Khói đen bao vây hai người, tựa hồ muốn nuốt chửng họ.

Cẩn Tri túm lấy áo sơ mi người đàn ông, nhắm nghiền hai mắt. Khoảng thời gian tiếp theo, cảm giác của cô rất khó hình dung. Đầu tiên, cô thấy mình mất trọng lượng, xung quanh chẳng có thứ gì để bám vào ngoài cánh

tay mạnh mẽ từ đầu đến cuối khóa chặt thắt lưng cô. Cô thấy mình đang rơi nhanh xuống dưới, điều này khiến trái tim cô muốn rớt khỏi lồng ngực. Sau đó, cô lại có cảm giác đang từ từ bay lên cao. Bên tai vang lên nhiều âm thanh mơ hồ và vụn vặt, giống tiếng nói chuyện khe khẽ, cũng tựa như tiếng sóng nước ào ạt. Âm thanh đó ngày càng dày đặc, tốc độ bay lên của hai người cũng ngày càng nhanh, như thể họ đang đạp gió rẽ sóng.

Cẩn Tri không biết Ứng Hàn Thời dùng cách nào. Anh nói mình là hacker hàng đầu. Anh nói, anh giết nó dễ như trở bàn tay. Cũng có thể ở trong thế giới này, anh mới là người thống trị.

Vào một khoảnh khắc, không rõ gặp chướng ngại vật hay trốn tránh điều gì, Ứng Hàn Thời đột nhiên dừng lại. Thân thể hai người đồng thời xoay tròn. Cẩn Tri giật mình, vô thức mở mắt.

Cô hoàn toàn sững sờ bởi cảnh tượng xung quanh. Có một thứ gì đó như vầng mây hình sóng nước trong suốt, lấp lánh đang bao quanh hai người. Cô nhìn thấy nó đang chuyển động bên vai Ứng Hàn Thời. Nó là thứ hỗn độn, vô hình, nhưng khi phóng tầm mắt ra xa, hình ảnh sóng nước ấy lại tựa như vô cùng vô tận.

Hai người đang ở trong một không gian hết sức tĩnh mịch. Cẩn Tri không kiềm chế nổi lòng hiếu kỳ, lập tức ngẩng đầu để quan sát xung quanh. Cảm nhận được cử động của cô, Ứng Hàn Thời liền cúi xuống.

Hơi thở mát lạnh phả vào chóp mũi, gương mặt anh áp sát, Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, một thứ đầy đặn và mềm mại chạm vào môi cô. Đôi mắt anh cách rất gần, đồng tử trong veo của người đàn ông phóng to trong giây lát.

Aaa...

Cẩn Tri đờ người, một ý nghĩ vụt qua đầu óc: Sao mà thơm thế?

Giây tiếp theo, cánh tay đang ôm thắt lưng cô đột nhiên buông ra. Động tác của Ứng Hàn Thời nhanh không thể ngờ, tựa hồ cầm phải mỏ hàn nóng bỏng tay nên ném đi ngay. Cùng lúc đó, người anh lùi về phía sau ít nhất một mét.

Cẩn Tri lập tức mất thăng bằng. Trời đất quay cuồng, cô hét to một tiếng, giơ tay muốn túm lấy thứ gì đó. Nhưng trạng thái này chỉ diễn ra trong giây lát, Ứng Hàn Thời nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô. Cẩn Tri gần như cùng lúc bám vào tay anh, mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Cẩn Tri thở hắt ra, trừng mắt với anh. Vừa định lên tiếng, cô đột nhiên không thể thốt ra lời. Bởi vì, gương mặt anh...

Trên thực tế, vẻ mặt của Ứng Hàn Thời không có bất cứ biểu cảm nào. Tuy nhiên, hai má anh đỏ như quả cà chua chín, ngay cả vành tai cũng ửng đỏ. Nhận ra cô đang nhìn mình, anh liền quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt cô.

Hai người yên lặng lơ lửng trong không gian hư ảo. Cũng chẳng biết có phải do phản ứng của anh quá mạnh mẽ mà Cẩn Tri bỗng dưng cảm thấy đôi môi vẫn còn lưu lại chút gì đó, tựa như mùi hương của anh.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời mới lên tiếng: “Xin lỗi, vừa rồi là tôi sơ ý...” Cuối cùng, anh cũng nhìn thẳng vào Cẩn Tri, nhưng ánh hồng trên gương mặt vẫn chưa tan biến.

“Không sao, anh khỏi cần xin lỗi.” Cẩn Tri đáp: “Vừa rồi... chỉ là sự cố bất ngờ mà thôi, anh đừng để bụng.”

Không nhắc đến thì không sao, cô vừa nói, Ứng Hàn Thời lại đưa mắt đi chỗ khác. Ngắm gương mặt nghiêng tuấn tú của anh, Cẩn Tri tự dưng thấy hơi buồn cười. Thế là khóe miệng cô cong lên.

Ứng Hàn Thời cất giọng trầm trầm: “Cô mau nhắm mắt lại, không được mở ra nữa. Chúng ta sắp ra khỏi đây rồi.”

“Vâng.”

Lúc này, anh mới quay đầu về phía cô. Bắt gặp nụ cười vẫn còn đọng trên khóe môi Cẩn Tri, anh hơi ngây ra, lập tức cụp mi.

“Bây giờ phải mạo phạm đến cô rồi.” Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã kéo mạnh cô đến trước mặt mình. Tuy nhiên, anh không ôm cô mà giơ tay. Cẩn Tri nghi hoặc nhìn anh, chỉ thấy vẻ điềm tĩnh và quyết đoán trong đôi mắt người đàn ông. Giây tiếp theo, bàn tay đeo găng trắng của anh che mắt cô. Cùng lúc đó, cô cảm thấy thân thể hai người lại bắt đầu chuyển động.

“Ứng Hàn Thời, cám ơn anh.” Cẩn Tri cất giọng thành khẩn.

Một lúc sau, cô mới nghe thấy tiếng anh trả lời: “Cô không cần khách sáo, chuyện nhỏ ấy mà.”

Dần dần, ý thức của Cẩn Tri trở nên mơ hồ. Thế giới của cô chỉ còn lại một màu tối đen, thời gian trở nên dài đằng đẵng, cũng tựa như trôi đi rất nhanh. Ý thức của cô phảng phất bị sóng nước chôn vùi, trở nên không rõ ràng. Mặc dù ra sức vùng vẫy, cô vẫn bị xoáy nước sâu chưa từng thấy nhấn chìm.

Cuối cùng, ý thức của cô cũng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

***

Không biết bao lâu sau, Cẩn Tri từ từ mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là trần nhà màu trắng quen thuộc, sau đó là bộ sofa màu xanh da trời, bàn gỗ nâu vàng và con “robot dọn nhà” ở góc tường.

Cẩn Tri liền ngồi dậy. Đây là ngôi nhà của cô, còn cô đang ở trên giường của mình. Người cô được đắp tấm chăn mỏng, quần áo vẫn là bộ mặc đi thư viện, đôi giày đã được cởi ra, xếp ngay ngắn ở cửa ra vào. Tất nhiên không phải Cẩn Tri bỏ giày ở đó, bởi cô toàn đá lung tung chứ chẳng bao giờ xếp ngay ngắn. Tủ đầu giường còn có chùm chìa khóa mà hôm qua cô để trong túi áo.

Có người đưa cô về nhà. Trống ngực Cẩn Tri đập liên hồi, cô vô thức quay đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Tòa nhà thư viện màu xám đứng yên trong sương mù của buổi sớm, bầu trời ở phía sau đã hé lộ tia sáng màu vàng nhạt.

Cẩn Tri liền rút điện thoại từ túi quần ra xem. Bây giờ là sáu giờ mười phút, một ngày mới đã bắt đầu.

Liệu có phải như anh nói, tất cả đã kết thúc rồi không?

Cẩn Tri lập tức đứng lên. Trong lúc định đi ra cửa, cô bỗng sững người. Vừa rồi không để ý, bây giờ cô mới phát hiện, căn phòng đã thay đổi hoàn toàn.

Tấm chăn vốn nhàu nhát của cô đã được gấp gọn gàng đặt trên đầu giường, các góc vuông vức như nhát dao cắt. Gấp chăn kiểu bộ đội trên tivi cũng không chuẩn đến vậy. Sách báo, đồ đạc linh tinh trên bàn đã được thu dọn sạch sẽ. Cửa sổ vốn bám đầy bụi đã được lau sạch. Quần áo vứt bừa bộn trên sofa được gấp gọn gàng, để ở một góc. Vỏ bọc đệm sofa cũng được giặt sạch như mới.

Đáng chú ý nhất là sàn nhà. Mặc dù ngày nào cô cũng dùng “robot dọn nhà” nhưng chỉ miễn cưỡng duy trì tình trạng không bẩn mà thôi. Thời khắc này, nền nhà sạch bong, sáng loáng như gương. Thậm chí các góc cũng được lau chùi kỹ lưỡng.

Cả căn phòng hoàn toàn “lột xác”, vô cùng gọn gàng và ngăn nắp. Cẩn Tri kinh ngạc quan sát vài giây, trong đầu vô thức hiện lên gương mặt của Ứng Hàn Thời.

Trước đó, chỉ vì một cú chạm môi bất ngờ, hai má anh đã đỏ bừng. Sau khi loại bỏ nguy cơ, anh không chỉ đưa cô về nhà, đắp chăn cho cô, mà còn nhẫn nại dọn dẹp căn nhà bừa bộn của cô? Sự việc có vẻ phát triển theo hướng kỳ quặc quá đi.

Không biết người đàn ông này nghĩ gì nữa?

Cẩn Tri không có thời gian đào sâu vấn đề. Cô vội vàng rời khỏi nhà, chạy bộ về phía thư viện.

Bây giờ vẫn còn sớm, thư viện không một bóng người. Cẩn Tri đứng dưới tòa nhà, ngẩng đầu nhìn chăm chú.

Ứng Hàn Thời còn ở trong đó không nhỉ? Trang Xung thế nào rồi?

Còn chiếc máy tính có vấn đề nữa...

“Tôi giết nó dễ như trở bàn tay.” Câu nói của Ứng Hàn Thời vẫn vang vọng bên tai cô.

Không hiểu anh giải quyết kiểu gì? Rốt cuộc nó đã... bị “giết” hay chưa?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 10: Bao giờ gặp lại**

Chương 10: Bao giờ gặp lại

Bây giờ vẫn còn sớm, khu lưu trữ sách vắng lặng, ánh sáng lờ mờ. Mới chỉ một đêm trôi qua mà Tạ Cẩn Tri có cảm giác cách cả một đời.

Bóng đèn tuýp không còn nhấp nháy, màn hình máy tính cá nhân tối đen như thường lệ. Cẩn Tri định thần rồi quẹt thẻ mở cửa. Vừa vào trong, cô liền đưa mắt về phòng máy chủ. Máy chủ vẫn nằm yên ở đó, chỉ có đèn CPU đo đỏ nhấp nháy. Tất cả diễn ra bình thường. Mấy chiếc xe đẩy tối qua nổi cơn điên loạn, bây giờ xếp ngay hàng thẳng lối ở góc tường.

Cẩn Tri quan sát chúng vài giây rồi đi qua bên đó. Cô nhớ rõ, hôm qua Ứng Hàn Thời dùng con dao đâm xuyên qua màn hình tinh thể lỏng ở trên xe đẩy. Nhưng vào thời khắc này, chúng vẫn còn nguyên vẹn. Chuyện này là thế nào vậy?

Tuy nhiên, Cẩn Tri nhanh chóng phát hiện ra manh mối. Bởi vì xe dùng lâu năm nên màn hình đã bị xước và cũ đi nhiều. Trong khi đó, màn hình bây giờ sáng loáng như mới, không một vết xước. Chỉ có một giải thích hợp lý là chúng đã được thay mới toàn bộ.

Cẩn Tri ngẩng đầu, đảo mắt một vòng. Biết rõ hi vọng mong manh nhưng cô vẫn gọi lớn tiếng: “Ứng Hàn Thời!”

Không có tiếng trả lời. Người đàn ông đó đã đi rồi. Rốt cuộc anh là ai? Nửa đêm, anh không chỉ “giết chết” cỗ máy, còn đưa cô về nhà, thậm chí tiện tay dọn dẹp sạch sẽ căn hộ của cô. Ngoài ra, anh đã khôi phục nguyên dạng khu lưu trữ sách, khiến nơi này như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Còn Trang Xung nữa chứ? Cẩn Tri quay đầu về phía gian phòng chứa đồ. Cửa ra vào khép hờ, bên trong không bật đèn. Cửa sổ tối qua bị vỡ cũng đã được thay tấm kính mới.

Ứng Hàn Thời đối xử với cô dịu dàng và chu đáo, chắc anh cũng sẽ đưa Trang Xung về nhà. Nghĩ đến đây, Cẩn Tri liền đi tới đẩy cửa. Vừa nhìn vào bên trong, cô liền giật mình. Người đang nằm úp sấp dưới đất không phải là Trang Xung thì còn ai vào đây nữa? Ứng Hàn Thời mặc kệ anh ta sao?

Cẩn Tri ngồi xổm xuống, đẩy người anh ta: “Trang Xung! Trang Xung!”

Trang Xung vẫn nằm bất động. Trán anh ta vẫn còn vệt máu đã khô. May mà vết thương không nặng lắm, anh ta thở đều đều, có tiếng ngáy nhè nhẹ, chứng tỏ đang ngủ say.

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm, giơ tay véo má anh ta. Trang Xung lập tức tỉnh dậy. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt lơ mơ rồi lồm cồm bò dậy, một tay đỡ trán: “Xảy ra chuyện gì thế? Trời sáng rồi à?”

Cẩn Tri không trả lời mà quay đầu về phía khu lưu trữ sách ở sau lưng. Ánh nắng rọi qua ô cửa sổ, khiến căn phòng vừa sáng sủa vừa đem lại cảm giác tĩnh lặng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 11: Bao giờ gặp lại 2**

Chương 11: Bao giờ gặp lại 2

Tầm chiều tối, Cẩn Tri, Trang Xung và Nhiễm Dư bị Giám đốc thư viện đuổi ra khỏi văn phòng.

“Chú Giám đốc, xin chú hãy tiến hành điều tra đi ạ!” Cẩn Tri cất giọng khẩn thiết.

Nhiễm Dư cũng lắc cánh tay Giám đốc, nũng nịu: “Chú ơi! Chúng cháu đúng là phát hiện có chuyện lạ nên mới đến tìm chú. Chú là lãnh đạo tuyệt vời, làm gì có chuyện không điều tra rõ đã đưa ra kết luận?”

Lần này, Giám đốc không còn giữ thái độ hòa nhã, tức giận hất tay Nhiễm Dư, sa sầm mặt: “Không điều tra rõ ư? Sáng nay, các cô các cậu thông báo có hacker và virus, tôi lập tức gọi điện cho bạn học, mời chuyên gia máy tính giỏi nhất của trường Đại học Giang qua đây. Kết quả, người ta nói không có chuyện đó. Hệ thống máy tính không hề có dấu vết bị virus hay người ngoài xâm nhập. Các cô bảo “máy tính tự động tấn công con người” ư? Với trình độ khoa học kỹ thuật của nước ta, thậm chí cả nước Mỹ, càng không thể xảy ra hiện tượng này. Bây giờ các cô bảo tôi điều tra kiểu gì? Trừ khi xuất hiện ma quỷ.”

Cẩn Tri: “Nhưng thưa chú...”

Ông Giám đốc nghiêm mặt nói với cô: “Cẩn Tri! Bình thường cháu là người chững chạc nhất cơ mà? Sao lại cùng hai đứa kia làm chuyện càn quấy? Ba đứa đừng nói gì nữa, hôm nay về viết bản kiểm điểm ba nghìn chữ, ngày mai nộp cho tôi. Từ nay về sau, các cô các cậu không được nhắc đến nữa.”

Nói xong, ông Giám đốc quay về phòng làm việc, đóng sập cửa. Ba người đưa mắt nhìn nhau, Cẩn Tri rời đi trước tiên: “Chúng ta đi thôi!”

Nhiễm Dư tỏ ra áy náy: “Mình xin lỗi! Tối qua camera giám sát chẳng có gì bất thường nên mình không cẩn thận, ngủ gục ở phòng bảo vệ. Bằng không, có lẽ mình sẽ phát hiện ra chứng cứ nào đó. Dù sao, mình vẫn tin một trăm phần trăm câu chuyện hai người kể.” Nói đến đây. sắc mặt cô lộ vẻ sợ hãi.

Cẩn Tri vỗ tay an ủi bạn: “Không sao đâu. Dù cậu tỉnh táo cũng chẳng có tác dụng gì. Tối qua, mọi camera giám sát đều bị hack nên đâu có quay được thứ gì bất thường.”

Nhiễm Dư thở phào: “Thế thì tốt.”

Trang Xung lên tiếng: “Cẩn Tri, chúng ta làm gì bây giờ?”

Cẩn Tri lặng thinh. Nhiễm Dư có chút bất ngờ. Con người Trang Xung bình thường có vẻ hùng dũng, vậy mà bây giờ lại hỏi ý kiến Cẩn Tri.

“Chúng ta chẳng thể làm gì.” Cẩn Tri cất giọng thản nhiên: “Đi thôi! Có một lô tạp chí mới cần phải sắp xếp lại đấy.”

Nói xong, cô liền đi ra cầu thang. Nhiễm Dư và Trang Xung cất bước theo sau.

“Cẩn Tri bình tĩnh thật đấy!” Nhiễm Dư thì thầm.

Trang Xung dõi theo bóng lưng cô, khẽ đáp: “Ừ! Cô ấy có một sự tỉnh táo quá mức bình thường.”

***

Mùa xuân năm nay, thành phố Giang thường xuyên đổ mưa. Giống như mấy hôm trước, trời vừa tối thì một trận mưa lớn ào ào trút xuống.

Cẩn Tri cầm ô, đi trên hè phố. Nước mưa rơi đồm độp trên chiếc ô của cô. Cô vừa chậm rãi bước đi vừa chìm trong suy tư. Tất cả đã âm thầm kết

thúc, có lẽ cô chẳng bao giờ còn cơ hội làm rõ sự việc. Về phần Ứng Hàn Thời, người đàn ông dịu dàng, khó hiểu và bí ẩn này có lẽ sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô, vĩnh viễn không gặp lại.

Cũng trong đêm mưa, tại một ngôi nhà trang nhã ở ngoại ô thành phố, Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, lặng lẽ đứng bên ô cửa sổ. Đôi găng tay trắng đã được tháo ra, để trên bàn.

“Đại ca.” Vẫn là giọng nam trung đầy từ tính của một người đứng sau Ứng Hàn Thời không xa. Anh ta cười nói: “Em có thể thỉnh giáo anh một vấn đề không?”

“Chú nói đi.” Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa.

Được anh cho phép, người đó vui vẻ lên tiếng: “Chúng ta đều biết, đối với anh mà nói, việc giải quyết không gian hư ảo do máy tính tạo ra chỉ đơn giản như gãi ngứa. Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, con chip bị nhiễm virus trong hệ thống đã bị anh lấy ra, thay bằng con chip mới. Máy tính cá nhân, mấy chiếc xe đẩy, di động của Trang Xung... cũng được xử lý đâu vào đấy. Chỉ cần thêm chút thời gian, chúng ta đã có thể phân tích xem virus bắt nguồn từ đâu ra? Ai đứng đằng sau tất cả những chuyện này? Hắn có phải là loại người như chúng ta hay không? Mục đích của hắn là gì?”

Nói đến đây, anh ta đột nhiên chuyển đề tài: “Anh có thể giải thích cho em biết, tại sao sau khi đưa cô Tạ về nhà, anh còn dọn dẹp sạch sẽ căn hộ của cô ấy? Đây chẳng phải là... lo chuyện bao đồng hay sao?”

Ứng Hàn Thời im lặng, một lúc sau mới từ tốn mở miệng: “Tiêu Khung Diễn, chú ngày càng to gan rồi đấy.”

Mặc dù là lời trách móc nhưng ngữ khí của anh vẫn rất hòa nhã. Tuy nhiên, anh chàng tên “Tiêu Khung Diễn” không dám ho he.

Ứng Hàn Thời dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Được nước mưa gột rửa, bãi cỏ ở bên ngoài xanh mướt. Ánh mắt anh thấp thoáng nụ cười: “Một cô gái có thể sống ở nơi vừa bẩn thỉu vừa lộn xộn như vậy, thật ngoài sức tưởng tượng. Đối với tôi, đấy cũng chỉ là tiện tay mà thôi.”

Tiêu Khung Diễn không còn gì để nói.

Đứng một lúc, Ứng Hàn Thời đi đến bên sofa, cầm điều khiển, ngồi xuống xem tivi. Vài phút sau, Tiêu Khung Diễn đột nhiên kêu lên: “Thôi chết rồi!”

Ứng Hàn Thời đang đổi kênh, nghe vậy liền nhướng mày nhìn anh ta.

Tiêu Khung Diễn cất giọng buồn bực: “Đại ca, vẫn còn một thứ bị nhiễm virus mà chúng ta quên khuấy đi mất. Đó là di động của cô Tạ, hiện đang ở nhà cô ấy.”

Ứng Hàn Thời bỏ điều khiển xuống ghế, im lặng chờ anh ta nói tiếp.

“Hệ số bị nhiễm không cao nên tạm thời cô ấy chưa gặp nguy hiểm. Nhưng anh phải đi tìm cô ấy, mang di động về đây ngay.”

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ: “Bây giờ muộn rồi, chắc cô ấy đã đi ngủ.” Anh nói: “Để ngày mai đi.”

“Vâng.”

Ứng Hàn Thời tiếp tục xem tivi. Tiêu Khung Diễn cất giọng yếu ớt: “Đại ca, em muốn hỏi một vấn đề to gan hơn...”

Ứng Hàn Thời chau mày, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Chú hỏi đi!”

“Khi gặp lại cô Tạ, anh có xin lỗi cô ấy về nụ hôn tối qua không?”

Ứng Hàn Thời ngồi bất động, cũng chẳng lên tiếng. Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn có chút đắc ý: “Em đã phân tích rồi. Tại sao những năm qua, anh chẳng bao giờ gần gũi đàn bà, lần này lại thân thiết với cô ấy như vậy. Thật ra, mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.”

Ứng Hàn Thời nhìn anh ta chăm chú. Tiêu Khung Diễn tiếp tục mở miệng: “Trước kia có nhiều phụ nữ chủ động đến với anh mà anh toàn lẩn trốn. Cô Tạ khác hoàn toàn, lần đầu tiên gặp gỡ, cô ấy không bị mê hoặc bởi “nhan sắc” của anh. Cô ấy không chỉ nói anh là kẻ lừa đảo, còn tránh anh như tránh tà. Vì vậy, mấy ngày sau đó, anh mới đi theo cô ấy, một lòng một dạ muốn bảo vệ cô ấy, đồng thời muốn chứng minh sự trong sạch của mình. Đám máy móc ở thư viện bất thường, người phụ nữ khác chắc sẽ chạy mất dép, vậy mà cô ấy còn chủ động đi thám hiểm nên mới gặp anh.

Anh đúng là thích lo chuyện bao đồng. Thấy cô ấy bị lôi vào không gian hư ảo, đương nhiên anh sẽ ra tay cứu giúp nên mới có chuyện trai đơn gái chiếc cùng chung hoạn nạn. Người phụ nữ khác mà bị rơi vào không gian đó, chắc sẽ ngất xỉu vì sợ hãi. Cô ấy không những không sợ, còn hiếu kỳ mở mắt ra xem, nên mới có nụ hôn bất ngờ. Vì vậy, nhìn từ góc độ lí thuyết xác suất và logic nhân quả, bởi vì tính cách của anh và cô ấy đều không bình thường, bởi vì một loạt biến cố xảy ra, số phận đã định hai người sẽ có nụ hôn này.” Tiêu Khung Diễn càng nói càng hăng hái, át cả tiếng mưa rơi và âm thanh phát ra từ tivi.

Ứng Hàn Thời im lặng từ đầu đến cuối. Tiêu Khung Diễn lại cất giọng vô cùng dễ nghe: “Đại ca, có lẽ đây chính là... duyên số trong truyền thuyết.”

“Duyên số ư?” Ứng Hàn Thời nhướng mắt: “Cô ấy bảo... sẽ không để bụng.”

***

Sáng ngày hôm sau, trời quang mây tạnh. Thư viện tựa hồ khôi phục nếp làm việc như cũ. Bộ ba bận rộn công việc, đến lúc rảnh rỗi thì Cẩn Tri đọc sách, Nhiễm Dư lướt web, còn Trang Xung chơi game.

Nhưng cũng có điểm khác trước. Ví dụ, Nhiễm Dư không dám một mình đi vào sâu trong khu lưu trữ sách, toàn kéo Cẩn Tri đi cùng. Trang Xung đổi tên tài khoản chơi game thành "Tôi gặp cao thủ".

Buổi chiều, gần đến giờ tan sở, thư viện vắng tanh. Cẩn Tri ngồi sau máy tính, thống kê một số dữ liệu. Phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân và giọng nói mừng rỡ của Nhiễm Dư: "Giáo sư Tạ, anh đến rồi à?"

Cẩn Tri ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông mặc áo khoác gió màu đen, đeo cặp kính trắng gọng nhỏ đang đứng bên dãy bàn làm việc. Cô liền nhoẻn miệng cười với anh. Tạ Cẩn Hành cũng mỉm cười, nhưng vẻ mặt vẫn rất nghiêm nghị. Sau đó, anh gật đầu với cô rồi quay sang chào hỏi Nhiễm Dư và Trang Xung.

Hồi còn là nghiên cứu sinh ở Đại học Khoa học Kỹ thuật Quốc gia, Tạ Cẩn Hành cũng được coi là nhân vật đình đám. Có người nhận xét về anh như sau: Tạ Cẩn Hành hội tụ nhiều yếu tố nổi bật như xuất thân khá giả, thành tích học tập xuất sắc, lại có ngoại hình của một công tử đào hoa. Đáng tiếc, tính cách của anh tẻ nhạt như mấy ông già cả đời làm nghiên cứu khoa học, không giỏi giao tiếp, cũng chẳng khéo ăn khéo nói. Một thực thể trái ngược như vậy đúng là điều đáng tiếc đối với phái nữ.

Tuy nhiên, Tạ Cẩn Tri chung sống với anh trai rất hòa hợp. Cô và anh đều là người ít nói, thích được yên tĩnh. Hơn nữa, trong nhiều chuyện, giáo sư Tạ tuy nghiêm khắc nhưng thường đưa ra ý kiến chuẩn xác và chặt chẽ. Cẩn Tri cảm thấy dễ chịu khi ở bên cạnh người có đầu óc tỉnh táo như anh.

Cô vừa đứng lên, còn chưa kịp ra khỏi chỗ ngồi, Nhiễm Dư đã lao đến, cầm lấy cặp ca táp của Tạ Cẩn Hành, đồng thời nở nụ cười ngọt ngào: “Giáo sư Tạ vất vả quá! Lâu rồi không gặp anh, anh có uống trà không? Chỗ chúng em có loại trà Lục An Qua Phiến khá ngon.”

(Lục An Qua Phiến là một trong mười loại trà nổi tiếng ở Trung Quốc, đến từ thành phố Lục An, tỉnh An Huy)

Tạ Cẩn Hành vội rút tay về: “Cám ơn Nhiễm Dư, không cần đâu.”

Giáo sư Tạ tuổi trẻ tài cao nên cũng phù hợp với tiêu chí “đẹp trai, nhà giàu” của Nhiễm Dư. Cẩn Tri không đổi sắc mặt, đi đến kéo bạn sang một bên, giúp anh trai thành công thoát khỏi phạm vi “móng vuốt” của bạn. Sau đó, cô mỉm cười với anh, mặc kệ Nhiễm Dư đang ra sức nháy mắt với mình: “Em vừa vặn hết giờ làm, chúng ta đi thôi.”

Tạ Cẩn Hành gật đầu: “Được. Chúng ta tìm chỗ nói chuyện.”

Thời tiết đúng là chẳng biết đường nào mà lần. Mới buổi sáng còn nắng vàng rực rỡ, vậy mà đến tầm chạng vạng, mây đen đã ùn ùn kéo đến khiến bầu trời trở nên u ám.

Tạ Cẩn Hành lái một chiếc Volkswagen Sagitar giản dị như chính con người anh. Hai anh em vừa đi đến bên xe ô tô, giáo sư Tạ liền mở cửa cho em gái. Cẩn Tri quay sang anh trai: “Không phải anh nhốt mình trong phòng thí nghiệm lâu ngày nên có vấn đề đấy chứ? Anh cũng biết mở cửa cho phụ nữ cơ à?”

Tạ Cẩn Hành nhíu mày: “Miệng lưỡi em vẫn sắc bén quá nhỉ? Mau lên xe, đừng để bị dính nước mưa.”

Cẩn Tri cười tủm tỉm, ngồi vào vị trí ghế lái phụ. Trời nhanh chóng đổ cơn mưa, hạt nước to như hạt đỗ rơi rào rào xuống mặt đất.

Ứng Hàn Thời giương ô, đứng ở góc đường. Anh nhìn thấy hai người vừa rời khỏi tòa nhà vừa chuyện trò vui vẻ. Sau đó, người đàn ông mở cửa xe cho Cẩn Tri, còn cô nở nụ cười thân thiết chưa từng thấy.

Chiếc ô tô màu đen nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường phố ngay trước mặt anh. Ứng Hàn Thời thu ô, chui vào chiếc Porsche của mình, đồng thời mở hệ thống liên lạc.

“Tiêu Khung Diễn, xác định mục tiêu, mau bám theo xe của họ.””

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 12: Trong cơn mưa này**

Chương 12: Trong cơn mưa này

Bên ngoài mưa to gió lớn, mới là tầm xế chiều nhưng trời đã tối đen, bốn bề dường như chỉ có tiếng mưa rơi. Tạ Cẩn Tri và anh trai ngồi bên cửa sổ nhà hàng. Sau khi kể xong câu chuyện, cô cầm tách cà phê uống một ngụm, còn giáo sư Tạ trầm ngâm.

Một lúc sau, anh ngẩng đầu, dõi mắt ra ngoài cửa sổ, hỏi một câu chẳng ăn nhập: “Cẩn Tri, đã mấy ngày liên tục mưa to như vậy rồi?

Cẩn Tri hơi bất ngờ, nhưng vẫn trả lời: “Năm, sáu ngày ạ.”

Tạ Cẩn Hành nở nụ cười mà chỉ khi nào nhắc đến lĩnh vực nghiên cứu khoa học, mới xuất hiện trên gương mặt anh: “Chính xác hơn là bảy ngày. Ngày nào trời cũng mưa từ sáu đến tám giờ tối, lượng mưa từ hai mươi đến sáu mươi milimét. Khu vực nội thành ở mức thấp nhất, trong khi ngoại thành đạt đến mức cao nhất.”

Cẩn Tri ngẩn người, không hiểu ý anh trai.

“Chắc em cũng biết.” Tạ Cẩn Hành uống một hớp trà: “Thành phố Giang mùa này chẳng bao giờ có mưa lớn đến thế.”

Cẩn Tri vẫn im lặng, nhìn anh chằm chằm.

“Anh không thể nói rõ với em.” Giáo sư Tạ tiếp tục lên tiếng: “Chỉ có thể cho em biết, Sở nghiên cứu của bọn anh và cơ quan nghiên cứu của nhiều quốc gia đang chế tạo một loại vũ khí thời tiết, với mục đích kiểm soát dòng khí lưu, lượng mưa, sấm chớp, gió bão của một khu vực trong thời gian ngắn.

Cẩn Tri không khỏi kinh ngạc. Ý của anh là, tình trạng mấy ngày mưa liên tiếp là do anh và các đồng nghiệp tạo thành? Cô chỉ biết công việc của anh trai liên quan đến lĩnh vực quân sự, hết sức bí mật, không ngờ lại gần

với cuộc sống của người dân bình thường như vậy. Nhưng tại sao anh lại tiết lộ điều này với cô?

Giáo sư Tạ từ tốn mở miệng: “Anh chỉ muốn nói, trên đời này có những chuyện, người bình thường cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi, giống sự việc em từng gặp phải. Nhưng đúng là nó vẫn đang tồn tại, chỉ không được mọi người biết đến mà thôi.”

Cẩn Tri gật đầu.

“Trí tuệ nhân tạo mà em đề cập cũng tương tự. Theo anh được biết, kết quả nghiên cứu mà các nước công khai chưa đạt đến trình độ như em nói. Trên thực tế, chúng ta cũng chẳng biết, liệu đã có ai làm được hay chưa. Chắc em cũng từng nghe tin đồn, Mỹ đã bắt được phi thuyền của người ngoài hành tinh, nắm được kỹ thuật của họ nên trong lĩnh vực này, trình độ bỏ xa các nước khác. Tuy nhiên, chúng ta không thể biết, điều này có phải là sự thật hay không?”

Cẩn Tri chăm chú lắng nghe. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Em hiểu. Thật ra, ý của anh là, ngành nghiên cứu khoa học đặc biệt giới quân sự tồn tại nhiều vấn đề phức tạp nên không thể dễ dàng đưa ra kết luận?”

Tạ Cẩn Hành mỉm cười: “Cũng có thể lý giải như vậy.”

Cẩn Tri có chút thất vọng: “Vì thế, vụ này sẽ mãi mãi là câu đố không có lời giải, đúng không ạ?”

“Cũng không hẳn. Chuyên gia của trường đại học Giang mà Giám đốc cơ quan bọn em mời về có trình độ và tầm nhìn hạn hẹp, không được tiếp xúc với tài liệu mật. Khi nào em gửi cho anh dữ liệu cụ thể của hệ thống, anh sẽ nghĩ cách nhờ người tìm hiểu. Tuy nhiên, em hãy chuẩn bị tâm lý, vì chưa chắc đã có kết quả.”

Cẩn Tri gật đầu. Trầm lặng trong giây lát, cô nói: “Kiểu gì em cũng muốn làm rõ.”

Đây là nhà hàng Pháp, bình thường khách không đông lắm, hôm nay trời mưa nên càng vắng vẻ. Trong nhà hàng vang lên tiếng nhạc Pháp du dương, bầu không khí hết sức ấm áp.

“Em hãy miêu tả cụ thể về người đàn ông đó đi.” Tạ Cẩn Hành lên tiếng.

Nhắc đến Ứng Hàn Thời, trong lòng Cẩn Tri xuất hiện một cảm giác rằng anh rất khác biệt. Có lẽ vì đôi mắt và khí chất của anh vô cùng sạch sẽ nên mỗi khi nhớ đến anh, cô tựa như nhìn thấy hồ nước trong veo, tĩnh lặng lấp lánh dưới ánh trăng.

“Anh ấy...” Cẩn Tri mở miệng. Đúng lúc này, chuông gió treo ở cửa ra vào kêu leng keng, có người vừa đến, nhân viên phục vụ lập tức nghênh đón: “Hoan nghênh quý khách, có mấy người ạ?”

Cẩn Tri đưa mắt qua bên đó, liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời. Hôm nay, anh mặc ple, bên trong vẫn là sơ mi trắng. Tay anh cầm chiếc ô dài màu đen, nước nhỏ tong tong. Đầu tóc anh cũng hơi ướt. Ứng Hàn Thời đưa chiếc ô cho nhân viên phục vụ. Tựa như có linh cảm, anh liền quay về phía Cẩn Tri. Hai người chạm mắt nhau.

Tạ Cẩn Hành rất không nhạy bén về khoản quan sát sắc mặt người khác. Anh hỏi em gái bằng một giọng đầy nghi hoặc: “Em làm sao thế? Tại sao chẳng nói gì cả? Anh chàng cứu em là người thế nào?”

Cẩn Tri định thần. Cô để ý thấy ánh mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng ý cười ôn hòa, tựa như thay lời chào hỏi. Sau đó, anh đi theo nhân viên phục vụ tới một chiếc bàn cách chỗ cô khá xa rồi ngồi xuống.

“Anh ấy...” Cẩn Tri cười tủm tỉm: “Em thật sự không biết hình dung thế nào nữa.”

Đúng thế, cô cứ tưởng anh là cao thủ ẩn dật, sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại, vậy mà vừa ra ngoài ăn cơm đã chạm mặt. Anh một mình đi nhà hàng, giống bất cứ người đàn ông độc thân nào.

Bắt gặp dáng vẻ lơ đễnh của em gái, Tạ Cẩn Hành chau mày, nhẫn nại gợi ý: “Nếu không biết hình dung thế nào thì em hãy trả lời từng vấn đề một. Anh ta bao nhiêu tuổi, cao bao nhiêu, tướng mạo ra sao?”

“Hả?” Cẩn Tri nhìn anh trai. Cô nhất thời không biết có nên thông báo với anh, người đó đang ở trong nhà hàng này hay không. Dù sao Ứng Hàn Thời cũng từng cứu cô, tuy không biết anh đang che giấu bí mật gì nhưng giáo sư Tạ rốt cuộc cũng là người nhà nước. Ngộ nhỡ anh trai mang lại phiền phức cho người ta thì sao?

Thế là cô hàm hồ đáp: “Anh ta khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cao hơn một mét tám, tướng mạo trắng trẻo và sáng sủa.

Tạ Cẩn Hành là người nghiêm túc. Nghe em gái nói vậy, anh liền lôi bút và quyển sổ ra ghi chép. Cẩn Tri lại liếc qua chỗ Ứng Hàn Thời, thấy anh đặt hai tay lên bàn, quay đi chỗ khác chứ không nhìn cô.

“Anh ta có tiết lộ địa chỉ hay thông tin cá nhân gì không?” Tạ Cẩn Hành lại hỏi.

“Không ạ. Anh ấy chỉ nói mình là hacker. Anh ấy cũng rất hay xấu hổ.” Câu cuối là cô buột miệng nhưng giáo sư Tạ vẫn cắm cúi ghi chép. Đúng lúc này, Cẩn Tri nhìn thấy Ứng Hàn Thời cầm tách trà uống một ngụm. Anh ngồi thẳng lưng, cử chỉ nho nhã và đúng mực. Chỉ là lúc đặt cốc trà xuống bàn, gương mặt anh hơi ửng đỏ.

Cẩn Tri đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ, nhưng suy đoán vừa vụt qua não bộ của cô thật khó tưởng tượng. Sao cô cảm thấy... Ứng Hàn Thời nghe

được cuộc trò chuyện của hai anh em nên mới có phản ứng này. Nhưng anh ngồi cách tương đối xa cơ mà?

“Xấu hổ ư?” Giáo sư Tạ tỏ ra hiếu kỳ: “Em có phương thức liên lạc với anh ta không? Ví dụ điện thoại hay ID cá nhân ấy?”

Cẩn Tri im lặng vài giây. Cô chú ý thấy Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, bàn tay cầm tách trà bất động như đang chờ đợi điều gì đó. Cảm giác kỳ lạ trong lòng cô ngày càng mãnh liệt.

“Không ạ.” Cô đáp: “Có lẽ anh ấy không hy vọng người khác tìm mình.”

Cô vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời liền cụp mi, khóe miệng hơi nhếch lên, cho thấy tâm trạng không tồi.

Cẩn Tri không khỏi giật mình. Chuyện này là thế nào vậy? Chín mươi phần trăm làanh đang nghe lén cô nói chuyện bằng một phương thức thần kỳ nào đó? Nhưng hồi nãy, hai anh em cô mới quyết định đi nhà hàng này, trong túi xách của cô cũng chẳng có thứ gì lạ. Hơn nữa, hành động lén lút không giống phong cách của anh.

Cẩn Tri còn đang nghi hoặc, giáo sư Tạ ở phía đối diện đóng quyển sổ tay: “Vậy đi. Khi nào nhớ ra điều gì, em hãy gọi điện cho anh.”

“Vâng ạ.” Cô vừa đáp vừa liếc người đàn ông ở đằng kia. Anh vẫn ngồi bất động, vẻ mặt hòa nhã.

Đúng lúc này, di động của Tạ Cẩn Hành đổ chuông. Chắc là cuộc điện thoại quan trọng, bởi thần sắc anh trở nên nặng nề trong giây lát. Anh đứng dậy: “Anh ra ngoài một lát.”

Cẩn Tri gật đầu: “Vâng.”

Xung quanh có mấy người khách đang ăn đồ, tiếng dao dĩa lanh canh và tiếng trò chuyện rì rầm vang lên hòa trong tiếng nhạc. Cẩn Tri uống mấy

thìa canh, sau đó nhướng mày nhìn Ứng Hàn Thời. Anh đang cúi đầu xem điện thoại. Mấy cô nhân viên phục vụ ở gần đó thỉnh thoảng lại liếc người đàn ông đẹp trai ngồi một mình mà anh không hề bận tâm.

Điện thoại của Cẩn Tri để trên bàn kêu "bíp" một tiếng. Cùng lúc đó, cô thấy Ứng Hàn Thời buông máy, ngẩng đầu nhìn mình.

Cẩn Tri cầm di động lên xem, đúng là tin nhắn do anh gửi tới: "Cô Tạ! Sau khi kết thúc cuộc gặp mặt với vị tiên sinh đó, xin cô hãy ở lại, có chuyện cần thương lượng."

Cẩn Tri nhanh chóng nhắn lại: "Được thôi."

Ứng Hàn Thời mỉm cười, bỏ điện thoại xuống bàn. Cẩn Tri cầm cái thìa, khuấy đều trong bát. Thì ra, anh xuất hiện ở nơi này nhằm mục đích tìm gặp cô, nhất định là chuyện quan trọng gì đó.

Tạ Cẩn Hành đi vào nhưng không ngồi xuống mà cầm áo khoác và cặp ca táp: "Cẩn Tri, anh có việc đột xuất phải quay về tổ nghiên cứu. Anh sẽ đưa em về nhà trước."

"Không cần đâu. Lát nữa em có bạn đến đây, anh cứ bận việc của anh đi! Tình hình có nghiêm trọng không? Anh ổn đấy chứ?"

Tạ Cẩn Hành dõi mắt ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm một lúc mới trả lời: "Trời mưa hơi lớn. Chắc là dữ liệu xảy ra sai sót, anh phải về xem thế nào. Vấn đề nhỏ ấy mà."

Cẩn Tri gật đầu, cảm thán: "Các anh lợi hại thật đấy."

Tạ Cẩn Hành mỉm cười. Vừa quay người, anh đột nhiên dừng lại, nói với em gái: "Cẩn Tri, em..."

"Sao cơ?" Cẩn Tri không hiểu.

Anh ngập ngừng vài giây rồi nói bằng một giọng ý tứ sâu xa: “Em hãy cẩn thận, đừng để người đàn ông lai lịch bất minh lừa.”

Cẩn Tri: “Hả?” Vài giây sau, cô mới sực tỉnh, nhìn về phía Ứng Hàn Thời. Anh hơi cúi xuống, không biết đang nghĩ gì.

Tạ Cẩn Hành nhanh chóng rời đi. Cẩn Tri cũng ăn xong. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời thanh toán rồi đứng lên đi về phía cô. Đến nơi, anh chắp hai tay sau lưng, hơi gật đầu với cô.

Cẩn Tri mỉm cười: “Anh ngồi đi!”

“Chúng ta lên xe của tôi rồi nói chuyện sau.” Anh lên tiếng.

Nơi này đông người không tiện, Cẩn Tri hiểu ý liền cầm túi xách đứng lên. Ứng Hàn Thời tránh sang một bên, nhường lối cho cô. Hai người cùng đi ra ngoài.

Bên ngoài, trời vẫn mưa như trút nước. Hai cô lễ tân ở cửa cúi thấp người: “Tạm biệt quý khách!”

Cẩn Tri mỉm cười, Ứng Hàn Thời ở đằng trước hơi gật đầu đáp lễ, nhận chiếc ô từ tay cô nhân viên rồi sải bước dài ra ngoài.

Trong lòng Cẩn Tri lại xuất hiện cảm giác đó. Tuy anh hay đỏ mặt nhưng trong đối nhân xử thế, anh toát ra vẻ điềm tĩnh và phong độ bẩm sinh.

Hai người đứng dưới mái hiên nhà hàng, Ứng Hàn Thời giương ô rồi nói với cô: “Cô hãy đợi một lát, tôi sẽ lái xe qua đây.”

“Không cần đâu. Chúng ta cùng đi.”

Anh không nói gì, che phần lớn chiếc ô trên đầu cô. Cẩn Tri nhoẻn miệng cười, cùng anh sánh bước trong cơn mưa.

Ứng Hàn Thời thong thả bước đi, mắt nhìn thẳng về phía trước. Trời mưa rất lớn, nước chảy thành dòng trên mặt đường. Hai người nhanh chóng đi đến bên chiếc Porsche. Trước đó, tuy đã chú ý đến chiếc xe này nhưng Cẩn Tri không hề biết chủ nhân của nó là ai. Vào thời khắc này, cô cảm thấy rất bất ngờ. Một người như anh sao có thể sử dụng chiếc xe mui trần thời thượng đó?

Một tiếng "cạch" khẽ vang lên, cửa xe tự động mở khóa. Ứng Hàn Thời lập tức mở cửa ở vị trí ghế lái phụ cho cô.

Cẩn Tri bất chợt lên tiếng: "Hồi nãy, tại sao anh có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng tôi? Anh gắn máy nghe lén đấy à?"

Ứng Hàn Thời dừng động tác. Hai người im lặng vài giây. Sau đó, anh quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt cũng như câu hỏi của cô: "Lên xe đi!"

Cẩn Tri đành cúi người chui vào trong ô tô. Ứng Hàn Thời giúp cô đóng cửa, đi sang bên kia, thu ô rồi ngồi vào ghế lái. Sau đó, anh lấy đôi găng trắng từ trên bảng điều khiển đeo vào tay rồi mới cầm vô lăng.

Cẩn Tri yên lặng quan sát nhất cử nhất động của anh. Lái xe hay "giết" cỗ máy cũng đều đeo găng, người đàn ông này đúng là kỳ lạ thật đấy.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời nổ máy, mắt hướng về phía trước, từ tốn trả lời: "Đến nơi không có ai khác."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 13: Anh bạn thân yêu**

Chương 13: Anh bạn thân yêu

Cũng như nhiều thành phố khác, thành phố Giang đang tiến hành xây dựng tuyến tàu điện ngầm nên chỗ nào cũng thấy công trường, đường xá không dễ đi chút nào. Hôm nay, trời lại mưa to nên cả con đường tắc nghẽn thành hàng dài.

Cẩn Tri ngồi trong xe, ngắm màn mưa trắng xóa. Hai người đang ở bên ngoài một ngôi trường khuất nẻo, bên cạnh là sân bóng vẫn bật đèn sáng, ánh đèn mờ mờ ảo ảo trong cơn mưa.

Ứng Hàn Thời tắt máy, đặt tay lên đầu gối. Cẩn Tri cũng nhẫn nại chờ đợi.

“Còn một thứ bị nhiễm virus vẫn chưa được xử lý.” Anh đột nhiên lên tiếng: “Nó đang ở chỗ cô.”

Cẩn Tri ngớ ra vài giây rồi nhìn xuống chiếc túi xách: “Di động phải không?”

Ứng Hàn Thời không ngờ cô lại phản ứng nhanh đến thế. Anh gật đầu: “Đưa cho tôi đi! Ngày mai, tôi sẽ trả lại cô chiếc điện thoại đã được xử lý sạch sẽ.”

“Được thôi.” Cẩn Tri mở túi xách lấy di động. Một ngày một đêm vừa qua, chiếc điện thoại không hề có dấu hiệu bất thường, ai ngờ nó cũng bị nhiễm virus. Chỉ nghĩ đến thôi, cô cũng thấy nổi da gà rồi.

Cẩn Tri đang định đưa cho Ứng Hàn Thời, anh đồng thời giơ tay về phía cô. Bỗng nhiên cô dừng động tác, giấu điện thoại ra sau lưng.

Người đàn ông nhìn cô đăm đăm. Cô cũng nhìn lại anh.

“Anh hãy kể đầu đuôi sự việc, tôi mới đưa điện thoại cho anh.” Cô chậm rãi mở miệng.

Ứng Hàn Thời yên lặng nhìn cô. Trong xe bật đèn sáng, khiến mọi đường nét trên gương mặt anh trở nên rõ ràng. Cẩn Tri bất giác liếc đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh.

“Cô Tạ, tôi không thể đáp ứng yêu cầu này của cô.” Anh nói.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài ô tô. Cẩn Tri lại bỏ di động vào túi xách.

“Ừ.” Cô thản nhiên đáp: “Thế thì tôi chỉ có thể tiếp tục làm bạn với chiếc điện thoại bị nhiễm virus này. Dù sao nó vẫn ngon lành.”

Ứng Hàn Thời lặng thinh nhưng Cẩn Tri có thể cảm nhận được, anh vẫn không rời mắt khỏi mình.

“Cô Tạ.” Giọng trầm ấm của anh lại một lần nữa vang lên: “Cô... chẳng nói lý lẽ gì cả.”

Cẩn Tri quay đầu về phía anh: “Vậy anh có chịu tiết lộ hay không?”

Cô vốn có dung mạo thanh tú, cử chỉ và lời nói luôn nhẹ nhàng. Bây giờ, tuy giở giọng uy hiếp nhưng ánh mắt của cô vẫn hết sức trong sáng và vô tư.

Ứng Hàn Thời lặng lẽ nhìn cô vài giây rồi cụp mi.

“Xin lỗi, phải mạo phạm đến cô rồi.” Anh nói khẽ.

Nghe câu này, Cẩn Tri bất giác thót tim. Cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã nhoài người sang. Giây tiếp theo, cổ tay trái của cô bị anh nắm chặt, ấn vào thành ghế.

Cẩn Tri tròn mắt. Không gian trong ô tô chật hẹp, anh vừa áp sát, cô lập tức ngửi thấy mùi hương quen thuộc tỏa ra từ người anh. Ứng Hàn Thời

nhanh như chớp túm chặt cả hai tay cô bằng một tay. Chiếc găng của anh mềm mại và mát lạnh, sức mạnh từ các ngón tựa như vô cùng vô tận, khiến cô chẳng thể nhúc nhích. Sau đó, Ứng Hàn Thời từ tốn cúi người, thò tay vào trong túi xách của cô, lôi chiếc di động ra ngoài.

“Anh...” Cẩn Tri hết sức kinh ngạc. Mặc dù mới tiếp xúc vài lần nhưng người đàn ông này luôn giữ thái độ lịch sự và nhã nhặn, khiến cô có cảm giác tính cách anh vô cùng dịu dàng. Chẳng may chạm môi một cái, khuôn mặt anh đã biến thành quả cà chua chín. Chính vì vậy, cho dù anh lợi hại nhưng vẫn mang lại cảm giác hết sức đơn thuần cho người đối diện. Không ngờ, cũng có lúc anh tỏ ra cứng rắn như vậy.

Ứng Hàn Thời bỏ chiếc điện thoại vào túi quần, lập tức buông tay cô. Cẩn Tri im lặng nhìn anh, còn anh né tránh ánh mắt của cô, hai má hơi ửng hồng.

“Mong cô thứ lỗi.” Anh lại khởi động ô tô: “Tôi không có cách nào đáp ứng yêu cầu của cô.”

Nghe anh nói vậy, chẳng hiểu tại sao Cẩn Tri không bực tức nổi. Thế là cô ngoảnh đầu sang một bên, không nói chuyện với anh nữa.

“Tôi đưa cô về nhà.” Giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

Cẩn Tri tiếp tục lặng thinh. Trong xe trở nên yên tĩnh. Ứng Hàn Thời phóng xe qua những vũng nước trên làn đường chính. Lúc này, đường phố đã thông thoáng hơn nhiều. Cẩn Tri dõi mắt về phía màn mưa trắng xóa ở bên ngoài. Cổ tay cô vẫn có chút mất tự nhiên, phảng phất còn lưu lại xúc cảm từ chiếc găng và sức mạnh của người đàn ông.

“Cô vẫn còn giận đấy à?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Cẩn Tri đáp: “Không đâu.” Hai người im lặng một lúc.

“Thế thì tốt.” Ngữ khí của anh thấp thoáng ý cười.

Cẩn Tri cũng nhoẻn miệng. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng về dòng xe cộ phía trước: “Ứng Hàn Thời! Sau chuyện này, chắc chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, đúng không?”

“Ừ.” Anh đáp.

Cẩn Tri cất giọng tiếc nuối: “Vậy là tôi không có dịp tìm hiểu bí mật mà anh đang che giấu nữa rồi.”

“Cô không cần biết làm gì.” Ứng Hàn Thời đáp.

“Anh đừng nói chắc chắn như thế. Sau này, biết đâu tôi có cơ hội làm rõ bí mật của anh. Tới lúc đó, anh đừng phủ nhận đấy nhé.” Nếu Tạ Cẩn Hành điều tra, không biết chừng có thể tìm ra manh mối cũng nên.

Gương mặt Ứng Hàn Thời ẩn hiện nụ cười dịu dàng. “Được thôi, tôi sẽ không phủ nhận.”

Tuy nhiên, ngữ khí của anh khiến Cẩn Tri bỗng dưng có cảm giác, dường như anh chắc chắn cô không thể tìm ra sự thật.

Ô tô tiếp tục tiến về phía trước. Cẩn Tri âm thầm liếc Ứng Hàn Thời. Không biết người đàn ông này đang che giấu bí mật gì.

Lúc này, ô tô bắt đầu đi đến lối rẽ lên đường cao tốc trên không. Chính giữa bên dưới là đường hầm, hai bên là cao tốc trên không, đi đường nào cũng có thể về tới nhà Cẩn Tri. Đường hầm bên dưới đang bị ngập nước.

Ứng Hàn Thời đánh tay lái, đi lên một đường cao tốc. Cẩn Tri chú ý, bên dưới có hai chiếc xe đứng im, dường như bị chết máy.

“Có người đang gặp phiền phức kìa.” Cô nói: “Năm ngoái, tôi từng xem tin tức thời sự, ở Bắc Kinh có mưa lớn, một chiếc xe bị ngập nước, người

trong xe không kịp ra ngoài nên bị chết đuối.”

“Tôi thấy rồi.” Ứng Hàn Thời đáp. Anh nhanh chóng táp xe vào lề đường, bật xi nhan nhấp nháy. Sau đó, anh tháo dây an toàn, chuẩn bị xuống xe. Cẩn Tri vừa định mở cửa, anh liền quay đầu nói với cô: “Cô hãy đợi ở đây, mình tôi đi là được.”

“Tôi có thể giúp một tay.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười, tháo đôi găng bỏ xuống chỗ ngồi, xắn tay áo, đồng thời lên tiếng: “Cô mà đi, tôi lại phải để ý đến cô. Giúp họ là việc làm dễ như trở bàn tay, tôi sẽ về nhanh thôi.”

Cẩn Tri không tỏ ra cố chấp nữa. Cô ngồi trong ô tô dõi theo bóng dáng người đàn ông. Anh không mang theo ô nên toàn thân ướt sũng, áo sơ mi dính vào lưng.

Cẩn Tri cầm chiếc ô đen của Ứng Hàn Thời ra khỏi ô tô. Cô đứng bên cạnh xe, nghĩ bụng: Lại dễ như trở bàn tay. Có phải anh luôn giúp đỡ bất cứ người nào mà không một lời than vãn?

Mưa vẫn còn nặng hạt, Cẩn Tri giương ô đứng bên lề đường, phóng tầm mắt ra xa. Bây giờ đã tối muộn, nơi này không phải là khu trung tâm nên thưa thớt xe cộ qua lại. Đường hầm ở bên dưới đã ngập nước khá sâu. Nhờ ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy Ứng Hàn Thời đã xuống tới nơi. Nước ngập đến đầu gối anh, bởi vì cách hơi xa nên cô không thấy rõ gương mặt anh.

Anh nhanh chóng đi đến bên chiếc xe bị ngập nước, cúi thấp người xuống ngang với cửa kính. Tay anh khua khua vài cái, cửa xe liền mở ra. Hai người ở trong xe lồm cồm trèo ra ngoài, Ứng Hàn Thời đỡ bọn họ. Sau đó, cả ba cùng đẩy ô tô ra sau.

Cẩn Tri yên tâm, tiếp tục chờ anh

Đúng lúc này, một chiếc Buick từ từ dừng lại bên cạnh cô. Trên xe có một người đàn ông trung niên ngồi ở vị trí tài xế và một bé gái tầm bảy, tám tuổi ở ghế lái phụ.

Người đàn ông hạ cửa kính, hỏi Cẩn Tri: “Cô sao thế? Có cần tôi giúp gì không?”

Cẩn Tri nở nụ cười lịch sự: “Không cần đâu, tôi không sao. Bên dưới có ô tô bị chết máy, bạn tôi đi giúp người ta. Tôi ở đây đợi anh ấy.”

Người đàn ông ngó nghiêng rồi lại nói với cô: “Tôi cũng đi xem thế nào.” Anh ta quay sang con gái: “Quyên Quyên, con ở lại đây với chị. Bên dưới có người gặp nguy hiểm, bố phải đi giúp họ, đừng sợ con nhé!”

Cô bé tên Quyên Quyên gật đầu, thơm chụt vào má bố một cái: “Bố hãy cẩn thận đấy!”

Cẩn Tri lập tức nói với anh ta: “Tôi sẽ trông nom con gái anh. Anh nhớ chú ý an toàn.”

Người đàn ông cám ơn rồi ra khỏi ô tô, chạy ngược từ đường cao tốc trên không xuống dốc. Trên con đường rộng lớn vắng hoe chỉ còn lại Cẩn Tri và bé gái.

Đường xá ở thành phố Giang không được tốt cho lắm, thường xuyên phải sửa chữa. Cẩn Tri để ý thấy lan can bảo vệ bên lề đường có mấy chỗ cắm biển “Đang sửa chữa thi công”, đồng thời dùng sợi dây phong tỏa của cảnh sát giăng xung quanh. Cô lập tức nhích vào trong lòng đường, tránh xa hàng lan can.

Ngồi trong ô tô một lúc, cô bé Quyên Quyên đột nhiên cầm chiếc ô nhỏ, đẩy cửa xuống xe.

“Chị ơi, bố em bao giờ mới quay về ạ?” Con bé nhíu mày hỏi.

Cẩn Tri mỉm cười, đi đến bên con bé: “Sắp rồi.” Cô vốn là người không biết dỗ trẻ con nên chỉ có thể cất giọng dịu dàng chứ không nhiều lời.

Cô lại dõi mắt xuống dưới. Qua làn mưa trắng xóa, cô lờ mờ nhìn thấy Ứng Hàn Thời và bố của Quyên Quyên đang hợp lực đẩy chiếc xe còn lại.

Ánh mắt Cẩn Tri dừng lại trên người Ứng Hàn Thời. Mặc dù đang cúi xuống nhưng thân hình anh vẫn hết sức cao lớn. Dường như chẳng tốn nhiều công sức, chiếc xe đã được đẩy ra khỏi đường hầm. Anh đứng thẳng người, hai tay lại chắp ra sau lưng theo thói quen. Chủ nhân của chiếc xe bị chết máy hình như đang cám ơn anh và bố Quyên Quyên. Ứng Hàn Thời giơ tay lau nước mưa trên mặt. Dù không nhìn thấy rõ nhưng Cẩn Tri có thể tưởng tượng, anh đang mỉm cười.

Đúng lúc này, Quyên Quyên đột nhiên quay người, chạy vụt đi: “Em đi tìm bố đây.”

Cùng thời gian đó, có một chiếc xe tải cỡ lớn chở đầy hàng hóa từ bên dưới đi lên. Chiếc xe phóng với tốc độ rất nhanh, ánh đèn pha loang loáng nhức mắt. Cẩn Tri lập tức chạy đuổi theo, tóm lấy cánh tay Quyên Quyên, kéo con bé vào lề đường: “Em hãy cẩn thận! Đừng chạy lung tung!”

Quyên Quyên giật mình, đồng thời cũng bị lóa nên giơ tay che mắt. Vừa định kéo con bé lùi sang bên cạnh, Cẩn Tri liền phát hiện ra điều bất thường. Chiếc xe tải tựa như bị mất kiểm soát, đang lao về phía bọn cô. Quyên Quyên vô cùng hoảng sợ, đờ đẫn đứng tại chỗ bất động.

“Mau tránh đi!” Cẩn Tri vội vàng kéo con bé sang một bên. Cô cũng nhìn thấy gương mặt kinh hoàng của người tài xế trẻ tuổi ngồi ở buồng lái chiếc xe tải, chứng tỏ nếu không phải xe chở nặng quá nên bị trượt bánh thì cũng do anh ta đã uống rượu.

Trong thời khắc nghìn cân treo sợ tóc, Cẩn Tri dùng toàn bộ sức lực đẩy mạnh Quyên Quyên, khiến con bé văng đi ít nhất hai, ba mét, ngã xuống mặt đường. Cùng với tiếng thắng gấp rin rít, Ứng Hàn Thời ở bên dưới lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy một chiếc xe tải đã dừng lại trên đường cao tốc, đầu xe đâm vào lan can bảo vệ bằng xi măng, hai ngọn đèn pha rọi vào màn đêm mưa gió.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 14: Anh bạn thân yêu 2**

Chương 14: Anh bạn thân yêu 2

Cẩn Tri không bao giờ có thể ngờ, bản thân sẽ qua đời vì một vụ tai nạn giao thông hoặc rơi từ trên cao xuống.

Lúc xe tải đâm vào lan can, cô đã tránh sang bên cạnh, nhưng khi chân chạm vào thành xi măng, cô liền cảm thấy nó lung lay. Giây tiếp theo, cô bị trượt chân, cả người rơi xuống dưới.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt. Cẩn Tri vẫn nghe thấy tiếng mưa rào rào như tiếng trống trận. Cô thậm chí còn nhìn thấy xe cộ đi lại ở đường phố bên dưới. Trái tim cô phảng phất ngừng đập, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Mình sắp chết rồi, Cẩn Tri nghĩ. Nếu không thiệt mạng mà chỉ bị thương nặng vì cú rơi này thì cô cũng muốn chết quách cho xong. Không thể tưởng tưởng nổi nỗi đau đớn khi thân thể va chạm với mặt đất, cô sợ hãi nhắm nghiền hai mắt.

Đúng lúc này, một sức mạnh to lớn lao đến với tốc độ còn nhanh hơn, đụng vào người Cẩn Tri. Cô cảm thấy luồng khí thanh lạnh quen thuộc ùa tới. Thậm chí cô còn chưa kịp mở mắt, một bàn tay lạnh lẽo đã ôm lấy thắt lưng cô.

Trời đất quay cuồng, cảm nhận chân thực duy nhất của Cẩn Tri vào thời khắc này là vòm ngực ướt nước mưa của người đàn ông và nhịp tim vẫn trầm ổn ở nơi đó. Cơ thể cô được anh ôm chặt trong lòng, hai người cùng rơi xuống dưới.

Cẩn Tri vội mở mắt. Còn chưa kịp nhìn rõ người đàn ông, cô đã được chứng kiến một chuyện vô cùng ly kỳ. Hai người rơi xuống với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã chạm mặt đất. Tuy nhiên, cú va đập tan xương nát thịt không xảy ra. Cơ thể anh nhẹ nhàng và khéo léo đến khó tin. Anh vừa

chạm chân xuống đất, hai người liền bật lên cao, rời khỏi con đường, bay vào đường hầm tối lờ mờ.

Cẩn Tri hoàn toàn sững sờ. Tốc độ của người đàn ông còn nhanh hơn tưởng tượng của cô. Anh bế cô lao vun vút, đến mức cô không nhìn rõ cảnh vật xung quanh mà chỉ thấy ánh sáng lướt qua. Cô cảm thấy mình đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc, phóng vút lên cao rồi lại rơi xuống dưới, chớp mắt đã tới nơi sâu không lấy bóng người.

“Ứng Hàn Thời!” Cẩn Tri vô thức gọi tên người đàn ông. Lúc này, anh vẫn đang di chuyển, cô bị ôm trước ngực nên không nhìn rõ vẻ mặt của anh.

Nghe tiếng cô, anh lập tức đáp xuống đất, dừng bước ở nơi đã bị ngập nước cao nửa thân người. Trái tim Cẩn Tri như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đôi chân mềm nhũn. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông. Anh lập tức quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của cô, sau đó nhanh chóng buông tay khỏi người cô. Cẩn Tri liền ôm chặt lấy Ứng Hàn Thời theo phản xạ, toàn thân gần như đu trên người anh.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, ngọn đèn trong đường hầm lờ mờ, anh đứng yên bất động, còn cô cũng không nhúc nhích. Bên tai cô chỉ có tiếng nước chảy và hơi thở hỗn loạn của chính mình.

Lần trước, anh đã cứu cô ra khỏi không gian ảo. Anh nói, chỉ là tiềm thức chứ không phải thân xác con người rơi vào thế giới đó. Nhưng bây giờ, hai người đang ở trong thế giới chân thực.

Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời, chợt phát hiện đôi tai của anh hơi nhọn. Cô không biết nó thay đổi từ bao giờ, nhưng rõ ràng không phải tai của người bình thường. Tuy nhiên, nó không có vẻ lạc lõng hay đáng sợ khi mọc bên khuôn mặt trắng trẻo và tuấn tú của anh.

Ứng Hàn Thời vẫn quay đầu đi chỗ khác. Toàn thân anh ướt sũng, những giọt nước chảy dài từ tóc xuống gương mặt nghiêng, đến cổ anh. Còn ở sau lưng anh, một cái đuôi trắng muốt từ dưới gấu áo sơ mi thò ra ngoài.

Cổ họng Cẩn Tri khô khốc, đôi mắt trợn tròn. Đây rõ ràng là cái đuôi dài khoảng một mét, bên ngoài phủ một lớp lông ngắn mượt mà và mềm mại, đang đung đưa trước mặt cô. Nhưng nếu đây thật sự là cái đuôi thì trước đó, anh giấu nó ở đâu? Không biết nó mọc ra từ lúc nào? Liệu có phải vào thời khắc anh triển khai siêu năng lực, bay đến cứu cô?

“Cô hãy thả tay ra đi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng. Anh vẫn không nhìn cô, hai tay chắp sau lưng.

Cẩn Tri phát hiện gương mặt nghiêng của anh phiếm hồng, đến cái tai nhọn cũng ửng đỏ. Đuôi của anh dường như cũng biết mắc cỡ, cuộn tròn vào người.

Cô đột nhiên cảm thấy bình tĩnh một cách kỳ lạ.

“Anh là... yêu quái phải không?” Cẩn Tri hỏi nhỏ.

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Một lúc sau, anh từ từ ngoảnh mặt về phía cô, đôi mắt hun hút như bầu trời đêm vô cùng vô tận.

“Người Trái đất các cô... thường gọi tôi là người ngoài hành tinh.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 15: Đến nhà tôi đi!**

Chương 15: Đến nhà tôi đi!

Trong bốn năm sống ở Trái đất, đây là lần đầu tiên Ứng Hàn Thời bị con người biết được thân phận của mình. Nước mưa từ trên đầu chảy xuống gương mặt anh, mang theo mùi tanh tanh. Sau khi tiết lộ sự thật với Cẩn Tri, anh liền đứng yên bất động.

Anh thầm nghĩ: Tiêu Khung Diễn nói chẳng sai chút nào, có những chuyện không thể né tránh. Bốn năm qua, cuộc sống của anh tương đối yên bình. Nếu không phải hệ thống máy tính của thư viện tỉnh xảy ra vấn đề đột xuất, anh và cô sẽ mãi mãi là hai đường thẳng song song, cũng không xuất hiện sự cố ngày hôm nay.

Ngoài ra, nếu là người phụ nữ khác, bị rơi từ trên cao xuống rồi được người ngoài hành tinh cứu sống, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp, trong khi Cẩn Tri hoàn toàn ngược lại. Ánh mắt anh từ từ di chuyển xuống dưới, dừng lại ở đôi bàn tay thon thả đang đặt ở thắt lưng mình. Cô ôm anh rất chặt, tựa như sợ anh chạy mất.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, Ứng Hàn Thời bỗng dưng có chút hiếu kỳ. Dẫu sao, cô cũng là người Trái đất đầu tiên nắm được thân phận của anh. Anh muốn biết, cô sẽ có phản ứng như thế nào?

Nghĩ đến đây, anh liền nghiêng đầu, quan sát Cẩn Tri. Anh vô cùng kinh ngạc khi bắt gặp vẻ mặt điềm tĩnh của cô. Cẩn Tri đã rời một tay khỏi thắt lưng người đàn ông, định sờ tai anh.

Ứng Hàn Thời lập tức ngoảnh mặt, né tránh sự đụng chạm của cô. Đồng thời, anh cũng dịch chuyển sang bên cạnh một bước.

“Đừng sờ vào nó.” Ứng Hàn Thời nghiêm giọng.

Cẩn Tri dừng động tác: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không quen.” Anh đáp.

“... Tôi chỉ tò mò thôi.”

Hai người yên lặng một lúc, Cẩn Tri hết ngắm đôi tai người đàn ông lại đến cái đuôi lấp ló của anh, tâm trạng không có cách nào bình tĩnh.

Bị cô “chiếu tướng”, Ứng Hàn Thời liền quay người bước đi: “Chúng ta ra ngoài thôi!”

Cẩn Tri nhanh chóng đi theo anh. Trong đường hầm có mấy bóng đèn tắt ngóm, khiến một đoạn tối om. Nước ngập tương đối sâu nên anh đi rất chậm, Cẩn Tri có thể bám theo anh một cách thoải mái.

Hai người nhanh chóng tới nơi có ánh sáng. Cẩn Tri kinh ngạc phát hiện, đôi tai của Ứng Hàn Thời đã khôi phục dáng vẻ tròn tròn như cũ từ bao giờ, còn cái đuôi cũng đã biến mất.

“Anh...” Cô không nhịn được, mở miệng hỏi: “Tại sao vừa rồi anh lại để lộ đôi tai nhọn và cái đuôi?”

Áo sơ mi trắng ướt đẫm dính vào làn da, càng làm nổi bật tấm lưng thẳng tắp. Anh đáp: “Đó là trạng thái chiến đấu.”

“Gì cơ?” Cẩn Tri không hiểu.

“Cấu tạo chủng tộc của hành tinh chúng tôi khác với người Trái đất. Tôi có một phần mười sáu gien của tộc thú nên ở trạng thái chiến đấu, gien này sẽ càng hoạt động mạnh hơn.

“Thế à?”

Lúc này, hai người đã đi ra khỏi đường hầm. Cẩn Tri nhìn thấy chiếc Porsche của Ứng Hàn Thời đang phóng về phía họ, trên xe không có người lái.

Cẩn Tri không mấy ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh tượng này. Đối với kỹ thuật của người ngoài hành tinh, đây chỉ là chuyện nhỏ như con kiến mà thôi. Chiếc xe dừng lại trước mặt hai người, Ứng Hàn Thời mở cửa cho cô. Cẩn Tri bất giác ngẩng đầu nhìn anh. Dưới ánh đèn đường, anh ướt như chuột lột từ đầu đến chân, bộ dạng chẳng khác nào một thanh niên bình thường.

“Vừa rồi anh nói... anh đến từ hành tinh nào cơ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời chống tay lên cửa xe: “Tôi đến từ Tinh vân Hồ Điệp.”

(“Tinh vân” có thể là vật chất được phóng ra do sự kết thúc của một ngôi sao. Tinh vân Hồ Điệp hay còn là Tinh vân Cánh bướm (Butterfly Nebula-NGC 6302) thuộc dải Ngân hà, cách Trái đất khoảng 3800 năm ánh sáng)

Tinh vân Hồ Điệp ư? Cẩn Tri ngồi vào trong xe, não bộ vẫn cứ nghiền ngẫm cái tên này. Hình như cô đã từng nhìn thấy cụm từ thiên văn này trên mạng internet nhưng không để ý.

Chiếc Porsche màu đen nhanh chóng chuyển bánh, loáng một cái đã khuất dạng. Ở đầu bên kia đường hầm, mấy người vừa được Ứng Hàn Thời cứu, bố cô bé Quyên Quyên và người tài xế xe tải đang ra sức tìm kiếm Cẩn Tri.

Anh chàng cảnh sát giao thông vừa đến nơi tỏ ra nghi hoặc: “Các anh không nhìn nhầm đấy chứ? Các anh báo có một cô gái vừa rơi xuống, nhưng bên dưới có ai đâu?”

Bố Quyên Quyên ngẩng đầu, không khỏi ngạc nhiên khi phát hiện, chiếc Porsche vẫn đỗ ở đằng kia đã biến mất, còn người đàn ông trẻ tuổi cũng chẳng thấy bóng dáng.

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 16: Đến nhà tôi đi! 2**

Chương 16: Đến nhà tôi đi! 2

Đêm đã về khuya, mưa cũng nhỏ dần. Lại một lần nữa ngồi vào ô tô của Ứng Hàn Thời, tâm trạng Cẩn Tri hoàn toàn khác trước. Trong lòng cô xốn xang, cũng thấy thoải mái hơn trước.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ vẻ mặt bình thản như thường lệ. Anh dùng giấy ăn lau sạch ngón tay, đeo đôi găng trắng rồi lại rút ra tờ giấy lau mặt.

“Hệ thống máy tính ở thư viện có liên quan đến kỹ thuật của người ngoài hành tinh à?” Cô hỏi.

“Tạm thời, tôi vẫn chưa thể kết luận. Tuy nhiên, trình độ khoa học kỹ thuật của Trái đất hiện nay vẫn chưa có khả năng tạo ra không gian ảo ở mức đó. Phải đi sâu phân tích con chip bị nhiễm virus, tôi mới có thể biết chuyện gì xảy ra.” Anh đáp.

Cẩn Tri “ừ” một tiếng. Anh trai cô cũng nói, các nước chưa đạt đến trình độ khoa học kỹ thuật tiên tiến như vậy. Nếu đúng là kỹ thuật của người ngoài hành tinh thì hoàn toàn có thể giải thích về sự xuất hiện, ý thức tự chủ và khả năng tự vận hành của hệ thống máy tính đó.

“Vậy...” Cô hỏi tiếp: “Lúc ở nhà hàng, nhờ vào đôi tai đặc biệt nên anh có thể nghe thấy chúng tôi nói chuyện phải không?”

“Ừm.”

Thì ra là vậy. Cẩn Tri đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Nửa tiếng đồng hồ trước, khi cô hỏi anh, liệu cô có cơ hội biết được bí mật của anh hay không. Anh đáp, cô khỏi cần biết chuyện đó. Ngoài ra, anh còn giữ kín như bưng trước mọi thắc mắc của cô. Vậy mà bây giờ, ngay cả chuyện anh đến từ hành tinh nào, cô cũng nắm rõ. Nhưng xét cho cùng, do cô gặp nguy hiểm nên anh mới bất đắc dĩ bộc lộ thân phận để cứu cô.

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời, cất giọng nghiêm túc: “Tôi sẽ không tiết lộ với bất cứ người nào.”

Anh mỉm cười: “Tôi biết. Cám ơn cô.”

Thật kỳ lạ, hai người vẫn chưa được coi là thân quen nhưng chỉ một câu “Tôi biết” của anh, trong lòng Cẩn Tri xốn xang khó tả. Cô yên lặng, dõi mắt về phía trước. Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Ánh đèn tỏa ra từ các tòa nhà cao tầng chiếu sáng con đường.

Cẩn Tri nhanh chóng phát hiện, đây không phải con đường dẫn về căn hộ của cô.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Cô quay đầu hỏi anh.

Ứng Hàn Thời đánh tay lái, đồng thời đưa mắt qua chân cô: “Chân cô bị thương rồi, để lâu dễ bị nhiễm trùng. Chỗ này cách nhà cô khá xa, lại đúng đoạn đường bị tắc. Nhà tôi ở gần đây, qua nhà tôi xử lý vết thương rồi tôi đưa cô về.”

Ban nãy trải qua sự việc quá kích thích nên Cẩn Tri không để ý, bây giờ, cô mới thấy chân đau nhói. Có lẽ trước lúc rơi xuống, cô bị va quệt vào lan can bảo vệ. Cẩn Tri kéo gấu quần lên xem, quả nhiên nơi đó có một vết xước dài rớm máu, xung quanh bầm tím.

“Làm phiền anh rồi.” Cẩn Tri nói nhỏ. Bản thân cô còn chẳng để ý, tại sao người đàn ông này lại biết cô bị thương? Anh ngửi thấy à?

Ánh mắt cô dừng lại ở sống mũi cao của Ứng Hàn Thời. Đây cũng là khả năng đặc biệt của người ngoài hành tinh hay sao?

***

Ô tô rẽ vào một khu biệt thự. Lúc đi qua cổng, nhân viên bảo vệ chạy ra, gõ cửa xe: “Ứng tiên sinh, anh có bưu phẩm chuyển phát nhanh.”

Ứng Hàn Thời hạ cửa kính, mỉm cười với anh ta: “Cám ơn.” Anh nhận gói hàng rồi ký tên. Cẩn Tri để ý thấy trên bao bì có logo của trang web mua sắm Tmall. Thì ra, anh cũng biết mua hàng trên mạng.

Chiếc xe tiếp tục đi vào sâu bên trong khu biệt thự, tới nơi tĩnh mịch nhất. Ứng Hàn Thời lái vào nhà xe rồi mở cửa bước xuống: “Chúng ta tới nơi rồi!”

Cẩn Tri gật đầu, quan sát xung quanh. Tuy các ngôi biệt thự có bề ngoài giống nhau nhưng nhà của anh sạch sẽ nhất. Bức tường bên ngoài không một chút bụi bẩn, lối đi trước cổng sạch bong, các luống hoa cũng cắt tỉa đẹp đẽ.

Ứng Hàn Thời ấn đầu ngón tay mở cửa, hai người đi vào nhà. Nội thất bên trong cũng giống tưởng tượng của Cẩn Tri: sàn lát gỗ, phòng khách có bộ sofa và chiếu tatami, góc tường đặt chậu cây cảnh. Cả ngôi nhà tràn ngập phong cách cổ điển và ấm áp.

Bên ngoài cửa sổ là hồ nước. Mặc dù trời tối nhưng Cẩn Tri vẫn lờ mờ nhìn thấy rừng cây và ngọn núi phía xa xa.

Anh mở tủ giày, lấy ra đôi dép lê kiểu nam đặt trước mặt cô: “Cô đi tạm đôi này được không?”

Cẩn Tri để ý thấy trong tủ ngoài mấy đôi giày thể thao nam chỉ có mỗi đôi dép này, chứng tỏ anh sống một mình. Cô gật đầu: “Được mà, cám ơn anh.”

Ứng Hàn Thời cởi giày, cứ thế đi chân không vào phòng khách. Cẩn Tri ngồi xuống sofa. Lúc này, cô mới phát hiện phía đối diện đặt bốn chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng siêu mỏng cực lớn, ít nhất cũng phải sáu mươi inch.

“Tại sao lại có tới bốn chiếc tivi ở kia?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời bật điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ mới trả lời: “Để tôi có thể xem một lúc mấy kênh liền.”

Đây là lần đầu tiên Cẩn Tri đến nhà một người đàn ông độc thân, Ứng Hàn Thời cũng lần đầu tiếp khách ở nhà. Vì thế, hai người tương đối dè dặt và kiệm lời.

Anh pha cốc trà nóng đưa cho cô. Cẩn Tri chậm rãi thưởng thức. Nhiệt độ trong phòng tăng cao nên cô cảm thấy ấm áp hơn nhiều.

“Cô ngồi đây đợi một lát, tôi đi lấy thuốc.” Anh nói.

Cẩn Tri gật đầu. Lúc anh đi vào gian trong, Cẩn Tri quan sát xung quanh. Phòng khách rất rộng, có khi bằng cả căn hộ cô đang sống. Trên bức tường hướng về hồ nước treo bức tranh trừu tượng, vẽ mây mù, đóa hoa, hình dáng con người. Nơi đó còn có chậu cây cảnh, ghế tựa và một... mô hình.

Nói một cách chính xác, đó là mô hình người máy. Nó cao khoảng một mét tám, được làm bằng kim loại màu nâu xám. Nó tựa lưng vào tường, mặt hướng ra hồ nước, đôi mắt kim loại màu đỏ từ đầu đến cuối nhìn thẳng về phía trước. Vừa rồi, Cẩn Tri không phát hiện ra sự tồn tại của mô hình này. Bây giờ nhìn kĩ, cô có cảm giác vừa mới lạ vừa rờn rợn.

Lúc này, Ứng Hàn Thời cầm hộp y tế quay về phòng khách. Thấy cô nhìn chằm chằm mô hình, anh cũng liếc nó một cái. Cẩn Tri nhoẻn miệng cười, thầm nghĩ: Có lẽ đây là đồ chơi của người ngoài hành tinh.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống cạnh cô, mở hộp thuốc: “Cô có thể tự xử lý không?”

“Có thể.” Cẩn Tri đáp. Anh liền đứng lên.

Cẩn Tri đại khái cũng nắm được quy trình xử lí vết thương, nhưng chân tay vô cùng lóng ngóng, vụng về. Cô đổ cồn i-ốt vào miếng bông gòn, nào ngờ nhiều quá nên chảy lênh láng ra tay. Cô lập tức bôi vào vết thương. Kết quả, trên bắp chân trắng nõn loang lổ màu vàng của cồn.

Cẩn Tri cũng không sốt ruột, từ tốn cầm miếng bông lau sạch. Ứng Hàn Thời đứng bên cạnh sofa, dõi mắt ra ngoài cửa sổ để tránh nhìn vào bắp chân trần của cô. Phát giác ra điều bất thường, anh liền ngoảnh đầu liếc một cái rồi lại quay đi.

Một lúc sau, phòng khách đột nhiên vang lên tiếng cười nhẹ, âm thanh như thể cố nhịn mà không nhịn nổi.

Cẩn Tri lập tức ngẩng đầu. Ứng Hàn Thời vẫn không đổi sắc mặt. Trong phòng chẳng có ai khác. Lẽ nào cô nghe nhầm?

Cẩn Tri vừa cúi xuống, dán miếng băng y tế vào vết thương, tiếng cười lại vang lên. Lần này, cô nghe thấy rõ ràng. Cô ngẩng đầu, quan sát xung quanh, nhưng vẫn chẳng thấy người nào. Cô lại quay sang Ứng Hàn Thời.

Anh hơi chau mày, trao cho cô ánh mắt dịu dàng rồi nhìn về phía cửa sổ trống không.

“Tiêu Khung Diễn.” Anh nói: “Đừng dọa cô ấy.”

Cẩn Tri kinh ngạc dõi theo ánh mắt anh, liền bắt gặp một cảnh tượng sởn gai ốc. Mô hình người máy nãy giờ đứng yên bỗng dưng động đậy. Đầu tiên, mười đầu ngón tay kim loại đang buông thõng từ từ gập lại, phát tiếng động lạch cạch khe khẽ. Sau đó, toàn thân người máy đều cử động. Nó cúi thấp xuống, tựa như muốn vận động xương cốt cho đỡ mỏi, hai bàn tay chạm vào đầu ngón chân kim loại, phát âm thanh giòn giã. Tiếp theo, nó đứng thẳng người rồi ngoảnh đầu về phía bọn họ. Cuối cùng, ở vị trí cái miệng trên gương mặt kim loại của nó tách ra một khe nhỏ, người máy đang nở nụ cười.

“Xin chào cô Tạ! Tôi tên là Tiêu Khung Diễn, rất vui được gặp cô.” Một giọng nam trung, trầm ấm, đầy từ tính vang lên.

Dù là người tương đối gan dạ nhưng vào thời khắc này, Cẩn Tri cũng há hốc mồm. Ứng Hàn Thời lặng lẽ đứng bên cạnh, tựa hồ đã lường trước cảnh tượng này. Tiêu Khung Diễn bước từng bước nặng nề về phía hai người.

“Hoan nghênh cô.” Anh ta giơ bàn tay kim loại về phía Cẩm Tri, đôi mắt đỏ phát sáng: “Ngôi nhà này đã lâu không có khách đến chơi rồi.”

Cẩn Tri ngồi bất động.

“Nếu không sợ thì cô hãy bắt tay cậu ta đi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Cậu ta không có ác ý gì đâu.”

Cẩn Tri “vâng” một tiếng, vài giây sau mới đứng lên, giơ tay về phía người máy. Tiêu Khung Diễn liền nắm lấy tay cô, mang đến xúc cảm mát lạnh. Anh ta hơi ngẩng đầu, khóe miệng cong lên, cặp mắt nheo nheo, biểu lộ sự hài lòng.

Cẩn Tri nhoẻn miệng cười với anh ta. Tiêu Khung Diễn ngoác miệng, dè dặt buông tay cô rồi quay sang Ứng Hàn Thời: “Em đi chuẩn bị đồ điểm tâm cho khách đây.” Anh ta lại thì thầm với Cẩn Tri: “Boss của chúng ta ghét đồ ngọt. Anh ấy thậm chí còn không biết bánh ngọt để ở chỗ nào nữa.”

“Cám ơn anh, tôi rất thích ăn.” Cẩn Tri đáp.

“Chú đi đi!” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

Tiêu Khung Diễn ngâm nga, sải bước dài rời đi. Ứng Hàn Thời đưa điều khiển tivi cho Cẩn Tri: “Cô có muốn xem tivi hay lên mạng không?”

Cẩn Tri hết nhìn anh lại đưa mắt về phía Tiêu Khung Diễn. Cô chưa bao giờ nghĩ, trong cuộc đời lại có ngày cùng một người ngoài hành tinh và một người máy ở trong một ngôi nhà, cùng uống trà, ăn bánh, xem tivi hoặc lên mạng.

Hình ảnh Tinh vân Cánh bướm:

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 17: Mong gặp lại anh**

Chương 17: Mong gặp lại anh

“Tôi lên mạng.” Cẩn Tri trả lời.

Ứng Hàn Thời gật đầu, lấy một máy tính xách tay hiệu Apple đưa cho cô. Cẩn Tri nghĩ bụng: Đây quả nhiên là loại máy tính mà người ngoài hành tinh sẽ lựa chọn sử dụng.

“Cô hãy đợi một lát, tôi đi xử lý di động của cô.” Anh nói.

“Vâng.”

Phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình Cẩn Tri. Cô mở trang web tìm kiếm, nhập bốn chữ “Tinh vân Hồ Điệp”.

Đang chăm chú ngắm những tấm ảnh chòm sao muôn sắc màu rực rỡ và đọc lời chú thích, bên tai cô chợt vang lên giọng nam trung đầy từ tính: “Cô xem gì thế?”

Cẩn Tri giật mình, vội đóng màn hình máy tính. Tiêu Khung Diễn xuất hiện từ bao giờ, trên tay bê một đĩa bánh ga tô nhỏ. Anh ta đứng cách cô chưa đến một mét, miệng cười vui vẻ.

“Tôi chẳng xem gì cả.” Cẩn Tri lắc đầu. Tiêu Khung Diễn đặt đĩa bánh xuống bàn uống trà rồi ngồi cạnh cô.

Cẩn Tri liếc qua cơ thể anh ta, đường nét uốn lượn tự nhiên, chẳng khác nào con người. Anh ta ngồi một cách thoải mái, cầm miếng bánh ga tô đưa đến trước mặt cô: “Cô ăn đi!”

Cẩn Tri nhận lấy: “Cám ơn anh.” Cô cắn một miếng, quả nhiên mùi vị ngon tuyệt.

Tiêu Khung Diễn đột nhiên hỏi nhỏ: “Có phải cô muốn sờ vào người tôi hay không?”

Cẩn Tri ngây ra, vội vàng ăn hết miếng bánh rồi nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Liệu có được không?”

“Wow...” Từ lồng ngực Tiêu Khung Diễn phát ra tiếng cười trầm đục: “Tất nhiên là được, cô sờ đi!” Nói xong, anh ta làm động tác gồng hai tay để nổi cơ bắp, tuy rằng chỗ đó làm gì có bắp thịt.

Cẩn Tri lặng lẽ sờ dọc cánh tay người máy, chỉ thấy kim loại cứng và lạnh, nhưng cũng có chút mềm dẻo.

Tiêu Khung Diễn bỗng thở dài một tiếng: “Cô gan dạ thật đấy.” Anh ta chống tay lên trán, cảm khái: “Lần trước có một nhân viên chuyển phát nhanh tình cờ nhìn thấy tôi liền ngất xỉu tại chỗ. Ngày hôm sau, anh ta lập tức từ chức, không làm ở khu vực này nữa.”

Cẩn Tri không nhịn được cười, hỏi vấn đề mà cô thắc mắc nãy giờ: “Tại sao anh lại lấy tên là Tiêu Khung Diễn?”

Người máy liếc cô một cái: “Cô thông minh thế mà không đoán ra à? Là từ đồng âm ấy mà.”

“Từ đồng âm ư?” Cẩn Tri ngẫm nghĩ: “Tôi chịu.”

Anh ta nheo mắt: “Chuyện là thế này. Tên tôi vốn là Tiểu John. Sau khi đến Trái đất, tôi nghĩ nên nhập gia tùy tục, thay một cái tên giống người bản xứ. Thế là tôi dành thời gian vào các trang web đặt tên. Tiêu Khung Diễn phát âm gần giống Tiểu John, cô không thấy cái tên này hoàn hảo hay sao?”

Cẩn Tri gật đầu: “Vô cùng hoàn hảo.”

Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bỗng nhiên đứng dậy, cầm điều khiển mở tivi. Sau đó, anh ta cười toe toét với Cẩn Tri: “Đến chương trình khiêu vũ rồi. Cô Tạ, nếu không chê tôi là người máy, liệu cô có thể nhảy với tôi một bản không?” Anh ta gục đầu, thở dài: “Đã lâu lắm không có ai khiêu vũ với tôi rồi.”

Cẩn Tri ngẩn người. Từ trước đến nay, cô cũng không thích khiêu vũ. Im lặng trong giây lát, cô đứng lên: “Được thôi. Nhưng tôi không biết nhảy đâu đấy.”

Tiêu Khung Diễn nắm tay cô, cười ngoác miệng đến tận mang tai: “Không sao, quan trọng là có người nhảy cùng. Boss chẳng bao giờ chịu khiêu vũ với tôi.”

Cẩn Tri mỉm cười, nghĩ bụng: Mình cứ tùy ý lắc lư theo anh ta là được.

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đi ra phòng khách. Anh đã thay bộ đồ khác, nhưng vẫn chỉ đi đôi tất đen chứ không mang dép trong nhà. Chứng kiến cảnh tượng này, anh lập tức đoán ra ý đồ của Tiêu Khung Diễn.

Anh tiến lại gần: “Di động của cô sửa xong rồi, để tôi đưa cô về nhà.”

Cẩn Tri nhận điện thoại, bỏ vào túi quần rồi quay sang Tiêu Khung Diễn. Anh chàng người máy cụp mắt, cúi đầu, để lộ tâm trạng thất vọng.

“Cô ấy không thể nhảy với chú.” Ứng Hàn Thời cất giọng điềm tĩnh.

“Vâng...” Tiêu Khung Diễn đáp khẽ một tiếng.

Cẩn Tri không biết tại sao Ứng Hàn Thời lại không cho phép. Chắc anh có lý do riêng nên mới làm vậy. Thế là cô cất giọng dịu dàng: “Chào anh, Tiêu Khung Diễn.”

Anh chàng người máy mỉm cười với cô: “Tạm biệt cô Tạ.”

Hai người đi ra ngoài. Trước khi cánh cửa khép lại, Cẩn Tri nhìn thấy Tiêu Khung Diễn lưu luyến vẫy tay chào cô.

“Cô đừng mềm lòng.” Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri ngoảng đầu nhìn anh. Anh cất giọng bình thản: “Trừ khi cô muốn nhảy điệu má kề má với cậu ta... Cậu ta thích nhất điệu này.”

Cẩn Tri: “... Tôi hiểu rồi.”

Bây giờ đã tối muộn, tuy bầu trời vẫn còn u ám nhưng không khí rất trong lành. Hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra, Cẩn Tri vẫn cảm thấy như trong giấc mộng. Nhưng vào thời khắc này, Ứng Hàn Thời yên lặng ngồi bên cạnh cô, chứng tỏ một sự tồn tại vô cùng chân thực.

“Vừa rồi tôi tra trên mạng.” Cẩn Tri lên tiếng: “Tinh vân Hồ Điệp được hình thành sau khi hằng tinh và tinh hệ của nó bị diệt vong.”

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây mới trả lời: “Đúng thế, hành tinh mẹ của chúng tôi đã bị hủy diệt rồi.”

“Tại sao anh lại đến Trái đất?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời không trả lời ngay. Anh ngẩng mặt ngắm cảnh sắc bên ngoài. Thành phố đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ, chỉ có những tòa nhà cao tầng vẫn sáng đèn. Não bộ chợt hiện lên hình ảnh lần đầu tiên anh nhìn thấy Trái đất.

Lúc bấy giờ, anh một mình nằm trong khoang phi thuyền lạnh lẽo. Vô tình dõi mắt ra ngoài, anh liền nhìn thấy một hành tinh xanh biếc ở phía xa xa.

“Tôi nghĩ...” Ứng Hàn Thời đáp: “Chắc tôi có thể sống nốt quãng đời còn lại trong yên bình ở hành tinh này.”

Cẩn Tri im lặng nhìn anh. Cô chợt nhớ tới suy đoán của Trang Xung lúc ở thư viện, rằng Ứng Hàn Thời có lẽ là một quân nhân. Một quân nhân đến từ hành tinh khác nhưng lại hết sức nho nhã và dịu dàng. Cô không tưởng tượng nổi, anh từng trải qua cuộc sống như thế nào.

Ô tô dừng lại bên dưới căn hộ của Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời cũng xuống xe. Đi đến cửa vào khu chung cư, cô dừng bước, đồng thời quay đầu. Anh đứng cạnh ô tô, chắp hai tay sau lưng, nhìn cô chăm chú.

Cẩn Tri: “Chào anh!”

Ứng Hàn Thời hơi gật đầu: “Chào cô!”

Phát hiện anh vẫn đứng yên tại chỗ, lịch sự tiễn cô bằng ánh mắt, cô cất cao giọng: “Ứng Hàn Thời, chúng ta còn gặp lại nữa không?”

Người đàn ông hơi ngây ra, sau đó nở nụ cười dịu dàng: “Tôi không giỏi việc kết giao. Ngoài Tiêu Khung Diễn, đã từ lâu tôi không có bạn bè nào khác. Có lẽ, số phận đã cho chúng ta gặp nhau, nên hy vọng sẽ có dịp tái ngộ.”

Buổi đêm yên tĩnh, chất giọng trầm ấm của anh đi vào lòng người, còn vẻ mặt anh vừa ôn hòa vừa chân thành. Không ngờ anh trả lời một cách trịnh trọng như vậy, hai má Cẩn Tri nóng bừng. Cô gật đầu: “Thế thì tốt, chào anh.”

“Tạm biệt cô!”

Cuối cùng, Cẩn Tri cũng khuất dạng, Ứng Hàn Thời lại đứng thêm một lúc mới lên xe rời đi. Cảnh sắc vùn vụt lướt qua cửa sổ, trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của Cẩn Tri.

Anh nhớ tới lần đầu gặp cô trong ngôi chùa. Cô ngồi ở đó, lông mày nhíu chặt, thần sắc có chút nặng nề. Anh đứng giữa đám đông, nghe thấy cô nói

nhỏ: “Tôi gặp phải một chuyện... rất li kì.”

Tiêu Khung Diễn đã sớm phát hiện ra sự bất thường của hệ thống máy tính ở thư viện. Vì vậy, anh mới ra mặt, muốn giúp đỡ cô. Tuy nhiên, cô đã thẳng thừng từ chối ý tốt của anh.

Sau đó, ở thư viện, trong không gian ảo hay trong đường hầm bên dưới cao tốc trên không, cô có thể sợ hãi, dũng cảm hay không thèm nói lý lẽ, nhưng thứ duy nhất không thay đổi là đôi mắt cô, đôi mắt trong veo, sáng lấp lánh như sao trời.

Ứng Hàn Thời chạm tay vào môi mình, vành tai bất giác đỏ lựng. Trước kia cũng có phụ nữ thích anh, nhưng khi ấy anh mới đôi mươi nên không hề nghĩ tới chuyện tình cảm. Không ngờ lần đầu tiên tiếp xúc với con gái Trái đất đã chạm môi cô. Mặc dù cô không để bụng nhưng anh vẫn thấy có chút ngượng ngùng, có chút bâng khuâng và khó xử.

Liệu đây có phải là cảm giác mà người phụ nữ mang đến cho người đàn ông? Ứng Hàn Thời định thần, phóng xe vào đêm tối.

***

Tiêu Khung Diễn đợi một lúc lâu mới thấy Ứng Hàn Thời quay về. Anh ta hỏi ngay: “Đại ca, tại sao hệ thống định vị hiển thị, vừa rồi anh ở khu vực ngoại ô hai mươi mốt phút đồng hồ? Anh còn tắt máy thông tin liên lạc nữa.”

“Tôi ra ngoại ô một lúc.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp lời.

Tiêu Khung Diễn chẳng rõ nguyên nhân vìsao, nửa đêm nửa hôm đại ca lại chạy ra ngoại ô thành phố. Tuy nhiên, anh ta không truy vấn mà cất giọng nghiêm túc: “Tình hình tương đối khẩn cấp, có một tin vui và một tin không tốt cũng chẳng xấu, anh muốn nghe tin nào trước?”

Ứng Hàn Thời dừng bước, nhướng mày nhìn anh ta. Tiêu Khung Diễn cười toe toét: “Tin vui là chúng ta đã lượm được của quý. Con chip anh mang về từ thư viện không phải là con chip bình thường, mà là tinh thể của khoáng thạch giàu năng lượng trên vũ trụ.”

Ứng Hàn Thời đi đến bên bàn, cầm con chip đó, khóe miệng cong lên.

Tiêu Khung Diễn tiếp tục mở miệng: “Không hiểu tại sao nó lại rơi vào tay người Trái đất và được coi là kim loại sản xuất con chip bình thường. Chúng ta cũng đã tìm ra nguyên nhân khiến hệ thống máy tính của thư viện trở nên bất thường, xảy ra hiện tượng “trí tuệ nhân tạo” ở mức sơ cấp. Đó là vì trong tinh thể đến từ nền văn minh phát triển cao này chứa năng lượng có tính phóng xạ cực lớn.”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Tiêu Khung Diễn nhún vai: “Về tin không tốt cũng chẳng xấu, em đoán anh cũng đã nghĩ tới. Cả hệ Thái Dương đều không có loại khoáng thạch này. Ở hành tinh mẹ của chúng ta, nó cũng thuộc loại quý hiếm. Điều này chứng tỏ, đã có ai đó mang tinh thể này xuống Trái đất.”

***

Trời tờ mờ sáng, sau khi xử lý xong dữ liệu còn lại, Tiêu Khung Diễn phát hiện Ứng Hàn Thời vẫn đứng bên cửa sổ, ngước nhìn bầu trời bao la. Anh ta đi tới, đứng yên một lúc rồi lên tiếng: “Mấy hôm trước, chúng ta đã phát hiện bức xạ năng lượng của hệ thống máy tính trong thư viện có điều bất thường. Nếu trên Trái đất tồn tại người như chúng ta, chắc họ cũng sẽ biết điều đó. Chỉ có điều, con chip đã bị chúng ta lấy trước mà thôi.”

“Tôi biết rồi.” Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Hai người lặng thinh. Đường chân trời đã để lộ tia sáng, chiếu xuống mặt hồ không xa.

***

Cùng thời gian đó, Tạ Cẩn Tri nằm trên giường, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên thực tế, cả đêm cô gần như không chợp mắt. Não bộ của cô lặp đi lặp lại từng cảnh tượng từ lúc gặp Ứng Hàn Thời, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh cô và anh ngồi trên ô tô, cô nói: “Tôi sẽ không tiết lộ với bất cứ ai”, còn anh mỉm cười đáp: “Tôi biết.”

Cô đã biết bí mật to lớn của người đàn ông này. Cẩn Tri ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ. Trời đã sáng, bên dưới không ít người đi đi lại lại với dáng vẻ vội vã. Thật ra, trên thế gian này cũng có nhiều người cất giấu điều bí mật trong lòng.

Cẩn Tri đi đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, bắt đầu một ngày mới như thường lệ.

Rất hy vọng được gặp lại anh. Cô thầm nghĩ: Ứng Hàn Thời, thế nào chúng ta cũng sẽtái ngộ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 18**

Chương 18

“Cẩn Tri, hôm nay là sinh nhật của bố, em không gọi điện chúc mừng sao?” Thanh âm bất lực của Tạ Cẩn Hành ở đầu bên kia truyền tới.

Cẩn Tri đang ngồi trong phòng nghỉ vắng lặng của cơ quan, cất giọng lạnh nhạt: “Ông ấy là bố anh, không phải bố em.”

“Em...” Tạ Cẩn Hành vừa định nói điều gì đó, đầu bên kia vang lên tiếng động rồi Cẩn Tri nghe thấy anh trai gọi: “Bố!”

Cẩn Tri nín thở. Đầu kia truyền đến giọng đàn ông nghiêm nghị: “Anh gọi cho nó làm gì? Tôi không có đứa con gái nào như vậy. Anh mau cúp máy đi!”

Tạ Cẩn Hành: “Bố đừng...”

Cẩn Tri lập tức gác máy, ném di động xuống bàn. Ngồi một lúc, cô đứng lên, quay về bên bàn làm việc. Bây giờ là buổi trưa, mọi người đều ra ngoài, cô lặng lẽ mở ngăn kéo, cầm một tấm ảnh lên xem.

Đây là ảnh hai mẹ con chụp chung năm cô mười mấy tuổi. Trong ảnh, mẹ cô trẻ trung, xinh đẹp, thậm chí có thể nói là quyến rũ. Bà mặc áo sơ mi màu vàng nhạt, quần bó màu gạo, trang điểm nhẹ nhàng. Bà ôm vai Cẩn Tri, sắc mặt dịu dàng nhưng ánh mắt cũng thấp thoáng vẻ thanh lạnh.

Bà là tài nữ, là nhân vật đình đám ở trường đại học Giang, thậm chí có chút tiếng tăm ở thành phố Giang. Nhưng thế thì sao chứ? Gặp phải người chồng không ra gì, cuối cùng chỉ còn lại bà và con gái nương tựa lẫn nhau, hồng nhan bạc mệnh.

Vì vậy, trong cuộc đời này, nếu không tìm được người đàn ông một lòng một dạ, trọn đời trọn kiếp với mình, Cẩn Tri thà ở vậy đến già.

“Ôi, vùng Tây Nam lại xảy ra động đất rồi.” Nhiễm Dư vừa lướt web trên di động vừa đi vào, Trang Xung đi theo sau. “May mà chỉ có 5,4 độ richter thôi.” Cô cảm thán.

Cẩn Tri ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Trang Xung đang nhìn mình. Cô không để ý đến anh ta mà quay sang trò chuyện với Nhiễm Dư. Đợi Nhiễm Dư đi phòng bên cạnh sắp xếp lại tạp chí, Trang Xung lặng lẽ đến bên bàn làm việc của cô.

“Hôm nay, anh ấy sẽ đến đây.” Anh ta lên tiếng.

Cẩn Tri: “Ai cơ?”

Trang Xung cúi đầu, chống một tay lên mặt bàn, nói nhỏ: “Anh cao thủ ấy.”

Cẩn Tri giật mình. Cô không hề nhắc đến chuyện gặp Ứng Hàn Thời sau hôm ở thư viện với Trang Xung nên lời nói của anh ta khiến cô rất đỗi ngạc nhiên.

“Tại sao anh ấy lại đến đây?” Cô hỏi.

Trang Xung nhếch miệng: “Từ hôm đó, tôi vẫn luôn tìm hiểu thông tin về anh ấy, cuối cùng cũng có manh mối. Anh cao thủ là một người tài giỏi, có văn hóa lại lịch thiệp, chắc chắn đọc rất nhiều sách. Thế là tôi tra trên hệ thống, phát hiện anh ấy từng làm thẻ mượn sách ở thư viện chúng ta vào hai năm trước.”

Nói vậy có nghĩa là Ứng Hàn Thời cũng thường xuyên đến thư viện, chỉ là thư viện rất lớn nên cô và anh chưa từng chạm mặt.

Cẩn Tri ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Dù có thẻ mượn sách, nhưng sao anh biết hôm nay anh ấy sẽ đến đây?”

Trang Xung cười ngoác miệng: “Tôi hack tài khoản của nhân viên quản lý hệ thống, khóa thẻ của cao thủ rồi gửi email cho anh ấy, yêu cầu anh ấy hôm nay đến thư viện bổ sung thủ tục.”

Cẩn Tri hết nói nổi: “Trang Xung, anh ấy là hacker hàng đầu, anh cho rằng anh ấy không nhận ra trò vặt này hay sao?” Ứng Hàn Thời đâu chỉ đơn giản là hacker. Nếu biết mình giở trò với người ngoài hành tinh đến từ nền văn minh tiên tiến, không hiểu Trang Xung sẽ có cảm nghĩ ra sao nữa.

Trang Xung ngây ra vài giây rồi buột miệng: “Khỉ thật!”

Cẩn Tri cảm thấy, câu “không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo” quả nhiên không sai một chút nào.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 19**

Chương 19

Mặc dù thủ đoạn dùng để gặp thần tượng của Trang Xung tương đối mất mặt nhưng Cẩn Tri vẫn cùng anh ta đi xuống văn phòng chuyên làm thủ tục liên quan đến thẻ mượn sách.

Đã nửa tháng trôi qua kể từ lần cuối gặp Ứng Hàn Thời, trong khoảng thời gian này, cô và anh không hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Người liên lạc với cô đương nhiên là anh chàng người máy nhiệt tình, khao khát kết bạn Tiêu Khung Diễn.

Anh ta gọi cho Cẩn Tri hai cuộc điện thoại. Cuộc đầu tiên toàn nói chuyện trên trời dưới đất, từ thời tiết đến bánh trái, quần áo, tâm trạng... Cẩn Tri nhẫn nại tán gẫu với anh ta. Cuối cùng, Tiêu Khung Diễn còn mời cô đến nhà chơi. Tuy nhiên, Cẩn Tri không muốn tỏ ra quá chủ động khi Ứng Hàn Thời vẫn chưa đánh tiếng.

Tiêu Khung Diễn gọi cuộc thứ hai nhờ cô tìm tài liệu về Aerobic. Cẩn Tri thắc mắc: “Sao anh lại muốn tìm tài liệu đó?” Anh chàng người máy thản nhiên đáp: “Vì gần đây tôi thích tập Aerobic.”

Thế là nhân tiện hôm nay gặp Ứng Hàn Thời, cô mang theo mấy cái đĩa Aerobic cho Tiêu Khung Diễn.

Phòng làm thủ tục không lớn, bên trong có một gian nhỏ chứa đồ, bình thường tương đối vắng vẻ. Cô nhân viên ngồi sau bàn làm việc ngáp dài

ngáp ngắn.

Tuy không lọt vào “mắt xanh” của Cẩn Tri và Nhiễm Dư nhưng Trang Xung vẫn có chút “lực sát thương” với những người phụ nữ bình thường khác. Dưới sự gợi ý của Cẩn Tri, Trang Xung trò chuyện với cô nhân viên một lúc. Cô gái vui vẻ đi ra phố mua đồ uống giúp anh ta.

Đã sắp đến giờ hẹn với Ứng Hàn Thời. Trang Xung ngồi sau bàn làm việc, còn Cẩn Tri đi vào gian chứa đồ. Cô định đợi anh làm xong thủ tục rồi tìm cơ hội đuổi theo, đưa mấy cái đĩa cho anh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cẩn Tri ngồi ở chiếc sofa cũ, yên lặng chờ đợi.

“Khụ khụ.” Bên ngoài vang lên tiếng ho khan của Trang Xung.

Cẩn Tri đứng lên, nhịp tim bất giác đập nhanh hơn. Cô rón rén đi tới, quan sát bên ngoài qua ô kính nhỏ bằng bàn tay trên cánh cửa.

Ứng Hàn Thời cầm một cái túi giấy, đang thong thả đi vào. Hình như anh vừa mới cắt tóc, để lộ vầng trán rộng, cặp lông mày và đôi mắt đen nhánh. Anh đi đến, khẽ gật đầu với Trang Xung.

Trang Xung: “Chào anh!” Ngừng vài giây, anh ta thốt lên: “Là anh à? Trùng hợp thật đấy!”

Cẩn Tri chưa từng gặp người nào có diễn xuất tệ hơn anh ta. Quả nhiên, khóe mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng nụ cười, nhưng anh vẫn đưa chứng minh thư và thẻ mượn sách cho Trang Xung.

Chắc cũng cảm thấy bối rối nên Trang Xung im lặng làm thủ tục cho anh. Ứng Hàn Thời đứng yên tại chỗ, liếc một vòng. Cẩn Tri vội cúi đầu, né tránh ánh mắt của anh.

“Tôi trả những cuốn sách này.” Anh nói.

Cẩn Tri tiếp tục nhòm ra ngoài, thấy anh rút từ túi giấy ra bốn, năm quyển sách. Vì cách khá xa nên cô không nhìn rõ là sách gì.

“Trả sách ở tầng trên.” Trang Xung lên tiếng, đồng thời đứng dậy: “Để tôi mang trả giúp anh.”

Ứng Hàn Thời hơi ngạc nhiên: “Cám ơn, không cần...” Còn chưa dứt lời, Trang Xung đã cầm mấy quyển sách đi nhanh ra ngoài.

Trong phòng trở nên yên tĩnh, gian ngoài có mỗi mình Ứng Hàn Thời, chắp hai tay sau lưng đứng bất động. Tình huống bây giờ khác với dự kiến của Cẩn Tri. Quá trình làm thủ tục chỉ mất có vài phút, vì thế cô mới tạm lánh mặt. Ai ngờ, Trang Xung xúc động khi gặp thần tượng, bỏ mặc cô đi trả sách giúp Ứng Hàn Thời, khiến cô chết gí ở trong này, không thể ra ngoài. Cẩn Tri đứng yên sau cánh cửa. Mặc dù hai người không chính thức chạm mặt nhưng cô vẫn cảm thấy bầu không khí có chút xao động.

Ở phòng ngoài, ánh mắt Ứng Hàn Thời lướt qua dãy giá sách, mấy bức tranh treo trên tường, cuối cùng dừng lại ở cánh cửa thông với gian trong. Anh hơi đỏ mặt, lập tức đưa mắt đi chỗ khác theo phản xạ. Vài giây sau, anh chầm chậm đi về phía cửa phòng chứa đồ.

Cẩn Tri giật mình khi nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Lần này thì xong rồi, cô vốn quang minh chính đại, bây giờ vô duyên vô cớ rơi vào tình huống há miệng mắc quai.

Trong đầu chợt nảy ra ý định, cô liền đi đến bên sofa, nằm thẳng xuống rồi lấy một quyển sách che mặt, giả vờ đang ngủ say.

Sở dĩ Cẩn Tri làm vậy là bởi vì cô cho rằng, với tính cách hay xấu hổ và lịch sự của Ứng Hàn Thời, chắc anh sẽ không động đến quyển sách trên mặt cô mà lặng lẽ đi vào rồi lại ra ngoài.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cô lập tức nằm bất động. Cả đời chưa bao giờ làm chuyện giấu giấu giếm giếm kiểu này nên hai má cô bất giác nóng ran.

Ứng Hàn Thời đi đến, dừng lại bên sofa. Cẩn Tri đếm nhẩm: Một, hai, ba... Chắc anh đi rồi chứ?

Đúng lúc này, quyển sách trên mặt cô từ từ bị nhấc lên. Trong đầu Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ: Không ngờ anh lại làm chuyện này.

Căn phòng bật đèn sáng trưng, cô không thể tiếp tục giả vờ nên mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là gương mặt của Ứng Hàn Thời, đang nhìn cô đăm đăm.

“Cẩn Tri!” Anh cất giọng nhẹ nhàng: “Nếu có chuyện muốn gặp thì em cứ gọi điện thẳng cho tôi chứ không cần bảo người của em khóa thẻ của tôi.”

Cẩn Tri đỏ mặt, ngồi dậy: “Đó là ý của anh ta. Còn nữa, anh ta không phải là người của tôi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Ừ.”

Đúng lúc này, gian ngoài vang lên tiếng bước chân. Ứng Hàn Thời quay người: “Chúng ta ra ngoài thôi!” Cẩn Tri liền đứng dậy, cùng anh đi khỏi gian chứa đồ.

Trang Xung sửng sốt khi nhìn thấy họ. Tuy nhiên, anh ta không thắc mắc mà đưa tấm thẻ và biên nhận trả sách cho Ứng Hàn Thời: “Thủ tục xong rồi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Cám ơn cậu.”

Lúc anh nhận lấy, Cẩn Tri liếc thấy tên mấy quyển sách in trên tờ giấy: “Tuyển chọn 1000 truyện cười đặc sắc”, “Cười vỡ bụng không cần đền

mạng”, “Mười vạn truyện cười lạnh”, “Tinh hoa dã sử các thời kỳ”, “Dã sử cũng điên cuồng”.

Cô còn đang trố mắt, Ứng Hàn Thời đột nhiên lên tiếng: “Tiêu Khung Diễn làm bánh ga tô cho em, để trên xe của tôi.”

Cẩn Tri nhoẻn miệng: “Tôi cũng có đồ gửi cho anh ấy.” Cô cầm mấy cái đĩa VCD hồi nãy để trên bàn làm việc: “Tôi tiễn anh xuống dưới.”

Hai người cùng đi tới cửa ra vào. Ứng Hàn Thời dừng bước, gật đầu chào Trang Xung. Trang Xung liền vẫy tay với anh.

Khi hai người khuất dạng, Trang Xung lặng lẽ ngồi xuống. Trong đầu anh ta chỉ có một thắc mắc: Bà chị này thân thiết với anh cao thủ từ lúc nào thế?

Bãi đỗ xe của thư viện nằm cạnh vườn hoa nhỏ. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời thong thả đi qua bên đó. Trong lòng cô có một cảm giác lạ lùng. Biết rõ anh là người ngoài hành tinh, vậy mà cô vẫn sánh bước bên anh giữa thanh thiên bạch nhật như hai người bạn bình thường.

“Anh mượn sách cho Tiêu Khung Diễn đọc đấy à?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời đáp: “Không, là tôi đọc.”

“Anh nói nghiêm túc đấy chứ?”

“Tất nhiên nghiêm túc rồi, tôi thích đọc mấy thứ thú vị.” Anh đáp.

Cẩn Tri không thể tưởng tượng ra hình ảnh người đàn ông này cầm cuốn “Mười vạn chuyện cười lạnh”, vừa đọc vừa cười sặc sụa.

“Anh...có cảm thấy buồn cười không?”

“Có.” Ứng Hàn Thời gật đầu: “Sách của người Trái đất khá là hài hước.”

Cẩn Tri “ừ” một tiếng, miệng tủm tỉm. Hai người đi đến bên ô tô, Ứng Hàn Thời lấy hộp bánh ga tô từ ghế lái phụ đưa cho cô.

Cẩn Tri mở ra xem. Bên trong là một chiếc bánh Moka rất đẹp, trên đỉnh vẽ hoa văn trừu tượng bằng chocolate. Cô nói: “Nhờ anh chuyển lời cám ơn của tôi đến anh ấy. Còn đây là đĩa tập Aerobic mà anh ấy cần.”

Ứng Hàn Thời không hề ngạc nhiên, bỏ mấy cái đĩa vào trong xe. Hai người nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Một lúc sau, Cẩn Tri ngập ngừng mở miệng: “Vậy... tôi đi trước đây.”

“Cẩn Tri!” Anh gọi tên cô.

Cô im lặng chờ anh nói tiếp.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Tôi phải rời khỏi thành phố Giang một thời gian.”

“Vâng.”

“Chuyện xảy ra ở thư viện coi như đã kết thúc, em sẽ không gặp phiền phức gì nữa. Nhưng nếu xảy ra vấn đề, em có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ về ngay.”

Cẩn Tri cảm thấy ấm áp trong lòng: “Chắc không có chuyện gì đâu.”

Ứng Hàn Thời đắn đo vài giây rồi lên tiếng: “Có cần tôi làm một người máy để bảo vệ em không?”

Cẩn Tri: “... Tôi nghĩ không cần đâu.”

***

Dõi theo Ứng Hàn Thời cho tới khi ô tô của anh khuất dạng, Cẩn Tri mới xách hộp bánh quay về văn phòng. Cô vừa lên đến nơi, Nhiễm Dư liền

xông ra với đôi mắt sáng rực. Cẩn Tri than thầm một tiếng, bị bạn túm lấy cánh tay, thái độ như chuẩn bị "ép cung": "Cẩn Tri, anh chàng đẹp trai đi Porsche là ai thế?"

Nhìn thấy hộp bánh trong tay bạn, cô cất cao giọng: "Còn mang cả đồ ăn cho cậu nữa. Mau khai thật đi, cậu câu được con rùa vàng này từ lúc nào vậy?"

Cẩn Tri đã hứa sẽ giữ bí mật cho Ứng Hàn Thời nên không nhiều lời. Cô ngồi xuống ghế, từ tốn mở miệng: "Cậu đừng nói linh tinh, bọn mình chỉ là bạn bè bình thường thôi."

Nhiễm Dư: "Nhưng..."

"Không có nhưng nhị gì cả." Cẩn Tri mỉm cười: "Cậu mau về vị trí đi, công việc còn chất đầy ra kia kìa."

Cẩn Tri quyết tâm giữ kín như bưng, Nhiễm Dư cũng hết cách. Cuối cùng, Cẩn Tri chia cho bạn nửa miếng bánh ga tô, cô mới thôi không truy vấn nữa.

Sau khi hai người ăn xong, Nhiễm Dư gặm cái thìa nhỏ: "Cẩn Tri à, gặp được người đàn ông có điều kiện tốt thì cậu đừng nên bỏ qua."

Cẩn Tri bình thản đáp: "Mình và anh ấy không có khả năng đó."

"Tại sao?"

"Bởi vì..." Cẩn Tri ngập ngừng. Bởi vì anh ấy... là người ngoài hành tinh.

Trong lúc Cẩn Tri ngơ ngẩn, Nhiễm Dư chợt nhớ tới một chuyện. Cô liền cầm gói chuyển phát nhanh đưa cho bạn: "Thà cậu yêu anh chàng đẹp trai nhà giàu đó, mình cũng không muốn cậu dính dáng đến loại đàn ông nghèo rớt mùng tơi. Anh chàng ở vùng núi xa xôi lại gửi đồ cho cậu đây này. Mình thật sự muốn ném quách nó đi cho xong."

Cẩn Tri mỉm cười khi nghe bạn cằn nhằn. Cô lập tức nhận lấy gói đồ. Nhiễm Dư tiếp tục lẩm bẩm: “Cậu thử nói xem, một sinh viên tốt nghiệp trường đại học Giang với thành tích xuất sắc như anh ta sao lại tình nguyện đi dạy học ở miền Tây chứ? Tình nguyện cũng chẳng sao, nhưng cứ vài ba ngày lại viết thư cho cậu, rõ ràng yêu thầm cậu còn gì? Cẩn Tri, mình phải nhắc nhở cậu. Cậu tham gia tổ chức từ thiện, quyên tiền và gửi quà cho bọn trẻ thì không có vấn đề gì, nhưng đừng có nổi hứng, bỏ đi theo anh chàng Nhiếp Sơ Hồng đó lên núi làm cô giáo nghèo đấy nhé!”

Cẩn Tri vừa mở gói đồ vừa nghiêm giọng: “Nhiễm Dư, cậu nói linh tinh gì thế?”

Nhiễm Dư bĩu môi, nhưng cũng ngậm miệng.

Cẩn Tri lấy ra một bức tranh nhỏ. Bức tranh không phải được vẽ bằng bút màu, mà được dán bằng những cánh hoa khô đủ loại sắc màu rực rỡ. Bên dưới có dòng chữ nguệch ngoạc: “Chị Cẩn Tri, em chúc chị mạnh khỏe, công việc thuận lợi.”

Cẩn Tri không nhịn được cười. Mấy năm trước, qua mạng Internet, cô tham gia một tổ chức từ thiện nhỏ do những thầy giáo tình nguyện trẻ như Nhiếp Sơ Hồng thành lập. Kể từ lúc bấy giờ, cô đã làm một số việc cho trẻ em ở miền Tây, nhưng cũng chỉ là việc bình thường chứ không phải “cắm rễ” ở nơi đó như Nhiếp Sơ Hồng.

Dần dần, cô và Nhiếp Sơ Hồng trở nên thân quen. Anh cũng thường viết thư cho cô. Tuy nhiên, hai người chưa một lần gặp mặt. Vì thế, điều Nhiễm Dư lo lắng chỉ là lo bò trắng răng mà thôi.

Cẩn Tri tiếp tục kiểm tra gói đồ. Bên dưới bức tranh là tập thành tích học tập của bọn trẻ. Nhìn những hàng chữ viết đáng yêu đó, cô không nhịn được cười.

Dưới cùng là một phong thư. Cẩn Tri lôi ra xem, trên phong bì xuất hiện nét chữ khỏe khoắn: “Người nhận: Cẩn Tri

Người gửi: Nhiếp Sơ Hồng”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 20: Vô cùng nhớ anh**

Chương 20: Vô cùng nhớ anh

“Cẩn Tri! Thấy chữ như gặp người. Cây cỏ trên núi Y Lam lại một màu xanh mướt, bầu trời cũng đặc biệt trong xanh. Hằng ngày, tôi đều dẫn bọn trẻ xuống chân núi hái hoa dại và cả bồ công anh, đem phơi khô làm trà hoa hoặc dán thành bức tranh. Việc làm này dường như khiến vẻ đẹp của mùa xuân mãi mãi được lưu giữ.

Đẹp nhất là hình ảnh hoa cải và hoa đỗ quyên phủ khắp núi rừng. Không biết em đã từng được ngắm cảnh đẹp này ở nơi khác hay chưa? Màu đỏ như ngọn lửa hừng hực của đỗ quyên và màu vàng ấm áp của hoa cải đan xen, tôn nhau lên, phảng phất có thể nhấn chìm cả thế giới.

Có điều, bọn trẻ ở đây đã quen thuộc với cảnh đẹp này nên chỉ một mình tôi hay thơ thẩn ở nơi đó. Dù bị chấn động trước vẻ đẹp của thiên nhiên, tôi cũng chỉ có thể một mình thưởng thức, vì dẫu sao, đây cũng là vùng núi xa xôi chẳng xuất hiện khách vãng lai.

Bởi vì ở Vân Nam có động đất nên chỗ chúng tôi cũng bị ảnh hưởng, mấy hôm nay thường xuyên bị cúp điện. Vào thời khắc này, tôi đang thắp nến để viết thư cho em. Bên ngoài cửa sổ là núi non vô cùng vô tận nhưng cũng có phong vị riêng. Em từng phát biểu trên diễn đàn: “Một khi đã lựa chọn sự nghiệp này, mong các anh các chị hãy thể nghiệm vẻ đẹp của nó từng giây từng phút”. Các giáo viên tình nguyện chúng tôi đều nỗ lực trải nghiệm.

Bọn trẻ rất mong em đến đây. Chúng muốn cùng em tận hưởng mùa xuân của núi rừng Y Lam, muốn gặp chị gái đã làm nhiều kẹp sách đáng yêu cho chúng. Tôi biết, công việc của em ở thành phố Giang rất bận rộn nhưng nếu có kỳ nghỉ trong tương lai, em hãy đến nơi này như một chuyến du lịch. Tôi nghĩ, bọn trẻ chắc chắn sẽ rất vui. Tôi cũng vậy.

Đêm dài đằng đẵng, tôi không làm phiền em nữa. Chúc em mạnh khỏe, công việc thuận lợi, vạn sự như ý.

Nhiếp Sơ Hồng.”

Cẩn Tri vừa bỏ bức thư xuống bàn, Nhiễm Dư liền ghé sát: “Anh chàng nhà nghèo đó lại nói gì thế?”

“Anh ấy mời mình đến chỗ anh ấy chơi.”

“Không phải cậu cũng muốn đi đấy chứ?”

Cẩn Tri gõ gõ ngón tay xuống tờ giấy: “Mình cũng hơi muốn.”

Tính cô vốn thích làm theo ý mình, sau khi trải qua vụ người ngoài hành tinh, cô cảm thấy, con người chỉ là hạt cát nhỏ bé trong vũ trụ bao la nên càng phải quý trọng thời gian, làm những chuyện bản thân mong muốn, chứ đừng để lãng phí đời người trong guồng quay của cuộc sống.

Nhiễm Dư giật lá thư: “Để mình xem anh ta nói gì nào?”

Cẩn Tri mỉm cười, để mặc bạn đọc thư. Nhiễm Dư cảm thán: “Bức thư này khá ấn tượng, văn phong cũng thu hút đấy. Tuy nhiên...” Cô lập tức chuyển đề tài: “Loại mọt sách vô dụng, dù viết lách hay đến mấy, có tốt bụng đến mấy cũng chỉ là anh chàng bốn mắt gầy gò ốm yếu, thiếu nam tính mà thôi.”

Thật ra, Cẩn Tri cũng có cảm giác tương tự về Nhiếp Sơ Hồng. Từ cách hành văn, có thể thấy anh là người đàn ông có chút văn chương và ướt át. Tuy nhiên, cô nói: “Mình chẳng quan tâm đến vẻ bề ngoài của anh ấy, lẽ nào không thể kết bạn với người đàn ông bốn mắt gầy gò hay sao?”

Nhiễm Dư thở phào: “Thế thì tốt. Mình nghĩ chắc anh ta cũng chẳng lọt mắt cậu.

Cẩn Tri mỉm cười, thu dọn gói đồ. Về chuyến đi núi Y Lam, chắc chắn Nhiễm Dư không đi nên cô khỏi cần hỏi bạn.

“Tôi cũng muốn đi!” Một giọng đàn ông từ sau lưng họ vang lên.

Cẩn Tri và Nhiễm Dư đều quay đầu, đồng thời hỏi Trang Xung: “Tại sao?”

Trang Xung nói rành rọt từng từ một: “Miền Tây là mảnh đất mơ ước của mọi người đàn ông tự do.”

Cẩn Tri lắc đầu bất lực.

Nhiễm Dư thốt lên: “Hâm quá!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 21: Vô cùng nhớ anh 2**

Chương 21: Vô cùng nhớ anh 2

Việc xin nghỉ phép với Giám đốc thư viện diễn ra thuận lợi ngoài dự đoán. Vừa nghe hai người "xin nghỉ để đi du lịch", ông Giám đốc lập tức phê chuẩn, thậm chí còn chủ động cho họ nghỉ mà vẫn được ăn lương. Điều này khiến Cẩn Tri và Trang Xung hết sức cảm động, mà không biết sau vụ hệ thống máy tính bất thường, ông Giám đốc rất lo lắng cho hai nhân viên này, sợ đầu óc họ có vấn đề. Vì thế, khi họ xin nghỉ phép, ông hoàn toàn tán thành, hy vọng họ ra ngoài cho khuây khỏa, đừng tiếp tục lầm đường lạc lối.

Thời gian nghỉ phép đã xác định, tính Cẩn Tri vốn dứt khoát, Trang Xung lại là "người đàn ông tự do" nên họ lập tức đặt vé chuyến tàu hỏa vào ngày hôm sau.

Tàu hỏa xuất phát từ thành phố Giang, sau hai mươi tiếng đồng hồ mới đến tỉnh G, nơi có núi Y Lam. Trong thời gian ngồi tàu, Cẩn Tri chăm chú đọc sách, Trang Xung mải mê chơi game. Không ai nói với ai một lời nhưng bầu không khí tương đối hòa hợp.

Ban ngày, tàu hỏa đi dọc theo những thành phố sầm uất của khu vực đồng bằng Hoa Trung. Đến tối, đoàn tàu tiến vào tỉnh G thuộc vùng Tây Nam toàn núi non trùng điệp như không có tận cùng.

Đêm đã về khuya, Trang Xung ở giường tầng trên, tiếp tục đắm mình vào trò chơi điện tử, Cẩn Tri tựa vào thành giường, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Cô không thông báo trước với Nhiếp Sơ Hồng về chuyến đi của mình. Bởi theo sự tìm hiểu của Trang Xung, vùng núi Y Lam nằm ở khu vực hẻo lánh, họ còn phải ngồi ô tô, thậm chí cả máy cày nên cô không muốn làm phiền anh.

Ở miền đất xa lạ này, tinh tú trên bầu trời dường như cũng xán lạn hơn, khiến lòng người trở nên trống vắng và trong trẻo. Cẩn Tri tì vào thành

cửa sổ, lặng lẽ ngắm bầu trời đêm. Đúng lúc này, di động rung nhẹ, báo hiệu có tin nhắn mới.

Cô cầm lên xem. Nhìn thấy tên người gửi là Ứng Hàn Thời, trong lòng cô bất giác dâng trào cảm giác ấm áp, tựa như chỉ cái tên thôi cũng toát ra khí chất của anh.

Cẩn Tri mở tin nhắn ra xem: “Cô đang làm gì thế?” *Mặt cười*

Ngữ điệu này đương nhiên là của Tiêu Khung Diễn. Trong lòng vụt qua một nỗi thất vọng, cô nhắn lại: “Tôi đang nằm, chẳng làm gì cả. Còn anh?”

Tiêu Khung Diễn trả lời rất nhanh: “Báo cáo cô Cẩn Tri, con chip thứ nhất của tôi đang tiến hành định vị vệ tinh và GPS; con chip thứ hai đang lên mạng xem tin tức, còn con chip thứ ba trò chuyện với cô.”

Cẩn Tri không nhịn được cười. Cô nhớ Ứng Hàn Thời nói sẽ rời khỏi thành phố Giang một thời gian, bây giờ Tiêu Khung Diễn lại nhắc đến GPS, thế là cô hỏi: “Các anh đang trên đường đi đấy à?”

“Vâng ạ.”

Cẩn Tri phì cười khi nhìn thấy chữ “ạ”. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh người máy làm bằng kim loại lạnh lẽo ngồi trong xe, gửi tin nhắn lễ phép cho cô.

Trên thực tế, Tiêu Khung Diễn đúng là có dáng vẻ như vậy. Một chiếc xe việt dã đang lao nhanh trên đường quốc lộ, hai bên không một bóng người. Tiêu Khung Diễn mặc áo khoác gió màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai, ngồi ở hàng ghế sau để tránh bị thiên hạ bắt gặp.

Anh chàng người máy vui vẻ chat với “người bạn duy nhất trên Trái đất” Tạ Cẩn Tri. Vô tình ngẩng đầu, anh ta liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời đang

chăm chú lái xe ở phía trước. Dù đã quen với dáng vẻ này của Boss nhưng anh ta vẫn trề môi. Thói quen này của Boss không tốt chút nào. Có lẽ trước kia ở hành tinh mẹ thường phải lái phi thuyền đi đánh Trùng tộc nên bây giờ ở Trái đất, anh vẫn mang đôi găng tay chuyên dùng cho sĩ quan chỉ huy. Ngoài ra, chiếc xe này đã được cải tạo, có thể tự động lái mà anh không chịu.

(Trùng tộc: Chủng tộc sâu bọ)

Tiêu Khung Diễn nghĩ thầm: Có lẽ đây chính là "bệnh nghề nghiệp" mà người Trái đất nhắc tới. Ngẫm đi nghĩ lại, vẫn là cô gái tên Cẩn Tri đáng yêu hơn, vừa cao quý lãnh đạm nhưng không kém phần dễ thương. Anh ta rất thích người phụ nữ mâu thuẫn như vậy. Nghĩ đến đây, Tiêu Khung Diễn soạn tin nhắn: "Lâu rồi không gặp, cô có nhớ tôi không?"

Vừa gửi đi, anh ta chợt nghe giọng đàn ông trầm thấp vang lên: "Chú đang làm gì vậy?"

Tiêu Khung Diễn giật mình, ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời. Ứng Hàn Thời điều chỉnh về chế độ lái tự động rồi quay mặt về phía anh ta, ánh mắt dừng lại ở chiếc di động, chân mày hơi nhíu lại.

Sau đó, Ứng Hàn Thời giơ tay lấy điện thoại. Tiêu Khung Diễn không dám phản đối, chỉ biết chống cằm thở dài, rồi lại ngước đầu đếm sao trên trời.

Lái xe cả ngày, Ứng Hàn Thời cũng có chút mệt mỏi. Anh tựa vào thành ghế, mở điện thoại ra xem. Màn hình hiện cửa sổ chat của Weixin.

(Weixin (Webchat) là ứng dụng di động cho phép người dùng chat bằng video, âm thanh hoặc văn bản trực tiếp trên Smartphone. Nó hoạt động dưới dạng một cộng đồng như mạng xã hội)

Ứng Hàn Thời biết đây là một công cụ thông tin đơn giản của người Trái đất. Tiêu Khung Diễn từng đăng ký tài khoản cho anh nhưng anh chưa bao giờ sử dụng.

Người đối thoại: Tạ Cẩn Tri.

Nhìn thấy cái tên này, Ứng Hàn Thời cảm thấy trong lòng có chút lâng lâng. Anh không biết kiểm tra nhật ký trò chuyện mà chỉ đọc mỗi dòng chữ vừa được gửi đi.

Ứng Hàn Thời: “Lâu rồi không gặp, cô có nhớ tôi không?”

Anh liền đỏ mặt. Đúng là càn quấy thật!

Không ngờ Tiêu Khung Diễn lấy danh nghĩa của anh gửi cho Cẩn Tri tin nhắn cợt nhả như vậy.

Anh liền đánh chữ vào ô chat: “Xin lỗi, vừa rồi Tiêu Khung Diễn...”

Còn chưa soạn xong, Cẩn Tri đã trả lời: “Tôi rất nhớ.”

Ứng Hàn Thời liền dừng động tác, ngón tay bất động.

Đếm chán sao trời, Tiêu Khung Diễn đưa mắt về phía trước, phát hiện Boss có chút không bình thường. Anh ngồi bất động, một tay cầm điện thoại, một tay đặt trên đùi, gương mặt đỏ như trái táo chín.

Tiêu Khung Diễn giật mình, vừa định mở miệng hỏi, khóe mắt chợt nhìn thấy câu trả lời của Cẩn Tri trên màn hình.

Hai người im lặng trong giây lát. Cuối cùng, Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: “Anh hiểu nhầm rồi. Cẩn Tri biết người chat với cô ấy là em, câu này là nói với em...”

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời mới quay đầu về phía anh chàng người máy. Mặc dù hai má vẫn ửng hồng nhưng ánh mắt anh đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

“Chú hãy kiểm tra GPS đi!” Anh nói.

“Vâng.” Tiêu Khung Diễn ngoan ngoãn chấp hành nhiệm vụ.

Trong xe trở nên yên tĩnh, Ứng Hàn Thời vừa định cất di động, Cẩn Tri lại gửi tin nhắn mới: “Boss của anh đang làm gì thế?”

Khóe mắt thấp thoáng ý cười, anh nhanh chóng hồi đáp: “Đang ngắm bầu trời.” Ngừng vài giây, anh gõ chữ: “Cô Cẩn Tri đang làm gì vậy?”

Ở đầu bên kia, Cẩn Tri thấy hơi kì lạ khi đọc tin nhắn này. Sao Tiêu Khung Diễn tự dưng trở nên khách sáo đến thế? Nhưng cô không nghĩ ngợi nhiều, trả lời ngay: “Tôi đang đọc sách.”

Nhắc đến sách, cuốn cô đang đọc quả thật có liên quan đến họ. Thế là cô giơ điện thoại chụp bìa sách rồi gửi cho đối phương.

Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người khi nhìn thấy hàng chữ “Đế quốc Ngân hà” và hình ảnh con tàu vũ trụ đang bay trên bìa sách.

Không đợi anh trả lời, Cẩn Tri lại gửi tin nhắn: “Anh có hứng thú với “Đế quốc Ngân hà” không?”

Lần này, anh trả lời rất nhanh: “Diệu Nhạt đã rơi. Dải Ngân hà không còn đế quốc nữa rồi.”

Đoàn tàu hỏa vẫn lao nhanh trong đêm tối, phần lớn hành khách trên tàu đã chìm vào giấc ngủ. Cẩn Tri ngồi ở đầu giường, có chút thẫn thờ.

Cô không ngờ, câu nói của Tiêu Khung Diễn lại khiến mình chấn động như vậy. Tuy biết rất ít về họ, nhưng khi đọc câu này, cô cảm nhận được

tâm trạng có chút thê lương của đối phương.

Cô ngẫm nghĩ rồi soạn tin nhắn: “Mau lại đây để tôi xoa đầu anh. Xoa một lát, anh sẽ không buồn nữa.”

Đợi một lúc lâu cũng không thấy đối phương trả lời, Cẩn Tri liền nhét điện thoại xuống dưới gối, nhắm mắt đi ngủ.

Ở đầu bên này, Tiêu Khung Diễn tuy bận rộn công việc nhưng tâm trí vẫn đặt vào chiếc di động trên tay Ứng Hàn Thời. Anh ta giật mình khi nhìn thấy đôi tai nhọn của Boss và cái đuôi ngoe nguẩy ở sau lưng anh, không biết đang hưng phấn điều gì.

“Đại ca, xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào chúng ta sắp rơi vào tình trạng chiến đấu hay sao?”

“Không.” Ứng Hàn Thời đáp.

Tiêu Khung Diễn: “Hả?”

Ứng Hàn Thời im lặng một lúc lâu, đôi tai mới trở lại trạng thái bình thường. Sau đó, anh ngoảnh mặt, nói với Tiêu Khung Diễn: “Từ nay về sau, cấm chú sử dụng điện thoại của tôi. Đây là lệnh cấm cao nhất.”

Tiêu Khung Diễn ỉu xìu mặt mũi. Đúng lúc này, chân trời để lộ tia sáng nhàn nhạt, rừng núi dần hiện ra trong tầm mắt họ. Anh chàng người máy quan sát phía trước, sau đó cất giọng nghiêm túc: “Đại ca, chúng ta đến nơi rồi. Đây chính là khu vực xảy ra hiện tượng năng lượng vũ trụ lần thứ hai có dấu hiệu bất thường kể từ sau vụ ở thư viện, chính là vào mấy ngày trước.

***

Cũng trong buổi sớm mai, Cẩn Tri và Trang Xung tiếp tục hành trình của mình. Tuy nhiên, đoạn đường tiếp theo không dễ đi một chút nào. Sau khi

rời nhà ga, họ lại ngồi ô tô mấy tiếng đồng hồ mới đến thôn làng gần núi Y Lam nhất. Tiếp theo, họ thuê một chiếc máy cày, đi men theo đường đất bên bờ ruộng, tiến vào sâu trong vùng núi.

Thấy họ túi lớn túi bé, người dân làng lái máy cày tò mò hỏi: “Lâu lắm không có ai tới núi Y Lam rồi. Làng đó rất nghèo, cô cậu là người của dự án Hy Vọng phải không?” Anh ta lại dặn dò: “Nơi đó gần biên giới, an ninh không được tốt mấy. Tôi nghe nói thường xuyên có tội phạm vượt biên hoặc lẩn trốn trong rừng núi hiểm trở. Cô cậu phải cẩn thận đấy!”

Cẩn Tri và Trang Xung mỉm cười, không để tâm đến lời nhắc nhở của anh ta.

Khi ánh hoàng hôn như dải lụa vắt trên đỉnh núi, cuối cùng, họ cũng đến được thôn Y Lam. Ở phía xa xa lác đác có mấy ngôi nhà nằm giữa hai ngọn núi cao. Bây giờ là buổi chiều tà nên tầm nhìn trở nên không rõ ràng, chỉ có thể lờ mờ nhận ra hai ngôi nhà nhỏ màu trắng nằm trên gò đồi thấp. Trông nó rất giống hình ảnh trường tiểu học mà Nhiếp Sơ Hồng gửi cho Cẩn Tri.

Đi mãi cũng đến nơi, trong lòng Cẩn Tri hơi xúc động, còn Trang Xung cũng nhếch miệng. Hai người đi men theo lối nhỏ về phía trường học. Sáng hôm qua, họ còn ở thành phố phồn hoa đô hội, bây giờ đã ở giữa vùng núi hoang vắng không một bóng người, cảm giác này tựa như đến một thế giới khác.

Hai người nhanh chóng leo lên sườn đồi, đi tới cổng trường học. Lúc này, trời đã nhá nhem, phòng ốc trong trường tắt đèn tối om, lặng ngắt như tờ.

Trong không khí vô cùng tĩnh mịch đột nhiên vang lên tiếng nước chảy ào ào từ sân sau vọng tới. Cẩn Tri và Trang Xung đưa mắt nhìn nhau. Trải qua sự việc ở thư viện, tự dưng họ cũng có sự ăn ý nhất định. Không ai

lên tiếng, Trang Xung đi trước, Cẩn Tri bước theo sau, lặng lẽ đi vòng ra sau ngôi nhà.

Nhìn thấy người ở giữa sân, họ lập tức dừng bước. Đó là một người đàn ông cao lớn đang quay lưng về phía họ. Anh cởi trần, chỉ mặc quần đùi, để lộ tấm lưng cường tráng, rắn chắc. Anh thong thả xách xô nước, dội xuống đầu mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 22**

Chương 22

Chương 30: Em đang đợi anh

Vào thời khắc này, Tạ Cẩn Tri không cần nhiều lời, mà chỉ nhắc nhở: “Anh hãy cẩn thận đấy!”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu: “Ừ. Đợi xử lý xong bọn họ, tôi sẽ nói chuyện với em.”

Xử lý ư? Cẩn Tri mỉm cười: “Được thôi.”

Nghe cuộc đối thoại của hai người, tên cầm đầu nhếch miệng: “Thằng mặt hoa da phấn kia là viện binh mà cô ả gọi tới đấy à? Khẩu khí ghê gớm thật.” Hắn vừa dứt lời, đám đàn ông cười khùng khục. Sau đó, tên cầm đầu đưa mắt ra hiệu, ba tên cầm dao từ từ vây quanh Ứng Hàn Thời.

Dù biết thân thủ của anh rất lợi hại nhưng Cẩn Tri vẫn cứ hồi hộp, còn Trang Xung ở bên cạnh hét lớn: “Cẩn thận!”

Ứng Hàn Thời giữ vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, ánh mắt anh dường như lạnh lẽo hẳn. Vào một khoảnh khắc, anh đột nhiên di chuyển. Tất cả mọi người đều trợn mắt, cảm thấy cảnh tượng đang diễn ra chỉ là ảo giác. Trong nháy mắt, anh đã biến mất khỏi chỗ đang đứng, ba người đàn ông đâm con dao vào không khí. Cùng lúc đó, trong hang động xuất hiện một quầng sáng vụt qua với tốc độ mà mắt thường không thể phân biệt.

“Á!” Quầng sáng vụt qua chỗ nào, tiếng kêu đau đớn vang lên ở chỗ đó. Mấy người đàn ông bị đấm mạnh vào mặt, gục xuống bất tỉnh.

Mặc dù đã từng chứng kiến khả năng của Ứng Hàn Thời nhưng Cẩn Tri vẫn há hốc miệng kinh ngạc. Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu óc cô: Nếu anh để lộ tai và đuôi thì sao?

Trong giây lát, đám tội phạm đã bị hạ gục gần hết. Đúng lúc này, Cẩn Tri đột nhiên nhìn thấy một tên ở góc xa nhất, giơ súng nhằm thẳng vào Ứng Hàn Thời.

“Cẩn thận khẩu súng!” Cẩn Tri kêu lên một tiếng.

“Pằng!” Hang động vang lên tiếng súng nổ, Cẩn Tri và Trang Xung đều thót tim. Tuy nhiên, quầng sáng đã vụt đi với tốc độ cực nhanh, khiến viên đạn găm vào vách đá trên đầu họ.

Giây tiếp theo, quầng sáng biến mất, Ứng Hàn Thời đã dừng lại. Cẩn Tri cũng thấy rõ dáng vẻ của anh lúc này. Anh chắp một tay ra sau lưng, một tay buông thõng bên mình, hai bàn tay đều đeo găng trắng. Gương mặt anh hết sức lạnh lùng, đôi mắt tối thẫm như không thấy đáy. Cẩn Tri chưa bao giờ bắt gặp anh như vậy nên không khỏi sững sờ.

Anh là một quân nhân đến từ hành tinh khác. Chẳng lẽ đây là trạng thái chiến đấu của anh?

Sau đó, quầng sáng lại xuất hiện, gương mặt và thân hình Ứng Hàn Thời lại trở nên mông lung. Anh đi đến bên tên tội phạm vừa nổ súng. Hắn sợ đến mức cứng đờ người. Ứng Hàn Thời giật khẩu súng, nhanh như chớp hạ gục hắn. Tiếp theo, anh bẻ gãy đôi khẩu súng tựa như đang bẻ một miếng đậu phụ rồi ném xuống đất.

Cẩn Tri và Trang Xung chỉ biết tròn mắt theo dõi. Quầng sáng lại biến mất, Ứng Hàn Thởi đứng cách vài bước, ngẩng đầu nhìn họ. Vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, không một chút thay đổi.

Anh sải bước dài đi đến chỗ hai người. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh. Ứng Hàn Thời dừng bước, cúi xuống nhìn cô, miệng nở nụ cười dịu dàng: “Tôi đã xử lý xong rồi.”

Cẩn Tri cũng không nhịn được cười: “... Vâng.”

Chẳng hiểu tại sao, bị anh nhìn đăm đăm, trong lòng cô dâng trào cảm giác ấm áp và mềm mại.

“Anh...” Cẩn Tri vừa định hỏi sao anh lại có mặt ở nơi này, Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Rốt cuộc anh có phải là con người không vậy?”

Ứng Hàn Thời quay sang Trang Xung. Anh vừa định lên tiếng, Cẩn Tri đã cướp lời: “Tất nhiên anh ấy là con người rồi. Đây là bí mật, không thể tiết lộ nhiều với anh, chắc anh cũng hiểu. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh nhớ đừng nói cho ai biết đấy.”

Trang Xung im lặng vài giây, tựa như tự mình lĩnh hội điều bí ẩn trong đó. Anh ta gật đầu: “Cô yên tâm đi!” rồi quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh đã cứu mạng tôi, có đánh chết tôi cũng không tiết lộ.”

Ứng Hàn Thời không ngờ Trang Xung có thể dễ dàng chấp nhận câu trả lời hàm hồ của Cẩn Tri. Anh cất giọng chân thành: “Cám ơn cậu.”

Cẩn Tri lên tiếng: “Anh đưa Tiểu Kiệt ra ngoài rồi liên lạc với Nhiếp Sơ Hồng. Tôi có chút chuyện muốn nói với Ứng Hàn Thời, lát nữa ra sau.”

Trang Xung gật đầu: “Được.” Anh ta liền cõng thằng bé đi về phía cửa hang.

Trong lúc hai người trao đổi, Ứng Hàn Thời lặng lẽ ngắm gương mặt nghiêng của Cẩn Tri. Thì ra, đây là dáng vẻ của cô lúc cư xử với người của mình: thông minh, hòa nhã, thân thiện nhưng cũng có phần uy nghiêm. Anh chợt liên tưởng cô với mặt trăng yên tĩnh tỏa ánh sáng dìu dịu xuống Trái đất.

Đợi Trang Xung khuất dạng, Cẩn Tri đi đến bên Ứng Hàn Thời rồi dướn người nhòm ra sau lưng anh. Không thấy cái đuôi, cô lại ngẩng đầu, quan

sát gương mặt anh. Đôi tai không hề thay đổi, lấp ló sau mái tóc ngắn của người đàn ông.

Cẩn Tri ngờ vực hỏi: “Anh không để lộ tai và đuôi à?”

Bởi vì cô đứng rất gần nên anh vô thức ngoảnh mặt sang một bên: “Đối phó đám người này vẫn chưa cần đến trạng thái chiến đấu.”

Cẩn Tri: “Vậy sao?”

Thì ra đối với anh mà nói, đây không phải là cuộc chiến đấu. Nhưng cũng phải thôi, hôm đó anh ôm cô rơi từ trên cao xuống rồi lại bắn như tên lửa nên mới có thể coi là như vậy.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Tại sao em lại ở đây?” Hai người đồng thanh hỏi. Cẩm Tri mỉm cười: “Tôi đến đây thăm một người bạn và bọn trẻ, kết quả gặp kẻ xấu. Còn anh thì sao?”

“Tôi cũng đến gặp... một người bạn.”

“Anh đã gặp được chưa?”

“Chưa.”

Lúc này, phía trước vang lên tiếng động cùng với tiếng nói chuyện lao xao của Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh. Cẩn Tri nói: “Bạn tôi đến rồi, chúng ta ra ngoài đi!”

“Ừ.”

Cẩn Tri ngẫm nghĩ: “Cứ bảo trước kia anh là bộ đội đặc chủng nhé!”

“Được.”

Cẩn Tri lại liếc anh một cái. Người đàn ông nói chuyện nhã nhặn và dịu dàng bây giờ khác hoàn toàn dáng vẻ lúc chiến đấu... à không, là đánh nhau mới đúng.

Hai người vừa bước đi, Cẩn Tri lập tức dừng lại. Ứng Hàn Thời quay đầu về phía cô. Cẩn Tri cúi xuống xoa bóp bắp chân: “Chân tôi bị tê cứng rồi.” Cảm thấy đỡ hơn một chút, cô mới ngẩng đầu: “Chúng ta đi thôi!”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đang quay lưng về phía Cẩn Tri. Nghe cô nói vậy, anh liền giơ bàn tay đã tháo găng từ bao giờ ra đằng sau, trong khi mắt vẫn dõi thẳng về phía trước.

“Đi thôi!” Anh nói.

Vốn hay ngượng ngùng mà khi cô cần giúp đỡ, anh vẫn đưa tay cho cô. Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Cẩn Tri liền nắm lấy tay anh.

“Cám ơn anh.” Cô cười nói.

Ứng Hàn Thời chỉ “ừ” một tiếng mà không quay đầu. Sau đó, anh siết chặt bàn tay rồi dẫn cô bước đi. Ngọn đèn pha vẫn bật, khiến cả hang động được phủ một lớp ánh sáng trắng bạc. Nhịp tim của Cẩn Tri vô cớ tăng tốc.

Đi một đoạn, Cẩn Tri mở miệng gọi tên anh: “Ứng Hàn Thời!”

Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nắm tay cô rất chặt: “Gì cơ?”

“Đuôi của anh thò ra ngoài rồi kìa.”

Ứng Hàn Thời liền dừng bước. Cẩn Tri quan sát bằng ánh mắt thích thú. Cái đuôi dài trắng muốt và mềm mại đang ngoe nguẩy trước mặt cô. Cẩn Tri vừa giơ tay định tóm lấy, Ứng Hàn Thời đã phản ứng nhanh, lách người sang một bên, đồng thời cuộn cái đuôi lại, né tránh bàn tay cô.

Cẩn Tri “Ôi” một tiếng đầy thất vọng. Khi ngẩng đầu, cô phát hiện gương mặt anh đỏ ửng, đôi tai nhọn lộ ra ngoài, chỉ là nó cụp xuống tựa như xấu hổ.

“Anh...” Không đợi Cẩn Tri nói hết câu, Ứng Hàn Thời đã cúi xuống nhặt một hòn đá rồi ném mạnh vào đèn pha. Cả hang động chìm trong bóng tối ngay tức thì.

Anh sợ bị người khác nhìn thấy sao? Nghĩ đến đây, cổ tay cô lại bị anh nắm chặt. Anh tiếp tục kéo cô đi ra ngoài. Sự trầm lặng của người đàn ông khiến trong lòng Cẩn Tri xốn xang khó tả.

“Sao bây giờ anh lại để lộ đuôi và tai?” Cẩn Tri thì thầm.

“Nhiều khi tôi không thể khống chế.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp.

“Ồ.” Một lúc sau, cô lại hỏi: “Tôi có thể sờ đuôi của anh không?”

“Cẩn Tri... đừng đưa ra yêu cầu này.”

“... Được thôi!”

Lúc hai người ra khỏi hang động, Cẩn Tri để ý thấy, tai của anh đã trở lại trạng thái bình thường. Ở bên ngoài, Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh và Trang Xung đang đứng quanh Tiểu Kiệt. Nghe tiếng động, họ đều ngoảnh đầu về bên này.

Nhìn thấy Cẩn Tri, Nhiếp Sơ Hồng như trút tảng đá đè nặng trong lòng. Nhưng khi bắt gặp người đàn ông ở bên cạnh đang nắm tay cô, anh không khỏi giật mình. Cố Tế Sinh cũng hơi nheo mắt.

Nhiếp Sơ Hồng quay sang Ứng Hàn Thời. Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu thay lời chào hỏi.

Cẩn Tri vội chạy đến bên Tiểu Kiệt, hỏi Cố Tế Sinh: “Thằng bé không sao đấy chứ?”

“Tế Sinh kiểm tra qua rồi. Nó không sao cả, chỉ bị ngất do quá sợ hãi thôi. Em yên tâm đi.” Nhiếp Sơ Hồng đáp.

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm. Ứng Hàn Thời cũng đi đến, đứng sau lưng cô.

Đúng lúc này, Cố Tế Sinh lùi lại phía sau một bước. Dù đang bế Tiểu Kiệt nhưng anh ta vẫn cúi thấp người hướng về phía Cẩn Tri, đồng thời mở miệng: “Tạ Cẩn Tri, tôi đã nghe Trang Xung kể sơ qua tình hình. Rất cám ơn cô và bạn cô, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ món nợ ân tình này.”

Nhiếp Sơ Hồng cũng cất giọng trịnh trọng: “Cám ơn em và Trang Xung.” Anh lại quay sang Ứng Hàn Thời: “Cám ơn anh.”

Trang Xung mỉm cười, Cẩn Tri cười nói: “Có gì đáng cảm ơn đâu chứ?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com Chương 31: Em đang đợi anh 2

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 23**

Chương 23

Thật ra, Cẩn Tri không biết nhiều về Nhiếp Sơ Hồng, chỉ biết gia cảnh của anh không tồi, còn là sinh viên xuất sắc khoa Tin trường đại học Giang nữa Sau khi tốt nghiệp, anh liền xin đi tình nguyện ở miền Tây, đến nay đã năm năm nên vẫn chưa có bạn gái. Điểm khác biệt của anh với mọi người chính là anh sống vì lý tưởng của bản thân.

Hôm nay được gặp người thật và chứng kiến môi trường sống của Nhiếp Sơ Hồng, ấn tượng về anh trong lòng Cẩn Tri càng trở nên chân thực và trọn vẹn hơn.

Nơi ở của anh ngay trong trường học. Căn phòng không lớn nhưng rất sạch sẽ. Tường được trát bằng đất sét vàng thường thấy ở nông thôn. Góc tường có cửa sổ bằng gỗ màu mận và chiếc giường gỗ cũ kỹ, tạo cho căn phòng một vẻ cổ điển. Ngoài ra, trên tường treo hai tấm da thú và mấy chiếc răng nanh trông rất hoang dã. Vừa bắt gặp, Trang Xung liền sáng mắt, khẽ cảm thán: “Wow!”

Anh ta và Cẩn Tri ngồi bên chiếc bàn vuông nhỏ. Nhiếp Sơ Hồng đun nước, pha hai cốc trà rồi ngồi đối diện họ.

“Đây là trà hoa cúc dại mà tôi dẫn bọn trẻ đi hái, hai người uống thử đi!”

Cẩn Tri nhấp một ngụm, nước trà có hương vị man mát, dễ chịu.

“Tại sao em không báo trước? Tôi sẽ ra ga đón hai người.” Anh nói.

Cẩn Tri mỉm cười: “Không cần phiền anh đâu.”

“Tôi là đàn ông, đi một chuyến có vấn đề gì chứ?”

Cẩn Tri lắc đầu: “Bọn em tự đến cũng được.” Trang Xung gật đầu: “Chuyện nhỏ ấy mà.”

Lúc này, Nhiếp Sơ Hồng mới nở nụ cười hiền hậu. Ba người trò chuyện một hồi, Cẩn Tri biết được, trường học có gần hai mươi học sinh. Ngoài anh ra còn một thầy giáo cũng là tình nguyện viên. Do họ rất có trách nhiệm và kiến thức sâu rộng nên người dân ở mấy thôn làng xung quanh cũng đưa con cái đến đây học tập. Mức lương của anh rất thấp, chắc chắn không đủ chi tiêu. Được cái ở quê nhiều ruộng đất, hai thầy giáo tự mình lao động nên cũng giải quyết được khâu thực phẩm. Ngoài ra, thỉnh thoảng anh nhận lập trình cho người ta nên cũng có tiền, thậm chí còn có thể giúp đỡ gia đình các em học sinh thuộc diện nghèo khó.

Sau khi nghe anh kể, Cẩn Tri cảm thấy, cuộc sống ở đây thật ra cũng hạnh phúc và thoải mái. Điều này khiến cô càng tán thưởng Nhiếp Sơ Hồng hơn.

“Sao em có thời gian đến đây chơi?” Nhiếp Sơ Hồng hỏi.

Trang Xung đáp: “Chúng tôi xin nghỉ làm.”

Cẩn Tri mỉm cười: “Nghỉ nhưng vẫn được ăn lương, thế mới thích.”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười nhìn cô. Dù hiếm khi để ý đến ngoại hình nam giới nhưng vào thời khắc này, Cẩn Tri cũng cảm thấy nụ cười và cử chỉ của anh toát ra khíchất của người đàn ông trưởng thành. Ngoài ra, đôi mắt anh sâu hun hút, tựa như chứa đựng bao điều mà cô không thể nhìn thấu.

Ngồi xe cả ngày nên chẳng bao lâu sau, Cẩn Tri ôm miệng ngáp dài, còn Trang Xung cũng dụi mắt. Nhiếp Sơ Hồng đứng lên, vỗ vai anh ta: “Hôm nay, cậu ngủ ở đây với tôi nhé!”

Trang Xung gật đầu: “Được ạ.”

Anh lại quay sang Cẩn Tri, cất giọng dịu dàng: “Cách đây không xa có một nhà dân chỉ có hai bà cháu, em hãy nghỉ tạm ở đó một đêm. Ngày

mai, tôi sẽ dọn sạch phòng ký túc cho em.”

Cẩn Tri tỏ ra thoải mái: “Em sao cũng được, chỉ cần có chỗ nằm thẳng thôi.”

Nhiếp Sơ Hồng không khỏi ngạc nhiên. Cẩn Tri mang dáng vẻ của một cô thục nữ thành thị, không ngờ cách hành xử lại chẳng khác nào đấng nam nhi.

“Em có thể không câu nệ, nhưng tôi không thể.” Anh nói: “Tôi sẽ đưa em qua bên đó. Sáng mai, tôi đón em về đây.”

Ánh trăng chiếu sáng lối đi men theo bờ ruộng. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ có tiếng ếch nhái và côn trùng kêu. Đường không dễ đi nhưng bởi vì Nhiếp Sơ Hồng cố tình bước thật chậm nên Cẩn Tri miễn cưỡng cũng có thể bám theo. Hai người vừa đi vừa trò chuyện, chủ yếu nói về bọn trẻ.

Đến một đoạn phải lên dốc khá cao, Nhiếp Sơ Hồng đi vài bước, phát hiện Cẩn Tri vẫn ở dưới chân dốc. Anh mỉm cười, giơ tay về phía cô: “Lên đi!”

Vừa định đưa tay cho anh, cô chợt cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Ở trong không gian ảo, Ứng Hàn Thời cũng từng kéo tay cô. Chỉ là vẻ mặt của anh lúc bấy giờ không được thản nhiên như Nhiếp Sơ Hồng. Anh nắm chặt cổ tay cô, đầu ngoảnh về một bên, tựa hồ không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Nghĩ đến đây, Cẩn Tri không nhịn được cười.

“Cẩn Tri!” Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng.

Cẩn Tri lập tức lên tiếng: “Không cần đâu.” Cô không để anh kéo mà ra sức leo lên: “Em đâu đến nỗi yếu ớt như vậy.”

Nhiếp Sơ Hồng thu tay về, hai người tiếp tục bước đi. Một lúc sau, anh đột nhiên mỉm cười.

“Anh cười gì thế?” Cẩn Tri thắc mắc.

“Không có gì. Tôi thấy em tương đối giống trong tưởng tượng của tôi, nhưng cũng có điểm khác biệt.”

Đúng lúc này, họ trông thấy đom đóm lập lòe ở bụi cây phía trước. Chắc là chỉ ở nông thôn mới có thể gặp nhiều đom đóm như vậy. Nhìn từ xa xa, chúng giống những ngôi sao nhỏ xíu rơi xuống phiến lá. Còn trên bầu trời, ánh trăng và các vì sao tạo thành một bức tranh lung linh.

Trong cuộc đời, Cẩn Tri chưa bao giờ được chứng kiến cảnh đẹp đến nhường này nên có chút sững sờ. Nhiếp Sơ Hồng cũng liếc qua đám đom đóm rồi quay sang Cẩn Tri.

Cô không để ý đến anh, cứ đi chầm chậm qua bụi cây, nhìn không chớp mắt. Nhiếp Sơ Hồng lặng lẽ dõi theo cô.

Trong suy nghĩ của anh, khi gặp cảnh tượng này, con gái thường e thẹn hoặc reo lên: “Đẹp quá!”, hoặc là giơ tay bắt đom đóm, quấy nhiễu cảnh đẹp đó. Nhưng Cẩn Tri khác hoàn toàn, cô không thốt ra một lời tán thưởng mà chỉ lặng lẽ ngắm nhìn.

Cuộc sống ở vùng rừng núi vất vả và cô độc, khó kiếm bạn gái nên mỗi khi nghĩ tới vấn đề này, anh cũng có chút phiền muộn. Lúc mới quen Cẩn Tri qua mạng Internet, anh chỉ cảm thấy cô là người hiểu biết và thân thiện, khác mấy cô gái không có đầu óc. Đến khi trở nên thân thiết, anh cũng biết rõ hai người “trời nam biển bắc”, bản thân lại không thể từ bỏ công việc vì một người phụ nữ nên chẳng nghĩ ngợi nhiều. Tuy nhiên, khi quen biết một cô gái có tính cách dễ chịu như Cẩn Tri, cho dù chỉ là bạn bè thông thường, trái tim người đàn ông cô độc cũng sẽ rung động lúc nào không hay.

Hôm nay được gặp cô, anh mới phát hiện, cô càng chân thực và đáng mến hơn trong tưởng tượng của mình. Từng lời nói và cử chỉ của cô đều khiến anh cảm thấy rất tốt đẹp.

Nhiếp Sơ Hồng đút hai tay vào túi quần, dõi theo cô từ phía sau. Đúng lúc này, Cẩn Tri trượt chân ngã xuống bụi cỏ. Anh giật mình, chạy vội đến. Thấy cô ngồi bệt dưới đất, Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười, kéo cô đứng dậy, đồng thời cất giọng dịu dàng: “Em có sao không?”

Bởi vì đất tơi xốp nên Cẩn Tri không cảm thấy đau. Chỉ là tự nhiên “vồ ếch” trước mặt anh nên cô hơi xấu hổ. Cô lắc đầu: “Em không sao”, đồng thời phủi bùn đất bám trên quần.

Nhiếp Sơ Hồng bỗng nhiên quay lưng về phía cô, cúi thấp người. Anh nói: “Lên đi! Đoạn đường phía trước tương đối gồ ghề. Nếu em không để bụng, tôi sẽ cõng em qua bên đó.”

Xung quanh vẫn chỉ có tiếng ếch nhái kêu, đom đóm lập lòe hai bên đường, cây cỏ đung đưa trong cơn gió nhẹ. Mặc dù cúi thấp người nhưng thân hình anh vẫn rất cao lớn, tấm lưng khá rộng, cơ bắp rắn chắc thấp thoáng dưới lớp áo sơ mi.

Cẩn Tri im lặng một lúc, Nhiếp Sơ Hồng kiên nhẫn chờ đợi. Không muốn để anh cõng, cô đi đến vỗ vai anh: “Anh mau đứng dậy đi, không cần cõng em đâu. Nếu không thể vượt qua đoạn đường này thì trong một tuần sống ở đây, em sẽ phải giải quyết vấn đề đi lại như thế nào?”

Nói xong, cô đi vòng qua người anh tiến về phía trước. Nhiếp Sơ Hồng bất động vài giây rồi đứng dậy, đi theo cô.

Đoạn đường kế tiếp tương đối thuận lợi, hai người nhanh chóng tới nhà thím Tôn nằm dưới chân núi.

Trong một bức thư, Nhiếp Sơ Hồng từng kể, thím Tôn sống một mình với cháu nội, Cẩn Tri còn tưởng đó là bà già tóc bạc. Không ngờ, thím là người phụ nữ trung niên ngoài bốn mươi tuổi. Phụ nữ ở nông thôn sinh nở sớm, thường lao động chân tay nên rất hồng hào, khỏe mạnh. Nghe Nhiếp Sơ Hồng giới thiệu cô là bạn anh, đến ngủ nhờ một tối, thím nở nụ cười vui vẻ: “Đừng nói một ngày, cô cứ ở bao lâu cũng được. Cô là bạn thầy Nhiếp, tôi còn mong quá ấy chứ.”

Nhiếp Sơ Hồng chỉ cười cười. Cẩn Tri cũng nhận ra, anh rất được người dân địa phương kính trọng.

Sắp xếp xong chỗ ngủ cho cô, Nhiếp Sơ Hồng liền cáo từ. Cẩn Tri tiễn anh ra cửa. Anh nói: “Em ngủ sớm đi, ngày mai tôi đến đón em.”

Cẩn Tri gật đầu: “Cám ơn anh. Anh cũng nghỉ sớm nhé.”

Nhiếp Sơ Hồng cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen hơn bầu trời đêm ngoài kia: “Cẩn Tri, chúc em có giấc mơ đẹp.”

Cô mỉm cười, dõi theo bóng lưng người đàn ông. Anh đi nhanh hơn hồi nãy nhiều, sải từng bước dài trên bờ ruộng, leo lên dốc núi rồi nhanh chóng khuất dạng.

Cẩn Tri lại trò chuyện với thím Tôn một lúc. Thím tỏ ra nhiệt tình, hỏi han đủ thứ chuyện. Nghe nói cô muốn lên núi ngắm hoa cải và hoa đỗ quyên, thím hào hứng cho biết, biển hoa đẹp nhất nằm ở rừng núi sâu, chỉ người bản địa mới biết đường đi, ngay cả thầy Nhiếp cũng chịu. Khi nào Cẩn Tri muốn đi xem, chỉ cần nói một tiếng, thím sẽ dẫn đường.

Tới lúc đi ngủ, Cẩn Tri hơi lạ giường nên trằn trọc mãi. Cô gối hai tay dưới đầu, ngắm bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh Nhiếp Sơ Hồng khom lưng để cõng cô hồi nãy. Tuy nhiên, cô không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục ngắm sao trời.

Không biết Tinh vân Hồ Điệp thuộc phương hướng nào?

Buổi đêm, Cẩn Tri nằm mơ như lời chúc của Nhiếp Sơ Hồng. Cô mơ thấy Ứng Hàn Thời. Anh một mình đứng trong bóng tối, không rõ đang làm gì. Sau đó, anh từ từ đi ra ngoài ánh sáng, tiến về phía cô. Rồi anh nắm lấy cổ tay cô, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng.

Cẩn Tri giật mình tỉnh giấc. Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, nghĩ bụng: "Đúng là giấc mơ kỳ lạ. Ứng Hàn Thời không thể đến nơi này."

***

Cùng một buổi tối, Ứng Hàn Thời đứng bất động trên sườn núi cao, dõi mắt về dãy núi trùng điệp và thôn làng nằm xen kẽ giữa những khu đồng ruộng ở phía xa xa.

Một lúc sau, Tiêu Khung Diễn leo lên sườn dốc, đến bên anh. Cuối cùng, anh ta cũng có thể cởi bỏ chiếc áo khoác đáng ghét, để lộ thân hình bằng kim loại sáng loáng dưới ánh trăng.

Anh ta báo cáo: "Đại ca, dù xác định được tín hiệu phát ra từ khu vực này nhưng nơi đây có diện tích rất lớn, chủng loại sinh vật phong phú, chúng ta ta nhất thời không thể định vị đối phương đang ở đâu?"

Ứng Hàn Thời gật đầu. Anh ngước nhìn bầu trời bao la, dày đặc các vì sao. Ở thành phố Giang không bao giờ được chứng kiến cảnh tượng đẹp đẽ này nên ngay cả Tiêu Khung Diễn cũng thất thần.

"Tiểu John, chú còn nhớ đến "Phượng Hoàng Hiệu" của chúng ta không?" Anh hỏi.

Ánh mắt Tiêu Khung Diễn lộ vẻ nghiêm túc chưa từng thấy. Anh ta đứng thẳng người, giơ tay chào kiểu nhà binh: "Em còn nhớ chứ. "Phượng Hoàng Hiệu" là lô cốt vũ trụ hoàn hảo nhất trong dải Ngân hà, là niềm tự

hào của Đế quốc Diệu Nhật.” Ngừng một lát, anh ta hạ giọng: “Nó đã rơi xuống nơi sâu của hằng tinh, toàn bộ người ở trên đó đều... tử vong.”

Tiêu Khung Diễn cúi xuống, trong khi Ứng Hàn Thời vẫn ngẩng cao đầu, những ngôi sao tựa như rơi vào đáy mắt anh.

Tiêu Khung Diễn ôm mặt, cất giọng buồn rầu: “Nếu mọi người còn sống, cùng chúng ta đến Trái đất thì tốt biết mấy. Chúng ta có thể cùng nhau sống hạnh phúc dưới bầu trời đẹp đẽ này.”

Ứng Hàn Thời không lên tiếng. Anh đứng thẳng người, ánh mắt trầm tĩnh.

“Diệu Nhật đã rơi.” Cuối cùng, anh cũng lên tiếng.

Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu, đồng thanh đọc bài thơ:

“Diệt Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc nữa.

Nó rơi xuống nơi sâu thẳm của vũ trụ, cùng với vinh quang và mơ ước của tôi.

Từ giây phút này, chúng tôi không còn hành tinh mẹ, cũng chẳng còn tinh tú và mặt trời.

Chúng tôi đau khổ lưu vong trong bao năm ánh sáng.

Mặt trời đã rơi, rơi vào tăm tối và giá lạnh vô ngần.

Ngân hà không còn Đế quốc, tôi mãi mãi trung thành với việc lang thang.”

Đọc xong, cả hai im lặng hồi lâu. Ngọn gió dường như càng lớn hơn, màn đêm cũng càng trở nên cô liêu. Ứng Hàn Thời quay người đi xuống dốc núi. Tiêu Khung Diễn đột nhiên kéo áo anh: “Khoan đã!”

Ứng Hàn Thời nhướng mày nhìn anh ta. Tiêu Khung Diễn ấp úng: “Tâm trạng của em bây giờ tương đối tệ, anh có thể cho em mượn điện thoại để em nói chuyện với Tiểu Tri không?”

“Không được.”

Tiêu Khung Diễn lập tức mím môi, nhưng không dám tỏ ra bướng bỉnh mà cất giọng gần như van nài: “Ít nhất... em cũng muốn xem cô ấy có gửi tin nhắn cho em?”

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Cô ấy không gửi. Tôi kiểm tra rồi.”

Tiêu Khung Diễn tỏ ra thất vọng: “Vâng...”

Đề tài này coi như kết thúc, Tiêu Khung Diễn liền đi theo Ứng Hàn Thời xuống núi.

“Không biết lần này chúng ta sẽ tìm thấy đối tượng thế nào?” Anh chàng người máy lẩm bẩm: “Liệu có phải là người nào đó của hành tinh chúng ta may mắn sống sót hay là sinh vật thuộc tinh cầu khác?”

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Hai người nhanh chóng biến mất trong đêm đen.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 24: Đụng đầu nơi ngõ hẹp**

Chương 24: Đụng đầu nơi ngõ hẹp

Trời còn chưa sáng hẳn, mỗi phiến lá trong rừng đều u ám và lạnh lẽo. Trên núi không có đường đi, con người phải gạt cây đạp cỏ mới có thể tiến về phía trước. Trong rừng thấp thoáng hai bóng hình, một ột thấp.

Họ tỏ ra thận trọng, dù xung quanh hoang vắng, không một bóng người nhưng họ vẫn không bật đèn pin, chậm rãi tiến từng bước, tựa như đang lo sợ điều gì đó.

Đi một đoạn, người đàn ông cao hơn lên tiếng: “Đậu Bì, bật đèn pin đi, dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy chúng ta.”

“Điên à?” Đậu Bì cất giọng bực bội: “Người dân ở vùng núi vô cùng tinh tường. Nhỡ bị nhìn thấy, họ sẽ gọi công an cũng không biết chừng.”

Người đàn ông cao hơn phản bác: “Trên núi bây giờ làm gì có thợ săn? Bọn họ đều ra ngoài thành phố làm thuê cả rồi. Lúc đến đây, anh cũng thấy còn gì, trong làng chỉ còn lại người già và trẻ nhỏ thôi.”

Người đàn ông tên Đậu Bì gầm lên: “Hà Bì, mày mau câm miệng cho tao.”

Hà Bì lặng thinh. Hai người đi một đoạn, hắn không nhịn được lại lên tiếng: “Tôi nghe nói... vùng núi này có ma đấy.”

Đậu Bì không thể kiềm chế: “Ma cái đầu mày ấy! Đi nhanh lên, ngày mai mà giao được chuyến hàng này cho Hắc Long là chúng ta có thể phè phỡn trong mấy năm tới.”

Giọng nói của hắn vang vọng trong không gian, khiến mấy con chim nhỏ sợ hãi, bay vút lên trời cao. Hai người ngẩng đầu dõi theo chúng, không ai lên tiếng. Một lúc sau, Đậu Bì nghiến răng: “Nhìn gì mà nhìn, đi thôi!”

Bọn họ nhanh chóng khuất bóng trong rừng cây. Lúc này, bầu trời ở sau rặng núi đã để lộ tia sáng, thôn làng nằm dưới thung lũng vẫn đang ngủ say.

***

Ánh ban mai rọi vào ô cửa sổ, Cẩn Tri vươn vai cho đỡ mỏi. Bởi vì đang ở nhờ nhà người khác nên cô tự giác gấp chăn gọn gàng. Xong xuôi, cô bỗng dưng nhớ tới "miếng đậu phụ" vuông vắn mà Ứng Hàn Thời gấp ình.

Cô đẩy cửa đi ra ngoài, hít một hơi sâu. Hôm qua đến đây lúc tối muộn nên chẳng nhìn rõ, bây giờ Cẩn Tri mới phát hiện, nơi này đẹp vô cùng. Dãy núi xanh ngắt vây quanh, đỉnh núi nhấp nhô, ruộng bậc thang đan xen. Phía xa xa là cánh đồng lúa xanh tươi và hoa cải vàng rộ, ngoài ra còn có các loại hoa rừng đủ màu sắc. Trường học và những ngôi nhà dân điểm xuyết trong đó, khiến bức tranh càng giàu sức sống.

Đang lặng lẽ ngắm nhìn, Cẩn Tri chợt nghe thấy tiếng động phía sau. Cô quay đầu, phát hiện một thân nhìn nhỏ bé đang rụt về góc tường.

Cẩn Tri mỉm cười. Biết đây là Tiểu Kiệt, cháu nội của thím Tôn, cô liền vẫy tay: "Tiểu Kiệt, mau lại đây!"

Tiểu Kiệt vẫn bất động, đôi mắt trong veo nhìn cô với vẻ hiếu kỳ. Cẩn Tri không phải là người biết dỗ trẻ con nên thấy thằng bé e thẹn, cô chỉ cười cười, sau đó đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau, cô lại nghe thấy tiếng động. Khi cô quay đầu, Tiểu Kiệt nhanh chóng chào một câu: "Em chào chị!" rồi lại rụt đầu về.

Cẩn Tri không nhịn được cười: "Chào em!" Nói xong, cô tiếp tục đánh răng, để mặc thằng bé dè dặt quan sát mình. Đến khi cô xong xuôi, dưới con dốc trước ngôi nhà đã xuất hiện nhiều người.

Nhiếp Sơ Hồng cùng một đám trẻ lố nhố ở đó. Anh đang mỉm cười với cô.

“Bọn trẻ muốn gặp em nên tôi dẫn chúng đến đây.” Nhiếp Sơ Hồng nói.

Cẩn Tri dắt Tiểu Kiệt đi đến bên anh. Gương mặt trắng ngần của cô rạng ngời dưới ánh ban mai, khiến anh không thể rời mắt.

Đoàn người đi men theo bờ ruộng quay về trường học. Chắc là có bọn trẻ ở bên cạnh nên Cẩn Tri cảm thấy dễ đi hơn. Họ nhanh chóng đến chỗ ruộng bậc thang mà tối qua cô phải tốn bao sức lực mới có thể leo lên trên. Tuy nhiên, lần này là xuống dốc.

Xuống núi thường khó hơn lên núi, Cẩn Tri đi sau Nhiếp Sơ Hồng vài bước, bị trượt chân suýt ngã mấy lần. Tiểu Kiệt nắm chặt tay cô, gương mặt lộ vẻ lo lắng. Cẩn Tri liền xoa đầu thằng bé.

“Lâm Dũng Chí!” Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên gọi đứa trẻ lớn nhất: “Em mau đỡ chị Cẩn Tri đi.”

Rõ ràng anh không quay đầu nhưng vẫn phát giác ra tình cảnh của cô. Thằng bé bị điểm danh liền chạy tới, nắm tay cô.

Cẩn Tri cũng không từ chối, lập tức nói lời cảm ơn.

“Đừng khách sáo.” Nhiếp Sơ Hồng bế em bé nhỏ nhất, đi nhanh xuống dốc: “Dù sao cũng không thể để em ngã chổng vó ngay trước mặt tôi.”

Nghe câu này, bọn trẻ đều ngoác miệng cười. Cẩn Tri không phản ứng trước lời bông đùa của anh. Cô thận trọng di chuyển xuống dốc.. Đoàn người nhanh chóng về đến ngôi trường. Cẩn Tri nhìn thấy mấy đứa trẻ ngồi trong phòng học. Tiếng đàn piano du dương vang lên, bọn trẻ lúc lắc đầu, đồng thời cất tiếng hát:

“Hãy cho chúng tôi khua mái chèo.

Con thuyền nhỏ rẽ sóng

Mặt biển soi bóng tòa tháp trắng đẹp đẽ.

Bốn bề là cây xanh, tường đỏ

Con thuyền nhỏ bồng bềnh trên mặt nước.

Đón ngọn gió trong lành thổi tới...”

Nhiếp Sơ Hồng cho bọn trẻ chạy đi chơi rồi cùng Cẩn Tri chăm chú lắng nghe. Đến đoạn cuối, một giọng đàn ông vang lên hợp ca:

“Làm xong bài tập của một ngày.

Chúng ta vui cười thỏa thích

Bạn thân yêu, tôi muốn hỏi bạn.

Ai trao cho chúng ta cuộc sống hạnh phúc?

Con thuyền nhỏ bồng bềnh trên mặt nước.

Đón ngọn gió trong lành thổi tới...”

Cẩn Tri có chút kinh ngạc, bởi vì giọng nam rất hay, nên đã khiến “Hãy cho chúng tôi khua mái chèo” từ ca khúc đơn giản trở thành một bài hát giàu tình cảm, hoàn toàn cuốn hút người nghe.

Cẩn Tri tiến lại gần, phát hiện một người đàn ông đang chơi đàn piano. Anh ta mặc áo sơ mi giản dị như bất cứ thầy giáo tình nguyện nào khác. Anh ta không cao lớn như Nhiếp Sơ Hồng, diện mạo cũng bình thường.

“Cậu ấy là Cố Tế Sinh.” Nhiếp Sơ Hồng giới thiệu.

Cẩn Tri gật đầu. Đây là thầy giáo tình nguyện mà hôm qua anh đã nhắc tới.

Lúc này, Cố Tế Sinh đứng dậy, vỗ tay: “Hết giờ học rồi, các em có thể ra ngoài chơi. Khi nào về đừng quên rửa tay đấy nhé.” Ngữ điệu của anh ta có chút uể oải, biếng nhác, không giống một người thầy mà giống công tử nhà giàu hơn.

Bọn trẻ ùa ra sân. Một em nhỏ đi đến trước mặt Cố Tế Sinh, ngẩng đầu nói điều gì đó với anh ta. Anh ta nheo mắt rồi ngồi xổm xuống trước mặt thằng bé, thái độ kiên nhẫn như đang trao đổi với người lớn.

Nhiếp Sơ Hồng đi vào lớp học. Cố Tế Sinh liền vỗ đầu em nhỏ rồi đứng lên.

Cẩn Tri nhướng mày, liền bắt gặp ánh mắt sắc bén của anh ta.

“Tế Sinh, đây là Tạ Cẩn Tri, cậu cũng biết rồi đấy.” Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng.

Cẩn Tri mỉm cười, định bắt tay đối phương. Nào ngờ, anh ta khoanh tay trước ngực, nhếch miệng: “Lại đến thể nghiệm cuộc sống đấy à? Thế nào, cô có quen với hoàn cảnh ở đây không? Liệu đã nhận ra hiện thực không được tươi đẹp như lý tưởng hay chưa?”

Cẩn Tri ngẩn người, Nhiếp Sơ Hồng cũng chau mày. Anh vừa định lên tiếng, Cố Tế Sinh đã nói tiếp: “Có phải cô cũng có cảm tình với anh ấy? Chúng tôi không cần phụ nữ làm bộ làm tịch. Nếu không định ở lại nơi này thì cô đừng động vào người anh em của tôi.”

Cẩn Tri: “...”

Nhiếp Sơ Hồng biến sắc mặt, kéo tay anh ta: “Cậu nói linh tinh gì thế?”

Cố Tế Sinh liếc anh một cái: “Anh ra mặt bảo vệ làm gì chứ? Nhìn bộ dạng õng ẹo của cô ta là biết sẽ không chịu ở lại nơi này. Anh mau dập tắt hy vọng đi!” Nói xong, anh ta đi thẳng ra ngoài cửa.

Nhiếp Sơ Hồng đỏ mặt: “Cậu ấy ăn nói hơi cay độc nhưng không phải người xấu, em đừng để bụng.”

Cẩn Tri lắc đầu: “Không sao cả. Đồng nghiệp của anh cứ như con chim công ấy.”

Nhiếp Sơ Hồng không nhịn được cười.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 25: Đụng đầu nơi ngõ hẹp 2**

Chương 25: Đụng đầu nơi ngõ hẹp 2

Sau khi tiếp xúc, Cẩm Tri phát hiện, Cố Tế Sinh không phải cố tình nhằm vào mình mà tính anh ta tương đối khắt khe. Trường học thuê chị Trương trong thôn đến nấu cơm. Suốt bữa ăn, anh ta chê ngược chê xuôi. Dường như mọi người đã quen với thái độ của anh ta nên ngay cả bọn trẻ cũng coi như không nghe thấy..

Trang Xung ngủ đến tận bữa trưa mới tỉnh giấc. Anh ta cắm cúi ăn cơm, lúc này mới ngẩng đầu nói với Cẩn Tri: “Tay này là ai mà đáng ghét thế?”

Ăn xong, mọi người dẫn bọn trẻ ra ngoài đi dạo. Cố Tế Sinh lại chau mày, than trời nắng chang chang, hoa cải mọc lan tràn trông rất tầm thường.

Buổi chiều, Cẩn Tri cùng bọn trẻ cắt “thẻ đọc sách”. Đồ cô gửi trước kia đều là đi mua, chỉ viết chữ lên đó, bây giờ tự tay cắt nên trông hơi thô.

(“Thẻ đọc sách” là một tờ giấy cắt thành nhiều hình thù khác nhau, ghi những thông tin cơ bản về cuốn sách bạn vừa đọc như tên sách, nhân vật chính, câu trích dẫn mà bạn yêu thích)

Cố Tế Sinh khịt mũi: “Cô có phải là phụ nữ không hả? Cắt chẳng ra làm sao cả.”

Cẩn Tri không nói lại, tiếp tục công việc của mình. Giây tiếp theo, anh ta liền đoạt cây kéo trong tay cô, bắt đầu cắt giấy. Bọn trẻ liền vây quanh anh ta. Chỉ những lúc như bây giờ, vẻ mặt của anh ta mới để lộ vẻ ôn hòa.

Một ngày ồn ào nhanh chóng trôi qua. Khi mặt trời xuống núi, bọn trẻ từng tốp đi về nhà. Trong trường chỉ còn lại Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh, Cẩn Tri và Trang Xung. Thằng bé Tiểu Kiệt ngồi chơi đất sét trong lúc đợi Cẩn Tri về cùng.

Nhiếp Sơ Hồng nói với Cẩn Tri: “Nếu em muốn ngắm hoa, ngày mai tôi sẽ đưa em đi.”

Trang Xung đang mải chơi điện tử, nghe nói vậy liền ngẩng đầu: “Tôi cũng muốn đi.”

Cẩn Tri còn chưa trả lời, Cố Tế Sinh cất giọng chế giễu: “Còn xả thân vì người đẹp cơ đấy! Quan trọng là cô ta cũng đâu phải nghiêng nước nghiêng thành gì cho cam. Chắc anh quên mình là kẻ mù đường , lần trước lạc ở trên núi, là ai cõng anh về?”

Cẩn Tri và Trang Xung hết nhìn Nhiếp Sơ Hồng lại quay sang Cố Tế Sinh.

Nhiếp Sơ Hồng không tỏ ra khó chịu, cười nói: “Đã thế thì chú hãy cùng đi với chúng tôi.”

Cố Tế Sinh bĩu môi: “Tôi không đi, ở nhà trông bọn trẻ. Hơn nữa, rất ngại là tôi cũng chẳng thông thuộc đường núi. Tôi không muốn mạo hiểm sinh mạng của mình.”

Trang Xung đột nhiên cất giọng lãnh đạm: “Chúng tôi chẳng thèm.”

Cố Tế Sinh biến sắc mặt. Cẩn Tri lập tức nói với Nhiếp Sơ Hồng: “Thím Tôn bảo có thể dẫn bọn em đi bất cứ lúc nào.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu: “Thím ấy rất thông thuộc vùng núi này, lại có thể lực tốt, được thím ấy dẫn đường thì hay quá.”

Cố Tế Sinh lạnh nhạt mở miệng: “Thế thì chúc các vị chơi vui vẻ, đừng để bị thương, không thì lúc về tôi lại phải hầu bôi thuốc.” Nói xong, anh ta đứng dậy đi về phòng.

***

Sau khi Cẩn Tri cùng Tiểu Kiệt về nhà, Trang Xung quay về phòng Nhiếp Sơ Hồng. Nhiếp Sơ Hồng đi sang phòng Cố Tế Sinh, thấy anh ta đang ngồi bên cửa sổ uống trà, dáng vẻ lười nhác như thường lệ.

Nhiếp Sơ Hồng đi đến bên cạnh anh ta, ngồi xuống: “Có thể nhìn ra cậu thích bọn họ, việc gì phải nói những lời chọc tức đó?”

“Ai bảo tôi thích họ?”

Nhiếp Sơ Hồng không tranh cãi với anh ta, đứng dậy: “Ngày mai tôi dẫn cô ấy lên núi, cậu chăm sóc bọn trẻ, đừng nổi nóng vô cớ nữa.”

Cố Tề Sinh thở dài: “Anh thích cô ấy thật sao?”

Nhiếp Sơ Hồng lặng thinh, quay người đi ra ngoài. Cố Tế Sinh nhíu mày: “Xem ra, anh “đổ” thật rồi.”

Nhiếp Sơ Hồng dừng bước, ngồi xuống mép giường nhưng vẫn không lên tiếng.

Cố Tế Sinh dõi mắt ra ngoài cửa sổ: “Đợt trước, hễ hôm nào nhận được thư của cô ấy là anh vui vẻ cả ngày. Đến mùa hoa nở, anh liền đi hái về làm bức tranh tặng cô ấy. Đã thích thì anh nên tấn công mạnh vào, ít nhất cũng phải phát huy sức hút đàn ông của mình. Anh làm thế nào để trong một tuần ở đây, cô ấy có thể cảm nhận được anh, không có cách nào rời xa anh. Khó khăn lắm anh mới thích một người, mà người như cô ấy cũng tương đối hiếm gặp.”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười: “Cậu có vẻ nhiều kinh nghiệm theo đuổi con gái nhỉ?” Ngừng vài giây, anh lại nói: “Tôi sẽ lưu ý. Tôi cũng không muốn để lỡ người phụ nữ mình có cảm tình.”

Hai người im lặng một lúc, Nhiếp Sơ Hồng hỏi: “Cậu thì sao? Trước kia đã bao giờ gặp được người phụ nữ vừa ý chưa?”

“Tôi đâu có gặp may như vậy.” Anh ta cất giọng ủ rũ: “Tôi chưa từng yêu bao giờ”.

***

Vừa vào nhà, Cẩn Tri liền nhìn thấy mấy đĩa thức ăn nóng hổi trên bàn. Thím Tôn nở nụ cười tươi roi rói: “Về rồi à? Cô Tạ và Tiểu Kiệt cứ ăn từ từ, tôi ăn rồi. Tôi phải ra ngoài một chuyến, có lẽ ngày mai mới về. Tiểu Kiệt, cháu hãy ngoan ngoãn nghe lời chị và thầy giáo nhé.”

Tiểu Kiệt “Vâng ạ!” rõ to. Cẩn Tri hơi ngạc nhiên. Lúc này trời đã xẩm tối, người dân ở vùng núi thường tắt đèn đi ngủ sớm, thím Tôn đi đâu mà cả đêm không về nhỉ?

Nhưng cô cũng không thắc mắc mà chỉ nói: “Ngày mai, chúng cháu định lên núi ngắm hoa, nhờ thím dẫn đường. Bao giờ thím mới quay về? Trời sắp tối rồi, thím nhớ chú ý an toàn.”

Thím Tôn vỗ đầu: “Tôi quên mất đã hứa với cô, thành thật xin lỗi. Hôm nay tôi nhận một vụ làm thuê. Buổi sáng, tôi gặp một cậu thanh niên đẹp trai ở ngoài thôn. Cậu ấy rất lễ phép, cho tôi tiền, nhờ tôi dẫn lên núi. Cô đợi ngày kia có được không?”

Cẩn Tri gật đầu. Thím Tôn có mối kiếm được tiền, đương nhiên cô không ngăn cản. Chỉ có điều, không ngờ cũng có người đến nơi hẻo lánh này, ngày mai phải bảo Nhiếp Sơ Hồng đổi sang hôm khác.

Thím Tôn vẫn nhớ rõ cảnh tượng gặp chàng trai trẻ hồi chiều ở trên sườn núi. Cậu ta có dáng vẻ nho nhã, tuấn tú nhưng lại chắp hai tay sau lưng như ông già. Lúc đi qua, thím vô thức liếc một cái.

Chàng trai trẻ nở nụ cười nhã nhặn: “Chào thím!”

Thím Tôn giật mình, vội gật đầu: “Chào cậu.”

Chàng trai dõi mắt về phía dãy núi cao: “Xin hỏi, trên núi có người sinh sống không?”

“Trước đây có nhà tranh của thợ săn, bây giờ bỏ hoang rồi. Cậu cũng muốn đi ngắm hoa à? Đường khó đi lắm, cậu phải tìm người dẫn mới được.”

Chàng trai lại nhìn thím: “Cám ơn thím đã nhắc nhở. Có thể phiền thím đưa tôi đi không?”

Thím Tôn vừa chuẩn bị rời nhà, Tiểu Kiệt đang cắm cúi ăn cơm đột nhiên hét lớn: “Em biết đường lên núi, để em đưa chị đi!”

Cẩn Tri mỉm cười xoa đầu thằng bé. Thím Tôn lập tức trách mắng cháu nội: “Thằng nhỏ này, mày mà dám tự mình lên núi, bà sẽ đánh gãy chân mày!”

Tiểu Kiệt cúi đầu. Cẩn Tri thì thầm với nó: “Không sao, ngày mai chị có thể làm việc khác, để ngày kia đi cũng được.”

Sau khi thím Tôn ra khỏi nhà, Cẩn Tri chẳng mấy chốc lên giường đi ngủ. Tiểu Kiệt ngủ ở phòng bà nội. Nửa đêm, nó bò dậy, rón rén trèo qua cửa sổ, đi lên núi.

Suy nghĩ của đứa trẻ bảy, tám tuổi hết sức đơn giản. Nó nghĩ: Rõ ràng mình có thể tìm thấy rừng hoa, tại sao bà nội không ình đi? Mình chẳng sợ ma quỷ, bởi vì thầy Cố từng nói, trên đời này làm gì có ma.

Nó nghĩ: Chỉ cần mình tìm được rừng hoa, hái một bông về cho chị Cẩn Tri, mọi người sẽ tin lời mình. Vậy là ngày mai, mình có thể dẫn chị ấy và thầy Nhiếp đi. Thầy Nhiếp nói, làm đàn ông nhất định phải dũng cảm.

Nửa đêm, khu vực rừng núi càng tĩnh lặng và lạnh lẽo. Trẻ con nông thôn đã quen với đường núi nên dù trời tối vẫn đi như trên đồng bằng. Mặc dù

vậy, đi bộ ba bốn tiếng đồng hồ vẫn chưa đến nơi, trong khi xung quanh dường như ngày càng tối đen nên Tiểu Kiệt cũng cảm thấy hơi sợ hãi. Nó vừa đi vừa hát ngâm nga.

Cuối cùng cũng đến lưng chừng núi, Tiểu Kiệt vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng phía trước chẳng phải là rừng hoa đỗ quyên hay sao?

Nó mừng rỡ chạy vội đến. Ai ngờ mới được hai bước, nó đột nhiên nhìn thấy hai người đàn ông đứng dưới gốc cây to gần đó.

Tưởng mình bị hoa mắt, Tiểu Kiệt giơ tay dụi lấy dụi để. Hai người đàn ông liếc nhìn nhau rồi đi về phía thằng bé. Tiểu Kiệt sợ đến mức đôi chân mềm nhũn, muốn chạy nhưng không thể nhúc nhích, mà chỉ trợn mắt nhìn họ tiến lại gần, xách nó lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 26: Hướng đi của cô ấy**

Chương 26: Hướng đi của cô ấy

Buổi đêm, Cẩn Tri ngủ chập chà chập chờn. Vào một khoảnh khắc nào đó, cô đột nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện trời đã sáng.

“Tiểu Kiệt!” Cẩn Tri gọi lớn tiếng. Ngôi nhà im phăng phắc, chẳng thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc đâu cả.

Cô liền xuống giường đi sang phòng bên cạnh. Căn phòng sáng trưng, có thể nhìn rõ những hạt bụi nhỏ li ti bay trong ánh nắng. Tiểu Kiệt không ở nhà, cặp sách vẫn còn treo sau thành ghế.

Cẩn Tri lập tức quay người chạy ra ngoài.

Mặt trời đã nhô lên từ sau dãy núi. Bây giờ vẫn còn sớm nên trường học vắng tanh, Nhiếp Sơ Hồng đứng bên cạnh bàn sắp lại chiếc ba lô. Hôm nay, anh mặc áo phông dài tay và quần bò, bên ngoài khoác áo màu đen. Bộ đồ này được mua từ năm anh tốt nghiệp đại học. Chỉ có điều, chàng thanh niên hừng hực khí thế năm xưa giờ đây đã trở thành người đàn ông chững chạc, trầm ổn

Anh bỏ túi bánh mì, mấy chai nước và một gói đồ ăn vặt vào ba lô. Tối qua, sau khi quyết định lên núi ngắm hoa, anh liền đi đến cửa hàng nhỏ ngoài thị trấn mua đồ. Con gái thường hay ăn vặt, nhưng anh không biết Cẩn Tri thích món gì nên chọn mỗi thứ một ít.

Vừa kéo khóa ba lô, Nhiếp Sơ Hồng liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp ở bên ngoài. Cẩn Tri nhanh chóng chạy vào, mặt đỏ bừng, thở hổn hển.

“Tiểu Kiệt một mình lên núi, đến giờ vẫn chưa quay về.” Cô hét lớn.

Nhiếp Sơ Hồng ngẩn người. Không đợi anh kịp phản ứng, cô nói tiếp: “Em sợ thằng bé gặp nguy hiểm mất. Chúng ta phải đi tìm nó ngay.”

Nói xong, Cẩn Tri lại định chạy ra ngoài, tiếp tục thông báo với những người khác. Nhiếp Sơ Hồng phản ứng nhanh, túm lấy cánh tay cô: “Khoan đã! Em hãy nói từ từ xem nào. Sao em biết Tiểu Kiệt lên núi? Liệu có trường hợp nó chạy đi chỗ khác chơi hay không?”

Cẩn Tri khẳng định chắc chắn: “Em đã tìm quanh đây rồi. Hơn nữa, tối qua nó nảy ra ý định lên núi.”

Nhiếp Sơ Hồng trầm mặc trong giây lát rồi cầm ba lô, cùng cô đi ra ngoài. Cố Tế Sinh không biết xuất hiện từ lúc nào, khoanh tay đứng ở cửa.

“Cô sốt ruột gì chứ?” Anh ta lãnh đạm mở miệng: “Tiểu Kiệt lên núi làm gì? Xung quanh rộng như vậy, cô đã chắc tìm hết chưa? Không thì đừng phát biểu linh tinh, làm nhỡ thời gian của chúng tôi.”

Hôm qua, khi anh ta nói những câu châm chọc, Cẩn Tri chỉ cười cười. Hôm nay, anh ta còn chưa dứt lời, cô đã nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, đồng thời nghiêm giọng: “Tôi không có thời gian đôi co với anh. Tôi khẳng định thằng bé lên núi là lên núi.”

Nói xong, cô chẳng thèm để ý đến sắc mặt của Cố Tế Sinh, lập tức rời đi, mặc cho đối phương sững sờ tại chỗ. Nhiếp Sơ Hồng đi vòng qua chỗ anh ta, buông một câu: “Tôi tin tưởng vào phán đoán của cô ấy.”

Cố Tế Sinh ngượng ngùng dõi mắt về phía hai người, cuối cùng cũng đi theo họ. Cẩn Tri sang phòng của Nhiếp Sơ Hồng tìm Trang Xung. Anh ta đang ngồi ở đầu giường nghịch điện thoại, sắc mặt lộ vẻ hưng phấn khi nhìn thấy cô: “Bây giờ lên núi luôn à?”

Cẩn Tri gật rồi lắc đầu: “Chúng ta đi cứu người. Tiểu Kiệt mất tích rồi.”

Trang Xung liền nhét đồ vứt đầy trên giường vào chiếc ba lô dã ngoại, gồm cuộn dây, băng y tế, la bàn, đèn pin, con dao và cả... chiếc nỏ. Quen biết anh ta lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Cẩn Tri cảm thấy, có lẽ anh ta cũng không phải vô dụng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 27: Hướng đi của cô ấy 2**

Chương 27: Hướng đi của cô ấy 2

Lúc hai người rời phòng, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang chờ sẵn ở bên ngoài. Một điều bất ngờ là Cố Tế Sinh đã thay sang bộ đồ thể thao màu đen. Anh ta còn đeo một khẩu súng trông rất thô sơ, có vẻ là súng tự tạo. Nhiếp Sơ Hồng đứng cạnh, trên tay cầm cây gậy bóng chày duy nhất của trường học. Anh vừa nhét cây gậy vào ba lô vừa lên tiếng: “Tôi đã nhờ dân làng trông nom bọn trẻ rồi. Bên công an cũng phải mất một khoảng thời gian mới tới nơi, chúng ta lên núi trước.”

Cẩn Tri và Trang Xung gật đầu. Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô chăm chú: “Lát nữa chẳng biết chúng ta sẽ gặp nguy hiểm gì. Em hãy theo sát tôi, đừng đi lung tung.”

Cẩn Tri đáp khẽ: “Vâng.”

Bốn người xuất phát, tiến về phía ngọn núi sừng sững nằm ở phía sau trường học. Bây giờ là buổi sáng, ánh nắng vàng ấm áp xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống khu rừng. Cố Tế Sinh biết đường nên dẫn đầu, tiếp theo là Nhiếp Sơ Hồng, Cẩn Tri, Trang Xung đi cuối cùng.

Khu vực rừng núi đi lại khó khăn, sau một đoạn là không còn đường, chỉ có thể xác định phương hướng rồi vượt qua “chông gai” tiến về phía trước. Cố Tế Sinh dẫn đầu, miệng không ngừng làu bàu, cho thấy anh ta khá là bực bội. Những lúc như thế này, Nhiếp Sơ Hồng mới thể hiện mặt đàn ông và tính quyết đoán của mình. Anh đeo chiếc ba lô nặng nhất, mỗi khi gặp đoạn khó đi, anh đều xông lên trước. Ví dụ, anh leo lên vách núi rồi kéo từng người lên theo. Đến chỗ có con suối chảy xiết, anh liền xắn quần, kiểm tra mực nước nông sâu rồi giúp mọi người đi qua.

Cẩn Tri đi ngay sau Nhiếp Sơ Hồng. Bởi vì đá cuội dưới lòng suối rất trơn nên lúc gần lên bờ, cô trượt chân ngã dúi dụi. Nhiếp Sơ Hồng phản ứng

nhanh như chớp, lập tức quay người kéo cô. Kết quả, cả hai ngã nhào vào mỏm đá nhọn bên bờ suối.

Cẩn Tri ở trong lòng người đàn ông, tay anh vòng ra sau lưng cô làm đệm nên cô không hề cảm thấy đau đớn. Anh kéo cô đứng thẳng người, mở miệng hỏi: “Em có sao không?”

Cẩn Tri lắc đầu: “Dạ không ạ.” Nhìn thấy vết trầy xước do quệt vào đá nhọn trên cánh tay anh, cô liền túm lấy: “Anh bị thương rồi.”

Nhiếp Sơ Hồng rút tay về: “Chuyện nhỏ ấy mà.” Nói xong, anh quay người tiếp tục tiến về phía trước.

***

Đầu giờ chiều, cuối cùng bốn người cũng đến rừng hoa ở lưng chừng núi. Nơi này cây cối vô cùng rậm rạp, ánh nắng không lọt nổi qua kẽ lá. Nhưng ở bên ngoài bìa rừng là một biển hoa đỗ quyên đỏ rực trải dài vô cùng vô tận. Cảnh tượng đẹp đẽ không bút nào tả xiết.

Tuy nhiên, bọn họ chẳng có thời gian cũng như tâm tư ngắm cảnh. Đi bộ nửa ngày trời, ngoài Nhiếp Sơ Hồng, ba người còn lại đều kiệt sức, thở hồng hộc. Nhiếp Sơ Hồng tìm một chỗ bằng phẳng để mọi người nghỉ ngơi một lát.

Khu vực này rất rộng lớn, tìm Tiểu Kiệt chẳng khác nào mò kim đáy bể. Vì vậy, họ chỉ có thể đến chỗ rừng hoa rồi tìm kiếm ở xung quanh. Như vậy, cơ hội thành công sẽ lớn hơn.

Cẩn Tri ngồi phịch xuống đống lá cây, lấy chai nước từ ba lô uống hai ngụm. Ở phía đối diện, Cố Tế Sinh ngắm nghía một tảng đá lớn, rút tờ giấy ăn lau sạch mới từ từ ngồi xuống.

Cẩn Tri yên lặng dõi theo cử động của anh ta. Đợi đối phương yên vị, cô mới lấy một chai nước đưa cho anh ta: “Này!”

Nào ngờ, Cố Tế Sinh liếc qua mặt cô rồi nhìn xuống chai nước, giọng nói vẫn lạnh nhạt như thường lệ: “Tay cô có sạch không đấy?”

Trang Xung chau mày. Nhiếp Sơ Hồng đang hút thuốc, lập tức đưa mắt cảnh cáo Cố Tế Sinh nhưng anh ta vờ như không thấy.

Cẩn Tri bỗng dưng cảm thấy buồn cười. Cô nghĩ, người đàn ông này ấu trĩ thật, thành ra cũng có chút đáng yêu.

Cô chuyển chai nước sang tay bên kia rồi vốc nắm đất cho đến khi bàn tay nhem nhuốc mới cầm lại chai nước đưa cho Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều sững sờ.

Cẩn Tri mỉm cười: “Trong túi chỉ còn lại chai này thôi, anh có uống không?”

Trang Xung bật cười thành tiếng, Nhiếp Sơ Hồng cũng nhếch khóe miệng. Cố Tế Sinh vẫn chưa hết kinh ngạc: “Cô có phải là phụ nữ không đấy? Thật chẳng biết lý lẽ gì cả?” Anh ta trừng mắt với Nhiếp Sơ Hồng, nghiến răng: “Đây là người phụ nữ... dịu dàng và điềm đạm mà anh nói đó sao?”

Nhiếp Sơ Hồng bị sặc khói thuốc, ho khan một tiếng. Anh ngoảnh đầu sang một bên, nụ cười vẫn đọng trên khóe môi. Cẩn Tri chẳng nói chẳng rằng ném chai nước cho Cố Tế Sinh. Anh ta hết cách, đành giơ tay nhận lấy. Nhưng vì trong lòng vẫn còn bực bội, anh ta xách chai nước đi sang một bên.

Cẩn Tri cất giọng thản nhiên như không: “Có sức lực tức giận, chi bằng anh tiết kiệm để tìm Tiểu Kiệt có phải hơn không?”

Cố Tế Sinh dừng bước, nhưng lần đầu tiên anh ta không phản bác mà lặng lẽ đi sang bên cạnh. Cẩn Tri tiếp tục uống nước. Khi ngẩng đầu, cô vô tình bắt gặp Nhiếp Sơ Hồng đang nhìn mình chăm chú.

Anh mỉm cười: “Đây là lần đầu tiên tôi chứng kiến Tế Sinh chịu thua. Em làm hay lắm.” Nói xong, anh đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

Cẩn Tri và Trang Xung lập tức đứng dậy. Rừng hoa rất lớn, bốn người đi cả ngày cũng chưa chắc đã hết. Nhưng đây là khu vực Tiểu Kiệt có khả năng xuất hiện nhất.

Sau khi uống hết chai nước “bẩn”, Cố Tế Sinh lặng lẽ tìm kiếm. Nhiếp Sơ Hồng cũng đi về một hướng khác. Trang Xung hỏi Cẩn Tri: “Chúng ta bắt đầu tìm từ đâu đây?”

Cẩn Tri ngẩng đầu quan sát xung quanh, sau đó chỉ tay về nơi um tùm nhất: “Đằng kia.”

Mười phút sau, trong rừng hoa đột nhiên vang lên thanh âm xúc động của Trang Xung: “Có phát hiện rồi.”

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh lập tức chạy về bên đó. Cẩn Tri đang ngồi xổm dưới một gốc cây cổ thụ lớn. Có lẽ do còn đọng nước mưa nên mặt đất ẩm ướt, tơi xốp. Trên đó xuất hiện dấu chân hỗn loạn, cả người lớn lẫn trẻ em. Dấu chân thành một đường đến bìa rừng rồi mất hút.

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Trang Xung lên tiếng: “Có tất cả ba người, một người đi giày số bốn mươi mốt hoặc bốn mươi hai, một người cỡ chân bốn mươi, một là trẻ em, số ba mươi hai, ba mươi ba.

Cố Tế Sinh biến sắc mặt: “Tiểu Kiệt đi giày số ba mươi hai.”

Trang Xung hất cằm, nói với anh ta: “Cẩn Tri là người đầu tiên phát hiện ra dấu chân đấy.”

Cố Tế Sinh liếc Cẩn Tri một cái. Cô vỗ vai Trang Xung, ra hiệu anh ta ngậm miệng. Nhiếp Sơ Hồng quan sát hướng đi của dấu chân: “Chúng ta qua bên đó xem thế nào.”

Bìa rừng đầy lá rụng và đá vụn, bên dưới là một dốc núi gập ghềnh. Bốn người thận trọng leo xuống dốc. Đến một nơi bằng phẳng, phía trước chia thành hai hướng đều là rừng cây sương mù lan tỏa.

“Chúng ta đi theo hướng nào bây giờ?” Cố Tế Sinh hỏi.

Nhiếp Sơ Hồng đảo mắt xung quanh. Anh còn chưa lên tiếng, Cẩn Tri đã mở miệng: “Bên phải!”

Cố Tế Sinh nhíu mày: “Tại sao lại là bên phải?”

Cẩn Tri nhìn thẳng vào anh ta: “Trực giác mách bảo.”

Cố Tế Sinh cười khẽ một tiếng, ngoảnh đầu sang một bên. Nhiếp Sơ Hồng cất giọng trầm thấp: “Xem ra chúng ta phải chia thành hai nhóm rồi. Cẩn Tri và tôi sẽ đi về bên phải.”

Cẩn Tri lắc đầu: “Không, anh và Cố Tế Sinh một nhóm, em và Trang Xung một nhóm. Cố Tế Sinh biết đường còn Trang Xung có la bàn và đồ dùng cần thiết.”

Trang Xung gật đầu, anh ta thực sự không muốn đi với Cố Tế Sinh.

Đề nghị của Cẩn Tri hợp tình hợp lý nên không ai phản đối. Nhiếp Sơ Hồng nhìn cô: “Hai người cẩn thận đấy.”

Cẩn Tri: “Vâng.”

Nhiếp Sơ Hồng rút cây gậy bóng chày từ ba lô đưa cho cô: “Em hãy cầm lấy để phòng thân. Gặp bất cứ chuyện gì cũng đừng manh động, hãy gọi điện cho chúng tôi trước.”

“Không được, đưa cho em thì anh lấy gì phòng thân? Trong túi Trang Xung có một số vũ khí, anh cứ giữ lại đi!”

Nhiếp Sơ Hồng mỉm cười, nhét cây gậy vào tay cô: “Tôi mang cái này cho em, để đề phòng bất trắc. Tôi không cần dùng đến nó.”

Cố Tế Sinh ở bên cạnh lên tiếng: “Cô khỏi cần lo. Anh ấy từng luyện võ, một mình có thể hạ gục ba người đàn ông cường tráng ấy chứ.”

Cẩn Tri cầm cây gậy, trong lòng có chút cảm động. Đúng lúc này, Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên giơ tay xoa đầu cô rồi quay người rời đi.

***

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, khu rừng ngày càng trở nên âm u. Cẩn Tri và Trang Xung di chuyển chậm chạp, không biết đã đi được bao xa. Tìm kiếm một hai tiếng đồng hồ chẳng có kết quả, nếu là người khác chắc đã bỏ cuộc, quay về tụ tập cùng mọi người. Tuy nhiên, Trang Xung có tình yêu đặc biệt với việc thám hiểm, sinh tồn, dã ngoại nên càng đi càng hưng phấn, Cẩn Tri cũng là người kiên định với mục tiêu của mình nên họ ngày càng rời xa địa điểm ban đầu.

Dần dần, sương mù dày đặc bao trùm cả khu rừng, không nhìn rõ cảnh vật dù chỉ cách vài bước chân. Hai người liền bật đèn pin, tiếp tục tiến về phía trước. Trong quãng thời gian đó, họ gặp không ít ngã rẽ, Cẩn Tri đưa ra quyết định một cách nhanh gọn và dứt khoát, Trang Xung đều nghe lời cô.

Cuối cùng, họ đến một vách núi dựng đứng, xung quanh đầy bụi cây có gai, bên cạnh xuất hiện mấy hang động tối đen như hũ nút. Hai người vừa đi qua hang động lớn nhất, Cẩn Tri chợt dừng bước, ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chúng ta vào trong xem sao.”

Trang Xung gật đầu. Hai người soi đèn pin, men theo bức tường đá tiến sâu vào trong hang động. Họ nhanh chóng hòa lẫn vào bóng tối.

***

Tiêu Khung Diễn đang có tâm trạng hết sức buồn bực. Bởi vì ở gần thôn làng nên anh ta không được lộ diện, cũng chẳng được ra ngoài hóng gió, cả ngày buộc phải mặc áo khoác chết gí trong xe ô tô. Thỉnh thoảng có người dân đi qua, anh ta còn phải cúi thấp xuống, để tránh gây nỗi sợ hãi cho người Trái đất ngù ngờ. Vì vậy, anh ta cảm thấy vô vị và buồn chán.đến mức không chịu nổi.

Thật ra, Tiêu Khung Diễn đã dùng vệ tinh để vẽ bản đồ khu vực này nên nắm rõ từng cái cây mọc trên vách đá hay hòn đá cuội dưới lòng suối. Tuy nhiên, Boss Ứng Hàn Thời lại cho rằng, điều quan trọng là phải tìm hiểu cuộc sống và văn hóa của người dân bản địa, không biết chừng sẽ phát hiện ra manh mối liên quan đến người ngoài hành tinh mà họ đang tìm kiếm.

Thế là vào thời khắc này, Tiêu Khung Diễn một mình ngồi trong ô tô đỗ dưới chân núi, còn Ứng Hàn Thời cùng một bà thím nhiệt tình quá mức cho phép đang đi loanh quanh. Anh ta nghe thấy bà thím kể chuyện ma với Ứng Hàn Thời: “Cậu biết không? Ngày xưa, khu rừng này từng xuất hiện quái vật. Bà nội tôi bảo từ trước thời giải phóng, có người lên núi săn bắn và kiếm củi, kết quả gặp phải quái vật. Nó cao lớn tương đương một ngọn núi...”

“Vâng...” Ứng Hàn Thời lịch sự đáp.

“Vẫn chưa là gì đâu nhé. Nghe nói trên núi còn có ma. Nó chỉ lớn bằng bàn tay con người thôi, vừa chạy nhảy vừa cười sằng sặc. Nếu bị nó cắn, chúng ta sẽ bị mất linh hồn đấy.”

“Vậy sao?”

Ứng Hàn Thời tỏ ra nhẫn nại, hỏi từng chi tiết rồi im lặng lắng nghe. Trong khi đó, Tiêu Khung Diễn co rụt người vào một góc, miệng mếu máo, toàn thân run rẩy. Anh ta sợ nhất nghe mấy chuyện ma quỷ.

Tuy đến từ Đế quốc Diệu Nhật vĩ đại, lại là người máy thông minh nhưng anh ta không theo chủ nghĩa vô thần. Anh ta sợ ma, dù chưa từng gặp bao giờ.

Nghe một lúc, thực sự không chịu nổi nên Tiêu Khung Diễn tắt hết hệ thống liên lạc. Trầm mặc vài phút, trong lòng vẫn hơi rờn rợn, anh ta nghĩ mình phải làm gì đó để phân tán tư tưởng mới được.

Kể từ lúc gửi tin nhắn cho Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời đều mang theo điện thoại bên mình nên anh ta không có cách nào liên lạc với cô. Nghĩ đến đây, Tiêu Khung Diễn chợt nảy ra ý định, liền mở hệ thống định vị vệ tinh.

Trừ khi có lý do đặc biệt, bằng không, Ứng Hàn Thời cấm anh ta kiểm tra vị trí của người khác, bao gồm cả Cẩn Tri. Bởi vì trong nhận thức của Boss, đây là hành vi xâm phạm sự riêng tư của người khác.

Đang trong tình trạng buồn chán nên Tiêu Khung Diễn quyết định phá lệ. Sau chuyện xảy ra ở thư viện, hệ thống vẫn lưu lại toàn bộ dữ liệu trong con chip di động của Cẩn Tri. Anh ta nhanh chóng nhập lệnh. Một phần mười giây sau, bản đồ hiện lên vị trí của cô. Tiêu Khung Diễn tròn mắt, hét lớn: “Aaaa...”

***

Lúc mặt trời xuống núi, Ứng Hàn Thời đứng trước khu rừng, trầm tư suy nghĩ. Bà thím nhiệt tình đã về nhà. Sau khi nghe câu chuyện bà kể, trong lòng anh đã có một số suy đoán.

Đúng lúc này, máy liên lạc ở cổ tay reo vang. “Chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Tiêu Khung Diễn cười hì hì vài tiếng rồi cất giọng hưng phấn: “Đại ca! Tiểu Tri đang ở nơi này, cách chúng ta không xa. Lẽ nào đây chính là duyên số mà người Trái đất hay nhắc tới...”

Anh chàng người máy vẫn lải nhải bên tai, Ứng Hàn Thời hoàn toàn bất động. Một lúc sau, cuộc trò chuyện kết thúc, khóe miệng Ứng Hàn Thời để lộ nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó, anh quay người đi về phía khu rừng rậm. Dần dần, anh rảo bước ngày càng nhanh hơn. Ở một thời khắc nào đó, anh đột nhiên tăng tốc, vụt đi như một tia chớp, biến mất trong màn sương mù dày đặc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 28: Hãy bảo vệ tôi**

Chương 28: Hãy bảo vệ tôi

“Cẩn Tri, bên em thế nào rồi?” Giọng nói đầy quan tâm của Nhiếp Sơ Hồng vang lên trong điện thoại.

“Chúng em vẫn chưa tìm thấy Tiểu Kiệt.” Cẩn Tri đáp.

“Bọn tôi cũng thế.”

Trước mặt họ là hang động tối tăm và ẩm ướt, đèn pin lia qua vách đá, phản chiếu ánh sáng yếu ớt. Lối đi không rộng còn ngoằn ngoèo, hai người đi một đoạn vẫn chưa tới tận cùng.

Cẩn Tri chưa từng đến nơi như thế này nên cũng hơi rờn rợn. Trang Xung cũng là lần đầu tiên nhưng sắc mặt anh ta lộ vẻ xúc động. Có anh ta ở bên cạnh, cô thấy vững tâm hơn.

“Mặt trời sắp lặn rồi.” Nhiếp Sơ Hồng tiếp tục lên tiếng.

“Vâng.”

“Bọn tôi quyết định quay về, đợi công an đến rồi tính sau.”

Cẩn Tri gật đầu: “Được. Chúng em đang ở trong một hang động, khi nào kiểm tra xong sẽ quay ra tìm các anh.”

Sau khi cúp máy, Cẩn Tri tiếp tục tiến bước. Đầu bên kia, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang ở bên bờ suối. Lúc này, trời đã tờ mờ tối, Nhiếp Sơ Hồng cảm thấy không yên tâm chút nào.

“Họ đang ở trong hang, chúng ta mau qua bên đó.”

“Ừ.” Cố Tế Sinh vốc nước suối uống ừng ực rồi đứng dậy, đi đến bên anh. Hai người sải bước dài về phương hướng có Cẩn Tri.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 29: Hãy bảo vệ tôi 2**

Chương 29: Hãy bảo vệ tôi 2

Trong hang động, Cẩn Tri và Trang Xung đã tới một nơi rộng lớn hơn, không khí càng ẩm ướt hơn. Nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, họ liền quay đầu về bên đó, phát hiện dưới vách đá có một dòng suối nhỏ, chỉ rộng khoảng một mét, không biết chảy về phương nào.

Cẩn Tri và Trang Xung lập tức dừng bước, soi đèn pin một lượt xung quanh.

Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Cô thử đoán xem, liệu Tiểu Kiệt có trở thành xác chết trôi hay không?”

Cẩn Tri cất giọng chắc như đinh đóng cột: “Không đâu.”

“Ừ.” Trong lòng Trang Xung tự dưng khâm phục sự bình tĩnh và kiên định của Cẩn Tri.

Đúng lúc này, Cẩn Tri đột nhiên kêu lên: “Tiểu Kiệt!”

Trang Xung giật mình, lập tức soi đèn pin. Dưới chân tường đá ẩm ướt xuất hiện một thân hình nhỏ bé, bị trói vào một tảng đá. Đó chính là Tiểu Kiệt.

Hai người gần như lập tức lao tới. Cẩn Tri ôm Tiểu Kiệt vào lòng. Hơi thở của cậu bé yếu ớt, gương mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm nghiền, rõ ràng đã bất tỉnh. Viền mắt cay cay nhưng cô cố nhịn, ra hiệu Trang Xung lấy con dao cắt sợi dây trói trên người thằng bé.

“Sao lại như vậy?” Trang Xung lên tiếng: “Ai trói nó ở nơi này?”

Cẩn Tri ngẩng đầu: “Anh còn nhớ lúc chúng ta mới đặt chân đến núi Y Lam không? Người lái máy cày bảo khu vực này gần biên giới nên xuất

hiện tội phạm vượt biên. Tôi nghĩ, Tiểu Kiệt vô tình gặp phải bọn họ nên mới bị trói ở đây. Chúng ta mau đưa nó ra ngoài trước đã.”

Trang Xung bế thằng bé, hai người liền đi ngược trở lại. Vừa rồi, họ phải đi bộ mất hơi hai mươi phút nên chỗ này còn cách cửa hang khá xa. Một lúc sau, hai người loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân và tiếng nói chuyện ở phía trước.

“Nhanh lên đi!” Một người lên tiếng.

“Tôi biết rồi, tại vừa mới ăn no...” Người khác trả lời.

Trang Xung dừng bước: “Có phải Nhiếp Sơ Hồng không?”

Cẩn Tri lắc đầu: “Nghe qua thì không giống mấy.”

“Tôi cũng thấy không giống.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không cần nói ra cũng hiểu điều này có nghĩa là gì. Trang Xung thì thầm: “Bây giờ làm thế nào?”

Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch: “Mau tắt đèn pin, chúng ta lánh mặt trước đã.”

Hai người liền nép vào bức tường đá. Qua tiếng nói chuyện, ít nhất cũng phải năm, sáu phút nữa họ mới tới nơi.

Đầu óc Trang Xung vô cùng hỗn loạn. Tuy từng nuôi giấc mơ trở thành người anh hùng nhưng đây là lần đầu tiên anh ta gặp kẻ xấu. Kinh nghiệm thực chiến trước đó chỉ là đối mặt với đám máy móc ở thư viện mà thôi. Phải làm thế nào bây giờ? Anh ta nên dùng dao hay dùng cung tên? Lần trước đã bị Cẩn Tri cười nhạo rồi.

Cẩn Tri nhíu mày trầm tư suy nghĩ. Vài giây sau, cô ngẩng đầu nói với Trang Xung: “Anh hãy lấy cung tên và cây gậy bóng chày ra đi!”

Trang Xung giật mình: “Cô định đấu trực tiếp với họ sao?”

Cẩn Tri gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đừng sợ. Họ chỉ có hai người như chúng ta. Tôi nghĩ, họ cũng chẳng có gì ghê gớm. Đứa trẻ bị mất tích, thế nào dân làng cũng lên núi tìm kiếm, vậy mà họ còn không xử lý dấu chân, lại còn bỏ thằng bé ở nơi này. Điều ấy chứng tỏ họ không dám ra tay giết người nhưng cũng chẳng biết giải quyết thế nào. Hai người này vừa nhát gan vừa không có đầu óc. Dù là tội phạm, họ cũng chỉ là loại tép riu mà thôi. Đụng đầu nơi ngõ hẹp, ai dũng cảm người đó sẽ thắng. Anh dũng cảm, tôi có mưu, giải quyết bọn họ chắc không thành vấn đề.”

Cô nói rất nhanh nhưng từng câu từng chữ rõ mồn một. Trang Xung tròn mắt, cuối cùng lẩm bẩm: “Wow...”

Anh ta lập tức làm theo lời cô, đặt Tiểu Kiệt xuống đất rồi nhẹ nhàng lấy cung tên và cây gậy ra khỏi túi xách, sau đó hỏi: “Chúng ta đánh thế nào đây?”

Cẩn Tri không hề có kinh nghiệm chiến đấu nhưng từng đọc khá nhiều sách. Cô nhớ rõ, sách quân sự nhấn mạnh, cần tập trung binh lực, dùng mạnh thắng yếu. Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Chúng ta chia nhau ra, anh ở đằng trước, tôi ở phía sau. Đợi một người đi vào giữa chúng ta, anh sẽ bắn tên, còn tôi đồng thời dùng cây gậy bóng chày đập hắn, khiến hắn trở tay không kịp. Sau khi chúng ta hạ gục một người, đối phương chỉ còn lại một. Hai đánh một thì dễ đối phó rồi.”

Trang Xung lại một lần nữa sững sờ khi nghe những lời này. Anh ta gật đầu, tiến về phía trước hai, ba bước, nép sau vách đá. Hai người nín thở, lặng lẽ chờ đợi. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn.

Xung quanh vô cùng tĩnh mịch, lòng bàn tay Cẩn Tri rịn đầy mồ hôi. Cô từ từ điều hòa hơi thở, nắm chặt cây gậy. Xung quanh tối như hũ nút nên

chờ đợi dường như trở thành sự giày vò khó có thể chịu đựng.

Một tên vừa đi vừa hát ngâm nga. Gần đến nơi, ánh đèn pin trên tay hắn rọi về phía trước, lướt qua mặt đất dưới chân Cẩn Tri. Đúng lúc hắn đi vào giữa vị trí của Trang Xung và Cẩn Tri. Trang Xung liền nhảy ra, giương cây cung bắn liền ba phát.

Người đàn ông kêu "A!" một tiếng, ôm chân khuỵu xuống đất. Cẩn Tri lập tức vung gậy, dùng hết sức lực đánh vào người hắn. Một tiếng "bụp" vang lên, đối phương ngã vật ra, hoàn toàn bất động.

Cẩn Tri mừng thầm, Trang Xung cũng thở phào nhẹ nhõm. Họ liền quay người về phía tên còn lại. Tên này chính là Hà Bì. Thấy đồng bọn Đậu Bì bị hai người không biết chui từ đâu ra hạ gục trong nháy mắt, Hà Bì há hốc mồm. Tuy đang cầm con dao nhưng hắn không dám động đậy. Cẩn Tri bóp tay Trang Xung, anh ta hiểu ý liền giương cung về phía đối phương, nghiêm giọng: "Mau ngồi xổm xuống! Đưa hai tay lên đầu!"

Hà Bì giật mình, lập tức làm theo. Cẩn Tri và Trang Xung đi đến, dùng sợi dây thừng trói chặt chân tay hắn. Cô còn cắt một mảnh vải trên áo đối phương, nhét vào miệng hắn, khiến hắn chỉ có thể ú ớ mà thôi.

Xong xuôi, hai người lau mồ hôi trán, không nhịn được cười.

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Trang Xung hỏi.

"Đưa Tiểu Kiệt rời khỏi nơi này trước đã."

Thế là Trang Xung cõng Tiểu Kiệt, Cẩn Tri cầm đèn pin, hai người nhanh chóng đi về phía cửa hang động. Một lúc sau, Trang Xung đột nhiên dừng bước, Cẩn Tri cũng ngẩn người, bởi vì phía trước lại một lần nữa vang lên tiếng bước chân. Lần này, tiếng bước chân rầm rập, ước chừng cũng gần chục người.

Cẩn Tri bỗng dưng có dự cảm chẳng lành. Cô liền tắt đèn pin, kéo Trang Xung nép vào vách đá. Trang Xung cất giọng ngờ vực: “Có phải là công an không?”

“Chờ xem thế nào đã.” Cẩn Tri chăm chú lắng nghe.

“Đậu Bì! Hà Bì!” Có người gọi rõ to.

Cẩn Tri và Trang Xung nín thở. Vì không có tiếng trả lời nên một tên khác cười mắng: “Hai thằng khốn này, có việc giao hàng thôi cũng bày đặt, trốn trong hang động không chịu ra ngoài, cứ đòi gặp chúng ta ở đây nữa chứ.”

Một tên khác đáp: “Xì. Nếu không phải tụi nó gặp may, đánh cắp được lô hàng ngon lành, anh Hắc Long còn lâu mới thuận theo ý tụi nó. Đậu Bì! Hà Bì! Không phải hai đứa mày đang ngủ đấy chứ?”

Đột nhiên, hang động xuất hiện luồng sáng trắng như ban ngày. Tiếng bước chân của bọn họ cũng ngày càng gần hơn.

Cẩn Tri và Trang Xung đều tròn mắt. Không ngờ chúng mang theo đèn pha công suất lớn. Vừa rồi, chúng nhắc đến việc ăn trộm và buôn lậu đồ vật có giá trị, có thể thấy, chúng không phải là lũ vô lại bình thường mà là nhóm tội phạm nguy hiểm.

Thôi xong rồi! Não bộ Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ này. Cô và Trang Xung chắc chắn không phải là đối thủ của chúng.

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Trang Xung vô cùng sốt ruột. Cẩn Tri cắn môi, không trả lời. Thấy cô cũng hết cách, lại nghe tiếng bước chân mỗi lúc một gần, anh ta liền rút di động: “Tôi sẽ gọi cho Nhiếp Sơ Hồng.”

Cẩn Tri im lặng dõi theo nhất cử nhất động của Trang Xung. Trong lòng cô biết rõ, gọi cho Nhiếp Sơ Hồng cũng vô dụng thôi. Đừng nói bọn cô cách xa mấy tiếng đồng hồ đi bộ, anh không thể đến kịp, mà có kịp đi

chăng nữa, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh cũng đâu phải là đối phủ của nhóm tội phạm, ngược lại còn gặp tai họa cũng không biết chừng.

Làm thế nào bây giờ? Hôm nay, cô thật sự rơi vào tay tội phạm hay sao? Nếu vậy, chỉ e cô, Trang Xung và Tiểu Kiệt sẽ có kết cục bi thảm.

Nhưng cô có thể làm gì bây giờ? Bọn cô đã bị chặn ở trong này, bị rơi vào đường cùng, không có cách nào xoay sở.

Trái tim Cẩn Tri dần chìm xuống đáy vực. Cô cảm nhận một cách rõ ràng nỗi tuyệt vọng đang bủa vây.

Trang Xung ở phía trước buông điện thoại, nói với cô: “Nơi này không có tín hiệu, tôi chẳng gọi được gì cả.”

Trong đầu Cẩn Tri chợt nhớ tới câu nói của một người. Anh nói: “Nếu xảy ra chuyện thì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ đến ngay.”

Não bộ của cô lại vụt qua một hình ảnh khác. Trong một giấc mơ nào đó, Ứng Hàn Thời tiến về phía cô, gương mặt để lộ nụ cười vô cùng dịu dàng. Cô đột nhiên có một ý tưởng điên rồ. Từ “rất nhanh” của người ngoài hành tinh là nhanh đến mức nào?

Cô từ từ rút di động ra xem. Máy của Trang Xung không có tín hiệu, còn điện thoại của cô vẫn đầy sóng. Dường như đây là dấu hiệu của một sự khích lệ, một tia vọng nào đó.

Cô bấm số của Ứng Hàn Thời rồi áp di động lên tai. Trang Xung ngẩn người nhìn cô: “Máy cô có sóng à?”

Cẩn Tri gật đầu. Điện thoại nhanh chóng kết nối, tim Cẩm Tri đập nhanh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Đúng lúc này, ánh đèn pha ở phía trước rọi thẳng vào bọn họ.

“Ai đấy?” Một tên hét lớn: “Mau ra đây đi!”

Trang Xung tái mét mặt, Cẩn Tri cũng ngừng thở. Cách mười mấy mét xuất hiện bảy, tám người đàn ông lực lưỡng mặc bộ đồ rằn ri, gương mặt dữ tợn. Mấy tên lăm lăm con dao trong tay, thậm chí hai người còn đeo khẩu súng trường. Chúng nhanh chóng chiếu đèn pin vào mặt hai người.

“Ra ngoài ngay! Bằng không, bọn tao sẽ nổ súng!” Một tên cất cao giọng.

Cẩn Tri và Trang Xung không dám động đậy. Cô đành bỏ điện thoại vào túi quần, trong lòng vô cùng thất vọng vì chưa kịp nói chuyện với Ứng Hàn Thời. Hai người đi ra ngoài, tên cầm đầu để ý đến vũ khí trên tay họ, liền mở miệng: “Ném đi!”

Cẩn Tri thả cái gậy xuống đất, còn Trang Xung cũng ném cây cung sang một bên.

“Sao lại có phụ nữ ở đây?” Một tên hỏi.

Tên cầm đầu nhìn hai người chằm chằm: “Bọn mày là ai?” Hắn lại đưa mắt về phía sau: “Hàng của Đậu Bì và Hà Bì đang ở trong tay chúng mày à?”

Trang Xung đứng bất động, cổ họng Cẩn Tri cũng khô rát. Cô thở hắt ra một hơi để lấy lại bình tĩnh, đồng thời mở miệng: “Không phải. Chúng tôi là giáo viên ở dưới chân núi, có em học sinh bị mất tích nên chúng tôi đi tìm!”

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, thu hút sự chú ý của tên cầm đầu. Hắn liền nhìn xuống túi quần cô.

Đầu óc Cẩn Tri trống rỗng trong vài giây rồi đột nhiên bừng tỉnh. Đó là Ứng Hàn Thời?

Vào thời khắc đó, không biết lấy đâu ra dũng khí, cô đột nhiên giơ tay ra hiệu bọn chúng im lặng rồi cất giọng điềm tĩnh: “Đợi một lát, tôi nghe

điện thoại đã.”

Sau đó, cô rút di động ra. Đám đàn ông đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng. Chúng không ngờ gặp giáo viên tình nguyện ở nơi này, còn là một người phụ nữ dịu dàng và thanh tú. Hơn nữa, cô còn lịch sự yêu cầu được nghe điện thoại ngay trước mặt chúng, khiến chúng nhất thời không có phản ứng.

Tên cầm đầu hơi bất ngờ nhưng cũng không ngăn cản. Hắn cho rằng, dù người phụ nữ này có nói chuyện điện thoại cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Bọn chúng đã bắt gặp cô ta ở đây thì chỉ còn cách cho cô ta về chầu trời. Kể cả cô ta có gọi một, hai giáo viên tình nguyện đến cũng chẳng sao. Chúng sẽ xử lý một thể, để loại trừ hậu họa.

Dưới ánh nhìn của mọi người, Cẩn Tri giơ điện thoại ra trước mặt. Nhìn thấy ba chữ “Ứng Hàn Thời” trên màn hình, sống mũi cô đột nhiên cay cay. Cô nhanh chóng đưa lên tai.

“A lô! Tôi đang gặp nguy hiểm, anh có thể đến cứu tôi không?” Cô nói khẽ.

Cẩn Tri vừa dứt lời, đám đàn ông liền biến sắc mặt. Mấy tên cầm con dao đều chĩa thẳng vào cô. Một người lập tức rút khẩu súng từ sau lưng ra, lên nòng rồi hướng về Cẩn Tri.

Cô vẫn cầm điện thoại. Đầu bên kia rất yên tĩnh, loáng thoáng tiếng gió thổi ù ù.

“Được.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri ngẩn người. Anh chỉ nói đúng một “được” mà không hỏi cô đang ở đâu, gặp nguy hiểm gì .

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn, đặc biệt rõ ràng từ cửa hang truyền tới. Đám kẻ xấu liền ngoảnh đầu lại. Bởi vì có ngọn đèn pha nên hang động sáng như ban ngày. Một vài giây sau, một người đàn ông trẻ tuổi xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

Anh mặc bộ đồ thể thao mà Cẩn Tri chưa thấy bao giờ, tóc ướt dính vào trán. Sắc mặt anh vẫn rất điềm tĩnh và ôn hòa, trên tay còn cầm di động. Anh đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở Cẩn Tri.

Một tên gầm lên: “Mày là thằng nào hả?”

Ứng Hàn Thời như không nghe thấy. Anh đứng yên một chỗ, mắt vẫn dán vào Cẩn Tri tựa hồ những người khác không tồn tại.

Cẩn Tri nhìn anh chằm chằm. Sau đó, cô buông điện thoại, khóe miệng bỗng dưng cong lên. Đám đàn ông mất hết kiên nhẫn, lăm lăm vũ khí tiến về phía Ứng Hàn Thời.

Bắt gặp nụ cười của cô, anh hơi đỏ mặt, sau đó từ từ mỉm cười.

Có lẽ số phận đã cho chúng ta gặp nhau, nên hy vọng có thể cùng em tái ngộ.

Tác giả: Tại sao điện thoại của Cẩn Tri lại có sóng?

Tiêu Khung Diễn: Bởi vì muốn giữ liên lạc với Tiểu Tri mọi lúc mọi nơi nên tôi đã gắn hệ thống tín hiệu mới nhất của vũ trụ vào di động của cô ấy. Dù cô ấy có lên trời hay xuống biển, điện thoại bị rơi xuống nước hay lửa đốt, tôi cũng có thể tìm ra cô ấy. Boss, mong anh lượng thứ cho sự lạm dụng quyền hạn của em, đừng hủy bỏ chức năng này của cô ấy.”

Ứng Hàn Thời (quay mặt đi chỗ khác): Tôi sẽ không hủy bỏ.

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 30: Em đang đợi anh**

Chương 30: Em đang đợi anh

Vào thời khắc này, Tạ Cẩn Tri không cần nhiều lời, mà chỉ nhắc nhở: "Anh hãy cẩn thận đấy!"

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu: "Ừ. Đợi xử lý xong bọn họ, tôi sẽ nói chuyện với em."

Xử lý ư? Cẩn Tri mỉm cười: "Được thôi."

Nghe cuộc đối thoại của hai người, tên cầm đầu nhếch miệng: "Thằng mặt hoa da phấn kia là viện binh mà cô ả gọi tới đấy à? Khẩu khí ghê gớm thật." Hắn vừa dứt lời, đám đàn ông cười khùng khục. Sau đó, tên cầm đầu đưa mắt ra hiệu, ba tên cầm dao từ từ vây quanh Ứng Hàn Thời.

Dù biết thân thủ của anh rất lợi hại nhưng Cẩn Tri vẫn cứ hồi hộp, còn Trang Xung ở bên cạnh hét lớn: "Cẩn thận!"

Ứng Hàn Thời giữ vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, ánh mắt anh dường như lạnh lẽo hẳn. Vào một khoảnh khắc, anh đột nhiên di chuyển. Tất cả mọi người đều trợn mắt, cảm thấy cảnh tượng đang diễn ra chỉ là ảo giác. Trong nháy mắt, anh đã biến mất khỏi chỗ đang đứng, ba người đàn ông đâm con dao vào không khí. Cùng lúc đó, trong hang động xuất hiện một quầng sáng vụt qua với tốc độ mà mắt thường không thể phân biệt.

"Á!" Quầng sáng vụt qua chỗ nào, tiếng kêu đau đớn vang lên ở chỗ đó. Mấy người đàn ông bị đấm mạnh vào mặt, gục xuống bất tỉnh.

Mặc dù đã từng chứng kiến khả năng của Ứng Hàn Thời nhưng Cẩn Tri vẫn há hốc miệng kinh ngạc. Một ý nghĩ chợt vụt qua đầu óc cô: Nếu anh để lộ tai và đuôi thì sao?

Trong giây lát, đám tội phạm đã bị hạ gục gần hết. Đúng lúc này, Cẩn Tri đột nhiên nhìn thấy một tên ở góc xa nhất, giơ súng nhằm thẳng vào Ứng Hàn Thời.

“Cẩn thận khẩu súng!” Cẩn Tri kêu lên một tiếng.

“Pằng!” Hang động vang lên tiếng súng nổ, Cẩn Tri và Trang Xung đều thót tim. Tuy nhiên, quầng sáng đã vụt đi với tốc độ cực nhanh, khiến viên đạn găm vào vách đá trên đầu họ.

Giây tiếp theo, quầng sáng biến mất, Ứng Hàn Thời đã dừng lại. Cẩn Tri cũng thấy rõ dáng vẻ của anh lúc này. Anh chắp một tay ra sau lưng, một tay buông thõng bên mình, hai bàn tay đều đeo găng trắng. Gương mặt anh hết sức lạnh lùng, đôi mắt tối thẫm như không thấy đáy. Cẩn Tri chưa bao giờ bắt gặp anh như vậy nên không khỏi sững sờ.

Anh là một quân nhân đến từ hành tinh khác. Chẳng lẽ đây là trạng thái chiến đấu của anh?

Sau đó, quầng sáng lại xuất hiện, gương mặt và thân hình Ứng Hàn Thời lại trở nên mông lung. Anh đi đến bên tên tội phạm vừa nổ súng. Hắn sợ đến mức cứng đờ người. Ứng Hàn Thời giật khẩu súng, nhanh như chớp hạ gục hắn. Tiếp theo, anh bẻ gãy đôi khẩu súng tựa như đang bẻ một miếng đậu phụ rồi ném xuống đất.

Cẩn Tri và Trang Xung chỉ biết tròn mắt theo dõi. Quầng sáng lại biến mất, Ứng Hàn Thởi đứng cách vài bước, ngẩng đầu nhìn họ. Vẻ mặt anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, không một chút thay đổi.

Anh sải bước dài đi đến chỗ hai người. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh. Ứng Hàn Thời dừng bước, cúi xuống nhìn cô, miệng nở nụ cười dịu dàng: “Tôi đã xử lý xong rồi.”

Cẩn Tri cũng không nhịn được cười: “... Vâng.”

Chẳng hiểu tại sao, bị anh nhìn đăm đăm, trong lòng cô dâng trào cảm giác ấm áp và mềm mại.

“Anh...” Cẩn Tri vừa định hỏi sao anh lại có mặt ở nơi này, Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Rốt cuộc anh có phải là con người không vậy?”

Ứng Hàn Thời quay sang Trang Xung. Anh vừa định lên tiếng, Cẩn Tri đã cướp lời: “Tất nhiên anh ấy là con người rồi. Đây là bí mật, không thể tiết lộ nhiều với anh, chắc anh cũng hiểu. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, anh nhớ đừng nói cho ai biết đấy.”

Trang Xung im lặng vài giây, tựa như tự mình lĩnh hội điều bí ẩn trong đó. Anh ta gật đầu: “Cô yên tâm đi!” rồi quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh đã cứu mạng tôi, có đánh chết tôi cũng không tiết lộ.”

Ứng Hàn Thời không ngờ Trang Xung có thể dễ dàng chấp nhận câu trả lời hàm hồ của Cẩn Tri. Anh cất giọng chân thành: “Cám ơn cậu.”

Cẩn Tri lên tiếng: “Anh đưa Tiểu Kiệt ra ngoài rồi liên lạc với Nhiếp Sơ Hồng. Tôi có chút chuyện muốn nói với Ứng Hàn Thời, lát nữa ra sau.”

Trang Xung gật đầu: “Được.” Anh ta liền cõng thằng bé đi về phía cửa hang.

Trong lúc hai người trao đổi, Ứng Hàn Thời lặng lẽ ngắm gương mặt nghiêng của Cẩn Tri. Thì ra, đây là dáng vẻ của cô lúc cư xử với người của mình: thông minh, hòa nhã, thân thiện nhưng cũng có phần uy nghiêm. Anh chợt liên tưởng cô với mặt trăng yên tĩnh tỏa ánh sáng dìu dịu xuống Trái đất.

Đợi Trang Xung khuất dạng, Cẩn Tri đi đến bên Ứng Hàn Thời rồi dướn người nhòm ra sau lưng anh. Không thấy cái đuôi, cô lại ngẩng đầu, quan

sát gương mặt anh. Đôi tai không hề thay đổi, lấp ló sau mái tóc ngắn của người đàn ông.

Cẩn Tri ngờ vực hỏi: “Anh không để lộ tai và đuôi à?”

Bởi vì cô đứng rất gần nên anh vô thức ngoảnh mặt sang một bên: “Đối phó đám người này vẫn chưa cần đến trạng thái chiến đấu.”

Cẩn Tri: “Vậy sao?”

Thì ra đối với anh mà nói, đây không phải là cuộc chiến đấu. Nhưng cũng phải thôi, hôm đó anh ôm cô rơi từ trên cao xuống rồi lại bắn như tên lửa nên mới có thể coi là như vậy.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Tại sao em lại ở đây?” Hai người đồng thanh hỏi. Cẩm Tri mỉm cười: “Tôi đến đây thăm một người bạn và bọn trẻ, kết quả gặp kẻ xấu. Còn anh thì sao?”

“Tôi cũng đến gặp... một người bạn.”

“Anh đã gặp được chưa?”

“Chưa.”

Lúc này, phía trước vang lên tiếng động cùng với tiếng nói chuyện lao xao của Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh. Cẩn Tri nói: “Bạn tôi đến rồi, chúng ta ra ngoài đi!”

“Ừ.”

Cẩn Tri ngẫm nghĩ: “Cứ bảo trước kia anh là bộ đội đặc chủng nhé!”

“Được.”

Cẩn Tri lại liếc anh một cái. Người đàn ông nói chuyện nhã nhặn và dịu dàng bây giờ khác hoàn toàn dáng vẻ lúc chiến đấu... à không, là đánh nhau mới đúng.

Hai người vừa bước đi, Cẩn Tri lập tức dừng lại. Ứng Hàn Thời quay đầu về phía cô. Cẩn Tri cúi xuống xoa bóp bắp chân: “Chân tôi bị tê cứng rồi.” Cảm thấy đỡ hơn một chút, cô mới ngẩng đầu: “Chúng ta đi thôi!”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đang quay lưng về phía Cẩn Tri. Nghe cô nói vậy, anh liền giơ bàn tay đã tháo găng từ bao giờ ra đằng sau, trong khi mắt vẫn dõi thẳng về phía trước.

“Đi thôi!” Anh nói.

Vốn hay ngượng ngùng mà khi cô cần giúp đỡ, anh vẫn đưa tay cho cô. Sau vài giây im lặng ngắn ngủi, Cẩn Tri liền nắm lấy tay anh.

“Cám ơn anh.” Cô cười nói.

Ứng Hàn Thời chỉ “ừ” một tiếng mà không quay đầu. Sau đó, anh siết chặt bàn tay rồi dẫn cô bước đi. Ngọn đèn pha vẫn bật, khiến cả hang động được phủ một lớp ánh sáng trắng bạc. Nhịp tim của Cẩn Tri vô cớ tăng tốc.

Đi một đoạn, Cẩn Tri mở miệng gọi tên anh: “Ứng Hàn Thời!”

Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước, nắm tay cô rất chặt: “Gì cơ?”

“Đuôi của anh thò ra ngoài rồi kìa.”

Ứng Hàn Thời liền dừng bước. Cẩn Tri quan sát bằng ánh mắt thích thú. Cái đuôi dài trắng muốt và mềm mại đang ngoe nguẩy trước mặt cô. Cẩn Tri vừa giơ tay định tóm lấy, Ứng Hàn Thời đã phản ứng nhanh, lách người sang một bên, đồng thời cuộn cái đuôi lại, né tránh bàn tay cô.

Cẩn Tri “Ôi” một tiếng đầy thất vọng. Khi ngẩng đầu, cô phát hiện gương mặt anh đỏ ửng, đôi tai nhọn lộ ra ngoài, chỉ là nó cụp xuống tựa như xấu hổ.

“Anh...” Không đợi Cẩn Tri nói hết câu, Ứng Hàn Thời đã cúi xuống nhặt một hòn đá rồi ném mạnh vào đèn pha. Cả hang động chìm trong bóng tối ngay tức thì.

Anh sợ bị người khác nhìn thấy sao? Nghĩ đến đây, cổ tay cô lại bị anh nắm chặt. Anh tiếp tục kéo cô đi ra ngoài. Sự trầm lặng của người đàn ông khiến trong lòng Cẩn Tri xốn xang khó tả.

“Sao bây giờ anh lại để lộ đuôi và tai?” Cẩn Tri thì thầm.

“Nhiều khi tôi không thể khống chế.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp.

“Ồ.” Một lúc sau, cô lại hỏi: “Tôi có thể sờ đuôi của anh không?”

“Cẩn Tri... đừng đưa ra yêu cầu này.”

“... Được thôi!”

Lúc hai người ra khỏi hang động, Cẩn Tri để ý thấy, tai của anh đã trở lại trạng thái bình thường. Ở bên ngoài, Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh và Trang Xung đang đứng quanh Tiểu Kiệt. Nghe tiếng động, họ đều ngoảnh đầu về bên này.

Nhìn thấy Cẩn Tri, Nhiếp Sơ Hồng như trút tảng đá đè nặng trong lòng. Nhưng khi bắt gặp người đàn ông ở bên cạnh đang nắm tay cô, anh không khỏi giật mình. Cố Tế Sinh cũng hơi nheo mắt.

Nhiếp Sơ Hồng quay sang Ứng Hàn Thời. Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu thay lời chào hỏi.

Cẩn Tri vội chạy đến bên Tiểu Kiệt, hỏi Cố Tế Sinh: “Thằng bé không sao đấy chứ?”

“Tế Sinh kiểm tra qua rồi. Nó không sao cả, chỉ bị ngất do quá sợ hãi thôi. Em yên tâm đi.” Nhiếp Sơ Hồng đáp.

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm. Ứng Hàn Thời cũng đi đến, đứng sau lưng cô.

Đúng lúc này, Cố Tế Sinh lùi lại phía sau một bước. Dù đang bế Tiểu Kiệt nhưng anh ta vẫn cúi thấp người hướng về phía Cẩn Tri, đồng thời mở miệng: “Tạ Cẩn Tri, tôi đã nghe Trang Xung kể sơ qua tình hình. Rất cám ơn cô và bạn cô, tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ món nợ ân tình này.”

Nhiếp Sơ Hồng cũng cất giọng trịnh trọng: “Cám ơn em và Trang Xung.” Anh lại quay sang Ứng Hàn Thời: “Cám ơn anh.”

Trang Xung mỉm cười, Cẩn Tri cười nói: “Có gì đáng cảm ơn đâu chứ?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 31: Em đang đợi anh 2**

Chương 31: Em đang đợi anh 2

“Đây là việc dễ như trở bàn tay, các vị không cần khách sáo.” Ứng Hàn Thời đáp. Khóe miệng Cẩn Tri hơi cong lên, lần nào anh cũng nói câu này.

Cô lại nhìn qua Cố Tế Sinh, anh ta vẫn khom lưng, thể hiện thái độ nghiêm túc. Cẩn Tri liền vỗ vai anh ta: “Anh mau đứng dậy đi!”

Cố Tế Sinh đứng thẳng người: “Coi như cô cũng có một chút dịu dàng của phụ nữ.”

Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều phì cười, chỉ riêng Ứng Hàn Thời chẳng có bất cứ biểu cảm nào khác. Chợt nhớ ra vẫn chưa giới thiệu mọi người với nhau, Cẩn Tri lên tiếng: “Đây là Ứng Hàn Thời, người bạn tốt của tôi. Hàn Thời, đây là Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh, bạn bè của tôi ở nơi này.”

Hai chữ “Hàn Thời” thốt ra từ miệng cô tựa như cơn gió ấm áp thổi qua tai, Ứng Hàn Thời liền cụp mi, gật đầu với hai người đàn ông.

Nhiếp Sơ Hồng cũng gật đầu, còn Cố Tế Sinh nheo nheo mắt.

Đúng lúc này, dưới dốc núi vang lên tiếng bước chân và tiếng gọi: “Thầy Nhiếp! Thầy Nhiếp!”

Nhiếp Sơ Hồng liền trả lời: “Chúng tôi ở đây!” Sau đó, anh nói với mọi người: “Là đội hình sự của huyện. Lần này...” Anh nhìn Ứng Hàn Thời: “Anh Ứng bắt được nhiều tội phạm như vậy, coi như giúp dân trừ hại. Lát nữa, có lẽ chúng ta sẽ phải đi đồn công an lấy lời khai.”

Đi đồn công an ư? Cẩn Tri lập tức quay sang Ứng Hàn Thời. Anh yên lặng vài giây rồi lên tiếng: “Vậy... tôi xin cáo từ trước.”

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh ngây ra, còn Trang Xung gật đầu.

“Được thôi!” Cẩn Tri đáp.

***

Ứng Hàn Thời vòng ra phía sau để xuống núi, Cẩn Tri đi tiễn anh. Ngoài cửa hang chỉ còn lại Nhiếp Sơ Hồng, Cố Tế Sinh,Trang Xung và Tiểu Kiệt chờ mấy người cảnh sát. Về sự xuất hiện của Ứng Hàn Thời, họ chỉ có thể giải thích gặp được một anh bộ đội đặc chủng tình cờ đi ngang qua nên ra tay giúp đỡ rồi bỏ đi mà không để lại danh tính.

Một lúc sau, Cố Tế Sinh lên tiếng: “Này, trạch nam, người đó là bạn trai của Cẩn Tri nhà cậu ấy à? Rốt cuộc anh ta là người thế nào vậy?”

(Trạch nam/nữ chỉ những người đàn ông/phụ nữ suốt ngày ru rú ở nhà)

Trang Xung ngẫm nghĩ rồi cất giọng lãnh đạm: “Điều này anh khỏi cần biết.”

***

Đi một đoạn, Ứng Hàn Thời dừng bước, quay sang Cẩn Tri: “Em quay về đi, tôi một mình xuống núi cũng được.”

Cẩn Tri gật đầu. Hai người nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, anh cũng chẳng rời bước.

“Đúng rồi, anh còn ở đây mấy ngày?” Cẩn Tri hỏi.

“Tôi sẽ ở lại một thời gian.”

“Thế à?” Kiểu gì cũng có cơ hội gặp nhau, cô nghĩ thầm.

“Chào em.” Anh nói.

“Tạm biệt anh.”

Ứng Hàn Thời rời đi, Cẩn Tri vẫn dõi theo bóng lưng anh. Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu về phía cô.

“Sao thế?” Cẩn Tri hỏi.

Anh từ từ chắp hai tay ra sau lưng: “Ngày mai em có rảnh không?”

“Có. Tôi đang đi du lịch mà.”

“Tiểu John rất nhớ em. Nếu em bằng lòng, ngày mai tôi sẽ đến đón em đi gặp cậu ta.”

Nhắc đến Tiêu Khung Diễn, Cẩn Tri nở nụ cười rạng rỡ: “Được thôi. Tôi đợi anh.”

“Được.” Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi lên tiếng. Sau đó, anh tiếp tục xuống núi. Đi một đoạn, anh đột nhiên tăng tốc, biến thành một quầng sáng lao vào đêm đen.

Chỉ là, trước khi anh biến mất, Cẩn Tri dường như nhìn thấy cái đuôi trắng vụt qua. Cô bất giác mỉm cười. Dễ dàng để lộ đuôi như vậy, không biết mấy năm qua anh sống ở Trái đất thế nào nhỉ?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 32: Có chút mong chờ**

Chương 32: Có chút mong chờ

Nửa đêm, Cẩn Tri ngắm gương mặt đang chìm trong giấc ngủ say của Tiểu Kiệt, lại kéo chăn đắp lên người thằng bé rồi mới lặng lẽ ra khỏi phòng. Bên ngoài, thím Tôn sau một hồi khóc lóc vật vã cũng đã đi ngủ. Một ngày căng thẳng cuối cùng cũng kết thúc.

Trằn trọc mãi vẫn không thể chợp mắt, Cẩn Tri lại đi ra ngoài sân. Vừa rồi, cảnh sát lấy lời khai của cô và Tiểu Kiệt rồi cho về nhà, còn Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh vẫn đi cùng họ. Tuy bắt được hơn mười tên tội phạm, trong đó có cả tội phạm đang bị truy nã ở hiện trường nhưng nhân vật đầu sỏ của băng nhóm là Hắc Long không nằm trong số đó. Cảnh sát dặn Cẩn Tri và mọi người phải hết sức cẩn thận, đề phòng hắn trả thù.

Đứng hóng gió một lúc, Cẩn Tri chợt phát hiện trên sườn dốc phía trước có một người đang ngồi, tay cầm bình rượu, ngẩng đầu ngắm trăng. Cô nhìn kỹ, hóa ra là Cố Tế Sinh.

Cẩn Tri liền đi qua bên đó. Anh ta liếc cô một cái rồi lại dõi mắt về phía trước: “Tiểu Kiệt ngủ rồi à?”

“Vâng.” Cẩn Tri ngồi xuống cạnh anh ta.

Cố Tế Sinh ngửa đầu uống một ngụm, yết hầu chạy lên chạy xuống. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh ta.

“Cô nhìn gì chứ? Muốn uống tôi cũng không cho. Chúng ta “thụ thụ bất thân”.”

(“Thụ thụ bất thân” xuất phát từ câu “Nam nữ thụ thụ bất thân” tức là phải có khoảng cách, không được đụng chạm)

Cẩn Tri cười: “Tôi đâu có muốn. Tại sao muộn như vậy rồi anh còn ngồi đây uống rượu?”

Cố Tế Sinh im lặng vài giây mới trả lời: “Tôi đã không bảo vệ được thằng bé.”

Thật ra chuyện này chẳng liên quan đến anh ta. Cô ngẩng đầu, dõi mắt lên bầu trời, thầm nghĩ: Trên đời này đúng là có nhiều thứ tốt đẹp được cất giấu ở nơi không ai thấy.

“Người đó là bạn trai cô à?” Cố Tế Sinh đột nhiên hỏi.

Biết anh ta nhắc đến ai, cô đáp: “Không phải.”

Cố Tế Sinh quay sang Cẩn Tri: “Thật không?”

“Phải là phải, không là không, chuyện này có gì đáng giấu giếm cơ chứ?”

“Ờ.” Cố Tế Sinh ngửa đầu ra phía sau, chống hai tay xuống đất.

“Còn anh thì sao? Đã có bạn gái chưa?” Cẩn Tri hỏi.

“Chưa.” Anh ta trả lời ngay.

“... Bạn trai thì sao?”

Cô vừa dứt lời, Cố Tế Sinh liền ho sặc sụa. Anh ta trừng mắt với cô: “Cô bị thần kinh à? Tôi đâu phải là loại người đó.”

Cẩn Tri mỉm cười: “Tế Sinh, anh hãy hát một bài đi!”

Anh ta “hừ” một tiếng.

“Chẳng phải anh bảo rất cám ơn tôi hay sao? Coi như quà đáp lễ đi!”

“Cô muốn nghe bài gì?” Cố Tế Sinh đặt bình rượu xuống đất.

“Bài hôm trước anh hát cùng bọn trẻ ấy.”

Trong không gian bao la rộng lớn vang lên tiếng hát trầm ấm, du dương. Cẩn Tri im lặng lắng nghe, tâm trạng cũng dần lắng xuống.

***

Vừa đi đến chân núi, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung liền nghe thấy tiếng hát quen thuộc. Cố Tế Sinh và Cẩn Tri đang ngồi trên con dốc, dáng vẻ hết sức nhàn nhã. Họ liền đi lên, ngồi xuống cạnh hai người.

Nhiếp Sơ Hồng không thể rời mắt khỏi Cẩn Tri. Dưới ánh trăng, gương mặt cô sáng ngời, đôi mắt thấp thoáng nụ cười. Trong đầu anh chợt vụt qua hình ảnh cô và Ứng Hàn Thời tay nắm tay ở cửa hang động. Anh liền lấy bình rượu trong tay Cố Tế Sinh, uống một ngụm lớn rồi trả lại cho anh ta.

“Cẩn Tri!” Anh lên tiếng: “Em có thích nơi này không?”

“Thích ạ.”

Nhiếp Sơ Hồng khoác vai Cố Tế Sinh: “Đây cũng là nơi gắn bó với chúng tôi. Sau này có dịp, em hãy đến thăm chúng tôi nhé.”

Cẩn Tri gật đầu: “Chắc chắn em sẽ đến nữa.”

Cố Tế Sinh cười khẽ, lại ngâm nga: “Vì người hát một khúc. Xin người hãy vì ta lắng nghe. Sang gì đám tiệc nhà quyền quý. Nguyện say mãi không tỉnh dậy...” Anh ta đột ngột đổ bình rượu vào miệng Cẩn Tri: “Một khi đã không gặp không về thì cô hãy uống một hớp đi!”

Cô còn chưa kịp phản ứng, ngụm rượu cay nồng đã chảy xuống cổ họng, làm cô ho sặc sụa. Cố Tế Sinh và Trang Xung đều cười. Nhiếp Sơ Hồng liền giằng lấy bình rượu: “Đủ rồi, đừng chuốc cô ấy nữa!” Trang Xung lập tức cầm bình rượu tu ừng ực.

Cố Tế Sinh chau mày: “Mau dừng lại đi. Đây là rượu Mao Đài ba mươi năm đấy, cậu uống cũng chỉ lãng phí mà thôi.”

***

Một lúc sau, dốc núi lại vang lên tiếng hát nghêu ngao. Dù chất giọng không hay nhưng Cẩn Tri cũng phụ họa theo bọn họ.

“Hỏi người ra đi bao giờ mới trở lại. Lúc tới chớ chần chừ.

Một hũ rượu đã cạn, đêm nay đừng ôm giấc mơ lạnh lẽo.”

Mọi người cất cao tiếng hát, như muốn thổ lộ tâm tình cũng tựa hồ hoài niệm điều gì đó.

Cùng thời gian này, trong khu rừng cách khá xa xuất hiện một chiếc xe việt dã. Ứng Hàn Thời vốn đã đi ngủ. Bị tiếng hát đánh thức, anh liền từ từ mở mắt. Phản ứng của Tiêu Khung Diễn càng khoa trương hơn. Nghe thấy động tĩnh, anh ta liền dùng ống nhòm đặc biệt dõi về hướng đó.

Nhìn rõ hình ảnh thu được, anh ta tỏ ra không vui: “Đại ca, Tiểu Tri nửa đêm nửa hôm cùng ba người đàn ông uống rượu. Chúng ta cứ để mặc kệ cô ấy hay sao?”

Ứng Hàn Thời cũng cầm ống nhòm quan sát. Không hiểu tại sao, bỗng dưng anh có cảm giác bị xâm phạm, cần đề cao cảnh giác và tinh thần chiến đấu.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, anh buông ống nhòm, từ tốn mở miệng: “Tiểu John, quãng thời gian ở bên bạn bè là đẹp đẽ nhất, chúng ta không nên làm phiền cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn ngẩn người. Anh ta cúi đầu, miệng mếu máo: “Nếu Lâm Tiệp, Tô, Baru, Vưu Duy Tháp...” Anh ta thốt ra một loạt cái tên: “Nếu mọi người vẫn còn sống, chúng ta có thể cùng nhau uống rượu rồi.”

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu nhìn bầu trời, khóe miệng mỉm cười: “Boss, anh còn nhớ lúc chúng ta uống rượu trên “Phượng Hoàng Hiệu” trước chiến dịch đánh quân phiến loạn không? Người nào oẳn tù tì thua, người đó sẽ phải nhảy điệu má kề má với Tiểu John. Ôi, cảm giác đó quả thực rất tuyệt.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Tôi vẫn nhớ.”

Tất nhiên anh vẫn nhớ rõ mọi chuyện. Anh nhớ cảnh chiếc “Phượng Hoàng Hiệu” bay lượn trong vũ trụ, phát ra ánh sáng màu bạc; nhớ lần đầu tiên dẫn quân tiến vào hang ổ của Trùng tộc, mọi người hét lên vì sợ hãi lẫn hưng phấn. Anh còn nhớ đến ánh sáng bàng bạc tỏa ra từ cây cột Niên Hoa vũ trụ; nhớ cảnh siêu tân tinh bùng nổ. Trong cuộc đời may mắn được chứng kiến nhiều cảnh tượng huy hoàng, anh đều ghi tạc trong lòng.

Ứng Hàn Thời nhắm mắt: “Ngủ đi thôi, Tiểu John.”

Tiêu Khung Diễn thầm thì: “Boss, khi nào quay về thành phố Giang, em có thể mời Tiểu Tri đến nhà mình uống rượu không?”

Ứng Hàn Thời lại mở mắt: “Được.”

Tiêu Khung Diễn reo lên một tiếng, lại nghe anh nói tiếp: “Nhưng chú không được nhảy điệu má kề má với cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn tỏ ra thất vọng và nghi hoặc: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi không cho phép.”

“Hả?” Tiêu Khung Diễn càng mù mờ nhưng không dám cãi lại. Càng nghĩ, anh ta càng rối bời, buồn vui lẫn lộn.

Vui là trước kia Boss hầu như để mặc anh ta, bây giờ đột nhiên quản lý nghiêm khắc, không cho anh ta khiêu vũ với người khác. Điều này chứng

tỏ Boss càng quan tâm và coi trọng anh ta hơn. Nhưng anh thật sự muốn nhảy điệu kề mặt với Tiểu Tri.

Phiền quá đi! Rốt cuộc anh ta nên chọn Boss hay chọn Tiểu Tri đây?

***

Ngày hôm sau, lúc Cẩn Tri tỉnh giấc đã là giữa trưa. Cô lập tức ngồi dậy khi nhớ ra Ứng Hàn Thời hẹn gặp vào buổi sáng.

Cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt rồi đi hỏi thím Tôn xem có người nào đến tìm mình hay không. Nhưng vừa ra ngoài, cô liền nhìn thấy một hình bóng cao lớn đang đứng trong sân, không biết từ bao giờ.

Nghe tiếng động, anh liền quay đầu. Cẩn Tri có chút bối rối khi bắt gặp ánh mắt thấp thoáng nụ cười của anh. Đúng lúc này, thím Tôn đẩy cửa đi ra ngoài: “Cuối cùng cô cũng dậy rồi. Cậu ấy đợi cô suốt buổi sáng mà không chịu vào nhà, còn nói cứ để cô ngủ, cậu ấy đứng ngoài này chờ cũng được. Cô mau mời cậu ấy vào nhà ngồi chơi đi. Tôi đi nấu cơm đã.”

Nói xong, thím liền vào nhà bếp. Cẩn Tri bước đến trước mặt Ứng Hàn Thời: “Xin lỗi đã bắt anh đợi lâu như vậy.”

Ứng Hàn Thời cúi xuống nhìn cô: “Em không cần xin lỗi, bởi tôi tình nguyện đợi em.”

Cẩn Tri: “... Vâng.”

“Chúng ta đi thôi!”

Đúng lúc này, thím Tôn chạy ra ngoài: “Khoan đã! Cô Cẩn Tri còn chưa ăn sáng. Tôi đã chuẩn bị rồi, cô cậu cùng ăn rồi hẵng đi chơi.”

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh ăn sáng chưa?” Lúc này, cô mới chú ý anh cầm một cái túi nhỏ.

“Tôi ăn rồi” Ứng Hàn Thời đưa cái túi cho cô: “Đây là phần của em.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 33: Có chút mong chờ 2**

Chương 33: Có chút mong chờ 2

Cẩn Tri hơi bất ngờ: “Tiêu Khung Diễn làm phải không?”

“Ừ.”

Nhìn miếng bánh gato kem rất đẹp trên tay, Cẩn Tri cảm thấy thật thần kỳ. Không biết Tiêu Khung Diễn lấy đâu ra dụng cụ và nguyên liệu làm bánh ở vùng núi hoang sơ này?

Cô đương nhiên không thể phụ lòng anh ta, mà chỉ có thể từ chối thím Tôn. Ăn xong miếng bánh, hai người lập tức xuất phát.

***

Cả khu vực rộng lớn vắng lặng như tờ, thỉnh thoảng mới có một hai người dân làng đi qua. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri lặng lẽ đi xuyên qua ruộng bậc thang, qua cánh rừng xuống chân núi. Họ nhanh chóng đến con suối nơi Cẩn Tri bị ngã hôm qua.

Buổi trưa, mặt trời chiếu xuống dòng suối chảy xiết, tạo thành tia sáng vàng lấp lánh. Ứng Hàn Thời thong thả xuống nước, tiếp tục bước đi.

“Khoan đã.” Cẩn Tri lên tiếng.

Ứng Hàn Thời dừng lại, ngoảnh đầu về phía cô. Cẩn Tri nhanh chóng bước xuống, nắm lấy cánh tay anh: “Dắt tôi qua suối với.”

Ứng Hàn Thời quay mặt đi chỗ khác: “Được.”

Cẩn Tri lập tức liếc qua gương mặt anh. Ồ, lần này anh không đỏ mặt nữa. Chắc đã được tôi luyện quen rồi.

Hai người cứ thế băng qua dòng suối. Ứng Hàn Thời đi tương đối chậm, Cẩn Tri còn có thời gian ngắm những con cá nhỏ bơi lội tung tăng bên

dưới.

Đột nhiên, Ứng Hàn Thời xoay tay, nắm lấy bàn tay Cẩn Tri. Cô liền ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy gáy anh. Anh không lên tiếng, vẫn tiếp tục bước đi, lòng bàn tay mềm mại và mát lạnh càng siết chặt hơn.

Cẩn Tri đột nhiên có cảm giác, thời gian trôi đi sao mà chậm thế, chậm đến mức khiến lòng dạ cô rối bời.

Cô vô thức lên tiếng: “Chúng ta đi nhanh một chút được không?”

“Được.”

Thế là hai người tăng tốc, nhanh chóng vượt qua con suối. Cuối cùng, đến một khu rừng, Cẩn Tri liền nhìn thấy chiếc xe việt dã và một thân hình cao lớn mặc áo khoác dài kín mít đang quay lưng về phía bọn cô.

Cẩn Tri không nhịn được cười. Cô rón rén đi đến, vỗ vai anh ta: “Tiểu John.”

Tiêu Khung Diễn giật mình, lập tức quay người ôm chặt lấy cô, miệng ngoác đến tận mang tai: “Tiểu Tri! Cuối cùng cô cũng đến rồi!”

Cánh tay kim loại của anh chàng người máy siết chặt đến mức khiến Cẩn Tri đau nhói, nhưng cô vẫn xoa đầu anh ta: “Ngoan.” Được cổ vũ, Tiêu Khung Diễn lại cọ cọ vào người cô.

Ứng Hàn Thời đứng bên cạnh nhìn hai người, không nói một lời.

***

“Các anh đến đây để tìm người ngoài hành tinh à?” Cẩn Tri ngồi trên tấm thảm, bên trái là Ứng Hàn Thời, bên phải là Tiêu Khung Diễn. Trước mặt họ bày đầy bánh ngọt và đồ ăn vặt, thậm chí có cả trà nóng và đồ uống có ga. Tất cả đều do Tiêu Khung Diễn chuẩn bị sẵn từ nhà.

“Đúng vậy.” Ứng Hàn Thời gật đầu.

“Các anh đã có manh mối gì chưa?”

“Tôi đã có một số suy đoán.” Anh đáp.

Tiêu Khung Diễn xen ngang: “Tiểu Tri, chúng tôi đã chuẩn bị thiết bị bức xạ năng lượng, ngày mai đặt trong phạm vi tìm kiếm. Thiết bị này là sản phẩm công nghệ cao của quân đội, năng lượng tương đối yếu nên dù không cảm nhận thấy nhưng đối phương cũng sẽ bị bức xạ tác động, thấy khó chịu trong người. Hắn sẽ hiện thân cũng không biết chừng.”

Tuy không biết “thiết bị năng lượng bức xạ” là cái gì nhưng Cẩn Tri cũng hiểu đại khái ý của anh ta.

Có thể gặp người ngoài hành tinh khác? Cẩn Tri chợt nảy ra một ý định, liền quay sang Ứng Hàn Thời: “Tôi có thể đi cùng các anh không?”

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá hắt xuống, khiến đôi mắt cô lấp lánh. Dù tỏ ra bình thản nhưng ánh mắt cô vẫn lộ vẻ mong chờ.

“Được.” Anh đáp.

Cẩn Tri nở nụ cười rạng rỡ, Tiêu Khung Diễn há hốc mồm vì kinh ngạc. Từ trước đến nay, Ứng Hàn Thời luôn hành động một mình, tại sao lần này lại dẫn theo cô gái Trái đất sức chiến đấu bằng không này?

Tựa hồ phát giác ra sự nghi hoặc của anh ta, Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Tôi sẽ bảo vệ cô ấy.”

Tiêu Khung Diễn: “... Vâng.”

Được Boss bảo vệ đương nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Nhưng sao anh ta lại có cảm giác có chỗ nào đó không đúng nhỉ?

Lại có dịp gặp người ngoài hành tinh, Cẩn Tri vô cùng phấn khởi. Cô hỏi Ứng Hàn Thời: “Người ngoài hành tinh sẽ có dáng vẻ thế nào? Giống anh hay là Tiểu John?”

Ứng Hàn Thời còn chưa lên tiếng, Tiêu Khung Diễn đã cướp lời: “Hắn có thể là bất cứ hình dạng nào.”

Cẩn Tri sửng sốt, nghe anh ta nói tiếp: “Thật ra, trên Trái đất tồn tại rất nhiều người ngoài hành tinh thuộc các chủng tộc khác nhau. Bọn họ có thể là nhân loại như các cô, cũng có thể là người máy, một con cá, một hòn đá, hay một cái cây, thậm chí chỉ là một đám sương mù...”

Cẩn Tri ngây ra vài giây. Cô dõi mắt về rừng cây rậm rạp ở phía trước rồi ngẩng đầu nhìn đàn chim bay trên bầu trời.

Trong lòng cô đột nhiên có chút sợ hãi pha lẫn mong chờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 34: Tôi quá xúc động**

Chương 34: Tôi quá xúc động

Thời gian trôi qua nhanh, chẳng mấy chốc hoàng hôn đã buông xuống. Cẩn Tri đứng dậy: “Tôi phải về đây, muộn nữa mọi người ở nhà sẽ lo lắng.”

Ứng Hàn Thời cũng đứng lên, Tiêu Khung Diễn lập tức mở miệng: “Tôi cũng muốn đi tiễn cô.”

Bởi vì có anh chàng người máy nên đoạn đường về náo nhiệt hơn nhiều. Anh ta sải bước dài, vừa đi vừa liến thoắng trò chuyện với Cẩn Tri, còn Ứng Hàn Thời đi sau hai người. Gặp đoạn gập ghềnh, Tiêu Khung Diễn liền nắm tay cô: “Để tôi dắt cô.”

Cẩn Tri bị anh ta chọc cười mấy lần. Khi vô tình ngoảnh đầu, cô liền bắt gặp Ứng Hàn Thời đang nhìn mình chăm chú. Tuy vẻ mặt anh vẫn ôn hòa như thường lệ nhưng cô có cảm giác, tự dưng anh trầm lặng một cách lạ thường.

Ba người nhanh chóng đi đến con suối hồi sáng. Tiêu Khung Diễn buông tay Cẩn Tri, hớn hở chạy tới đạp nước bì bõm. Cẩn Tri mỉm cười nhìn theo anh ta. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời chẳng nói chẳng rằng nắm trọn tay cô trong lòng bàn tay của mình.

“Cẩn Tri, để tôi dắt em qua suối.”

“Vâng”

Gương mặt anh thấp thoáng nụ cười, bàn tay dường như siết chặt hơn một chút. Trái tim Cẩn Tri bất giác loạn nhịp.

Đang nghịch nước, bỗng dưng phát hiện hai người tay nắm tay, chuẩn bị qua suối, Tiêu Khung Diễn liền chạy tới. Tròng mắt đỏ của anh ta đảo như

con người. Sau đó, anh ta đột ngột khom lưng trước Cẩm Tri: “Tiểu Tri, tôi cõng cô đi qua sẽ càng an toàn và đáng tin cậy hơn.”

Cẩn Tri mỉm cười. Để người máy cõng ư? Đây là một trải nghiệm mới mẻ và thú vị đấy chứ? Vừa định rút khỏi tay Ứng Hàn Thời, cô liền nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh: “Lưng chú rất cứng, sẽ làm cô ấy đau đấy.”

Nhắc tới điều này, Tiêu Khung Diễn không khỏi hụt hẫng.

“Chú quay về đi. Tôi sẽ đưa cô ấy về nhà.” Ứng Hàn Thời nói tiếp.

Tiêu Khung Diễn đương nhiên không muốn. Cẩn Tri lên tiếng: “Nơi này gần thôn làng. Anh nên quay về xe ô tô để tránh bị người dân bắt gặp.”

Họ đã nói vậy, Tiêu Khung Diễn đành gật đầu, nhanh chóng rời đi. Xung quanh trở nên yên tĩnh trong giây lát. Vừa định giục Ứng Hàn Thời đi mau, Cẩn Tri chợt phát hiện gương mặt anh ửng đỏ.

Trong lúc cô còn mù mờ, anh đã buông tay cô, quay người, cúi lưng thấp xuống.

“Cẩn Tri, để tôi cõng em.” Anh nói nhỏ.

Cẩn Tri định bảo không cần nhưng ánh mắt bất giác dừng lại ở bờ vai và tấm lưng rộng của anh. Trông anh bây giờ chẳng khác nào một cậu thanh niên bình thường. Có lẽ chưa từng cõng ai bao giờ nên anh chống hai tay xuống đất, tư thế như vận động viên chuẩn bị tham gia cuộc thi chạy.

Cẩn Tri cười tủm tỉm. Trong lòng cô đột nhiên dội lên cảm giác phức tạp, một chút nôn nóng, một chút mềm mại, một chút mê hoặc và bất an đan xen. Não bộ tựa như vang lên âm thanh: Không sao đâu. Ứng Hàn Thời là người tốt, trong tình huống này dù là ai đi chăng nữa, anh ấy cũng đều cõng cả. Hơn nữa, anh dịu dàng, nhã nhặn như vậy, cô thật sự không nỡ từ chối.

Thế là Cẩn Tri leo lên lưng người đàn ông, sau đó vỗ vai anh: “Đi thôi!”

Ứng Hàn Thời vẫn bất động. Vài giây sau, anh mới phản ứng, đứng thẳng người. Đôi tay của anh cũng tự động đưa sang hai bên, nắm lấy đùi cô.

Hai má Cẩn Tri nóng ran. Ứng Hàn Thời im lặng, di chuyển từng bước về phía trước. Lúc này, trời đã tối, không khí mát lạnh, trong khi lưng anh rất ấm áp. Cẩn Tri cúi đầu, liền nhìn thấy gương mặt nghiêng và vành tai hơi đỏ của anh. Trái tim cô vô cớ đập loạn xạ trong lồng ngực.

Rõ ràng ngón tay anh chỉ chạm nhẹ vào làn da dưới chân cô, vậy mà Cẩn Tri cảm thấy bầu không khí trở nên khô nóng và toát ra mùi nguy hiểm, tựa như có điều gì đó bắt đầu trở nên không rõ ràng, khó có thể đoán trước.

Đúng lúc này, Cẩn Tri bỗng nhiên bắt gặp đôi tai nhọn dựng đứng khỏi mái tóc, cách cô chưa đến mười xen ti mét.

Trống ngực đập thình thịch, cô cúi đầu, quả nhiên nhìn thấy cái đuôi dài đang ngoe nguẩy sau lưng Ứng Hàn Thời, còn anh vẫn dõi mắt về phía trước, dường như không hề phát giác.

Cẩn Tri quyết định chọn cái đuôi. Cô từ từ thò tay ra đằng sau rồi nhanh như chớp tóm lấy nó. Ứng Hàn Thời cứng đờ người, toàn thân bất động ngay tức khắc.

Cẩn Tri không để ý đến phản ứng của anh, bởi cô đã dồn toàn bộ sự chú ý vào tay mình. Cái đuôi vô cùng mượt mà và mềm mại như một dải lụa thượng đẳng.

Vào thời khắc chộp lấy, cô cảm thấy nó trượt xuống, như muốn thoát ra. Tuy nhiên, Cẩn Tri nắm chặt, không cho nó nhúc nhích.

Ứng Hàn Thời từ từ quay đầu. Gương mặt trắng trẻo của anh đỏ lựng, ánh mắt chứa đựng biết bao cảm xúc, tựa như khó chịu, cũng rất mâu thuẫn, đồng thời có chút xúc động.

Cẩn Tri hơi ngây ra, nhưng vẫn nắm chặt cái đuôi: “Là anh tự nguyện cõng tôi đấy.”

Ứng Hàn Thời nhìn cô đăm đăm một lúc rồi ngoảnh mặt sang một bên. “Cẩn Tri, mau thả tay ra đi!” Anh cất giọng hơi khàn khàn.

Cẩn Tri liền buông tay. Cái đuôi lập tức quăng sang bên kia, tránh cô càng xa càng tốt. Ứng Hàn Thời cúi đầu, tiếp tục bước đi.

“Tôi xin lỗi.” Cẩn Tri nói nhỏ.

“Không có gì... Tôi chỉ...” Anh ngập ngừng, mãi vẫn không thốt nên lời.

Đi một đoạn, cái đuôi cứ như mắc tật hay quên, lại từ từ di chuyển về gần Cẩn Tri, đung đa đung đưa, có vẻ còn vui hơn trước đó.

Cẩn Tri nằm trên lưng người đàn ông, yên lặng dõi theo nó. Khóe miệng cô tủm tỉm, dù vẫn muốn sờ nhưng cô không nỡ bắt nạt nó, không nỡ bắt nạt anh.

Đi qua con suối và rừng cây là có thể nhìn thấy đồng ruộng và ngôi trường ở phía xa xa. Ứng Hàn Thời vẫn cõng Cẩn Tri, nhưng cái đuôi và đôi tai nhọn của anh đã biến mất. Khi anh đi đến trường học, cô mới sực tỉnh: Đã qua con suối từ lâu rồi, sao cô vẫn còn ở trên lưng anh?

Cẩn Tri lập tức vỗ vai Ứng Hàn Thời: “Anh mau thả tôi xuống đi!”

Ứng Hàn Thời không có phản ứng. Kể từ lúc bị cô túm đuôi, anh im lặng suốt quãng đường. Bây giờ anh mới lên tiếng: “Đã đến đây rồi, để tôi cõng em về chỗ nghỉ.”

Cẩn Tri còn chưa mở miệng, bên trên bỗng vang lên tiếng huýt sáo. Hai người ngẩng đầu, nhìn thấy Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đang tựa vào lan can trên tầng hai, chăm chú quan sát họ. Tiếng sáo phát ra từ miệng Cố Tế Sinh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 35**

Chương 35

Ánh trăng dìu dịu, đồng ruộng tĩnh lặng, một cơn gió thoảng qua, mang theo hương hoa thơm ngát. Cẩn Tri và bốn người đàn ông ngồi quanh bàn cùng uống trà. Vừa rồi Cố Tế Sinh mời lên chơi, cô còn tưởng Ứng Hàn Thời sẽ từ chối, bởi Tiêu Khung Diễn nói, từ trước đến nay, anh luôn một thân một mình, thậm chí mấy năm qua cũng ít tiếp xúc với người Trái đất.

Thực tế chứng minh, phương thức giao tiếp của đàn ông luôn đơn giản hơn phụ nữ tưởng, cũng không bị hạn chế bởi khoảng cách địa lý. Nhiếp Sơ Hồng tính cách đàn ông, đối xử với ai cũng vô tư, còn Trang Xung có thể bỏ qua. Cố Tế Sinh tuy hơi đàn bà nhưng trước thái độ đường hoàng, khiêm nhượng của Ứng Hàn Thời, anh ta cũng không thể bắt bẻ.

Vì vậy, bốn người vừa uống trà vừa trò chuyện, bầu không khí tương đối thoải mái. Nhiếp Sơ Hồng hỏi Ứng Hàn Thời: “Anh đến đây du lịch à?”

“Không phải.”

Mọi người đều nhìn anh, Cẩn Tri không đoán được anh định trả lời thế nào.

“Tôi có hứng thú với những hiện tượng siêu nhiên. Nghe nói nơi này tồn tại truyền thuyết về ma quỷ nên tôi đến tìm hiểu.” Ứng Hàn Thời từ tốn đáp.

Trang Xung nghe rất nhập tâm, Nhiếp Sơ Hồng hơi kinh ngạc, còn Cố Tế Sinh phì cười: “Không phải đấy chứ? Anh cũng tin những chuyện này sao?”

Cẩn Tri lặng thinh, bởi cô biết lời nói của Ứng Hàn Thời cũng có phần chính xác. Không ngờ anh thành thực như vậy.

Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng tôi sống ở đây mấy năm cũng chưa nghe nói có ma bao giờ. Điều anh nghe được đều là câu chuyện được lưu truyền từ rất lâu rồi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười, không định giải thích nhiều. Cẩn Tri chuyển đề tài: “Ngày mai tôi lên núi cùng anh ấy. Các anh không cần lo lắng đâu.”

Trang Xung lập tức tiếp lời: “Tri, tôi cũng muốn đi!”

Cẩn Tri liếc anh ta một cái rồi quay sang Ứng Hàn Thời. Anh trầm ngâm, tựa như đang cân nhắc xem nên từ chối thế nào. Kết quả, Nhiếp Sơ Hồng cất giọng nghiêm túc: “Tôi sẽ đi cùng các bạn. Đám Hắc Long còn chưa bị bắt, nhỡ xảy ra chuyện thì cũng có người nọ người kia.”

Ứng Hàn Thời khẽ nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Nếu gặp bọn chúng, tôi sẽ giúp anh xử lý.”

Mọi người đều ngây ra khi nghe đến từ “xử lý”, chỉ có Cẩn Tri đã quen. Cô thầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục đề tài này, ngày mai chắc tất cả mọi người sẽ cùng lên núi mất. Thế là cô âm thầm kéo gấu áo Ứng Hàn Thời, ra hiệu anh đừng nói đến nữa.

Ứng Hàn Thời liền đưa mắt về phía cô. Cẩn Tri không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn anh. Anh cất giọng dịu dàng: “Cẩn Tri, có chuyện gì mà em kéo áo tôi vậy?”

Cẩn Tri nghẹn họng. Cô ngoảnh mặt sang một bên, trả lời: “Không có gì. Ý tôi là muộn như vậy rồi, anh nên về nghỉ sớm để giữ sức cho chuyến đi ngày mai.”

Ứng Hàn Thời cụp mi, khóe mắt thấp thoáng ý cười: “Cám ơn em, tôi về bây giờ đây.” Nói xong, anh đứng lên nói với mọi người: “Tạm biệt.”

Cẩn Tri: “Để tôi tiễn anh.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu, Cố Tế Sinh nửa cười nửa không nhìn bọn họ. Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Anh cao thủ, mấy hôm nay anh ngủ ở đâu thế?”

“Tôi ngủ trên ô tô.” Ứng Hàn Thời đáp.

Mọi người đều ngạc nhiên. Cẩn Tri cất cao giọng: “Trên ô tô ư? Anh ngủ kiểu gì thế?”

“Tôi ngồi ở vị trí tài xế.” Nhìn ra sự quan tâm trong mắt cô, anh mỉm cười: “Cẩn Tri, chuyện nhỏ ấy mà. Trước kia tôi cũng thường làm vậy.”

“Trước kia” là lúc anh vẫn còn ở trong quân đội sao? Cẩn Tri cảm thấy không đành lòng.

“Không được đâu.” Cô nói: “Anh không thể tiếp tục ngủ trên xe.”

Ứng Hàn Thời hơi ngây ra, hai người chạm mắt nhau. Cố Tế Sinh đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Tối nay bố mẹ Tiểu Kiệt về nhà, Cẩn Tri phải chuyển về trường. Chúng tôi đã dọn hai phòng. Nếu không ngại, anh hãy ở cùng cậu “trạch nam”. Bảo cậu ta trải đệm ngủ dưới đất là được.”

“Chuyện nhỏ.” Trang Xung lập tức nhận lời.

Nhiếp Sơ Hồng đứng lên, vỗ vai anh ta: “Cứ quyết định như vậy đi. Cẩn Tri nói đúng, chúng tôi không thể để anh ngủ trên ô tô được.”

“Cám ơn các vị, quả thực không cần...”

Ứng Hàn Thời chưa kịp nói hết câu, Cẩn Tri đã ngắt lời: “Anh hãy ở lại đây đi.” Cô nhìn vào mắt anh: “Không được từ chối.”

***

Mười phút sau, Ứng Hàn Thời đứng ở một góc ban công, gọi điện cho Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John, bạn của Cẩn Tri mời tôi và cô ấy ngủ lại trường học. Tối nay, tôi không về nữa.”

Tiêu Khung Diễn: “Boss, em cũng muốn đi!”

Ứng Hàn nhẫn nại giải thích: “E rằng không tiện lắm, chú sẽ dọa bọn họ sợ chết khiếp. Chú cứ ở trên ô tô đi, có gì sáng mai tôi sẽ liên lạc. Mọi việc vẫn tiến hành theo kế hoạch.”

Mặc dù bình thường dễ tính nhưng một khi anh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Tiêu Khung Diễn phụng phịu cúp điện thoại, ngồi thừ trong xe một lúc rồi đột nhiên dõi mắt về khu rừng rậm. Boss đã quên Tiểu John sợ ma hay sao?

***

Đêm khuya, Cẩn Tri một mình đứng ngoài hành lang hóng gió. Vừa rồi, nhân lúc không có ai, cô liền chạy đến phòng của Ứng Hàn Thời, hỏi anh nhỡ Trang Xung đòi đi cùng thì tính sao?

Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Không sao. Nếu phát hiện ra tung tích của đối phương, tôi sẽ một mình đi xử lý.” Ngừng vài giây, anh hỏi: “Nếu gặp phải tình huống bất đắc dĩ, tôi có thể đánh ngất bọn họ không?”

Cẩn Tri: “... Có thể.”

Sau đó, hai người lặng thinh. Chợt nhớ tới gương mặt đỏ lựng, chứa đầy cảm xúc phức tạp của anh lúc bị cô nắm đuôi, hai má Cẩn Tri bất giác nóng ran. Thế là cô nhanh chóng rời đi.

Đứng một lúc, cô nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Nhiếp Sơ Hồng đi đến bên cạnh, cùng cô ngắm bầu trời.

“Tế Sinh đã chuẩn bị nước và lương khô cho ngày mai rồi.” Anh nói.

Cẩn Tri mỉm cười: “Anh nói đúng, anh ấy đúng là khẩu xà tâm phật.”

Nhiếp Sơ Hồng cũng cười. Tựa như nhớ lại chuyện xưa, ánh mắt anh trở nên xa xăm: “Thật ra Tế Sinh tốt nghiệp từ trường xịn hơn tôi, gia thế cũng tốt. Cậu ấy có thể kiên trì ở nơi này, càng khó hơn tôi ấy chứ.”

Cẩn Tri gật đầu: “Các anh đều là người tốt.”

Hai người yên lặng một lúc, Cẩn Tri dõi mắt về phía xa xa. Cô chợt nhớ đến tiết lộ của Tiêu Khung Diễn, rằng người ngoài hành tinh có thể là con người, động vật hay thực vật... Điều đó có nghĩa là, người ngoài hành tinh cũng có khả năng là một người dân bình thường sống ở nơi này như Nhiếp Sơ Hồng hay Cố Tế Sinh.

“Sơ Hồng, bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng hy vọng các anh được bình an vô sự.” Cô lên tiếng.

“Tôi cũng mong em an lành.” Một lúc sau, anh lại mở miệng: “Cẩn Tri, hồi nãy tôi thấy Ứng Hàn Thời cõng em về. Hôm trước tôi đề nghị cõng, sao em lại từ chối?”

Cẩn Tri ngoảnh đầu, bắt gặp ánh mắt điềm tĩnh của anh. Im lặng vài giây, cô đáp: “Bởi vì hai trường hợp không giống nhau. Tuy em quen anh ấy chưa bao lâu nhưng anh ấy từng cứu mạng em vài lần. Anh ấy là người tốt, hay giúp đỡ người khác. Nói thật, vì cứu em, anh ấy đã từng ôm em, còn dùng thân thể bảo vệ em. Hôm nay gặp đoạn đường khó đi nên em mới để anh ấy cõng mà không một chút ngại ngần.”

Ngữ khí của cô rất bình thản, tựa như đây là chuyện hợp lý và tự nhiên. Nhiếp Sơ Hồng để ý thấy, gò má cô ửng hồng, có lẽ ngay bản thân cô cũng không phát giác. Điều này như một tảng đá đè nặng xuống lòng anh. Anh trầm ngâm một lúc, cuối cùng thở dài, miệng nở nụ cười gượng gạo: “Hóa ra là vậy. Em yên tâm đi, ngày mai lên núi, bọn tôi sẽ bảo vệ em.”

Cẩn Tri mỉm cười: “Cám ơn anh nhiều.”

***

Ứng Hàn Thời nằm trên chiếc giường nhỏ, hai tay gối đầu. Trang Xung nằm dưới đất đã ngáy khò khò từ lâu. Anh nghe thấy tiếng Cẩn Tri đẩy cửa phòng kế bên, đi đánh răng rửa mặt rồi lên giường. Hình như cô còn lăn đi lăn lại hai vòng, anh thậm chí có thể tượng tượng ra cái chăn bị cô đạp lung tung. Một lúc sau, anh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt. Không phải anh cố tình nghe trộm mà là cách âm của tòa nhà này quá kém. Trong đầu anh vang lên câu nói vừa rồi của cô:

Anh ấy là người tốt.

Anh ấy từng ôm em, còn dùng thân thể bảo vệ em.

Em để anh ấy cõng mà không một chút ngại ngần.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 36**

Chương 36

Sáng hôm sau, lúc Cẩn Tri xuống dưới, bốn người đàn ông đang ngồi ngoài sân ăn sáng. Bên cạnh Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng xuất hiện chiếc ba lô to đùng, trong khi Ứng Hàn Thời chẳng có gì.

Cố Tế Sinh diện bộ thể thao màu đen như hai người đàn ông kia, thần sắc khoan khoái. Cẩn Tri ngồi xuống, liếc anh ta một cái. Anh ta hiểu ý, từ tốn mở miệng: "Nhiếp Sơ Hồng kêu tôi đi cùng, vì sợ các vị không thuộc đường. Cô khỏi cần cám ơn."

Cẩn Tri "ờ" một tiếng, nghĩ bụng: Đúng là chẳng đáng ngại, cùng lắm đánh ngất thêm một người nữa.

Ăn sáng xong, cả nhóm liền xuất phát. Lần trước đi cứu Tiểu Kiệt, trong lòng họ đều lo lắng và sốt ruột nên chẳng có tâm trạng ngắm cảnh. Hôm nay tuy là đi thám hiểm nhưng không hề căng thẳng, bởi chẳng biết khi nào người ngoài hành tinh mới xuất hiện. Chỉ riêng Trang Xung coi đây là nhiệm vụ quan trọng nên tỏ ra nghiêm túc và cảnh giác. Anh ta còn đánh dấu đọc đường đi, đề phòng bị lạc.

Thật ra Cẩn Tri muốn nói với anh ta, khỏi cần đánh dấu, bởi vì Tiêu Khung Diễn đã vẽ bản đồ chi tiết cả khu vực này nên không thể có chuyện bị lạc đường nhưng cuối cùng cô lại thôi.

Vật Trang Xung dùng để đánh dấu là chiếc huy hiệu kim loại hình hoa mai nhỏ bằng đồng xu. Cánh hoa trông khá giống thật, trên còn khắc chữ "ZC". Nghe nói, anh ta đặt lô huy hiệu này trên Taobao. Cứ cách hai, ba cây số, anh ta lại quan sát kỹ địa hình rồi giấu chiếc huy hiệu dưới gốc cây hay đống đá. Mọi người đều mặc kệ, chỉ Cố Tế Sinh mắng một câu: "Đồ ngốc."

(ZC là viết tắt của từ Zhang Chong, tức Trang Xung)

Buổi trưa, đoàn người đến rừng hoa đỗ quyên ở lưng chừng núi. Ánh nắng chói chang, mây trắng lững lờ trôi càng khiến biển hoa trở nên vô cùng rực rỡ. Mọi người ngồi dưới gốc cây nghỉ ngơi, Cẩn Tri liền cầm máy ảnh đi chụp phong cảnh. Ứng Hàn Thời chắp tay sau lưng, đứng bên cạnh cô, cùng ngắm rừng hoa.

Cẩn Tri ngoảnh đầu, liền bắt gặp dáng vẻ yên tĩnh của anh. Cô bất giác không thể rời mắt. Ứng Hàn Thời quay về phía cô, cất giọng nghi hoặc: "Cẩn Tri, tại sao em lại nhìn tôi như vậy?"

Cẩn Tri lại quay mặt về phía rừng hoa. Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

"Ứng Hàn Thời, liệu đối tượng anh đang tìm kiếm có phải là một bông hoa hay không?"

"Cũng có thể."

Cẩn Tri búng tay vào cánh hoa đỏ rực: "Đúng là có khả năng đó. Anh xem, cánh hoa này trông có giống tai anh hay không?"

Đằng sau bọn họ không xa, Cố Tế Sinh đang ngồi tựa vào thân cây nghỉ ngơi, Trang Xung cắm cúi ăn bánh mì và xúc xích. Nhiếp Sơ Hồng đứng một chỗ, dõi theo đôi nam nữ. Anh cười khổ trong lòng, ngồi xuống châm một điếu thuốc rồi nhắm nghiền hai mắt.

Một lúc sau, cả nhóm tiếp tục lên đường. Theo "truyền thuyết ma quỷ" mà Ứng Hàn Thời thu thập được, ở khu vực rừng núi sâu có một con "quái vật" cực lớn, to bằng tòa nhà mười tầng, thường xuất hiện ở gần thác nước.

"Chắc chắn quái vật đã hấp thụ linh khí trời đất ở đó." Một dân làng cho biết.

Vì vậy, đích đến đầu tiên của cả nhóm chính là thác nước lớn trên núi. Cẩn Tri còn nhớ, Tiêu Khung Diễn bảo đã đặt thiết bị bức xạ năng lượng trong khu vực có khả năng xuất hiện người ngoài hành tinh để kích thích hắn hành động. Do đó, hôm nay rất dễ xảy ra một cuộc chạm trán.

Thác nước nằm ở nơi xa xôi, hẻo lánh. Năm người đi tới lúc mặt trời lặn mới nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, chứng tỏ đích đến không còn xa nữa.

Khi trời xẩm tối, mọi người đều bật đèn pin. Cẩn Tri đi theo sau Ứng Hàn Thời. Tiếng nước chảy ngày càng rõ rệt, vách đá ở hai bên cũng ngày càng cao, nhìn từ phía xa xa giống con quái vật ẩn núp trong bóng đêm.

Thác nước đã thấp thoáng ở phía trước, cả nhóm liền tăng tốc. Cẩn Tri đột nhiên dừng bước, ngoảnh đầu ra sau. Đằng sau là khe núi trống không, chỉ có những tảng đá lớn sừng sững.

“Cẩn Tri!” Ứng Hàn Thời gọi cô.

Cẩn Tri: “Không có gì.” Cô hạ giọng thì thầm: “Liệu nó có xuất hiện ở đằng sau chúng ta không nhỉ?”

Nghe cô nói vậy, Trang Xung giật mình, lập tức quay đầu quan sát. Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Em đừng lo, cứ đi sát bên tôi là được.”

Cẩn Tri gật đầu. Trong lòng vẫn có chút không yên tâm, cô dặn Trang Xung: “Anh đi cuối cùng, nhất định phải để ý đấy nhé.”

Trang Xung không có ý kiến. Nhiếp Sơ Hồng ở phía trước lên tiếng: “Cẩn Tri luôn suy nghĩ thấu đáo. Hôm trước cũng nhờ vào phán đoán của cô ấy nên chúng tôi mới nhanh chóng tìm thấy Tiểu Kiệt.”

Trang Xung phụ họa: “Cô ấy rất lợi hại.”

Cẩn Tri nhoẻn miệng cười: “Cám ơn sự khen ngợi của các anh.” Cô ngẩng đầu, phát hiện Ứng Hàn Thời đang nhìn mình chăm chú, khóe mắt thấp thoáng ý cười. Anh nói nhỏ: “Chúng ta mau đi thôi.”

Đoàn người nhanh chóng đến khu vực thác nước. Lúc này, trời đã tối mịt, thác nước như dải lụa màu xám từ đỉnh núi cao đổ thẳng xuống. Bọn họ đứng bên dưới, cách khá xa nhưng vẫn cảm nhận được hơi nước bủa vây.

“Nếu quái vật không xuất hiện thì sao?” Cố Tế Sinh cất giọng uể oải. Xem ra, anh ta không hề tin vào điều này.

Ứng Hàn Thời trả lời ngắn gọn: “Đợi thôi.”

Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng ta căng lều bạt đi!”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung cùng mở ba lô lấy lều bạt rồi tìm một khoảng đất trống để dựng. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đứng cùng nhau, anh dõi mắt lên núi cao còn cô trầm tư suy nghĩ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 37**

Chương 37

Sau khi dựng xong, Nhiếp Sơ Hồng bắt đầu nhóm lửa, Trang Xung chạy đi chạy lại, không quên cài một cái huy hiệu hoa mai lên chạc cây. Cẩn Tri quan sát xung quanh, đồng thời nhắc Trang Xung: “Đừng lơi là cảnh giác.”

Đúng lúc này, thời tiết đột ngột thay đổi. Ngọn lửa vừa được nhóm lên, trời bắt đầu mưa lác đác.

“Chúng ta vào trong lều đi!” Nhiếp Sơ Hồng nói lớn tiếng.

Mọi người đều chạy về phía chiếc lều bạt, Cẩn Tri theo sau Ứng Hàn Thời. Như phát giác ra điều gì đó, anh đột nhiên dừng bước. Khi anh ngoảnh đầu ra sau. Cẩn Tri nhìn thấy tai anh hơi động đậy. Giây tiếp theo, anh xoay người, nhanh chóng ôm cô vào lòng rồi ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời cũng hô một tiếng: “Nằm xuống!” Ba người đàn ông lập tức làm theo.

“Chuyện gì...” Cố Tế Sinh vừa mở miệng, mọi người liền nghe thấy tiếng gió ù ù cực lớn từ xa thốc tới. Cẩn Tri nằm sấp trong lòng Ứng Hàn Thời. Khi ngẩng đầu, cô liền bắt gặp một bóng đen vô cùng to lớn ở phía sau cuồn cuộn dội đến.

“Ầm ầm.” Bóng đen đó bay qua đầu mọi người,. đập vào thác nước, tạo ra tiếng động như ngọn núi sụp đổ, khiến nước bắn tung tóe. Ba người đàn ông còn đang sững sờ, Ứng Hàn Thời đã ôm lấy Cẩn Tri bật dậy.

Cẩn Tri ôm chặt thắt lưng anh. Thì ra vừa rồi có một tảng đá to bằng ngôi nhà nhỏ bay tới. Vào thời khắc này, nó đã nằm dưới hồ nước, cây cỏ ở xung quanh đều bị dập nát.

Ai vừa ném tảng đá? Tim Cẩn Tri như ngừng đập. Con người không thể có sức mạnh to lớn đến vậy. Cô ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời, phát hiện anh đã quay mặt về hướng họ vừa đi tới.

“Cẩn Tri, em bỏ tay ra trước đi.” Anh cất giọng bình tĩnh.

Cẩn Tri lập tức rời tay khỏi thắt lưng anh. Lúc này, ba người đàn ông cũng đã đứng lên, đồng thời dõi mắt theo Ứng Hàn Thời.

Giây tiếp theo, Nhiếp Sơ Hồng và Cố Nhất Sinh đờ người, còn Trang Xung cũng trố mắt. Cẩn Tri được Ứng Hàn Thời bảo vệ ở sau lưng, nhưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Mưa ngày càng nặng hạt, thác nước vẫn gầm gào không ngừng nghỉ. Ở khe núi phía xa xa, nơi vách đá cao nhất đột nhiên lóe lên tia sáng. Tia sáng ngày càng lan rộng, chiếu rọi cả bức tường đá. Sau đó, một hình bóng xuất hiện. Hình bóng cao bằng con người, đứng bất động. Cẩn Tri thót tim, vì cô biết đối phương không phải tự dưng có mặt ở đó.

Vài giây sau, hình bóng bắt đầu to dần lên ngay trước mặt bọn họ. Hắn vẫn bất động, chỉ là thân hình không ngừng cao lớn và phình to. Cẩn Tri có thể thấy rõ, khung xương của hắn dài ra; cánh tay từ hai khúc biến thành ba, bốn khúc; chân cũng dài thêm một đoạn, hai đoạn...

Năm mét, mười mét, hai mươi mét, bốn mươi mét... Cuối cùng, đầu hắn đã cao tới đỉnh vách đá, tương đương ngôi nhà mười tầng. Nhóm Cẩn Tri đều há hốc mồm, không một ai lên tiếng, thậm chí mọi người đều nín thở. Họ thật sự không thể tưởng tượng nổi hình ảnh đang diễn ra trước mắt. Ban ngày, họ còn nhìn thấy rừng hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời và dải núi an lành, tĩnh lặng. Vậy mà vào thời khắc này, họ đang tận mắt chứng kiến một người khổng lồ không thể tồn tại trong cuộc sống.

Chỉ duy nhất Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên vẻ mặt thanh lạnh, lặng lẽ quan sát đối phương. Đúng lúc này, người khổng lồ đột nhiên bật cười.

Tiếng cười trầm thấp như tiếng sấm vang vọng khắp ngọn núi, đập vào màng nhĩ mọi người, khiến tai họ đau buốt. Họ cũng dễ dàng nhận ra, đây không phải là thanh âm của con người.

“Cút!” Người khổng lồ đột nhiên gầm lên một tiếng, thân hình hơi đung đưa, tựa như sắp đi ra khỏi khe núi.

Cẩn Tri và ba người đàn ông hóa đá tại chỗ. Ứng Hàn Thời quay đầu: “Mọi người cứ ở đây đợi tôi.”

Nhiếp Sơ Hồng vội lên tiếng: “Anh định làm gì? Đừng qua bên đó!” Cố Tế Sinh tiếp lời: “Đừng đi! Anh muốn chết sao?”

Ứng Hàn Thời chỉ mỉm cười rồi lặng lẽ tiến về phía người khổng lồ. Đi vài bước, anh liền biến mất sau tảng đá lớn.

Vừa khuất dạng, Ứng Hàn Thời lập tức tăng tốc, nhanh như xẹt điện lao vào khe núi, nơi người khổng lồ đang ẩn thân. Một vài giây sau, anh đã đứng trên đỉnh núi. Anh vẫn chắp hai tay sau lưng, dõi mắt xuống dưới, đồng thời cất giọng trầm tĩnh: “Kẻ lưu vong... Mau khai báo tên họ và chủng tộc của ngươi.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 38**

Chương 38

Màn đêm tối tăm trải dài vô tận. Mưa rơi xối xả, khiến tầm nhìn càng trở nên mờ mịt. Ứng Hàn Thời tập trung quan sát, cái đuôi dài và đôi tai nhọn của anh đã lộ ra ngoài từ bao giờ. Anh nhẹ nhàng nhảy từ trên cao xuống, nhưng vào thời khắc này, trên mặt đất chỉ còn cây cỏ và vách núi, người khổng lồ đã không thấy bóng dáng.

Máy liên lạc trên cổ tay đổ chuông, giọng nói bực bội của Tiêu Khung Diễn vọng tới: “Lão đại, hắn chuồn mất rồi!”

Ứng Hàn Thời im lặng. Tiêu Khung Diễn tiếp tục tố cáo: “Kết quả giám sát bức xạ năng lượng cho thấy, sau khi dọa nạt anh và mọi người, hắn liền bỏ chạy, tốc độ nhanh hơn đám châu chấu vô lại nhất trên vũ trụ. Hừ, vừa rồi nhìn thấy hình ảnh quái vật trên màn hình giám sát, em giật cả mình, còn tưởng sẽ đánh một trận lớn. Ai dè, hắn lại lẩn trốn mất.”

“Có lẽ hắn không muốn giao đấu với chúng ta, mà chỉ muốn chúng ta sợ hãi rồi rút lui.” Ứng Hàn Thời đáp.

Tiêu Khung Diễn khịt mũi khinh thường: “Hắn cũng không xem đối thủ của mình là ai? Có điều, hắn có con chip thứ hai đấy. Vừa rồi, em đo được nguồn năng lượng cực lớn. Tuy hắn đánh không lại anh nhưng anh cũng nên cẩn thận một chút.”

“Tôi biết rồi.”

Sau khi kết thúc cuộc hội thoại, Ứng Hàn Thời quay lại chỗ Cẩn Tri và ba người đàn ông.

***

Lúc này, mưa đã nhỏ đi nhưng gió vẫn thổi ù ù. Nhóm Cẩn Tri đứng dưới gốc cây, từ đầu đến cuối dõi mắt về phương hướng Ứng Hàn Thời biến

mất. Sắc mặt ai nấy đều hết sức nặng nề.

Mấy phút sau, Cẩn Tri không nhịn nổi, vừa bước đi vừa lên tiếng: “Tôi qua bên đó xem thế nào.”

Trang Xung lặng lẽ đi theo cô, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: “Tri, anh cao thủ bảo chúng ta đợi ở đây. Chúng ta nên nghe lời anh ấy thì hơn.”

Cẩn Tri biết rõ, dù có qua chỗ Ứng Hàn Thời, cô cũng chẳng giúp được gì. Nhưng đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng anh, cô trở nên nóng ruột và bất an.

“Không sao đâu.” Cô nói.

Nhiếp Sơ Hồng xách ba lô đi tới: “Tôi sẽ đi cùng em.”

Cố Tế Sinh đang tựa vào thân cây cất giọng lạnh lùng: “Tốt nhất các vị đừng có đi đâu cả. Đây là chuyện mà chúng ta chưa từng gặp, cũng chẳng thể lý giải. Vừa rồi các vị không thấy quái vật hay sao? Đi cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.” Sắc mặt anh ta u ám, có chút căng thẳng nhưng ánh mắt vẫn không che giấu sự quan tâm sâu sắc.

Nghe anh ta nói vậy, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều bất động. Cẩn Tri gật đầu: “Anh nói đúng, nhiều người cũng vô ích. Các anh cứ ở lại đây, để mình tôi đi xem anh ấy thế nào.”

Nói xong, Cẩn Tri liền quay người, chuẩn bị rời đi. Đúng lúc đó, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt. Ngón tay của đối phương mềm mại và mát lạnh, dùng sức tương đối mạnh khiến cô không thể cựa quậy.

Cẩn Tri không ngoảnh đầu: “Anh mau bỏ tay ra đi!”

Người đó không có phản ứng. Cô định giật tay lại nhưng đối phương hành động nhanh hơn, kéo mạnh cô vào lòng. Cô ngẩng đầu, liền bắt gặp đôi mắt sáng ngời quen thuộc.

“Cẩn Tri, tôi đang ở đây.”

Trái tim Cẩn Tri chấn động mạnh nhưng tự đáy lòng, cô cũng thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng bất giác cong lên. Đôi mắt Ứng Hàn Thời cũng thấp thoáng nụ cười.

“Quái vật đâu rồi?” Cẩn Tri hỏi.

“Hắn trốn mất rồi.” Anh đáp.

Ba người đàn ông còn lại liền thở hắt ra. Cẩn Tri cúi xuống ngó nghiêng thân thể anh: “Anh có bị thương ở đâu không?”

Ứng Hàn Thời lắc đầu. Lúc này, Cẩn Tri mới để ý, anh vẫn cầm tay mình. Cô âm thầm rút tay về rồi lùi lại phía sau nửa bước: “Tốt quá.”

***

Mưa đã ngừng rơi nhưng bầu trời vẫn còn u ám. Năm người ngồi trong lều bạt, Trang Xung bật một ngọn đèn cắm trại, ánh sáng vàng ấm áp tỏa xuống gương mặt từng người.

Cẩn Tri ngồi cạnh Ứng Hàn Thời. Dáng vẻ anh ung dung, bình thản tựa như núi Thái Sơn có sụp xuống cũng chẳng mảy may ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Cô hơi thắc mắc, không biết anh sẽ giải thích với ba người đàn ông kia thế nào? Dựa theo tính cách của anh, thế nào anh cũng xin lỗi mọi người rồi bảo: “Tôi không thể tiết lộ” hoặc là anh sẽ nói ra sự thật.

“Hàn Thời, chuyện vừa rồi là thế nào vậy?” Nhiếp Sơ Hồng mở miệng hỏi: “Còn anh là ai?”

Căn lều trở nên yên tĩnh, Trang Xung đột nhiên lên tiếng: “Chẳng phải rõ quá rồi hay sao?”

Cẩn Tri giật mình, quay sang anh ta. Trang Xung nhìn Ứng Hàn Thời chằm chằm, nói rành rọt từng từ một: “Anh ấy là thầy bắt ma đấy.”

Cả Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đều im lặng. Tưởng hai người ngầm thừa nhận, anh ta khẽ gật đầu với Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh.

Nhiếp Sơ Hồng nở nụ cười gượng gạo, mở bao thuốc rút một điếu: “Tôi có thể hút thuốc không? Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ tin vào mấy chuyện quỷ quái. Bây giờ, nhân sinh quan bị đảo lộn, tôi cần từ từ “tiêu hóa” mới được.”

Nói xong, anh châm lửa, nhẹ nhàng nhả khói. Cố Tế Sinh quan sát Ứng Hàn Thời một lúc, cuối cùng lẩm bẩm: “Thầy bắt ma ư? Trên đời này có ma quỷ thật sao? Đúng là quá hoang đường.” Nói đến đây, anh ta với lấy điếu thuốc trên tay Nhiếp Sơ Hồng, hít một hơi.

Về sự xuất hiện của quái vật ngoài hành tinh, Cẩn Tri vốn rất căng thẳng. Tuy nhiên, sau vụ trí tuệ nhân tạo ở thư viện, khả năng chịu đựng của cô đã khá hơn rất nhiều. Vì thế, cô đã nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh.

Cô chợt phát hiện con người Ứng Hàn Thời cũng không hẳn thật thà như đếm mà cũng có chút tâm cơ. Lần gặp ở chùa Bảo An, anh giới thiệu mình là hacker cao cấp. Bây giờ ngẫm lại mới thấy cũng đúng, vì đối với người Trái đất, người ngoài hành tinh có nền khoa học kỹ thuật tiên tiến hơn nên có thể coi là hacker siêu đẳng. Anh không những không nói dối, mà còn thành công che giấu thân phận của mình.

Bây giờ cũng tương tự, Trang Xung phát biểu một câu theo hướng khác, anh chẳng khẳng định lẫn phủ nhận. Tuy nhiên, Cẩn Tri có thể tưởng tượng, trong lòng anh rất áy náy. Nghĩ đến đây, cô vô thức mỉm cười.

Ứng Hàn Thời lập tức phát giác, liền ngoảnh đầu, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi. Anh hạ giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: “Em đang cười tôi đấy à?”

Cẩn Tri quay đi chỗ khác: “Không phải.”

Lúc này, ba người đàn ông đã lấy lại tâm trạng bình tĩnh, đều dồn ánh mắt về phía Ứng Hàn Thời. Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa nhưng kiên quyết: “Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm trên núi. Cẩn Tri đi với tôi, các anh có thể quay về.”

Trang Xung nói luôn: “Tôi muốn đi cùng hai người.”

Hai người đàn ông còn lại đưa mắt nhìn nhau, Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Chúng ta cùng tiến cùng lùi. Tuy không nắm rõ việc bắt ma nhưng chúng tôi sẽ không để anh một mình ở lại đây. Chúng tôi sẽ đi với anh, kiểu gì mà chẳng giúp ích đôi chút.”

Cẩn Tri nhìn Nhiếp Sơ Hồng, trong lòng có chút cảm động. Anh liền mỉm cười với cô. Ánh mắt trầm tĩnh của Ứng Hàn Thời cũng có chút xao động.

Cẩn Tri và Trang Xung quay sang Cố Tế Sinh. Anh ta cất giọng bực bội: “Nhìn tôi làm gì chứ? Lẽ nào tôi bỏ mặc mọi người, một mình quay về hay sao?” Anh ta nói với Cẩn Tri: “Hồi nãy tôi ngăn cản cô là hành động theo lý trí chứ không phải bỏ rơi đồng đội.”

Cẩn Tri mỉm cười: “Tôi hiểu, anh khỏi cần giải thích.”

***

Mọi việc đã được quyết định, cả nhóm nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường tìm kiếm. Trong khi mấy người đàn ông thu dọn lều bạt, Cẩn Tri một mình đi tới đầm nước. Thác nước vẫn ầm ầm đổ xuống, tung bọt

trắng xóa. Đang có chút thất thần, cô liền nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

Chẳng cần nhìn cô cũng biết đó là Ứng Hàn Thời. Không ngờ cô cũng có thể nghe ra tiếng bước chân trầm ổn của anh. Anh dừng lại bên cạnh cô, cùng dõi mắt về phía thác nước.

“Cẩn Tri! Vừa rồi em lo lắng cho tôi đấy à?” Anh hỏi.

Cẩn Tri hơi ngây ra. Bởi vì trời tối nên cô không rõ vẻ mặt của anh. Tuy nhiên, cô vẫn có thể cảm nhận được, anh đang nhìn cô chăm chú.

Cẩn Tri im lặng. Một lúc sau, Ứng Hàn Thời quay mặt đi. Trực giác báo cho Cẩn Tri biết, anh lại xấu hổ rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 39**

Chương 39

“Biết rõ là nguy hiểm...” Anh từ tốn mở miệng: “... vậy mà em còn định đi tìm tôi.”

Cẩn Tri giật mình. Tựa như bị nhìn thấu điều bí mật cất giấu trong lòng, cô cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa bối rối.

Bề ngoài, cô vẫn tỏ ra thản nhiên: “Có gì đâu. Cố Tế Sinh cũng nói rồi, chúng ta là đồng đội nên tôi sẽ không bỏ rơi anh cũng như những người khác.”

Cẩn Tri liếc anh một cái nhưng Ứng Hàn Thời không hề có phản ứng. Trên thực tế, anh đâu có để vào tai lời nói vừa rồi, bởi còn đang chú ý đến tiếng thở có chút căng thẳng và vẻ mặt bối rối của cô. Anh đột nhiên cảm thấy một cơn sóng trào dâng trong lòng.

Anh còn nhớ rõ, lúc từ khe núi quay về chỗ cũ, anh nhìn thấy cô đứng trước đám đàn ông, sắc mặt rất khó coi. Tưởng xảy ra chuyện gì, anh lập tức đi nhanh tới, kết quả nghe thấy giọng nói kiên định của cô: “Tôi đi xem anh ấy thế nào.”

Trong vũ trụ bao la rộng lớn, anh từng chinh chiến nam bắc nhưng chưa bao giờ vương vấn người nào. Trước kia, phần lớn thời gian anh đều ở trên lô cốt vũ trụ. Ngay cả những lúc chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm nhất, anh cũng không quá quan tâm và lo lắng đến người xung quanh. Không chỉ mình anh mà cả Tiểu John cũng vậy. Anh còn nhớ có lần dẫn hạm đội đi đánh đội quân mạnh gấp mười lần của Trùng tộc. Đó là một trận chiến hết sức gian nan, vậy mà khi trở về, Tiểu John vẫn vô tư hẹn hò với cô người máy y tá như không có chuyện gì xảy ra.

Anh biết rõ bản thân không cần người khác lo lắng cũng chẳng cần vướng bận điều gì. Người phụ nữ Trái đất có sức chiến đấu bằng không này...

biết rõ anh lợi hại đến mức nào, vậy mà cô vẫn không yên tâm, còn định xông pha vào chốn hiểm nguy cùng anh.

Một cảm xúc ấm áp xa lạ dội vào lòng, Ứng Hàn Thời liền cụp mi. Anh phải làm thế nào mới có thể báo đáp tâm ý của cô đây?

Trước sự trầm mặc của Ứng Hàn Thời, tâm trạng Cẩn Tri cũng lắng xuống. Bây giờ hễ có dịp ở riêng bên anh là trong lòng cô xốn xang một cách vô cớ. Cô quay người định rời đi: “Chúng ta lên đường thôi...”

Cẩn Tri còn chưa dứt lời, Ứng Hàn Thời đột nhiên ghé sát. Giây tiếp theo, anh nắm chặt cổ tay cô, cánh tay còn lại vòng qua thắt lưng người phụ nữ. Cẩn Tri chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo vào lòng. Cô tròn mắt, tim đập thình thịch. Gương mặt cô áp vào lồng ngực anh, đồng thời cảm nhận được cánh tay rắn chắc ôm siết càng chặt hơn.

Anh muốn làm gì vậy?

Ứng Hàn Thời cúi đầu, kề má vào cổ cô, toàn thân bất động. Cẩn Tri chỉ nhìn thấy bờ vai rộng của anh. Mặt cô đột nhiên nóng như lửa đốt. Đây không phải lần đầu tiên anh ôm cô, nhưng lại là lần đầu tiên anh chủ động và có ý thức rõ ràng. Toàn thân Cẩn Tri cứng đờ, tựa như không thuộc về mình nữa.

“Cẩn Tri!” Thanh âm dịu dàng vang lên bên tai cô: “Sau này... em đừng làm vậy nữa.”

Tôi không cần em lao vào nơi nguy hiểm, dù chỗ đó có mặt tôi đi chăng nữa.

Cẩn Tri ngẩn người, tim vẫn đập liên hồi trong lồng ngực. Đúng lúc này, ba người đàn ông còn lại đã thu dọn xong xuôi, chiếu đèn pin về phía họ. Trang Xung lộ vẻ nghi hoặc, Cố Tế Sinh nheo mắt còn Nhiếp Sơ Hồng trầm lặng.

Cẩn Tri lập tức vỗ tay lên lưng Ứng Hàn Thời: “Được rồi! Anh cố lên!”

Ứng Hàn Thời từ từ buông tay, quay người rời đi. Anh dừng lại dưới một gốc cây lớn, đứng ở đó bất động, không biết đang nghĩ gì. Tuy nhiên, Cẩn Tri có thể mường tượng, gương mặt anh lúc này đỏ lựng.

***

Đoàn người tiếp tục lên đường. Bởi vì trời vừa mới đổ mưa, mặt đất trơn ướt nên họ không thể đi nhanh. Thời tiết ở vùng núi đúng là chẳng thể đoán trước. Vào thời khắc này, bầu trời đã trở nên trong vắt, thấp thoáng một vài vì sao.

Cả nhóm đi bộ vài tiếng đồng hồ mà vẫn không có phát hiện gì mới, Tiêu Khung Diễn cũng chẳng liên lạc. Lúc này, họ đang lặng lẽ tiến bước trong một khu rừng, xung quanh vắng lặng như tờ.

“Khoan đã!” Trang Xung đột ngột mở miệng.

Mọi người đều dừng bước, nhìn theo hướng anh ta chỉ. Trên một cành cây lớn xuất hiện chiếc huy hiệu hình hoa mai màu đỏ nhạt. Trang Xung ghé sát, soi đèn pin, lờ mờ thấy chữ “ZC” khắc trên cánh hoa mai.

“Sao lại như vậy?” Cố Tế Sinh thắc mắc: “Chúng ta từng đi qua nơi này rồi à?”

“Chưa đi bao giờ.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri giật mình. Người khác không rõ chứ cô biết, chắc chắn Ứng Hàn Thời có GPS vệ tinh do Tiêu Khung Diễn chuẩn bị, làm gì có chuyện đi nhầm về đường cũ.

“Nếu chúng ta chưa từng đến nơi này, tại sao chiếc huy hiệu lại nằm ở đây?” Nhiếp Sơ Hồng chau mày.

Sắc mặt Trang Xung trở nên vô cùng khó coi., anh ta quay sang Ứng Hàn Thời: “Thầy bắt ma, “quỷ đập tường” rồi.”

(“Quỷ đập tường”: Buổi đêm ở bên ngoài không phân biệt được phương hướng nên cứ vòng đi vòng lại một chỗ, vì vậy gọi là “quỷ đập tường”, cũng là chỉ trạng thái ý thức mơ hồ của con người.)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 40**

Chương 40

Cẩn Tri quan sát rừng cây rậm rạp xung quanh rồi dừng ánh mắt ở chiếc huy hiệu hoa mai. Trông nó giống hệt những chiếc huy hiệu đã được đánh dấu trước đó, gồm cả chữ cái "ZC" xiêu vẹo.

Quỷ đập tường ư? Cô đột nhiên nhớ tới Trí tuệ nhân tạo sơ đẳng bị Ứng Hàn Thời tiêu diệt ở thư viện. Khi tận mắt chứng kiến những cỗ máy tự do hoạt động mà không có người điều khiển, cô còn tưởng mình bị trúng tà. Do đó, trên thế gian này chẳng có ma quỷ mà chỉ có sinh vật ngoài hành tinh bày trò.

Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời. Dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh khẽ gật đầu. Thế là cô càng khẳng định suy đoán của mình.

Trong khi đó, ba người đàn ông còn lại không khỏi hoang mang. Người chững chạc nhất là Nhiếp Sơ Hồng cũng quan sát kỹ chiếc huy hiệu rồi ngẩng đầu nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác. Cố Tế Sinh nhíu mày hỏi Trang Xung: "Cậu có chắc chắn đây là huy hiệu của cậu không?"

Trang Xung nghiêm nghị gật đầu rồi quay sang Cẩn Tri: "Cô có cảm thấy quay cuồng chóng mặt không? Nếu có... tức là chúng ta đã lạc vào mê trận. Cuốn "Đô thị tu tiên truyện" cũng đề cập đến vấn đề này."

Cẩn Tri hết nói nổi. Cô không đáp, mà tiếp tục ngắm nghía chiếc huy hiệu. GPS của Ứng Hàn Thời chắc chắn không sai sót, do đó không thể có chuyện bọn cô quay về đường cũ. Vậy thì tại sao chiếc huy hiệu này lại xuất hiện ở đây?

"Liệu có trường hợp..." Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: "Ai đó cố tình lấy chiếc huy hiệu mà Trang Xung đã đánh dấu đặt ở nơi này, để chúng ta bắt gặp không?"

Mọi người đều lặng thinh. Ứng Hàn Thời trầm tư suy nghĩ. Vài giây sau, Trang Xung thắc mắc: “Tại sao hắn phải làm vậy?”

Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng: “Bởi vì hắn muốn chúng ta giống cậu, cứ tưởng mình bị trúng tà, chỉ có thể loanh quanh một chỗ không có cách nào thoát khỏi. Như thế, chúng ta sẽ chẳng tìm thấy quái vật ban nãy.”

Trang Xung sững sờ. Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời và Nhiếp Sơ Hồng đều gật đầu tán thành. Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Tôi nghĩ, đây chính là mục đích của hắn.”

Nhiếp Sơ Hồng tiếp lời: “Tóm lại, chúng ta đừng nghĩ đến những thứ ma quái đó nữa, tránh để bản thân bị rối loạn.”

“Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy người khổng lồ, chuyện này giải thích thế nào đây?” Trang Xung hỏi.

Mọi người đều im lặng. Nhiếp Sơ Viễn đáp: “Chúng ta cứ tiếp tục tiến về phía trước thôi.”

“Khoan đã.” Đúng lúc này, Cẩn Tri đột nhiên lên tiếng: “Tôi cảm thấy bông hoa này hơi khác huy hiệu mà Trang Xung dùng để đánh dấu.”

Trang Xung lập tức cúi xuống xem xét tỉ mỉ. Anh ta lắc đầu: “Giống một trăm phần trăm, đây chính là nét chữ của tôi.”

Ứng Hàn Thời nhìn Cẩn Tri nhưng cô vẫn dán mắt vào bông hoa “Tôi thấy hình như có sự khác biệt. Trang Xung, anh cầm ra đây đi.”

“Được.” Trang Xung vừa định giơ tay, Cẩn Tri liền ngăn lại: “Khoan đã, để an toàn, anh vẫn nên dùng cái xẻng trong ba lô ấy. Ngộ nhỡ bông hoa đó là do hắn biến thành thì sao?”

Thật ra, câu này chỉ là lời nói đùa nhưng Trang Xung vẫn nghiêm túc rút ra cái xẻng làm bằng sắt nhỏ từ ba lô của mình.

Mọi người đều dõi theo anh ta. Trang Xung một tay cầm cái xẻng, từ từ đưa về phía bông hoa. Nhưng đúng lúc này, bông hoa khẽ động đậy. Trang Xung còn tưởng mình hoa mắt, lập tức dừng động tác.

Ngay sau đó, một chuyện vô cùng li kì xảy ra ngay trước mặt bọn họ. Một giây trước, chiếc huy hiệu rõ ràng còn là hình bông hoa màu đỏ. Thời khắc tiếp theo, các cánh hoa bắt đầu tan rã, thành vô số mảnh vụn nhỏ li ti, lơ lửng trên không trung. Nhưng trạng thái này cũng chỉ duy trì trong một vài giây rồi những mảnh vụn kim loại bắt đầu biến hình. Trang Xung trợn mắt há hốc mồm, lùi lại phía sau một bước. Cẩn Tri cũng sững sờ, thậm chí quên cả sợ hãi. Duy chỉ có Ứng Hàn Thời sắc mặt không thay đổi, tựa như đã sớm lường trước sự việc.

Những vật thể nhỏ nhanh chóng hình thành đường nét. Bắt đầu là đôi chân dài bằng ngón tay út con người, tiếp theo là thân hình màu trắng bạc rồi đến hai cánh tay nhỏ xíu. Sau đó đến lượt cái đầu tròn tròn, chỉ bé bằng đầu ngón cái, trên có hai cái tai, không có mũi, miệng là một đường thẳng tắp, đôi mắt tinh thể đỏ lấp lánh.

Cẩn Tri lập tức nghĩ tới Tiêu Khung Diễn. Nhưng đám sinh vật tí hon đóng giả làm huy hiệu hoa mai để dọa bọn cô chỉ bé bằng đầu ngón chân anh ta mà thôi.

Chúng nhanh chóng hoàn thành việc biến hình trong chớp mắt, sau đó trèo lên nằm sấp trên cành cây, ngó đầu xuống nhìn nhóm người dưới mặt đất. Ngoài Ứng Hàn Thời, những người khác vẫn chưa hết sững sờ. Cẩn Tri để ý thấy đôi mắt của chúng trợn trừng, cái miệng ngoác ra, có vẻ rất hung dữ.

“Bíp bíp bíp bíp...” Miệng đám sinh vật tí hon phát ra âm thanh vụn vặt mà không ai nghe hiểu, khiến mấy người ở dưới đất giật mình. Sau đó,

chúng đột nhiên ngẩng đầu rồi lại cúi xuống, há to miệng nhằm vào bọn họ.

“Phì phì phì!” Lần này, Cẩn Tri đã nghe ra âm tiết của chúng. Chúng đang làm động tác nhổ nước bọt vào bọn cô? Cho dù chẳng có tí nước nào.

Khóe mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt.

Đám sinh vật tí hon bất thình lình nhảy từ trên cây xuống dưới chân bọn họ. Tuy sự xuất hiện của chúng tương đối bất ngờ nhưng bởi vì chúng quá nhỏ nên mọi người không cảm thấy sợ hãi mà chỉ chấn động và hiếu kỳ.

Vừa chạm mặt đất, chúng liền giang hai tay và hai chân. Cẩn Tri còn thấy chúng làm động tác cắn môi, tựa như hạ quyết tâm rồi chạy biến vào bụi cỏ.

Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời cũng di chuyển. Anh vụt qua mọi người, loáng một cái đã cách xa mấy chục bước chân. Khi chạy đến bên một thân cây cổ thụ, anh chợt nhớ ra điều gì, lập tức dừng bước rồi quay về phía Cẩn Tri.

“Mau đến đây đi!”

Cẩn Tri liền chạy nhanh đến bên anh, những người khác cũng chạy theo cô. Ứng Hàn Thời tóm lấy cổ tay cô. Nhân lúc mọi người không để ý, anh liền kéo mạnh. Cẩn Tri bay người lên không trung, thuận thế rơi xuống lưng anh. Anh nhanh chóng đưa tay ra sau giữ chân cô rồi đuổi theo đám sinh vật tí hon.

Trời đã tờ mờ sáng nên tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn. Làn gió mát rượi thổi bên tai, cây cỏ sượt qua cánh tay Cẩn Tri. Cô nằm sấp trên lưng Ứng Hàn Thời, anh chạy đầu tiên, ba người đàn ông còn lại ra sức bám theo. Nhìn những thân hình nhỏ xíu màu bạc thấp thoáng ở phía trước, Cẩn Tri không cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có chút hưng phấn. Hôm nay, Ứng Hàn Thời chạy không nhanh mấy, nhưng tốc độ cũng vẫn hơn người bình thường. Chắc là do anh không thể bộc lộ thân phận hoặc chẳng cần thiết phải làm vậy, bởi vì đám sinh vật có đôi chân ngắn cũn nên loáng một cái đã bị bọn họ đuổi kịp.

Ba người đàn ông phía sau bám sát nút. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung chạy song song. Cẩn Tri nghe thấy Trang Xung vừa thở hổn hển vừa lên tiếng: “Đây là tiểu yêu quái đúng không?” Anh ta vẫn chưa chịu từ bỏ học thuyết yêu ma.

Nhiếp Sơ Hồng đáp: “Cậu không thấy chúng giống người máy hay sao?”

“Ừ nhỉ.”

Nghe đến đây, Cẩn Tri lại nhìn Ứng Hàn Thời. Xem ra, bí mật không còn che giấu được bao lâu nữa.

Cô thì thầm bên tai anh: “Chúng là thứ gì vậy?”

Ứng Hàn Thời hạ giọng: “Người máy Nano.”

Cẩn Tri kinh ngạc, nhướng mày dõi theo đám người máy tí hon đang lao đi vùn vụt. Cô đã từng nghe qua từ “Nano”, là loại vật liệu mới hình như trên Trái đất mới đang ở giai đoạn nghiên cứu. Vì thế, chúng mới có khả năng biến hình hay sao?

Cô đang định hỏi thêm vài câu, trước mắt lại xuất hiện cảnh tượng ly kỳ. Nhiều phiến lá cây tự nhiên rơi xuống. Cùng lúc đó, cây cỏ dưới mặt đất

bất chợt dựng đứng, mấy hòn đá cuội nảy lên không trung. Giây tiếp theo, chúng tan rã thành mảnh vụn rồi lập tức biến thành những người máy bé bằng đám người máy Nano vừa rồi. Chúng lần lượt đáp xuống mặt đất, quay về nhóm Cẩn Tri. Chúng chụm đầu ghé tai, phát ra âm thanh "Bíp bíp bíp"

Sau đó, chúng co giò chạy theo những người máy trước đó. Cẩn Tri tròn mắt, Nhiếp Sơ Hồng ở phía sau cất giọng kinh ngạc: "Nhiều như vậy sao?"

"Chúng muốn làm gì thế?" Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên tốc độ, từ tốn đáp: "Mục đích của chúng là dọa chúng ta. Người máy Nano có khả năng tổ hợp và biến hình. Người khổng lồ chắc cũng do chúng cùng nhau tụ tập đóng giả mà thành."

Cẩn Tri chợt hiểu ra vấn đề: "Vì vậy, thứ chúng ta nhìn thấy chỉ là cái bóng mà thôi. Do sợ bị lộ tẩy nên khi anh qua chỗ người khổng lồ, chúng đã bỏ chạy mất."

Trước đó, Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn luôn nhìn nhận sự tồn tại của sinh vật ngoài hành tinh bằng một thái độ nghiêm túc, không ngờ lại là đám người máy tí hon này. Bao nhiêu truyền thuyết về "ma quỷ" hay "quái vật" ở vùng núi Y Lam chắc cũng do chúng bày trò.

"Chúng cũng là đồng loại của Tiêu Khung Diễn rồi còn gì." Cẩn Tri lên tiếng.

Cô vừa dứt lời, máy liên lạc ở cổ tay Ứng Hàn Thời vang lên tiếng "bíp", giọng Tiêu Khung Diễn ở đầu kia truyền tới: "Tiểu Tri, sao cô có thể nhận định như vậy?"

"Chẳng phải các anh đều là người máy hay sao?"

Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn đặc biệt bất mãn: “Chúng tôi đều là người máy nhưng không giống nhau chút nào. Tôi là người máy chiến đấu vũ trang có trí tuệ và năng lực cao, còn kiêm chức quản gia tư nhân toàn năng. Nói như người Trái đất các cô, Tiểu John tôi là người văn võ song toàn.”

“Thế à? Chúng thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn “hừ” một tiếng: “Loại chân tay ngắn ngủn, trông có vẻ yếu ớt, lại còn chẳng trang bị súng ống, chỉ được cái mã nhưng vô dụng chắc chắn là người máy Nano dùng để làm cảnh rồi. Tôi thừa nhận, người máy Nano cũng có loại hình vũ trang, sức chiến đấu không tồi, nhưng đám này chắc chắn không phải. Nhắc tới mới nói, lão đại, đám người máy lỗi thời này sao có thể đến Trái đất nhỉ?”

“Có người đưa chúng đến đây.” Ứng Hàn Thời đáp.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Cẩn Tri mới để ý, bọn cô đã chạy một đoạn khá xa. Lúc này, trời đã sáng, rừng cây phía trước ngày càng thưa thớt, địa thế càng rộng mở, các tảng đá và vách núi cũng ngày càng nhiều hơn. Đám người máy tí hon đang lướt trên bề mặt một tảng đá, lao về phía trước.

Ứng Hàn Thời đột nhiên tăng tốc, nhanh chóng đuổi kịp bọn chúng. Anh giữ chân Cẩn Tri bằng một tay, cúi xuống nhặt một người máy rồi đưa đến trước mặt cô.

Cẩn Tri quan sát người máy. Nó dường như vô cùng hoảng sợ, chỉ liếc phải liếc trái mà không dám động đậy.

“Em có muốn chơi với nó không?” Ngữ điệu của anh thản nhiên như đang hỏi cô có muốn ăn kem hay không.

Cẩn Tri giơ tay định cầm nhưng lại rụt về: “Nó có cắn tôi không?”

“Đợi một lát.” Ứng Hàn Thời giơ người máy tí hon ra trước mắt mình. Nó liền ngẩng đầu nhìn anh.

“Sinh vật Nano.” Anh nghiêm giọng: “Cô ấy không phải là người mà ngươi có thể mạo phạm. Hãy ghi nhớ điều đó, bằng không, ta sẽ cho người vào lò nấu lại.”

Cẩn Tri không ngờ anh lại răn đe nó. Vào thời khắc này, trông anh rất lạnh lùng và uy nghiêm.

Người máy tí hon hiển nhiên có thể nghe hiểu lời anh. Nó ra sức xua tay, tỏ ý không dám. Lúc này, Ứng Hàn Thời mới đưa nó cho Cẩn Tri.

Cẩn Tri dè dặt nhận lấy người máy. Nó đứng bất động trong lòng bàn tay cô, ngẩng đầu liếc cô một cái rồi lại cúi gằm mặt.

Cẩn Tri mỉm cười, chọc nhẹ vào người nó. Nó để yên cho cô sờ, miệng phát ra tiếng “bíp bíp”, cũng không biết nói gì.

Cô yên lặng ngắm thân hình nhỏ bé trơn láng của nó. Người máy Nano làm cảnh ư? Cô không nỡ bắt nạt nó, lại nằm sấp xuống lưng Ứng Hàn Thời.

Một lúc sau, cô hỏi nhỏ: “Có phải mày cũng đến từ Tinh vân Hồ Điệp hay không?”

Người máy tí hon đột nhiên ngẩng mặt, gật đầu lia lịa: “Phù phù phù...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 41**

Chương 41

Cẩn Tri chưa kịp phản ứng, nó đã ôm lấy ngón cái của cô lắc lư cứ như gặp được người thân. Cô bất giác nhướng mày nhìn Ứng Hàn Thời.

Anh vẫn giữ nguyên tốc độ bám theo đám người máy Nano. Nghe câu hỏi của cô mà anh không hề có phản ứng, lại liên tưởng tới tiết lộ của Tiêu Khung Diễn, có thể thấy, anh đã sớm nhận ra, chúng cũng đến từ quê nhà của anh.

Trong lòng Cẩn Tri đột nhiên xuất hiện cảm giác xót xa. Không biết anh có tâm trạng thế nào khi gặp đồng hương, dù chúng chỉ là những "người ngoài hành tinh lỗi thời". Một lúc sau, cô lại nghĩ đến một vấn đề khác, liền ghé sát tai anh hỏi nhỏ: "Ứng Hàn Thời, các anh ở Trái đất đông như vậy, liệu có ý định xâm lược hành tinh chúng tôi không?"

Ứng Hàn Thời hơi ngây ra, cúi đầu cười khẽ một tiếng.

"Có gì đáng buồn cười chứ?"

Anh lại ngẩng đầu, ánh mắt trở nên xa xăm. Một lúc sau, anh mới từ tốn mở miệng: "Cẩn Tri, tôi đã là một quân nhân lưu vong. Không có hành tinh mẹ, làm sao có thể nói đến chuyện xâm lược?"

Cẩn Tri im lặng, vô thức dõi mắt lên bầu trời. Trên đời này có lẽ rất ít người gọi mảnh đất dưới chân là "hành tinh mẹ", nhưng khi Ứng Hàn Thời thốt ra miệng, tại sao cô lại có cảm giác bi thương đến thế?

Cả hai yên lặng một lúc, chỉ có người máy tí hon hết nhìn Cẩn Tri rồi lại nhìn Ứng Hàn Thời bằng ánh mắt nghi hoặc.

Lúc này, bên dưới vách núi xuất hiện một hang động khá lớn. Đám người máy Nano lần lượt chạy vào hang, mất hút trong bóng tối. Người máy ở

trên lòng bàn tay cô cũng giơ tay lên vẫy vẫy rồi nhảy xuống đất, phóng như bay vào hang.

Ứng Hàn Thời dừng bước ở cửa hang, thả Cẩn Tri xuống đất, đồng thời lên tiếng: “Chúng ta đến rồi.”

Cẩn Tri dõi mắt vào hang động tối đen. Có lẽ đây là sào huyệt cuối cùng của chúng. Họ đứng đợi một lúc, ba người đàn ông mới chạy tới nơi, ai nầy đều thở hồng hộc. Phát hiện thần sắc Ứng Hàn Thời vẫn thư thái, chỉ có trán lấm tấm chút mồ hôi, Nhiếp Sơ Hồng liền vỗ vai anh: “Giỏi lắm!” Trang Xung không lấy gì làm lạ, bởi vì cao thủ trong tâm niệm của anh ta phải là như vậy. Cố Tế Sinh mặt mũi nhợt nhạt, mở miệng chất vấn: “Anh có phải là con người không đấy? Cõng Cẩn Tri còn chạy nhanh thế.”

Cẩn Tri lập tức trả lời thay Ứng Hàn Thời: “Chẳng phải tôi đã nói rồi hay sao? Anh ấy là bộ đội đặc chủng mà.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Cô ấy tương đối nhẹ.”

Trong lòng Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy hết sức ngọt ngào.

Hang động tối om, bên trong vắng lặng, chỉ thỉnh thoảng vang lên âm thanh khe khẽ, chắc là đám người máy tí hon đang di chuyển. Nhóm Cẩn Tri bật đèn pin, đi vào bên trong. Hang động rất rộng, nóc tương đối cao, hai bên vách trơn nhẵn. Khi lia đèn pin, thậm chí họ có thể nhìn thấy một, hai người máy thấp thoáng ở phía trước.

“Không biết bên trong có gì?” Nhiếp Sơ Hồng hỏi.

Mọi người đều lặng thinh. Có lẽ bởi vì người máy tí hon không có khả năng tấn công nên họ không cảm thấy quá căng thẳng và sợ hãi. Trang Xung mở miệng hỏi: “Tri, đối tượng chúng ta tìm kiếm chẳng phải yêu quái mà là người máy, lẽ nào họ là người ngoài hành tinh hay sao?”

Cẩn Tri không trả lời. Cả nhóm đi khoảng mười phút, phía trước xuất hiện tia sáng. Ứng Hàn Thời đang dẫn đầu lập tức dừng bước, mọi người cũng đứng lại.

Nơi này có lẽ gần mặt đất, vách đá mọc đầy cành lá và dây leo, nóc hang có mấy cái lỗ lớn, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào. Chỗ bọn họ đứng đều được chiếu sáng, trong khi nửa còn lại của hang động vẫn tối lờ mờ. Mọi người đều nhìn thấy một vật lớn trong bóng tối, không rõ là tảng đá hay thứ gì?

Đám người máy tí hon đều tụ tập ở nơi có ánh sáng. Chúng đứng một chỗ, ngẩng đầu trừng mắt với những vị khách không mời rồi thì thà thì thầm. Sau đó, chúng giang rộng đôi cánh tay nhỏ xíu như muốn ngăn không cho họ tiến lại gần vật thể to lớn kia.

Ứng Hàn Thời kéo Cẩn Tri ra sau lưng rồi quan sát vật thể bí ẩn. Đúng lúc này, một thanh âm trầm khàn vang lên: “Người máy hãy tránh ra, để bọn họ qua đây.”

Lời nói vừa dứt, đám người máy tí hon đưa mắt nhìn nhau rồi lặng lẽ đứng tránh sang một bên, nhường lối cho nhóm Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, chăm chú nhìn đối phương: “Anh là ai?”

Người đó im lặng trong giây lát rồi chậm rãi mở miệng: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân Hà không còn Đế quốc nữa. Tôi là hạ sĩ người máy thuộc hạm đội số Bảy của Đế quốc Diệu Nhật cách ba ngàn năm ánh sáng. Tôi đã trôi giạt đến phương này, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày được gặp người Trái đất.”

Cẩn Tri giật mình khi nghe thấy hai câu thơ đầu tiên. Cô lập tức quay sang Ứng Hàn Thời. Anh vẫn đứng yên, ánh mắt tĩnh lặng, nhưng cô bất giác cảm thấy dáng vẻ của anh vô cùng cô độc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 42: Bảy trăm năm sau**

Chương 42: Bảy trăm năm sau

Trong ký ức của Ứng Hàn Thời, lần cuối cùng anh nhìn thấy đồng đội là trước khi trận chiến cuối đánh quân nổi loạn diễn ra. Anh đứng trong buồng chỉ huy của lô cốt "Phượng Hoàng Hiệu", còn họ quỳ khóc bên ngoài cánh cửa. Sau đó, anh quay người đi vào nơi tăm tối.

Ứng Hàn Thời từng đoán, đối tượng ẩn náu trên núi Y Lam rất có thể là người của quân nổi loạn lưu vong. Bởi theo anh được biết, trước khi Diệu Nhật rơi đã có một bộ phận tàn quân lái phi truyền trốn mất. Tuy nhiên, anh không ngờ, hôm nay lại gặp một người máy tự xưng là binh sĩ của quân đội Đế quốc ở nơi đây.

Tướng quân bách chiến tử, chiến sĩ thập niên quy.

(Tướng quân bách chiến tử, chiến sĩ thập niên quy có nghĩa là tướng sân và binh sĩ ở chiến trường một thời gian dài, trải qua nhiều trận chiến, có người hi sinh, có người may mắn sống sót trở về)

Anh chợt nhớ tới khoảng thời gian dài đằng đẵng khi ở trên chiếc phi thuyền trôi dạt. Thiên hà mãi mãi yên tĩnh, phía trước vĩnh viễn tối tăm. Ở vào hoàn cảnh đó, trái tim con người thật sự bị nỗi cô đơn nhấn chìm.

Trong lúc thất thần, anh chợt cảm thấy lòng bàn tay chạm phải một thứ mềm mại, ngay sau đó bị nắm chặt.

Ứng Hàn Thời quay sang Cẩn Tri. Cô vẫn điềm tĩnh dõi mắt về phía người máy. Sau đó, cô kiễng chân, ghé sát mặt, phả hơi thở mềm mại vào tai anh, thì thầm: "Anh có định nhận đồng hương không?"

Ứng Hàn Thời khẽ lắc đầu, siết chặt tay cô. Ba người đàn ông phía sau đều chú ý đến họ. Gặp người máy ngoài hành tinh vốn là một chuyện

không thể tưởng tượng nổi, vậy mà Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời còn thì thầm to nhỏ như giữa chốn không người.

Cẩn Tri hơi bất ngờ khi Ứng Hàn Thời không định tiết lộ thân phận, bởi vì ở đây còn có người khác hay sao? Anh làm vậy chắc có lý do của mình.

Hai người máy Nano leo lên vách đá châm ngọn đèn dầu, hang động được thắp sáng trong giây lát. Người máy ở phía đối diện cũng dần trở nên rõ nét. Anh ta không giống với sự tưởng tượng của Cẩn Tri, thân hình rất cao lớn, chân tay thô kệch, xem ra còn lớn hơn cả Tiêu Khung Diễn.

Người máy nằm trên một tảng đá cực lớn. Vỏ kim loại của anh ta có dấu vết han gỉ, thân thể bị tổn hại nhiều chỗ. Chân anh ta bị mất một đoạn, để lộ những sợi dây kim loại nham nhở, đôi mắt đỏ nhìn bọn họ chăm chú.

“Hy vọng không làm quý vị hoảng sợ.” Anh ta nói.

“Không đâu.” Ứng Hàn Thời đáp.

Người máy động đậy thân thể, phát ra tiếng kim loại va chạm sắc lạnh. Anh ta lại cất giọng ồm ồm: “Có lẽ số phận đã định nên tôi mới được gặp người Trái đất vào những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Nếu không phải vô tình có được con chip năng lượng, giúp tôi sống sót mấy trăm năm nay, sinh mệnh của tôi đã kết thúc từ lâu. Hiện tại, chút năng lượng này cũng sắp cạn kiệt rồi.

Bắt gặp dáng vẻ này của tên người máy, Cẩn Tri đã không đành lòng. Bây giờ nghe anh ta nói vậy, cô bất giác quay sang Ứng Hàn Thời. Tuy nhiên, thần sắc của anh vẫn không có gì thay đổi.

“Sao các vị lại đến đây?” Người máy hỏi: “Là vì con chip đó à?”

Cẩn Tri và mấy người đàn ông đều không hiểu “con chip” là gì nên giữ im lặng. Ứng Hàn Thời đáp: “Chúng tôi chỉ đi ngang qua, không có ý định

cướp đồ của anh.”

“Đúng thế.” Trang Xung phụ họa. Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh gật đầu.

Người máy yên lặng một lúc rồi lên tiếng: “Các vị có thể giúp tôi một việc không?”

“Anh nói đi!” Ứng Hàn Thời đáp.

Anh ta ngóc đầu, dõi mắt lên nóc hang: “Sau khi sinh mệnh của tôi kết thúc, xin các vị hãy chôn tôi xuống đất, để tôi nằm ngửa, ngước lên bầu trời.”

Anh ta lại cúi xuống, nhìn đám người máy tí hon đang hoang mang: “Chúng là đồ chơi của đám nhà giàu được tôi phát hiện trong chiếc phi thuyền dùng để bỏ chạy. Chúng là bạn bè duy nhất của tôi trên Trái đất này. Tôi biết vừa rồi các vị không bắt, cũng không làm tổn thương chúng. Nếu rơi vào tay người khác, chỉ e chúng sẽ rất thảm. Các vị có thể để chúng tiếp tục sống ở khu rừng này cho đến hết cuộc đời hay không?”

“Được.” Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng: “Anh đã có lời cam kết của tôi.”

Mọi người đều im lặng, ánh mắt hơi xao động. Hôm nay được tận mắt chứng kiến sự việc, tuy vẫn chưa hết sốc nhưng sau khi nghe lời thỉnh cầu của người máy, tâm trạng Nhiếp Sơ Hồng trở nên nặng nề. Anh ta tiến lên một bước, gật đầu: “Tôi cũng hứa với anh. Tôi sống ở vùng núi này, từ nay về sau sẽ cố gắng bảo vệ chúng trong khả năng của mình.”

“Cám ơn các vị.” Người máy khẽ đáp.

“Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc.” Giọng ồm ồm của tên người máy lại một lần nữa vang vọng trong hang động, mang lại cảm giác u ám hơn trước đó.

“Còn chúng ta vĩnh viễn trung thành với chuyện... lang thang.” Nói đến đây, đôi mắt đỏ của anh ta đột nhiên tắt lịm. Sau đó, người máy nằm bất động, không phát ra bất cứ thanh âm nào nữa.

Ứng Hàn Thời vẫn giữ nguyên tư thế chắp hai tay sau lưng. Đám người máy Nano ngây ra vài giây, sau đó nhảy lên thân thể người máy to lớn kia, phát ra tiếng “hu hu”.

Một lúc sau, Nhiếp Sơ Hồng nói: “Chúng ta chôn anh ta đi!”

Trang Xung: “Được.”

Cố Tế Sinh hạ giọng: “Không ngờ điều chúng ta tìm thấy lại là một kết cục thế này.”

Trong chiếc xe việt dã đỗ ở khu rừng phía xa xa, Tiêu Khung Diễn buông máy liên lạc, cúi đầu lau mắt.

“Tiểu Tri...” Anh ta lẩm bẩm: “Tiểu John buồn quá!”

***

Mặt trời lên cao, khu rừng sau cơn mưa một màu xanh mướt. Nhiếp Sơ Hồng chọn nơi có địa thế tương đối cao và bằng phẳng, rồi cùng Trang Xung cầm xẻng đào hố. Người máy vừa qua đời đã được bọn họ đặt bên cạnh, trông chẳng khác nào đống sắt vụn.

Cố Tế Sinh ngồi trên bãi cỏ cách đó không xa, lặng lẽ nhìn bọn họ. Một lúc sau, anh ta cất cao tiếng hát:

“Khoang thuyền vũ trụ của em

Tỏa ra ánh sáng vàng

Tôi ở một góc, ngẩng đầu dõi theo em...”

Cẩn Tri lặng người. Cô từng nghe qua ca khúc này, là bài “Bảy trăm năm sau” của Trần Dịch Tấn mà cô cũng rất thích. Cố Tế Sinh đột nhiên hát lên, không ngờ lại hợp cảnh, hợp tâm trạng đến thế.

“Thiên thể tối đen, hoa lá cây cỏ chưa từng lưu lại.

Em đang rơi lệ phải không?

Những bông hoa mọc trên gò cát, khiến nơi nghèo khó của chúng ta đẹp đẽ như bức họa...

Tôi đã không nhớ nổi những ngày phong trào tiến hóa rầm rộ

Tôi dùng ánh đèn rực rỡ tạo ra niềm yêu thích.

Tuy tôi và em bị các ngôi sao khinh bỉ

Chúng ta nghèo túng nhưng vẫn có được tình cảm lâu bền...”

Rừng núi bao la bát ngát, tiếng hát của Cố Tế Sinh tựa như dòng suối dịu dàng và bi thương, chảy qua đồi núi, xuyên vào trời mây. Mọi người đều yên lặng lắng nghe. Đám người máy Nano cũng đi đến đằng sau anh ta, ngẩng đầu nghe chăm chú. Một lúc sau, chúng nắm tay nhau thành hàng dài, lắc lư theo lời ca.

Cẩn Tri đi xuống dốc núi, nhìn thấy Ứng Hàn Thời đứng một mình ở đó. Anh chắp hai tay sau lưng, dõi mắt về phương xa. Cô đi đến bên anh, ngồi xuống chống cằm, lặng lẽ ngắm nhìn anh. Người đàn ông này lúc nào cũng đứng thẳng người, tựa như bức tranh thủy mặc dịu dàng.

“Ứng Hàn Thời!” Cẩn Tri lên tiếng.

Anh liền quay đầu về phía cô. Cô vỗ vỗ bãi cỏ: “Anh ngồi đi, đừng đứng mãi thế.”

Ứng Hàn Thời lặng lẽ đi đến bên cô ngồi xuống, hai tay đặt lên đùi. Cẩn Tri nghĩ, từ phong thái và cử chỉ của anh, chắc chắn anh không phải là người lính bình thường mà phải là một cấp bậc sĩ quan. Tuy nhiên, anh còn khá trẻ nên quân hàm chắc cũng không cao. Tiêu Khung Diễn khoe anh từng lập nhiều chiến công gì đó nên có lẽ là một sĩ quan bậc trung. Vừa rồi tận mắt chứng kiến cái chết của người lính lưu vong như mình, trong lòng anh hẳn cũng rất buồn.

Nếu đổi lại là người phụ nữ khác, gặp tình cảnh này sẽ dịu dàng an ủi, hoặc cùng anh rơi lệ. Nhưng Cẩn Tri cảm thấy, việc đó không cần thiết. Mỗi người khi gặp phải chuyện buồn, nếu người bên cạnh chưa từng đích thân trải qua thì sẽ chẳng thể cảm nhận được nỗi đau của đối phương.

Cô hỏi thẳng: “Ứng Hàn Thời, anh buồn lắm phải không?”

Anh ngẩng đầu, dõi mắt về phía trước: “Ừ. Dù sao anh ta cũng là người dân của Đế quốc.”

“Vậy anh có muốn khóc không? Nếu anh muốn, tôi sẽ đi chỗ khác.”

Ứng Hàn Thời liền quay đầu về phía cô. Hai người ngồi gần nhau, cô có thể nhìn thấy hình bóng của mình trong đôi mắt anh. Sau đó, anh mỉm cười: “Cẩn Tri, đàn ông không nên rơi lệ.”

Cẩn Tri: “Vâng.”

Hai người đều yên lặng. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung vẫn tiếp tục đào hố trên dốc núi, còn Cố Tế Sinh vẫn cất cao tiếng hát.

Cẩn Tri lại liếc Ứng Hàn Thời. Cô nghĩ bụng, người đàn ông này có ngoại hình tuấn tú, nho nhã, lần trước còn bị thuộc hạ của Hắc Long kêu là mặt hoa da phấn, nhưng trên thực tế, con người anh đàn ông vô cùng.

Link bài "Bảy trăm năm sau" của Trần Dịch Tấn: mp3.zing /bai-hat/700-n ... -Chan/IW6A760W.html

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 43: Cho em nụ hôn dịu dàng**

Chương 43: Cho em nụ hôn dịu dàng

Buổi sáng sớm, vùng núi tương đối giá lạnh. Một cơn gió thổi qua, Cẩn Tri liền hắt xì. Ứng Hàn Thời lập tức hỏi: “Em lạnh phải không?”

Cô so vai thay câu trả lời. Anh hơi nhíu mày. Hôm nay, anh mặc sơ mi, bên ngoài là áo khoác thể thao nên không thấy lạnh. Cẩn Tri đoán, chắc chắn anh sẽ cởi áo khoác ình.

Nào ngờ, Ứng Hàn Thời cất giọng nghiêm nghị: “Sau này em phải tăng cường rèn luyện thân thể mới được. Nếu cảm thấy lạnh thì đứng lên vận động một lúc đi!”

Cẩn Tri lại hắt xì. Cứ tưởng người đàn ông này sẽ ình mượn áo nhưng anh không hề đả động tới, trong lòng cô có chút không vui. Cô liếc anh một cái: “Dù cởi áo chắc anh cũng chẳng cảm thấy lạnh đúng không?”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Ừ.”

“Thế thì anh cho tôi mượn đi!”

Ứng Hàn Thời sửng sốt, Cẩn Tri thản nhiên nhìn anh. Im lặng vài giây, anh quay mặt đi chỗ khác: “Được thôi.”

Anh nhanh chóng cởi áo rồi khoác lên người cô. Cẩn Tri nói cám ơn, cảm thấy hơi ngượng vì sự chủ động của mình.

Áo khoác của anh tương đối mỏng nhưng chất vải mềm mại, phảng phất còn lưu lại hơi ấm của người đàn ông, khiến cô thấy dễ chịu.

Cẩn Tri lại nhìn về phía Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung. Vài giây sau, khóe mắt cô vô tình liếc qua Ứng Hàn Thời. Anh quay đi chỗ khác, đang cởi cúc áo sơ mi.

Cẩn Tri lên tiếng: “Anh làm gì thế?”

Ứng Hàn Thời cất giọng dịu dàng: “Tôi sắp xong rồi.”

Chợt hiểu ra vấn đề, cô vội nói: “Ứng Hàn Thời, tôi chỉ mượn áo khoác thôi... Anh không cần cởi sơ mi đâu.”

Ứng Hàn Thời liền dừng động tác. Sau đó, anh nhanh chóng cài cúc áo rồi từ từ quay người, nhưng vẫn không nhìn cô.

Cẩn Tri nhoẻn miệng cười: “Anh chưa bao giờ cho người khác mượn áo để chống rét đúng không?”

“Ừ.” Anh từ tốn đáp: “Các binh sĩ rất cường tráng, không cần mượn áo người khác.”

Dù bị lạnh đi chăng nữa, chắc họ cũng sẽ không mượn của anh. Cẩn Tri lại cười tủm tỉm. Đợi mặt anh hết đỏ, cô mới đứng lên: “Chúng ta quay về thôi.”

“Ừ.” Anh cũng đứng dậy.

Vừa định bước đi, Cẩn Tri đột nhiên ngoảnh đầu về phía khu rừng ở bên dưới. Ứng Hàn Thời cũng dõi theo ánh mắt cô.

“Dưới kia hình như có người.” Cô nói.

“Em cũng... nhìn thấy à?” Anh hỏi lại.

“Tôi không chắc, nhưng vừa rồi dường như có bóng người vụt qua.”

“Có hơn mười người, đều là người Trái đất.” Anh nói.

Đúng lúc này, máy liên lạc reo vang, giọng nói đầy hưng phấn của Tiêu Khung Diễn truyền tới: “Đúng là oan gia ngõ hẹp. Lão đại, anh đoán ai đang ở đó?”

“Ai?”

“Chính là Hắc Long, tên tội phạm đang bị truy nã, người lần trước mạo phạm đến anh ấy. Em đã đối chiếu với hình ảnh trên lệnh truy nã của cảnh sát. Chắc hắn ẩn núp trong khu rừng núi này, nên mới dễ dàng bám theo nhóm của anh.” Tiêu Khung Diễn “hừ” một tiếng: “Lão đại, đồng hương người máy đã chết, tâm trạng của em rất tệ. Em có thể dùng khẩu pháo ánh sáng trên ô tô giải quyết bọn chúng không?”

Nếu trước kia nghe đến lũ tội phạm cực kỳ hiểm ác này, chắc Cẩn Tri sẽ toát mồ hôi lạnh. Bây giờ có Ứng Hàn Thời ở bên cạnh, tâm trạng của cô tương đối nhẹ nhõm. Nghe Tiêu Khung Diễn nói vậy, cô chỉ cảm thấy buồn cười.

“Không cần.” Ứng Hàn Thời đáp.

Anh tắt máy liên lạc rồi nói với Cẩn Tri: “Cứ bình tĩnh xem xét tình hình trước đã.”

Cẩn Tri gật đầu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Hai người đứng sau lùm cây rậm rạp trên sườn núi, lặng lẽ quan sát bên dưới. Cách đó không xa, Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng đã đào xong hố, đang chôn cất người máy.

Cẩn Tri chợt phát hiện cành cây ở bên dưới động đậy. Cô nói nhỏ: “Chúng đến rồi.”

Nhưng đợi một lúc vẫn không thấy ai xuất hiện, trong khi đó lại có một làn khói trắng bay lên không trung, mang theo một mùi nhức mũi.

“Đó là thứ gì vậy?” Cô hỏi.

Vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời liền giơ tay bịt mũi cô: “Đừng ngửi.”

Nhưng không còn kịp nữa, Cẩn Tri cảm thấy đầu óc quay cuồng, cơn buồn ngủ như sóng lũ dội đến.

“Ứng Hàn Thời...” Trước mắt đột nhiên tối đen, sau đó cô liền ngất lịm.

Ứng Hàn Thời vội đỡ lấy Cẩn Tri. Sắc mặt cô nhợt nhạt, mắt nhắm nghiền, hơi thở nặng nề. Anh bế ngang người cô rồi ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Ngoài cửa hang trên dốc núi, Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đã gục xuống đất. Cố Tế Sinh ngồi cách đó không xa đứng dậy, chạy tới chỗ bọn họ. Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, anh ta cũng bất tỉnh. Chỉ có đám người máy tí hon là hoảng hốt nhảy lên nhảy xuống quanh ba người.

“Tiểu John, có chuyện gì vậy?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn nhanh chóng trả lời: “Báo cáo Boss, đó là đám người Trái đất vô liêm sỉ. Bọn chúng đã đốt một loại rễ cây nào đó, khói của nó khiến con người rơi vào trạng thái hôn mê. Những tên tội phạm chuyên nghiệp ở vùng rừng núi hoang dã đều nắm rõ mấy trò này. Có điều anh cứ yên tâm, họ sẽ tỉnh lại sau năm, sáu tiếng đồng hồ, thân thể không bị tổn thương.”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đã nhìn thấy mấy bóng người thấp thoáng trong rừng cây bên dưới.

“Cô ấy cũng bị ngất lâu như vậy sao?”

Tiêu Khung Diễn ở đầu bên kia hơi sửng sốt. Từ trước đến nay, Ứng Hàn Thời rất hiếm khi nổi nóng. Dù tức giận, anh cũng chẳng bao giờ tỏ ra hung dữ, mà vẫn giữ thái độ điềm tĩnh và ôn hòa, chỉ là giọng nói lạnh lùng hơn. Nhưng không hiểu nguyên nhân tại sao, từ Tiêu Khung Diễn đến các sĩ quan và binh lính đều rất sợ thấy anh tức giận.

Vào thời khắc này, ngữ khí của anh đã có chút khác thường. Tiêu Khung Diễn vội lên tiếng: “Tất nhiên không lâu đến thế. Em sẽ lập tức điều chế thuốc giải độc, có thể mang đến cho anh trong vòng một tiếng đồng hồ.”

Nghe Ứng Hàn Thời khẽ “ừ” một tiếng, anh ta thở phào nhẹ nhõm. Chợt nhớ ra một chuyện, Tiêu Khung Diễn liền lên tiếng: “Cũng có cách đơn giản hơn đấy. Anh không bị khói độc ảnh hưởng là bởi vì Đế quốc đã tiến hành kế hoạch miễn dịch cho toàn dân từ lâu. Chất dịch trong cơ thể của anh chứa một loại kháng thể. Chắc anh cũng biết, thuốc phòng dịch cơ bản của chúng ta được coi là linh dược vạn năng đối với người Trái đất. Vì vậy, hì hì... chỉ cần anh hôn mấy người đang bị ngất xỉu, cho họ tí nước bọt của anh là họ sẽ tỉnh ngay.”

Ứng Hàn Thời mãi vẫn không có phản ứng.

“Lão đại! Lão đại!” Tiêu Khung Diễn đột nhiên thất thanh: “Lão đại, không phải anh định hôn tất cả mọi người đấy chứ?”

“Tiêu Khung Diễn... Chú ngậm miệng lại đi.”

“A...”

***

Ánh nắng chói chang chiếu xuống kẽ lá, mang lại cảm giác ấm áp. Ứng Hàn Thời bế Cẩn Tri nhảy lên ngọn cây lớn. Nơi này cành lá rậm rạp, có thể trốn đám tội phạm, đồng thời có thể quan sát nhất cử nhất động của chúng.

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống chạc cây. Mặc dù vẫn bất tỉnh nhưng có lẽ cảm thấy khó chịu nên cô khẽ chau mày. Ứng Hàn Thời nhìn người phụ nữ trong lòng. Vừa rồi chứng kiến cô bị ngất lịm, đúng là anh đã tức giận. Mặc dù tâm trạng không được bình tĩnh, dù biết trong người mình có chất

kháng thể, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện "đánh thức" Cẩn Tri bằng cách đó.

Nhưng sau khi được Tiêu Khung Diễn nhắc nhở, anh bắt đầu dán mắt vào đôi môi cô. Ý nghĩ này như sợi dây leo cắm rễ sâu trong lòng anh, mà anh không thể nào dứt bỏ cũng như né tránh. Gương mặt Ứng Hàn Thời dần ửng hồng. Anh nhắm mắt, từ từ cúi xuống...

Khi hai người sắp chạm môi, cảm nhận được hơi thở của cô phả vào mặt mình, Ứng Hàn Thời liền ngoảnh đầu sang một bên.

"Ứng Hàn Thời!" Đúng lúc này, Cẩn Tri gọi khẽ một tiếng.

Anh quay đầu, thấy cô lẩm bẩm trong cơn hôn mê. Một lúc sau, anh đỡ khuôn mặt cô rồi phủ môi xuống.

***

Trong lúc mê man, Cẩn Tri chỉ cảm thấy đầu rất đau, mắt cũng không mở nổi. Vào một khoảnh khắc nào đó, cô tựa như tìm lại được ý thức, đầu óc tỉnh táo hơn một chút. Bỗng dưng một thứ mềm mại áp xuống môi cô, mang theo hương vị quen thuộc. Tuy nhiên, cô nhất thời không nhớ ra là ai.

Đôi môi bị tách ra, đầu lưỡi dịu dàng xâm nhập. Bởi vì nụ hôn này, toàn thân Cẩn Tri trở nên cứng đờ. Cô đột nhiên bừng tỉnh. Trong một thời khắc phẫn nộ, cô liền vung tay mà chưa kịp suy nghĩ.

Một tiếng "bốp" giòn giã vang lên. Cẩn Tri liền mở mắt, ngây người trong giây lát. Ứng Hàn Thời ở ngay trước mắt cô, gương mặt đỏ lựng, ánh mắt ngời sáng. Sau lưng anh, cái đuôi dài nhẹ nhàng ngoe nguẩy.

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 44: Sinh vật đồ chơi**

Chương 44: Sinh vật đồ chơi

Cành lá đung đưa trong gió, ánh nắng vàng lấp lánh, xung quanh vô cùng tĩnh lặng. Cẩn Tri nhìn vệt đo đỏ trên má Ứng Hàn Thời, nghi hoặc hỏi: "Vừa rồi… anh làm gì vậy?"

Ứng Hàn Thời lặng thinh, ngoảnh mặt đi chỗ khác. Nhịp tim Cẩn Tri đập loạn xạ trong lồng ngực, cô chẳng biết nói gì, nhổm người bám vào cành cây: "Tôi xuống đây."

Đúng lúc này, máy liên lạc trên cổ tay anh reo vang, giọng nói oang oang của Tiêu Khung Diễn truyền tới: "Tiểu Tri, cô đừng trách Boss…" Sau đó, anh ta kể lại ngọn nguồn câu chuyện.

"Boss đã rất tức giận khi thấy cô bị ngất. Nếu không hôn, cô sẽ bất tỉnh mất tiếng liền. Hơn nữa, Boss cũng sẽ hôn cả Tiểu Hồng, Tiểu Sinh và Tiểu Xung." Anh chàng người máy tỏ ra nghiêm túc: "Boss của chúng tôi là người đàn ông vô cùng thuần khiết, lần này anh ấy phải hi sinh bản thân..."

Ứng Hàn Thời vẫn ngồi bất động, đôi bàn tay đặt trên đùi nắm chặt. Tâm trạng phức tạp của Cẩn Tri lập tức bay biến, cô cảm thấy hết sức áy náy.

Cô giơ tay chạm vào má anh. Anh hơi ngẩn người, từ từ quay đầu sang một bên, như muốn né tránh sự đụng chạm của cô. Tuy nhiên, thái độ của anh không mấy kiên quyết nên ngón tay cô vẫn lướt qua làn da anh.

Cẩn Tri thả tay xuống: "Tôi xin lỗi."

"Cẩn Tri!" Anh nhìn cô: "Tôi mới là người nên nói lời xin lỗi."

Cẩn Tri càng mềm lòng. Cô nghĩ thầm, anh là người đàn ông chính trực lương thiện biết bao. Anh làm vậy chỉ nhằm mục đích giải độc cho cô, thế mà còn tự trách bản thân.

“Ứng Hàn Thời, anh không cần xin lỗi, bởi tôi không để bụng đâu.” Đây là câu anh từng nói với cô.

“Nhưng tôi lại để ý.” Thốt ra câu này, có nghĩa Ứng Hàn Thời đã trực tiếp bộc bạch với cô cảm xúc mãnh liệt và tâm trạng phức tạp của mình. Mặt anh càng đỏ hơn, cái đuôi không ngừng đung đưa.

Tuy nhiên, tiết lộ về sự “hi sinh” của Tiêu Khung Diễn trước đó đã khiến Cẩn Tri hiểu ý của anh theo một hướng khác. Nghe câu này, trong lòng cô không rõ là mùi vị gì. Cô nghĩ, Tiểu John nói anh là người đàn ông thuần khiết, lẽ nào cô không phải hay sao? Anh mất đi nụ hôn đầu với cô trong một tình huống bất ngờ, nụ hôn thứ hai là vì cứu cô. Anh bận tâm đến chuyện đó, cô hoàn toàn có thể hiểu. Tuy nhiên, Cẩn Tri vẫn có chút không vui. Cô thản nhiên vỗ vai Ứng Hàn Thời: “Anh hãy nghĩ thoáng một chút đi.”

Ứng Hàn Thời nhìn cô, trong lòng có muôn vàn lời muốn nói nhưng đều tắc nghẽn ở cổ họng. Anh đành tiếp tục lặng thinh.

Một lúc sau, Cẩn Tri lấy lại tâm trạng bình tĩnh. Cảm thấy mình tức giận một cách vô cớ, cô hắng giọng: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, dõi mắt về đám tội phạm ở bên dưới. Lúc này, đôi tai nhọn và cái đuôi của anh đã biến mất. Anh bình thản đáp: “Chúng ta đợi thôi.”

Cẩn Tri hơi bất ngờ. Cô tưởng Ứng Hàn Thời sẽ lập tức nhảy xuống giải quyết bọn chúng nhanh gọn như lần trước.

“Đợi gì cơ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời trầm mặc. Anh cụp mi, đầu cúi xuống. Cẩn Tri bỗng dưng có cảm giác dáng vẻ của anh hơi ủ rũ.

Lúc này, đám tội phạm đã lộ diện khỏi rừng cây. Chúng mặc trang phục rằn ri màu xanh lục, ai nấy đều cao to cường tráng, mặt mày hung dữ. Có mấy tên còn vác súng, nhìn qua cũng biết là loại tội phạm chuyên nghiệp từng được huấn luyện.

Chúng lặng lẽ tiến gần tới chỗ ba người đàn ông vẫn đang bất tỉnh và đám người máy tí hon thẫn thờ vây quanh bọn họ.

“Anh không đi cứu mọi người sao?” Cẩn Tri hỏi, ánh mắt bất giác dừng lại ở khuôn miệng Ứng Hàn Thời.

Anh khẽ mím môi: “Tạm thời không cứu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi đang đợi “hắn” lộ diện.”

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri không khỏi kinh ngạc.

***

Hắc Long- tên tội phạm truy nã số một của Sở Công an tỉnh G là một người đàn ông to con, hung hãn. Hắn tầm ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, mặt vuông chữ điền, má trái có vết sẹo dài.

Tổ chức tội phạm do hắn cầm đầu từng hoạt động khắp cả nước, gây ra vô số vụ bắt cóc, cướp của, vận chuyển, buôn bán ma túy... Do cảnh sát tiến hành những cuộc tấn công mạnh mẽ nên tổ chức của hắn không ngừng bị thu hẹp, kiếm tiền ngày càng khó khăn. Hắn đã rút về vùng Tây Nam ba năm nay, thậm chí gần đây phải trốn chui trốn lủi trong rừng sâu để né tránh cuộc vây bắt của cảnh sát.

Lô hàng mà Hà Bì và Đậu Bì đánh mất mấy hôm trước vốn là nguồn kinh tế lớn nhất của Hắc Long thời điểm này. Bởi vì sự xuất hiện của đám Ứng Hàn Thời, hắn đã bị tổn thất nặng nề cả người lẫn của. Là dân xã hội đen

chính hiệu, lại vô cùng tàn ác thâm độc nên Hắc Long không thể bỏ qua cho bọn họ. Sau khi nhận được tin dữ, hắn lập tức thề độc: thù này không báo không làm người. Hắn sẽ không chỉ trả món nợ cho đám Ứng Hàn Thời, Nhiếp Sơ Hồng, mà còn có ý định giết vài đứa trẻ trong làng để giải hận.

Mấy hôm nay, Hắc Long và đàn em ở lì trong hang ổ để bàn tính làm thế nào bắt cóc đối phương. Một khi bắt được người, hắn định bán cơ quan nội tạng của đàn ông cho chợ đen, còn phụ nữ bán thẳng đi Quảng Đông, để đền bù thiệt hại trước đó.

Khác với đám đàn em luôn tỏ ra lỗ mãng khinh địch, Hắc Long vô cùng thận trọng và xảo quyệt. Biết đối phương có Ứng Hàn Thời từng là bộ đội đặc chủng và tay thầy giáo Nhiếp Sơ Hồng cũng không dễ đối phó, hắn liền cử người theo dõi từ xa, chờ đợi cơ hội thích hợp mới ra tay.

Không ngờ, cơ hội lại đến nhanh như vậy. Nhóm Ứng Hàn Thời vừa lên núi, Hắc Long lập tức cử người bám theo. Nhưng hắn cẩn thận dặn dò đàn em đừng đến quá gần bọn họ mà dùng ống nhòm quan sát từ xa.

Lúc nhóm Ứng Hàn Thời gặp “người khổng lồ”, đàn em của hắn cũng nhìn thấy một hình bóng cực lớn ở phía xa xa, khiến chúng sợ mất mật. Nhận được tin, Hắc Long cảm thấy đám người này không đơn giản nên bảo đàn em tiếp tục theo dõi.

Cho tới khi đứng ở đỉnh núi đối diện dùng ống nhòm quan sát, phát hiện ra đám người máy tí hon, sau giây phút sửng sốt ngắn ngủi, trong lòng Hắc Long ngập tràn niềm vui to lớn. Hắn vốn là người chẳng sợ trời đất lẫn ma quỷ, bất kể sinh vật nhỏ bé kia là gì, chỉ cần chiếm được chúng, chắc chắn hắn sẽ đổi đời.

Sau một hồi cân nhắc, hắn liền đưa ra kế sách. Đầu tiên, hắn cho đàn em đốt một lượng lớn rễ một loại cây có thể khiến con người rơi vào trạng

thái hôn mê, để tránh đối mặt trực tiếp với Ứng Hàn Thời và Nhiếp Sơ Hồng, rồi mới đi bắt các bảo bối tí hon.

Dưới ánh nắng chói chang, Hắc Long đứng trước cửa hang, hơn mười tên đàn em lăm lăm vũ khí trong tay. Ở dốc núi phía trước, Nhiếp Sơ Hồng, Trang Xung và Cố Tế Sinh nằm sấp dưới đất, vẫn hôn mê bất tỉnh. Người máy Nano hoảng sợ xúm vào một chỗ, miệng chúng phát ra thanh âm ríu rít như đang nói chuyện.

Đàn em của Hắc Long ban đầu còn e ngại, sau đó có tên mạnh bạo bắt một người máy lên quan sát rồi ném xuống đất, khiến người máy sợ hãi kêu the thé. Thấy các sinh vật nhỏ không hề chống cự, đám tội phạm liền cười ha hả. Hắc Long lặng lẽ quan sát người máy, khóe miệng nhếch lên.

“Lão đại, chúng ta làm gì bây giờ?” Một tên hỏi.

Hắc Long cất giọng lạnh lùng: “Bắt hết chúng lại, nhốt vào thùng cho tao. Chú ý đừng để con nào chạy thoát. Còn mấy thằng kia thì trói lại rồi đưa đi.” Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh bằng ánh mắt cảnh giác: “Bọn chúng còn một đôi nam nữ nữa. Chúng mày đi tìm nhanh lên.”

“Vâng.”

Đám thuộc hạ tỏa ra tìm kiếm, những người máy không ngừng la hét. Hắc Long đứng yên tại chỗ, quan sát xung quanh. Bất chợt nhìn thấy ngón tay của một người đàn ông đang nằm dưới đất khẽ động đậy, hắn hơi sửng sốt, nhưng lập tức cho rằng mình hoa mắt. Bởi một khi hít phải khói độc, con người dù khỏe mạnh đến mấy cũng bị ngất ít nhất năm, sáu tiếng đồng hồ, không thể tỉnh lại vào lúc này. Nghĩ đến đây, Hắc Long tiếp tục ngắm nhìn đám người máy tí hon.

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 45: Sinh vật đồ chơi 2**

Chương 45: Sinh vật đồ chơi 2

Cùng lúc ấy, trên cành cây rậm rạp cách đó không xa, Cẩn Tri hỏi Ứng Hàn Thời: “Đối tượng anh đang tìm là ai vậy?”

Ứng Hàn Thời dõi mắt về phía ba người đàn ông đang nằm dưới đất: “Lúc chúng ta gặp người khổng lồ, Tiêu Khung Diễn đã đo được một nguồn năng lượng cực lớn, trong khi người máy vừa qua đời nói, năng lượng trong con chip của anh ta đã cạn kiệt.

“Lẽ nào... anh ta nói dối hay sao?”

“Anh ta không biết thân phận của tôi nên khi nói dối, anh ta cũng không ngờ sẽ bị phát hiện.”

Não bộ Cẩn Tri hoạt động rất nhanh. Thảo nào Ứng Hàn Thời không ra mặt nhận đồng hương, thì ra lúc đó anh đã nảy sinh nghi ngờ. Cô bất giác quay sang người đàn ông, dường như anh lắm mưu mẹo hơn cô tưởng.

Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Sau khi chúng tôi đặt bức xạ năng lượng, người máy Nano liền trở nên nóng nảy, bộp chộp, nhanh chóng bị chúng ta phát hiện. Vì vậy, đối phương sẽ phải có biện pháp ứng phó. Em có nhận thấy, sau khi phát hiện ra người máy Nano, quá trình chúng ta đuổi theo chúng đến hang động rất thuận lợi, tựa như...”

Cẩn Tri giật mình, lập tức tiếp lời: “Chúng ta bị dụ đến đó?”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Tiếp theo, chúng ta phát hiện ra người máy sắp chết, tìm ra lời giải về truyền thuyết ma quỷ tồn tại ở vùng núi này suốt mấy chục năm, đồng thời được biết con chip sắp cạn kiệt năng lượng. Nếu không ai phát hiện ra điều bất thường, vụ này sẽ kết thúc ở đây.”

“Vì vậy, mọi điều chúng ta nhìn thấy chỉ là một cảnh tượng mà người nào đó đã sắp đặt từ trước?”

“Cũng không hẳn. Người máy đó đúng là dân Đế quốc chúng tôi. Hơn nữa, năng lượng của anh cũng thật sự cạn kiệt.”

“Vậy thì...” Cẩn Tri nghi hoặc.

Ứng Hàn Thời dõi mắt về phía xa xa: “Cẩn Tri, những điều Tiêu Khung Diễn giới thiệu về người máy Nano ở hành tinh chúng tôi thật ra vẫn chưa đầy đủ lắm. Bọn họ được chia thành hai loại, người máy chiến đấu và người máy đồ chơi. Ngoài loại tí hon, người máy đồ chơi còn có loại to bằng người bình thường như chúng ta. Trong con mắt người Trái đất, bọn họ tương tự thằng hề chuyên mua vui cho thiên hạ.”

Máy liên lạc vang lên tiếng thở dài khe khẽ của Tiêu Khung Diễn. “Bản thể của người máy Nano đồ chơi loại hình lớn rất đẹp.” Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Chức năng biến hình của họ càng hoàn hảo hơn người máy tí hon. Họ có thể biến thành bất cứ vật gì mà họ muốn. Ngoài ra, người máy đồ chơi Nano đều có đặc điểm chung như đỏm sáng, kiêu ngạo, tính tình trẻ con, yếu đuối và thíc h đóng kịch. Nếu có con chip, hắn sẽ có sức chiến đấu.”

Nghe anh nói vậy, trong lòng Cẩn Tri sôi sục. Một suy đoán không thể tin nổi dần trở nên rõ ràng trong đầu cô.

“Cẩn Tri, kế hoạch lên núi của chúng ta chỉ có mấy người biết. Hơn nữa, đối phương cũng phải biết trước mấy tiếng đồng hồ mới có thể bố trí một hình bóng hoàn hảo đến thế. Mục đích của hắn là muốn chúng ta dừng bước ở đây.”

Cẩn Tri chợt nhớ tới dáng vẻ của anh ta khi ngồi trên sườn núi uống rượu và ca hát, nhớ tới thái độ kiên nhẫn và dịu dàng của anh ta với bọn trẻ, nhớ tới chuyện anh ta bế Tiểu Kiệt cúi thấp người cám ơn cô khi thằng bé được cứu thoát, nhớ tới đôi mắt sáng ngời trên gương mặt bình thường

của anh ta. Cô cũng nhớ tới cảnh anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời, cất cao tiếng hát “Khoang tàu vũ trụ của em, phát ra ánh sáng vàng”.

Trong lòng chứa muôn vàn tâm tình phức tạp, cổ họng Cẩn Tri trở nên khô rát, chẳng thể thốt ra lời.

Sắc mặt Ứng Hàn Thời vẫn rất điềm tĩnh, ánh mắt nhìn người đó lộ vẻ ôn hòa. Người đàn ông đang nằm sấp dưới đất từ từ cuộn chặt hai bàn tay. Đám tội phạm vẫn cười nói và bận rộn, không hề để ý đến anh ta. Giây tiếp theo, anh ta đột nhiên chống tay xuống đất, đứng bật dậy.

Nhanh chóng có kẻ phát giác, há hốc mồm nhìn anh ta. Hắc Long cũng giật mình, gầm một tiếng, mấy tên thuộc hạ lập tức bao vây người đàn ông.

Anh ta lau vết bùn đất trên mặt, chậm rãi ngẩng đầu, đồng thời cất giọng nhẹ nhàng: “Tôi đã mất bao công sức mới xử lý êm xuôi vụ này, không ngờ lại bị các ngươi phá hoại.”

Đám tội phạm ngây ra, nhất thời không ai dám động thủ. Người đàn ông giơ tay chỉnh lại áo xống, sau đó nhìn thẳng vào bọn chúng, cười khẽ một tiếng: “Các ngươi đúng là lũ người Trái đất tham lam và ngu xuẩn.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 46: Biệt danh Tinh Lưu**

Chương 46: Biệt danh Tinh Lưu

Để có thể nhìn rõ Cố Tế Sinh, Cẩn Tri nằm sấp xuống cành cây, còn Ứng Hàn Thời chống một tay trên đầu cô, khiến hai thân thể áp sát.

“Ứng Hàn Thời!” Cô gọi khẽ tên anh. Anh cúi đầu chờ cô nói tiếp.

“Người Trái đất các cô gọi tôi là người ngoài hành tinh... Người Trái đất các ngươi đúng là ngu xuẩn...” Cô lẩm bẩm: “Có phải người ngoài hành tinh các anh mỗi khi bị lộ thân phận đều thẹn quá hóa giận, đến câu thoại cũng na ná như nhau?”

Ứng Hàn Thời mỉm cười. Vừa định lên tiếng, anh đột nhiên phát hiện mình đang ở rất gần Cẩn Tri. Tai cô ở ngay dưới cằm anh, còn lưng cô cũng chạm vào lồng ngực anh.

Mặt anh dần ửng đỏ, còn đôi mắt vẫn dõi thẳng về phía trước. Anh âm thầm đặt cánh tay còn lại xuống bên cạnh người cô. Như vậy, cô hoàn toàn ở trong lòng anh.

Cẩn Tri không hề để ý đến người đàn ông sau lưng mà tập trung tinh thần quan sát Cố Tế Sinh ở bên dưới.

Khi Cố Tế Sinh dứt lời, đám tội phạm ngây ra vài giây rồi bật cười hô hố. Chúng nhìn anh ta như nhìn một tên ngốc.

“Thằng này bị thần kinh rồi, tưởng mình là người ngoài hành tinh cơ đấy.”

“Ôi trời, còn người Trái đất nữa chứ... Ha ha ha!”

Trong bọn chúng, chỉ mình Hắc Long không cười. Hắn liếc qua đám người máy tí hon rồi dừng lại ở Cố Tế Sinh, trong lòng dội lên nỗi bất an. Hắn lập tức đưa mắt ra hiệu cho đàn em. Bọn chúng hiểu ý, từ từ bao vây

Cố Tế Sinh. Trong khi đó, Hắc Long lặng lẽ lùi về phía sau, tránh xa đám đông.

Cố Tế Sinh yên lặng nhìn chúng, khóe miệng khẽ nhếch lên. Đúng lúc này, một tên tội phạm ở đằng sau anh ta vung con dao bầu. Cố Tế Sinh không quay đầu, nhanh như chớp tung chân về phía đối phương. Tên đó hét lên một tiếng, bị anh ta đạp văng ra xa cả chục mét, cuối cùng đập người vào thân cây rồi rơi xuống đất, nằm bất động.

Cả đám tội phạm, bao gồm cả Hắc Long đều sững sờ. Người bình thường không thể có sức mạnh lớn đến vậy, cho dù là cao thủ võ thuật đi chăng nữa.

Cố Tế Sinh nở nụ cười lạnh lùng: “Đáng sợ không? Còn có chuyện đáng sợ hơn đang chờ các ngươi đấy.”

Đám tội phạm vẫn không hề phản ứng.

Trên chạc cây, Cẩn Tri không ngờ Cố Tế Sinh lại lợi hại đến thế. Cô bất giác ngoảnh đầu liếc Ứng Hàn Thời. Không biết trong hai người, ai giỏi hơn ai? Trông anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ, chắc lợi hại hơn người đàn ông kia rồi.

Máy liên lạc vang lên thanh âm cảm thán của Tiêu Khung Diễn: “Chậc chậc, quả nhiên là sinh vật đồ chơi chưa từng được huấn luyện, đánh người theo kiểu đơn giản và thô bạo quá đi!”

Lúc này, dưới đất đột nhiên vang lên tiếng kêu kinh hãi. Đám tội phạm tựa hồ bắt gặp cảnh tượng đáng sợ, đều quay đầu bỏ chạy.

Cố Tế Sinh vẫn đứng yên một chỗ, nhưng làn da để lộ ra bên ngoài quần áo như mặt, cổ và tay đều xuất hiện những vết rạn nứt chằng chịt, chớp mắt đã lan rộng ra toàn thân anh ta.

Cảnh tượng này vô cùng đáng sợ, Cẩn Tri trố mắt, ngón tay bấu vào cành cây. Giây tiếp theo, cả người Cố Tế Sinh tan vỡ thành vô số mảnh vụn nhỏ xíu, nhưng chúng vẫn dính vào nhau nên vẫn có thể nhìn thấy đường nét gương mặt anh ta. Khóe miệng anh ta lại cong lên, để lộ nụ cười lạnh lẽo.

Hình dạng của anh ta đột nhiên thay đổi. Những mảnh vụn nhanh chóng tách ra rồi chồng lên cao, thành một vật dài, đầu nhọn và sắc. Các mảnh vụn tựa như hạt nhỏ xoay tròn với tốc độ rất nhanh, phát ra thứ ánh sáng màu trắng bạc.

Đám tội phạm sợ đến mức hồn bay phách tán, chạy tán loạn. Tuy nhiên, dòng hạt đóđã rời khỏi mặt đất, như một mũi tên sắc nhọn lao theo bọn chúng.

Chuyện xảy ra sau đó cũng dễ đoán. Vật thể màu trắng bạc vô cùng linh hoạt, đâm hết tên này đến tên khác. Nhiều tên bị lộn vòng trên không trung rồi va vào thân cây lớn, kêu gào thảm thiết rồi bất tỉnh.

Chỉ trong giây lát, khu vực sườn núi lại trở nên yên tĩnh. Dòng hạt từ từ hạ xuống đất, biến thành Cố Tế Sinh.

Anh ta đứng yên ở đó, đầu cúi thấp, hai tay buông thõng bên người, cũng không biết đang nghĩ gì nhưng dáng vẻ rất cô độc.

“Ha...” Anh ta cười khẽ một tiếng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 47: Biệt danh Tinh Lưu 2**

Chương 47: Biệt danh Tinh Lưu 2

Cẩn Tri đang chăm chú theo dõi, bên tai chợt vang lên tiếng Ứng Hàn Thời: “Chúng ta xuống đi!”

“Vâng.”

Anh giơ tay ôm thắt lưng cô. Cô cũng lập tức ôm vai anh theo phản xạ. Cẩn Tri chợt phát hiện, động tác của Ứng Hàn Thời dường như khác trước. Tuy tư thế vẫn vậy nhưng trước kia anh đều dùng cánh tay “kẹp” người cô một cách cứng nhắc. Có lúc anh không “kẹp” ngang eo, mà là vùng lưng khiến cô rất không thoải mái. Còn bây giờ, anh ôm thắt lưng cô bằng một tay, thậm chí kéo cô vào lòng để cô tựa vào ngực anh. Những lúc như thế, trái tim cô lại đập liên hồi. Ngoài ra, anh không còn đỏ mặt như lúc mới bắt đầu chạm vào cô nữa.

Trong chuyện ôm phụ nữ, hình như anh đã trở nên lão luyện hơn thì phải. Khi ý nghĩ này vụt qua tâm trí Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời đã bế cô nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Nghe tiếng động, Cố Tế Sinh liền quay đầu về phía bọn họ. Ứng Hàn Thời đặt Cẩn Tri xuống cạnh Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung, hai người đàn ông vẫn đang hôn mê bất tỉnh: “Em ở đây một lúc đi!”

“Vâng.”

Anh tháo đồng hồ liên lạc trên tay đưa cho cô rồi thong thả đi về phía Cố Tế Sinh.

Cẩn Tri dõi theo bóng lưng anh, tự dưng có dự cảm hai người đàn ông sẽ động thủ.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Tôi đã từng nghi ngờ anh.”

Ứng Hàn Thời đứng cách anh ta mấy bước, hai tay chắp sau lưng, sắc mặt không thay đổi.

Cố Tế Sinh quan sát anh vài giây rồi đưa mắt về phía Cẩn Tri: “Cô ấy cũng giống chúng ta sao?”

“Không.”

Cố Tế Sinh gật đầu: “Tôi cũng đoán không phải. Phụ nữ Diệu Nhật đâu có ngốc nghếch như cô ấy.”

Cẩn Tri nghe rõ những lời này nên lập tức cất cao giọng: “Ừ, tôi ngốc đấy, ngốc đến mức bày ra nhiều trò mà vẫn bị phát hiện là người ngoài hành tinh.”

Cố Tế Sinh nghẹn họng, nhất thời không thốt ra lời. Khóe mắt thấp thoáng nụ cười, Ứng Hàn Thời cất giọng hòa nhã: “Cẩn Tri, đừng nhạo báng anh ta.”

Sắc mặt Cố Tế Sinh càng u ám hơn. Anh ta “hừ” một tiếng: “Anh có vẻ tin tưởng cô ta nhỉ?”

Hai người im lặng một lúc, Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn đế quốc.”

Cố Tế Sinh vẫn không lên tiếng, Ức Hàn Thời lại hỏi: “Người máy vừa qua đời là thế nào với anh vậy?”

Cố Tế Sinh cất giọng biếng nhác: “Cũng chẳng có gì đặc biệt. Chúng tôi cùng lên một chiếc phi thuyền bỏ trốn. Lúc đáp xuống Trái đất, năng lượng của anh ta đã cạn kiệt nên tôi chôn cất anh ta. Hai hôm trước, tôi mới đào xác anh ta lên để diễn kịch ọi người xem.”

Anh ta nhướn mày hỏi Ứng Hàn Thời: “Anh đến đây vì con chíp đấy à?”

“Đúng vậy.”

Hai người đàn ông bắt đầu đi vào chủ đề chính, Cẩn Tri dỏng tai lắng nghe. Ai ngờ Cố Tế Sinh đột nhiên biến sắc mặt, cất giọng lạnh nhạt: “Tôi sẽ không bao giờ nhả con chip. Anh muốn đoạt thì cứ thử đi!”

Vừa dứt lời, anh ta liền biến thành dòng hạt có tạo hình mũi nhọn với tốc độ còn nhanh hơn trước đó. Tiếp theo, mũi nhọn phóng về phía Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời nghiêm mặt. Cẩn Tri cũng giật mình, thanh âm bực tức của Tiêu Khung Diễn ở đầu kia truyền tới: “Chưa nói xong đã xuất chiêu, sinh vật đồ chơi này nóng tính quá đi.”

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Ứng Hàn Thời vọt đi như tên bắn, cách xa mấy chục mét. Vật thể màu bạc đâm hụt vào không khí, thuận đà đập vào thân cây. Tuy nhiên, nó nhanh chóng quay đầu, đuổi theo Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời lơ lửng trên không trung, đôi tai nhọn và cái đuôi đã lộ ra ngoài. Thần sắc của anh mang một vẻ thanh lạnh và cứng rắn như lúc đối phó với đám tội phạm hôm trước.

Tiêu Khung Diễn lại cất giọng cảm thán qua máy liên lạc: “Wow! Tiểu Sinh lượm được con chip ghê gớm thật đấy. Sức chiến đấu của anh ta đã đạt đến mức S rồi.”

Cẩn Tri không hiểu phân cấp của bọn họ nên hỏi nhỏ: “Liệu Ứng Hàn Thời có thể đánh thắng không?”

Tiêu Khung Diễn bật cười: “Tiểu Tri hỏi câu này hơi thừa rồi, cô cứ xem đi là biết ngay ấy mà.”

Trong lúc hai người nói chuyện, Cố Tế Sinh đã gần đuổi kịp Ứng Hàn Thời. Vật thể màu bạc lại một lần nữa biến hình, tách ra thành vô số mũi

tên ánh sáng sắc nhọn lao vun vút về phía anh.

Cẩn Tri hét lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời vung một cánh tay, đồng thời lên tiếng: “Xuống đi!”

Một luồng sáng trắng hình trăng lưỡi liềm xuất hiện giữa không trung. Luồng sáng ấy vô cùng chói lọi, khiến Cẩn Tri không có cách nào nhìn thẳng vào nó. Trong giây lát, luồng sáng lan tỏa như hồ nước, cũng giống sóng xung kích mạnh nhất, lập tức bao phủ lên dòng hạt đó.

“Ối...” Cẩn Tri lờ mờ nghe thấy tiếng kêu đau đớn của Cố Tế Sinh. Ngay sau đó, vật thể thoát khỏi luồng sáng, tựa như bị trọng thương nên đâm thẳng xuống đất.

Màng nhĩ đau buốt, Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn người đàn ông cũng đang từ từ hạ xuống mặt đất. Đúng lúc này, dòng hạt lại nảy lên, quay đầu về dốc núi như muốn chạy trốn.

Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời phản ứng rất nhanh. Thân hình anh vụt đi như tia chớp, loáng một cái đã bắt kịp Cố Tế Sinh.

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên, luồng sáng biến mất. Cả người Cố Tế Sinh bị đè vào thân cây, gương mặt anh ta tái nhợt, vết rạn nứt ngoằn ngoèo vẫn chưa tan biến hết.

Ứng Hàn Thời đứng sau, khống chế anh ta bằng một tay. Cố Tế Sinh muốn giãy giụa nhưng không thể nhúc nhích.

“Anh đã phục chưa?” Ứng Hàn Thời cất giọng điềm đạm.

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm. Lần trước đối phó với đám tội phạm, cô biết anh ra tay nhanh, mạnh và chuẩn xác đến mức nào. Nhưng hôm nay, cô mới được chứng kiến anh tung vũ khí ánh sáng. Vào thời khắc này, anh

khống chế Cố Tế Sinh bằng một dáng vẻ uy nghiêm bức người. Tâm trạng của cô có chút phức tạp khi nhìn thấy khía cạnh khác bên trong người đàn ông trầm tĩnh và dịu dàng đó.

“Rốt cuộc anh là ai?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Một người sống lưu vong như anh.”

Cố Tế Sinh cười lạnh một tiếng: “Dù có giết tôi, tôi cũng không đưa con chip cho anh. Tôi sẽ không cho phép bất cứ người nào lợi dụng năng lượng của con chip để đạt mục đích của mình.”

Ứng Hàn Thời đột nhiên buông người anh ta rồi lùi lại phía sau một bước. Cố Tế Sinh hơi kinh ngạc, quay đầu về phía anh.

“Tôi chưa từng nói sẽ cướp con chip của anh.” Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng.

Cố Tế Sinh im lặng nhìn anh.

“Tôi đã không còn hứng thú với bất cứ cuộc chiến tranh hay chiến đấu nào.” Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Tôi tìm anh cũng với mục đích bảo vệ con chip. Một khi tôi đã đo ra năng lượng của nó thì người khác cũng có thể làm được. Sức chiến đấu của anh mới đạt đến mức S, nếu chúng đến cướp con chip thì anh sẽ giải quyết ra sao?”

Sắc mặt Cố Tế Sinh đã dịu đi nhiều, anh ta lạnh lùng đáp: “Nếu bọn chúng đến cướp, tôi cũng nhất quyết không giao cho chúng.”

“Nếu chúng đem tính mạng của Nhiếp Sơ Hồng và bọn trẻ uy hiếp anh thì sao?”

Cố Tế Sinh lặng thinh.

“Anh có hai sự lựa chọn.” Ứng Hàn Thời nói: “Một là giao con chip cho tôi giữ, khi nào xác định không còn bất cứ sự uy hiếp nào, anh có thể lấy nó về. Hai là anh đi cùng tôi, tôi sẽ bảo vệ anh lẫn con chip.”

Nghe đến đây, Cẩn Tri bất giác nhìn Ứng Hàn Thời đăm đăm. Anh đi xa và làm nhiều việc như vậy không phải nhằm mục đích chiếm đoạt con chip có nguồn năng lượng to lớn mà là để bảo vệ người khác. Người đàn ông này đúng là chính trực từ cốt tủy.

Cố Tế Sinh đáp: “Tôi sẽ không rời xa bọn trẻ. Anh bảo mục đích của mình giống tôi, chỉ muốn bảo vệ con chip, không để nó rơi vào tay kẻ xấu. Dựa vào cái gì khiến tôi có thể tin anh, rằng anh không phải là người có mưu đồ đen tối, trục lợi cho bản thân?”

Ứng Hàn Thời còn chưa trả lời, Cẩn Tri đã lên tiếng: “Tế Sinh, anh hãy ngẫm nghĩ lại đi. Nếu muốn đoạt con chip thì anh ấy đã bắt anh nhả ra từ lâu, cần gì phải giúp anh cứu Tiểu Kiệt, còn nói nhiều lời như vậy?”

Cố Tế Sinh liếc cô một cái, nhưng không phản bác.

“Với danh nghĩa Tinh Lưu, xin hãy tin tưởng giao phó cho tôi.”

(Tinh Lưu (Star-Drift) có nghĩa là “ngôi sao trôi dạt”)

Cẩn Tri giật mình. Tinh Lưu là gì thế?

Cố Tế Sinh sững sờ: “Anh nói... Anh là Tinh Lưu ư?”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu.

“Nhưng Tinh Lưu trong truyền thuyết chẳng phải đã chết rồi hay sao?” Cố Tế Sinh tỏ ra không tin.

“Tôi vẫn còn sống.” Anh nói.

Cẩn Tri lặng lẽ quan sát bọn họ. Sắc mặt Cố Tế Sinh vụt qua vô số xúc cảm, cuối cùng anh ta mỉm cười: “Tôi nên sớm đoán ra mới phải. Người bán thú có vũ khí ánh sáng, tốc độ còn nhanh hơn sao băng, ngoài Tinh Lưu ra còn ai vào đây nữa.”

Nói đến đây, Cố Tế Sinh đột nhiên quỳ xuống, cất giọng chân thành và nghiêm túc: “Nếu ngài đúng là Tinh Lưu thì tôi bằng lòng giao lại con chip cho ngài mà không có bất cứ đòi hỏi nào.”

Cẩn Tri kinh ngạc khi sự việc đột ngột thay đổi. Ứng Hàn Thời vẫn tỏ ra bình thản, tuy nhiên, ánh mắt anh lộ vẻ hòa nhã.

“Tiểu John!” Cẩn Tri gọi anh chàng người máy.

“Tôi đây.”

“Tinh Lưu là gì thế?”

“Là biệt hiệu của Boss, sao vậy?”

Câu trả lời này cũng bằng không. Vừa định hỏi tiếp, Cẩn Tri liền nghe thấy thanh âm quen thuộc: “Wow!:

Cẩn Tri liền quay đầu, phát hiện Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, đang chăm chú theo dõi Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh.

Cẩn Tri lập tức lên tiếng: “Các anh tỉnh lại từ lúc nào thế?”

Trang Xung đáp: “Tôi không biết. Tôi bị chấn động một phát nên tỉnh ngay.”

“Chúng tôi tỉnh lại từ lúc Ứng Hàn Thời tung vũ khí ánh sáng.” Nhiếp Sơ Hồng mở miệng.

Cẩn Tri không biết nói gì hơn.

Trên sườn núi cách đó không xa, nghe thấy tiếng nói chuyện, Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh đồng thời ngoảnh đầu về bên này. Ứng Hàn Thời vẫn để lộ đôi tai nhọn và cái đuôi ve vẩy ở sau lưng, trong khi Cố Tế Sinh vẫn ở tư thế quỳ dưới đất, gương mặt còn vài vết rạn nứt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 48: Thành ý của tôi**

Chương 48: Thành ý của tôi

Tinh Lưu trong truyền thuyết... chẳng phải đã chết rồi hay sao?

Tôi vẫn còn sống.

Với danh nghĩa Tinh Lưu...

Cẩn Tri nhìn chằm chằm ngọn đèn vàng ở góc sân, đến mức thất thần. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung ngồi trên chiếc ghế mây bên cạnh, chẳng ai nói một lời. Chỉ có Tiêu Khung Diễn vui vẻ đi loanh quanh trong sân. Anh ta điềm nhiên xuất hiện ở trường học với lý do: "Hai người đã bị lộ thân phận nên Tiểu John không cần lánh mặt nữa."

Có lẽ trước đó bị sốc nặng nên Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đều không tỏ ra quá kinh ngạc khi nhìn thấy Tiêu Khung Diễn. Anh ta còn mang theo bánh ga tô tự làm, nhiệt tình chia ọi người. Cẩn Tri liền cầm một miếng, Nhiếp Sơ Hồng nhìn Tiêu Khung Diễn vài giây mới nói lời cám ơn rồi nhận bánh.

"Liệu có thể ăn không đấy?" Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn "hừ" một tiếng: "Thế thì cậu đừng ăn nữa."

Trang Xung lập tức cầm một miếng bỏ vào miệng rồi nhìn Tiêu Khung Diễn: "Anh bạn, tôi có thể sờ vào người anh không?"

Tiêu Khung Diễn cười toét miệng: "Tất nhiên có thể! Đúng là người đi cùng Tiểu Tri có khác, chấp nhận sự thật nhanh quá đi."

Trang Xung nở nụ cười nhàn nhạt.

Trong khi hai người trò chuyện vui vẻ, Cẩn Tri quay sang Nhiếp Sơ Hồng: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

“Tôi đang nghĩ về những năm qua.”

Cẩn Tri đưa mắt về phía cánh cửa khép chặt. Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh đã ở trong đó suốt nửa tiếng đồng hồ. Não bộ bất giác hiện lên hình ảnh anh cúi xuống hôn cô, gương mặt đỏ ửng; hình ảnh anh lơ lửng trên không trung, tay vung luồng sáng trắng; anh chắp hai tay sau lưng đứng trước Cố Tế Sinh với vẻ mặt ôn hòa.

Cẩn Tri nhắm mắt. Tại sao cô không thể gạt anh khỏi đầu thế này?

***

Bên trong phòng, Ứng Hàn Thời và Cố Tế Sinh ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn vuông nhỏ. Cố Tế Sinh pha một ấm trà, hai người từ từ thưởng thức, cùng ngắm bầu trời ngoài cửa sổ.

“Ngài đến Trái đất bao lâu rồi?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Bốn năm.”

Cố Tế Sinh cười cười: “Còn tôi đã một trăm ba mươi bảy năm rồi.”

Chuyến du hành vượt năm ánh sáng đều cần phải qua “Lỗ sâu vũ trụ” nên có sự sai lệch về thời gian cũng là chuyện bình thường.

(“Lỗ sâu” (Wormhole) là một khái niệm lý thuyết dùng để du hành xuyên không-thời gian bằng cách tạo ra một lối đi tắt xuyên qua hai vùng không gian nằm cách xa nhau trong vũ trụ.)

Ứng Hàn Thời đột nhiên ngẩn người. Nếu chuyến du hành của anh cũng xuất hiện sự sai lệch, vậy thì anh đã không có cơ hội gặp Cẩn Tri. Thì ra, số phận đã định anh và cô sẽ được gặp nhau.

“Ngài Tinh Lưu, không biết ai muốn cướp con chip của tôi?” Cố Tế Sinh hỏi.

“Tôi không rõ. Trước khi hành tinh mẹ bị diệt vong, không chỉ có dân thường thoát nạn mà còn có...”

“Quân nổi loạn.” Cố Tế Sinh tiếp lời: “Đó là một lũ điên khùng. Chúng ta không thể để con chip rơi vào tay chúng.”

“Sao anh có được con chip?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Cố Tế Sinh im lặng, ánh mắt trở nên xa xăm.

Trên thực tế, câu chuyện tương đối đơn giản. Con chip giàu năng lượng tuy quý hiếm nhưng những gia đình giàu có bậc nhất ở Đế quốc Diệu Nhật đều sở hữu nó. Ngoài con chip, họ cũng sở hữu cả sinh vật Nano đồ chơi đẹp đẽ, có giọng hát rung động lòng người là Cố Tế Sinh. Anh ta từng nhìn thấy con chip này trong nhà chủ nhân.

Sau đó, Diệu Nhật xảy ra biến cố. Đám nhà giàu đều lên phi thuyền bỏ chạy. Anh ta cũng được đưa lên một chiếc phi thuyền cùng với tài sản quan trọng khác của chủ nhân. Trong lúc vượt qua dải Ngân hà, chiếc phi thuyền gặp sự cố. Mọi người đều không qua khỏi tai ương, chỉ có anh ta và đám người máy Nano tí hon là may mắn sống sót, nên rời đi cùng con chip.

Anh ta thích màu tóc đen, da vàng nên sinh sống ở mảnh đất này. Trong một trăm ba mươi bảy năm qua, anh ta từng trải qua thời kỳ phong kiến, dân quốc và xã hội mới, từng trải qua chiến tranh và nghèo đói. Ban đầu, anh ta không mấy thích ứng cuộc sống của người Trái đất nhưng dần dần quên mất mình là người đến từ hành tinh khác.

Cho tới nhiều năm trước, trong một dịp tình cờ, anh ta trở thành giáo viên nông thôn. Hằng ngày ở bên cạnh đám trẻ nghèo khó nhưng trong sáng, thuần khiết, được chúng tin tưởng và dựa dẫm, anh ta đột nhiên cảm thấy,

cuộc đời trở nên thú vị và tràn đầy hy vọng. Cứ cách vài năm, anh ta lại thay đổi diện mạo và thân phận để tiếp tục công việc ý nghĩa này.

Chỉ vài câu ngắn gọn, Cố Tế Sinh đã khái quát nửa đời người. Anh ta buông cốc trà, cất giọng chân thành: “Tôi có thể giữ con chip vài ngày không? Hôm nay tuy chúng ta bắt được nhiều tội phạm nhưng Hắc Long đã bỏ trốn nên bọn trẻ vẫn chưa thực sự được an toàn. Tôi cần năng lượng của con chip trong mấy ngày để bảo vệ chúng.”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Được, chúng tôi cũng sẽ ở lại đây vài ngày. Kỹ năng chiến đấu của anh còn hơi non. Nếu anh muốn, tôi sẽ huấn luyện anh. Sau này, khi nào có thời gian, anh hãy đến thành phố phố Giang tìm tôi. Như vậy trong tương lai, anh sẽ sử dụng năng lượng của con chip càng hiệu quả hơn.”

Cố Tế Sinh hơi bất ngờ, ngữ khí trở nên trịnh trọng: “Ngài quả nhiên là Tinh Lưu vĩ đại luôn chính trực và giàu lòng thương người.”

“Còn một chuyện nữa.” Anh ta đột nhiên đổi đề tài: “Thân phận của tôi đã bị ngài phát giác, nhưng trong số mấy người ở ngoài kia còn một vị vẫn che giấu điều bí mật.”

Sắc mặt Ứng Hàn Thời không thay đổi.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Thì ra ngài đã biết rồi.”

***

Khi cánh cửa mở ra, Cẩn Tri và hai người đàn ông đều ngẩng đầu. Cố Tế Sinh bình thản bước ra ngoài, còn Ứng Hàn Thời vẫn ngồi bên cửa sổ uống trà.

Cố Tế Sinh đảo mắt một vòng, dừng lại ở Cẩn Tri rồi liếc sang Nhiếp Sơ Hồng. Nhiếp Sơ Hồng liền đứng dậy. Hai người đàn ông chẳng nói một

lời, người xung quanh đều nhận ra không khí bất thường giữa họ. Ngay cả Tiêu Khung Diễn cũng hết nhìn người này đến người kia, ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

“Sơ Hồng, tôi...” Cố Tế Sinh mở miệng trước.

Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên quay người rời đi. Cố Tế Sinh phảng phất hóa đá trong giây lát.

“Sau này...” Giọng nói trầm trầm của Nhiếp Sơ Hồng vọng tới: “Cậu đừng để lộ thân phận thật sự trước mặt người khác.”

“Được thôi.”

“Tôi hơi mệt, ngày mai cậu thay tôi dạy tất cả các tiết đi!”

Cố Tế Sinh nở nụ cười tươi roi rói: “Tất nhiên không thành vấn đề.”

Nhiếp Sơ Hồng cầm mấy chai rượu ở góc tường rồi đi ra ngoài cổng trường: “Chúng ta đi uống rượu thôi.”

Cố Tế Sinh lập tức đi theo anh. Trong sân khôi phục trạng thái yên tĩnh, Tiêu Khung Diễn thì thầm to nhỏ với Trang Xung. Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đi khỏi phòng, đứng dưới ngọn đèn sáng, nhìn Cẩn Tri bằng ánh mắt dịu dàng, khiến trái tim cô lỗi nhịp.

“Cẩn Tri, tôi có chuyện muốn nói với em.”

“Vâng.”

Tiêu Khung Diễn và Trang Xung lập tức đứng lên: “Tôi cũng muốn nghe.”

Ứng Hàn Thời đi đến bên Cẩn Tri, nắm lấy cổ tay cô: “Chúng ta ra chỗ khác đi!”

Cẩn Tri ngập ngừng: “Hay là để bọn họ cùng nghe?”

Tiêu Khung Diễn và Trang Xung lộ vẻ vui mừng. Ứng Hàn Thời lặng thinh. Giây tiếp theo, anh đột nhiên ôm lấy thắt lưng cô. Còn chưa kịp phản ứng, Cẩn Tri đã nghe thấy tiếng gió thổi ù ù bên tai. Khi ngẩng đầu, cô phát hiện ánh đèn chiếu trong sân trường đã ở tít phía xa xa. Anh bế cô lao vào màn đêm như tia chớp. Cẩn Tri lại tựa mặt vào ngực người đàn ông, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh.

Ứng Hàn Thời đưa cô đến bên bờ suối. Nơi này vô cùng thanh vắng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách. Anh đặt cô xuống đất nhưng không lập tức mở miệng mà hướng ánh mắt lên bầu trời.

Cẩn Tri đứng bên cạnh, ngắm nhìn dòng suối trong vắt, lấp lánh ánh trăng. Cô nhẹ nhàng khua chân xuống nước, tâm trạng có chút rối bời. Trong khi đó, não bộ của Ứng Hàn Thời đều là hình bóng cô. Anh nhớ tới nụ cười dịu dàng của cô hôm gặp lại trong hang động; nhớ tới lúc băng qua con suối, cô nắm lấy tay anh; nhớ ánh mắt phẫn nộ và thương xót của cô khi đám người máy tí hon bị kẻ xấu bắt nạt. Anh cũng nhớ tới đôi môi ngọt ngào và mềm mại của cô khi được anh hôn. Anh thậm chí còn chạm vào đầu lưỡi cô. Vào thời khắc đó, dường như cô cũng đáp trả... Vậy mà sau khi tỉnh dậy, cô không hề bận tâm tới nụ hôn ấy, thậm chí còn bảo anh “nghĩ thoáng một chút”. Nghĩ đến đây, lồng ngực Ứng Hàn Thời hơi tắc nghẽn nhưng cũng chứa đầy cảm xúc dịu dàng.

“Cẩn Tri, trên thế gian này không ai có thể tùy tiện biết được bí mật của người khác. Em có nguyện vọng gì không?” Anh đột nhiên hỏi.

Bởi vì Ứng Hàn Thời hỏi một câu lấp lửng nên Cẩn Tri không hiểu ý. Tuy nhiên, cô cho rằng anh ám chỉ đến bí mật của Cố Tế Sinh nên không để trong lòng. Cô ngẫm nghĩ, bản thân hình như chẳng có nguyện vọng gì. Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh quẫn bách của anh khi bị cô túm đuôi

ngay tại dòng suối này, Cẩn Tri liền cười tủm tỉm: “Tôi chỉ muốn một lần nữa được sờ đuôi của anh.”

Đây vốn là câu nói đùa, Cẩn Tri tưởng Ứng Hàn Thời sẽ đỏ mặt, quay đi chỗ khác rồi cất giọng bối rối: “Cẩn Tri... đừng như vậy mà.”

Tuy nhiên, lần này anh chỉ im lặng. Tựa như phải đưa ra một quyết định khó khăn, anh thở dài một tiếng. Giây tiếp theo, đôi tai nhọn và cái đuôi từ từ lộ ra ngoài. Anh quay sang cô, gương mặt đỏ ửng, cái đuôi ngoe nguẩy sau lưng.

Trong lúc Cẩn Tri còn chưa hết ngỡ ngàng, Ứng Hàn Thời đã giơ tay túm lấy đuôi của mình đưa đến trước mặt cô.

“Cẩn Tri! Nếu đây là nguyện vọng của em thì tôi xin hứa, từ nay về sau, em có thể sờ vào nó bất cứ lúc nào...” Giọng anh trở nên khàn khàn: “Tôi sẽ không từ chối.”

Cẩn Tri ngẩn người, lại nghe anh nói tiếp: “Đây là thành ý của tôi đối với em. Liệu em có tin tưởng tôi, nói cho tôi biết bí mật của em hay không?”

Cẩn Tri hoàn toàn bất động. Cô không lên tiếng, cũng chẳng giơ tay chạm vào đuôi của anh.

Nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô, trong đầu Ứng Hàn Thời bỗng vang lên câu nói của Cố Tế Sinh hồi nãy: “Ban đầu, tôi cũng không phát hiện cô ta có gì lạ thường. Tuy nhiên, lúc người Nano đóng giả làm người khổng lồ, cô ta rất nhanh chú ý đến phương hướng đó, còn nhiều lần nhắc nhở mọi người. Tôi nghĩ chắc chắn ngài cũng chú ý tới điểm này. Điều càng khiến tôi khẳng định nỗi nghi ngờ là chiếc huy hiệu hoa mai đánh dấu đường đi. Chắc ngài cũng biết khả năng mô phỏng của người Nano là tuyệt hảo. Ngay cả Trang Xung cũng chẳng nhận ra, vậy mà cô ta nói chiếc huy hiệu có điểm khác biệt. Lẽ nào cô ta biết trước, huy hiệu là do người Nano biến thành hay sao?

Ngoài ra, lúc chúng tôi đi tìm Tiểu Kiệt cũng đều do cô ta dẫn đường. Cô ta cũng chính là người phát hiện ra dấu vết của kẻ xấu. Sau khi phát hiện ra điều này, tôi đã đối chiếu bản đồ, mới biết cô ta đi đường thẳng, khiến chúng tôi có thể tìm thấy Tiểu Kiệt trong khoảng thời gian nhanh nhất. Chẳng lẽ cô ta biết Tiểu Kiệt đang ở đâu? Ngài Tinh Lưu, tôi xin mạo muội hỏi một câu, rốt cuộc người phụ nữ Trái đất mà ngài yêu mến đang che giấu bí mật gì?”

Thật ra, những điều Cố Tế Sinh đề cập, Ứng Hàn Thời đều chú ý tới. Không chỉ có vậy, khi Hắc Long dẫn đàn em lên núi, Cẩn Tri cũng lập tức phát giác trong rừng cây dường như có bóng người.

Trên thực tế, lúc bấy giờ, đám Hắc Long đang ở cách xa bọn họ mấy cây số, mắt thường không thể nhìn thấy mà chỉ có thị lực đặc biệt của anh và hệ thống theo dõi của Tiêu Khung Diễn mới nhận ra điều đó.

Buổi đêm yên tĩnh. Cẩn Tri cúi thấp đầu, im lặng hồi lâu. Ứng Hàn Thời một tay chắp sau lưng, một tay nắm lấy cái đuôi, nhìn cô đăm đăm. Dòng suối hiền hòa vẫn lững lờ chảy dưới chân họ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 49: Bí mật của cô ấy**

Chương 49: Bí mật của cô ấy

Khi ngẩng đầu, Cẩn Tri liền bắt gặp đôi mắt còn đen hơn cả màn đêm của Ứng Hàn Thời. Cô khẽ thì thầm: “Cộng thêm đôi tai nữa, tôi có thể sờ nó bất cứ lúc nào.”

Anh im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Được thôi.”

Cẩn Tri mỉm cười, sắc mặt trở nên nghiêm túc. Từ lúc hiểu chuyện, cô đã giữ một bí mật động trời liên quan đến bản thân. Hồi còn sống, mẹ cô là người duy nhất biết bí mật này. Bà từng nói với cô: “Nếu ông trời đã cho con thứ khác người, thì con hãy chấp nhận và bảo vệ nó. Mọi chuyện trong cuộc đời thực ra cũng chẳng có gì to tát.”

Bây giờ, cô sẽ phá lệ, tiết lộ bí mật với người thứ hai. Tuy nhiên, trong lòng cô không hề có một chút ngại ngần.

“Xin anh hãy giữ bí mật.” Cô nhướng mày nhìn Ứng Hàn Thời: “Bởi vì em chưa từng nói với người nào khác.”

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Giây tiếp theo, anh đột nhiên kéo cô vào lòng. Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã đưa cô nhảy lên đỉnh núi. Chứng kiến rừng cây vùn vụt lướt qua dưới chân, cô chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, vô thức ôm anh càng chặt hơn.

Hai người đáp xuống đỉnh núi cao nhất, đằng sau là bầu trời cao lồng lộng, phía trước là vực sâu ngàn trượng. Cả dải núi Y Lam tựa như đều ở dưới chân họ.

Ứng Hàn Thời đi đến một cái cây lớn mới thả Cẩn Tri xuống đất. Cô tỏ ra nghi hoặc: “Tại sao lại đưa em lên đây?”

Anh chống tay vào thân cây bên cạnh cô, thân hình cao lớn che mất nửa vầng trăng. Sau đó, anh cúi đầu, đôi tai nhọn từ từ tiến lại gần.

“Em có thể tiết lộ rồi. Ở đây chắc chắn không ai nghe thấy.”

Cẩn Tri: “Hả?” Nửa đêm anh đưa cô lên tận đỉnh núi cao chỉ để nghe bí mật hay sao?

Vào thời khắc này, bất kể là đôi tai thú hay cái đuôi ở sau lưng anh đều nhắc nhở cô, đây là người ngoài hành tinh. Nhưng anh đang gần cô như vậy, cô chỉ cần hơi nhướn người là có thể chạm môi vào má anh.

Tim Cẩn Tri đập thình thịch trong lồng ngực: “Ứng Hàn Thời, thật ra em...”

Đúng lúc này, máy liên lạc bỗng dưng reo vang, giọng nói có chút nặng nề của Tiêu Khung Diễn truyền tới: “Boss, anh phải quay về ngay.”

“Chuyện gì vậy?”

Ngữ khí của Tiêu Khung Diễn càng ủ rũ hơn: “Bọn chúng đến rồi.”

Tín hiệu cắt đứt, Ứng Hàn Thời nắm lấy cổ tay cô.

“Bọn chúng là ai?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời không trả lời. Trong đầu anh đột nhiên vụt qua nhiều hình ảnh: bầu trời lửa đạn rực cháy, từng đoàn máy bay chiến đấu dày đặc lao về phía trước, lô cốt vũ trụ tiến hành bước nhảy không gian rời khỏi Ngân hà, từng gương mặt lạnh lùng và quyết tâm, những người lính trẻ tuổi trầm mặc và kiên định... cuối cùng là hình ảnh Diệu Nhật rơi xuống khoảng tăm tối.

***

Trong trường học, Tiêu Khung Diễn lặng lẽ quan sát năm người đàn ông không biết chui từ đâu ra đang đứng trên bãi đất trống bên ngoài. Anh ta

“hừ” một tiếng.

Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh đã quay về, nhưng toàn thân đầy mùi rượu, mặt đỏ bừng bừng. Cố Tế Sinh gục xuống một chiếc ghế mây bất động. Nhiếp Sơ Hồng đỡ hơn một chút, ánh mắt vẫn còn tỉnh táo. Anh hỏi: “Bọn họ là ai vậy?”

Tiêu Khung Diễn đang hết sức bận rộn. Anh ta đã dỡ đồ trên xe việt dã vào trường học. Bây giờ, anh ta đang chuyển cỗ máy màu bạc giống khẩu súng liên thanh ra cổng trường, sau đó ngồi xổm lắp đặt.

“Đó là tàn quân nổi loạn, tương tự đội quân vũ trang chống chính phủ ở Trái đất. Chắc mọi người cũng để ý, má bên trái bọn chúng đều khắc dấu chữ thập. Đó là tượng trưng cho niềm tin bất diệt của quân nổi loạn. Chúng rất tuân thủ điều này nên không thể nhầm lẫn.”

Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng đều đi tới cửa ra vào, quan sát bên ngoài. Năm người đàn ông đều cao lớn, lực lưỡng, mặc áo sơ mi màu bạc và quần đen, nhìn qua cũng đoán ra là quân nhân. Trong số đó có ba gương mặt người châu Á, hai gương mặt giống người phương Tây, chỉ là nước da màu đồng chứ không trắng trẻo. Ánh mắt chúng không có bất cứ biểu cảm nào, chỉ nhìn chằm chằm về phía cánh cổng. Trên má mỗi người đều có hình chữ thập màu đen to bằng đầu ngón tay cái.

Trang Xung lên tiếng: “Hôm nay tôi đã gặp tám người ngoài hành tinh tất cả.” Khóe miệng anh ta cười cười.

Chẳng ai đáp lời, Tiêu Khung Diễn đứng lên: “Các vị cứ yên tâm đi. Bốn cỗ pháo quang tử đã chuẩn bị xong rồi. Mỗi cỗ pháo trấn giữ một phương nên chúng muốn xâm nhập cũng không phải dễ dàng. Tiểu John có thể tạm thời chiến đấu trong lúc chờ Boss trở về.”

Mọi người không hiểu “pháo quang tử” mà anh ta nhắc tới là thứ gì, nhưng đều cho rằng đây là vũ khí lợi hại của người ngoài hành tinh, bằng

không, Tiêu Khung Diễn cũng chẳng ung dung như vậy.

Tiêu Khung Diễn ngồi xuống cạnh mọi người, chớp chớp mắt: “Thật ra, quân nổi loạn là một sự tồn tại khó lý giải. Đế quốc vốn rất tốt, vậy mà bọn chúng suốt ngày đòi tự do, dân chủ và hòa bình, còn thu hút không ít người nhập hội. Tiểu John từng đến mấy hành tinh nhỏ mà chúng thống trị. Tôi thấy cuộc sống của người dân ở đó không hề tự do, cũng chẳng hạnh phúc.

“Lấy đâu ra tự do và dân chủ thật sự? Tất cả chỉ vì lợi ích riêng mà thôi.” Cố Tế Sinh lên tiếng.

Mọi người đều im lặng. Vài giây sau, Trang Xung hỏi: “Bọn họ đến cướp con chip phải không?”

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Đúng thế. Tuy nhờ con chip, sức chiến đấu của Tiểu Sinh đã đạt đến mức S nhưng anh ta chẳng có kỹ năng gì cả.”

Cố Tế Sinh liếc Tiêu Khung Diễn một cái. Anh chàng người máy nói tiếp: “Điều này chẳng khác nào một đứa trẻ yếu ớt đang giữ một miếng thịt tươi ngon, ai mà không muốn tranh cướp cơ chứ? Hơn nữa, năm tên ở ngoài kia trông cũng không phải hạng tầm thường.”

“Cứ để chúng thử xem sao!” Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng.

Tiêu Khung Diễn trừng mắt với anh ta: “Người Nano, anh đừng có manh động như vậy. Thật ra, Boss nhà tôi đã sớm dự liệu nên đang đợi bọn chúng tìm đến. Mọi người cứ yên tâm đi!”

“Đợi ư?” Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Đúng thế. Trong nhiều tình huống, sách lược của Boss là chờ địch tự tìm đến. Những người đàn ông có thực lực mạnh đều vậy cả. Tất nhiên, đám tàn quân nổi loạn không biết ngài Tinh Lưu

đang ở đây. Bằng không, làm sao chúng chỉ cử có năm tên để rồi chui đầu vào rọ? Tôi thật sự cảm thấy bi ai thay chúng."

Nghe anh ta nói vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên thanh âm lạnh lùng: "Chúng tôi muốn Cố Tế Sinh."

Cố Tế Sinh đứng dậy, khóe miệng nhếch lên. Đôi chân anh ta bắt đầu tan ra thành những hạt nhỏ rồi nhanh chóng lan ra toàn thân.

"Đã bảo đừng có manh động mà!" Tiêu Khung Diễn đập mạnh vào cái đầu vẫn còn chưa kịp tan biến của anh ta một phát. Có lẽ bị đau nên Cố Tế Sinh lại khôi phục nguyên hình, trừng mắt với anh chàng người máy. Không đợi đối phương mở miệng, Tiêu Khung Diễn đã cất giọng nghiêm nghị: "Chúng đã không dám xông bừa vào đây thì chúng ta cũng đừng manh động, đợi Boss về rồi tính sau."

Nhiếp Sơ Hồng vỗ vai Cố Tế Sinh: "Anh ta nói đúng đấy."

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn đảo tròng mắt, nói nhỏ: "Tôi có cách." Sau đó, anh ta lại cất cao giọng: "Xin quý khách đợi một lát, Cố Tế Sinh đang tắm, chưa mặc quần áo. Các anh đừng vào đây."

Nói xong, anh ta lấy chiếc di động đang để trên bàn của Trang Xung, ngón tay kim loại lướt trên màn hình, ca khúc "Tôi thích tắm táp" của Phạm Hiểu Tuyên lập tức vang lên.

Trang Xung mỉm cười: "Anh bạn cơ trí thật đấy."

Nghe câu trả lời và tiếng nhạc, năm người đàn ông bên ngoài hơi ngây ra rồi đưa mắt nhìn nhau. Sau đó, chúng rút khẩu súng dài màu trắng bạc từ tay áo rồi chậm rãi tiến về phía cửa ra vào.

***

Ứng Hàn Thời ôm Cẩn Tri nhẹ nhàng đáp xuống sân trường. Tiêu Khung Diễn và ba người đàn ông lập tức quay về phía họ. Ứng Hàn Thời buông người Cẩn Tri, nói nhỏ: “Em cứ ở đây, có gì chúng ta nói chuyện sau.”

Cẩn Tri gật đầu. Ứng Hàn Thời vừa đi ra cổng vừa lên tiếng: “Mọi người cứ ở yên trong này, đừng ra ngoài. Tiêu Khung Diễn hãy bảo vệ mọi người, bốn khẩu pháo quang tử đủ để chú đối phó một tiểu đội.”

“Vâng.”

Cố Tế Sinh lập tức đứng dậy: “Tôi đi cùng anh.”

Ứng Hàn Thời dừng bước, quay người về phía anh ta: “Anh hãy ở lại đây.”

Cố Tế Sinh cười nhạt: “Ít ra sức chiến đấu của tôi cũng ở mức S, bọn chúng mới là người cần được bảo vệ. Tôi có thể giúp anh tiêu diệt một hai tên.”

“Đây là trách nhiệm của một người lính. Dân thường không phải gánh vác nghĩa vụ trừ khi chúng tôi chết trong cuộc chiến.”

Nói xong, Ứng Hàn Thời đẩy cửa đi ra ngoài.

Năm người đàn ông lạ mặt đều đổ dồn ánh mắt vào anh. Bọn họ lần theo tín hiệu của năng lượng con chip nên mới tìm đến đây. Trước đó, họ đã tiến hành điều tra, biết được trên chiếc phi thuyền rơi ở gần khu vực này có một người Nano. Người Nano có thể tùy ý thay đổi diện mạo nên dù người đàn ông trẻ trước mặt không giống với tư liệu họ có trong tay, một tên vẫn mở miệng hỏi: “Ngươi là Cố Tế Sinh phải không?”

Ứng Hàn Thời bình thản đáp: “Tôi không phải.”

Năm người nhất thời im lặng. Giọng nói ôn hòa của anh lại tiếp tục vang lên: “Năm 347 theo lịch Đế quốc, cũng là năm thứ bảy của cuộc chiến, bởi vì quân nổi loạn giết vô số dân thường nên Bộ quân sự đã đưa ra lệnh tử hình vĩnh viễn không thu hồi với toàn bộ thành viên.”

Anh đột nhiên rút đôi găng tay trắng từ túi quần ra, thong thả đeo vào rồi lại chắp tay ra sau lưng: “Tuy Đế quốc đã diệt vong nhưng mệnh lệnh này vẫn còn hiệu lực.”

Năm người đàn ông sững sờ, một tên hét lớn: “Rốt cuộc ngươi là ai hả?”

Trong sân trường, Cẩn Tri lặng lẽ dõi theo bóng dáng người đàn ông. Vào thời khắc này. nhất cử nhất động của anh có một vẻ lạnh lẽo và uy nghiêm hiếm thấy, nhưng sao trong lòng cô lại dâng trào nỗi xót xa khó tả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 50: Bí mật của cô ấy 2**

Chương 50: Bí mật của cô ấy 2

Ứng Hàn Thời đột nhiên bật người lên cao, loáng một cái đã nhảy xuống khu đồng ruộng bên dưới trường học.

“Lại đây!” Anh nói.

Năm người đàn ông biến sắc mặt, nhanh chóng đuổi theo anh. Tuy nhiên, tốc độ của bọn họ không bằng Ứng Hàn Thời.

“Sắp bắt đầu rồi!” Tiêu Khung Diễn cất giọng hưng phấn: “Tiểu Tri, cô hãy xem Boss giải quyết lũ khốn này bằng cách nào nhé.”

Cẩn Tri mỉm cười. Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên xuất hiện tia la de loang loáng. Năm người đàn ông bao vây Ứng Hàn Thời, nhả đạn về phía anh.

Vào thời khắc đó, anh vụt đi với tốc độ mắt thường không thể nhìn rõ. Giây tiếp theo, một tên phát ra tiếng kêu đau đớn, Ứng Hàn Thời đã kẹp cổ họng hắn. Sau đó, anh ném người hắn văng xa mấy chục mét, đập vào thân cây rồi rơi xuống đất.

Bốn tên còn lại giật mình, lập tức nhả đạn về phía anh. Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, để lộ đôi tai thú và cái đuôi dài. Anh vung tay một đường trên không trung, vũ khí ánh sáng hình trăng lưỡi liềm lại xuất hiện, chiếu sáng cả khu đồng ruộng. Khi anh quét vũ khí về phía đối phương, bọn họ đều bắn ra xa, gục ngã xuống đất. Ánh sáng vụt tắt, Ứng Hàn Thời thong thả đi tới chỗ bọn họ.

Trong sân trường, Tiêu Khung Diễn quay sang Cố Tế Sinh: “Lần trước đọ sức với anh, Boss chỉ dùng một phần lực của vũ khí. Lần này, ít nhất Boss cũng dùng đến ba phần, bọn chúng không chết chắc cũng bị thương.”

Cố Tế Sinh nheo mắt, khóe miệng nhếch lên.

Trong bốn người đàn ông vừa bị vũ khí ánh sáng hạ gục, chỉ có hai người loạng choạng đứng lên.

“Ngài là Tinh Lưu ư?” Một tên kinh ngạc mở miệng.

“Sĩ quan chỉ huy Tinh Lưu vẫn chưa chết?” Tên còn lại tỏ ra hoảng sợ. Sau đó, cả hai lao như bay về phía cánh rừng.

Ứng Hàn Thời lập tức đuổi theo. Khu đồng ruộng trở lại trạng thái yên tĩnh. Mấy phút sau vẫn không thấy bóng dáng anh.

Cẩn Tri lẩm bẩm: “Sĩ quan chỉ huy Tinh Lưu? Đây là thân phận của Ứng Hàn Thời ư?”

Cố Tế Sinh liếc cô một cái: “Tinh Lưu là sĩ quan chỉ huy cấp bậc cao nhất của hạm đội Phượng Hoàng, một trong ba hạm đội lớn của Đế quốc. Ngài ấy cũng là Nguyên soái trẻ nhất Đế quốc, thống lĩnh mười bảy chiếc lô cốt vũ trụ, hơn ba nghìn máy bay chiến đấu, khoảng hai trăm ngàn quân nhân. Ngài ấy được coi là ngôi sao không bao giờ rơi của Đế quốc. Cô thân thiết với ngài ấy lâu như vậy mà không biết sao?”

Cẩn Tri im lặng một lúc mới trả lời: “Tôi và anh ấy không thân lắm.”

Cố Tế Sinh chỉ cười cười.

Lúc này, trên bầu trời phía khu rừng đột nhiên vụt qua tia sáng trắng rồi biến mất trong màn đêm. Tiêu Khung Diễn giải thích: “Chắc là máy bay chiến đấu của tàn quân nổi loạn. Chúng giấu kỹ thật đấy, nhưng thế nào Boss cũng đuổi theo đến hang ổ của chúng, tiêu diệt tận gốc à xem. Chúng ta có thể nghỉ ngơi được rồi.”

Vẻ mặt anh ta rất nhẹ nhõm nhưng những người khác vẫn quan tâm đến Ứng Hàn Thời nên không ai nhúc nhích.

Đúng lúc này, Cố Tế Sinh bỗng dưng biến sắc mặt, nhìn chằm chằm ra ngoài. Trên con đường đất nhỏ cách ngôi trường không xa thấp thoáng một bóng người. Đó chính là Hắc Long.

Thân hình cao lớn của hắn hiện rõ dưới ánh trăng, áo sơ mi rách tả tơi, gương mặt tuy vẫn dữ tợn nhưng có phần hốc hác chứ không còn ngạo nghễ như ngày nào. Khi hắn lại gần một đoạn, mọi người mới nhìn rõ hắn đang kẹp một đứa bé. Cách mười mấy mét, Hắc Long dừng lại, nở nụ cười hiểm độc.

“Tiểu Kiệt!” Cố Tế Sinh và Nhiếp Sơ Hồng đồng thanh hét lớn.

“Hahaha...” Hắc Long bật cười ha hả. Hắn cầm một con dao kề vào cổ Tiểu Kiệt. Còn thằng bé nhắm nghiền hai mắt, gương mặt tái nhợt, không biết sống chết thế nào.

“Tiểu Kiệt! Tiểu Kiệt!” Một thanh âm thê lương từ phía xa vọng tới. Đó là thím Tôn, bà nội của Tiểu Kiệt. Đầu tóc thím rũ rượi, trên người có vết máu loang lổ, chân bước lảo đảo, tựa như vừa bị đánh đập. Thím vừa khóc vừa hét lớn: “Mau trả cháu nội cho tôi!”

“Bà già câm miệng!” Hắc Long gầm lên một tiếng. Sau đó, hắn nhìn chằm chằm Cố Tế Sinh: “Súng la de, người ngoài hành tinh... Hahaha, tao thấy hết rồi. Tao cóc sợ trời đất, chẳng sợ ma quỷ lẫn lũ người ngoài hành tinh chúng mày. Mau đưa hết đám người máy nhỏ cho tao, bằng không tao sẽ đâm chết thằng học sinh của mày bây giờ.”

Mọi người biến sắc mặt. Nhiếp Sơ Hồng lập tức đi lấy khẩu súng tự tạo, nhằm thẳng vào Hắc Long: “Đừng có động đậy, nếu không tôi sẽ nổ súng.” Trang Xung cũng lặng lẽ sờ vào con dao trong túi quần.

Cẩn Tri nhìn chằm chằm Hắc Long, ánh mắt không có bất cứ cảm xúc nào.

Sau khi về đến trường học, Cố Tế Sinh đã ra lệnh cho đám người máy tí hon ở trong phòng anh ta. Vào thời khắc này, nghe thấy lời đe dọa của đối phương, đám người máy tỏ ra hoang mang và sợ hãi. Chúng chạy hết ra ngoài, trốn sau lưng Cố Tế Sinh, đồng thời dõi mắt về phía Hắc Long.

“Có tôi ở đây, đừng sợ.” Cố Tế Sinh cúi xuống vỗ về chúng.

Đám người máy tí hon gật đầu. Cố Tế Sinh cất giọng lạnh lùng: “Mọi người ở lại đây, để tôi đi cứu Tiểu Kiệt. Hắn sẽ không làm thằng bé bị thương được đâu.”

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu: “Cậu hãy cẩn thận.” Trang Xung và Tiêu Khung Diễn không ngăn cản, bởi trong lúc Ứng Hàn Thời vắng mặt, cũng chỉ anh ta mới có thể cứu Tiểu Kiệt.

Cố Tế Sinh vừa tiến lên một bước, Hắc Long liền biến sắc mặt. Hắn lập tức cất giọng lạnh lùng: “Tên quái vật kia, đừng có lại gần, bằng không tao sẽ đâm chết thằng nhóc này.”

Cố Tế Sinh nở nụ cười chế nhạo: “Vậy sao? Để xem con dao của mày nhanh hay là tao nhanh hơn.”

Anh ta vừa định cất bước, cổ tay đột nhiên bị nắm chặt. Cố Tế Sinh ngoảnh đầu, phát hiện Cẩn Tri đang nhìn mình đăm đăm.

Bình thường, người phụ nữ này lúc nào cũng điềm tĩnh. Nhưng vào thời khắc này, gương mặt cô nhợt nhạt, khóe mắt hơi ươn ướt.

Cô... vừa khóc sao? Cố Tế Sinh kinh ngạc. Ba người còn lại cũng chú ý đến hành động của Cẩn Tri, Trang Xung ghé sát tai cô hỏi nhỏ: “Cô làm sao vậy?”

Cẩn Tri không trả lời, chỉ nhìn Cố Tế Sinh.

“Anh không thể đi.” Cuối cùng, cô cũng lên tiếng: “Vừa rồi Ứng Hàn Thời có nói, chúng ta cứ ở trong này, ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm. Trang Xung, mau gọi điện báo cảnh sát. Tiêu Khung Diễn, anh hãy đưa bản đồ và trang bị có sẵn ra đây, tôi sẽ nghĩ cách khác.”

Cố Tế Sinh chau mày: “Cô làm sao thế? Tôi thừa sức đối phó với một mình Hắc Long, sẽ không gặp nguy hiểm.” Nói xong, anh ta liền giằng khỏi tay cô.

“Anh không thể đi!” Cẩn Tri đột nhiên hét lớn, lại một lần nữa túm tay anh ta.

Bởi vì cô chưa từng kích động như vậy nên mọi người đều giật mình. Cố Tế Sinh nhẹ nhàng mở miệng: “Cẩn Tri, tuy không biết lý do gì khiến cô tỏ thái độ kiên quyết như vậy nhưng cô không nhìn thấy vết máu trên cổ Tiểu Kiệt sao? Thằng bé không thể đợi cảnh sát đến cứu, cũng không thể đợi cô nghĩ cách. Cô mau bỏ tay ra đi!”

Nói xong, anh ta hất mạnh tay, khiến Cẩn Tri loạng choạng suýt ngã. Sau đó, anh ta quay người đi ra ngoài.

Máu trên toàn thân phảng phất sôi sục, nước mắt không thể kiềm chế, chảy dài xuống gò má, cô cất giọng run run: “Cố Tế Sinh, anh không thể đi. Bởi nếu đi bây giờ, anh sẽ chết đó.”

Cố Tế Sinh lập tức dừng bước. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung vô cùng kinh ngạc, Tiêu Khung Diễn thất thanh: “Tiểu Tri, cô nói gì...”

Cố Tế Sinh quay đầu hỏi: “Cô nói gì thế?”

Cẩn Tri nhìn thẳng vào anh ta: “Nếu không nghe tôi, anh sẽ mất mạng.”

Cố Tế Sinh biến sắc mặt: “Làm sao cô biết được?”

Cẩn Tri im lặng vài giây rồi nói nhỏ: “Bởi vì... tôi đã nhìn thấy. Tế Sinh, tôi có thể nhìn thấy tương lai.”

***

Mỗi con người đều có những bí mật riêng. Có thể phát hiện ra bí mật về trí tuệ nhân tạo ở thư viện là bởi vì tôi đã sớm nhìn thấy cảnh khói đen mờ mịt ở thư viện. Trong giấc mơ, tôi cũng nhìn thấy một người đàn ông đến nơi tăm tối của mình. Có thể cứu Tiểu Kiệt là do tôi đã biết trước đường đi của đối phương. Tôi nhìn thấy hình bóng người khổng lồ, người Nano biến thành chiếc huy hiệu hoa mai, thấy Hắc Long dẫn đàn em lên núi. Tôi luôn nhìn thấy những hình ảnh tương lai vụn vặt, nhưng không có cách nào kiểm soát và thay đổi, nên chỉ có thể âm thầm lợi dụng nó. Đây chính là bí mật sâu kín của cuộc đời tôi.

Ngoài ra, tôi cũng nhìn thấy, vài phút sau, anh sẽ nằm dưới đất, bị thanh kiếm ánh sáng đâm xuyên qua đầu và xẻ đôi lồng ngực, vô số hạt Nano tan ra. Tôi không thể tưởng tượng nổi, anh bị tấn công kiểu gì mới thành ra bộ dạng đó. Đừng đi, Cố Tế Sinh!

Nửa cuộc đời anh đã sống như người Trái đất, mỗi ngày vui vẻ cùng bọn trẻ. Xin anh đừng đi, đừng đâm đầu vào chỗ chết!

Tôi phải ngăn anh bằng được. Bởi vì, những điều tôi linh cảm chưa sai bao giờ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 51: Ánh trăng tàn khốc**

Chương 51: Ánh trăng tàn khốc

Hai, ba giờ sáng, màn đêm mù mịt. Ứng Hàn Thời quan sát bầu trời và dải núi trùng trùng điệp điệp ở bên dưới qua cửa kính khoang máy bay. Cạnh chân anh là hai người đàn ông ban nãy giờ đang nằm bất động. Đúng như anh dự liệu, chúng chạy vào rừng là để lên chiếc máy bay chiến đấu nhỏ bỏ trốn. Đối với người Trái đất, loại máy bay này thực ra cũng chỉ là một ngôi sao băng hay tia chớp vụt qua bầu trời mà thôi.

Ứng Hàn Thời nhanh chóng hạ gục đối phương rồi lên máy bay của chúng, thiết lập lịch trình tự động quay về điểm xuất phát. Căn cứ vào bản đồ GPS, anh đã sắp đến gần hang ổ của chúng.

Địa thế ngày càng hiểm trở và hoang vu, bốn bề đều là vực sâu dựng đứng. Nơi này có lẽ nhiều năm cũng chưa ai đặt chân tới.

Cách mục tiêu năm cây số, Ứng Hàn Thời điều khiển máy bay rời khỏi quỹ đạo đã định, đỗ xuống một hẻm núi. Sau đó, anh lặng lẽ tiến vào màn đêm.

***

Đây là một ngọn núi rất cao, một bên là vực sâu vạn trượng, dưới là dòng sông cuồn cuộn. Nhìn từ phía xa xa, ngọn núi như một người khổng lồ đen sì. Trên vách núi dốc đứng có mấy hang động, bất cứ ai nhìn vào cũng dễ liên tưởng đến quan tài treo của người xưa.

Nếu đi vào sâu bên trong hang động, ta sẽ phát hiện phía trước rộng mở, có một khoảng trống bằng phẳng, đầy dấu vết được bàn tay con người sửa sang.

Mười chiếc máy bay chiến đấu đen sì lặng lẽ đậu ở đó. Càng vào sâu bên trong càng có cảm giác quả núi này đã bị đục rỗng ruột. Vách đá có một

hàng cửa ra vào, mấy cánh cửa mở toang. Trong mỗi gian xuất hiện một, hai người đàn ông trẻ tuổi. Họ đều mặc quân phục màu đen, ngực trái thêu hình chữ thập màu đỏ, tổng cộng cũng hơn ba mươi người.

Nơi sâu nhất của hang động cũng có một cánh cửa, một người đàn ông mặc bộ đồ tương tự đang đứng ở bên trong. Vách đá trước mặt anh ta đã bị khoét một lỗ hổng, chèn một tấm kính Nano màu đen làm cửa sổ. Anh ta đang ngẩng đầu ngắm sao trời qua tấm kính.

Một thanh niên đi vào: “Báo cáo ngài chỉ huy!”

Người đàn ông quay đầu. Anh ta ngoài ba mươi tuổi, tóc đen, mắt đen nhưng các nét lại giống người phương Tây. Trên gò má anh ta xăm hình chữ thập nhỏ.

“Nói đi!” Anh ta cất giọng trầm trầm.

“Ngài chỉ huy, đội truy kích số Ba vẫn chưa quay về, liên lạc bị cắt đứt.”

Người đàn ông cúi xuống, chậm rãi rút đôi găng màu trắng, nắm trong tay một lúc rồi đeo vào.

“Tôi biết rồi.” Anh ta quay người, lại dõi mắt lên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ứng Hàn Thời đứng bên ngoài một cửa động, lặng lẽ mất hút trong bóng tối.

***

Trên núi Y Lam, Cẩn Tri lại một lần nữa túm lấy cánh tay Cố Tế Sinh: “Anh đừng đi! Chúng ta sẽ nghĩ cách khác.” Đầu óc xoay chuyển rất nhanh, cô quay sang hỏi Trang Xung: “Cung tên của anh có thể bắn trúng Hắc Long không?”

Tuy bình thường Trang Xung bách phát bách trúng nhưng chưa bao giờ bắn người nên nhất thời do dự. Cố Tế Sinh lặng lẽ nhìn Cẩn Tri, ánh mắt trở nên ôn hòa.

“A...” Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thét của trẻ em. Tiểu Kiệt không biết đã tỉnh dậy từ lúc nào, bụng chảy đầy máu, sắc mặt vô cùng đau đớn. Hắc Long đưa con dao dính đầy máu từ dưới bụng lên cổ Tiểu Kiệt, miệng nở nụ cười thâm hiểm.

“Đừng có lằng nhằng nữa!” Hắn gầm lên: “Lập tức giao đám người máy nhỏ cho tao. Chậm một phút, tao sẽ đâm thằng nhỏ này một nhát. Chúng mày nghĩ, nó có thể chịu được mấy nhát dao?”

“Để tôi!” Tiêu Khung Diễn nổi giận, rút một khẩu súng la- de từ túi đồ nghề ra: “Boss sợ chúng dùng quỷ kế “điệu hổ ly sơn” nên mới hạ lệnh, các vị không thể ra ngoài mà phải ở trong tầm bảo vệ của pháo quang tử. Riêng tôi có thể đi.” Anh ta quay sang Cẩn Tri: “Tiểu Tri, cô thử xem liệu tôi có chết không?”

Tiêu Khung Diễn có lẽ là người đầu tiên “tiêu hóa” sự thật Cẩn Tri có khả năng nhìn thấy tương lai. Rõ ràng đang nhắc đến chuyện sống chết của mình mà anh ta vẫn chớp chớp đôi mắt, tỏ ra rất hiếu kỳ.

Cẩn Tri còn chưa trả lời, Cố Tế Sinh đã cất giọng lạnh lùng: “Anh có nhanh bằng con dao của hắn không mà đòi đi?”

Tiêu Khung Diễn ngẩn người. Tuy anh ta là người máy vũ trang tương đối mạnh, có thể đập Hắc Long nát bét, nhưng tốc độ không phải là sở trường của anh ta.

“Cô có nhìn thấy Tiểu Kiệt không?” Cố Tế Sinh đột nhiên hỏi Cẩn Tri.

Cẩn Tri lắc đầu. Những hình ảnh vụn vặt vụt qua não bộ của cô không có trẻ em.

Cố Tế Sinh mỉm cười: “Tức là thằng bé đã được cứu thoát.”

Lòng Cẩn Tri nặng trĩu. Anh ta cất giọng dịu dàng: “Cẩn Tri, cô có thể thấy tương lai nhưng không nhìn rõ trái tim của người Nano. Đối với tôi, sự an nguy của bọn trẻ còn quan trọng hơn cả mạng sống của mình.”

Cố Tế Sinh nhẹ nhàng rút tay về: “Đây cũng là trách nhiệm của một người thầy, không cần các vị gánh vác thay.”

Nói xong, anh ta quay người đi ra ngoài. Đúng lúc này, Nhiếp Sơ Hồng đột nhiên chạy tới, tóm lấy vai Cố Tế Sinh đẩy về phía sau rồi định lao đi. Nhưng tốc độ của anh làm sao nhanh bằng người Nano.

Thân thể Cố Tế Sinh nhanh chóng tan biến thành vô số hạt nhỏ xoay tròn, tựa như sao băng hay cầu vồng. Dòng hạt quay đầu, đâm vào Nhiếp Sơ Hồng, khiến anh lùi lại phía sau mấy mét. Nhiếp Sơ Hồng đau đớn kêu một tiếng: “Tế Sinh!” Tuy nhiên, dòng hạt đã lao về phía Hắc Long và Tiểu Kiệt.

“Dự cảm của cô ấy chưa chắc đã chuẩn.” Không trung vang lên giọng nói nhẹ nhõm của anh ta: “Tôi sẽ tự tay giết chết Hắc Long.”

Mọi người đều đuổi theo nhưng làm sao có thể bắt kịp Cố Tế Sinh. Chỉ trong chớp mắt, anh ta đã ở trên đỉnh đầu Hắc Long.

Hắc Long lập tức lia con dao về phía cổ Tiểu Kiệt. Cố Tế Sinh nhanh như chớp, biến thành mũi tên màu bạc sắc nhọn, đâm vào khắp người Hắc Long.

Hắc Long hét lên một tiếng đầy đau đớn. Vai, cánh tay, cổ tay, bụng, hai chân hắn đã bị đâm thủng, máu chảy lênh láng. Hắn lập tức tức buông Tiểu Kiệt, con dao tuột khỏi tay, người đổ vật xuống đất.

Dòng hạt lượn một đường cong tuyệt đẹp, rồi tụ vào nhau hợp thành Cố Tế Sinh. Anh ta lập tức bế Tiểu Kiệt lên. Thím Tôn khóc nức nở, lao đến ôm cháu nội.

Đúng lúc này, mọi người cũng chạy đến nơi. Thấy Hắc Long nằm thoi thóp dưới đất, còn Cố Tế Sinh chẳng hề hấn gì, mấy người đàn ông đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ riêng Cẩn Tri sắc mặt vẫn nặng nề.

Cố Tế Sinh ngẩng đầu, mỉm cười với bọn họ: “Tôi đã nói rồi, làm sao tôi có thể chết...”

Tiếng anh ta dừng ở đây, bởi vì một thanh kiếm ánh sáng dài và sắc nhọn đã đâm xuyên qua ngực anh ta. Cố Tế Sinh trợn mắt, từ từ cúi đầu, nhìn Tiểu Kiệt trên tay mình.

Tiểu Kiệt nhếch miệng nở nụ cười lạnh lùng. Giây tiếp theo, thân thể nó tan rã, biến thành dòng hạt màu đen. Hắc Long đang thoi thóp dưới đất đột nhiên bật dậy, cũng biến thành dòng hạt Nano đen tuyền rồi phân thành vô số mũi tên bắn vào toàn thân Cố Tế Sinh. Trong khi đó, cánh tay phải của thím Tôn cũng tan ra, nhanh chóng ghép thành thanh kiếm ánh sáng đâm xuyên qua đầu anh ta.

Cố Tế Sinh hoàn toàn bất động. Tất cả xảy ra quá nhanh, Cẩn Tri và mọi người như bị sét đánh trúng, nhất thời không thể thốt ra lời.

“Không...” Tiêu Khung Diễn kêu lên một tiếng, giương súng la de bắn về phía ba người Nano loại hình chiến đấu kia. Trang Xung cũng giương cây cung, bắn tới tấp, chẳng cần biết có tác dụng hay không. Nhiếp Sơ Hồng mặt mũi tái nhợt, chạy về phía Cố Tế Sinh. Lồng ngực đau buốt, Cẩn Tri cũng lảo đảo chạy theo anh.

Nhưng tất cả đã quá muộn. Ba người Nano đồng thời rút vũ khí, khiến Cố Tế Sinh ngã xuống đất. Một mảnh hình bầu dục màu trắng từ ngực trái anh ta bay ra ngoài.

“Con chip kìa!” Tiêu Khung Diễn nói.

Người Nano đóng giả làm Tiểu Kiệt lập tức giơ tay bắt lấy. Sau đó, cả ba biến thành dòng hạt hình mũi tên bắn thẳng về phía khu rừng, biến mất trong giây lát.

Nỗi đau như thủy triều vô biên vô tận nhấn chìm trái tim mọi người. Nhiếp Sơ Hồng quỳ xuống, muốn ôm Cố Tế Sinh nhưng không biết làm thế nào. Cẩn Tri ngồi bệt bên cạnh, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má. Trang Xung và Tiêu Khung Diễn cũng đau đớn khôn nguôi. Còn đám người máy tí hon đều chạy đến, miệng phát ra tiếng hức hức, đồng thời ra sức kéo anh ta dậy.

Tuy nhiên, Cố Tế Sinh không hề nhúc nhích. Vào thời khắc này, ánh mắt anh ta vô hồn, đầu bị thủng một lỗ, thân thể nát vụn thành những hạt nhỏ xoay tròn quanh mọi người. Sau đó, anh ta đột nhiên đảo tròng mắt, như nhìn bọn họ, cũng tựa hồ dõi về phương xa. Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên: “Cẩn Tri, thì ra cô thật sự... có khả năng biết trước tương lai...”

Cẩn Tri ôm miệng nghẹn ngào. Giọng Cố Tế Sinh yếu dần: “Nhưng sao tôi... cảm thấy buồn quá...”

Tiêu Khung Diễn vội lên tiếng: “Anh hãy kiên trì, đừng nói chuyện nữa, cố gắng giữ chút năng lượng cuối cùng. Tôi sẽ giúp anh tu sửa. Tôi là bác sĩ quân y rất giỏi đấy.”

Đúng lúc này, trên bầu trời vụt qua một tia sáng, một chiếc máy bay chiến đấu của người ngoài hành tinh hạ xuống trước mặt bọn họ. Ứng Hàn Thời mở cửa nhảy xuống, Cẩn Tri nhìn anh qua làn nước mắt.

Chứng kiến cảnh tượng trước mặt, anh phảng phất hóa đá trong giây lát. Tiêu Khung Diễn mếu máo: “Ngài chỉ huy! Em xin lỗi đã không trông chừng anh ta, để anh ta ra ngoài. Con chip cũng bị chúng cướp mất rồi!”

Ứng Hàn Thời nhanh chóng đến bên Cẩn Tri, gương mặt như bị phủ bởi một lớp băng giá lạnh. Anh bế Cố Tế Sinh lên, đồng thời nói với Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John, lập tức chuẩn bị phẫu thuật.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook tại: http://www.dtv-ebook.com **Chương 52: Xin đừng sợ hãi**

Chương 52: Xin đừng sợ hãi

Trời vẫn còn tối lờ mờ, cả dãy núi vẫn sừng sững ở đó. Trong sân trường, ngọn đèn vàng bật sáng từ đầu đến cuối.

Trong căn phòng khép chặt cửa, Tiêu Khung Diễn đang tiến hành ca tu sửa cho Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng ngồi ngoài sân, vùi mặt vào lòng bàn tay, còn Trang Xung cũng yên lặng ngồi cạnh anh.

Cẩn Tri đứng dậy đi ra ngoài. Trước mặt cô là ruộng bậc thang trải dài, vài con đom đóm lập lòe. Ứng Hàn Thời ngồi trên một tảng đá lớn, cái đuôi thõng xuống. Cô đi đến ngồi cạnh anh.

Rõ ràng mới chỉ xa nhau một lúc, trước đó, người đàn ông này còn thì thầm bên tai cô. Vậy mà sau khi chứng kiến cảnh tượng thảm khốc, lúc gặp lại anh, cô có cảm giác như xa cách cả một kiếp người.

Cẩn Tri ngoảnh đầu về phía Ứng Hàn Thời. Bóng dáng anh toát ra một vẻ cô độc đến mức cô bất giác thấy trong lòng nhói đau.

“Anh đang nghĩ gì thế?” Cô hỏi nhỏ.

Anh vẫn nhìn thẳng về phía trước: “Tôi... đã không thể bảo vệ anh ta.”

Cẩn Tri im lặng. Não bộ chợt hiện lên hình ảnh Cố Tế Sinh bị ba người Nano tấn công, cô liền nhắm mắt. Một lúc sau, cô mở mắt ra, lặng lẽ đưa tay sờ đầu Ứng Hàn Thời.

Anh vẫn ngồi bất động. Bàn tay Cẩn Tri lướt qua mái tóc, dừng lại ở đôi tai thú của anh: “Chuyện này không phải lỗi của anh.”

Anh từ từ quay sang cô. Bởi vì trời tối nên cô không nhìn rõ vẻ mặt người đàn ông, chỉ cảm thấy đôi mắt anh chất chứa một tâm tình nào đó.

Giây tiếp theo, anh ôm cô vào lòng. Lồng ngực anh giá lạnh, bàn tay đặt trên vai cô cũng mát rượi. Toàn thân Cẩn Tri bị bao vây bởi mùi đàn ông của anh. Rõ ràng anh rất dịu dàng nhưng tự nhiên cô lại không thể động đậy.

Cô lắng nghe nhịp tim của anh lẫn của mình, tựa như vòng tay anh là một thế giới nhỏ yên bình. Một cảm giác ngọt ngào xen lẫn đau đớn tràn ngập trong lòng Cẩn Tri. Cô ngồi bất động, nhìn về phía sân trường, viền mắt ươn ướt.

Cẩn Tri từ từ ngẩng đầu. Mặt cô lướt qua ngực, cổ và cằm Ứng Hàn Thời. Hơi thở của anh rất gần, hai người chạm đầu mũi vào nhau, thời gian tựa như dừng lại ở giây phút này.

Sau đó, Ứng Hàn Thời bất ngờ hôn người con gái trong lòng. Đôi môi mềm mại và mát lạnh của anh phủ lên miệng Cẩn Tri. Anh dùng đầu lưỡi tách đôi môi cô, tiến sâu vào tìm kiếm sự hưởng ứng của cô. Nụ hôn này rất dịu dàng nhưng kiên quyết, chứ không dè dặt như lần trước.

Cẩn Tri biết rõ không nên hôn anh. Anh là người ngoài hành tinh, anh và cô vốn không cùng một thế giới, không nên có quan hệ dây dưa. Tuy nhiên, có lẽ do bóng đêm mang lại cảm giác cô độc, do thời khắc này quá yếu đuối và đau lòng, cô không muốn đẩy anh ra, mà để mặc anh nắm lấy hai tay mình, hôn càng sâu hơn.

Trong một nỗi khát khao khó diễn tả thành lời và bị lạc mất phương hướng, Cẩn Tri cử động đầu lưỡi quấn lấy anh. Ứng Hàn Thời vẫn mở mắt nhìn cô. Đôi mắt anh sâu thẳm dưới bầu trời đêm.

Một lúc sau, anh chuyển sang ôm thắt lưng cô, để cô tựa người vào tảng đá rồi lại cúi xuống hôn mãnh liệt hơn. Lần đầu tiên trong đời, Cẩn Tri biết thế nào là ý loạn tình mê. Toàn thân cô mềm nhũn trong vòng tay và cả sự dịu dàng của người đàn ông, không muốn thoát ra.

“Tiểu Tri!” Ứng Hàn Thời khẽ thì thầm bên tai cô. Cẩn Tri thở dốc, “ừm” một tiếng.

Anh buông người cô. Cẩn Tri nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng. Lúc này, trời sáng hơn một chút nên cô có thể thấy rõ, gương mặt anh đỏ ửng, ánh mắt dịu dàng như tinh tú chiếu rọi xuống mặt hồ.

“Tiểu Tri, tôi...”

Cẩn Tri nín thở chờ anh nói tiếp. Đúng lúc này, thanh âm xúc động của Trang Xung vọng tới: “Tri, ca phẫu thuật kết thúc rồi. Hai người mau lại đây đi!”

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời giật mình. Anh lập tức ôm cô, phi nhanh về ngôi trường. Tiêu Khung Diễn đứng ở cửa căn phòng nhỏ, vừa tháo găng tay vừa cất giọng ủ rũ: “Anh ta đã sống sót, tuy nhiên...”

***

Cẩn Tri cùng Ứng Hàn Thời đi vào căn phòng tạm thời trưng dụng làm phòng phẫu thuật. Không khí vẫn còn nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Cố Tế Sinh nằm trên giường bệnh, hoàn toàn trở lại dáng vẻ bình thường. Những vết thương và chỗ hỏng hóc trên thân thể anh ta đã biến mất. Anh ta nhắm mắt, tựa như đang trong giấc ngủ say. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đứng yên bên cạnh.

Tựa như giật mình tỉnh giấc, Cố Tế Sinh từ từ mở mắt. Đôi mắt anh ta trong trẻo lạ thường. Anh ta ngơ ngác nhìn mọi người. Nhiếp Sơ Hồng liền nắm tay anh ta: “Có nhận ra tôi không?”

Cố Tế Sinh im lặng nhìn Nhiếp Sơ Hồng chăm chú. Một lúc sau, anh ta ngoác miệng, nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ và ngây thơ.

Mọi người đều giật mình. Tiêu Khung Diễn thở dài: “Tôi có thể sửa chữa thân thể anh ta. Nhưng nơi kẻ địch tấn công là vị trí quả tim, cũng là nơi người Nano đặt con chip điều khiển. Thân thể anh ta đã hơn một trăm năm, quá già cỗi rồi, con chip không có cách nào hồi phục, cũng chẳng thể lắp con chip mới...” Ngừng vài giây, anh ta nói tiếp: “Bây giờ, anh ta chỉ có IQ bằng đứa trẻ Trái đất hai, ba tuổi. Ngoài ra, anh ta sẽ vĩnh viễn trong tình trạng này.”

***

Trời đã sáng, ánh dương bao phủ đồng ruộng và trường học. Phía xa xa vang lên tiếng cười nói, tiếng ca hát của bọn trẻ. Chúng đang vui vẻ đi về phía ngôi trường.

Nhiếp Sơ Hồng đã thay sang chiếc áo sơ mi sạch sẽ, đứng ở cổng trường đón bọn trẻ như thường lệ. Chỉ có điều, viền mắt anh thâm quầng, dưới cằm có vệt râu chưa kịp cạo. Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời và Trang Xung đứng dưới sườn núi dõi theo anh.

“Thầy Nhiếp, thầy Cố đâu rồi ạ?” Một đứa trẻ hỏi: “Thầy Cố bảo tuần trước em ngoan nên hôm nay thầy sẽ phát kẹo cho em.”

Những đứa trẻ khác nghe thấy liền nhao nhao: “Em cũng muốn kẹo! Em cũng muốn kẹo của thầy Cố!”

Nhiếp Sơ Hồng hít một hơi sâu rồi ngồi xổm xuống, xoa đầu thằng bé: “Hôm nay thầy Cố...”

Anh còn chưa dứt lời, đám trẻ đã chạy ào vào trong trường, hét toáng lên: “Thầy Cố! Kẹo, kẹo!”

Nhiếp Sơ Hồng lập tức quay người. Cố Tế Sinh đã rời phòng. Vừa ra đến sân, anh ta liền bị bọn trẻ bao vây, giơ tay đòi kẹo. Anh ta ngây ra, hai tay

buông thõng bên mình, vẻ mặt vô cùng bối rối. Nhiếp Sơ Hồng quay đi chỗ khác, viền mắt đỏ hoe.

Đứa trẻ lớn tuổi nhất phát hiện ra sự bất thường của thầy Cố, lập tức kéo áo anh ta: “Thầy làm sao thế ạ? Tại sao thầy không nói chuyện?”

Cố Tế Sinh ngơ ngẩn, khẽ lắc đầu. Nhiếp Sơ Hồng đi tới, cất giọng nghẹn ngào: “Các em vào phòng học đi, để thầy Cố nghỉ ngơi. Thầy ấy bị ốm rồi.”

Nghe anh nói vậy, bọn trẻ lo lắng ôm chân Cố Tế Sinh: “Thầy Cố làm sao thế?”, “Thầy bị cảm à?”, “Sao thầy chẳng nói gì cả?”

Cố Tế Sinh đột nhiên ôm đầu, lắc nguầy nguậy. Sau đó, nước mắt chảy giàn giụa xuống gò má anh ta. Chứng kiến cảnh tượng này, bọn trẻ khóc òa lên, ôm anh ta càng chặt hơn.

Sống mũi cay cay, Cẩn Tri liền chạy lên cùng Nhiếp Sơ Hồng an ủi bọn trẻ. Nhưng chúng và Cố Tế Sinh đều khóc nức nở.

“Các em đừng khóc nữa.” Nhiếp Sơ Hồng lên tiếng: “Nếu các em quan tâm đến thầy Cố thì hãy hát một bài, thầy ấy sẽ cười à xem.”

Bọn trẻ nửa tin nửa ngờ, giơ tay lau nước mắt. Sau đó, chúng cất cao tiếng hát:

“Ngoài trường đình, bên con đường cổ, cỏ thơm xanh tận chân trời.

Ngọn gió đêm thổi phất qua cây liễu, tiếng sáo thật thê lương...”

Đúng lúc này, một giọng hát trầm ấm cất lên, cùng lời ca của bọn trẻ vang vọng khắp núi rừng:

“Chân trời góc biển, bạn bè tri kỷ trôi dạt tận phương nào.

Tận hưởng niềm vui với bình rượu này, đêm nay từ biệt giấc mộng hàn...”

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Tế Sinh. Anh ta không khóc nữa, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt, hát rất tập trung.

Bọn trẻ đều ngây ra. Một đứa hét lớn: “Thầy Cố khỏi rồi! Thầy Cố hát rồi kìa!”

Bọn trẻ mừng rỡ vỗ tay hoan hô. Cố Tế Sinh càng cười tươi hơn, hát hết bài này đến bài khác.

Nước mắt chảy dài xuống gò má Cẩn Tri. Cô quay sang một bên, giơ tay che mắt. Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung đứng bất động một chỗ, viền mắt ngân ngấn.

Ứng Hàn Thời đứng trên dốc núi, hình bóng tựa như cây thông cô độc. Một lúc sau, anh đi đến bên Cố Tế Sinh, quỳ một chân xuống, cầm tay anh ta, nói rành rọt từng từ một:

“Tôi sẽ tìm về cho anh thứ anh đã đánh mất, sẽ bảo vệ thứ anh trân trọng.

Anh sẽ nhìn thấy mặt trời mọc mỗi ngày, nhìn thấy các vì sao vĩnh viễn chiếu sáng.

Với danh nghĩa Tinh Lưu, lời hứa này là mãi mãi.”

Cẩn Tri lau khô giọt lệ, phóng tầm mắt về phía xa xa. Bầu trời trong xanh như mới được gột rửa, mây trắng lững lờ trôi, rừng núi xanh mướt trải dài đến vô tận.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chương 53

***

Buổi sáng nắng đẹp, Tiêu Khung Diễn ngồi trước máy tính, chăm chú xem hàng trên trang mua sắm Tmall. Ứng Hàn Thời cầm tách trà nóng, đứng bên bức tường kính, lặng lẽ ngắm nhìn hồ nước bên ngoài.

“Boss, em đã đặt mua rất nhiều đồ cho bọn trẻ.” Tiêu Khung Diễn lên tiếng.

“Được.”

“Em còn mua cả đồ chơi phát triển trí tuệ nữa. Chắc bọn trẻ và Tiểu Sinh sẽ thích.” Giọng anh chàng người máy nhỏ dần.

Ứng Hàn Thời im lặng. Một lúc sau, Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: “Còn nữa, em đã gọi cho Tiểu Tri ba cuộc điện thoại, mời cô ấy đến nhà mình chơi, nhân tiện tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến khả năng biết trước tương lai của cô ấy. Nhưng lạ một nỗi, lần nào cô ấy cũng kêu bận, tạm thời chưa đến được”. Anh ta nói rụt rè: “Em cảm thấy, hình như Tiểu Tri đang né tránh em. Nhưng em đâu có làm chuyện gì khiến cô ấy không vui?”.

Ứng Hàn Thời lặng lẽ dõi mắt ra mặt hồ nước lấp lánh ánh nắng, trong đầu hiện lên hình ảnh hôn cô tối hôm trước.

“Là tôi… Tôi đã gây ra một số chuyện với cô ấy.” Anh nói.

Tiêu Khung Diễn mở to mắt: “Anh đã xin lỗi cô ấy chưa?”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Tiểu John làm sao mà biết được, việc anh muốn và nên làm đâu phải là xin lỗi.

“Tiểu John, hôm nay tôi sẽ đi đón cô ấy về đây.” Anh mỉm cười.

Tiêu Khung Diễn vỗ tay hoan hô.

Vào giờ nghỉ trưa, thư viện rất yên tĩnh. Cẩn Tri nằm úp xuống bàn, đang chìm trong giấc ngủ. Cô mơ thấy mình ngồi trong một căn phòng tràn ngập ánh nắng, viết đi viết lại hai chữ cái "SD". Khi viết chữ này, tâm trạng cô tựa như sẽ trở nên hào hứng hơn. Không biết SD là gì nhỉ?

Vào một khoảnh khắc nào đó, cô giật mình mở mắt, có chút ngẩn ngơ. Trước kia, khi trong đầu vụt qua hình ảnh tương lai, Cẩn Tri thường có cảm giác này. Sau nhiều lần rơi vào tình trạng tương tự, cô càng trở nên nhạy bén và tỉnh táo hơn. Vì thế, lần ở trong thế giới do trí tuệ nhân tạo tạo ra, cô gần như lập tức có thể phân biệt đâu là hư ảo đâu là chân thực.

Mấy ngày qua, Trang Xung không còn mải mê chơi điện tử nữa. Những lúc rảnh rỗi, anh ta copy nhiều đĩa dạy học, đồng thời liên hệ với một số dân chơi game, kêu gọi quyên góp máy tính cũ rồi gửi đến núi Y Lam.

Nhiễm Dư đang tựa vào thành ghế tô lại son môi. Thấy Cẩn Tri tỉnh dậy, cô liền ghé sát: "Mình có một chuyện nghiêm túc muốn kể với cậu".

"Cậu nói đi." Cẩn Tri mỉm cười.

"Hôm qua lúc tan sở, đi ngang qua công viên bên cạnh cơ quan, nhìn thấy một người đàn ông lang thang, nhếch nhác, mình lại cảm thấy anh ta đẹp trai và có tư vị riêng mới chết chứ. Thậm chí mình còn cho anh ta một đồng nữa. Chắc chắn mình đã bị cậu và Trang Xung ảnh hưởng nên mới để ý đến người đàn ông nghèo rớt mùng tơi. Lẽ nào nhân sinh quan của mình thay đổi rồi sao?:

Cẩn Tri gật đầu: "Chúc mừng cậu đã tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình".

“Xin cậu đấy!”

Hai cô gái đang cười nói vui vẻ, cánh cửa tự động của khu lưu trữ sách bỗng từ từ mở ra. Tiếp đó, một người đàn ông bước vào.

Cẩn Tri chưa bao giờ làm chuyện thẹn với lương tâm nhưng vào thời khắc này, cô đột nhiên cảm thấy chột dạ.

SD là viết tắt của từ Star-Drift hay còn gọi là Tinh Lưu. Chữ cái mà cô viết đi viết lại trong giấc mơ thì ra là biệt danh của người đàn ông này.

Ứng Hàn Thời đi đến bên bàn làm việc, khẽ gật đầu chào Nhiễm Dư và Trang Xung rồi quay sang Cẩn Tri: “Tiểu Tri!”.

Nhiễm Dư ho khan một tiếng. Cẩn Tri như không nghe thấy, mỉm cười đứng dậy: “Anh đến đây có việc gì vậy?”.

Ứng Hàn Thời không lập tức trả lời, mà đưa mắt qua Trang Xung và Nhiễm Dư. Nhiễm Dư hiểu ý, kéo Trang Xung đứng lên: “Đi thôi! Chúng ta đi dọn sách”. Trang Xung gật đầu với Ứng Hàn Thời rồi theo cô đi ra ngoài.

“Cảm ơn các bạn.” Ứng Hàn Thời nói với theo họ.

Nghe câu này, Cẩn Tri hơi hoảng hốt, nháy mắt liên tục với Nhiễm Dư nhưng cô nàng cứ mặc kệ. Trong phòng trở nên yên tĩnh, Ứng Hàn Thời nhìn cô, khuôn mặt phiếm hồng.

Trong lòng bối rối nhưng Cẩn Tri vẫn cố cất giọng điềm tĩnh: “Anh tìm em có chuyện gì à?”.

“Tôi muốn mời em đến nhà hôm nay, để Tiêu Khung Diễn kiểm tra cơ thể em, xem có tìm ra nguyên nhân hay không?”

Đây cũng là điều Cẩn Tri muốn biết. Tuy nhiên… cô từ chối khéo: “Nhất định em sẽ đi. Nhưng em vừa nghỉ phép nên công việc chồng chất, hôm nay bận đến tối muộn. Khi nào xong việc, em sẽ đến nhà anh sau”.

“Tôi sẽ đợi em, muộn bao lâu cũng không thành vấn đề.” Nói xong, anh quay người đi ra ngoài.

Nhiễm Dư và Trang Xung nhanh chóng về phòng. Nhiễm Dư kéo rèm cửa sổ, quan sát bên dưới. Ứng Hàn Thời đang chắp hai tay sau lưng đứng trước toà nhà, trông rất nổi bật. Mọi người đi qua đi lại đều liếc anh một cái nhưng anh không hề có phản ứng.

Nhiễm Dư giơ ngón cái với Cẩn Tri: “Cậu giỏi lắm! Người đàn ông đẹp trai đi Porsche còn bị cậu ngó lơ. Cẩn Tri, rốt cuộc cậu do dự gì chứ? Mau nhận lời anh ta cho xong”.

Nhiễm Dư không biết đến sự tồn tại của người ngoài hành tinh. Về vụ Cố Tế Sinh, Cẩn Tri cũng chỉ kể anh ta bị kẻ xấu đả thương mà thôi.

Cẩn Tri liếc người đàn ông dưới sân, ủ rũ đáp: “Mình không có cách nào nhận lời anh ấy”.

Tầm xế chiều, các đồng nghiệp đã tan sở gần hết. Vì trước đó nói với Ứng Hàn Thời “sẽ bận đến tối muộn”, anh lại đang đợi ở cổng cơ quan nên Cẩn Tri đành ngồi lại văn phòng hơn một tiếng đồng hồ mới ra về.

Ánh hoàng hôn chiếu xuống người anh. Khi ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt anh sáng bừng, khoé mắt ẩn hiện nụ cười.

Cẩn Tri né tránh ánh mắt của người đàn ông, thong thả đi tới: “Hôm nay em vẫn chưa xong công việc, còn phải làm thẻ đọc sách cho bọn trẻ nữa. Em định đem về nhà giải quyết nốt”.

“Không sao.” Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Em mang đến nhà tôi, tôi có thể làm cùng em”.

Cẩn Tri không còn lý do từ chối, đành nói: “Vậy cũng được”.

Chiếc Porsche hoà vào dòng xe cộ trên đường phố. Cẩn Tri liếc qua người đàn ông, thấy anh lại đeo đôi găng trắng trong lúc lái xe. Tiêu Khung Diễn từng nói đây là “bệnh nghề nghiệp của ngài chỉ huy”. Khoé miệng cô bất giác cong lên.

“Tạo sao anh lại mua loại xe này?” Đây là vấn đề cô thắc mắc từ lâu.

“Bởi nó là loại xe chạy nhanh nhất trên Trái đất.” Anh đáp.

Quả nhiên là câu trả lời đúng kiểu người ngoài hành tinh.

Từ thư viện tỉnh đến ngôi biệt thự nằm ở ngoại ô của Ứng Hàn Thời cần phải đi qua nửa thành phố Giang và con sông Trường Giang. Đang là giờ cao điểm, ngay cả chiếc xe “nhanh nhất Trái đất” cũng chỉ có thể đi với tốc độ rùa bò.

Ứng Hàn Thời nhướng mày quan sát đèn xanh đèn đỏ. Nhưng khoé mắt anh vẫn vô thức nán lại ở người phụ nữ ngồi cạnh. Hai tay cô đang cầm chiếc túi xách đặt trên đùi. Áo len mỏng che nửa mu bàn tay, chỉ để lộ các ngón tay thon thả.

Ứng Hàn Thời từ từ thả cánh tay xuống, để nắm tay cô. Cẩn Tri vẫn dõi mắt ra ngoài cửa sổ, tựa như không chú ý. Nhưng vào thời khắc hai bàn tay chạm vào nhau, cô liền rời đi chỗ khác.

Ứng Hàn Thời lại thu tay về, đặt lên vô lăng. Im lặng một lúc, anh lên tiếng: “Tiểu Tri, tôi…”.

“Em buồn ngủ quá!” Cẩn Tri ngắt lời anh: “Em chợp mắt một lúc, khi nào đến nơi anh gọi em dậy nhé”. Nói xong, cô quay lưng về phía anh, mí

mắt từ từ khép lại.

Ứng Hàn Thời nhìn cô vài giây mới đáp: “Ừ”.

Trên suốt quãng đường, Cẩn Tri đương nhiên không ngủ nổi. Tâm trạng của cô vừa rối bời vừa mâu thuẫn. Còn người đàn ông bên cạnh không hề có động tĩnh.

Đến ngôi biệt thự của anh, Cẩn Tri vừa vặn “tỉnh giấc”. Khi hai người đi vào nhà, Tiêu Khung Diễn cầm một cái xẻng nấu, tạp dề quấn quanh bụng, đang đứng ở bậc cửa cười ngoác miệng với họ.

Nhìn thấy Tiêu Khung Diễn, Cẩn Tri nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô tháo giày, đi tới khoác tay anh ta: “Tiểu John, lại làm phiền anh phải xuống bếp rồi”.

“Không có gì. Tôi thích nhất được làm việc nhà. Mau đi xem tôi nấu món ngon gì để đãi cô.”

Hai người khoác tay nhau đi vào bếp, bỏ mặc Ứng Hàn Thời ở bên ngoài. Anh chẳng nói chẳng rằng, xếp đôi giày Cẩn Tri vừa đá lung tung vào tủ.

Bữa tối rất thịnh soạn. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn vuông. Tiêu Khung Diễn ngồi góc bên cạnh, chống cằm nhìn bọn họ ăn cơm.

“Mùi vị thế nào?” Mỗi khi Cẩn Tri gắp thức ăn, anh ta đều hỏi.

“Ngon tuyệt.” Cẩn Tri mỉm cười đáp.

Ứng Hàn Thời cũng khen ngợi: “Chú nấu rất khá”.

Tiêu Khung Diễn thốt ra một từ học của Trang Xung: “Ô dè!”. Nhờ có anh ta mà bầu không khí trở nên thoải mái và vui vẻ hơn, Cẩn Tri cũng

không còn tâm trạng khó xử và bối rối. Tuy nhiên, mỗi khi vô tình chạm mắt Ứng Hàn Thời, cả cô và anh đều liếc đi chỗ khác.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, Tiêu Khung Diễn bắt đầu nói chuyện nghiêm túc: “Tiểu Tri, lúc nãy tôi đã quét thân thể và gen của cô nhưng không có gì bất thường”. Anh ta nhún vai: “Trước đó, tự nhiên tôi còn nảy ra ý nghĩ, liệu có phải não bộ của cô đã bị người khác lắp thứ gì đó vào hay không?”.

Đây là vấn đề Cẩn Tri quan tâm nhất nên cô chăm chú lắng nghe. Ứng Hàn Thời cũng buông đũa.

Tiêu Khung Diễn nói tiếp: “Nếu không phải nguyên nhân từ bên trong thì có nghĩa là nguyên nhân từ bên ngoài”.

“Từ bên ngoài ư?”

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Đúng thế. Tương lai là gì nhỉ? Đó là những chuyện một thời gian nữa mới xảy ra. Cô có thể nhìn thấy tương lai, chứng tỏ bên cạnh cô tồn tại vết nứt thời không”.

Cẩn Tri giật mình. Vết nứt thời không là gì vậy?

“Nói một cách đơn giản, vì một nguyên nhân nào đó, thời gian ở bên cạnh cô đã bị bẻ cong. Nó không phải đường thẳng mà cong lên nên mới xuất hiện vết nứt, khiến cô có thể nhìn thấy cảnh tượng trong tương lai.” Tiêu Khung Diễn giải thích.

Cẩn Tri không khỏi kinh ngạc. Một vấn đề thần bí, không tài nào hiểu nổi đã trói buộc cô bao năm qua lại được người ngoài hành tinh giải thích ngắn gọn như vậy.

“Hiện tượng này do nguyên nhân nào tạo thành?” Cô truy vấn.

Tiêu Khung Diễn nhún vai: “Tiểu thư của tôi, chuyện này có khả năng xuất phát từ nhiều nguyên nhân, hoặc là do cô từng đến nơi mà thời gian bị bẻ cong nghiêm trọng nên mới ảnh hưởng đến cô. Hoặc giả, cô bị bức xạ bởi một năng lượng to lớn nào đó, năng lượng này sẽ bẻ cong thời gian, không gian của cô. Trong quá khứ, cô có từng gặp phải chuyện gì đặc biệt không?”.

Cẩn Tri lắc đầu, nhất thời không nhớ ra điều gì đặc biệt.

Tiêu Khung Diễn mỉm cười: “Không sao cả, cô cứ từ từ suy nghĩ đi. Đối với người Đế quốc Diệu Nhật chúng tôi, lợi dụng tốc độ ánh sáng để tiến hành bước nhảy không gian là chuyện thường xảy ra. Do đó, chúng tôi có thể đến nơi mà người Trái đất gọi là tương lai. Nhưng cô là người đầu tiên có vết nứt thời không mà tôi gặp. Cô đúng là giỏi thật đấy”.

Cẩn Tri mỉm cười.

“Tương lai mà em nhìn thấy là thế nào vậy?” Ứng Hàn Thời hỏi.

“Rất phân tán và vụn vặt, chẳng có quy luật gì cả, cũng không biết lúc nào sẽ xuất hiện, nhiều khi rất mơ hồ. Tuy nhiên, em chỉ có thể nhìn thấy tương lai liên quan đến bản thân mà thôi.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Còn nữa, em phát hiện, em luôn nhìn thấy những sự việc chắc chắn sẽ xảy ra”.

Ví dụ, hôm Tiểu Kiệt lên núi, số phận đã định cậu bé sẽ gặp kẻ xấu. Vì vậy, cô mới mơ thấy quá trình nó bị bắt. Hay như vụ Hắc Long bắt Tiểu Kiệt giả làm con tin, trong lòng Cố Tế Sinh đã quyết, không ai có thể ngăn cản, nên cô mới nhìn thấy hình ảnh anh ta bị tấn công.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Do vết nứt thời không ở ngay cạnh em nên em chỉ có thể nhìn thấy tương lai trong phạm vi ngắn hạn. Tương lai vốn thiên biến vạn hoá, nhưng chỉ khi nào nó được xác định, em mới có thể nhìn thấy”.

Cẩn Tri gật đầu. Tiêu Khung Diễn bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, Cẩn Tri nhìn đồng hồ treo tường rồi đứng lên: “Không còn sớm nữa, em về đây”.

Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: “Tiểu Tri, gần đây cô chẳng nhiệt tình, chẳng thân thiện gì cả. Vừa ăn cơm xong đã đòi về, lẽ nào cô không muốn trò chuyện với chúng tôi hay sao?”.

Cẩn Tri: “Không phải đâu, tại tôi có chút việc bận”.

“Tiểu Tri.” Ứng Hàn Thời đứng dậy, đi đến bên cô: “Chúng ta còn phải làm một chuyện đã nói từ trước”.

Cẩn Tri nghi hoặc: “Chuyện gì cơ?”.

“Làm thẻ đọc sách cho bọn trẻ.”

Cẩn Tri nhìn vào mắt anh, nhất thời không thể từ chối.

Cẩn Tri được Ứng Hàn Thời dẫn vào thư phòng. Cô chịu ở lại chơi, Tiêu Khung Diễn đương nhiên rất phấn khởi, lập tức xuống bếp gọt hoa quả. Khi anh ta gõ cửa thư phòng, Ứng Hàn Thời mở ra, cầm lấy đĩa hoa quả rồi cất giọng điềm tĩnh: “Tiểu John, khi tôi chưa gọi, hôm nay chú không thể đặt chân vào căn phòng này. Đây là quân lệnh, chú rõ chưa?”.

Tiêu Khung Diễn há hốc mồm. Giây tiếp theo, cánh cửa đóng sập, khoá trái ở bên trong.

A… Boss, boss định làm gì Tiểu Tri thế?

Buổi đêm yên tĩnh, trời mưa lất phất, cành lá ngoài cửa sổ đung đưa trong gió. Cẩn Tri cắm cúi viết câu chuyện ngắn chọn lọc trong sách vào

những tấm thẻ đọc. Ứng Hàn Thời ngồi bên cạnh, cầm kéo và tấm bìa cứng cắt thành từng miếng nhỏ.

Hai người im lặng hồi lâu. Thỉnh thoảng, anh liếc nhìn cô, còn cô mải mê với công việc của mình. Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên. Cẩn Tri liếc qua màn hình, đứng dậy: “Em đi nghe điện thoại”.

“Ừ.”

Cô đi ra ngoài ban công, thuận tay khép cửa: “Em đây”.

Tạ Cẩn Hành cất giọng dịu dàng: “Cẩn Tri, hôm nay là ngày giỗ của dì nên anh gọi điện hỏi thăm. Em đang làm gì thế?”.

“Cảm ơn anh. Em đang làm thẻ đọc sách cho bọn trẻ ở trường tiểu học Hy Vọng.” Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Sáng nay, em đã thắp hương và đốt vàng mã cho mẹ rồi”.

Giáo sư Tạ mỉm cười. Đúng lúc này, đầu bên kia vang lên tiếng động.

“Mẹ làm gì vậy?” Tạ Cẩn Hành hỏi. Cẩn Tri lờ mờ nghe thấy giọng phụ nữ trung niên the thé: “Con đang gọi điện cho con gái của con mụ hồ ly tinh đấy à?”.

“Mẹ đừng nặng lời như vậy. Đó là em gái của con.”

Cẩn Tri im lặng vài giây rồi nói rành rọt từng từ một: “Tạ Cẩn Hành, xin hãy chuyển lời đến mẹ anh, rằng mẹ em không phải là hồ ly tinh. Chính bố anh, chồng bà ấy đã lừa dối mẹ em. Nếu sớm biết ông ta đã có vợ con, mẹ em cũng chẳng thèm để ý đến ông ta”.

Nói xong, cô liền dập máy, thậm chí tắt nguồn. Lại đứng thêm một lúc, cô mới đi vào phòng. Ứng Hàn Thời vẫn đang cắt giấy, sắc mặt bình thản.

Cẩn Tri ngồi xuống, tiếp tục viết chữ. Có lẽ do bầu không khí quá tĩnh lặng nên tâm trạng của cô cũng dần lắng xuống.

“Tiểu Tri!” Ứng Hàn Thời đột nhiên mở miệng.

Cẩn Tri nhướng mày hỏi anh.

Anh dừng động tác: “Tại sao em lại nghĩ đến chuyện làm những việc này cho bọn trẻ?”.

Cẩn Tri ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Em đã từng đọc được câu: *“Nếu có khả năng, hãy bảo vệ những điều tốt đẹp.”* trong một cuốn sách. Có lẽ, đây là khả năng của em”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Cẩn Tri lại tiếp tục viết chữ.

Ứng Hàn Thời đưa mắt qua người phụ nữ bên cạnh. Anh nghe rõ mồn một nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, gồm cả thái độ khó chịu của người ở đầu bên kia. Vào thời khắc này, cô ngồi gần kề, gương mặt lộ vẻ dịu dàng như không hề bị ảnh hưởng. Ứng Hàn Thời đột nhiên nhớ tới nụ hôn hôm nào, nhớ tới mùi hương ngọt ngào và tươi mát của cô. Ánh mắt anh bất giác dừng lại ở đôi môi cô.

Vốn đang viết chữ, Cẩn Tri đột nhiên ngẩn người, bàn tay cầm bút vô thức siết chặt.

“Em sao thế?” Ứng Hàn Thời hỏi. Anh nhanh chóng hiểu ra vấn đề: “Em lại nhìn thấy thứ gì rồi phải không?”.

Cẩn Tri lặng thinh, hai má nóng ran. Cô đột nhiên đứng dậy, bỏ tập thẻ vào túi xách: “Em phải về nhà bây giờ”.

Ứng Hàn Thời hơi bất ngờ, nhưng cũng đứng lên: “Để tôi tiễn em”.

“Anh không cần tiễn đâu.”

Ứng Hàn Thời chưa kịp mở miệng, cô đã cầm túi xách đi nhanh ra ngoài.

Trời vẫn lất phất mưa, Cẩn Tri vừa chạy ra khỏi ngôi biệt thự, đúng lúc có một chiếc taxi đi tới. Cô lập tức lên xe rồi quay đầu, nhìn thấy Ứng Hàn Thời đã chạy ra ngoài. Anh đứng bên lề đường, dõi theo bóng dáng cô.

Người tài xế taxi cũng nhận ra điều đó: “Cô cãi nhau với bạn trai đấy à? Bạn trai cô có vẻ đáng thương, cô hãy tha thứ cho cậu ấy đi”.

Cẩn Tri lặng thinh.

“Cô đi đâu thế?” Người tài xế lại hỏi: “Trời mưa nên nhiều nơi đang bị tắc đường”.

Cẩn Tri ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Chú chờ cháu ra bờ sông đi. Cháu muốn đi phà”.

“Được thôi.”

Bờ Trường Giang trong buổi đem mưa gió trông càng mênh mông hơn. Dù hiện nay đã có nhiều cây cầu và đường hầm bắc qua sông nhưng bến phà vẫn được giữ lại. Hồi còn nhỏ, Cẩn Tri thường cùng mẹ đi phà. Những lúc buồn phiền hay hoang mang, cô cũng tìm đến nơi này.

Cẩn Tri bỏ hai tệ mua vé rồi đi theo hành lang dài xuống chiếc phà đậu dưới bờ sông. Trên phà tương đối đông người và ồn ào. Cô chọn vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống, nhắm nghiền mắt rồi thở dài một hơi.

Ứng Hàn Thời! Ứng Hàn Thời! Star Drift, người ta kính cẩn gọi anh là Tinh Lưu. Nhưng trong đầu cô bây giờ toàn là hình ảnh anh đứng bên lề đường dõi theo bóng lưng cô ban nãy.

Tự nhiên muốn quay về tìm anh, Cẩn Tri vô thức đưa mắt về phía cánh cổng xuống phà đang từ từ khép lại. Cô sững sờ khi bắt gặp hình bóng quen thuộc ở đó.

Ánh đèn tuýp chiếu xuống đỉnh đầu người đàn ông. Toàn thân anh ướt sũng nước mưa, áo sơ mi trắng dính chặt vào người, đầu tóc loà xoà. Cách mấy chục mét, Ứng Hàn Thời nhìn cô đăm đăm, đôi mắt đen tựa hồ cuộn trào từng cơn sóng ngầm.

Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch. Đúng lúc này, chiếc phà di chuyển. Ứng Hàn Thời nhanh chóng khuất dạng.

Một lúc sau, Cẩn Tri quay đầu, giơ tay che mắt. Đuổi theo làm gì chứ? Anh có biết cô đã nhìn thấy gì lúc ở thư phòng nhà anh không?

Ngay tại thư phòng ấy, dưới ánh đèn dịu dàng. Vào một thời khắc nào đó trong tương lai, cô ngồi trên đùi anh, ôm cổ anh, còn anh cúi xuống hôn cô, chiếc đuôi ngoe nguẩy sau lưng. Xung quanh tĩnh lặng, ngọn gió thổi lật trang sách trên mặt bàn, đám thẻ đọc vứt bừa bộn nhưng chẳng ai bận tâm.

Mấy phút sau, chiếc phà đến bờ bên kia. Cẩn Tri thẫn thờ theo dòng người đi ra ngoài. Khi đi qua cánh cổng, bỗng dưng có một dự cảm mãnh liệt, cô liền dừng bước và ngẩng đầu. Ứng Hàn Thời đứng cách đó vài bước, nở nụ cười dịu dàng và kiên định với cô.

Xung quanh ồn ào và tấp nập, nhịp tim cảu Cẩn Tri đập nhanh chưa từng thấy. Cô chậm rãi bước từng bước về phía anh, như đi tới một tương lai nguy hiểm không thể đoán trước.

Quần áo và tóc anh ướt đẫm, áo sơ mi dính vài vết bẩn.

“Anh đến đây bằng cách nào thế?” Cẩn Tri hỏi. Anh không lái ô tô, cũng chẳng thể để thiên hạ nhìn thấy mình chạy như bay trên đường phố.

Ứng Hàn Thời đưa mắt về phía cây cầu bắc qua sông: “Tôi chạy dưới gầm cầu”.

Tưởng tượng ra hình ảnh đó, Cẩn Tri chợt cảm thấy xót xa trong lòng. Anh cúi xuống nhìn cô: “Tiểu Tri, tôi…”.

“Khoan đã.” Cẩn Tri ngắt lời anh: “Chúng ta ra chỗ vắng rồi nói chuyện sau”.

“Được.”

Năm phút sau, hai người đứng ở trên đỉnh một ngọn núi bên bờ sông, nơi đó có một ngôi đình hóng mát. Lúc này, trời mưa to nên đỉnh núi không một bóng người. Cẩn Tri ngồi một góc, Ứng Hàn Thời đứng quay lưng về phía cô, dõi mắt ra màn mưa.

Không đợi anh lên tiếng, Cẩn Tri mở miệng trước: “Ứng Hàn Thời, tối hôm trước… cả hai chúng ta đều hơi xúc động…” Nên mới có nụ hôn đó.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi quay đầu về phía cô: “Thế nào gọi là xúc động?”

Cẩn Tri đáp khẽ: “Thì là… chúng ta bị dục vọng thôi thúc, không thể kiềm chế bản thân”.

Ứng Hàn Thời nhìn cô rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác: “Nếu kể từ giây phút đầu tiên gặp em, tôi đã có tâm trạng ấy thì sẽ không gọi là “xúc động” đúng không?”.

Cẩn Tri nhìn anh đăm đăm.

“Cẩn Tri… Em không thích tôi sao?” Anh hỏi nhỏ.

Cô không thể đáp lời. Im lặng một lúc, cô hỏi: “Anh không có chướng ngại tâm lý về tình yêu vượt hành tinh à?”.

Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Không. Rất nhiều người Diệu Nhật từng kết hôn với các chủng tộc ở hành tinh khác”.

Thì ra là vậy. Cẩn Tri nhìn chằm chằm xuống đất: “Ứng Hàn Thời, em lớn bằng từng này nhưng chưa yêu ai bao giờ. Chẳng phải em đặt yêu cầu cao, cũng không phải không có người theo đuổi, mà từ nhỏ đến lớn, em luôn tâm niệm sẽ tìm một người đàn ông vĩnh viễn không rời xa em. Một người đàn ông hiểu em, tôn trọng em, trong lòng không có hình bóng khác, chỉ một lòng một dạ với em. Em cũng sẽ dành trọn tình cảm cho anh ấy. Anh có thể làm được điều này, nhưng em chưa từng nghĩ sẽ yêu một người ngoài hành tinh. Em không biết anh đến từ một nơi như thế nào, cũng chẳng rõ bao giờ anh sẽ ra đi. Anh còn là quân nhân, là sĩ quan chỉ huy nữa. Tuy Đế quốc của anh đã bị diệt vong nhưng trách nhiệm vẫn còn đó, anh phải bảo vệ con chip, còn nhiều việc cần giải quyết. Em biết trước sau gì anh cũng sẽ ra đi, để em lại một mình”.

Ứng Hàn Thời chăm chú lắng nghe. Cô lại nói: “Em cũng muốn trả thù cho Cố Tế Sinh, bảo vệ thứ anh ấy từng bảo vệ. Nếu là cộng sự, em nguyện sẽ cố gắng hết sức, cùng anh tiến lùi. Nhưng nếu là người yêu, em không biết một ngày nào đó, liệu anh có rời xa em, liệu em có phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại với nỗi nhớ nhung gặm nhấm trong tim hay không?”.

Nói xong, cô im lặng, mười đầu ngón tay đan chặt vào nhau. Ứng Hàn Thời mãi vẫn không lên tiếng. Nhìn bóng lưng anh, trong lòng Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Cô đứng lên: “Em về trước đây”.

Do vội vàng nên cô trượt chân, cơ thể nghiêng sang một bên suýt ngã. Ứng Hàn Thời phản ứng rất nhanh, giơ tay đỡ thắt lưng cô rồi kéo vào lòng.

Anh ôm cô bất động. Gương mặt Cẩn Tri áp vào áo sơ mi ướt nước mưa của anh.

“Cẩn Tri, tôi hiểu tâm trạng của em rồi.” Anh thì thầm bên tai cô. Viền mắt Cẩn Tri bất giác cay cay.

“Tôi gia nhập quân đội từ năm mười lăm tuổi, chinh chiến bảy năm. Sau khi hành tinh mẹ bị huỷ diệt, tôi rơi vào trạng thái “ngủ đông” trong hành trình lưu lạc bằng tốc độ ánh sáng, trôi dạt trong một thời gian dài. Tôi chưa từng tưởng tượng, người phụ nữ trong tương lai của mình sẽ thế nào.”

Anh nhẹ nhàng buông người cô: “Cho đến khi gặp em… ước muốn có được em dần cắm rễ trong tâm trí tôi. Kể cả em không yêu tôi, tôi cũng sẽ chăm sóc em trọn đời. Còn nếu em cũng có tình cảm với tôi, tôi sẽ luôn ở bên cạnh, trân trọng em. Chúng ta… sẽ sống với nhau đến đầu bạc răng long, mãi mãi không xa rời. Em có thể cho tôi cơ hội không?”.

Cẩn Tri không thể thốt ra lời. Điều gì đã khiến tâm ý của anh trở nên kiên định như vậy? Hay là tâm ý của cô cũng đang thay đổi?

Cô nhìn thấy trong một tương lai không xa, anh ôm cô ngồi dưới ánh trăng, nở nụ cười dịu dàng; nhìn thấy anh nấu cơm dưới bếp, còn cô ngồi đọc sách ở sofa; nhìn thấy anh đè cô vào cánh cửa, hôn nồng nàn, còn Tiêu Khung Diễn bị chặn ở bên ngoài. Ngoài ra còn có hình ảnh hai người ôm nhau nằm trên giường, đuôi của anh quấn quanh thắt lưng cô…

Cô đã nhìn thấy nhiều hình ảnh thân mật giữa mình và Ứng Hàn Thời. Vào thời khắc anh bộc bạch tâm tư, những điều đó đã trở thành sự thật không thể thay đổi mà cô phải đối diện.

Chương 54

Sau khi Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đi mất, Tiêu Khung Diễn sốt ruột ở nhà chờ đợi. Cuối cùng, boss đại nhân cũng quay về. Tiêu Khung Diễn tròn mắt. Chuyện này là thế nào vậy? Toàn thân boss ướt sũng và bẩn thỉu. Nên biết, người có thể đánh bại ngài chỉ huy trên Trái Đất này vẫn còn chưa ra đời. Lẽ nào… Boss bị Tiểu Tri đánh một trận? Chuyện này cũng có thể lắm chứ, vì boss sẽ không động thủ với phụ nữ.

Anh ta lo lắng ra đón: “Anh sao vậy? Cô ấy đã chịu tha thứ cho anh chưa?”

Ứng Hàn Thời cởi giày, đặt ngay ngắn vào một chỗ mới nhướng mày nhìn anh ta. Tiêu Khung Diễn kinh ngạc khi phát hiện boss đang mỉm cười.

“Có lẽ… đã tha thứ rồi.” Anh đáp.

Tiêu Khung Diễn nghi hoặc nhìn Ứng Hàn Thời. Boss thường cười với anh ta nhưng nụ cười vui vẻ và dịu dàng như vậy rất hiếm gặp.

Ứng Hàn Thời thong thả đi vào phòng khách. Anh điềm tĩnh chẳng khác ngày thường nhưng Tiêu Khung Diễn vẫn phát hiện có chỗ nào đó bất thường. Sau đó, anh đi đến sofa, nhặt hai cái áo đang vắt trên thành ghế, gấp cẩn thận rồi đặt vào một góc.

Tiêu Khung Diễn ngây ra, bởi từ trước đến nay, việc vặt trong nhà đều do anh ta phụ trách. Lúc này, Ứng Hàn Thời lại đi dọn dẹp bàn ăn rồi xắn tay áo, bắt đầu rửa bát.

Tiêu Khung Diễn vội chạy đến: “Boss cứ để em làm là được”.

Ứng Hàn Thời không trả lời cũng chẳng dừng tay. “Thiếu tá Tiểu John!” Anh đột nhiên mở miệng: “Lâu rồi chưa thăng cấp cho chú. Từ ngày hôm nay trở đi, chú sẽ mang quân hàm Trung tá.”

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, Tiêu Khung Diễn chỉ biết quỳ một chân xuống mà không thể thốt ra lời.

Ứng Hàn Thời vốn là một sĩ quan chỉ huy nghiêm túc. Bây giờ sống ở Trái đất, anh ta chẳng có cơ hội lập công nên việc thăng cấp là rất khó. Tuy nhiên, theo kinh nghiệm của Tiêu Khung Diễn, ngài chỉ huy còn trẻ tuổi nên thỉnh thoảng nổi hứng, thể hiện tình cảm yêu thương với anh ta bằng việc thăng quân hàm. Ngài chỉ huy cũng từng phá lệ một lần, đó là lúc nhận được huân chương cao nhất của Hoàng đế bệ hạ.

“Cảm tạ Hoàng đế bệ hạ vạn năng!” Tiêu Khung Diễn thắc mắc: “Boss, rốt cuộc anh có chuyện gì vui thế?”.

Khóe mắt Ứng Hàn Thời ẩn hiện ý cười: “Vừa rồi… tôi đã bày tỏ tình cảm với Cẩn Tri”.

Tiêu Khung Diễn há hốc mồm kinh ngạc. Nhưng một niềm vui to lớn nhanh chóng lấn át. Anh ta nghĩ tới một chuyện, nếu Cẩn Tri trở thành phu nhân của ngài chỉ huy, vậy thì cô có thể sống cùng họ rồi.

“Tuyệt quá! Cô ấy đã nhận lời anh chưa?”

Ứng Hàn Thời nở nụ cười dịu dàng: “Chưa. Nhưng cô ấy cũng không từ chối, chỉ nói cần suy nghĩ thêm”.

Tuy hơi thất vọng nhưng Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Không từ chối là điều đáng mừng.”

Lúc này, Ứng Hàn Thời đã rửa xong bát đĩa. Anh chàng người máy vỗ ngực: “Boss, ngày mai em sẽ chuẩn bị một bữa sáng giàu năng lượng để

anh có sức theo đuổi Tiểu Tri”.

Ứng Hàn Thời lau khô tay, khẽ gật đầu. Hai người đi ra phòng khách, chợt nhớ tới một vấn đề, Tiêu Khung Diễn liền mở miệng: “Khoan đã! Anh có biết cách theo đuổi con gái không?”.

Ứng Hàn Thời dừng bước, lẩm bẩm: “Tôi không biết”.

Đây là câu trả lời nằm trong dự liệu của Tiêu Khung Diễn, anh ta ngẫm nghĩ một lúc, chợt nảy ra ý định: “Để em hỏi bạn, anh ta là đàn ông Trái đất nên chắc sẽ biết”.

WWW.DTV-EBOOK.COM

Nhận được điện thoại của Tiêu Khung Diễn, Trang Xung hơi bất ngờ: “Lão đại của cậu định theo đuổi nữ thần nhà tôi ư?”

Tiêu Khung Diễn hí hửng: “Thế nào? Tuyệt lắm phải không?”.

Trang Xung cười: “Hai người rất xứng đôi. Có điều, nữ thần nhà tôi không dễ theo đuổi đâu”.

Sau đó, anh ta kể vài ví dụ. Cẩn Tri tuy không phải dạng khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng là cô gái ưa nhìn. Cơ quan có mấy đồng nghiệp nam định theo đuổi, đều bị cô “đập chết” từ trong trứng nước. Ngoài ra, cũng có độc giả nam đến mượn sách muốn mời cô đi uống nước mà cô chưa bao giờ nhận lời.

Nghe xong, Tiêu Khung Diễn quay sang Ứng Hàn Thời, phát hiện gương mặt anh ửng đỏ.

“Boss sao vậy?” Anh ta cất giọng lo lắng.

Khóe miệng Ứng Hàn Thời hơi cong lên: “Cô ấy đã từ chối những người đàn ông khác”.

Chương 55

Trời vừa hửng sáng, Cẩn Tri liền mở mắt. Đầu hơi nặng vì đêm qua cô gần như mất ngủ. Trong lúc đánh răng, cô lại nhớ đến những lời thổ lộ của Ứng Hàn Thời. Trong lòng cảm thấy ấm áp và ngọt ngào, tựa như đang được anh ôm trong vòng tay.

Cô nói với anh cần suy nghĩ thêm. Thật ra, đôi khi cô rất ghét khả năng khác người của mình. Nhìn thấy là một chuyện, chấp nhận lại là chuyện khác. Ví dụ hồi nhỏ, biết rõ hôm đó ra đường sẽ bị ngã, dù cô rất cẩn thận nhưng vẫn không thoát khỏi sự cố. Biết rõ mẹ sẽ ốm nặng và qua đời nhưng cô chỉ có thể cố gắng không khóc trước mặt mẹ, mỗi giây mỗi phút đều là sự giày vò. Bây giờ cũng thế, cô thật sự không muốn nhìn thấy những cảnh khiến cô đỏ mặt.

Vừa quay về phòng, Cẩn Tri liền đờ người trong giây lát. Bởi vì cô lại nhìn thấy một thời khắc nào đó trong tương lai, Ứng Hàn Thời nằm trên chiếc giường này, anh không mặc áo, còn cô mặc áo sơ mi của anh, nhẹ nhàng đi tới hôn anh.

Cẩn Tri rời khỏi nhà với tâm trạng rối bời. Vừa xuống dưới, cô liền bắt gặp "kẻ đầu sỏ" đứng bên cạnh bồn hoa. Nghe tiếng động, anh liền quay người về phía cô, khóe mắt đong đầy ý cười.

Cẩn Tri giật mình, đi nhanh tới: "Sao anh lại đến đây?"

Ứng Hàn Thời đưa túi bánh bao cho cô: "Tôi mang đồ ăn sáng cho em."

Cẩn Tri cầm lấy: "Cảm ơn anh. Anh không cần mang đâu, em ăn ở căng tin cơ quan cũng được".

"Đây là thành ý của tôi." Anh đáp. Cẩn Tri không biết nói gì hơn.

Hai người cùng đến thư viện, Cẩn Tri tưởng Ứng Hàn Thời chỉ đưa đến cổng rồi sẽ rời đi, nào ngờ anh cùng cô vào tận bên trong.

Cẩn Tri dừng bước: “Anh không về sao?”.

“Hôm nay tôi ở đây đọc sách, buổi trưa đón em đi ăn cơm.”

Cẩn Tri hơi kinh ngạc. Cô đột nhiên có cảm giác, anh đã nắm được toàn bộ quy trình làm một người bạn trai tiêu chuẩn, khiến cô không thể chống đỡ.

“Buổi trưa em ăn cơm cùng Trang Xung và Nhiễm Dư”. Cô nói.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Được. Vậy tôi sẽ đặt bàn lớn.”

Cẩn Tri: “Hả?”.

Hai người đi lên khu lưu trữ sách, Cẩn Tri tới chỗ làm việc còn Ứng Hàn Thời đi sang phòng đọc. Bận rộn một lúc, Cẩn Tri dõi theo hướng của anh, có chút thất thần. Bên này, Nhiễm Dư cũng đang thừ người.

Cẩn Tri ghé sát, hỏi bạn: “Sao thế? Cậu đang nhớ tới anh người yêu bụi đời đấy à?”.

Nhiễm Dư trừng mắt: “Cậu ngày càng độc mồm độc miệng. Anh chàng Ứng Hàn Thời nhà cậu đã tới bám rễ ở thư viện rồi, cậu mau nhận lời anh ấy đi. Mình thấy anh ấy sắp trở thành “hòn vọng thê” rồi đấy”.

“Nói linh tinh.”

Hai người cười đùa một lúc, Cẩn Tri đột nhiên nhớ ra, Ứng Hàn Thời cũng nghe thấy cuộc trò chuyện này.

Ánh nắng rọi vào căn phòng, những hạt bụi nhỏ li ti bay trên không trung, bầu không khí vừa yên tĩnh vừa ấm áp. Cuối cùng không nhịn nổi,

Cẩn Tri cầm hai quyển sách, giả vờ có việc đi sang khu đọc sách.

Từ xa, cô đã nhìn thấy Ứng Hàn Thời ngồi bên một chiếc bàn, đang chăm chú đọc gì đó. Gương mặt và đôi tai của anh hơi ửng đỏ. Anh đã nghe thấy từ "hòn vọng thê" rồi… Cô lại lặng lẽ quay người rời đi.

Nói thì nói vậy nhưng buổi trưa, Cẩn Tri bỏ mặc Nhiễm Dư và Trang Xung, cùng Ứng Hàn Thời tới một quán ăn nhỏ gần đó. Vừa ngồi xuống, cô liền hỏi: "Anh có quen ăn cơm ở những nơi thế này không?"

"Tôi không bao giờ kén chọn đồ ăn. Một lần dẫn quân đột kích cứ điểm quan trọng của địch, tôi đã ăn hai tháng lương khô liền. Nửa năm sau đó, ăn bất cứ thứ gì cũng như nhai rơm."

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri liền gọi một bàn đầy thức ăn: "Anh hãy ăn nhiều một chút".

Ứng Hàn Thời gật đầu. Quả nhiên anh ăn rất nhiều, Cẩn Tri bất giác liếc qua cái bụng phẳng lì của anh, thầm nghĩ: Sao anh ăn thế mà chẳng có tí mỡ thừa nào nhỉ?

Lúc thanh toán, Cẩn Tri vừa định móc tiền, Ứng Hàn Thời đã rút ví ra trước.

"Anh kiếm sống bằng cách nào vậy?" Cẩn Tri hỏi vấn đề mà cô thắc mắc bấy lâu nay.

"Lúc chúng tôi rời khỏi Diệu Nhật, Tiểu John mang theo rất nhiều tiền Đế quốc nhưng chẳng dùng được ở Trái đất." Anh mỉm cười: "May mà trình độ tin học của chúng tôi khá hơn người ở đây nên chúng tôi lập trình thuê cho người ta. Một ngày có thể viết mấy trăm chương trình, thu nhập tương đối khá".

Thì ra, người ngoài hành tinh cũng phải dựa vào bản thân để kiếm tiền.

Hai người đi bộ về đến thư viện, Ứng Hàn Thời dừng bước: “Cẩn Tri, chiều nay tôi bận chút việc. Tối tôi sẽ đón em đến nhà tôi bàn vụ tìm kiếm con chíp”.

Đây là vấn đề vô cùng quan trọng, Cẩn Tri gật đầu: “Anh không cần đón em. Em và Trang Xung tự đi cũng được”.

“Quân sư tình yêu” đã đi cùng cô thì anh cũng không kiên quyết nữa.

Cẩn Tri: “Vậy em…”.

“Có thể hôn anh không?”

Cẩn Tri đờ người. Anh cúi xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô: “Vui vẻ nhé, Tiểu Tri”.

Cẩn Tri về chỗ ngồi, một tay chống cằm, một tay vô thức viết lên tờ giấy:

Vui vẻ nhé, Tiểu Tri!

Vui vẻ nhé, Ứng Hàn Thời!

Hàn Thời…

Trang Xung không biết xuất hiện từ lúc nào, thản nhiên hỏi: “Anh ấy đã thành công trong việc theo đuổi cô chưa?”

Cẩn Tri điềm nhiên trả lời: “Vẫn chưa”.

Trang Xung ngồi xuống, nói nhỏ: “Tối nay anh ấy sẽ tặng hoa cho cô. Nể mặt tôi, cô nhận đi nhé!”

Cẩn Tri: “Anh biến đi!”

Hết giờ làm việc, Cẩn Tri và Trang Xung liền đến nhà Ứng Hàn Thời. Tiêu Khung Diễn chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn. Sau khi ăn uống vui vẻ, họ ngồi ở sofa, thảo luận việc tìm kiếm con chíp.

Trước khi từ núi Y Lam trở về, Ứng Hàn Thời đã để lại chiếc máy bay chiến đấu cho Nhiếp Sơ Hồng, còn dạy anh cách lái. Cảnh sát tìm thấy thím Tô và Tiểu Kiệt bị đánh ngất đằng sau một ngọn núi, nhưng họ chẳng nhớ gì cả nên không rõ bị người máy Nano đóng giả từ lúc nào.

Bây giờ, Cố Tế Sinh chỉ dạy bọn trẻ môn âm nhạc. Nghe nói, anh ta sống rất vui vẻ. Nhiếp Sơ Hồng chăm sóc anh ta rất chu đáo.

“Thủ lĩnh của quân nổi loạn tên là Amold Lin”. Tiêu Khung Diễn cho mọi người xem ảnh trên máy tính: “Hừ, không ngờ tên khốn này vẫn còn sống, cũng đến Trái đất tị nạn. Hắn từng là bại tướng dưới tay boss, vô cùng tàn nhẫn và thâm hiểm, rất thạo việc lôi kéo giới quý tộc và nhà giàu, vì thế không dễ đối phó.”

Nghe Tiêu Khung Diễn nói vậy, Cẩn Tri còn tưởng là một người đàn ông dữ dằn. Kết quả, hắn chỉ tầm ngoài ba mươi tuổi, diện mạo sáng sủa và cương nghị, mặc bộ quân phục màu đen.

“Tiểu John, một nhà quân sự không thể không dùng thủ đoạn, chú đừng bôi nhọ sĩ quan chỉ huy Lin. Tôi và anh ta chỉ là tín ngưỡng khác nhau mà thôi.”

Cẩn Tri mỉm cười nhìn anh. Tiêu Khung Diễn “vâng” một tiếng, tiếp tục giải thích: “Lúc con chíp của Tiểu Sinh bị cướp mất, tôi và boss đã tới sào huyệt của chúng. Đáng tiếc là chúng đã rút đi, con chíp cũng không rõ tung tích. Có thể thấy, sĩ quan Lin đã ý thức được sự tồn tại của chúng ta.”

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn quay sang Ứng Hàn Thời. Anh bình thản đáp: “Ngăn chúng đoạt con chíp tiếp theo”.

Cẩn Tri và Trang Xung đều giật mình. Ứng Hàn Thời nói tiếp: “Chắc chắn chỉ có một số rất ít con chíp giàu năng lượng được đưa tới Trái đất. Hiện tại, thực lực của Lin đã vượt qua chúng tôi. Bất kể anh ta thu thập với mục đích gì, chỉ cần tìm thấy những con chíp khác trước anh ta là chúng ta có thể chiếm được thế chủ động.

Trang Xung hỏi: “Chúng ta tìm con chíp tiếp theo bằng cách nào?”

Tiêu Khung Diễn ngoác miệng: “Đó là lý do chúng tôi mời hai người đến đây ngày hôm nay. Với thiết bị hiện có, tôi chưa thể dò ra tín hiệu của những con chíp còn lại. Vì vậy, chúng ta cần xuống đáy biển một chuyến. Chiếc phi thuyền chở chúng tôi đến Trái đất đang được cất giấu tận dưới đáy biển, trên đó có thiết bị tiên tiến hơn. Hai người có muốn cùng đi không?”

Cẩn Tri đẩy cửa đi ra ngoài ban công, đón ngọn gió đêm mát lạnh. Không thể không thừa nhận, khoản tiền mà Ứng Hàn Thời kiếm được từ việc lập trình đã giúp anh có một cuộc sống thoải mái và dễ chịu ở Trái đất. Dưới ban công là hồ nước đẹp đẽ và tĩnh lặng. Đứng một lúc, cô liền nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, Ứng Hàn Thời đi đến bên cạnh, đột nhiên giơ bó hoa ra trước mặt cô.

“Cẩn Tri, đây là một trong những thành ý của anh. Mong em nhận lấy.”

Rõ ràng là một hành động lãng mạn nhưng Cẩn Tri lại hơi buồn cười. Cô đưa mắt ra sau lưng anh, phát hiện Tiêu Khung Diễn và Trang Xung trốn ở một góc trong phòng khách, đang âm thầm quan sát bên này.

Cẩn Tri bật cười thành tiếng, nhận lấy bó hoa: “Cảm ơn anh, em rất thích”.

Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, miệng cười tủm tỉm. Hai người vai kề vai, không ai nói một lời.

Ở phía sau bọn họ, Tiêu Khung Diễn cất giọng hưng phấn: “Tôi đoán boss sắp thành công rồi”.

Trang Xung rút một tờ giấy từ túi quần, thản nhiên đáp: “Vội gì chứ? Họ còn chưa đi xem phim, thưởng thức bữa tối dưới ánh nến lãng mạn nữa”.

Tiêu Khung Diễn: “Cũng phải”.

Please download at the original page

Một con tàu đỗ bên bờ biển, dập dềnh theo từng cơn sóng. Cẩn Tri tựa vào mạn tàu, phóng tầm mắt ra xa. Nghe tiếng bước chân, cô liền quay đầu, lập tức phát hiện trang phục của Ứng Hàn Thời có điểm khác thường ngày. Hôm nay, anh mặc áo sơ mi màu xám bạc, hàng cúc như được làm từ một loại đá nào đó lấp lánh kéo đến tận cổ. Đôi vai anh đeo lon có hình cánh hoa, bên cánh tay phải cũng in hình chiếc huy chương.

“Đây là áo quân phục của anh đấy à?” Cẩn Tri hỏi.

“Lên phi thuyền, mặc quân phục anh thấy thoải mái hơn.”

Tiêu Khung Diễn từng nói, anh mắc bệnh nghề nghiệp. Nhưng Cẩn Tri cảm thấy, từ trong cốt tủy, người đàn ông này chưa từng tách rời quân đội. Ví dụ, đeo găng tay trắng, lái chiếc ô tô có tốc độ nhanh nhất… Mấy lần đến nhà anh, cô cũng thường thấy anh xem kênh quân sự.

Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh rồi lại dõi mắt ra mặt biển. Trong mấy ngày qua, Ứng Hàn Thời đã thể hiện là một người bạn trai hoàn hảo.

Những việc đàn ông thường làm khi theo đuổi con gái, anh đều thực hiện, ngay cả chuyện đưa cô đi xem phim ma. Khóe miệng cong cong, Cẩn Tri nhớ đến vẻ mặt kinh ngạc của Nhiễm Dư trước khi cô lên đường: "Cậu đi du lịch cuối tuần ư? Mau khai thật đi, có phải cậu đi cùng anh bạn "nhị thập tứ hiếu"(*) hay không?"

(*) ***Nhị thập tứ hiếu*** *là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp vào thời nhà Nguyên biên soạn. Cụm từ này được dùng để chỉ những người con ngoan ngoãn, hiếu thảo. Về sau hay được giới trẻ dùng với nghĩa hài hước để chỉ những người bạn trai tử tế, chu toàn.*

Cô thẳng thắn thừa nhận: "Không được sao? Cậu cũng mau đi chơi với anh chàng bụi đời của cậu đi!".

"Cậu nói linh ta linh tinh!"

"Tiểu Tri có muốn học lái máy bay chiến đấu không?" Ứng Hàn Thời hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

Cẩn Tri bừng tỉnh: "Em muốn".

Ứng Hàn Thời dịu dàng nói: "Trên phi thuyền có mấy chiếc máy bay chiến đấu. Chúng ta có thể lái dưới đáy biển, anh sẽ dạy em".

Trang Xung đang nằm trên chiếc ghế gần đó, lập tức cất cao giọng: "Tôi cũng muốn học!"

Tiêu Khung Diễn thò đầu ra khỏi buồng lái: "Để tôi dạy cậu!"

Con tàu chạy được một lúc, cả nhóm lại lên một chiếc máy bay chiến đấu màu xám trắng có "chân vịt". Không biết bình thường Ứng Hàn Thời giấu chiếc máy bay này ở đâu.

Máy bay lặn sâu dưới nước. Tiêu Khung Diễn ở vị trí điều khiển, Trang Xung ngồi cạnh anh ta, hào hứng ngó nghiêng. Cẩn Tri ngồi bên cửa sổ, có chút thất thần. Đáy biển vốn một màu tối đen, tựa như dưới hố sâu vô cùng vô tận. Đầu máy bay được trang bị một ngọn đèn pha, tỏa ánh sáng mông lung nên cô có thể quan sát bên ngoài. Một đàn cá nhiều màu sắc bơi qua cửa sổ, Cẩn Tri vô thức giơ tay sờ vào ô cửa kính.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống cạnh Cẩn Tri, đặt tay lên thành ghế sau lưng cô. Cô liếc anh một cái. Dường như người đàn ông này đã vô cùng thành thạo trong những cử chỉ thân mật với cô.

Cẩn Tri lại quay đi ngắm đàn cá. Có lẽ do đáy biển lạnh lẽo nên cửa sổ nhanh chóng mờ mịt hơi nước. Cô liền giơ tay lau sạch. Ứng Hàn Thời lập tức nắm lấy tay cô, đặt lên đùi mình. Anh không nói chuyện, chỉ nhìn cô chăm chú.

Cẩn Tri cũng lặng thinh. Rõ ràng từng được anh nắm tay vô số lần nhưng vào thời khắc này, cô vẫn có cảm giác run rẩy.

“Đây cũng là chiêu… Trang Xung dạy anh à?” Cô hỏi nhỏ.

“Không phải.” Anh cúi đầu, áp vào má cô: “Là anh muốn làm vậy với em”.

Hai má nóng ran, Cẩn Tri để mặc anh nắm tay. Xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng trong lòng cô cuộn trào từng đợt sóng dữ dội.

“Cuối cùng cũng đến chỗ giấu Tinh Quang Hiệu của chúng ta rồi.” Tiêu Khung Diễn đột nhiên cất giọng cảm thán.

Cẩn Tri liền rút tay về. Ứng Hàn Thời ngẩng đầu nhìn phía trước. Trước mặt họ xuất hiện một vật thể kim loại cao bằng tòa nhà khoảng bốn, năm tầng, lặng lẽ nằm dưới đáy biển. Chiếc máy bay chiến đấu áp sát phi thuyền, hai cửa khoang nối vào nhau. Sau đó, cánh cửa từ từ mở ra. Một

tiếng động ầm ầm vang lên từ phi thuyền, báo hiệu nguồn năng lượng được khởi động.

Cẩn Tri theo Ứng Hàn Thời đi vào một hành lang dài, vách tường đều là kim loại màu bạc. Cẩn Tri và Trang Xung chưa từng gặp cảnh tượng này nên gần như nín thở, quan sát xung quanh.

Cả nhóm nhanh chóng đi tới một khoang rộng lớn. Tiêu Khung Diễn giới thiệu: “Đây là phòng điều khiển trung tâm”.

Ứng Hàn Thời điềm tĩnh đảo mắt một vòng, còn Cẩn Tri và Trang Xung tỏ ra hiếu kỳ. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn vàng. Ở giữa có hai ghế ngồi, trông có vẻ phức tạp. Phía trước là tấm bảng điều khiển lớn gấp đôi bàn làm việc, hiện không hoạt động. Xung quanh còn có một số ghế ngồi, bốn bức tường màu đen như những màn hình cực lớn. Cứ cách vài giây, các bức tường lại vụt qua tia sáng trắng.

“Boss.” Tiêu Khung Diễn nói: “Bây giờ em tiến hành kiểm tra theo thông lệ, sau đó đi lấy thiết bị chúng ta cần dùng”.

Ứng Hàn Thời gật đầu. Trang Xung lên tiếng: “Tôi đi cùng cậu”.

Sau khi hai người kia đi tới gian chứa máy móc thiết bị, Ứng Hàn Thời quay sang Cẩn Tri: “Em có muốn đi thăm quan không?”.

“Có ạ.”

Hành lang tĩnh mịch, không khí có chút giá lạnh, Cẩn Tri bước chầm chậm theo sau Ứng Hàn Thời qua các khoang động lực hạt nhân, khoang chứa đồ, khoang nghỉ ngơi, nhà ăn… Đi đến đâu, anh cũng kiên nhẫn giới thiệu với cô. Cẩn Tri phát hiện, ngoài khoang động lực thiết bị có vẻ phức tạp và hiện đại, những nơi còn lại chẳng khác nào ở Trái đất, thậm chí còn giản dị hơn.

Tận cùng hành lang là một gian nghỉ ngơi cuối cùng, Ứng Hàn Thời mở cửa: “Đây là phòng anh”.

Cẩn Tri đi vào trong. Ứng Hàn Thời là sĩ quan chỉ huy một hạm đội nên cô cho rằng, phòng nghỉ của anh dù không sang trọng nhưng ít nhất cũng rộng rãi và dễ chịu. Bây giờ mới thấy, gian phòng này thấp và nhỏ như phòng của những người lính khác. Bên trong chỉ kê một chiếc giường đơn, bàn làm việc và tủ quần áo nhỏ.

“Anh ở đây ư?” Cẩn Tri hỏi. Ứng Hàn Thời gật đầu.

Trước kia, phần lớn thời gian anh đều sống ở nơi này. Mà lúc đó, anh trẻ hơn bây giờ những mấy tuổi. Cẩn Tri đột nhiên đi đến trước mặt Ứng Hàn Thời, kiễng chân đặt một nụ hôn lên má anh: “Gửi tặng Tinh Lưu thời niên thiếu”.

Vừa rời môi, cô liền nhìn thấy đôi mắt đen huyền của anh đang nhìn mình đăm đăm. Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh. Quả nhiên, mặt anh ửng đỏ ngay tức thì.

Cẩn Tri mỉm cười, quay gót đi ra ngoài. Ứng Hàn Thời đứng bất động vài giây mới đi theo cô. Một lúc sau, anh cất giọng trầm thấp: “Tinh Lưu thời thanh niên cũng muốn nhận được nụ hôn của em”.

Trái tim Cẩn Tri loạn nhịp. “Đúng là anh ngày càng gian manh.” Nói xong, cô rảo bước thật nhanh, khóe miệng cong cong.

Hai người quay về khoang điều khiển trung tâm. Tiêu Khung Diễn đang đứng trước tấm bảng điều khiển, ngón tay lướt rất nhanh. Trang Xung ở bên cạnh, cặp chân mày nhíu chặt.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tiêu Khung Diễn liền mở miệng: “Boss, em xin báo cáo một việc”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh. Anh chàng người máy giơ tay gãi chiếc đầu kim loại của mình: “Các dữ liệu của phi thuyền đều bình thường, nhưng vài số liệu cơ bản mấy hôm trước hơi dao động. Hiện tại, em vẫn chưa thể xác định nguyên nhân của sự dao động đó. Có lẽ là hệ thống gặp sự cố, hoặc là nước biển ở xung quanh phi thuyền thay đổi. Nhưng cũng có khả năng… ai đó đã đột nhập vào phi thuyền”.

Ứng Hàn Thời đi đến bên cạnh Tiêu Khung Diễn, kiểm tra số liệu trên màn hình.

“Liệu có phải là quân nổi loạn không?” Trang Xung hỏi.

Tiêu Khung Diễn lắc đầu: “Không thể nào. Hệ thống điều khiển của chúng ta khác quân nổi loạn, hơn nữa còn được cài mật mã nhiều tầng, bọn chúng không thể phá giải”.

“Cứ loại trừ hai khả năng trước.” Ứng Hàn Thời nói.

“Vâng.”

Đang chăm chú lắng nghe cuộc trao đổi của họ, Cẩn Tri đột nhiên ngẩn người. Sau đó, cô ngẩng đầu, dõi mắt về tấm kính phía trước. Ở nơi đó, phi thuyền tỏa ra hai luồng sáng, chiếu rọi cả khu vực đáy biển xung quanh.

Ứng Hàn Thời phát hiện ra phản ứng bất thường của cô: “Sao vậy?”.

Cẩn Tri còn chưa kịp trả lời, Tiêu Khung Diễn đột nhiên kêu lên: “Ồ! Boss, em vừa phát hiện ra tín hiệu khác. Có ba chiếc máy bay chiến đấu đang nhanh chóng tiến lại gần chúng ta”.

Năm phút sau, Tiêu Khung Diễn ngồi ở vị trí điều khiển, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Toàn bộ vũ khí trên phi thuyền đã được khởi động. Ứng Hàn Thời đứng trước tấm kính, dõi mắt ra bên ngoài. Cẩn Tri đứng cạnh anh, còn Trang Xung ở đằng sau bọn họ. Trên bản đồ radar của Tiêu Khung Diễn, ba chấm sáng đang mỗi lúc một gần.

“Bọn họ đã tiến vào tầm bắn rồi.” Tiêu Khung Diễn nói: “Boss, chúng ta có nhả đạn không?”.

“Tiếp tục chờ đợi.” Ứng Hàn Thời đáp.

Bắt gặp vẻ mặt trầm tĩnh của anh, Cẩn Tri cũng không thấy căng thẳng. Không biết đối phương là ai nhỉ? Quân nổi loạn ư? Trước đó, chúng đã bặt vô âm tín, tại sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện? Lẽ nào trên Trái đất còn có người ngoài hành tinh khác? Dường như bọn họ đang ở đây chờ Ứng Hàn Thời nên mới xuất hiện đột ngột như thế.

Cuối cùng, ba chiếc máy bay chiến đấu cũng dừng lại ở phía trước, cách phi thuyền một trăm mét. Cẩn Tri không khỏi ngạc nhiên khi phát hiện chúng giống hệt chiếc bọn họ có vừa rồi.

Tiêu Khung Diễn cất cao giọng: “Boss, bọn họ lái loại máy bay Liệp Đầu, không phải là quân nổi loạn. Lẽ nào… họ cũng là những người may

mắn sống sót thuộc hạm đội Đế quốc?”.

“Tiểu John, hãy gửi cho họ mã định danh của chúng ta.” Ứng Hàn Thời nói.

“Vâng.”

Khoảng nửa phút sau, Tiêu Khung Diễn cất giọng đầy xúc động: “Boss, em đã nhận được mã định danh của họ. Họ… họ cũng là người của hạm đội Phượng Hoàng, là cấp dưới của anh. Nhưng… chẳng phải toàn bộ lô cốt vũ trụ của hạm đội Phượng Hoàng đã bị hủy diệt rồi hay sao?”

Ứng Hàn Thời vẫn không rời mắt khỏi mấy chiếc máy bay chiến đấu. Anh từ tốn đáp: “Tuy lô cốt vũ trụ không còn, nhưng cũng tồn tại khả năng có người thoát nạn.”

“Aaa!” Tiêu Khung Diễn bật dậy: “Tốt quá! Bọn họ đề nghị nối liên lạc”.

Ứng Hàn Thời: “Mau kết nối đi!”

Hệ thống liên lạc nhanh chóng kết nối. Ứng Hàn Thời trầm mặc, đối phương cũng không lên tiếng. Vài chục giây sau, một giọng nữ vô cảm vang lên: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc…”.

Nghe câu này, Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn ngẩn người. Người phụ nữ đó tiếp tục lên tiếng: “Tôi là thượng tá Lâm Tiệp, tham mưu tác chiến cấp một của hạm đội Phượng Hoàng. Mau thông báo quân hàm và phiên hiệu của các vị.”

Tiêu Khung Diễn kinh ngạc quay sang Ứng Hàn Thời: “Boss, là Lâm Tiệp! Ha ha ha… Trời ơi, cô ấy vẫn chưa chết! Boss, hạm đội của chúng ta vẫn còn người sống sót!”.

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu. Cẩn Tri bắt gặp tia xúc động từ đáy mắt anh.

“Lâm Tiệp, là tôi.” Anh thốt ra bốn từ.

Người phụ nữ ở đầu kia đột nhiên im bặt. Một lúc sau, cô ta bật cười, đồng thời cất giọng tự giễu và có chút ngẹn ngào: “Có phải tôi đang nằm mơ hay không? Không ngờ tôi còn có thể nghe thấy giọng nói này. Nhưng… chẳng phải Tinh Lưu của chúng tôi đã chết rồi hay sao?”.

Cẩn Tri đứng sau lưng Ứng Hàn Thời, dõi mắt về phía cửa khoang tàu đang mở ra.

“Cộp, cộp, cộp…” Bên ngoài truyền tới tiếng giày quân đội nện xuống sàn nhà, mỗi lúc một gần. Tiêu Khung Diễn xúc động túm áo Trang Xung.

Vài giây sau, có ba người đi vào. Khoang tàu trở nên yên tĩnh trong giây lát. Người đi đầu là một phụ nữ trẻ chưa đến ba mươi tuổi, chắc là Lâm Tiệp. Cô ta có gương mặt trái xoan, tóc màu nâu, vóc dáng cao gầy và nhanh nhẹn, làm da hơi thô ráp, thần sắc lạnh lùng. Từ lúc bước chân vào cửa, cô ta không rời mắt khỏi Ứng Hàn Thời.

Tiếp theo là một người đàn ông tóc vàng, mắt xanh, tầm hai mươi mấy tuổi. Nhìn thấy Ứng Hàn Thời, anh ta đứng sững lại, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, xúc động và hoài nghi. Người đàn ông cuối cùng có diện mạo của người châu Á, thân hình không cao, nước da ngăm đen.

“Lâm Tiệp, Daniel, Tô!” Tiêu Khung Diễn cất cao giọng rồi rảo bước nhanh về phía bọn họ. Cùng lúc đó, ba khẩu súng đồng loạt chĩa thẳng về phía anh ta và Ứng Hàn Thời.

Lâm Tiệp nghiêm giọng: “Các người là người máy Nano giả dạng, dụ chúng tôi đến đây phải không? Đây là một hành vi bất kính đối với Tinh Lưu”.

“Lâm Tiệp, tính cô vẫn thô lỗ như xưa. Chúng tôi đương nhiên là thật rồi.” Tiêu Khung Diễn kháng nghị. Nhưng sợ Lâm Tiệp nổi súng, anh ta không dám nhúc nhích.

Ứng Hàn Thời nhìn cô ta bằng ánh mắt ôn hòa và điềm tĩnh. Lâm Tiệp hơi ngây ra. Giây tiếp theo, một luồng sáng vụt đi, anh đã biến khỏi chỗ vừa đứng, xuyên qua bọn họ rồi lại quay về chỗ cũ trong chớp mắt.

Đám Lâm Tiệp tròn mắt kinh ngạc, ba khẩu súng rơi xuống đất. Ứng Hàn Thời chắp hai tay ra sau lưng, mở miệng hỏi: “Còn không nhận ra sao?”.

Ba người biến sắc mặt, lảo đảo đi về phía Ứng Hàn Thời. Cẩn Tri phát hiện, viền mắt của họ ươn ướt, người phụ nữ tên Lâm Tiệp nhìn anh đăm đăm.

“Ngài chỉ huy…” Họ dừng lại trước mặt anh.

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Ba người đột nhiên quỳ một chân xuống đất, nước mắt chảy giàn giụa. Người đàn ông tóc vàng tên Daniel sụt sịt: “Ngài chỉ huy, không ngờ ngài vẫn còn sống…”.

Tô cúi đầu, lặng lẽ lau nước mắt. Trong khi đó, Lâm Tiệp chống hai tay xuống đất, giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Tiêu Khung Diễn không thể kiềm chế, cũng quỳ xuống, bật khóc nức nở.

Ứng Hàn Thời đứng bất động nhìn bọn họ. Cẩn Tri ở phía sau nên không thấy rõ vẻ mặt của anh, nhưng bóng lưng anh tựa như tỏa ra sự bi thương đang được đè nén.

“Mọi người… đứng lên đi!” Anh cất giọng trầm ấm.

Không một ai nhúc nhích. Cẩn Tri vỗ vai Trang Xung, ra hiệu anh ta cùng mình tạm thời lánh mặt, để lại không gian cho mấy người lâu ngày

gặp lại.

Lúc đi ra ngoài cửa khoang tàu, cô vô thức quay đầu, thấy Ứng Hàn Thời cúi xuống, đặt tay lên vai hai người đàn ông.

Anh nói, đàn ông không nên rơi lệ. Vào thời khắc này, liệu anh có đong đầy nước mắt hay không?

Cẩn Tri và Trang Xung ngồi ở phòng nghỉ. Trang Xung hỏi: “Cô có thấy phản ứng của họ hơi mãnh liệt quá mức không?”.

Đúng là Cẩn Tri cũng có cảm giác này. Cố nhân lâu ngày gặp lại phải vui mừng mới đúng, nhưng ba người kia lại tỏ ra vô cùng bi thương.

Trang Xung nói tiếp: “Hơn nữa, Cố Tế sinh, đám quân nổi loạn, những người này đều tưởng Ứng Hàn Thời đã chết. Tại sao chứ?”.

Im lặng vài giây, Trang Xung lại mở miệng: “Điều này chứng tỏ, Ứng Hàn Thời từng gặp đại nạn nên mọi người mới tưởng anh ấy không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.”

Cẩn Tri giật mình. Thỉnh thoảng, Trang Xung thể hiện sự nhạy bén hơn người. Cô chợt nhớ tới câu Ứng Hàn Thời nói với Cố Tế Sinh lúc ở núi Y Lam: “Tôi vẫn còn sống.”

Có lẽ anh đã trải qua đại nạn, đến mức thiên hạ đều tưởng anh đã chết, nên đám cấp dưới mới khóc ròng như vậy?

“Cẩn Tri!” Ứng Hàn Thời xuất hiện ở cửa ra vào, mở miệng gọi cô, ánh mắt thấp thoáng ý cười: “Tôi mời hai người qua làm quen với các đồng liêu của tôi”.

Cẩn Tri và Trang Xung lập tức đứng lên, đi theo Ứng Hàn Thời. Cẩn Tri hỏi anh: “Anh giới thiệu với họ thế nào về bọn em?”.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây mới đáp: “Cộng sự và người phụ nữ anh đang theo đuổi”.

Nghe anh nói thế, Cẩn Tri nở nụ cười hài lòng.

Lâm Tiệp, Tô và Daniel đợi một lúc mới thấy ba người quay lại. Daniel cười ngoác miệng: “Không ngờ ngài chỉ huy chẳng những thoát chết, đến được Trái đất, mà còn có cả bạn gái nữa”.

Tô mỉm cười, Lâm Tiệp không có phản ứng. Cẩn Tri cùng Ứng Hàn Thời đi đến chỗ bọn họ. Vừa định chào hỏi, cô chợt cảm thấy ai đó đang nhìn mình chằm chằm. Cô liền nhướng mày, chạm phải anh mắt của Lâm Tiệp. Lâm Tiệp bình thản liếc đi chỗ khác.

Tất cả ngồi xuống, Tiêu Khung Diễn vui vẻ lăng xăng, rót đồ uống cho mọi người.

“Ba người đến Trái đất từ lúc nào vậy?” Ứng Hàn Thời hỏi.

“Khoảng năm, sáu năm rồi. Còn ngài?”

“Mới bốn năm.”

Mọi người im lặng một lúc, Ứng Hàn Thời hỏi tiếp: “Cuộc sống của mọi người có được không?”.

Lâm Tiệp mỉm cười: “Ngài chỉ huy, chúng tôi là quân nhân, chỉ cần có chỗ chui ra chui vào là được”.

“Thật ra, cuộc sống của chúng tôi không tốt mấy.” Daniel tiếp lời.

Lâm Tiệp trừng mắt với Daniel, nhưng anh ta vờ như không thấy, tiếp tục lên tiếng: “Chúng tôi không có tiền. Ngoài chiến đấu, chúng tôi chẳng có kỹ năng nào khác, hơn nữa lại không thể để lộ thân phận. Mấy năm

qua, chúng tôi ban ngày đi làm thuê, buổi tối được thượng tá Lâm huấn luyện".

Tô cầm ly rượu uống một ngụm lớn, còn Lâm Tiệp lặng thinh. Bọn họ mặc bộ quân phục đã sờn, gương mặt hốc hác, cho thấy cuộc sống khá vất vả.

Ứng Hàn Thời nhướng mày: "Từ nay về sau, ba người hãy sống cùng tôi và Tiêu Khung Diễn. Tôi sẽ chịu trách nhiệm về tương lai của ba người".

"Ngài chỉ huy, mơ ước của tôi là được đi theo ngài." Daniel nói nhỏ.

Ứng Hàn Thời mỉm cười, vô thức quay sang Cẩn Tri. Cẩn Tri cũng cười với anh.

"Sao các anh lại tìm thấy chiếc phi thuyền này?" Tiêu Khung Diễn hỏi.

Lâm Tiệp đáp: "Hai tháng trước, chúng tôi phát hiện ra phi thuyền. Chúng tôi nghi ngờ là của đồng hương trốn xuống Trái đất nhưng không dám phát tín hiệu, đành ở đây chờ chủ nhân xuất hiện".

Ứng Hàn Thời gật đầu: "Mọi người có biết đến sự tồn tại của quân nổi loạn không?".

"Chúng tôi biết." Ba người đồng thanh đáp.

"Còn từng đụng độ mấy lần." Tô nói.

"Thực lực của chúng tôi quá yếu nên chỉ có thể lẩn trốn chúng." Daniel lên tiếng: "Ngài chỉ huy, ngài đã giao đấu với chúng bao giờ chưa?".

"Tôi chưa giao đấu chính diện bao giờ."

Tiêu Khung Diễn liền kể lại chuyện xảy ra ở núi Y Lam và dự định đi tìm con chíp của Ứng Hàn Thời.

Nghe xong, ba người liền đưa mắt nhìn nhau. Lâm Tiệp mở miệng: “Ngài chỉ huy, chúng tôi biết tung tích của một con chíp, nhưng không dễ có được nó.”

Thì ra, ba người này tuy không phải là đối thủ của quân nổi loạn nhưng họ vẫn bí mật theo dõi động thái của chúng. Một lần, họ nấp bên ngoài hang ổ của quân nổi loạn, nghe chúng bàn tán, sĩ quan chỉ huy Lin đã lần ra một con chíp có nguồn năng lượng cực lớn nhưng không có cách nào giành được nó. Bằng không, phiến quân nổi loạn đã có thể làm được nhiều việc.

“Con chíp đang ở một không gian khác song song với Trái đất.” Lâm Tiệp cho biết.

Tiêu Khung Diễn “Ồ” một tiếng. Cẩn Tri và Trang Xung ngạc nhiên. Không gian… song song ư?

Sáng sớm ngày hôm sau, Cẩn Tri nằm trên giường, ngắm đàn cá nhỏ bên ngoài cửa sổ. Ứng Hàn Thời đã nhường căn phòng của anh cho cô. Nằm một lúc, cô vẫn không tài nào chợp mắt.

Vừa rồi Tiêu Khung Diễn giải thích, không gian song song là một thế giới khác tồn tại song song với vũ trụ này. Thế giới đó có lẽ cũng có Trái đất, thậm chí cả Trung Quốc. Xu thế phát triển của hai không gian song song là tương đồng. Thời Đế quốc Diệu Nhật còn đang ở trên đỉnh cao thịnh vượng, cũng chỉ những nhân vật cấp cao nhất trong giới quân sự mới nắm được kỹ thuật tiến hành cú nhảy vượt không gian. Tuy nhiên, do tôn chỉ hòa bình nên họ chưa bao giờ thực hiện.

Khi Diệu Nhật bị hủy diệt, nếu xảy ra sai lệch trong khi nhảy siêu quang tốc, chiếc phi thuyền có khả năng mang con chíp nhảy sang một

không gian khác. Thảo nào, sĩ quan Lin cũng đành bó tay.

Ứng Hàn Thời nói cần bàn bạc thêm. Những khái niệm như không gian song song hay cú nhảy siêu quang tốc hoàn toàn xa lạ với Cẩn Tri, cô cũng chẳng bận tâm làm gì. Chỉ có điều, bây giờ trong đầu cô toàn là hình ảnh của Ứng Hàn Thời. Rốt cuộc anh có một quá khứ như thế nào? Còn cả người phụ nữ tên Lâm Tiệp kia nữa…

Cẩn Tri đưa mắt về phía cửa khoang đang khép chặt. Vừa rồi Ứng Hàn Thời nói, sẽ cùng mọi người đi tới nơi đỗ máy bay, Tiêu Khung Diễn tỏ ra phấn khởi. Bây giờ, chắc anh đang cùng thuộc hạ lái máy bay chiến đấu lượn dưới đáy biển, hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp?

Tâm trạng Cẩn Tri bỗng trở nên phức tạp. Cô thấy anh đáng thương, nhưng cũng có chút hụt hẫng. Mấy ngày trước, anh còn nói sẽ luôn ở bên cô, không để cô cô đơn một mình. Vậy mà bây giờ chẳng thấy bóng dáng anh đâu cả. Cẩn Tri nghĩ vẩn vơ một hồi rồi quyết định đi ngủ.

Ứng Hàn Thời và mọi người lái máy bay chiến đấu, lượn một vòng dưới đáy biển rồi mới quay về phi thuyền. Trong lúc đi tới khoang nghỉ ngơi, Daniel hỏi: “Ngài chỉ huy không nghỉ ở phòng mình sao?”.

Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Cẩn Tri hôm nay nghỉ ở gian đó, tôi sang khoang thuyền viên là được.”

Daniel cười: “Thì ra hai người vẫn chưa…”.

Tiêu Khung Diễn cười ngoác miệng, Lâm Tiệp ngoảnh đầu sang một bên, tựa hồ không quan tâm đến đề tài này.

Ứng Hàn Thời đỏ mặt, nhướng mày về phía gian phòng của mình. Trong đầu vụt qua một ý định, anh liền đi sang bên đó.

Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn mờ mờ ở đầu giường. Cẩn Tri đang chìm trong giấc ngủ. Ứng Hàn Thời đảo mắt xung quanh. Đôi giày vứt bừa bãi dưới chân giường, trên bàn là áo khoác, túi giấy ăn, chìa khóa và di động của cô. Vừa mới ở đây một lúc, cô đã biến căn phòng của anh thành bãi "chiến trường" lộn xộn.

Ứng Hàn Thời cúi xuống, xếp lại giày ngay ngắn rồi để gọn đồ trên bàn. Vừa đi đến cửa sổ, anh chợt nhìn thấy hai chữ cái viết trên nền hơi nước vẫn chưa khô.

Đó là hai chữ cái "SD". Ứng Hàn Thời ngoảnh đầu nhìn Cẩn Tri, trong lòng rất áy náy. Anh đã hứa sẽ luôn ở bên cạnh, vậy mà hôm nay lại bỏ mặc cô. Trầm mặc một hồi, anh giơ tay viết hai chữ "JZ" ở ngay bên dưới "SD"

SD&JZ (*Star Drift & Jin Zhi)* Tinh Lưu và Cẩn Tri.

Viết xong, anh chắp tay sau lưng, đứng ngắm cô một lúc lâu. Bên ngoài, Lâm Tiệp đã rời đi trước, Tiêu Khung Diễn và hai người đàn ông đợi mãi mới thấy Ứng Hàn Thời đi ra. Anh gật đầu với bọn họ: "Đi thôi!".

Phát hiện Tô và Daniel vẫn chưa hết kinh ngạc, Tiêu Khung Diễn nói nhỏ: "Các anh đừng lấy làm lạ. Boss của chúng ta đã thay đổi rồi. Bây giờ ngài ấy thường nhốt Cẩn Tri trong phòng, chẳng biết làm chuyện gì nhưng không cho tôi nhìn thấy. Các anh sẽ quen ngay thôi".

Chương 56

Buổi tối hôm đó, Lâm Tiệp cũng thao thức mãi. Cô ta dõi mắt lên trần nhà, trong đầu lặp đi lặp lại câu nói của Ứng Hàn Thời khi hệ thống liên lạc được kết nối: “Là tôi, Lâm Tiệp”. Vào khoảnh khắc đó, tim cô ta như ngừng đập.

Lúc mọi người quỳ trước mặt anh, dù biết rõ ánh mắt anh nhìn mình cũng như những thuộc hạ khác, nhưng đôi mắt thương xót và dịu dàng đó luôn choáng hết tâm trí cô ta. Một thứ nào đó bị phong kín đã lâu nay lại được mở ra, nhấn chìm trái tim cô ta.

Anh gia nhập quân đội bảy năm, Lâm Tiệp cũng theo anh từng ấy thời gian. Dù nhỏ hơn ba tuổi, nhưng người đàn ông này tồn tại như một vị thần trong sinh mệnh của Lâm Tiệp. Ngày hôm nay, vị thần đó đã quay về ngự trị cuộc sống của cô ta.

Trằn trọc một hồi, cô ta xuống giường, mặc quần áo đi ra ngoài. Khoang nghỉ ngơi của thuyền viên vốn nam nữ hỗn hợp, mấy gian phòng nối thông với nhau. Bây giờ chỉ có mấy người nên mỗi người chiếm một phòng. Tối nay, Ứng Hàn Thời nghỉ ở gian trong cùng, Lâm Tiệp chỉ muốn nhìn anh một lát nên qua bên đó. Tuy nhiên, đây giường tầng trống không, Ứng Hàn Thời chẳng biết đi đâu mất.

“Thượng tá Lâm thân yêu đến tìm ngài chỉ huy đấy à?” Giọng nói vui vẻ của Tiêu Khung Diễn vang lên.

Lâm Tiệp đi vào trong. Thì ra anh ta đang đứng ở góc tối bên cạnh cửa sổ. Ở Đế quốc có thông lệ, mỗi khi ngài chỉ huy đi ngủ, người máy quản gia sẽ đứng bên cạnh giường bảo vệ.

“Ngài ấy đâu rồi?” Lâm Tiệp hỏi.

Tiêu Khung Diễn vươn vai, nhảy tưng tưng đến trước mặt cô ta: “Boss dậy từ sớm, đã đi đón Cẩn Tri rồi”.

“Đón ư?”

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Boss nói tối qua Cẩn Tri ngủ sớm, chắc cũng sắp tỉnh dậy nên boss đến đợi ở cửa phòng cô ấy”.

Lâm Tiệp nhếch miệng, ngồi xuống mép giường, rút một điếu thuốc rồi châm lửa.

“Thượng tá Lâm lại hút thuốc rồi, đúng là không thay đổi gì cả, vẫn chẳng có một chút nữ tính hệt như trước kia.”

Lâm Tiệp hít một hơi: “Còn anh vẫn sống vui vẻ, thoải mái như ngày nào”.

Tiêu Khung Diễn lắc đầu: “Không phải đâu. Mấy năm nay tôi cũng có nhiều nỗi niềm tâm sự. Mỗi khi nhớ tới mọi người, nhớ tới Phượng Hoàng Hiệu, tôi lại thấy rất buồn. Những lúc như vậy, tôi đều ngước nhìn bầu trời, tâm trạng mới khá hơn một chút”.

Lâm Tiệp xoa đầu anh ta: “Tiểu John đúng là ngốc nghếch”.

Tiêu Khung Diễn phấn khởi dụi đầu vào người cô ta: “Tôi rất thích được cô xoa đầu. Mấy năm nay, chỉ có mỗi mình Cẩn Tri sờ đầu tôi. Nhưng tay cô ấy mềm mại, không thô ráp như cô nên chẳng thích mấy. Vẫn là cô xoa đầu dễ chịu nhất”.

Lâm Tiệp đập bốp vào đầu anh ta: “Mẹ kiếp, anh chê tay tôi đấy à?”

Tiêu Khung Diễn cười hì hì, cất giọng nghiêm túc: “Thượng tá Lâm, mấy năm qua tôi và boss kiếm được không ít tiền, thừa sức nuôi ba người.

Từ nay về sau, cô khỏi cần lo kế sinh nhai hay đi làm thuê nữa.” Anh ta thở dài: “Tôi nghe Daniel nói, bọn cô phải làm đủ nghề, từ nhân viên chuyển phát nhanh, nhân viên phục vụ bàn ở quán ăn đến công nhân vận chuyển… Vì thường đánh nhau và có thái độ không tốt nên cô hay bị đuổi việc. Haiz, chúng ta là người ngoài hành tinh, thái độ phục vụ nên tử tế mới đúng. Sau này, cô muốn làm gì thì làm. Thượng tá Lâm, cô muốn làm việc gì?”

Lâm Tiệp cười cười, lại hít một hơi dài rồi ném điếu thuốc vào thùng rác: “Tôi chẳng muốn làm gì cả”. Ngừng vài giây, cô ta nói tiếp: “Tâm nguyện duy nhất của tôi trong cuộc đời này là bảo vệ ngài ấy bằng cả sinh mạng của mình, những việc khác không quan trọng”.

WWW.DTV-EBOOK.COMVừa tỉnh dậy, Cẩn Tri liền nhìn ra cửa sổ. Tất nhiên, bên ngoài vẫn tối đen như mực. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong não bộ của cô là: Ứng Hàn Thời đang làm gì nhỉ?

Tâm trạng lại có chút buồn bực, cô đưa mắt lên cửa kính, phát hiện chữ cái mình viết hôm qua đã biến mất. Thế là cô bò đến cuối giường, lại viết “SD”. Lặng lẽ quan sát vài giây, cô đánh dấu gạch chéo qua hai chữ cái đó, cảm thấy dễ chịu ngay tức thì.

Vệ sinh cá nhân xong, Cẩn Tri mở cửa cho thoáng, liền bắt gặp một hình bóng quen thuộc trên hành lang. Nghe tiếng động, anh quay về phía cô. Im lặng trong giây lát, anh mỉm cười hỏi: “Em ngủ có ngon không?”

“Không ngon lắm.” Cẩn Tri thật thà đáp: “Em hơi lạ giường”.

“Hôm nay chúng ta sẽ về thành phố.” Anh nói.

“Vâng. Anh vào đi, đợi em thu dọn đồ một lát.”

Ứng Hàn Thời đi theo cô vào trong. Cẩn Tri đảo mắt một vòng, phát hiện căn phòng tương đối gọn gàng ngăn nắp. Cô cũng không nghĩ ngợi

nhiều, nhanh chóng bỏ vật phẩm tùy thân vào túi xách.

“Cẩn Tri!” Ứng Hàn Thời đột nhiên lên tiếng: “Tại sao tên anh lại có dấu gạch chéo thế kia?”

Cẩn Tri dừng động tác. Như lén lút làm việc xấu bị bắt quả tang tại trận, hai má cô nóng ran. Tuy nhiên, cô vẫn cố tỏ ra thản nhiên: “Em vẽ linh tinh ấy mà, chẳng có ý gì cả”.

Vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời liền đi tới, nắm lấy cổ tay cô. “Cẩn Tri!” Anh nhìn sâu vào mắt cô: “Em định từ chối anh phải không?”

Cẩn Tri lắc đầu: “Không phải em có ý đó. Thật ra… trong ngôn ngữ mạng của người Trái đất, ký hiệu X có rất nhiều nghĩa, chứ không chỉ là phủ định. Nó cũng có thể là mục tiêu, hồng tâm…” Càng bịa càng linh tinh.

Ứng Hàn Thời buông tay cô, khẽ nhíu mày ngẫm nghĩ. Trong mấy năm ở Trái đất, anh chỉ hay đọc truyện cười và một ít thơ cổ như *Ba trăm bài thơ Đường* và *Hai trăm bài từ Tống* chứ không hiểu gì về ngôn ngữ thịnh hành trên Internet.

Anh lại nhớ đến những lần thảo luận với Trang Xung. Trang Xung liệt kê việc cần làm lên tấm bảng trắng, mỗi khi hoàn thành, anh ta đều làm động tác ngắm bắn.

“Bingo.” Anh ta nói: “Anh đã hoàn thành mục tiêu đi dạo phố với cô ấy”.

Ứng Hàn Thời hiểu ra vấn đề: “Vì vậy… gạch chéo có nghĩa là được cộng thêm điểm đúng không?”

Cẩn Tri đành gật đầu: “Đúng thế”.

Ứng Hàn Thời cười tủm tỉm, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Cảm ơn em. Hi vọng anh sẽ ngày càng giành được nhiều gạch chéo của em”.

Cẩn Tri không nhịn được cười, đáp: “Vâng”. Đúng là muốn tức giận cũng không giận nổi người đàn ông này.

Lúc họ đi tới nhà ăn, những người khác đã có mặt. Đây là lần đầu tiên Cẩn Tri ăn cơm cùng cấp dưới của Ứng Hàn Thời với tư cách là bạn gái nên có chút mất tự nhiên. Mặc dù vậy, cô vẫn lịch sự gật đầu chào bọn họ.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Lâm Tiệp dừng lại trên người mình, Cẩn Tri bình thản nhìn lại đối phương.

Đúng lúc này, Tiêu Khung Diễn bê mâm đồ ăn đi tới: “Có thể dùng bữa rồi”.

Nếu là người phụ nữ khác, chắc sẽ tỏ ra tình cảm với bạn trai trước mặt “tình địch” nhưng Cẩn Tri không hề bận tâm, mà vẫn lặng lẽ ăn cơm như thường lệ.

Trong khi đó, vừa mới được “cộng điểm”, Ứng Hàn Thời càng muốn nhận thêm nhiều gạch chéo nên dồn toàn bộ sự chú ý vào bạn gái. Thế là, mọi người được chứng kiến cảnh ngài sĩ quan chỉ huy tài giỏi chốc thì rót sữa, lát lại rút giấy ăn đưa cho Cẩn Tri. Một lúc sau, anh cất giọng dịu dàng: “Tiểu Tri, lúc ăn cơm đừng nghịch di động”.

Cẩn Tri “vâng” một tiếng, bỏ điện thoại sang bên cạnh.

“Khi nào về thành phố Giang, thượng tá Lâm và hai anh hãy tạm thời dọn đến nhà chúng tôi. Đợi mấy ngày nữa, tôi sẽ mua thêm một ngôi nhà. Như vậy, mọi người có thể an cư lạc nghiệp ở Trái đất rồi.” Tiêu Khung Diễn nói.

Bọn họ đều gật đầu. Daniel tỏ ra phấn khởi: “Tốt quá! Tiểu John nhớ mua căn hộ có bể bơi nhé. Năm ngoái, tôi từng làm nhân viên dọn bể bơi, chỉ mơ ước có một ngôi nhà như vậy thôi”.

“Không thành vấn đề.” Tiêu Khung Diễn cười.

“Bao giờ chúng ta quay về thành phố Giang?” Lâm Tiệp hỏi.

Ứng Hàn Thời đáp: “Chiều nay. Tôi sẽ mang theo toàn bộ máy bay chiến đấu và vũ khí, tạm thời cất giấu ở ngoại ô thành phố. Ngoài ra, lát nữa Cẩn Tri và Trang Xung sẽ được làm quen với máy bay”.

Trang Xung cười ngoác miệng.

“Tại sao bọn họ phải làm quen với may bay?” Lâm Tiệp nhìn anh chằm chằm.

“Lâm Tiệp, Cẩn Tri không chỉ là bạn gái tôi. Hiện thời, cô ấy và Trang Xung cũng là cộng sự của chúng ta.” Ứng Hàn Thời bình thản đáp.

“Bọn họ dựa vào cái gì chứ?” Giọng Lâm Tiệp trở nên lạnh lùng.

Cẩn Tri đặt thìa xuống bàn, lặng lẽ nhìn cô ta. Ứng Hàn Thời vừa định giải thích, Tiêu Khung Diễn đã nói xen ngang: “Thượng tá Lâm, câu chất vấn của cô rất chi là ngốc nghếch, Cẩn Tri rất có thể là một trong những người mạnh nhất trong số chúng ta. Cô sẽ biết khả năng của cô ấy nhanh thôi. Về phần Tiểu Xung…”. Ngữ khí của anh ta trở nên nghiêm túc: “Cậu ấy là người đàn ông Trái đất giỏi giang nhất, hoàn hảo nhất mà tôi từng gặp”.

Lâm Tiệp và hai người đàn ông ngây ra. Trang Xung cười tươi: “Anh bạn khỏi cần dài dòng”.

Cẩn Tri cũng mỉm cười. Thấy thắc mắc của cấp dưới đã được giải quyết, Ứng Hàn Thời quay sang Cẩn Tri: “Em đã chuẩn bị tinh thần lái

máy bay chiến đấu chưa?”

“Rồi ạ.”

“Boss, em có một ý tưởng rất tuyệt.” Tiêu Khung Diễn nói.

Mọi người đều nhìn anh ta. Anh ta tỏ ra đắc ý: “Thượng tá Lâm là một trong những phi công huấn luyện xuất sắc nhất Đế quốc, nên để cô ấy dạy Cẩn Tri. Xin thứ lỗi, em nghĩ cô ấy dạy còn tốt hơn anh. Mọi người nói có phải không?”

Tô không có phản ứng, còn Daniel gật gù tán thành. Cẩn Tri có chút đau đầu, còn Lâm Tiệp khoanh tay, miệng nở nụ cười khó đoán.

“Ý kiến của Tiểu John được đấy.” Ứng Hàn Thời quay sang bạn gái: “Lâm Tiệp là một sĩ quan huấn luyện rất giỏi, cô ấy thích hợp dạy em hơn anh”.

Cẩn Tri im lặng vài giây, gật đầu: “Được thôi”.

Từ trước đến nay, tuy có tín ngưỡng tình yêu rõ ràng nhưng Cẩn Tri không biết đến cảm giác và tâm trạng khi yêu một người. Bây giờ, cô mới nhận thức được, thì ra mình có lòng chiếm hữu rất mạnh. Thật ra, cô không ghét Lâm Tiệp. Nhưng nếu có thể, cô mong bên cạnh Ứng Hàn Thời không có sự tồn tại của bất cứ người phụ nữ nào khác.

Chiếc máy bay màu xám bạc từ từ di chuyển trên boong phi thuyền. Lâm Tiệp điều khiển bằng động tác gãy gọn và dứt khoát. Cẩn Tri ngồi cạnh, dõi mắt ra ngoài cửa khoang.

Ứng Hàn Thời mặc bộ quân phục, đứng dưới sàn tàu, ngẩng đầu nhìn cô, nở nụ cười dịu dàng. Tô, Daniel và Trang Xung đứng sau lưng anh. Cẩn Tri đột nhiên trừng mắt với anh, khiến anh hơi ngẩn người. Nhưng cô đã nhanh chóng quay đi chỗ khác.

Máy bay đột nhiên tăng tốc, Cẩn Tri chỉ cảm thấy lực quán tính cực lớn dội vào người, khiến lưng cô bị ép vào thành ghế. Vài giây sau, chiếc máy bay đã rời khỏi phi thuyền, lao đi dưới đáy biển.

“Chân phải giẫm bàn đạp, giảm tốc độ.” Giọng nói vô cảm của Lâm Tiệp vang lên.

Cẩn Tri lập tức làm theo.

“Bàn đạp thứ hai, tăng tốc.”

Cẩn Tri tiếp tục làm theo.

“Rẽ trái!” “Rẽ phải!”…

Phía trước là đáy biển tối đen, không biết đâu là bờ bến. Chiếc máy bay của họ tựa như rơi vào một thế giới lạnh lẽo và tĩnh lặng. Ngoài truyền đạt mệnh lệnh, Lâm Tiệp không nói bất cứ câu nào khác với Cẩn Tri. Cẩn Tri đương nhiên cũng chẳng chủ động hỏi chuyện đối phương. Cô vốn không có hứng thú với mấy thứ điều khiển, nhận lời học lái máy bay chiến đấu cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ. Vì vậy lái một lúc, cô bắt đầu cảm thấy vô vị.

Đúng lúc này, một tia sáng trắng bỗng dưng vụt qua bên sườn máy bay, nhanh chóng biến mất ở phía trước.

“Đó là gì thế?” Cẩn Tri hỏi.

“Là máy bay của ngài chỉ huy, tốc độ của ngài ấy nhanh như sao băng…”. Cô ta im lặng vài giây, đột nhiên chuyển đề tài: “Cô tiếp tục lái với tốc độ ổn định, tiến thẳng về phía trước xem nào.”

Cẩn Tri không có ý kiến. Nhưng dù cô làm theo lời Lâm Tiệp, thân máy bay vẫn nghiêng ngả chứ không bình ổn như lúc cô ta lái.

“Ngay cả đường thẳng đơn giản nhất mà cô cũng không thể lái tử tế hay sao?” Lâm Tiệp nghiêm giọng chất vấn.

Cẩn Tri thật thà trả lời: “Bất cứ thứ gì liên quan đến “điều khiển”, tôi đều làm không tốt.”

Lâm Tiệp dõi mắt về phía trước, nói rành rọt từng từ một: “Hồi còn học ở trường quân sự, Tinh Lưu đã xếp thứ ba trong số những người điều khiển máy móc xuất sắc nhất toàn Đế quốc. Lúc đó, ngài ấy mới mười lăm tuổi. Sau khi gia nhập quân đội, tuy chưa từng công khai trổ tài, nhưng nhiều người cho rằng, ngài ấy là người đứng đầu. Vậy mà cô… đến tuyến đường thẳng đơn giản nhất cũng làm không xong”.

Nghe cô ta nói vậy, Cẩn Tri có chút thất thần, nhưng vẫn bình thản trả lời: “Anh ấy là anh ấy, tôi là tôi.”

Nào ngờ câu này lại chọc giận Lâm Tiệp. Cô ta đột nhiên túm lấy bàn điều khiển, đánh về một bên. Máy bay chiến đấu xoay tròn như con quay. Cẩn Tri đập người vào thành ghế, đầu óc choáng váng, sợ đến mức toát mồ hôi lạnh.

Lâm Tiệp lại phanh gấp, máy bay lập tức dừng lại. Dạ dày Cẩn Tri cuộn trào, suýt nữa nôn ra. Cô tức giận trừng mắt với cô ta. Sắc mặt đanh lại, Lâm Tiệp cất giọng lạnh lùng: “Không ngờ cô lại thốt ra câu đó. Cô có biết Tinh Lưu là người đàn ông như thế nào không? Phụ nữ Trái đất các cô không xứng với ngài ấy”.

“Mình không xứng với Tinh Lưu ư?” Cẩn Tri ngẫm nghĩ. Cô thấy phương diện nào cũng xứng, ngoài việc anh hay xấu hổ và thỉnh thoảng không lĩnh hội một cách chính xác lời cô nói. Người phụ nữ tên Lâm Tiệp này đúng là vô lý đùng đùng.

“Tôi có xứng hay không, chẳng phải do chị nhận định.” Cô cất giọng bình thản.

Lâm Tiệp ý thức được vừa rồi mình hơi kích động, nhưng cô ta vốn là người không dễ dàng nhận lỗi. Hơn nữa, cứ nghĩ đến chuyện mình ở bên Ứng Hàn Thời bao nhiêu năm tháng, còn Cẩn Tri chỉ vừa mới gặp anh, cô ta cảm thấy một nỗi đau bóp nghẹt con tim.

Lâm Tiệp buông bàn điều kiển, cúi đầu châm điếu thuốc: “Phụ nữ Trái đất, cô đã bao giờ chứng kiến sự vĩ đại thật sự chưa?”

Cẩn Tri hơi ngẩn người, nhưng vẫn thẳng thắn trả lời: “Chưa”.

Lâm Tiệp cười cười: “Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều lần, trong quãng đời trước đây của ngài ấy”.

Khoang máy bay mù mịt khói thuốc. Cẩn Tri ho khẽ một tiếng, Lâm Tiệp chẳng bận tâm, tiếp tục nhả khói.

“Tinh Lưu nhập ngũ vào năm 343 theo lịch Đế quốc. Lúc bấy giờ, ngài ấy chỉ là một sĩ quan nho nhỏ trên lô cốt vũ trụ. Nhưng sau khi ngài ấy dẫn quân toàn thắng năm trận liền, cả Đế quốc đã biết đến biệt danh Tinh Lưu.”

Tuy không thích người phụ nữ này nhưng Cẩn Tri vẫn chăm chú lắng nghe.

“Năm 346, ngài ấy được bổ nhiệm làm sĩ quan chỉ huy, lần đầu tiên một mình chỉ huy cả một hạm đội. Có rất nhiều người ghen ghét, tìm cách lật đổ nhưng ngài ấy không hề bận tâm. Cùng năm đó, một đám thổ phỉ tiến gần đến biên giới phía tây của Đế quốc, bắt hàng trăm ngàn người dân tự do đến từ các hành tinh khác đang làm ăn ở đó. Trong các sĩ quan chỉ huy của năm cứ điểm quan trọng, cả bốn vị kia chẳng thèm để ý. Chỉ mình Tinh Lưu dẫn quân đánh bại thổ phỉ, cứu thoát những người không liên quan.”

Cẩn Tri nghĩ thầm: Đây chính là anh, người đàn ông lương thiện, cương nghị và chính trực từng ra tay giúp cô ngay cả khi chưa quen biết, người đã hứa sẽ bảo vệ Cố Tế Sinh trọn đời.

Nghĩ đến đây, tâm trạng bỗng trở nên trầm lắng, cô có chút hối hận vì hành vi trừng mắt với anh trước đó.

Tiết lộ tiếp theo của Lâm Tiệp càng khiến Cẩn Tri chấn động.

“Những chuyện này vẫn chưa là gì cả. Vào năm 348 lịch Đế quốc, Tinh Lưu dẫn quân trấn thủ một hành tinh nhỏ cách năm năm ánh sáng, bị chủ lực của quân nổi loạn tấn công. Kẻ địch mạnh hơn chúng tôi gấp năm lần. Tất cả mọi người đều cho rằng trận này sẽ thất bại, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng truyền đạt mệnh lệnh có thể rút quân.” Cô ta hít một hơi thuốc: “Tối hôm đó, hơn hai trăm ngàn người dân tự động tập trung bên ngoài nơi ở của Tinh Lưu, cầu xin ngài ấy cứu hành tinh của họ. Họ nói, nếu Đế quốc tồn tại một người có thể cứu lấy tinh cầu này, thì người đó chính là Tinh Lưu.”

“Sau đó thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

“Sau đó… Đây là một trận chiến bảo vệ tinh cầu vĩ đại nhất trong lịch sử Đế quốc. Tinh Lưu thức trắng mười mấy ngày, lãnh đạo chúng tôi đẩy lui năm cuộc tấn công của quân nổi loạn. Người của chúng tôi bị chết và bị thương đến chín mươi phần trăm, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng thành công, chờ được đội quân cứu viện từ Đế quốc.”

Cẩn Tri im lặng lắng nghe, một cảm giác ấm nóng xa lạ sôi sục trong lòng cô. Trên thực tế, cô không thể tưởng tượng ra cuộc chiến bảo vệ tinh cầu, nhưng cứ liên quan đến Ứng Hàn Thời là cô thấy rung động đến tận tâm can. Cô biết người đàn ông hay xấu hổ đó quyền cao chức trọng và rất tài giỏi, nhưng không ngờ, anh được bao nhiêu người gửi gắm kỳ vọng, đồng thời từng cứu nhiều người đến vậy.

Lồng ngực Cẩn Tri tắc nghẹn. Tại sao anh không bao giờ kể với cô chuyện này? Để cố phải nghe từ miệng người phụ nữ khác. Cô hoàn toàn mù mịt về quá khứ của anh. Cô mãi mãi không thể tham dự vào quãng thời gian thuộc về anh, Lâm Tiệp và các đồng đội khác. Giữa cô và Ứng Hàn Thời của quá khứ tồn tại một khoảng cách rất lớn.

“Tại sao mọi người lại tưởng anh ấy đã chết?” Cẩn Tri hỏi.

“Ngài ấy không kể chuyện này với cô sao?” Lâm Tiệp nhướng mày.

Cẩn Tri lặng thinh. Lâm Tiệp tiếp tục mở miệng: “Trong trận chiến cuối cùng với quân nổi loạn vào năm 350 lịch Đế quốc, kẻ địch chiếm mất cứ điểm Sridara, nhốt hai triệu người dân ở trong cứ điểm, không cho ra ngoài. Cuối cùng, Hoàng đế bệ hạ ra lệnh ném bom nguyên tử phá hủy toàn bộ cứ điểm.”

Cẩn Tri sửng sốt. Ném bom nguyên tử ư? Điều này có nghĩa là toàn bộ dân chúng trong cứ điểm cũng sẽ bị giết chết. Ứng Hàn Thời sẽ…

Khóe mắt Lâm Tiệp lấp lánh ánh lệ: “Đúng như cô nghĩ, Tinh Lưu đã từ chối chấp hành mệnh lệnh. Ngài ấy cứu được người dân nhưng lại để sĩ quan chỉ huy Lin trốn thoát. Đế quốc luôn trừng phạt nghiêm khắc người chống lại quân lệnh. Tòa án quân sự đã ra quyết định bãi bỏ mọi chức vụ của Tinh Lưu. Ngài ấy bị xử tù chung thân. Người như ngài ấy mà bị giam giữ suốt đời, Tinh Lưu lại không thể nhìn thấy tinh tú và ánh dương. Sau đó, chúng tôi nhận được tin ngài ấy chết trong tù”.

Chiếc máy bay chiến đấu từ từ dừng lại ở boong tàu. Lâm Tiệp vừa tháo dây an toàn vừa lên tiếng: “Từ trước đến nay, ngài ấy chưa từng thích bất kỳ người phụ nữ nào ngoài cô. Nếu cô phụ tình cảm của ngài ấy, làm chuyện có lỗi với ngài ấy, tôi sẽ giết cô.”

Cẩn Tri không hề nghi ngờ lời nói của cô ta. Cô bình thản đáp: “Đó là chuyện giữa tôi và anh ấy, khỏi phiền chị bận tâm”.

Lâm Tiệp liếc cô một cái rồi nhảy xuống đất. Cẩn Tri ngồi thêm một lúc mới từ từ trèo xuống. Lúc này, Lâm Tiệp đã đi xa.

Tiêu Khung Diễn đi tới đón cô, cất giọng dè dặt: “Tiểu Tri, vừa rồi tôi thấy mắt Thượng tá Lâm đỏ hoe. Tôi gọi, cô ấy cũng chẳng có phản ứng. Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có gì. Tôi về phòng nghỉ ngơi trước đây.”

“Cô không đợi boss à?”

“Thôi, tôi về tắm rửa trước.” Đi vài bước, Cẩn Tri ngoảnh đầu hỏi Tiêu Khung Diễn: “Tình cảm giữa Lâm Tiệp và boss của các anh rất sâu đậm phải không?”

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Tất nhiên rồi! Boss rất tin tưởng thượng tá Lâm. Cô ấy cũng trung thành với ngài ấy. Cô ấy từng điều khiển máy bay hứng đạn pháo thay boss, suýt nữa mất mạng. Tuy nhiên, người mà boss có tình cảm sâu đậm nhất chính là Tiểu John.”

Cẩn Tri chẳng nói chẳng rằng đi thẳng, để lại mình Tiêu Khung Diễn ở đó.

Lúc xuống máy bay, gương mặt Ứng Hàn Thời và Trang Xung vẫn còn đọng nét cười. Nhìn thấy chiếc máy bay Cẩn Tri vừa ngồi mà không thấy người, anh hỏi: “Cẩn Tri và Thượng tá Lâm đâu rồi?”

Tiêu Khung Diễn đáp: “Họ đã về một lúc, đều đi nghỉ cả rồi. Chẳng hiểu xảy ra chuyện gì mà mắt thượng tá Lâm đỏ hoe còn Cẩn Tri thì về phòng tắm rửa. Boss có đi xem thượng tá Lâm thế nào không?”

Ứng Hàn Thời gật đầu. Lâm Tiệp không về phòng mà đứng ở hành lang, dõi mắt ra đáy biển tối đen. Cô ta muốn hút thuốc, nhưng túi đã trống không.

“Thượng tá Lâm không nên hút nhiều thuốc lá như vậy.” Giọng đàn ông trầm ấm vang lên.

Lâm Tiệp cười: “Chuyện này khỏi cần ngài bận tâm”.

Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, khóe mắt ẩn hiện ý cười. Hai người im lặng một lúc, anh hỏi: “Tiểu John nói thượng tá Lâm vừa khóc. Xảy ra chuyện gì vậy? Có cần tôi giúp không?”

“Không có gì. Lúc lái máy bay, tôi chợt nhớ đến những chuyện trước kia, trong lòng hơi phiền muộn.” Cô ta ngoảnh mặt nhìn anh: “Không liên quan đến bạn gái của ngài”.

“Tôi biết. Cô ấy chẳng bao giờ khiến người khác buồn.”

Lâm Tiệp nhếch miệng, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô ta hỏi: “Ngài không đi tìm cô ấy sao?”

“Cô ấy đang tắm. Lát nữa tôi đi sau.” Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt.

“Tôi về nghỉ đây.” Lâm Tiệp quay người rời đi.

Ứng Hàn Thời dõi theo bóng lưng cô ta: “Lâm Tiệp, Đế quốc đã không còn, cô cũng đừng buồn nữa. Tôi sẽ cố gắng để mọi người có được cuộc sống yên ổn ở nơi này.”

Lâm Tiệp gật đầu: “Tôi biết”. Biết trong lòng anh, tôi vĩnh viễn chỉ là đồng đội chứ không phải là phụ nữ. Vậy thì hãy để tôi mãi mãi ở bên cạnh anh, dõi theo anh, còn hơn là mất anh.

Sau khi Lâm Tiệp rời đi, Ứng Hàn Thời ước lượng thời gian rồi qua phòng Cẩn Tri.

Anh gõ cửa: “Cẩn Tri!”

Bên trong im lặng như tờ. Anh gõ thêm một lúc rồi nhập mật mã mở cửa. Căn phòng không một bóng người, đồ của cô vẫn vứt bừa bãi trên giường và bàn. Ứng Hàn Thời đi vào, dọn dẹp sạch sẽ. Anh ngồi ở giường đợi một lúc vẫn không thấy cô quay về.

Tắm xong, Cẩn Tri ngơ ngẩn vài phút mới mặc quần áo, đi sang khoang nghỉ ngơi của phi công. Nơi đó chẳng có một ai, cô ngồi ở giường của Ứng Hàn Thời chờ đợi nhưng mãi vẫn không thấy anh đâu. Cô ngứa tay hất chăn gối loạn xạ mới đứng dậy đi ra ngoài.

Phi thuyền rất lớn, tất cả gồm năm tầng. Khoang nghỉ ngơi nằm ở tầng thứ ba. Cẩn Tri đi lên, qua phòng họp và phòng huấn luyện, lại dạo quanh tầng hai nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ứng Hàn Thời.

Đến nơi ngắm phong cảnh ở tầng trên cùng, cô bắt gặp Tiêu Khung Diễn đang cần chiếc bình tưới nước cho hoa. Trông thấy cô, anh ta ngoác miệng “Tiểu Tri, cô không đi cùng boss à? Lúc nãy anh ấy bảo qua chỗ cô đấy. Cô mau đi tìm anh ấy đi!”

Cẩn Tri “ừ” một tiếng, lại xuống dưới. Không hiểu tại sao, tâm trạng của cô đột nhiên trở nên bối rối, trống ngực đập thình thịch, hai má nóng ran. Cô vội vỗ vỗ lên mặt, để lấy lại bình tĩnh.

Xuống đến tầng thứ hai từ dưới lên, Cẩn Tri đẩy cửa phòng tập luyện, nhìn thấy Lâm Tiệp mặc áo may ô, đang đấm bốc. Hai người phụ nữ chạm mắt nhau rồi lại liếc đi chỗ khác, không ai nói một lời.

Tầng dưới cùng là khu vui chơi giải trí, được chia thành mấy gian phòng nhỏ. Thì ra, trò giải trí của người ngoài hành tinh cũng tương tự như ở Trái đất. Cẩn Tri đi qua phòng chơi cờ, sàn nhảy, quầy bar… chỗ nào cũng trống không, thiết bị cũ kỹ, phủ một lớp bụi mờ. Có lẽ do tiết lộ của Lâm Tiệp nên cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh náo nhiệt trong quá khứ.

Phía trong cùng là gian chơi điện tử. Vừa đi đến cửa ra vào, Cẩn Tri liền nhìn thấy một người đang ngồi ở chiếc máy điện tử đầu tiên. Cả căn phòng tối om, chỉ có chỗ Ứng Hàn Thời là sáng. Anh ngồi trên sofa, trước mặt là màn hình cực lớn với vô số chiếc máy bay được gắn khẩu pháo đang bay lượn và chiến đấu. Vô số tia lửa tóe ra trên màn hình, khiến Cẩn Tri cũng thấy choáng váng đầu óc.

Ứng Hàn Thời đeo kính bảo vệ mắt và tai nghe, tay điều khiển trò chơi. Thảo nào anh không phát hiện ra sự có mặt của cô. Cẩn Tri đứng cách người đàn ông vài bước, lặng lẽ ngắm nhìn anh. Trong đầu cô lại vô thức vang lên lời nói của Lâm Tiệp: "*Bốn sĩ quan chỉ huy của cứ điểm lớn đều mặc kệ, chỉ mình ngài ấy dẫn quân xuất chinh, lấy yếu thắng mạnh, cứu hàng trăm nghìn người không liên quan. Hai trăm ngàn người dân tụ tập ở bên ngoài chỗ ở của ngài ấy, xin ngài ấy cứu hành tinh của họ. Nếu trên đời còn tồn tại một người làm được, thì người đó chính là Tinh Lưu. Ngài ấy từ chối chấp hành mệnh lệnh ném bom nguyên tử vào dân lành, nên bị xử tù chung thân*".

Thì ra yêu một người, tức là trong một khoảnh khắc nào đó, bạn không có cách nào kháng cự. Cô đã yêu anh, không phải sự sùng bái, mà là tình yêu mang theo nỗi thương xót vô ngần.

Ánh sáng từ màn hình hắt vào khuôn mặt Ứng Hàn Thời, lúc này chỉ để lộ mũi và miệng. Cẩn Tri từ từ tiến lại gần. Như có linh cảm, anh liền dừng động tác. Cẩn Tri chống hai tay xuống tay vịn sofa, cúi đầu hôn lên môi anh. Đây là một nụ hôn vô cùng dịu dàng. Cô cắn nhẹ môi anh, tách ra để đầu lưỡi tiến vào. Ứng Hàn Thời gần như lập tức buông tay cầm điều khiển, ôm thắt lưng người phụ nữ, cất giọng ngỡ ngàng: "Cẩn Tri…".

Cẩn Tri nhìn anh chăm chú. Do đang đeo kính bảo vệ mắt nên anh không nhìn rõ cô. Điều này khiến cô bớt ngượng ngùng. Cô ôm cổ người

đàn ông, lại cắn môi anh: “Anh đừng nói chuyện, cũng đừng động đậy. Em sẽ hôn anh bây giờ.”

Lời nói vừa thốt ra miệng, nhịp tim cô bỗng trở nên dồn dập. Nhưng Ứng Hàn Thời đâu có nghe lời. Anh tháo kính và tai nghe ra, nhìn cô đăm đăm. Giây tiếp theo, Cẩn Tri hít một hơi sâu, bởi anh đã nhanh như chớp kéo cô ngồi xuống sofa rồi giữ chặt hai tay cô, từ bị động chuyển thành chủ động, phủ môi xuống.

Ánh sáng nhấp nháy chiếu lên hai người. Ứng Hàn Thời khóa Cẩn Tri trong lòng, đôi tai nhọn và chiếc đuôi đã lộ ra ngoài. Nụ hôn của anh mãnh liệt hơn bất cứ lần nào trước đó. Môi lưỡi quấn quýt, hơi thở hòa quyện, hai người đã trở nên ý loạn tình mê. Toàn thân Cẩn Tri run rẩy, tựa như một con thuyền bị mất phương hướng, hoàn toàn bị anh kiểm soát.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời hơi ngẩng đầu. Cẩn Tri phát hiện gương mặt anh đỏ ửng. Anh cụp mi nên cô không thấy rõ ánh mắt anh. Tiếp theo, anh lại ghé sát, bắt đầu hôn lên tai cô. Cẩn Tri rùng mình, định đẩy người anh ra. Nhưng cô vừa chạm tay vào ngực anh, thắt lưng đột nhiên bị siết chặt. Thì ra chiếc đuôi của anh đã quấn quanh người cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Ứng Hàn Thời chầm chậm hôn một đường từ tai xuống dưới. Sau đó, anh vùi mặt vào cổ cô. Toàn thân mềm nhũn, Cẩn Tri cọ cọ má vào đầu anh, để mặc anh “chiếm cứ lãnh địa”.

“Tiểu Tri.” Ứng Hàn Thời cất giọng khàn khàn: “Kể từ hôm nay trở đi, em đã chính thức trở thành người phụ nữ của anh”.

“Vâng.”

Một lúc lâu sau, hai người mới rời nhau. Xung quanh tối lờ mờ, chỉ đôi mắt họ sáng như sao trời. Anh nhìn cô đăm đăm: “Cẩn Tri, hãy hứa với anh”.

“Hứa gì cơ?”

Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, chiếc đuôi đung đưa ở đằng sau. Anh kéo cô vào lòng: “Anh đã có lời hứa trọn đời trọn kiếp với em. Bây giờ em đã thật sự chấp nhận anh, Tinh Lưu cũng muốn được em trao lời hứa.”

Cẩn Tri ngẩn người. Cho dù quan niệm về tình yêu của cô cũng là mãi mãi nhưng vừa mới nhận lời đến với anh, đã thốt ra câu: “Em sẽ yêu anh trọn đời”, cô thấy hơi kỳ cục.

Nhưng cô cũng biết, Tinh Lưu rất coi trọng lời hứa, lời hứa của anh đáng giá ngàn vàng. Vì vậy, anh mới đưa ra đề nghị này.

Cẩn Tri chớp chớp mắt: “Chúng ta vừa mới đến với nhau, ít ra anh cũng phải để em quan sát một thời gian, mới có thể đưa ra lời hứa chứ”.

Ứng Hàn Thời lặng lẽ nhìn cô: “Được. Nhưng một khi đã hứa với Tinh Lưu, em sẽ không được thu hồi đâu đấy”.

Cẩn Tri “vâng” một tiếng. Anh lại cúi xuống tiếp tục nụ hôn. Một lúc sau, Cẩn Tri ngồi tựa vào người Ứng Hàn Thời: “Anh cứ chơi điện tử đi. Em ở đây với anh”.

“Anh sợ em buồn chán.”

“Không đâu.” Dáng vẻ của anh lúc chơi game đẹp trai chết đi được.

Ứng Hàn Thời lại đeo kính và tai nghe, cầm lấy tay điều khiển. Chỉ là lần này, có thêm một người phụ nữ ngồi trong lòng anh.

Ánh sáng loang loáng lại hắt xuống. Cẩn Tri lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt người đàn ông, không hề cảm thấy buồn chán. Có điều, Ứng Hàn Thời đúng là làm gì cũng nghiêm túc. Rõ ràng tư thế của hai người rất thân mật, vậy mà anh vẫn chăm chú chơi điện tử. Cẩn Tri tựa vào ngực

anh, nhìn lên màn hình không ngừng báo hiệu đạt kỷ lục cao nhất. Dần dần, cô chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời tháo kính và tai nghe, cúi xuống nhìn người phụ nữ trong lòng. Chợt nảy ra một ý tưởng, anh liền bật toàn bộ màn hình trong phòng. Chúng tự động nối thành một màn hình cực lớn. Anh lại điều chỉnh thành phương thức tự động chiếu bầu trời đêm. Thông qua kính viễn vọng vô tuyến ở tầng trên cùng của phi thuyền, bầu trời trên mặt biển đã được chiếu lên màn hình lớn. Bầu trời trong vắt, tinh tú lấp lánh, cảnh đẹp như giấc mộng bao quanh bọn họ. Ứng Hàn Thời ngồi bất động, tựa như không muốn quấy nhiễu giấc mơ đẹp của Cẩn Tri.

Ngày hôm sau là thứ Hai. Thành phố Giang vào giờ cao điểm buổi sáng tắc nghẽn, ồn ào náo nhiệt, quả thực là một thế giới khác hoàn toàn đáy biển.

Một chiếc xe việt dã đậu ở cửa thư viện. Cẩn Tri và Trang Xung xuống xe, Ứng Hàn Thời cũng mở cửa bước xuống.

“Từ hôm nay, anh phải chuẩn bị cú nhảy vượt không gian, chắc sẽ không có thời gian đưa đón em.” Anh nói.

“Vâng.” Cẩn Tri đáp. Hai người đứng dưới hàng cây bên ngoài thư viện, im lặng nhìn nhau.

“Còn hai phút nữa đến giờ làm việc đấy.” Trang Xung nhắc nhở.

Cẩn Tri liếc đối phương một cái, anh ta lập tức cúi đầu.

“Cánh tay anh còn mỏi không?” Cô hỏi.

Khóe mắt Ứng Hàn Thời cong cong: “Anh không sao cả.”

Nghĩ đến cảnh tượng diễn ra trong phòng chơi điện tử, Cẩn Tri bất giác cảm thấy rất ngọt ngào. Cô nói: “Nếu mỏi quá thì nhờ Tiêu Khung Diễn

đấm bóp cho”.

Ứng Hàn Thời hơi cụp mi: “Anh muốn em làm cơ”.

“Ôi trời” Trang Xung buông một câu rồi đi mất.

Cẩn Tri tiến lên một bước định hôn anh. Nào ngờ, Ứng Hàn Thời nghiêng đầu để hôn lên má cô, thành ra chóp mũi hai người chạm vào nhau. Cả hai cùng mỉm cười. Cẩn Tri kiễng chân, chạm môi vào má anh rồi nói: “Em đi đây.”

“Ừ.” Ứng Hàn Thời đáp khẽ.

Tuy quyến luyến nhưng vốn tính cách dứt khoát nên Cẩn Tri đi thẳng vào cơ quan. Ứng Hàn Thời đứng yên tại chỗ, dõi theo cho đến khi cô khuất dạng mới lên xe.

Người ở trên xe đều chứng kiến cảnh tượng vừa rồi. Tô và Daniel mỉm cười, còn Tiêu Khung Diễn vui vẻ ngâm nga. Lâm Tiệp ngoảnh đầu về phía cửa sổ, đến khi xe chạy một đoạn, cô ta mới hỏi Ứng Hàn Thời: “Cánh tay của ngài sao vậy?”

“Không sao.”

Cẩn Tri tưởng đến cơ quan sẽ bị Nhiễm Dư truy hỏi tới nơi tới chốn. Ai ngờ cô bạn đồng nghiệp ủ rũ nằm bò ra bàn, nhìn thấy cô và Trang Xung chỉ hỏi: “Cậu về rồi à? Có mang đặc sản gì về không?”

Trang Xung ném mấy gói đồ ăn vặt mua ở ven biển lên bàn, Cẩn Tri ngồi xuống cạnh bạn: “Cậu sao thế?”

Nhiễm Dư thở dài thườn thượt: “Cẩn Tri, mình dính vào tên bụi đời rồi”.

Cẩn Tri kinh ngạc nhìn bạn. Nhiễm Dư nhanh chóng kể lại sự tình. Thì ra sau lần gặp anh chàng bụi đời ở công viên, cô bị ngoại hình của người ta thu hút. Thế là mỗi lần đi qua, cô đều mang đồ ăn cho anh ta. Kết quả, anh chàng bụi đời thấy cô tốt bụng nên bám theo đến tận nhà, ngày ngày đợi ở đó.

"Anh ta còn hỏi mình, suất bánh mì của ngày hôm nay đâu rồi? Mẹ ơi, lẽ nào anh ta nghĩ mình là bảo mẫu của anh ta hay sao?"

Cứ thế, cuối cùng Nhiễm Dư cũng nổi điên, gầm lên với đối phương: "Lúc nào cũng đòi ăn? Anh ăn bám phụ nữ mà không thấy xấu hổ à?"

"Rồi sao nữa?" Cẩn Tri hỏi.

"Anh ta trừng mắt với mình, sau đó rút một sợi dây chuyền từ túi áo ném cho mình."

"Dây chuyền ư?"

"Đúng thế." Nhiễm Dư tỏ ra xúc động: "Đó là một sợi dây chuyền kim cương. Anh ta bảo bây giờ mình bết bát chứ trước kia mấy thứ này chẳng là gì cả. Anh ta đưa dây chuyền cho mình để trừ vào tiền ăn. Mình đến tiệm vàng kiểm tra rồi, là kim cương thật, trị giá hơn hai triệu nhân dân tệ. Bây giờ mình phải giấu kỹ ở nhà." Cô thở dài: "Cẩn Tri, cuối cùng mình cũng gặp được người đàn ông đẹp trai, giàu có, được ném đồ đắt tiền vào người, nhưng lại là một tên gia cảnh lụi bại, vất vưởng nơi đầu đường xó chợ. Làm thế nào bây giờ? Liệu anh ta có thể làm lại từ đâu? Mình có nên đánh cược một phen không?"

Cẩn Tri xoa đầu bạn, không đưa ra bất cứ ý kiến nào. Ai có thể ngờ Nhiễm Dư lại gặp phải tình cảnh giống phim truyền hình "cẩu huyết" như vậy. Tuy đang phân vân có nên "đánh cược một phen" nhưng ánh mắt của Nhiễm Dư tiết lộ một điều, cô đã động lòng.

“Cậu cứ thuận theo tự nhiên đi.” Cuối cùng, Cẩn Tri an ủi: “Nếu có duyên, kiểu gì cuối cùng hai người cũng sẽ đến với nhau.”

Duyên số là một điều khó lý giải. Bởi thế nên cô mới yêu người ngoài hành tinh, còn Nhiễm Dư lại nảy sinh tình cảm với loại người mà cô ấy coi thường nhất.

Nhiễm Dư “ừ” một tiếng, chuyển đề tài: “Cuối tuần vừa rồi, cậu với anh chàng “hòn vọng thê” có tiến triển gì không?”

Cẩn Tri cười cười. Chợt nghĩ tới một vấn đề, cô lên tiếng: “Cho mình hỏi câu này, đôi nam nữ vừa mới hẹn hò, người đàn ông đã yêu cầu bạn gái đưa ra lời hứa trọn đời trọn kiếp thì nên làm thế nào?”

Nhiễm Dư ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Mặc kệ anh ta! Lòng chiếm hữu của anh ta cũng mạnh quá đi!”

“Không phải lòng chiếm hữu mạnh, mà là anh ấy coi trọng lời hứa.”

Nhiễm Dư nhìn bạn bằng ánh mắt khó hiểu: “Cậu bị sao thế? Coi trọng lời hứa kiểu đó, không phải lòng chiếm hữu mạnh thì là cái gì?”

Cẩn Tri lặng thinh. Người đàn ông ôn nhu như Ứng Hàn Thời cũng có lòng chiếm hữu với cô hay sao?

Chương 57

“Giữa hai không gian song song thế nào cũng có vài chỗ tấm chắn tương đối mỏng và yếu. Đây cũng có thể là nguyên nhân khiến một số người Trái đất kêu gặp ma quỷ hay ảo giác. Trên thực tế, họ nhìn thấy một người nào đó ở không gian khác vừa vặn đi qua cũng nên.” Tiêu Khung Diễn đứng trước màn hình chiếu đầy những số liệu và đồ thị, cất giọng vang vang. Ngoài Ứng Hàn Thời, những người có mặt đều mù mờ.

“Việc chúng ta cần làm bây giờ là tìm ra chỗ mỏng và yếu đó, mới có thể tiến hành cú nhảy sang không gian kia?” Lâm Tiệp hỏi.

Tiêu Khung Diễn gật đầu: “Bingo! Thông qua đo lường và tính toán, chúng tôi đã tìm ra năm địa điểm phù hợp yêu cầu. Tiếp theo, chúng ta sẽ đến từng địa điểm khảo sát, mới có thể xác định nơi thích hợp nhất.

Là lãnh đạo cấp cao trong giới quân sự nên ngày trước, Ứng Hàn Thời cũng từng tiếp xúc với tài liệu về không gian song song. Anh nói: “Tiểu John hãy giải thích cho mọi người rõ tình hình khái quát về không gian song song đi.”

“Vâng. Khái niệm không gian song song đến từ tính bất định của lượng tử. Mọi người chỉ cần biết thế, không cần thiết đào sâu hơn. Lý luận về không gian song song xuất hiện từ lâu rồi, ngay cả người Trái đất cũng đã hình thành hệ thống lý luận chi tiết và đầy đủ, tương đối khớp với tình hình thực tế. Không thể không thừa nhận, người Trái đất cũng rất thông minh. Tuy nhiên, khác với phim ảnh về đề tài này, không gian song song không phải giống hệt không gian của chúng ta. Đây hoàn toàn là quan điểm sai lầm. Trên đời này, ngay cả hai chiếc lá cũng chẳng giống hệt nhau nữa là hai không gian. Bởi chúng tồn tại song song nên xu thế phát triển sẽ tương đồng. Tuy nhiên, chỉ cần một chút sai lệch nhỏ cũng có thể tạo thành sự khác nhau một trời một vực về phương diện nào đó. Ví dụ,

bên kia chắc cũng có hệ Mặt trời, nhưng vì vật chất hình thành ở thời kỳ đầu khác biệt nên hệ Mặt trời của họ chỉ có tám hay mười hành tinh. Hành tinh con người sinh sống có lẽ được gọi là Địa cầu, nhưng cũng có khả năng mang tên Thủy cầu ấy chứ. Vì vậy, tạm thời chúng ta không thể biết đó là một nơi như thế nào."

Nói đến đây, Tiêu Khung Diễn cười ngoác miệng: "Tuy nhiên, lý thuyết về không gian song song đều cho rằng, xu hướng phát triển chung của hai bên sẽ không khác biệt quá lớn. Trình độ khoa học quân sự của người Diệu Nhật chúng ta đi trước Trái đất mấy ngàn năm nên tôi cho rằng, sang không gian kia để tìm con chíp là một việc làm dễ dàng thôi."

Lâm Tiệp và hai người đàn ông gật đầu. Tiêu Khung Diễn giải thích đơn giản và dễ hiểu nên tâm trạng của mọi người đều khá bình thản.

"Tiểu John, không gian kia liệu có sự tồn tại của một người giống tôi hay không?" Daniel hỏi.

Tiêu Khung Diễn nhún vai: "Có thể có hoặc không". Anh ta gãi đầu: "Nhưng chúng ta chỉ tới một địa điểm nhất định để tìm kiếm con chíp. Hành tinh lớn như vậy, dù người giống hệt anh có tồn tại đi chăng nữa, xác suất gặp được cũng vô cùng nhỏ. Vì vậy, chúng ta khỏi cần bận tâm đến vấn đề này".

Chương 58

Buổi tối, Cẩn Tri ngồi bên cửa sổ đọc sách. Một lúc sau, cô lấy một thấm thẻ đọc rồi bắt đầu viết:

1. Giữ khoảng cách với tất cả phụ nữ khác, không được đụng chạm thân thể.

2. Cố gắng tránh những nơi nguy hiểm.

Điều thứ ba là gì nhỉ? Không được quấn đuôi vào người cô?

Đang tập trung suy nghĩ, Cẩn Tri chợt nghe thấy tiếng động nhẹ ngoài cửa sổ. Cô sống trên tầng năm, sao lại có tiếng động cơ chứ?

Dần dần, âm thanh ngày càng rõ rệt, giống như có người đang trèo lên. Cẩn Tri giật mình, đứng bật dậy, lùi lại phía sau hai bước. Giây tiếp theo, cô nhìn thấy một cái đầu nhô lên rồi cánh cửa bị mở từ bên ngoài.

Cẩn Tri yên lặng nhìn Ứng Hàn Thời. Anh cũng nhìn cô đăm đăm.

“Sao anh lại leo cửa sổ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời chống hai tay lên bệ cửa, bay người vào bên trong.

“Vừa rồi em gửi tin nhắn chúc ngủ ngon nên anh nghĩ em đã ngủ rồi.” Vừa nói, anh vừa tiến lại gần.

“Thế là anh quyết định leo cửa sổ hay sao?”

“Anh định… âm thầm đến thăm em một lúc rồi về.”

Cẩn Tri cười: “Lần sau đừng làm vậy, anh nên gõ cửa đàng hoàng”.

“Ừ.”

Rõ ràng xa nhau chưa đến một ngày, vậy mà bây giờ gặp lại, cô có cảm giác đã lâu lắm rồi. Nụ hôn tối qua phảng phất như trong giấc mộng.

Hai người yên lặng một lúc, Ứng Hàn Thời nói: “Anh phải rời khỏi đây vài ngày, đi tìm lối vào không gian song song”.

Cẩn Tri gật đầu: “Khi nào tìm được, em sẽ đi cùng anh, không biết chừng có thể giúp mọi người”.

“Được.”

“Anh ngồi chơi đi, để em rót nước cho anh”.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống chiếc sofa nhỏ. Anh đã từng đến đây nhưng lúc đó cô còn đang bất tỉnh. Nói một cách nghiêm túc, đây là lần đầu tiên Cẩn Tri tiếp đàn ông ở nhà. Bây giờ đã là tối muộn, bên ngoài vắng lặng như tờ.

Cẩn Tri thong thả pha cốc trà rồi đưa cho anh. Ứng Hàn Thời ngồi thẳng người, đảo mắt một vòng rồi ngẩng đầu nói với cô: “Có cần anh giúp em dọn phòng không?”

Cẩn Tri lắc đầu: “Không cần đâu, thế này em mới thấy thoải mái”.

Ứng Hàn Thời uống một ngụm, đặt cốc trà xuống bàn rồi kéo cô vào lòng. Sofa vốn nhỏ, Cẩn Tri đành ngồi lên đùi anh. Anh liền cúi xuống hôn cô.

Cẩn Tri tựa vào người anh. Một cảm giác kích thích xa lạ khiến cô vừa khao khát vừa có chút căng thẳng. Rõ ràng mới là lần thứ ba thân mật, vậy mà anh đã ngấu nghiến đôi môi cô rồi di chuyển xuống dưới một cách thành thục. Cẩn Tri bị hôn đến mức đầu óc ngất ngây. Trong khi đó, Ứng Hàn Thời rất tập trung, anh vùi đầu vào hõm vai, khiến cô chỉ nhìn thấy đôi tai thú đỏ lựng và tấm lưng rộng của anh.

“Mỏi lưng quá.” Cẩn Tri kháng nghị. Sofa quá chật khiến cô không dễ chịu.

Ứng Hàn Thời lập tức bế cô đặt lên giường. Tư thế này khá mờ ám. Cẩn Tri có chút hoảng loạn. Tuy nhiên, anh chỉ hôn lên mặt, cổ và tay cô chứ không đi quá xa. Một lúc sau, Cẩn Tri thì thầm: “Anh đi sớm về sớm nhé.”

“Ừ. Anh sẽ về nhanh thôi”. Ứng Hàn Thời không nhịn nổi, lại quấn đuôi quanh người cô.

Cẩn Tri kháng nghị: “Sau này mỗi lần chúng ta thân mật, anh đều để lộ đôi tai thú và đuôi hay sao?”

“Xin lỗi… Quả thực anh không thể khống chế bản thân.” Nói đến đây, Ứng Hàn Thời chợt ngẩn người. Hai người đang trong tư thế vô cùng gần gũi. Cúc áo cô không biết bị bật ra từ bao giờ, để lộ làn da trắng nõn. Mí mắt cô khép lại, dáng vẻ hết sức dịu dàng trong vòng tay anh.

Hai má nóng ran, Ứng Hàn Thời vội ngoảnh đi chỗ khác. Vài giây sau, anh mới quay đầu nhìn cô.

Cẩn Tri vốn không để ý, đột nhiên cảm thấy vùng ngực man mát, cô liền cúi xuống kiểm tra. Đến khi ngẩng đầu, cô liền chạm phải đôi mắt tối thẫm của Ứng Hàn Thời. Cô đỏ mặt, giơ tay cài cúc: “Anh đừng nhìn.”

Nào ngờ cổ tay cô lập tức bị anh túm chặt, không thể nhúc nhích. Vào thời khắc này, toàn thân anh đè lên người cô. Cảm nhận được sự biến đổi nào đó, cô đỏ mặt, quay đầu sang một bên: “Anh mau xuống đi!”

Ứng Hàn Thời buông tay cô rồi xuống giường. Cẩn Tri lập tức ngồi dậy, chỉnh lại quần áo.

“Cẩn Tri, anh đi đây. Khi nào xác nhận được địa điểm anh sẽ cho người đến đón em.”

“Vâng.”

Cổ và tai anh vẫn còn đỏ lựng, chiếc đuôi vẫn chưa thu về. Nhưng dường như không nhận ra điều đó, Ứng Hàn Thời cứ thế mở cửa sổ, bay người xuống dưới.

Lúc Cẩn Tri đi đóng cửa, bên dưới đã không một bóng người. Cô xoa xoa gương mặt vẫn còn âm ấm của mình, ngồi xuống cầm tờ giấy vừa viết lên. Một lúc sau, cô úp mặt vào cánh tay, miệng cười tủm tỉm.

Chương 59

Cẩn Tri đến nhà hàng vào lúc sáu giờ tối. Nhà hàng không đông khách, cô chọn một vị trí trong góc khuất. Vài phút sau, Tạ Cẩn Hành xách cặp ca táp đi vào.

“Em ở đây.” Cẩn Tri vẫy tay gọi. Giáo sư Tạ mỉm cười đi tới, ngồi xuống phía đối diện em gái.

Đây là nhà hàng Quảng Đông bài trí trang nhã. Tạ Cẩn Hành vừa lật quyển thực đơn vừa hỏi nhân viên phục vụ: “Suất nào nhiều nhất? Tôi đang đói bụng.”

“Cơm niêu thập cẩm ạ.”

“Vậy thì cho tôi một suất. Cảm ơn cô.”

Nhân viên vừa đi khỏi, Cẩn Tri liền hỏi: “Sao hôm nay anh lại có thời gian gọi em cùng đi ăn cơm? Gần đây anh rất bận cơ mà?”

Giáo sư Tạ tháo cặp kính trắng ra: “Anh có chuyện muốn hỏi em. Thời gian gần đây, em hay đi với ai vậy?”

Cẩn Tri giật mình, nhưng vẫn thản nhiên trả lời: “Chỉ có Trang Xung và Nhiễm Dư chứ còn ai vào đây nữa.”

Hai anh em mắt đối mắt. Cẩn Tri nghĩ thầm: Sao anh ấy biết? Đã biết được những gì rồi?

“Lần trước em nhờ anh điều tra chuyện xảy ra ở thư viện, anh đã tìm hiểu rồi.” Tạ Cẩn Hành nói: “Tình hình mà em kể, hiện tại chưa có quốc gia nào làm được. Vậy thì ai gây ra vụ đó?”

Cẩn Tri lặng thinh. Tạ Cẩn Hành cau mày: “Tháng trước em đến núi Y Lam thăm bọn trẻ. Trong thời gian em ở đó, đồng nghiệp của anh đã phát hiện sóng từ trường xao động dữ dội trong khu vực tỉnh G, mà tâm điểm chính là núi Y Lam. Cẩn Tri, ở đó em có phát hiện ra điều gì lạ thường không? Có gặp người nào không?”

Nghe anh nói vậy, trong đầu Cẩn Tri vụt qua ý nghĩ: Thì ra trình độ khoa học kỹ thuật của người Trái đất cũng đâu đến nỗi.

Im lặng một lúc, cô mở miệng: “Tạ Cẩn Hành, sao anh lại điều tra chuyện này?”

“Tìm kiếm chân tướng sự việc là thiên chức của nhà khoa học.” Giáo sư Tạ nghiêm túc trả lời.

Cũng may không phải là nhiệm vụ hay liên quan đến lĩnh vực quân sự gì đó.

Nhân viên phục vụ bê thức ăn đi vào, cả hai đều im lặng. Đợi cô ta đi khỏi, Cẩn Tri mới lên tiếng: “Anh trai, em có thể nhờ anh một việc không? Anh đừng điều tra nữa, coi như là vì em. Khi nào thời cơ thích hợp… em sẽ dẫn người đó đến gặp anh”.

Tạ Cẩn Hành ngẩn người trong giây lát: “Cẩn Tri, đây là lần đầu tiên em gọi anh là anh trai. Em… muốn gì, anh đều nhận lời em.”

Lúc này Cẩn Tri mới ý thức vừa rồi do sốt ruột, cô đã thốt ra miệng xưng hô mà cô đã thừa nhận từ lâu. Thấy ngữ khí của anh có vẻ chua xót, cô nhỏ giọng: “Thật ra, trong lòng em đã từng gọi vô số lần rồi.”

Ăn cơm xong, Tạ Cẩn Hành lái xe đưa Cẩn Tri về nhà. Anh thừ người dõi theo em gái cho tới khi cô khuất dạng. Từ nhỏ, anh luôn khao khát có một cô em gái đáng yêu. Không ngờ sau này, một cô em gái xuất hiện thật, nhưng với thân phận không bình thường. Anh luôn cảm thấy, nhà họ

Tạ có lỗi với cô. Bây giờ cô chỉ có một thân một mình, vô cùng đáng thương. Trong hoàn cảnh đó, cô trưởng thành rất tốt, tính cách trầm tĩnh, thông minh, độc lập và lý trí. Hơn nữa, cô cũng khá bao dung với anh và người nhà họ Tạ.

Tạ Cẩn Hành mở cặp ca táp, bên trong có hai tấm ảnh. Một tấm ảnh là người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, chắp hai tay sau lưng đứng dưới tòa nhà thư viện. Tấm còn lại cũng là người đàn ông đó, đang cùng Cẩn Tri đứng ở sườn núi bên dưới trường tiểu học núi Y Lam. Giáo sư Tạ rút hai tấm ảnh ra ngoài, để vào ngăn chứa đồ trên xe ô tô rồi đóng cặp ca táp. Khóe miệng anh nở nụ cười dịu dàng. Anh sẽ đợi em gái dẫn người đàn ông đó đến gặp mình.

Về đến nhà, Cẩn Tri thả người xuống giường, lấy di động ra xem, nhưng không thấy có tin nhắn của Ứng Hàn Thời. Hôm nay là ngày thứ ba xa nhau, rõ ràng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng cô cảm thấy như cách ba thu.

Nhiễm Dư phân tích: “Đợt vừa rồi, anh chàng “nhị thập tứ hiếu” chỉ hận không thể bám lấy cậu hai mươi tư trên hai mươi tư tiếng đồng hồ. Bây giờ anh ta đột nhiên đi công tác nên cậu bứt rứt là phải rồi.”

Nhiễm Dư hơi khoa trương, nhưng đúng là cô có chút không quen. Từng chi tiết những lúc cô và anh ở bên nhau như sợi lông vũ lướt qua trái tim, làm dấy lên nỗi khát khao khó tả. Bình thường, cô vốn là người điềm tĩnh, nhưng bây giờ, Ứng Hàn Thời đã thật sự khuấy động tâm hồn cô.

Cẩn Tri lật người, gửi tin nhắn cho anh: *Anh đang làm gì thế?*

Chương 60

Vùng Tây Bắc tỉnh Q toàn là sa mạc cát vàng mênh mông. Hai chiếc lều được dựng dưới cồn cát, Tiêu Khung Diễn vừa đi đi lại lại trên nền cát sỏi vừa quan sát bầu trời. Tô và Daniel ở trong lều kiểm tra thiết bị.

Trên đầu vang lên tiếng ầm ầm, một chiếc máy bay chiến đấu lượn qua. Tiêu Khung Diễn cười ngoác miệng. Người đang lái máy bay là Trang Xung, bạn thân của anh ta. Nghe nói cả nhóm sẽ đến sa mạc tìm kiếm địa điểm đột nhập không gian song song, Trang Xung lập tức xin nghỉ làm đi theo bọn họ. Một điều bất ngờ là, Trang Xung là thiên tài trong lĩnh vực bay lượn. Lần đầu điều khiển máy bay ở dưới đáy biển, anh ta đã được Ứng Hàn Thời khen ngợi. Chỉ sau mấy ngày, kỹ thuật của anh ta đã đạt đến trình độ phi công. Điều nay đồng nghĩa với việc bọn họ có thêm một thành viên hữu ích.

Ứng Hàn Thời ngồi trước máy tính trong lều, bận rộn tính toán số liệu. Di động rung rung, báo hiệu có tin nhắn mới. Ngón tay anh lập tức dừng lại. Trên hành tinh này chỉ có một người nhắn tin cho anh mà thôi.

Anh cầm điện thoại, nhanh chóng nhắn lại: *Anh đang làm việc. Tiểu Tri thì sao?*

Vài giây sau, cô trả lời: *Em rất nhớ anh.*

Ứng Hàn Thời cụp mi, giơ tay đóng màn hình. Để mặc tai và đuôi lộ ra ngoài, anh áp điện thoại lên tai, một tay nghịch nghịch cái đuôi.

Đầu bên kia, Cẩn Tri không nghĩ anh lại gọi điện. Tim cô đập thình thịch:” A lô!”

“Anh cũng rất nhớ em.”

Cẩn Tri cười tủm tỉm: “Thế à? Mấy ngày qua… anh có ngoan không?”

Từ trước đến nay, chưa có người nào ăn nói với anh kiểu này, Ứng Hàn Thời có chút bất lực: “Tiểu Tri, em đừng nói với đàn ông như vậy. Trong tương lai… anh sẽ là chồng em, là trụ cột của gia đình”.

Cẩn Tri “vâng” một tiếng, lại hỏi: “Thế rốt cuộc anh có ngoan không?”

“…Có.”

Cẩn Tri hài lòng chuyển đề tài: “Công việc tiến triển đến đâu rồi?”

Ứng Hàn Thời nhẹ nhàng vuốt lông đuôi: “Rất thuận lợi. Về cơ bản, bọn anh đã xác định đây sẽ là nơi tiến hành cú nhảy. Chỉ cần tính toán một vài số liệu là có thể hành động. Em định lúc nào lên đường?”

Cẩn Tri ngẩng đầu xem lịch, ngày mai mới là thứ năm. Không sao, Giám đốc thư viện khá dễ tính, cùng lắm cô xin nghỉ không lương.

“Lúc nào cũng được.” Cô đáp.

“Anh tạm thời không thể rời khỏi đây nên sẽ cử người đi đón em.”

“Vâng.” Ngừng vài giây, cô nói: “Hàn Thời, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Được, em nói đi.”

“Khi nào gặp nói sau nhé!”

Nào ngờ anh phản ứng rất nhanh: “Tiểu Tri… có phải em định hứa hẹn với anh không?”

Cẩn Tri giật mình. Ngữ khí của Ứng Hàn Thời vô cùng dịu dàng: “Anh chờ em.”

Sau khi cúp máy, Cẩn Tri xuống giường thu dọn hành lý. Bây giờ đi gặp anh, tâm trạng của cô đã hoàn toàn khác trước. Cô bỏ mấy thanh chocolate vào túi xách, định bụng sẽ đút cho anh khi anh đói bụng. Sau đó, cô đứng trước gương ngắm nghía một hồi rồi sờ vào tấm thẻ đọc trong túi quần. Trên tấm thẻ có một câu cô đã viết tối qua: *Cẩn Tri nguyện ở bên Ứng Hàn Thời đến đầu bạc răng long.*

Anh muốn chiếm hữu cô, cô cũng có mong muốn tương tự. Cô hi vọng, trong lòng anh chỉ có một mình cô. Nếu lời hứa có thể khiến cả hai càng có niềm tin về mối quan hệ này thì tại sao cô không dũng cảm đánh cược bản thân?

Hơn nữa, cho dù sau này không thể sống với nhau đến bạc đầu, cuộc đời cô cũng sẽ chẳng bao giờ xuất hiện một Ứng Hàn Thời thứ hai. Trên thực tế, cô sợ chuyện tình cảm sẽ không thành còn hơn cả anh nữa. Cô muốn anh mãi mãi một lòng một dạ với mình.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Ứng Hàn Thời lại tiếp tục công việc. Có người đi vào, đặt hộp cơm xuống cạnh bản: “Ngài chỉ huy, bữa tối của ngài.”

“Cảm ơn, lát nữa tôi ăn sau.”

Bắt gặp dáng vẻ tập trung của anh, Lâm Tiệp có chút xót xa. Anh vẫn như ngày xưa, hễ bận rộn là quên cả thời gian, quên cả ăn uống.

“Ngài ngồi máy tính suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, mắt sẽ mỏi lắm đấy. Ngài nghỉ ngơi một lúc đi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Tôi biết rồi, cảm ơn thượng tá Lâm”.

Lâm Tiệp im lặng trong giây lát rồi bật ngọn đèn trên bàn, khiến căn lều sáng hơn. Sau đó, cô ta cầm bình nước đặt cạnh anh rồi mới đi ra ngoài. Dõi mắt ra sa mạc mênh mông cát vàng, Lâm Tiệp hiểu rõ, bản

thân vĩnh viễn không có cơ hội thổ lộ tình yêu khắc cốt ghi tâm của mình với người đàn ông trong lều.

Trời đã tối, vầng trăng khuyết bàng bạc lửng lơ giữa không trung. Cuối cùng, Ứng Hàn Thời cũng tính toán xong số liệu, gửi cho Tiêu Khung Diễn. Anh cầm hộp cơm đã nguội lạnh, nhanh chóng ăn hết. Sau đó, anh tựa vào thành ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết bao lâu sau, lại có người đi vào trong lều. Ứng Hàn Thời vẫn nhắm mắt, hỏi nhỏ: “Thượng tá Lâm, mấy giờ rồi?”

Cẩn Tri đeo ba lô, đứng yên ở cửa. Tô vừa đưa cô đến đây liền bỏ đi mất. Nghe anh hỏi câu này, trong lòng cô bỗng có chút khó chịu.

Ai ngờ, anh từ từ đứng lên, đồng thời lẩm nhẩm bằng một giọng nói dịu dàng: “Cẩn Tri của tôi chắc cũng sắp đến rồi”.

Nói xong, Ứng Hàn Thời quay người. Chạm phải đôi mắt sau thăm thẳm của anh, nỗi khó chịu trong cô lập tức tan biến. Còn Ứng Hàn Thời hoàn toàn sững sờ. Bình thường, Cẩn Tri hay mặc áo phông hoặc sơ mi cùng quần bò và đi giày thể thao. Dù vậy, trong mắt anh, cô cũng rất tuyệt vời. Hôm nay, cô mặc áo sơ mi trắng, đi kèm với váy màu xanh nhạt, để lộ bắp chân trắng nõn.

Anh nhìn cô đăm đăm, khóe miệng cong lên. Cẩn Tri có chút mất tự nhiên: “Anh cười gì thế?”

Ứng Hàn Thời từ tốn đáp: “Bạn gái của anh xinh quá!”

Cẩn Tri đỏ mặt, nhưng vẫn chất vấn: “Vừa rồi sao anh lại nhầm em thành Lâm Tiệp?”

Anh đi về phía cô, cất giọng trầm ấm: “Xin lỗi, anh ngủ mơ màng nên không nghe thấy tiếng bước chân của em”. Nói xong, anh giơ tay ôm cô

vào lòng. Cẩn Tri cũng ôm chặt thắt lưng anh. Đúng lúc này, Tiêu Khung Diễn thò đầu vào: “Boss, công tác chuẩn bị đã xong rồi, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào. Em nghe nói Tiểu Tri đến rồi phải không?”

Cẩn Tri hơi ngượng ngùng, định tránh ra. Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời càng siết chặt vòng tay, không cho cô nhúc nhích.

“Tiểu John.” Anh lên tiếng: “Chú mau tránh đi.”

Cẩn Tri xấu hổ úp mặt vào ngực anh. Tiêu Khung Diễn chợt hiểu ra vấn đề: “Em biết rồi”. Anh ta lập tức lui ra ngoài, còn kéo khóa cửa lều, sau đó cất cao giọng: “Xin mời boss cứ tiếp tục… Có điều đừng lâu quá, mọi người đang chờ xuất phát kìa”.

Ứng Hàn Thời không trả lời, nâng mặt Cẩn Tri rồi phủ môi xuống. Cẩn Tri ôm cổ anh, nhiệt tình đáp lại. Sau đó, hai người ôm nhau mỉm cười.

Chương 61

Ứng Hàn Thời buông người Cẩn Tri, nhưng vẫn nắm tay cô. Cẩn Tri nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ tinh nghịch.

“Hai người đã xong chưa?” Tiêu Khung Diễn nói giọng dè dặt ở bên ngoài.

“Qua bên kia nghe lời hứa của em sau có được không?” Ứng Hàn Thời hỏi.

“Được.” Cẩn Tri gật đầu. Cô nghĩ bụng, thế cũng tốt, bây giờ mà đưa tấm thẻ cho anh, anh sẽ đỏ mặt rồi lộ đuôi và tai thú thì không hay lắm.

Ứng Hàn Thời dắt tay cô đi ra khỏi lều. Trong chiếc lều bên cạnh, máy móc đã sẵn sàng, mọi người cũng đã chuẩn bị xong.

“Đây là năm động cơ siêu quang tốc được tháo từ năm chiếc máy bay chiến đấu.” Tiêu Khung Diễn chỉ vào một đống hộp đen nằm bên cạnh bàn điều khiển. Năm chiếc hộp được nối với nhau và với ba chiếc laptop bằng những số liệu phức tạp.

Tiêu Khung Diễn nói tiếp: “Chúng ta sẽ đặt một con chíp lấy được ở thư viện vào một động cơ, để năng lượng của nó và năng lượng của con chíp ở không gian song song tác động lẫn nhau, khiến chúng ta có thể tới vị trí gần con chíp bên đó.”

Mọi người đều không có ý kiến. Đây là cách tốt nhất, bằng không đi tìm con chíp trong cả không gian đó thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tiêu Khung Diễn quay sang Cẩn Tri: “Lát nữa, khi máy bay tiến hành cú nhảy, mọi người sẽ có cảm giác hoa mắt chóng mặt, đặc biệt là Tiểu

Tri. Trên người cô có vết nứt thời không nên cảm giác choáng váng sẽ mạnh hơn người khác”.

“Liệu có nguy hiểm không?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn cười: “Không đâu, boss cứ yên tâm đi. Bởi vì vết nứt đó vô cùng nhỏ, chứ nếu là vết nứt lớn, cô ấy đã có thể xuyên qua thời không rồi.”

Chuyến đi lần này có năm người, gồm Ứng Hàn Thời, Cẩn Tri, Lâm Tiệp, Trang Xung và Tô. Tiêu Khung Diễn là người máy nên không tiện, còn Daniel ở lại cùng anh ta thao tác thiết bị, đồng thời trợ giúp nhóm Ứng Hàn Thời khi họ lấy được con chíp và quay về.

Năm người lên máy bay. Tô là người lái, còn Lâm Tiệp phụ trách khởi động động cơ siêu quang tốc. Sau một tiếng nổ trầm thấp, chiếc máy bay vụt đi như một tia sáng bạc lao vào tầng mây.

Cẩn Tri túm chặt tay Ứng Hàn Thời. Bắt gặp bộ dạng căng thẳng của cô, khóe mắt anh thấp thoáng ý cười.

Cẩn Tri véo tay anh: “Không được cười”.

“Ừ.”

“10, 9, 8, 7…3, 2, 1, nhảy!” Giọng nói lạnh lùng của Lâm Tiệp vang lên. Cùng lúc đó, xung quanh thân máy bay tỏa ra quầng sáng màu bạc. Cẩn Tri đã không nhìn rõ bất cứ thứ gì, ngay cả Ứng Hàn Thời ở bên cạnh cũng chìm trong tia sáng nhạt.

Sau đó, trước mắt cô chỉ còn lại màu trắng bạc. Tiếp theo là cảm giác choáng váng như sóng nước ập đến, ý thức trở nên rời rạc, cô từ từ nhắm mắt. Vào giây phút thời gian và không gian tựa như dừng lại, trước mắt cô lại xuất hiện ảo ảnh. Ảo ảnh đó rất mơ hồ, Cẩn Tri mở mắt để nhìn cho rõ

nhưng sự choáng váng quá mãnh liệt. Trước mắt tối đen, cô rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

“Cẩn Tri!” Thanh âm dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai, Cẩn Tri từ từ mở mắt. Thứ cô nhìn thấy đầu tiên là thân cây lớn phía trước khoang máy bay, tiếp theo là gương mặt của Ứng Hàn Thời.

“Chúng ta đến nơi rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ. Em có thấy khó chịu chỗ nào không?” Ứng Hàn Thời nhìn cô chăm chú.

“Em vẫn ổn.”

Lúc này, Tô, Lâm Tiệp và Trang Xung cũng ngồi thẳng người, chứng tỏ vừa mới tỉnh lại. Tất cả đều nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện máy bay đang ở trong một khu rừng. Lúc này, trời mới tờ mờ sáng.

Cả nhóm nhảy xuống, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy rừng cây rậm rạp và dải núi nhấp nhô.

Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Trông quen quá!”

Cẩn Tri cũng cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc. Để ý thấy Ứng Hàn Thời nhìn lên ngọn núi phía đối diện, cô cũng thuận theo ánh mắt anh rồi sững sờ trong giây lát. Một ngôi chùa cổ lặng lẽ nằm trên sườn núi.

“Chùa Bảo An đúng không?” Trang Xung kinh ngạc hỏi.

“Chúng ta nhảy về thành phố Giang rồi hay sao?” Tô hỏi.

“Không.”

“Không phải.” Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đồng thanh đáp. Cô giải thích: “Mọi người nhìn kỹ đi. Dáng vẻ của ngôi chùa vẫn thế, nhưng lối đi trước cổng lại có điểm khác biệt.”

Là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Giang, Trang Xung lập tức nhận ra vấn đề. Lối đi trước cổng chùa Bảo An ở thành phố Giang được lát đá từ thời nhà Nguyên, tuy sau này nhiều lần tu tạo nhưng vẫn giữ được nét cổ xưa. Trong khi đó, trước cổng ngôi chùa Bảo An này là bậc thang mạ đồng lấp lánh xuống đến tận chân núi. Vì nó mới và sáng nên chẳng ăn nhập với ngôi chùa cổ.

“Tầm thường quá.” Trang Xung nói.

“Mọi người nhìn bên kia đi!” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

Cả nhóm đưa mắt theo hướng anh chỉ. Một thành phố với những tòa nhà cao tầng thấp thoáng ở phía xa xa. Tuy khá giống thành phố Giang nhưng hình dạng của những tòa nhà đó vẫn có điểm khác biệt.

“Có lẽ chúng ta đã đến thành phố Giang của không gian này. Xu thế phát triển ở đây chắc cũng tương tự chúng ta.” Ứng Hàn Thời nói.

Mọi người lặng thinh. Ai đấy đều có một cảm giác rất khó hình dung. Bạn đến một thế giới khác, nó giống nơi bạn sinh sống, nhưng cũng hoàn toàn mới mẻ. Chính vì thế, bạn không biết sẽ trải qua điều gì, gặp những gì tiếp theo.

Cả nhóm nghỉ ngơi một lát rồi xuất phát đến “thành phố Giang”. Riêng Tô ở lại bảo vệ thiết bị và máy bay, tiến hành công việc liên quan đến kỹ thuật, đồng thời có thể lái máy bay đến ứng cứu bọn họ khi cần thiết.

Ứng Hàn Thời, Cẩn Tri, Trang Xung và Lâm Tiệp đi bộ xuyên qua khu rừng, về phía thành phố. Trên đường, họ cũng phát hiện ra nhiều điểm khác biệt. Ví dụ, trên đỉnh mấy ngọn núi có vô số cột đá lớn màu xám, tạo

thành cảnh tượng hùng vĩ. Bầu trời ở đây không phải màu xanh lam, mà pha sắc đỏ nhờ nhờ.

Về hiện tượng lạ thường này, Tô đã kiểm tra dữ liệu và báo cáo: “Vũ trụ của không gian này bị bức xạ nên không ổn định. Trạng thái không gian của họ cũng không ổn định bằng chúng ta. Đây chính là nguyên nhân khiến bầu trời hiện màu đỏ”.

Khi mặt trời lên cao, đường phố trở nên đông đúc. Cẩn Tri đi bên cạnh Ứng Hàn Thời, có cảm giác đang quay về thành phố Giang. Hai bên là những tòa nhà cao thấp, thậm chí biển chỉ dẫn còn in bằng tiếng Trung, nhưng có một số chữ Cẩn Tri không biết nghĩa.

Qua một ngân hàng, Trang Xung dừng bước: “Tôi đi đổi tiền đã.” Ứng Hàn Thời gật đầu: “Thượng tá Lâm hãy đi cùng cậu ta.”

“Tuân lệnh.”

Trang Xung ôm ba lô, cùng Lâm Tiệp bước vào ngân hàng, còn Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đứng ngoài đợi. Rút kinh nghiệm từ lần mang cả đống tiền Diệu Nhật xuống Trái đất, lần này, Tiêu Khung Diễn không chuẩn bị nhân dân tệ hay đô la Mỹ, mà đổi thành vàng ròng.

“Từ nay về sau, Tiểu John đi đâu du lịch cũng chỉ mang theo vàng mà thôi.” Anh ta nói.

“Không biết ở thế giới này có nhà của em và anh không nhỉ?” Cẩn Tri hỏi.

“Có lẽ có đấy. Nếu em muốn biết, khi nào rảnh chúng ta đi xem.”

“Vâng.”

Đúng lúc này, Trang Xung và Lâm Tiệp đi ra ngoài. Ba lô của Trang Xung có vẻ nặng trĩu. Anh ta rút mấy tập tiền, chia cho mọi người. Cẩn

Tri cầm lên xem, đồng tiền khá giống nhân dân tệ, chỉ khác ở hoa văn. Cô sẽ giữ lại mấy tờ, mang về làm kỷ niệm.

Máy bay dừng ở gần thành phố Giang, chứng tỏ con chíp cũng đang ở đây. Nhưng con chíp quý giá như vậy, việc tìm kiếm chắc chắn không chỉ diễn ra trong một hai ngày. Vì vậy mọi người định tìm khách sạn nghỉ ngơi, chờ Tô quét năng lượng toàn bộ khu vực thành phố, xem có thể xác định vị trí của người ngoài hành tinh và con chíp hay không.

Trang Xung mua một tấm bản đồ, nghiên cứu một lúc rồi lên tiếng: “Nơi này cách thư viện tỉnh không xa, chúng ta có đi xem thử không?”

Nghe vậy, Cẩn Tri liền sáng mắt. Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Được thôi.”

Bốn người tiếp tục đi bộ trên hè phố. Cẩn Tri phát hiện, mỗi con đường ở đây đều có điểm khác thành phố Giang, nhưng về tổng thể là tương đối giống.

Đoạn rẽ phía trước xuất hiện một quán bán đồ ăn sáng, ngoài cửa đặt một nồi hấp bánh bao nóng hổi. Cẩn Tri và Trang Xung đưa mắt nhìn nhau. Trong thế giới của họ, gần thư viện cũng có quán ăn tương tự.

Bận rộn cả đêm, mọi người có chút đói bụng. Cẩn Tri đề nghị: “Chúng ta dừng ở đây ăn sáng đi.”

Bốn người ngồi xuống chiếc bàn nhỏ ở cửa. Một người đàn ông trung niên mập mạp đi đến hỏi: “Các vị muốn dùng món gì?”

Trang Xung và Cẩn Tri đều ngẩng đầu quan sát ông ta. Chủ cửa hàng ở không gian bên kia là một người đàn ông gầy gò đeo kính, khác hẳn người này.

Bốn lồng bánh bao nhỏ được đưa lên. Đang định gắp, Cẩn Tri phát hiện Ứng Hàn Thời nhìn mình mỉm cười.

“Chuyện gì thế?” Cô hỏi nhỏ.

“Đồ ăn sáng anh mang đến cho em đều được mua ở quán bên đó.”

Thì ra là vậy. Thảo nào lúc thưởng thức bánh bao, cô thấy mùi vị rất quen thuộc. Ở thế giới kia, mỗi ngày Ứng Hàn Thời đều mua đồ ăn cho cô. Sang đến thế giới bên này, cô và anh ngồi trong quán tương tự, thưởng thức bữa sáng ấm áp. Cẩn Tri lặng lẽ ăn bánh bao. Ứng Hàn Thời nhẹ nhàng nắm tay cô ở dưới gầm bàn. Hai người không ai lên tiếng.

Sau bữa sáng, cả nhóm tiếp tục đi bộ tới thư viện. Càng lại gần, trong lòng Cẩn Tri càng có cảm giác kỳ lạ, Trang Xung cũng tỏ ra nghi hoặc.

Thư viện ở không gian bên kia là tòa nhà cao tầng, từ xa đã có thể nhìn thấy. Còn ở bên này, dù đã đến gần khu vực đó, họ cũng chỉ nhìn thấy mấy ngôi nhà cũ và thấp mà thôi.

“Mọi sự tương đồng hay khác biệt đều do xác suất ngẫu nhiên tạo thành, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên thôi.” Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri gật đầu. Lại rẽ qua mấy con đường, cuối cùng họ cũng nhìn thấy tấm biển đề “Thư viện tỉnh”.

Cẩn Tri không khỏi sững sờ, bởi sự chênh lệch giữa hai bên quá lớn. Trước mặt bọn họ là tòa kiến trúc cũ kỹ, bờ tường tróc vữa, gạch ngói sứt mẻ. Hai người đàn ông ngoài năm mươi đang ngồi ở đó chơi cờ.

Trong sân có một tòa nhà nhỏ hai tầng, được xây dựng từ lâu rồi, xung quanh trồng nhiều hoa cỏ, tạo thành bầu không khí thanh lạnh và tĩnh mịch.

Bốn người vào bên trong, quan sát một lượt. Cẩn Tri đi vào môt gian trên cửa sổ có tấm biển "Phòng đọc". Một cô gái xa lạ ngồi sau bàn làm việc.

"Chào cô!" Cẩn Tri lên tiếng.

Cô gái trẻ nhìn thấy mấy người vừa đến, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc "Các anh chị có việc gì sao?"

"Không có gì, chúng tôi chỉ định tham quan một chút thôi." Cẩn Tri đáp.

Cô gái "à" một tiếng, tiếp tục cúi xuống đọc sách: "Các anh chị cứ tự nhiên. Nếu muốn mượn sách về thì phải làm thẻ đọc".

"Tôi biết rồi."

Lâm Tiệp không có hứng thú, tựa vào cổng hút thuốc đợi bọn họ. Cẩn Tri và hai người đàn ông đi một vòng, cuối cùng dừng lại ở tấm bảng dán ảnh nhân viên treo trên tường. Thư viện có quy mô nhỏ, nhân viên chỉ khoảng mười người, đều là những gương mặt xa lạ. Tất nhiên, ở đây cũng không có một "Tạ Cẩn Tri" và "Trang Xung" khác.

Tâm trạng của Cẩn Tri và Trang Xung trở nên phức tạp. Khi nhìn thấy cơ quan của mình ở một không gian khác, họ cảm thấy rất mới mẻ. Nhưng nơi này lạc hậu như vậy, khiến họ có chút hụt hẫng.

Bốn người đi ra ngoài, chuẩn bị lên xe buýt dạo quanh thành phố. Đúng lúc này, một trong hai người đàn ông đang chơi cờ thở dài: "Lão Chu, tôi lại thua rồi, lát nữa sẽ đi mua rượu cho ông."

Lão Chu cười: "Đã chịu chơi thì phải chấp nhận thua cuộc, ông là bạn chơi cờ được đấy".

Hai người cười ha hả. Cẩn Tri quay đầu về phía Lão Chu. Cô nhớ trên tấm bảng dán ảnh nhân viên, Giám đốc thư viện cũng họ Chu. Nhìn kỹ, người đàn ông quắc thước kia trông cũng giống người trên ảnh.

“Giám đốc đấy.” Cô nói nhỏ với Trang Xung.

Vì Giám đốc ở thế giới bên kia đối xử với họ rất tốt, gần đây còn cho họ nghỉ phép không trừ lương nên hai người tự dưng có cảm tình với nhân vật “Giám đốc” này.

Cẩn Tri và Trang Xung tiến lại gần ông Giám đốc, Ứng Hàn Thời liền đi theo cô, còn Lâm Tiệp lại dựa vào thân cây.

“Chú là Giám đốc đúng không ạ?” Cẩn Tri hỏi.

Lão Chu cười cười, đặt một quân cờ xuống bàn. Trang Xung thì thầm: “Ông chú này có khí chất hơn hẳn Giám đốc của chúng ta”.

Đúng thế, Giám đốc ở bên kia là người đàn ông béo tốt. Tuy luôn tỏ ra uy nghiêm nhưng người thân cận đều biết, ông rất dễ tính và tốt bụng. Còn vị trước mặt dù mặc đồ giản dị nhưng vẫn toát ra phong thái nho nhã, thanh cao.

Người đàn ông phía đối diện cười: “Mấy cô cậu tìm Lão Chu để xem phong thủy đấy à? Gần đây ông ấy không xem nữa, cô cậu hãy về đi”.

Trang Xung kinh ngạc hỏi: “Chú còn biết xem phong thủy à? Giám đốc của chúng tôi chẳng biết gì…”. Cẩn Tri vội kéo áo, ra hiệu anh ta ngậm miệng.

Lão Chu mỉm cười, cất giọng từ tốn: “Quá khen rồi”. Sau đó, ông đảo mắt qua mọi người, dừng lại ở Ứng Hàn Thời, khẽ gật đầu: “Đều là thanh niên không tồi. Cô cậu mau về đi. Bây giờ, tôi không xem phong thủy nữa.”

Đúng lúc này, Lâm Tiệp lên tiếng: “Xe đến rồi.”

Cẩn Tri, Ứng Hàn Thời và Trang Xung gật đầu chào hai người đàn ông rồi rời đi. Khi đã yên vị trên xe buýt, Cẩn Tri nói với Ứng Hàn Thời: “Ở không gian này chắc chắng có người quen của chúng ta.”

“Theo tình hình trước mắt thì đúng là như vậy. Mặc dù nền kinh tế, địa lý, chính trị tương đối giống nhưng như Tiểu John nói, xác suất có hai gười như nhau xuất hiện ở địa điểm như nhau trong hai không gian là vô cùng nhỏ.”

Cả nhóm trải qua ngày đầu tiên yên ả trong không gian song song. Bọn họ lượn một vòng quanh thành phố Giang, tìm hiểu thêm nhiều điều. Bên này cũng có con sông dài, bến phà, khu thương mại, khu dân cư, khu vực tập trung cơ quan nhà nước như bên kia, nhưng tồn tại nhiều điểm khác biệt. Ví dụ, tập đoàn thương mại lớn nhất ở đây là tập đoàn Huy Vũ, nằm trong top đầu toàn quốc, có ảnh hưởng đến nền kinh tế của thành phố trong khi không gian bên kia chẳng có đơn vị tương tự. Ví dụ, bọn họ đến vị trí căn hộ thuê của Cẩn Tri, nhưng nơi đó là trung tâm thương mại chứ không phải khu dân cư.

Tầm chạng vạng, mọi người vào một nhà nghỉ trông có vẻ tử tế. Tuy chẳng ai có chứng minh thư, nhưng ở bất cứ nơi đâu, đồng tiền cũng là thứ hữu dụng. Trang Xung đưa thêm mấy trăm tệ cho nhân viên lễ tân, thế là được thông qua.

Bốn người lấy bốn phòng đơn. Vì còn phải đợi kết quả quét năng lượng từ Tô nên mọi người tạm thời không có việc gì để làm. Trang Xung cất ba lô rồi lại đi ra ngoài: “Tôi lượn một vòng đây.”

Lâm Tiệp vừa nói vừa đóng sập cửa: “Tôi ngủ bù một giấc”.

Hành lang chỉ còn lại Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri. Anh hỏi cô: “Em muốn làm gì bây giờ? Có muốn đi dạo không?”

“Đầu vẫn hơi váng vất nên em định về phòng ngủ một lát.”

“Ừ. Nếu thấy khó chịu trong người nhớ gọi anh, anh sẽ nghe thấy ngay. Lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm sau.”

“Vâng.” Cô kiễng chân hôn lên má anh rồi mở cửa vào phòng.

Trời tối dần. Tất bật một ngày một đêm, đầu Cẩn Tri nặng trĩu. Cô tắm qua loa rồi lên giường nằm, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Không biết bao lâu sau, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, não bộ của cô bỗng xuất hiện một số hình ảnh. Đó là hình ảnh trong tương lai mà trong lúc vượt không gian, cô chỉ lờ mờ nhận thấy, bây giờ nó đã trở nên rõ mồn một.

Ứng Hàn Thời về phòng xem tivi một lúc. Khi anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường đã là chín giờ tối, vẫn không thấy Cẩn Tri gọi. Anh tắt tivi, chăm chú lắng nghe tiếng động bên phòng cô.

Ứng Hàn Thời đột nhiên sững người. Anh lập tức đứng dậy, đi sang phòng bên cạnh, khẽ gõ cửa: “Cẩn Tri!”.

Bên trong không có tiếng động nào khác ngoài hơi thở gấp gáp của cô. Ứng Hàn Thời đứng yên một lát rồi mở cửa đi vào bên trong.

Căn phòng không bật đèn, chỉ có tia sáng đỏ lờ mờ từ ngoài cửa sổ hắt vào. Cẩn Tri nằm co quắp trong chăn, mái tóc dài xõa trên ga trải giường trắng muốt. Ứng Hàn Thời quỳ một chân xuống cạnh giường, nhìn cô đăm đăm. Cô vẫn đang trong giấc ngủ, nhưng đôi lông mày nhíu chặt, nước mắt chảy dài, ướt đẫm một bên gối. Dường như cô đang nấc nghẹn, không có cách nào dừng lại.

Trái tim Ứng Hàn Thời nhói đau. Cô là người không dễ rơi lệ. Dù bị trí tuệ nhân tạo tấn công ở thư viện, dù bị đám tội phạm bao vây ở hang núi

Y Lam, cô cũng không khóc một lần. Lần khóc duy nhất là nhìn thấy cảnh tượng Cố Tế Sinh gặp nguy hiểm.

Cẩn Tri, lần này em mơ thấy gì? Tại sao em lại khóc đau đơn như vậy? Lẽ nào… bên cạnh chúng ta lại có người sắp phải đối mặt với cái chết?

Trong lúc mơ mơ màng màng, Cẩn Tri cảm thấy có người đang chạm môi vào má mình, lau đi hàng lệ. Cô từ từ mở mắt, bắt gặp Ứng Hàn Thời đang quỳ bên giường, Cẩn Tri ngơ ngẩn nhìn anh.

“Em thấy gì trong giấc mơ vậy?” Anh hỏi nhỏ.

Cẩn Tri im lặng.

“Có phải… nhóm chúng ta có người gặp chuyện bất trắc không?” Ứng Hàn Thời nắm tay cô.

Xung quanh rất yên tĩnh, Cẩn Tri cất giọng khàn khàn: “Em chẳng nhìn thấy gì cả”.

“Thế tại sao em lại khóc?”

Cẩn Tri cụp mi, né tránh ánh mắt anh: “Em… Em mơ thấy hình ảnh lúc mẹ em qua đời nên rất đau buồn”.

Ứng Hàn Thời trầm mặc một lúc rồi ngồi lên giường, ôm cô vào lòng. Vòng tay anh rất ấm áp, tràn ngập mùi hương quen thuộc, Cẩn Tri tựa đầu vào ngực anh, nhắm nghiền đôi mắt.

Ứng Hàn Thời hôn lên má cô. Cẩn Tri đột nhiên nghiêng mặt né tránh: “Đầu em vẫn còn đau lắm! Hay là anh về phòng trước đi, em muốn ngủ thêm một lát”.

Đây là lần đầu tiên cô từ chối nụ hôn của anh kể từ khi hai người xác định mối quan hệ. Ứng Hàn Thời khẽ nhíu mày nhưng vẫn đứng dậy:

“Ừ!”. Nói xong, anh lại cúi xuống đắp chăn cho cô rồi mới rời đi.

Cẩn Tri đột nhiên nhảy xuống giường, đuổi theo Ứng Hàn Thời, ôm chặt lấy thắt lưng anh từ phía sau. Anh đờ người, từ từ ngoảnh đầu nhìn cô, gặng hỏi: “Em sao thế?”.

Cẩn Tri hít một hơi thật sâu: “Em không sao, chỉ là tự nhiên nhớ mẹ nên tâm trạng không được ổn định cho lắm!”. Ngừng vài giây, cô nói tiếp: “Mẹ em từng trao trọn tình cảm cho một người, nhưng cuối cùng vẫn cô đơn đến hết cuộc đời. Đầu bạc răng long quả nhiên không dễ thực hiện”.

Ứng Hàn Thời quay hẳn người lại, nâng mặt cô lên, nhẹ giọng: “Em đừng buồn. Chúng ta khác mẹ em và người đó. Mà trước khi đến đây, em định nói với anh điều gì thế? Anh đã đợi lâu lắm rồi”.

Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh: “Hôm nay em rất mệt, để lúc khác nói sau đi!”.

Hai người im lặng vài giây.

Anh đáp khẽ: “Ừ!”.

Cẩn Tri dõi theo cho tới khi Ứng Hàn Thời đóng cửa. Cô đến bên bàn, rót cốc nước tu ừng ực rồi thẫn thờ đi đến bên cửa sổ. Trên bầu trời lấp lánh muôn vàn ngôi sao vẫn có những vệt mờ mờ màu đỏ tựa như hoa văn trải ra vô cùng vô tận. Cẩn Tri đứng bất động, người nhìn hồi lâu.

Vừa đi lên cầu thang, Trang Xung liền nhìn thấy một người ở ban công lộ thiên trên tầng hai. Anh ta tiến lại gần: “Cô sao thế?”.

Cẩn Tri ngồi yên ở đó, phóng tầm mắt về phía xa xa. Nghe câu hỏi, cô bình thản đáp: “Không có gì”.

Trang Xung kéo ghế lại ngồi cạnh cô: “Tại sao cô lại khóc sưng mắt thế kia?”

Cẩn Tri lặng thinh.

Trang Xung đột nhiên biến sắc mặt: “Anh ấy gạo nấu thành cơm rồi à?”.

“Anh nghĩ đi đâu thế? Anh ấy còn lâu mới dám.”

Trang Xung gật gù: “Cũng phải!”.

Anh ta đang định truy vấn, đằng sau chợt vang lên tiếng bước chân. Hai người quay đầu lại, thấy Lâm Tiệp đang đi xuống: “Tô đã gửi kết quả quét năng lượng rồi. Ngài chỉ huy kêu chúng ta qua phòng ngài ấy”.

Trang Xung liền đứng dậy, Cẩn Tri lặng lẽ đi theo anh ta.

Cửa phòng Ứng Hàn Thời mở toang, Cẩn Tri nhìn thấy anh đang ngồi trước chiếc máy tính xách tay, tập trung vào công việc. Nghe tiếng động, anh liền ngẩng đầu lên. Cẩn Tri lập tức quay đi chỗ khác.

“Ngài chỉ huy, tình hình sao rồi?” Lâm Tiệp hỏi.

“Mọi người ngồi đi! Kết quả do Tô gửi đến có hai điểm đáng chú ý.” Anh cất giọng ôn hòa: “Thứ nhất, trong phạm vi bức xạ năng lượng mà Tô đặt ra không có dấu vết của người ngoài hành tinh. Thứ hai, vị trí con chíp đã được khoanh vùng, là một tọa độ ở ngoại ô phía đông thành phố, trong vòng năm cây số. Tôi vừa kiểm tra, nơi đó là nhà riêng của Chủ tịch tập đoàn Huy Vũ Thẩm Viễn Khiêm”.

“Không phát hiện ra tung tích của người ngoài hành tinh ư?” Lâm Tiệp chau mày: “Lẽ nào là một nhân vật lợi hại?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Việc Tô quét không ra đối phương xuất phát từ hai khả năng. Một là, anh ta đã rời khỏi nơi này nhưng để con chíp lại. Hai là, anh ta có sức chiến đấu đủ mạnh để không bị ảnh hưởng bởi bức xạ

năng lượng”. Nói đến đây, anh quay sang Cẩn Tri giải thích: “Sức chiến đấu của Cố Tế Sinh khá mạnh nhưng anh ta không biết khống chế nên mới bị bọn anh phát hiện”.

Cẩn Tri vẫn cúi đầu, không nhìn anh.

Trang Xung hỏi: “Lẽ nào Thẩm Viễn Khiêm chính là người ngoài hành tinh sở hữu con chíp?”.

“Không loại trừ khả năng đó.” Ứng Hàn Thời đáp.

“Lợi hại thật đấy!”

Cẩn Tri cũng nghĩ vậy. Nếu không phải là người Trái đất, vậy thì Thẩm Viễn Khiêm chính là người ngoài hành tinh thành công nhất còn gì.

“Đối tượng này không dễ tiếp cận. Chúng ta phải bắt đầu điều tra từ đâu bây giờ? Có cần tôi đột nhập vào nhà ông ta thăm dò trước không?” Lâm Tiệp hỏi.

Ứng Hàn Thời ngẫm nghĩ trong giây lát rồi trả lời: “Không nên. Chúng ta đến đây không phải để cướp đoạt. Nếu chúng ta tùy tiện xâm nhập thì sẽ chỉ khiến đối phương nảy sinh thái độ thù địch mà thôi”.

Trong lúc Ứng Hàn Thời nói, Cẩn Tri nhìn anh chăm chú. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh liền liếc về bên này. Cô vội vàng cúi đầu, trong lòng vô cùng hỗn loạn.

“Tôi có một cách.” Trang Xung nói: “Chúng ta sẽ bắt đầu từ Thẩm Gia Minh, con trai ông ta”.

Vừa rồi ở ngoài đường ăn đồ nướng, Trang Xung tình cờ nghe được chuyện phiếm về bố con nhà họ Thẩm. Thẩm Viễn Khiêm xây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng. Ông ta có đầu óc lại coi trọng chữ tín nên việc kinh doanh ngày càng phát đạt, mở rộng sang nhiều lĩnh vực như bất động

sản, công nghệ cao, nông nghiệp… Ông ta có căn bệnh chung của người làm ăn buôn bán là rất coi trọng phong thủy. Ông ta từng mời Giám đốc thư viện họ Chu đến nhà xem giúp, còn đào nhiều cột đá về chôn trong nhà. Con trai Thẩm Gia Minh thì ngược lại là con cháu nhà giàu điển hình, chẳng có đầu óc kinh doanh, cả ngày chỉ biết ăn chơi hưởng lạc. Có điều, nghe nói tính cách anh ta rộng rãi, phóng khoáng, coi trọng nghĩa khí nên tiếng tăm không tồi.

Thẩm Gia Minh có một sở thích khác người, đó là say mê những thứ liên quan đến năng lực siêu nhiên. Anh ta thường săn tìm những đồ vật và con người kì dị, nhưng không ai biết đó có phải là năng lực siêu nhiên thật sự không hay chỉ là trò lừa đảo mà thôi.

“Năng lực siêu nhiên ư?” Lâm Tiệp hỏi: “Liệu có phải đây là cái cớ để hai bố con họ Thẩm tìm đồng loại hay không?”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Rất có thể”.

Trang Xung sáng mắt: “Nghe nói Thẩm Gia Minh thường đến một quán bar tên là Hà Sắc. Hay là chúng ta đến đó thử xem thế nào”.

“Được!” Ứng Hàn Thời đáp.

Trang Xung đứng lên: “Để tôi đi bắt taxi”.

Thấy Cẩn Tri đứng lên, Ứng Hàn Thời liền quay sang Lâm Tiệp: “Thượng tá Lâm xuống trước đi. Tôi có chuyện muốn nói với Cẩn Tri”.

Lâm Tiệp im lặng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người. Ứng Hàn Thời đi tới, hơi thở của Cẩn Tri có chút ngưng trệ.

“Tiểu Tri, em sao vậy?” Anh hỏi nhỏ.

Trái tim nhói đau, não bộ lại hiện lên cảnh tượng trong giấc mộng, Cẩn Tri mở miệng một cách khó nhọc: “Em không sao. Chỉ là… bây giờ, em

chưa muốn hứa hẹn gì với anh”. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Em nghĩ, chúng ta đến với nhau quá nhanh, em cũng không mấy tỉnh táo. Em cần xem xét lại rồi tính sau”. Vừa dứt lời, cô cảm thấy lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng.

Ứng Hàn Thời vô cùng sửng sốt, toàn thân như hóa đá. Trái tim đau buốt, Cẩn Tri liền quay gót định rời đi nhưng cổ tay đã bị anh nắm chặt.

“Em… Em vừa nói gì?”

Đầu óc Cẩn Tri trống rỗng, linh hồn như đang trôi dạt tận phương nào. Cô cúi xuống, đáp khẽ: “Ý em là… chúng ta tạm thời cứ giữ mối quan hệ bạn bè thôi”.

Ứng Hàn Thời ngây người. Cô liền giật khỏi tay anh, lao ra khỏi phòng. Cô chạy rất nhanh xuống dưới. Trang Xung và Lâm Tiệp đang đứng đợi bên lề đường, bắt gặp bộ dạng này của cô, họ tròn mắt kinh ngạc. Cẩn Tri bồn chồn đứng một bên. Một lúc sau, Ứng Hàn Thời đi xuống. Cẩn Tri không nhìn anh nhưng khóe mắt vẫn bắt gặp một chiếc bóng đổ dài trên mặt đường. Không biết có phải do tâm lý mà cô cảm thấy cái bóng đó đặc biệt cô độc.

Đúng lúc này, một chiếc taxi dừng lại trước mặt bọn họ. Cẩn Tri lập tức lên xe. Cô ngồi ở ghế lái phụ, để ba người ngồi hàng phía sau.

“Ngài chỉ huy lên xe đi!” Lâm Tiệp nói.

Ứng Hàn Thời cất giọng bình thản: “Mọi người ngồi taxi đi, tôi đi bộ qua bên đó cũng được”.

“Chỗ đó xa lắm…” Trang Xung còn chưa kịp dứt lời, Ứng Hàn Thời đã vụt đi mất.

Taxi đi qua nửa thành phố, ánh đèn đủ loại màu sắc hắt lên cửa xe. Cẩn Tri dõi mắt ra bên ngoài. Thành phố này chẳng khác thành phố Giang là bao. www.dtv-ebook.comTối hôm Ứng Hàn Thời tỏ tình, cô cũng bỏ chạy như bây giờ, để bản thân hòa lẫn vào dòng xe cộ không thấy tận cùng.

Ô tô đưa ba người đến quán bar Hà Sắc. Nơi này quả nhiên xa hoa lộng lẫy, ngoài cửa đèn đóm sáng rực, xung quanh đỗ đầy xe hơi. Bọn họ đi đến cửa ra vào liền nhìn thấy hình bóng quen thuộc đã chờ sẵn ở đó. Anh chắp hai tay sau lưng, đầu cúi thấp, không biết đang nghĩ gì.

“Hàn Thời!” Lâm Tiệp lên tiếng. Do đang ở chỗ đông người nên cô ta gọi thẳng tên anh.

Ứng Hàn Thời quay đầu, ánh mắt dừng lại ở Cẩn Tri. Dù trong lòng rối bời nhưng cô vẫn bình tĩnh đối mắt với anh.

“Vào đi!” Anh nhẹ nhàng mở miệng. Lâm Tiệp và Trang Xung đi trước, để anh và Cẩn Tri đi sau.

Cẩn Tri nhìn thẳng về phía trước, khóe mắt vẫn thấy anh đang lặng lẽ đi bên cạnh mình. Cô thầm nghĩ, hai người cứ như bây giờ cũng được. Cô không thể lại gần, nhưng cũng không nỡ cách xa anh.

Quán bar đang chơi nhạc rock, ánh đèn nhấp nháy liên hồi, người đông như kiến. Trang Xung gọi nhân viên phục vụ: “Hãy xếp cho chúng tôi một chỗ yên tĩnh”. Vừa nhét ít tiền boa cho đối phương, anh ta vừa hỏi: “Tôi là bạn của Thẩm thiếu, anh ấy đã đến chưa?”.

Anh chàng nhân viên vội đáp: “Đến rồi ạ! Thẩm thiếu đang ở bàn số mười”.

Trang Xung mừng rỡ nhưng không để lộ ra mặt: “Tôi muốn tạo cho anh ấy một niềm vui bất ngờ. Cậu hãy sắp xếp một bàn gần chỗ anh ấy cho chúng tôi đi!”.

Nhân viên phục vụ dẫn bốn người đi vòng qua sàn nhảy, tới một chiếc bàn chưa có người ngồi ở sát tường. Tất cả ngồi xuống, Ứng Hàn Thời cách Cẩn Tri hai chiếc ghế trống.

Lâm Tiệp liếc qua bọn họ. Trang Xung cầm tờ thực đơn, đánh dấu một lượt rồi đưa cho anh chàng nhân viên. Phát hiện tình trạng của Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri, anh ta buột miệng: “Hôm nay, hai người…”.

Cẩn Tri liếc xéo một cái, anh ta lập tức ngậm miệng.

Lâm Tiệp đột nhiên chỉ tay: “Kia là Thẩm Gia Minh đúng không?”.

Mọi người đều ngoảnh đầu về hướng đó, nhìn thấy một đám đông nam nữ đang vui vẻ uống rượu. Có người hét lớn: “Thẩm thiếu! Thẩm thiếu!”. Người được gọi tầm hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, có diện mạo tuấn tú và dáng vẻ biếng nhác. Anh ta đang khoác vai một cô gái, trò chuyện với người bên cạnh.

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn thức uống đến, bày đầy một bàn. Trang Xung mở chai bia, tu ừng ực. Lâm Tiệp cũng cầm lấy một chai, chỉ có Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời là ngồi yên bất động.

“Lâm Tiệp, chúng ta hãy qua bên đó xem họ nói chuyện gì.” Trang Xung lên tiếng.

Lâm Tiệp từ từ uống hết chai bia rồi đứng dậy, đi theo anh ta ra ngoài. Cẩn Tri đưa mắt qua sàn nhảy, thầm nghĩ, nếu không nhìn thấy cảnh tượng trong tương lai đó, bây giờ, chắc cô và Ứng Hàn Thời đã ôm nhau khiêu vũ rồi. Chắc mặt anh sẽ đỏ như gấc chín nhưng cũng rất vui vẻ.

Trong lúc Cẩn Tri thất thần, Ứng Hàn Thời chợt đứng dậy, bước đến ngồi bên cạnh cô. Cô liền ngoảnh đầu nhìn anh. Anh nắm lấy tay cô, từ tốn mở miệng: “Tiểu Tri, có phải anh chưa làm tốt điều gì nên em mới

không muốn ở bên anh? Chúng ta từ từ cũng được, chỉ cần… chỉ cần em đừng thay đổi tâm ý”.

Cẩn Tri ngơ ngẩn nhìn anh, trong đầu vụt qua vô số hình ảnh những lúc hai người ở bên nhau. Cô nghĩ, sao em lại không muốn bên anh có chứ? Tấm thẻ viết dòng chữ: *“Cẩn Tri nguyện ở bên Ứng Hàn Thời đến đầu bạc răng long.”* vẫn nằm trong túi áo, đáng tiếc là số phận không thể thay đổi, may mà hai người chưa lún quá sâu.

Bắt gặp vẻ mặt buồn bã của anh, Cẩn Tri không chịu nổi, lập tức cúi đầu, nói nhỏ: “Hàn Thời, em đã quyết rồi, chúng ta tạm thời quay về quan hệ bạn bè đi. Bây giờ, em chưa muốn tiến thêm một bước. Khi nào trở lại không gian bên kia, em sẽ cho anh biết quyết định của em.”

Nói đến đây, cô suýt chút nữa đã rơi lệ nhưng phải cố gắng kìm nén. Ứng Hàn Thời im lặng lắng nghe cô tiếp tục lên tiếng: “Không ai có thể dự liệu tương lai sẽ xảy ra chuyện gì. Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên mới có thể tránh được nỗi đau càng to lớn hơn”. Mấy câu này đã rút hết ruột gan nên vừa dứt lời, cô liền đứng dậy đi ra ngoài. Ứng Hàn Thời vẫn ngồi bất động.

Cẩn Tri chỉ muốn đi chỗ khác cho dễ thở một chút. Ai ngờ vừa đi vài bước, cô liền đụng trúng một người.

Trang Xung cất giọng nghiêm nghị: “Tôi về lấy bia, tình cờ nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người”.

“Tránh ra!”

Anh ta không tránh đường, chau mày hỏi: “Sao tự nhiên cô lại thay đổi thái độ?”.

Biết nói chuyện ở đây sẽ bị Ứng Hàn Thời nghe được, Cẩn Tri liền đi vòng qua anh ta, rảo bước nhanh về phía trước. Trang Xung liền bám

theo. Hai người đi ra ngoài quán bar, cô mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trang Xung đứng bên cạnh, một lúc sau mới hỏi: “Cô lại nhìn thấy gì thế?”.

Cẩn Tri lặng thinh, viền mắt đỏ hoe. Trang Xung hết sức nhạy bén, sắc mặt trở nên khó coi trong giây lát: “Cô thấy ai đó chết phải không?”,

Cẩn Tri vẫn không lên tiếng, hai bàn tay vô thức cuộn chặt. Trang Xung chú ý đến cử chỉ nhỏ này của cô, càng chắc chắn suy đoán của mình.

“Ai trong chúng ta sẽ chết?” Anh ta nghiêm giọng hỏi: “Là Ứng Hàn Thời phải không? Vì vậy, cô mới đòi chia tay anh ấy?”.

“Không… Anh ấy không chết.” Cẩn Tri gần như hụt hơi.

“Có phải là Lâm Tiệp? Sau đó, Ứng Hàn Thời phát hiện chị ta mới là tình yêu đích thực của mình. Thế nên, cô quyết định chia tay?”

“Không phải, chẳng liên quan gì đến Lâm Tiệp cả.” Cẩn Tri phủ nhận ngay.

Trang Xung đờ người, đầu óc trống rỗng, cảnh vật trước mắt mờ dần: “Là tôi đúng không?” Anh ta cất giọng khô khốc: “Thì ra là tôi… Nhưng cô cũng đâu cần phải chia tay Ứng Hàn Thời…”

“Không phải là anh.” Cẩn Tri ngắt lời anh ta.

Ánh mắt Trang Xung lộ vẻ vui mừng và nghi hoặc: “Không phải tôi ư? Lẽ nào người chết không phải trong nhóm chúng ta?”.

Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn anh ta: “Chúng ta có bốn người cơ mà”.

Trang Xung giật mình, lại nghe cô nói tiếp: “Người qua đời là tôi”.

Tiếng nhạc từ trong quán bar vọng ra ngoài nhưng dường như không lọt vào tai hai người. Trang Xung há hốc mồm, mãi vẫn không thể thốt ra lời, còn Cẩn Tri cũng đứng bất động.

Trong giấc mơ, cô nhìn thấy cảnh tượng một người đàn ông cao gầy mặc áo sơ mi màu trắng đang quay lưng về phía mình, quỳ giữa một nơi tối tăm, hỗn độn. Anh cúi đầu, toàn thân toát ra vẻ bi thương đang ôm một người phụ nữ trong lòng. Người phụ nữ đó chính là cô, cũng mặc bộ váy và tết tóc y hệt hôm nay, váy áo loang lổ vết máu. Trong giấc mơ, sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt trợn trừng, nhãn cầu dường như đã bị nổ tung, máu chảy ròng ròng. Cô nằm im lìm, toàn thân không còn chút sinh khí, tựa hồ đã tắt thở từ lâu.

Sau đó, Cẩn Tri nhìn thấy một giọt lệ từ mi mắt người đàn ông rơi xuống mặt người phụ nữ. Chứng kiến cảnh mình qua đời, cô đã bị sốc nặng, nhưng khi nhìn thấy giọt nước mắt của người đàn ông, cô mới biết thế nào là đau như xé nát tim gan thật sự.

Cô nghĩ, may mà mình chưa hứa hẹn gì với anh.

Bởi vì Tinh Lưu sẽ vĩnh viễn giữ lời hứa.

May mà cô chưa nói gì cả.

Nếu tương lai không có cách nào đảo ngược, em không thể cùng anh đi tiếp thì em đâu nỡ để anh trao đi tấm chân tình rồi lại cô đơn đến già trong vũ trụ lạnh lẽo này.

Chương 62

Giờ đã là nửa đêm nhưng trước cửa quán bar vẫn đông đúc xe cộ, loang loáng ánh đèn. Cẩn Tri nói: “Chúng ta vào trong đi!”.

Trang Xung đã lấy lại bình tĩnh: “Không thể nào! Chẳng phải cô nói với Nhiễm Dư là thấy cảnh sống chung với Ứng Hàn Thời hay sao?”

“Tôi cũng không biết. Trước kia chưa từng xảy ra tình trạng hình ảnh tương lai mâu thuẫn như vậy. Tôi nghĩ, liệu có phải chúng ta sang một không gian khác nên tương lai sẽ thay đổi hay không?”.

“Bây giờ cô định thể nào?”.

Cẩn Tri in lặng vài giây mới trả lời: “Tôi sẽ không chấp nhận số phận, không cam lòng. Tôi sẽ cố gắng tìm cách thay đổi vận mệnh của mình”.

Biết cô đã quyết định, Trang Xung tỏ ra xúc động: “Được, chúng ta sẽ cùng tìm cách thay đổi vẫn mệnh của cô. Nhưng tại sao cô không nói rõ sự thật với Ứng Hàn Thời?”.

“Anh ấy muốn tôi hứa sẽ trọn đời trọn kiếp ở bên anh ấy. Tôi phải hứa thế nào đây? Anh ấy là người tốt, nếu biết trước tôi sẽ chết mà đến cuối cùng vẫn không cứu được tôi, chắc anh ấy sẽ ân hận cả đời. Tôi sợ anh ấy sẽ chịu cảnh cô đơn đến già. Bây giờ, tôi xa lánh anh ấy, một ngày nào đó nếu tôi qua đời, có thể anh ấy sẽ buồn nhưng ít nhất cũng không ảnh hưởng đến quãng đời còn lại”.

Trang Xung chẳng biết nói gì hơn, cuối cùng cũng gật đầu: “Cô nói đúng, đây mới là tình yêu đích thực. Tôi ủng hộ cô”.

Trong quán bar, Ứng Hàn Thời một mình ngồi bên chiếc bàn lớn, thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Tuy nhiên, anh không hề để ý mà cúi mặt từ đầu đến cuối.

Lâm Tiệp quay về, đi đến bên anh, ngồi cách một ghế trống: “Ngài sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”.

“Thượng tá Lâm hãy để tôi yên tĩnh một lát.”

Lâm Tiệp cảm thấy tức ngực. Cô ta châm điếu thuốc, hít một hơi dài, nhìn đăm đăm gương mặt anh. Cô ta biết rõ, những lúc không có tinh thần, anh đều không nổi nóng hay thất lễ mà sẽ càng trở nên yên tĩnh hơn.

Một lúc sau, Cẩn Tri và Trang Xung quay trở vào. Ứng Hàn Thời nhướng mày nhìn bọn họ. Cẩn Tri ngồi xuống vị trí không gần không xa, Trang Xung ngồi bên cạnh cô. Bốn người đều trầm mặc.

Tiếng nhạc vẫn hết sức ầm ĩ. Trang Xung đột nhiên cảm thấy bi thương, liền cầm chai bia hỏi Cẩn Tri: “Cô có uống không?”.

Cô chẳng nói chẳng rằng cầm lấy. Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên: “Em đừng uống”.

Cẩn Tri liền thu tay về. Trang Xung thở dài một hơi, mở nắp chai, tự rót một cốc đầy rồi đưa lên miệng.

“Nhóm của Thẩm Gia Minh vừa xuất hiện thêm một người, có vẻ thân thiết với anh ta”. Lâm Tiệp chuyển đề tài, mọi người đều nhìn qua bên đó. Thẩm Gia Minh đang đứng nói chuyện với một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, thân hình cao gầy, đeo cặp kính trắng, trông có vẻ tri thức và nho nhã. Sau đó, anh ta giới thiệu đối phương với bạn bè.

“Người đó tên là Phó Tông Tư, bạn thân của Thẩm Gia Minh, một nhà khoa học được bố anh ta rất trọng dụng”. Ứng Hàn Thời nói nhỏ.

Thẩm Gia Minh không kéo Phó Tông Tư gia nhập hội mà hai người đi lên tầng hai, vào một căn phòng riêng. Ứng Hàn Thời đứng lên: “Tôi nghe xem họ nói chuyện gì?”.

Lúc anh đi qua chổ Cẩn Tri, cô khẽ thì thầm: “Anh hãy cẩn thận!”.

Anh dừng bước, trả lời mà không quay đầu: “Anh biết”.

Ứng Hàn Thời nhanh chóng khuất dạng.

Lâm Tiệp rót một ly rượu, đột nhiên mở miệng: “Việc gì cô phải giày vò ngài ấy như vậy”.

Cẩn Tri còn chưa trả lời, Trang Xung đã nói xen ngang: “Cô không hiểu đâu”. Lâm Tiệp lạnh lùng liếc đi sang chỗ khác, Trang Xung quay sang Cẩn Tri: “Cô không uống thật sao? Say rượu cũng có tác dụng giải sầu đấy, để tôi uống cùng cô”.

Cẩn Tri nhìn chằm chằm cốc bia, trong đầu chợt vang lên câu nói của Ứng Hàn Thời: “Tiểu Tri, có phải anh chưa làm tốt điều gì nên em mới không muốn ở bên anh? Chúng ta từ từ cũng được…” Có chút hối hận mình đã quá nặng lời, cô uống một ngụm lớn. Bia vừa cay vừa nồng, khó uống chết đi được nhưng cô vẫn tu một hơi cạn sạch. Trang Xung lại rót đầy cốc, hai người trầm mặc uống hết. Cuối cùng, cả Lâm Tiệp cũng nhập hội.

Ứng Hàn Thời đứng ở góc hành lang, nghe thấy rõ cuộc trò chuyện trong phòng.

Thẩm Gia Minh cười nói: “Anh Phó, gần đây công việc nghiên cứu tiến triển đến đâu rồi? Ông già nhà em khen anh hết lời”.

Phó Tông Tư từ tốn đáp: “Thẩm thiếu, mọi việc đều thuận lợi. Chủ tịch toàn nói quá lên thôi, cậu đừng trêu chọc tôi nữa”.

Thẩm Gia Minh cười ha hả: “Em biết anh sống một mình ở thành phố Giang, có cần gì cứ bảo với em một tiếng. Anh có cần em cử người đi chăm sóc hai bác ở quê nhà không? Bố em coi anh như con trai, chúng ta là người một nhà, anh đừng khách sáo với em”.

“Thẩm thiếu chu đáo quá! Có điều bố mẹ tôi là nông dân, tự do tự tại quen rồi, không cần người chăm sóc. Làm tốt công việc Chủ tịch giao phó là trách nhiệm của tôi, Thẩm thiếu đừng đề cao tôi nữa, tôi sẽ thấy bất an đó”.

“Con người anh cũng thật thà quá đi! Chuyện lần trước em nói với anh, anh suy nghĩ đến đâu rồi?”

Phó Tông Tư ngập ngừng: “Chuyện đó… quả thực khó…”

Thấy đối phương định từ chối, Thẩm Gia Minh lập tức ngắt lời: “Tông Tư, thật ra chuyện này rất đơn giản. Bố em đã lớn tuổi, lại chỉ có mỗi mình em. Sau này, mọi thứ của ông già đều thuộc về em cả. Ông già cứ giữ khư khư con chip, muốn anh tìm cách tận dụng và phát huy nguồn năng lượng của nó cũng vì công ty của ông, vì lợi ích kinh tế mà thôi. Ông lúc nào cũng muốn trờ thành doanh nghiệp số một cả nước, thậm chí toàn cầu. Em thì khác, em cảm thấy con người quan trọng hơn cả lợi ích kinh tế. Đây chính là nguyên nhân em và bố luôn mâu thuẫn trong quan diểm kinh doanh. Nếu anh giúp em đánh cắp con chip đó và nghiên cứu ra phương pháp để em tự do sử dụng năng lượng của nó thì em có thể giúp đỡ nhiều người hơn. Ai gặp khó khăn, ai bất hạnh em sẽ giúp họ. Việc này chẳng phải rất có ý nghĩa sao?”.

Thấy đối phương im lặng, anh ta nói tiếp: “Em từng nghe nói anh là thiên tài, là chuyên gia của Viện khoa học. Anh cũng là người chính trực, có hoài bão, có nguyên tắc, không bao giờ xem trọng lợi ích kinh tế. Sao bây giờ anh lại một lòng một dạ giúp ông già thế?”.

Phó Tông Tư lập tức mở miệng: “Thẩm thiếu đừng nói vậy, tôi chỉ có hứng thú với con chip mà thôi. Vì nó vô cùng quý hiếm, tôi chưa nghe nói bao giờ, đúng dịp Chủ tịch cho tôi cơ hội…”.

Hai người lại trao đổi một lúc, Thẩm Gia Minh không ngừng thuyết phục, còn Phó Tông Tư vẫn khéo léo từ chối. Có thể nghe ra, anh ta cảm thấy khó xử khi bị đứng giữa hai bố con nhà họ Thẩm, nhưng kiên quyết không chịu đánh cắp con chip.

Ứng Hàn Thời hiểu ra vấn đề, trong lòng cũng đã có dự tính. Vừa định đi xuống, anh liền thấy Cẩn Tri ở bên dưới. Hai người cách nhau một sàn nhảy, đèn đóm nhấp nháy và đám đống hỗn loạn. Cô ngồi bất động, tay cầm cốc bia, nhấp từ từ, Vẻ mặt cô lãnh đạm và xa cách. Sau đó, cô đặt cốc xuống bàn, ngẩng đầu về phía anh. Ánh mắt hai người giao nhau hồi lâu.

Có lẽ vừa mới uống rượu nên má cô đỏ hây hây, đôi mắt sáng ngời. Giây tiếp theo cô nở nụ cười dịu dàng với anh. Tựa như có một quyết tâm nào đó, cô mới cười thoải mái như vậy.

Ứng Hàn Thời bám chặt lan can, nhìn cô đăm đăm. Không biết bao lâu sau, Thẩm Gia Minh và Phó Tông Tư rời khỏi phòng. Ứng Hàn Thời cũng quay gót đi xuống đại sảnh tầng một.

Khi anh về chỗ ngồi, ba người đã uống hết rất nhiều bia. Tửu lượng của Lâm Tiệp tương đối khá nên vẫn hoàn toàn tỉnh táo. Cô ta hỏi: “Ngài có phát hiện gì không?”.

Ứng Hàn Thời kể lại nội dung cuộc trò chuyện mà mình vừa nghe lỏm được. Mọi người đều tỏ ra phấn khỏi, Trang Xung reo lên: “Tốt quá! Bao giờ chúng ta ra tay?”.

Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Tôi nói rồi, chúng ta không đến đây để cướp đoạt. Hôm nay, mọi người về nghỉ ngơi đã, ngày mai tính sau. Tôi hy

vọng có thể trao đổi thẳng thắn với chủ nhân sở hữu con chip này".

Cẩn Tri nhìn chằm chằm cốc bia, nghĩ thầm, anh lúc nào cũng lương thiện và chính trực như thế!

Mọi người đứng lên, Cẩn Tri chân nam đá chân chiêu, Trang Xung vừa định giơ tay đỡ, Ứng Hàn Thời đã phản ứng nhanh hơn, túm lấy cổ tay cô.

Cẩn Tri không phản đối, Trang Xung cũng tự giác tránh sang một bên. Đi được vài bước, bàn tay Ứng Hàn Thời nhẹ nhàng trượt xuống, nắm lấy bàn tay cô. Toàn thân Cẩn Tri đã gần mất hết sức lực, đành để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Bốn người rời khỏi quán bar, Trang Xung loạng choạng ra đường vẫy taxi. Cẩn Tri vừa định rút tay về, Ứng Hàn Thời đã lên tiếng: "Hai người ngồi xe đi, tôi đưa cô ấy về sau".

Rượu đã bốc lên đầu, Cẩn Tri nhướng mí mắt nặng trĩu nhìn anh: "Đầu em choáng quá, không đi nổi nữa, anh nên để em ngồi xe mới đúng".

"Anh sẽ cõng em".

Cẩn Tri "ừ" một tiếng, mơ mơ màng màng mà leo lên lưng Ứng Hàn Thời. Cô gục đầu xuống vai anh, thiếp đi lúc nào không hay. Vào một thời khắc nào đó, Cẩn Tri nghe thấy tiếng gió thổi ù ù. Cô mở mắt, phát hiện hai người đang di chuyển với tốc độ cực nhanh. Cây cối dường như đang lao đi vun vút dưới chân họ. Anh định đưa cô đi đâu thế? Cẩn Tri bình ổn hơi thở, giả vờ ngủ say.

Ứng Hàn Thời nhanh chóng dừng bước. Cẩn Tri hé mắt, phát hiện hai người đang đứng ở bậc thang trên sườn núi. Đây là ngôi chùa Bảo An của không gian này?

Anh cõng cô, từng bước đi lên trên. Lưng anh ướt đẫm mồ hôi nhưng nhịp tim vẫn bình ổn như thường lệ. Cẩn Tri lặng thinh, bắt đầu đếm nhẩm từng bậc thang.

Xung quanh tối đen như mực, ếch nhái và côn trùng kêu rả rích. Ứng Hàn Thời bước rất chậm, cũng chẳng nói một lời. Cẩn Tri đếm tới con số 1229, hai người mới lên đến cổng chùa. Bây giờ là đêm khuya, ngôi chùa vắng lặng như tờ. Cẩn Tri không rõ mục đích anh đưa cô đến đây là gì, nhưng cô biết một điều, ở thế giới bên kia, chùa Bảo An là nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Ứng Hàn Thời cẩn thận thả cô xuống đất, Cẩn Tri liền nhắm mắt lại. Giây tiếp theo, anh ngồi xuống, đỡ cô lên đùi mình, nhẹ nhàng ôm vào lòng, để cô tựa đầu vào vai anh.

Trong lòng đột nhiên len lỏi một nổi buồn khó tả, Cẩn Tri ngước lên, nhìn thấy cằm người đàn ông. Cuối cùng, cô cùng anh lặng lẽ dõi mắt lên bầu trời. Sau đó, cô lại thiếp đi trong lòng anh.

Khi Cẩn Tri tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau. Cô đang nằm trên giường ở nhà nghỉ, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào trong phòng.

Tầng một của nhà nghỉ có một phòng ăn nhỏ. Lúc Cẩn Tri đi xuống, bên trong đã chật kín người. Ứng Hàn Thời, Trang Xung và Lâm Tiệp đang ngồi ở bàn trong cùng, bên cạnh anh còn một chiếc ghế trống. Cô đi tới, ngồi xuống, Trang Xung liền múc bát cháo đưa cho cô. Ứng Hàn Thời cũng buông đũa, bóc một quả trứng gà luộc rồi bỏ vào chiếc đĩa trước mặt cô.

“Cảm ơn anh!” Cẩn Tri nói.

“Đừng khách sáo. Em còn đau đầu không?”

“Đỡ rồi ạ!”

“Em nhớ uống nhiều nước một chút.”

“Vâng!”

Hai người im lặng.

Một lúc sau, Lâm Tiệp hỏi: “Hôm nay chúng ta tiếp tục theo dõi Thẩm Gia Minh phải không?”

Ứng Hàn Thời gật đầu.

Trang Xung lên tiếng: “Tôi sẽ đi thuê một chiếc ô tô”.

“Hôm nay tôi ở nhà, chắc không có vấn đề gì chứ?” Cẩn Tri đột ngột mở miệng.

Ứng Hàn Thời đáp: “Được!”

Ăn xong bữa sáng, Cẩn Tri một mình về phòng. Một lúc sau, Trang Xung gõ cửa. Anh ta xông thẳng vào nhà vệ sinh, vặn vòi nước chảy xối xả rồi mới cất giọng thì thầm: “Tôi và Lâm Tiệp sẽ đi bây giờ. Tôi đến để báo cho cô biết một tin”.

“Tin gì?”

“Chắc chắn Ứng Hàn Thời đã đoán ra điều gì đó. Hồi nãy, cô vừa lên gác, anh ấy đã bảo tôi và Lâm Tiệp đi làm nhiệm vụ, còn anh ấy ở lại nhà nghỉ. Lâm Tiệp hỏi tại sao, anh ấy liếc tôi một cái, ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Sau đó, anh ấy nói, hôm nay phiền bọn tôi vất vả một chút, anh ấy phải ở bên cạnh cô hai mươi tư tiếng đồng hồ”.

Cẩn Tri giật mình.

Trang Xung cười nói: “Như vậy cũng tốt. Có anh ấy ở lại đây, chắc cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Tôi đi đây!”.

Sau khi Trang Xung rời đi, Cẩn Tri ngồi xuống giường, trong đầu hiện lên hình ảnh Ứng Hàn Thời ôm cô ngồi trên bậc thang trước cổng chùa. Thì ra, anh ở một nơi không xa âm thầm bảo vệ cô.

Cẩn Tri đứng dậy, đi đến bên bức tường, từ từ ngồi xuống. Hôm nay cô không theo mọi người ra ngoài là muốn tĩnh tâm để để sắp xếp lại mạch suy nghĩ. Cẩn Tri hồi tưởng lại cảnh tượng trong giấc mơ. Chi tiết đầu tiên cô nhớ tới là áo sơ mi trắng và chiếc váy màu xanh nhạt. Sáng nay, cô đã thay bộ đồ này ra, bỏ ở đầu giường. Cẩn Tri đứng lên, ném chúng vào thùng rác rồi lại ngồi xuống nghĩ tiếp.

Cô không thấy rõ nơi đó, chỉ nhớ xung quanh mênh mông, trống trải và tối đen, chẳng có bất cứ tiếng động nào, ngay cả hơi thở yếu ớt nhất. Không hiểu nơi nào mới hoàn toàn tĩnh lặng đến thế?

Cẩn Tri cố gắng hồi tưởng thêm những chi tiết khác nữa và dáng vẻ của người đàn ông trong giấc mơ. Tuy nhiên, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của anh.

Buổi trưa, Ứng Hàn Thời đến gõ cửa phòng Cẩn Tri. Anh nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi”.

“Vâng!” Cẩn Tri đáp lời rồi theo anh xuống dưới.

Hai người lặng lẽ đi bộ trên hè phố. Tới một quán ăn, Ứng Hàn Thời dừng bước: “Nhân viên nhà nghỉ nói quán sủi cảo này khá ngon. Mấy hôm nay em ăn rất ít, chúng ta nếm thử đi!”

Quán tương đối đông người, ồn ào và náo nhiệt. Ứng Hàn Thời chọn vị trí bên cửa sổ rồi bảo nhân viên phục vụ lấy một bình nước nóng tráng một lượt bát đũa của hai người. Cẩn Tri yên lặng dõi theo động tác của anh, bỗng dưng có cảm giác anh đúng là người đàn ông Trái đất bình thường chứ không phải là người ngoài hành tinh tài giỏi nữa.

Gọi món xong, hai người yên lặng chờ đợi. Cẩn Tri không thích bầu không khí gượng gạo này nên tìm đề tài nói chuyện: “Lần đầu tiên em gặp anh ở chùa Bảo An, anh nói đang nghiên cứu diện mạo của Phật tổ xem có gì khác biệt. Câu này có nghĩa là gì thế?”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Anh từng đọc một số sách của người Trái đất, đưa ra nghi vấn “Thần” và “Phật” thật ra là người ngoài hành tinh đến Trái đất từ thời xa xưa. Chính họ đã tạo nên nền văn minh ban đầu của Trái đất. Các bức bích họa và truyền thuyết Ai Cập cũng nhắc tới câu: *Thần đã hứa sẽ trở về từ các vì sao”*.

Cẩn Tri cảm thấy mới mẻ: “Vì vậy anh tập trung quan sát, mục đích xem có phải là đồng loại của mình? Anh có phát hiện ra điều gì không?”

Ứng Hàn Thời hơi ngượng ngùng: “Anh chẳng tìm thấy manh mối gì cả”.

Cẩn Tri nhoẻn miệng cười. Nhớ tới nhiệm vụ lần này, cô lại hỏi: “Hôm qua anh nói, bức xạ năng lượng quét không ra dấu vết người ngoài hành tinh, nhiều khả năng bởi vì đối phương có sức chiến đấu mạnh. Theo anh, họ là giống loài nào?”. Sở dĩ cô hỏi câu này là vì hồi ở núi Y Lam, Tiêu Khung Diễn cho biết, một ngọn cây hay con cá cũng có thể là người ngoài hành tinh.

Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa: “Cẩn Tri, đừng dùng từ “giống loài” để nói về bọn anh. Vũ trụ bao la rộng lớn nên thế nào cũng tồn tại nền văn minh cao hơn Diệu Nhật. Một thầy giáo ở trường quân sự kể từng gặp chủng tộc thoắt ẩn thoắt hiện như cái bóng. Chủng tộc đó đã tiến hóa đến mức có thể sinh tồn với trạng thái lượng tử, có thể tùy ý xuyên qua thời không, bất lão bất tử. Cũng có người kể từng gặp người Silic, tức là toàn bộ cơ thể do Silic(*) tạo thành, trông gất giống tượng đá… Tóm lại,

chúng ta không thể tùy tiện đưa ra suy đoán lần này sẽ gặp đối tượng như thế nào”.

(*) *Silic là tên một nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn nguyên tố có ký hiệu Si và số nguyên tử bằng 14. Nó là nguyên tố phổ biến sau oxy trong vỏ Trái Đất (25,7%), cứng, có màu xám sẫm – ánh xanh kim loại, là á kim có hóa trị +4.*

Cẩn Tri gật đầu: “Vậy anh hãy chú ý an toàn”.

“Ừ!” Ứng Hàn Thời nhìn chăm chú khiến cô mất tự nhiên, vô thức cúi đầu.

Nhân viên phục vụ bê hai bát sủi cảo bốc khói đi tới. Cô không để ý, cứ thế xúc một miếng đưa lên miệng. Kết quả, nước canh nóng khiến đầu lưỡi bị bỏng, cô liền nhả miếng sủi cảo xuống bát theo phản xạ, giơ tay ôm miệng.

Ứng Hàn Thời lập tức nắm cổ tay cô: “Em bị bỏng à?”.

Cẩn Tri gật đầu, cầm cốc nước nguội bên cạnh uống một ngụm, nhưng đầu lưỡi vẫn đau rát.

“Để anh xem nào!” Ứng Hàn Thời bóp tay cô. Cẩn Tri vô thức thè lưỡi cho anh xem.

Nhân viên phục vụ cười nói: “Chị ăn vội quá ấy mà. Nồi canh sôi sùng sục nên phải từ từ thôi. Để tôi đi rót cốc nước lạnh. Hay là chị bảo bạn trai thổi cho.”

Người nói vô tâm, người nghe lại hiểu theo nghĩa khác. Ý là anh chàng nhân viên bảo Ứng Hàn Thời thổi bát sủi cảo cho cô. Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời đỏ mặt tía tai, Cẩn Tri ngượng ngùng cúi đấu: “Không cần đâu”.

Vì lưỡi bị bỏng nên Cẩn Tri đổi sang món mỳ lạnh. Ăn xong, hai người đi bộ về nhà nghỉ. Trời nắng chói chang, đường phố vắng vẻ, hàng cây ven đường vang lên tiếng ve rả rích. Ứng Hàn Thời đi trước, Cẩn Tri lặng lẽ dõi theo anh. Cô chợt có cảm giác bóng lưng anh đặc biệt cô độc và trầm mặc.

Đang đi, Ứng Hàn Thời đột nhiên quay người, giơ tay nâng cằm cô. Cẩn Tri liền chạm phải đôi mắt ôn hòa nhưng cũng toát lên vẻ kiên định không dễ từ chối. Giây tiếp theo, anh bất ngờ cúi xuống hôn cô. Tuy chỉ là nụ hôn ngắn ngủi nhưng anh cũng kịp tách đôi môi cô, đưa lưỡi vào bên trong. Cẩn Tri như bị sét đánh, tim đập liên hồi, toàn thân bất động. Ứng Hàn Thời nhanh chóng buông mặt cô, quay người tiếp tục đi về phía trước.

“Đi thôi!” Anh nói.

Tầm chạng vạng, Trang Xung nhắn tin, tối nay có thể hành động. Thẩm Gia Minh có một ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố, bình thường anh ta hay sống ở đó.

Buổi tối, Thẩm Gia Minh lái xe về khu biệt thự, định lát nữa sẽ gọi cô người mẫu đến chơi. Chưa kịp vào nhà, anh ta đã nhìn thấy mấy người đang đứng ở con đường phía đối diện. Công tác an ninh ở khu vực này rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể tùy tiện vào trong. Thẩm Gia Minh chưa từng gặp bốn người này bao giờ. Nổi bật nhất là người đàn ông đứng đầu, có diện mạo tuấn tú, khí chất cao quý. Phía sau anh ta là hai người

phụ nữ và một người đàn ông. Theo thói quen, anh ta lập tức chú ý đến cô gái trẻ xinh xắn, toát ra "phong vị" đặc biệt.

Thẩm Gia Minh xuống xe, cất giọng lãnh đạm: "Các vị là ai? Làm gì ở đây vậy?"

Ứng Hàn Thời bình thản đáp: "Chào anh! Chúng tôi đến đây vì mục đích hòa bình!".

Nghe câu này, Thẩm Gia Minh hơi ngẩn người. Ứng Hàn Thời quay sang Lâm Tiệp: "Tôi và cô ấy đến từ tinh hệ Diệu Nhật, cách ba nghìn năm ánh sáng. Còn hai người kia là người Trái đất bình thường. Chúng tôi biết bố con anh đang giữ một con chip năng lượng cao. Chúng tôi sẽ không đoạt thứ thuộc về anh. Nhưng hiện tại, có một thế lực khác đang nhăm nhe cướp con chip để phục vụ mưu đồ riêng. Nếu rơi vào tay chúng, chỉ e hậu quả khó lường. Vì vậy, chúng tôi mới tới đây để bảo vệ nó".

Thẩm Gia Minh tròn mắt lắng nghe, một lúc sau mới nhếch miệng: "Anh nói… các anh là người ngoài hành tinh à?".

Ứng Hàn Thời gật đầu, Thẩm Gia Minh quan sát mọi người, sau đó châm một điếu thuốc: "Ai cũng biết Thẩm Gia Minh tôi thích sưu tầm những thứ kỳ dị. Hai năm qua, cũng phải có đến hơn hai mươi người đến chỗ tôi tự xưng là người ngoài hành tinh rồi. Tôi không biết con chip mà anh nhắc tới là thứ gì, nhưng anh lấy gì để chứng minh mình là người ngoài hành tinh?".

Cẩn Tri bình thản lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người. Cô nghĩ bụng, vì câu chất vấn này, Thẩm Gia Minh chắc chắn sẽ lập tức sợ vãi linh hồn cho mà xem. Quả nhiên, Ứng Hàn Thời lên tiếng: "Nếu có gì mạo phạm, mong anh thứ lỗi".

Thẩm Gia Minh còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã vụt đi như một tia chớp. Rõ ràng đang cách xa hơn chục mét, vậy mà đối phương di

chuyển đến trước mặt anh ta trong giây lát. Thẩm Gia Minh kêu “a” một tiếng, người đã bị Ứng Hàn Thời nhấc lên. Sau đó, anh lướt một vòng quanh khu biệt thự rồi trả anh ta về chỗ cũ. Khi được Ứng Hàn Thời thả xuống, đôi chân Thẩm Gia Minh mềm nhũn, suýt không đứng vững.

Anh từ tốn mở miệng: “Bây giờ... anh đã tin mục đích của chúng tôi chưa?”.

Cẩn Tri, Trang Xung và Lâm Tiệp đều mỉm cười.

Thẩm Gia Minh tựa vào cửa xe, vài giây sau mới gật đầu: “Tôi tin rồi”. Anh ta nở nụ cười tươi: “Tôi đợi bao lâu, cuối cùng các anh cũng đến”.

Nghe câu này, Cẩn Tri bất giác quan sát vẻ mặt đối phương. Anh ta tỏ ra thoải mái và vui vẻ. Lẽ nào bố con anh ta cũng là người ngoài hành tinh?

“Tôi tên Thẩm Gia Minh.” Anh giơ tay về phía Ứng Hàn Thời.

“Ứng Hàn Thời.” Hai người bắt tay nhau, Ứng Hàn Thời lại giới thiệu tên ba người. Bầu không khí trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Vừa rồi anh nói, có người định cướp con chip đúng không?” Thẩm Gia Minh không che giấu sự thật con chip đang nằm trong tay bố con mình.

Ứng Hàn Thời gật đầu.

Thẩm Gia Minh đảo mắt xung quanh: “Mời các vị vào nhà, chúng ta sẽ thảo luận cụ thể”.

Từ việc bài trí trong ngôi biệt thự, có thể thấy Thẩm Gia Minh là người có niềm say mê đặc biệt với vũ trụ và các hiện tượng siêu nhiên. Trên bốn bức tường đều treo tranh bầu trời đêm, tinh tú xán lạn. Phòng khách bày nhiều mô hình phi thuyền và những khẩu súng y như thật.

Bốn người ngồi xuống sofa. Thẩm Gia Minh đích thân pha trà rồi ngồi xuống phía đối diện.

“Anh nói anh đến từ hành tinh cách đây ba nghìn năm ánh sáng ư?” Anh ta hỏi bằng một giọng hiếu kỳ.

“Là tinh hệ Diệu Nhật.”

Thẩm Gia Minh gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc: “Tôi và bố tôi đến từ hành tinh Ai Thổ, cách một vạn năm ánh sáng, cũng là hành tinh thứ hai trong tinh hệ Mạch Triết Luân mà người Trái đất tìm ra”.

Tuy đã sớm suy đoán nhưng khi anh ta tiết lộ thân phận, mọi người vẫn cảm thấy bất ngờ. Ứng Hàn Thời khẽ nhíu mày: “Tôi từng nghe nói hành tinh Ai Thổ tồn tại nền văn minh nhân loại nhưng vì ở quá xa, lại ngăn cách bởi hố đen nên không thể đến đó được. Các anh xuống Trái đất bằng cách nào vậy?”.

Cẩn Tri đã hiểu ra vấn đề. Ngay cả Ứng Hàn Thời cũng không biết nhiều về hành tinh Ai Thổ. Vì vậy, bức xạ năng lượng của người Diệu Nhật mới không thể quét ra tín hiệu về bố con họ Thẩm.

Thẩm Gia Minh nở nụ cười gượng gạo: “Thì chúng tôi cũng đáp phi thuyền xuống đây. Có điều, bố con tôi đều là người dân bình thường, không có khả năng chiến đấu như anh”. Mắt anh ta sáng lên, lộ vẻ hứng thú: “Tôi luôn mong có cơ hội gặp được đồng loại lưu vong. Anh có bản lĩnh gì vậy?”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Chỉ là tốc độ nhanh hơn người bình thường thôi, cũng chẳng phải là bản lĩnh gì ghê gớm”.

Anh tỏ ra khiêm tốn, Thẩm Gia Minh cũng không tiếp tục đề tài này mà chuyển sang hỏi: “Vừa rồi anh nói có người muốn cướp con chip nên

mọi người mới đến đây để bảo vệ. Anh tìm ra bố con tôi bằng cách nào vậy?”.

Ứng Hàn Thời kể khái quát tình hình, gồm cả chuyện họ nhảy từ không gian song song sang bên này và vụ quân nổi loạn đã cướp được một con chip, chúng sẽ không dừng lại.

Thẩm Gia Minh tròn mắt lắng nghe, tay cầm cốc trà mà quên cả uống. Cuối cùng, anh ta trầm tư trong giây lát rồi mở miệng: “Các anh đã lợi dụng năng lượng của con chip, xâm nhập vào thành phố Giang của chúng tôi? Hiện tại, trong tay các anh có một con, quân nổi loạn giữ một con. Như vậy, con chip trong tay bố tôi sẽ rơi vào tình trạng nguy hiểm?”.

Ứng Hàn Thời gật đầu.

“Đây là sự việc nghiêm trọng, ngày mai, tôi sẽ xin ý kiến bố tôi về cách đối phó.” Anh ta cười: “Chắc chắn ông già sẽ rất hoan nghênh các vị. Mọi người cùng chung mục đích, mọi chuyện dễ thương lượng thôi”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Cảm ơn anh! Chúng tôi không làm phiền nữa, ngày mai đợi tin của anh rồi chúng tôi sẽ đi thăm chủ tịch”.

Ba người đứng dậy, Thẩm Gia Minh liền giơ tay ngăn lại: “Các vị đừng khách sáo. Tuy chúng ta thuộc hành tinh khác nhau nhưng đều là dân lưu vong ở Trái đất. Các vị đã đến đây rồi thì hãy ở lại đi. Bằng không, bố tôi mà biết được sẽ trách tôi không chu đáo”.

Ứng Hàn Thời định từ chối, Thẩm Gia Minh đã tỏ thái độ kiên quyết: “Bây giờ đã muộn rồi. Nếu các vị quay về, chắc trời sáng mới tới nơi, ngày mai lại nhỡ việc gặp bố tôi. Hơn nữa, chỗ tôi an toàn hơn khách sạn, quân nổi loạn không thể mò ra. Cứ quyết định thế đi! Các vị nghỉ ở tầng hai. Trên đó được quét dọn định kỳ nên rất sạch sẽ, cũng có sẵn đồ dùng một lần”.

Trước sự nhiệt tình của đối phương, Ứng Hàn Thời đành gật đầu: “Vậy thì cung kính chi bằng tuân lệnh”.

Nửa đêm, Cẩn Tri nằm trên giường lạ, trằn trọc mãi vẫn không tài nào chợp mắt. Sau khi nói chuyện với Thẩm Gia minh, chuyến đi tìm con chip dường như trở nên vô cùng thuận lợi. Nhưng sự uy hiếp chí mạng vẫn đang ở đâu đó chờ cô. Cô có thể cảm nhận được tất cả đang tiến về một phương hướng không thể xoay chuyển. Người phụ nữ bị chết đó liệu có đúng là cô hay không?

Một lúc sau, nghe thấy tiếng động ở bên ngoài, Cẩn Tri liền ra mở hé cửa. Ứng Hàn Thời đứng bên cửa sổ phía cuối hành lang. Lâm Tiệp mở cửa phòng mình, đi đến bênh anh. Trong lòng Cẩn Tri khó chịu nhưng cô đành nhẫn nhịn.

“Sao ngài vẫn chưa ngủ?” Lâm Tiệp hỏi.

Ứng Hàn Thời dõi mắt về phía xa xa: “Tôi đang nghĩ tới một số vấn đề”.

Lâm Tiệp tựa người vào tường, nhìn anh chăm chú: “Hôm nay chúng ta thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, thế là sắp tìm thấy con chip rồi”.

“Chờ xem tình hình thế nào đã!” Ứng Hàn Thời nói.

“Vâng!”

Anh quay sang cô ta, cất giọng ôn hòa: “Thượng tá Lâm nghỉ ngơi trước đi, tôi muốn đứng đây thêm lát nữa”.

“Ngài cũng nghỉ sớm đi nhé!” Lâm Tiệp nói rồi quay về phòng.

Hành lang trở nên yên tĩnh trong giây lát. Đang định đóng cửa, Cẩn Tri chợt nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Ứng Hàn Thời nhanh

chóng xuất hiện trước cửa phòng cô. Bốn mắt nhìn nhau chăm chú. Thì ra anh kêu Lâm Tiệp đi ngủ là để qua đây nói chuyện riêng với cô.

Anh mỉm cười: “Em ngủ sớm đi! Anh sẽ ở ngoài này”.

Trong lòng Cẩn Tri đau nhói. Dù có muôn vạn lời muốn nói nhưng cô cũng chỉ gật đầu: “Vâng!”

Cẩn Tri đóng cửa, quay về giường nằm. Nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của anh và nụ hôn ban trưa, cô cảm thấy trong lòng tràn ngập tình cảm dịu dàng. Ý nghĩ cần phải điều tra rõ ràng về hình ảnh chết chóc đó, tuyệt đối không chấp nhận số phận càng mãnh liệt hơn lúc nào hết.

Ứng Hàn Thời đứng bên ngoài một lúc. Tâm trạng rối bời chưa từng có, anh ngồi xuống trước cửa phòng Cẩn Tri, lặng lẽ tựa lưng vào cánh cửa. Lắng nghe tiếng thở đều đều của cô ở bên trong, anh nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Không biết bao lâu sau, Ứng Hàn Thời đột nhiên mở mắt, chăm chú lắng nghe. Ở một nơi nào đó trong tòa nhà vang lên âm thanh mừng rỡ và đè nén: “Bố ơi, cuối cùng chúng ta cũng đợi được rồi”.

Chương 18

Hồ nước trong vắt, phẳng lặng như gương vây quanh khu biệt thự. Hai bên đường, các loài hoa nở rộ, đủ loại màu sắc, không khí trong lành và tĩnh mịch. Một chiếc xe hơi sang trọng chầm chậm lăn bánh trên con đường xanh mướt, Thẩm Gia Minh cười nói với mọi người: “Không gian sống khu này cũng được, nhưng tôi lại không thích ở đây. Thế nào bố tôi cũng sẽ giữ các vị ở lại cho mà xem”.

Ứng Hàn Thời chỉ mỉm cười chứ không đáp lời, Cẩn Tri ngồi bên cạnh anh, dõi mắt ra bên ngoài. Mùi hương quen thuộc toả ra từ ngừoi anh khiến cô có cảm giác yên lòng.

Lâm Tiệp và Trang Xung cũng lặng thinh. Mặc dù bốn vị khách hết sức kiệm lời nhưng Thẩm Gia Minh cũng chẳng bận tâm. Anh ta vui vẻ nói liến thoắng. Chiếc xe nhanh chóng đến ngôi biệt thự nằm ở vị trí trong cùng.

Trước cổng biệt thự là một dãy cột đá. Cẩn Tri chợt nhớ tới tin vỉa hè ông chủ nhà này từng mời Giám đốc thư viện đến xem phong thuỷ, cột đá cũng vì thế mà được đào trên núi đem về chôn ở đây.

Cả nhóm đi vào phòng khách liền nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cửa sổ. Nghe tiếng động, anh ta liền quay đầu. Đó chính là người đàn ông ở quán bar cùng Thẩm Gia Minh hôm ấy.

Thẩm Gia Minh đi tới vỗ vai anh ta, giới thiệu với mọi người: “Đây là Phó Tông Tư, người anh em tốt của tôi, đồng thời là trợ lý đắc lực của bố tôi”.

Phó Tông Tư mỉm cười: “Thẩm thiếu gia quá khen. Xin chào, tôi là Phó Tông Tư”.

Mọi người chào hỏi lẫn nhau, Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên từ tầng trên đi xuống, Thẩm Gia Minh hỏi: “Chú Trần, bố cháu đâu rồi?”.

Chú Trần đảo mắt qua mọi người, cất giọng áy náy: “Cháu đưa khách đến sớm vậy? Vừa rồi chú còn định gọi điện cho cháu. Thật không may, sáng nay lãnh đạo chính quyền mới gọi điện báo có chút công chuyện nên Chủ tịch phải đi Bắc Kinh một chuyến, hai ngày nữa mới quay về. Chủ tịch dặn mấy vị khách này vô cùng quan trọng, nhất định phải giữ họ lại, đón tiếp chu đáo. Đợi Chủ tịch về rồi nói chuyện sau”.

Sắc mặt Thẩm Gia Minh lộ vẻ thất vọng. Anh ta nói với mọi người: “Thành thật xin lỗi, tôi không ngờ lại xảy ra chuyện này. Hay là... các vị cứ tạm thời ở lại đây, bố tôi sẽ về nhanh thôi”.

Cẩn Tri tưởng Ứng Hàn Thời sẽ từ chối, nào ngờ anh đáp: “Được thôi, chúng tôi nghe theo sự sắp xếp của anh”.

Thẩm Gia Minh cười: “Tốt quá! Trong hai ngày tới, tôi và Tông Tư có thể bàn bạc trước với các vị”.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Không thành vấn đề”.

Thẩm Gia Minh bố trí một ngôi biệt thự ven hồ cho bốn người. Cẩn Tri chọn căn phòng trên tầng hai, cửa sổ hướng ra mặt hồ. Vừa vào phòng được một lúc, cô liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ứng Hàn Thời đứng bên ngoài, cất giọng từ tốn: “Tông Tư gợi ý đi dạo quanh đây, em đi cùng anh nhé!”.

Biết anh không yên tâm để cô ở lại một mình nên Cẩn Tri gật đầu. Cô kéo anh vào phòng, ghé sát tai hỏi nhỏ: “Sao anh nhận lời ở lại thế?”.

“Dĩ bất biến, ứng vạn biến.” Anh đáp.

Từ hồi ở núi Y Lam, Cẩn Tri đã biết, con người Ứng Hàn Thời tuy ôn hoà, nhã nhặn nhưng hành sự khá tâm cơ, tỉnh táo và quyết đoán. Cố Tế Sinh tự biên tự diễn một màn kịch tương đối hoàn hảo, anh coi như không hề hay biết, từng bước dụ đối phương để lộ chân tướng. Bây giờ nghe anh nói vậy, Cẩn Tri cũng không hỏi nhiều, nhanh chóng theo anh đi ra ngoài.

Tới cổng chính, hai người nhìn thấy Phó Tông Tư đang đứng một mình ở đó.

“Thẩm Gia Minh đâu rồi?” Cẩn Tri hỏi.

“Công ty của Thẩm thiếu có chút việc cần xử lý, buổi trưa cậu ấy sẽ quay về đây cùng chúng ta ăn cơm”.

Ba người đi bộ theo lối nhỏ trong khu biệt thự. Phó Tông Tư không dẻo miệng như Thẩm Gia Minh nhưng lại là người học rộng biết nhiều. Nghe anh ta giới thiệu phong cách kiến trúc và các loài thực vật quý hiếm ở đây, Cẩn Tri cũng không cảm thấy vô vị.

Cẩn Tri để ý, cột đá xuất hiện ở khắp mọi nơi trong khu biệt thự, từ ngoài cổng mỗi căn nhà đến trong vườn hoa... khiến nhà của họ Thẩm mang một vẻ cổ xưa và hoành tráng.

Phát hiện ánh nhìn của cô, Phó Tông Tư cười: “Đây là ý kiến của Giám đốc thư viện tỉnh nhưng tôi không tán thành. Đào lấy đi cột đá, phong cảnh trên núi thành ra bị phá hoại. Hơn nữa, phong thuỷ cũng chỉ là một trò mê tín mà thôi”.

Nghe những lời này, Cẩn Tri bỗng có cảm tình với anh ta. Ba người đi đến một ngôi đình nhỏ, phía trước là hồ sen hoa nở rực rỡ. Phó Tông Tư hỏi: “Nghe Thẩm thiếu nói, các vị đến từ một không gian khác đúng không?”.

Cẩn Tri bám vào lan can, ngắm hoa trong hồ, nghe Ứng Hàn Thời đáp: “Đúng vây!”. Nói xong, anh quay sang Cẩn Tri: “Em ngồi nghiêm chỉnh đi, không sẽ bị nhiễm lạnh đấy!”.

Cẩn Tri “ừm” một tiếng, ngồi thẳng người bên cạnh anh, trong lòng vừa ấm áp vừa chua xót, Trên thực tế, cô đã dần phát hiện ra, anh rất thích quản lý cô trong những vấn đề vặt vãnh như không cho phép cô uống rượu, không cho cô uống nước lạnh, không cho cô bò ra lan can đá...

“Không gian của các vị có khác bên này nhiều không?” Phó Tông Tư lại hỏi.

“Về cơ bản tương tự như nhau”.

Phó Tông Tư gật đầu: “Có nghĩa là hai không gian trùng khớp ở mức độ cao. Không ngờ không gian song song thật sự tồn tại. Biết được sự thật này, dù chết tôi cũng không thấy tiếc nuối”.

Nói chuyện với nhà khoa học đúng là tiết kiệm biết bao công sức. Cẩn Tri có cảm giác con người anh ta giản dị và chất phác, toát ra một vẻ trí tuệ và nho nhã của người làm công tác nghiên cứu.

Phó Tông Tư ngẩng đầu: “Bầu trời ở bên kia có hoa văn màu đỏ không?”.

“Không.” Ứng Hàn Thời đáp.

“Điều đó chứng tỏ không gian của các vị rất ổn định. Bên chúng tôi ổn định trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng về lâu về dài, sự xáo trộn tương đối lớn. Lịch sử thành Giang từng hai lần xuất hiện cơn lũ có tính huỷ diệt. Theo ghi chép, một lần là ba trăm năm trước, một lần là sáu trăm năm trước”.

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đều im lặng.

“Nghe nói các vị cũng có con chip. Tôi rất tò mò các vị giành được bằng cách nào?”

Ứng Hàn Thời trả lời ngắn gọn: “Chúng tôi tình cờ có được”.

Phó Tông Tư cười cười: “Bố con Chủ tich Thẩm cũng vậy. Xin thứ lỗi, tôi còn muốn hỏi hai vị một vấn đề nữa”.

“Anh cứ nói đi!”

“Các vị bỏ nhiều công sức, vượt thời không đến đây chỉ nhằm mục đích giúp chúng tôi bảo vệ con chíp. Thú thực là tôi không tin mấy. Lẽ nào các vị thật sự vô tư sao?”

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi nhìn thẳng vào anh ta: “Phó tiên sinh chắc chắn cũng có lúc vô tư, không đòi hỏi được báo đáp. Tôi cũng vậy, tôi không hy vọng chứng kiến bất cứ người vô tội nào bị tổn thương”.

Cẩn Tri ngước nhìn gương mặt nghiêng của anh, trong lòng hết sức cảm động. Nhớ tới thái độ lạnh nhạt của mình trong mấy ngày qua, cô có chút áy náy.

Ánh mắt Phó Tông Tư vụt qua tia phức tạp. Anh ta gật đầu: “Cảm ơn câu trả lời của anh”.

Ba người ngồi một lúc, di động của Phó Tông Tư đổ chuông, anh ta đi sang bên cạnh bắt máy, một lúc sau mới quay lại: “Xin thứ lỗi, phòng nghiên cứu có chút việc, tôi phải qua bên đó ngay”.

Đợi anh ta khuất dạng, Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời. Anh nói nhỏ: “Đúng là điện thoại từ phòng nghiên cứu”.

Lúc này đã gần trưa, ánh nắng vàng rực rỡ, mặt hồ phẳng lặng, xung quanh vô cùng tĩnh mịnh. Cẩn Tri ngắm hoa sen mọc sát bờ hồ. Sau đó, cô

nhoài người hái một đài sen rồi ngoảnh đầu hỏi: “Anh đã ăn bao giờ chưa?”.

“Chưa!” Khoé mắt Ứng Hàn Thời thấp thoáng ý cười. “Có lần, anh nhìn thấy người ta bán nhưng Tiểu John bảo trông giống đầu người máy, xin anh đừng mua về, cũng không được ăn”.

Bây giời Cẩn Tri mới để ý, công nhận hơi giống thật. Cô bóc một hạt sen đưa cho anh: “Kệ anh ta, anh cứ nếm thử đi!”.

Ứng Hàn Thời cầm lấy bỏ vào miệng.

Cẩn Tri hỏi: “Có ngọt không?”.

“Ngọt, nhưng cũng có vị đắng.”

“Em quên không bóc tâm sen, đắng là phải rồi.” Cô lấy một hạt sen khác, định bóc lõi thì ngón tay đột nhiên bị Ứng Hàn Thời nắm lấy: “Không cần bóc, cứ để vậy cũng được”.

Cẩn Tri chợt nhớ Tiêu Khung Diễn từng tiết lộ anh ghét ăn đồ ngọt. Thế là cô lại đưa cả hạt cho anh.

“Cẩn Tri! Có phải trái tim cũng giống hạt sen này hay không?” Anh hỏi.

Cẩn Tri im lặng một lúc mới trả lời: “Chắc anh cũng nhận ra, mấy ngày qua em lạnh nhạt với anh. Em thành thật xin lỗi”.

“Em không cần xin lỗi. Anh chưa bao giờ trách em.” Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Anh biết em lo lắng điều gì”.

Xung quanh hết sức yên tĩnh. Cẩn Tri cúi đầu, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi bên tai. Ứng Hàn Thời lại cất giọng trầm ấm: “Từ trước đến nay, anh luôn được người khác tin tưởng và dựa dẫm. Bao nhiêu năm qua, anh và

mọi người xung quanh đã quen với điều đó. Chỉ có em, kể từ lần gặp đầu tiên, em chưa từng nghĩ sẽ dựa dẫm anh hay bất cứ người nào khác. Mấy ngày qua, anh nghĩ, liệu có phải em thường nhìn thấy tương lai nhưng không có cách nào thay đổi, cũng chẳng ai có thể giúp đỡ nên em quen một mình đối mặt và chịu đựng tất cả không?”.

Cẩn Tri không lên tiếng, trong lòng rất xúc động. Ứng Hàn Thời tiếp tục nói: “Cẩn Tri, anh không muốn kể với em quá nhiều về quá khứ, cũng không muốn khoe khoang năng lực của mình. Thế nên bây giờ, anh hơi hối hận. Có lẽ anh nên bộc bạch bản thân nhiều hơn với em, để đến khi gặp kiếp nạn, em mới yên tâm giao phó bản thân cho anh bảo vệ”.

Cẩn Tri ngẩng đầu: “Không phải vậy. Em biết anh rất tốt, rất mạnh. Chỉ là...”.

“Vậy em có biết, những người được Tinh Lưu bảo vệ bao giờ cũng bình yên vô sự dưới đôi cánh của anh ta không?”

Ứng Hàn Thời chưa bao giờ nói những lời tự tin và kiêu ngạo như vậy, Cẩn Tri sững sờ nhìn anh.

“Những thứ mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thực. Hơn nữa, bây giờ em lại luôn trong tầm nhìn của anh. Cẩn Tri, nếu trước kia em tin vào đôi mắt của mình thì từ nay về sau, em hãy tin anh có được không?”

Cẩn Tri liền ôm anh. Ứng Hàn Thời kéo cô ngồi lên đùi mình. Cô áp mặt vào ngực anh, ngửi mùi hương quen thuộc, tâm trí bức bí trong mấy ngày qua lập tức tan biến. Cho dù tương lai đầy chông gai trắc trở, dù cuối cùng hai người thương tích đầy mình, cô cũng không có cách nào rời xa người đàn ông này.

Một lúc sau, cô hỏi nhỏ: “Hàn Thời, ở đâu yên tĩnh đến mức không có bất cứ tiếng động nào?”.

“Vũ trụ, đáy biển và trạng thái chân không.”

Chương 63

Buổi trưa, Thẩm Gia Minh và Phó Tông Tư quay về cùng bọn họ ăn cơm. Nhà bếp chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn nhưng chỉ có Trang Xung là nhiệt tình đánh chén.

Nhắc đến chuyện Phó Tông Tư đưa bọn họ đi dạo một vòng, Thẩm Gia Minh hỏi: “Anh có dẫn khách đi thăm quan phòng nghiên cứu con chip không đấy?”.

“Vẫn chưa.” Phó Tông Tư đáp.

Thẩm Gia Minh cười: “Tối nay, anh hãy dẫn mọi người xuống đó”. Anh ta quay sang Ứng Hàn Thời: “Phòng nghiên cứu nằm bên hồ nước, là nơi chúng tôi chế tạo thiết bị khai thác năng lượng của con chíp nhưng không thành công. Nhân tiện, anh hãy xem giúp chúng tôi”.

“Anh khách sáo quá! Nếu có thể giúp, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”.

“Tốt quá!”

Phó Tông Tư thắc mắc: “Thẩm thiếu, phải có sự đồng ý của Chủ tịch mới được vào phòng nghiên cứu”.

“Vừa rồi tôi đã gọi điện cho bố tôi, ông già đồng ý rồi.”

Cẩn Tri cúi đầu, nắm tay Ứng Hàn Thời ở dưới gầm bàn. Anh bóp nhẹ tay cô, tỏ ý không sao.

Sau bữa ăn, bốn người về ngôi biệt thự nghỉ ngơi, Phó Tông Tư hẹn buổi tối sẽ đến đón bọn họ đi đến phòng nghiên cứu cách đó không xa. Cẩn Tri vừa về phòng, Ứng Hàn Thời liền bước vào. Cô ghé sát tai anh, thì thầm: “Em nhìn thấy rồi, tối nay, chúng ta sẽ gặp phiền phức”.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Anh biết. Đêm quá, anh cũng nghe được cuộc điện thoại của bố con họ Thẩm”.

Cẩn Tri mỉm cười: “Chúng ta vẫn dùng chiêu “dĩ dật đãi lao(*)” như thường lệ?”.

(*) *“Dĩ dật đãi lao” là một kế trong **Binh pháp Tôn Tử**, có nghĩa là lấy nhàn rỗi đối phó với mệt mỏi, đợi quân địch xuống sức rồi mới tấn công.*

Khoé mắt anh thấp thoáng ý cười: “Đúng vậy!”.

Cẩn Tri nhíu mày: “Em còn nhìn thấy một người khác nữa”.

“Ai cơ?”

Cô lắc đầu: “Em không rõ. Qua thân hình có thể đoán là một người phụ nữ, nhưng cô ta đeo mạng che mặt màu đen, chỉ lộ đôi mắt, bộ dạng có vẻ kỳ lạ. Tối nay, cô ta cũng xuất hiện ở phòng nghiên cứu, chẳng biết có phải là người nhà họ Thẩm hay không?”.

Trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng đó. Hình cảnh hơi mơ hồ, cô chỉ nhìn thấy một người phụ nữ mảnh mai mặc bộ đồ màu đen đứng bên bờ tường. Cô ta dùng mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Cẩn Tri có ấn tượng sâu sắc về đôi mắt trong veo và tĩnh lặng đó.

Buổi đêm mát lạnh, không khí trong lành và dễ chịu. Cẩn Tri sánh đôi cùng với Ứng Hàn Thời, Lâm Tiệp và Trang Xung đi sau, ai nấy đều tỏ vẻ bình thản. Khi ra đến cổng ngôi biệt thự, họ liền nhìn thấy Phó Tông Tư. Anh ta dường như có chút thất thần, vài giây sau mới mỉm cười với họ.

“Phòng nghiên cứu cũng nằm ở tầng hầm ngôi nhà bên bờ hồ.” Anh ta giải thích: “Đi bộ mất mấy phút là tới”.

Mọi người không chút ngạc nhiên. Phòng nghiên cứu quan trọng như vậy nằm dưới lòng đất cũng là lẽ thường tình.

Cẩn Tri đột nhiên mở miệng: “Giáo sư Phó, tại sao anh lại rời khỏi Viện khoa học, làm việc cho tập đoàn Huy Vũ?”.

Phó Tông Tư mỉm cười: “Vì tôi có thể thực hiện lý tưởng ở nơi này”.

“Vậy à?” Cẩn Tri hỏi tiếp: “Anh thấy bố con họ Thẩm thế nào?”.

“Họ là những ông chủ rất tốt.” Anh ta đẩy gọng kính, nở nụ cười ôn hoà với cô.

Cẩn Tri cảm thấy khí chất của người đàn ông này giống Tạ Cẩn Hành nhưng không quá nghiêm túc như anh trai cô.

Đi thêm một đoạn, Phó Tông Tư dừng bước: “Chúng ta đến nơi rồi”.

Trước mặt mọi người là dãy nhà một tầng. Cũng giống như khu biệt thự, trước cổng dãy nhà xuất hiện một hàng cột đá.

“Đây là kho chứa đồ, bình thường chẳng có ai đến đây.” Phó Tông Tư giải thích. “Mời các vị!”

Cẩn Tri nắm tay Ứng Hàn Thời bóp nhẹ, ra hiệu anh cẩn thận. Xông pha vào chốn nguy hiểm, mọi người đều dựa cả vào anh.

Anh liền mỉm cười với cô, ánh mắt vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

Phó Tông Tư bật đèn trong nhà kho rồi dẫn mọi người đi sâu vào bên trong. Nơi đó xuất hiện một cánh cửa kín đáo. Anh ta đặt ngón tay lên một ô nhỏ bên cạnh. Sau khi dấu vân tay được xác nhận, cánh cửa từ từ mở ra, bên trong là cầu thang tối đen.

“Mời quý vị xuống dưới!” Phó Tông Tư nói.

Ứng Hàn Thời dắt tay Cẩn Tri, để cô đi sau mình. Lâm Tiệp ra hiệu Trang Xung đi đầu, còn cô ta bọc hậu.

Ngọn đèn trên tường tối mờ mờ, cầu thang hun hút. Cẩn Tri nắm chặt tay Ứng Hàn Thời. Bởi vì đã biết chuyện xảy ra sau vài phút nữa nên cô hết sức bình tĩnh. Năm người nhanh chóng xuống đến tầng hầm. Phía trước là không gian rộng lớn bật đèn sáng trưng. Căn phòng có mấy chục bàn thí nghiệm, bên trên này bày các loại máy móc, thiết bị, trần nhà lắp vô số ngọn đèn tuýp.

Phó Tông Tư đảo mắt một vòng: “Để tôi giới thiệu, có gì mong Ứng tiên sinh góp ý. Chắc các vị cũng biết, khai thác năng lượng của con chip là công việc Chủ tịch và Thẩm thiếu quan tâm nhất hiện nay. Nếu có tiến triển, họ nguyện đổi bằng bất cứ giá nào”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Anh khách sáo quá!”.

Phó Tông Tư đưa bọn họ đi xem từng cỗ máy, đồng thời giới thiệu ngắn gọn. Anh ta dùng nhiều từ ngữ chuyên ngành, Cẩn Tri và Trang Xung không hiểu, còn Lâm Tiệp cũng chẳng bận tâm. Chỉ có Ứng Hàn Thời chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn trao đổi một hai câu.

Mọi người nhanh chóng đến trước bàn thí nghiệm trong cùng. Đúng lúc này, di động của Phó Tông Tư đổ chuông. Anh ta nói: “Xin lỗi, tôi nghe cuộc điện thoại đã”. Nói xong, anh ta đi sang một bên.

“Alo! Chủ tịch…” Anh ta rảo bước nhanh về phía lối lên cầu thang. “Tôi đang ở tầng hầm, sóng rất chập chờn. Chủ tịch đợi một lát ạ!” Nói xong, anh ta liền đi lên cầu thang.

Phòng nghiên cứu trở nên yên tĩnh trong giây lát. Nhóm của Ứng Hàn Thời vẫn đứng yên, thần sắc Lâm Tiệp lãnh đạm còn Trang Xung tỏ ra kích động. Cẩn Tri khẽ đếm nhẩm: “Một, hai, ba…”.

Ứng Hàn Thời cất giọng bất lực: “Cẩn Tri… Em đừng nghịch như vậy”.

Cẩn Tri cười cười. Cô vừa đếm xong, một tiếng động cực lớn vang lên trên đầu mọi người. Giây tiếp theo, một cái lồng kim loại khổng lồ đột nhiên ụp xuống, nhốt bốn người ở bên trong. Chiếc lồng được làm từ những thanh kim loại to bằng cánh tay, vô cùng chắc chắn.

Trang Xung hét lớn “Ôi trời”, gương mặt tỏ vẻ căng thẳng. Ánh mắt Lâm Tiệp càng trở nên lạnh lẽo.

Dù đã thấy trước cảnh tượng này nhưng khi chiếc lồng rơi xuống, Cẩn Tri vẫn hết sức tức giận. Bố con họ Thẩm định coi bọn cô là động vật hay đối tượng nghiên cứu sao? Trong đầu cô vụt qua hình ảnh gương mặt tươi cười thoải mái của Thẩm Gia Minh, dáng vẻ nho nhã của Phó Tông Tư và ông Chủ tịch Thẩm Viễn Khiêm chưa từng gặp gỡ.

“Cẩn Tri!” Ứng Hàn Thời gọi một tiếng rồi ôm cô vao lòng. Đúng lúc này, làn khói màu đỏ từ trần nhà phun ra, mang theo một mùi nhức mũi.

Làn khói lan toả khiến căn phòng dần trở nên mờ mịt trong giây lát. Ứng Hàn Thời kéo Cẩn Tri ra sau một cái bàn thí nghiệm rồi ngồi xuống, né tránh camera theo dõi. Sau đó, anh cúi đầu hôn cô. Cảm thấy hơi thở của cô dần bình ổn, anh để cô áp vào ngực mình, tránh hít phải khói độc.

Ở bên kia, Lâm Tiệp cũng kéo Trang Xung ra sau một cái bàn. Cô ta rút con dao từ đôi boot của mình ra, cắt cổ tay, để máu chảy vào miệng Trang Xung. Vài giây sau, cô ta giơ chân đá đối phương. Trang Xung lồm cồm bò dậy, xoa đầu, ngó nghiêng xung quanh rồi tự giác ngồi yên sau bàn thí nghiệm.

Cùng thời gian đó, tại một căn phòng bí mật trong ngôi biệt thự cách phòng thí nghiệm không xa, hai bố con họ Thẩm ngồi ở sofa, tay cầm điếu xì gà, theo dõi hình ảnh từ camera giám sát. Tuy phòng nghiên cứu bốc

khói dày đặc, chẳng thấy rõ thứ gì nhưng họ có thể nhìn ra, nhóm của Ứng Hàn Thời không hề có động tĩnh.

Thẩm Gia Minh cười cười: “Bố, ý tưởng của Tông Tư quả thực không tồi. Lồng sắt cộng thêm khói độc, hai lớp bảo hiểm, mấy người ngoài hành tinh làm sao có thể thoát khỏi tay chúng ta?”.

Thẩm Viễn Khiêm là người đàn ông ngoài năm mươi, dáng vẻ nho nhã, lịch thiệp. Ông ta cười nhạt: “Không ngờ ở thời điểm quan trọng, Tông Tư lại dứt khoát và tàn nhẫn như vậy”.

“Bây giờ chắc bọn họ đã hôn mê bất tỉnh rồi, đợi khói độc tan hết, con sẽ khống chế bốn người, ép họ khai ra tung tích của con chip. Con thấy họ cũng không phải dạng vừa, chắc sẽ tốn nhiều công sức đây!”.

“Cần gì phiền phức như vậy? Chẳng phải tên người ngoài hành tinh rất thương con bé người Trái Đất hay sao? Anh hãy nói với Tông Tư, đợi bọn họ tỉnh lại, hãy ra tay với con bé kia trước. Thế nào thằng người yêu của nó cũng khai ra cho mà xem”.

Thẩm Gia Minh gật đầu: “Vâng ạ! Tông Tư nói hai, ba tiếng đồng hồ sau, khói độc tan ra, chúng ta mới có thể xuống đó. Hay là bố về nghỉ trước đi, khi nào dò ra tung tích con chip, con sẽ thông báo với bố”.

“Không, tôi sẽ ở lại đây theo dõi tình hình. Bọn chúng tự xưng là người Diệu Nhật đúng không? Chẳng biết bản lĩnh lớn đến mức nào? Đừng như tên người hành tinh Ai Thổ lần trước, làm phòng nghiên cứu lộn tùng phèo, suýt nữa trốn thoát.”

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Gia Minh im lặng một lúc mới lên tiếng: “Con thấy bọn họ không lợi hại bằng Mục Nham. Mục Nham còn có thể bẻ cong lồng sắt chứ tay Ứng Hàn Thời này ngoài tốc độ thì hình như chẳng có bản lĩnh nào khác. Vì thế, bọn họ mới dễ dàng trúng kế của chúng ta”.

Chương 64

Xung quanh không một tiếng động, mùi khói nhức mũi cũng tan dần. Cẩn Tri ngẩng đầu, hỏi nhỏ: “Bây giờ hành động được chưa anh?”.

Ứng Hàn Thời lắc đầu: “Đợi họ tung hết chiêu đã”.

Cẩn Tri chợt phát hiện người đàn ông này tương đối “thâm”, nhưng mà lại “thâm” một cách đường đường chính chính. Thảo nào anh trở thành sĩ quan chỉ huy nắm quyền lực quan trọng trong tay ngay từ khi còn rất trẻ.

Lâm Tiệp và Trang Xung ở bên cạnh cũng nhắm mắt, ngồi yên lặng. Một lúc sau, dàn đèn tuýp trên trần nhà đột nhiên tắt phụt. Căn phòng chỉ còn vài ngọn đèn tường lờ mờ chiếu sáng. Đúng lúc này, cô chợt nhìn thấy một người phụ nữ không biết đã xuất hiện ở góc tường phía đối diện từ bao giờ. Ứng Hàn Thời cũng phát giác ra điều bất thường.

Người phụ nữ mặc áo choàng dài màu đen, che kín đầu giống phụ nữ Ả Rập. Trên mặt cô ta đeo một tấm mạng đen, chỉ để lộ đôi mắt trong veo và lãnh đạm.

Mặc dù đã nhìn thấy trước cảnh tượng này nhưng Cẩn Tri vẫn không khỏi giật mình. Vì cô chỉ biết người phụ nữ này sẽ có mặt ở đây chứ không rõ cô ta đến bằng cách nào, có quan hệ gì với bố con họ Thẩm hay không?

Vừa rồi, căn phòng vô cùng tĩnh lặng, không một tiếng động. Hơn nữa, với thính lực của Ứng Hàn Thời, làm sao anh không nghe thấy tiếng bước chân cô ta đi xuống cầu thang cơ chứ?

Ứng Hàn Thời nhìn người phụ nữ, ánh mắt thoáng qua tia kinh ngạc. Cô ta xuất hiện bằng cách nào vậy?

Người phụ nữ không nói một lời, đảo mắt qua bọn họ rồi đi về phía chiếc lồng sắt.

“Cô là ai?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Cô gái vẫn câm lặng, tiếp tục đi đến trước chiếc lồng, quan sát vài giây rồi bấm nút bên cạnh. Cẩn Tri chợt hiểu ra vấn đề… hình như người phụ nữ này muốn cứu bọn cô.

“Chìa khoá chắc đang nằm ở chỗ họ.” Cẩn Tri cất giọng thăm dò.

Cô gái này quả nhiên dừng tay, ngẩng đầu nhìn Cẩn Tri rồi thu tay về. Đúng lúc này, phía cầu thang vang lên tiếng bước chân dồn dập. Người phụ nữ liền quay gót bỏ đi. Cô ta có thể đi đâu chứ? Cầu thang đã bị chặn, còn phía trước là bức tường, không hề có cửa ra vào.

Người trên cầu thang đã xuống đến tầng hầm, đó chính là Phó Tông Tư. Nhìn thấy nhóm Cẩn Tri, ánh mắt anh ta vụt qua tia phức tạp. Sau đó, anh chạy về phía người phụ nữ, hỏi nhỏ: “Lại là cô à? Tại sao cô lại ở đây?”.

Người phụ nữ tựa như không nghe thấy, cũng chẳng quay đầu. Cô ta lao thẳng vào bức tường. Cẩn Tri giật mình, nhưng chưa kịp thốt ra lời, một tia sáng bạc đột nhiên xuất hiện, hình bóng người phụ nữ trở thành hư vô, biến mất trong tia sáng đó ngay tức thì.

Dõi theo tia sáng bạc đang mờ dần, não bộ của Cẩn Tri vụt qua nhiều ý nghĩ. Trong lòng đột nhiên chấn động, cô liền ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời. Anh cũng cúi xuống nhìn cô chăm chú.

Phó Tông Tư đứng yên, ánh mắt chứa đựng tâm tình nào đó, nhưng anh ta nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, đi tới chỗ chiếc lồng sắt, rút chìa khoá từ trong túi áo ra.

“Các vị mau đi theo tôi. Tôi sẽ đưa các vị ra ngoài. Bên ngoài có một chiếc ô tô đang chờ sẵn. Sau khi lên xe, các vị hãy lập tức rời khỏi thành phố Giang, đừng để rơi vào tay bố con họ Thẩm lần nữa.”

Anhh ta vừa nói vừa mở cửa lồng sắt. Bốn người chạy ra ngoài, Ứng Hàn Thời hỏi: “Tại sao anh lại giúp chúng tôi?”.

Phó Tông Tư bình thản đáp: “Vì bất đắc dĩ nên tôi mới làm việc cho bố con họ Thẩm, nhưng tôi không muốn cùng một giuộc với họ”. Anh ta ngẩng đầu nhìn lên cầu thang: “Tôi đã thay hình ảnh trên camera giám sát nên tạm thời họ sẽ không phát hiện các vị đã trốn thoát. Trên mặt đất bây giờ chắc là có một đội bảo vệ đi tuần, vài phút nữa chúng ta lên sau”.

“Con chip đang ở đâu?” Lâm Tiệp hỏi.

“Ở chỗ Thẩm Viễn Khiêm. Bình thường, ông ta đều để trong két sắt bí mật, chỉ dấu vân tay của ông ta mới có thể mở ra.”

“Anh từng nói, bọn họ tình cờ giành được con chip phải không?” Ứng Hàn Thời đột nhiên hỏi.

Phó Tông Tư trầm mặc vài giây rồi mở miệng: “Đúng thế! Họ từng giết một người ngoài hành tinh cũng tại căn phòng này. Tôi đã không thể cứu được anh ta nên quyết không để các vị đi theo vết xe đổ đó”.

“Người đến từ hành tinh Ai Thổ ư?” Ứng Hàn Thời hỏi.

“Đúng vậy!”

“Thực ra, bố con họ Thẩm không phải người ngoài hành tinh, cũng chẳng phải người Ai Thổ. Chính họ đã giết chết người Ai Thổ, đoạt lấy con chip, sau đó tự xưng là người ngoài hành tinh, định lừa gạt rồi cướp con chip của chúng tôi phải không?” Trang Xung hỏi.

“Đúng thế!”

Cẩn Tri chợt hiểu ra vấn đề. Năng lượng bức xạ quét không ra sự tồn tại người ngoài hành tinh là bởi trước khi bọn cô đến đây, người đó đã chết rồi.

“Sao bố con họ Thẩm biết được thân phận của người Ai Thổ? Biết được anh ta có con chip?” Cẩn Tri hỏi.

Phó Tông Tư đáp: “Khi tôi đến làm việc ở Thẩm gia, Mục Nham đã là bạn của Thẩm Gia Minh rồi. Anh ta tin tưởng bố con họ Thẩm. Anh ta cho rằng, năng lượng của con chip có thể thúc đẩy sự phát triển nền kinh tế địa phương và giúp đỡ mọi người nên mới tiết lộ bí mật về bản thân và giao con chip cho họ. Mục Nham là người vô cùng chính trực và lương thiên”.

Bố con họ Thẩm đã để lộ sự tàn nhẫn, thâm độc và tham lam của mình. Người ngoài hành tinh thật thà và lương thiện tên Mục Nham đó bị họ lừa gạt và phản bội. Ai nấy đều có thể tưởng tượng ra, anh ta đã gặp phải sự bất hạnh như thế nào.

“Chính là chỗ này.” Phó Tông Tư cúi đầu: “Khi tôi đến nơi, Mục Nham đã bị giết chết, thân thể bị giải phẫu. Nghe nói, hôm đó anh ta vốn đã phá được lồng sắt, nhưng Thẩm Gia Minh đưa người tới, bắn anh ta trọng thương, cuối cùng cũng không thoát khỏi. Sau này, Thẩm gia cho xây dựng lại căn hầm này, chiếc lồng cũng được làm kiên cố hơn.” Anh ta nở nụ cười chế giễu: “Sự xuất hiện của các vị đúng là miếng thịt ngon từ trên trời rơi xuống”.

Mọi người đều im lặng. Cẩn Tri bất giác rùng mình. Cô ngẩng đầu nhìn quanh phòng nghiên cứu. Nghĩ tới khu biệt thự xa hoa lộng lẫy ở bên ngoài, cô chỉ cảm thấy chướng mắt vô cùng.

Thần sắc Ứng Hàn Thời vẫn hết sức bình tĩnh, không để lộ vui buồn. Nhưng Cẩn Tri biết, anh đã thật sự tức giận.

“Thi thể của Mục Nham được bảo quản đông lạnh ở một nơi nào đó trong ngôi biệt thự.” Phó Tông Tư nói: “Đã đến lúc phải đi rồi. Nếu còn chậm trễ, e rằng các vị cũng sẽ rơi vào tình cảnh như anh ta”.

“Khoan đã!” Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Người phụ nữ vừa rồi là ai vậy?”.

“Tôi không rõ.” Phó Tông Tư đáp.

“Chắc chắn anh quen cô ta.” Cẩn Tri tiếp lời.

Phó Tông Tư lắc đầu: “Không, tôi không biết cô ta, chỉ từng gặp vài lần thôi”.

“Anh gặp ở đâu?” Cẩn Tri hỏi.

“Tôi từng nhìn thấy cô ta vài lần ở nhà họ Thẩm. Lần nào cô ta cũng đột nhiên xuất hiện rồi lại biến mất giống như hôm nay.”

Trực giác báo cho Cẩn Tri biết, Phó Tông Tư còn giấu giếm điều gì đó, nhưng bây giờ không phải lúc truy vấn.

Ứng Hàn Thời nhẹ nhàng hỏi: “Cô ấy có thể xuyên qua không gian hay sao?”.

“Tôi cho là vậy. Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không ra nguyên nhân, bởi tôi không thể đuổi theo cô ta.” Phó Tông Tư đáp.

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đột nhiên ngẩng đầu về phía cầu thang. Trên mặt đất vang lên tiếng bước chân. Phó Tông Tư biến sắc mặt, ngẫm nghĩ rồi hạ giọng: “Nhất định là họ đang đến đây. Các vị mau quay về trong lồng sắt. Xin hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ tìm cách cứu các vị”.

Nào ngờ, cả bốn ngươi đều bất động. Sắc mặt Lâm Tiệp càng trở nên lạnh lẽo, cô ta cúi xuống, rút khẩu súng từ đôi boot ra. Đó là một khẩu súng dài và mỏng, màu trắng bạc, thảo nào không ai phát hiện ra cô ta giấu trong chiếc giày.

“Cảm ơn anh. Phần còn lại là việc của chúng tôi.” Lâm Tiệp nói.

Trang Xung vỗ vai Phó Tông Tư: “Chúng ta hãy đứng tránh ra xa một chút”.

Cẩn Tri nói giọng hoà nhã với anh ta: “Anh đừng lo. Chúng tôi sẽ giải quyết nhanh thôi”.

Phó Tông Tư tỏ ra nghi hoặc nhưng cũng không có phản ứng. Ứng Hàn Thời tiến lên phía trước mọi người, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu chờ đợi. Một lúc sau, Thẩm Gia Minh và bảy tám người đàn ông cao to cầm súng đi xuống cầu thang.

Hắn liếc qua mọi người, ánh mắt dừng lại ở Phó Tông Tư: “Anh giỏi thật đấy, suýt nữa chúng tôi đã bị anh lừa. Bây giờ, tôi rất muốn biết, anh trà trộn vào nhà tôi với mục đích gì?”.

Phó Tông Tư nghiêm mặt không trả lời.

Thẩm Gia Minh quay sang Ứng Hàn Thời: “Chắc Phó Tông Tư đã tiết lộ với các anh có một người ngoài hành tinh đã toi mạng ở đây. Vậy thì tôi khỏi cần nhiều lời, các anh mau giao con chip ra đây, bằng không chúng tôi sẽ nổ súng. Tôi biết thân thủ của anh rất nhanh. Nhưng dù nhanh đến mấy cũng chẳng thể bằng viên đạn này”.

Hắn vừa dứt lời, đám vệ sĩ liền giơ súng, nhằm thẳng vào Ứng Hàn Thời.

“Anh đã bắn chết người Ai Thổ bằng cách này sao?” Giọng đàn ông trầm tĩnh vang lên.

Thẩm Gia Minh ngẩng đầu. Vào thời khắc chạm mắt Ứng Hàn Thời, tay hắn bất giác run rẩy. Giây tiếp theo, Ứng Hàn Thời gật đầu: “Vậy thì anh cứ thử thêm lần nữa đi!”.

Tất cả mọi người đều bất động, chỉ duy nhất Ứng Hàn Thời chầm chậm đi về phía đám Thẩm Gia Minh. Trong đầu hắn đột nhiên nghĩ tới một người đàn ông khác, đó là Mục Nham.

Rõ ràng diện mạo và khí chất của hai người đó khác nhau hoàn toàn. Mục Nham không tuấn tú bằng Ứng Hàn Thời, cũng chẳng tỏa ra vẻ bức người như anh, nhưng cả hai đều có đôi mắt trong trẻo và yên tĩnh y hệt nhau.

Thẩm Gia Minh nhớ tới câu hỏi của Mục Nham: “Tôi và anh tuy không cùng chủng tộc, nhưng nếu con chip của tôi có thể giúp nhiều người được hạnh phúc, vậy thì trông cậy cả vào anh.” Anh ta còn nói: “Gia Minh, linh hồn thật sự của người Ai Thổ là bất tử. Anh đừng tiếp tục phạm sai lầm nữa…”.

Trong lúc thất thần, Thẩm Gia Minh chợt phát hiện người ở phía đối diện đã biến mất. Tiếp theo là tiếng kêu đau đớn của đám vệ sĩ và tiếng những khẩu súng rơi lộp bộp xuống đất. Hắn giật mình, còn chưa kịp phản ứng, một hình bóng màu trắng đã vụt đến trước mặt. Một lần nữa, hắn lại nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng đó trong quầng sáng mông lung.

Thẩm Gia Minh kêu “a” một tiếng, cả người đã bị Ứng Hàn Thời nhấc bổng lên cao. Hắn sợ đến mức run lẩy bẩy, chỉ thấy trời đất quay cuồng. Hắn bị ném xuống đất, toàn thân đau đớn vô cùng. Hắn ngẩng đầu, nhìn Ứng Hàn Thời chậm rãi tiến lại gần. Tuy nhiên, hắn không còn sức lực để bỏ chạy, chỉ có thể kinh hoàng mở to mắt nhìn đối phương đang chầm

chậm tiến lại gần, cúi đầu nói: “Mục Nham trải qua một chuyến đi dài vượt cả vạn năm ánh sáng, đến đây với tấm lòng chân thành, vậy mà các người lại sát hại anh ấy. Tuy không cùng chủng tộc với Mục Nham nhưng tôi cũng không thể tha thứ cho tội ác của các người”.

Thấy súng cũng không thể đả thương Ứng Hàn Thời, đám thuộc hạ đều bị đánh gục, Thẩm Gia Minh vừa sợ hãi vừa hối hận. Hắn ôm chân anh, khóc lóc van xin: “Tôi sai rồi! Xin hãy tha cho tôi! Thật ra, sau khi giết Mục Nham, tôi cũng rất hối hận. Tôi luôn cảm thấy day dứt khôn nguôi. Chúng tôi có lỗi với anh ta… Nhưng dẫu sao, người chết cũng không thể sống lại… Tôi sẽ lập tức giao con chip cho các anh. Tôi sẽ dẫn anh đi lấy ngay bây giờ…”.

Ứng Hàn Thời không phản ứng. Sau lưng anh, Lâm Tiệp xoay xoay khẩu súng trên tay, tựa như có thể lấy mạng đối phương bất cứ lúc nào, còn ánh mắt Trang Xung lộ vẻ khinh bỉ.

Cẩn Tri nhìn Ứng Hàn Thời. Dưới ánh đèn, bóng lưng anh toát ra một vẻ lạnh lẽo đáng sợ.

Chứng kiến cảnh con trai thất bại thảm hại trên màn hình giám sát, Thẩm Viễn Khiêm biết mọi việc không ổn, lập tức ấn nút ở hệ thống thông tin trên bàn. Một vệ sĩ đi vào: “Ông chủ!”.

“Trong khu biệt thự còn bao nhiêu người?”

“Vừa rồi, cậu chủ dẫn theo tám người, chúng tôi còn hơn ba mươi người nữa.”

“Anh hãy lập tức cử hai mươi người đến phòng nghiên cứu bên bờ hồ cứu cậu chủ. Những người còn lại đi theo tôi. Mau chuẩn bị ô tô, tôi phải rời khỏi nơi này ngay.”

“Vâng ạ!”

Vệ sĩ vừa định rời đi, Thẩm Viễn Khiêm lại mở miệng: “Khoan đã! Thằng bắt Gia Minh thân thủ rất tốt. Bảo người của anh đừng lại gần, nhả đạn từ xa là được”.

“Tôi đã rõ!”

Sau khi vệ sĩ đi ra ngoài, Thẩm Viễn Khiêm đứng dậy. Căn phòng bí mật này nằm trong thư phòng của ông ta, trên tường ngoài màn hình giám sát còn có rất nhiều bức tranh quý hiếm của các danh họa và một dãy két bảo hiểm.

Thẩm Viễn Khiêm không lấy vàng bạc châu báu, vì biết người ngoài hành tinh chẳng có hứng thú với thứ này. Ông ta ngồi xuống trước một két bảo hiểm, nhập mật mã, ấn dấu vân tay, sau đó ghé mắt để quét đồng tử. Cuối cùng, cửa két bảo hiểm cũng mở ra.

Thẩm Viễn Khiêm lôi ra một chiếc hộp gỗ màu đen, cẩn thận mở nắp. Bên trong là một con chíp trong suốt, toả sáng lung linh. Ông ta nhếch miệng, cầm chiếc hộp đứng lên. Vừa quay người, ông ta liền đờ ra trong giây lát. Bởi vì sau lưng ông ta xuất hiện một bóng hình từ bao giờ.

Thẩm Viễn Khiêm không tin vào mắt mình. Cửa căn phòng đóng chặt, nếu không được ông ta khởi động thì chẳng ai có thể vào từ bên ngoài, mà vừa rồi, ông ta cũng đâu có nghe thấy tiếng động.

Vậy mà vào thời khắc này, trong phòng đột nhiên xuất hiện một người đang đứng ngay trước mặt ông ta. Đó là một người phụ nữ có thân hình mảnh mai, mặc áo choàng đen và đeo mạng che mặt, chỉ để hở đôi mắt.

Thẩm Viễn Khiêm còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã tiến lên một bước, giằng lấy chiếc hộp trên tay ông ta. Ông ta lập tức bừng tỉnh. Người phụ nữ quay người bỏ chạy nhưng Thẩm Viễn Khiêm đã kịp tóm lấy vai xoay người cô ta lại.

Người phụ nữ chẳng có mấy sức lực nên không thể thoát thân. Tuy nhiên, cô ta vẫn ôm chặt chiếc hộp trong lòng. Thẩm Viễn Khiêm liền bóp cổ tay đối phương, bàn tay còn lại đấm mạnh vào bụng cô ta. Cô ta "hự" một tiếng đầy đau đớn, lấy hết sức bình sinh vùng vẫy, lập tức thoát khỏi sự khống chế của ông ta.

Thẩm Viễn Khiêm giơ tay định bắt lấy. Cô gái đột nhiên quay đầu, nhìn ông ta bằng ánh mắt đầy căm phẫn. Trước khi ông ta chạm vào áo, cả người cô ta đột nhiên toả ra một thứ ánh sáng bàng bạc, khiến ông ta loá mắt trong giây lát. Đến khi ông ta kịp định thần, tia sáng đó đã nhanh chóng tan biến, người phụ nữ cùng con chip đột nhiên biến mất. Thẩm Viễn Khiêm ngây ra hồi lâu, cuối cùng ngồi phịch xuống sofa.

Thẩm Gia Minh bị trói chặt chân tay rồi lại bị đẩy xuống đất.

"Ngài chỉ huy, chúng ta xử lý tên này thế nào đây?" Lâm Tiệp hỏi.

"Một khi pháp luật ở Trái đất không thể trừng trị anh ta vì tội giết người, vậy thì tôi sẽ ném anh ta lên một trạm không gian bỏ hoang, lưu đày chung thân ở đó." Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri gật đầu tán thành, biện pháp trừng phạt này tương đối hợp lý. Thẩm Gia Minh khiếp đảm, luôn miệng cầu xin nhưng chẳng ai để ý đến hắn. Phó Tông Tư từ đầu đến cuối đứng sau mọi người, không thốt một lời. Lâm Tiệp đột nhiên đi tới, chẳng nói chẳng rằng túm lấy cánh tay anh ta, định trói lại.

"Cô làm gì vậy?" Phó Tông Tư biến sắc mặt, ra sức giãy giụa nhưng đâu phải là đối thủ của Lâm Tiệp. Cô ta đá mạnh vào đầu gối, khiến anh ta khuỵ xuống.

"Khi nào anh giải thích rõ ràng, chúng tôi sẽ tha cho anh." Lâm Tiệp cất giọng lạnh lùng.

Ứng Hàn Thời lặng lẽ nhìn Lâm Tiệp, không hề mở miệng ngăn cản. Phó Tông Tư miễn cưỡng đứng lên, gật đầu: “Được thôi, tôi sẽ giải thích với các vị. Nhưng bây giờ, quan trọng là đi lấy con chip, chúng ta không nhanh chỉ e Thẩm Viễn Khiêm sẽ mang con chip bỏ trốn mất”.

“Chúng ta mau lên trên đi.” Ứng Hàn Thời nói. Anh dẫn Cẩn Tri đi đầu, Lâm Tiệp lôi Thẩm Gia Minh còn Trang Xung canh chừng Phó Tông Tư. Cả nhóm đi lên cầu thang chật hẹp.

Xung quang tối mờ mờ, Cẩn Tri đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nói với Ứng Hàn Thời: “Em nhìn thấy người phụ nữ đó nhảy qua mấy điểm trong thành phố. Cô ấy từ nơi này rời đi, mỗi lần nhảy đều toả ra ánh sáng bạc.”

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Đợi giải quyết xong vụ này, chúng ta sẽ đi tìm cô ấy, tất cả sẽ được phơi bày ngay thôi”.

Họ nói rất khẽ nhưng do cầu thang chật hẹp nên những người khác đều nghe thấy. Phó Tông Tư lên tiếng: “Cô ta thoắt ẩn thoắt hiện, các vị định tìm kiểu gì?”.

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đưa mắt nhìn nhau. Người phụ nữ có khả năng di chuyển từ không gian này sang không gian khác, nhưng Cẩn Tri lại nhìn thấy được cảnh tượng đó. Não bộ của cô hiện lên từng hình ảnh vừa rồi; những toà nhà cao tầng, ngã rẽ vắng lặng, người phụ nữ áo đen vụt qua như bóng ma, chỉ để lại tia sáng bàng bạc. Thành phố tuy rộng lớn nhưng một khi có thể nhìn thấy những nơi cô gái xuất hiện thì việc tìm ra tung tích cô ta chắc không đến nỗi khó khăn.

Hiện tại, trong lòng Cẩn Tri vẫn đè nặng một tảng đá lớn. Dù đã suy nghĩ thoáng hơn nhưng bóng đen vẫn còn đó, cô cố gắng không bận tâm, không để nó ảnh hưởng đến bản thân và người đàn ông bên cạnh.

Đang trong lúc thất thần, Cẩn Tri chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của Ứng Hàn Thời: “Đưa tay cho anh”.

Cẩn Tri đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, liền bị anh nắm chặt. Như nhìn thấu tâm tư của cô, anh nói: “Dù gặp bất cứ khó khăn trở ngại nào, chúng ta cũng đừng buông tay… đừng rời xa nhau”.

Lúc này, họ đã lên đến mặt đất trước những người còn lại. Cẩn Tri nở nụ cười tinh nghịch: “Vâng! Hay là anh tìm sợi dây buộc chặt hai tay chúng ta vào nhau đi”.

Ứng Hàn Thời dùng sức kéo cô sát vào người mình. Anh cúi xuống, ôm thắt lưng cô: “Em đừng cười vào tâm ý của anh thế chứ!”.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, anh liền buông người cô ra. Cẩn Tri ngước nhìn anh, cảm giác quyến luyến trong lòng ngày càng đậm sâu. Lâm Tiệp và mọi người đã lên nhà kho. Xung quanh tựa như vẫn bình thường. Trang Xung bất chợt mở miệng: “Đánh boss nhỏ xong lại đánh boss lớn, rồi đi lấy con chip là chúng ta có thể kết thúc công việc ở đây, Tiểu John ở bên kia chắc đang sốt ruột chết đi được”.

Lâm Tiệp cười cười. Thấy Thẩm Gia Minh lấm la lấm lét ngó nghiêng, cô ta lại đạp hắn một phát, khiến hắn ta la oai oái, không dám động đậy. Chứng kiến cảnh tượng này, Ứng Hàn Thời khẽ gọi: “Thượng tá Lâm!”.

Sắc mặt Lâm Tiệp trở nên nghiêm nghị. Cô ta đi đến bên cửa sổ nhà kho, vén rèm quan sát bên ngoài, lập tức phát hiện một đám vệ sĩ áo đen cách đó mấy chục mét. Chúng đang giơ súng nhắm thẳng về bên này.

Lâm Tiệp báo cáo: “Phía trước nhà kho có mười người, bên trái sáu người, bên phải bốn người.” Cô ta buông rèm, “hừ” một tiếng: “Bọn này đúng là không biết tự lượng sức mình”.

“Tất cả ra sau lưng tôi.” Ứng Hàn Thời nói: “Thượng tá Lâm hãy phối hợp tác chiến ở phía sau”.

“Rõ!”

Cẩn Tri, Trang Xung và Phó Tông Tư đi ra sau Ứng Hàn Thời. Thẩm Gia Minh bị ném vào một góc. Hắn tỏ ra hoảng sợ nhưng chẳng ai để ý.

Ứng Hàn Thời giơ một tay bế ngang lưng Cẩn Tri lên. Cô lên cúi xuống nhìn anh.

“Em hãy nhắm mắt lại. Lát nữa sẽ chói lắm đấy!” Anh nói.

Phát hiện vũ khí ánh sáng trắng bạc hình trăng lưỡi liềm đã ẩn hiện trong tay anh, cô nói: “Không sao, em không bị chói mắt đâu. Em thích vũ khí của anh”.

Đây là lời thật lòng, chỉ là cô chưa từng thổ lộ với Ứng Hàn Thời thôi, khiến anh hơi ngẩn người. Anh cụp mi, đôi tai thú và chiếc đuôi đồng thời lộ ra ngoài. Phó Tông Tư và Thẩm Gia Minh há hốc miệng kinh ngạc.

Vũ khí ánh sáng trong tay anh ngày càng lan rộng. Cẩn Tri nhìn chăm chú. Nếu Tiêu Khung Diễn mà có mặt ở đây, thế nào anh ta cũng “chậc chậc” cảm thán: “Được người phụ nữ mình yêu tán thưởng nên ngài sĩ quan chỉ huy chuẩn bị tung tuyệt chiêu rồi đây!”. Trên thực tế, đối phó với hai chục con người bình thường này, Ứng Hàn Thời đâu cần dùng đến tuyệt chiêu.

Đúng lúc này, mặt đất ầm ầm rung chuyển. Ứng Hàn Thời liền thu vũ khí về, đồng thời ôm chặt Cẩn Tri. Cơn địa chấn ngày càng kịch liệt, cả căn phòng lắc lư dữ dội như sắp sụp đổ đến nơi. Bên ngoài cửa sổ cũng vang lên tiếng la hét và tiếng bước chân rầm rập: “Động đất! Động đất rồi! Mau chạy thôi!”.

Động đất ư? Thành phố Giang nằm sâu trong nội địa, bất kể ở không gian kia hay không gian này, trong lịch sử chưa từng xảy ra động đất. Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc và nghi hoặc, nhưng họ không có thời gian nghĩ nhiều, bởi nhà kho đã có dấu hiệu sụp đổ, mấy thanh xà gỗ rơi ngay phía trước bọn họ. Ứng Hàn Thời ấn đầu Cẩn Tri vào ngực mình rồi lao vút ra cửa. Những người khác cũng phản ứng rất nhanh, Phó Tông Tư và Trang Xung liền chạy theo, còn Lâm Tiệp xốc Thẩm Gia Minh, nhảy ra ngoài.

Khi sáu người chạy ra bãi cỏ bên ngoài khu nhà, cơn địa chấn đã giảm nhẹ. Lúc này đã là nửa đêm, dưới bầu trời lấp lánh ánh sao, cả khu biệt thự đã trở nên hỗn loạn. Không chỉ nhà kho phía sau bọn họ rung chuyển mà cả các ngôi biệt thự khác cũng lung lay. Từng hàng cột đá trước mỗi ngôi biệt thự sụp đổ.

Nhiều người vừa chạy thục mạng vừa hét lớn: “Động đất!”. Chẳng ai chú ý đến bọn họ.

“Chúng ta cũng mau đi thôi!” Thẩm Gia Minh cất giọng sốt ruột.

Lâm Tiệp và Trang Xung quay sang Ứng Hàn Thời, phát hiện anh đang nhìn chăm chú mặt hồ nước cách đó không xa.

“Cơn địa chấn không phải xuất phát từ dưới lòng đất mà từ bản thân những ngôi nhà.” Ứng Hàn Thời nói giọng trầm tĩnh.

Mọi người liền hiểu ý anh. Nếu là động đất thật sự, tại sao hồ nước không có lấy một gợn sóng? Hơn nữa, bãi cỏ dưới chân họ cũng chẳng có động tĩnh.

Cẩn Tri đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt bỗng trở nên lạnh băng. “Hàn Thời!” Cô nói: “Sắp xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ”.

Mọi người đều giật mình. Cẩn Tri nhìn sâu vào mắt Ứng Hàn Thời, nói rành rọt từng từ một: “Người ngoài hành tinh tên Mục Nham đó không

thật sự qua đời. Anh ta luôn ở đây, chờ đợi cơ hội trả thù".

Cô vừa dứt lời, Thẩm Gia Minh liền cất cao giọng: "Cô nói gì thế? Không thể nào! Anh ta đã tắt thở, thi thể bị đông lạnh dưới lòng đất. Làm sao anh ta có thể sống lại mà trả thù cơ chứ?".

Mọi người đều im lặng.

Trang Xung đột nhiên hỏi nhỏ: "Mọi người không phát hiện ở đây thiếu mất thứ gì hay sao?".

Chương 65

Cơn địa chấn đã hoàn toàn dừng lại. Ngọn gió đêm mát lạnh thổi qua bãi cỏ, trước nhà kho xuất hiện mấy cái hố nông.

Thẩm Gia Minh nhìn chằm chằm xuống đất. Cảm thấy có điều gì đó bất thường nhưng nhất thời nghĩ không ra, hắn bèn mở miệng hỏi: “Thiếu thứ gì cơ?”.

“Cột đá!” Ứng Hàn Thời, Cẩn Tri và Lâm Tiệp đồng thanh đáp.

Thẩm Gia Minh đưa mắt về phía mấy cái hố nông. Đó chính là vị trí chôn cột đá, nhưng bây giờ, chúng biến đâu mất rồi?

Mỗi cột đá đều cao ngang đầu người, rất nặng và chắc chắn, nhiều người hợp lực may ra mới có thể dịch chuyển. Cẩn Tri quan sát xung quanh, phát hiện dưới bãi cỏ có nhiều hố nông tương tự. Trước cửa mấy ngôi biệt thự cũng trống không, cột đá chẳng hiểu biến đi đâu mất. Lẽ nào chúng mọc chân, biết đi hay sao?

Thẩm Viễn Khiêm ngồi lên một chiếc xe hơi, tài xế lập tức phóng về phía cổng khu biệt thự.

“Ông chủ, hình như có động đất!” Người tài xế giật mình thon thót.

“Mặc kệ, cứ lái đi!” Thẩm Viễn Khiêm ra lệnh.

Ô tô tiếp tục lao đi vun vút. Đúng lúc này, Thẩm Viễn Khiêm nhìn thấy một bóng hình cao gầy, mặc áo sơ mi trắng, quần đen chạy ở phía trước. Ông ta bất giác lạnh toát sống lưng. Không thể nào, rõ ràng thằng đó đã chết rồi.

Lăn lộn trên thương trường bao năm qua, có thể tồn tại được tới giờ, Thẩm Viễn Khiêm đương nhiên là người thâm hiểm, tàn nhẫn, bụng dạ thâm sâu. Tuy nhiên, trong tâm tư ông ta cũng tồn tại một con người và sự việc mà ông ta không muốn nhớ tới, ví dụ như Mục Nham.

Đôi mắt của người ngoài hành tinh lương thiện đó lúc lâm chung vô cùng trong trẻo, chứa đựng sự thương hại và bình tĩnh, tựa như có sức mạnh xuyên qua trái tim con người, khiến họ không thể nhìn thẳng.

Trong lúc Thẩm Viễn Khiêm thất thần, người tài xế đột nhiên kêu "a" lên một tiếng. Ô tô phanh gấp, khiến ông ta đập người vào thành ghế phía trước. Khi ngẩng đầu lên, ông ta đờ người ra trong giây lát. Bởi phía trước xuất hiện một hàng người đều có thân hình cao gầy, mái tóc ngắn gọn gàng và gương mặt giống hệt nhau, đều là diện mạo của tên đó.

Toàn thân Thẩm Viễn Khiêm đổ mồ hôi lạnh. Ông ta nhanh chóng phát hiện ra điểm khác biệt. Trong trí nhớ của ông ta, Mục Nham luôn tươi cười, vẻ mặt lúc nào cũng ôn hoà và thân thiện. Mười mấy người đàn ông ở phía trước tuy có diện mạo tương tự nhưng sắc mặt hơi nhợt nhạt, ánh mắt đờ đẫn. Họ đứng thẳng người, hai tay buông thõng bên mình. Trông họ giống một đám cương thi (*).

(*) *Cương thi: Xác chết biết đi*

"Chúng ta gặp… gặp ma rồi…", người tài xế lắp bắp: "Ông chủ… có thấy họ giống hệt nhau không?".

Thẩm Viễn Khiêm cố gắng trấn tĩnh: "Cứ đâm vào chúng đi!". Đáng tiếc, người tài xế sợ đến mức hồn bay phách tán, lập cập mở cửa, lao xuống xe chạy mất. Nào ngờ người tài xế vừa chạy được một đoạn, phía trước lại xuất hiện một người đàn ông tương tự. Người đó lạnh lùng túm lấy anh ta quăng mạnh vào thân cây. Tài xế rơi xuống đất, nằm bất động, không rõ còn sống hay đã chết.

Thẩm Viễn Khiêm lập tức nhoài người lên vị trí tài xế nhưng không còn kịp nữa. Một người liền giơ tay túm lấy ông ta, lôi ra khỏi xe, ném xuống đất. Bọn họ nhanh chóng vây quanh. Thẩm Viễn Khiêm muốn chạy trốn nhưng không còn đường thoát thân. Cuối cùng, ông ta hết chịu nổi, hét lớn tiếng: “Các người là ai hả?”.

Đám người kia dừng bước, đổ dồn mọi con mắt vào ông ta, đồng thanh đáp: “Chúng tôi là Mục Nham”.

Thẩm Viễn Khiêm vừa tức giận vừa sợ hãi: “Làm sao chúng mày có thể là Mục Nham được? Thằng đó đã…”.

Ánh mắt bọn họ tràn ngập nỗi bi thương, trông rất giống một người: “Chúng tôi là Mục Nham, Mục Nham là chúng tôi. Chúng tôi đã mai phục ở đây ba năm. Chúng tôi nghe thấy rồi, là bố con ông đã giết anh ấy”.

Thẩm Viễn Khiêm hoàn toàn suy sụp. Đối phương tiến lại gần, ông ta chỉ nhìn thấy đầu người di chuyển, che khuất mọi tầm nhìn. Tiếp theo, nơi đó vang lên tiếng đấm đá thình thịch và tiếng la hét thê thảm của Thẩm Viễn Khiêm. Thanh âm của ông ta ngày càng nhỏ dần, nhỏ dần… cuối cùng tắt hẳn.

Khi gần đến nơi, nhóm của Cẩn Tri chỉ thấy một đám người xúm lại một chỗ. Bọn họ có diện mạo như đúc ra từ một khuôn mẫu. Mọi người đều giật mình. Thẩm Gia Minh mặt cắt không còn hột máu: “Đó là xe của bố tôi. Chúng… chúng…”.

Phó Tông Tư há hốc miệng. “Mục Nham…”, anh ta cất giọng run run, “Đó là Mục Nham…”.

Trong đầu Cẩn Tri cũng vụt qua ý nghĩ tương tự. Chợt nhớ đến “người Đá” mà Ứng Hàn Thời từng đề cập, cô càng khẳng định suy đoán của mình. Thế là cô quay sang hỏi anh: “Bọn họ là người Đá phải không?”.

Ứng Hàn Thời nhíu mày. Vừa rồi, anh có nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thẩm Viễn Khiêm và bọn họ. Lắng nghe hơi thở, anh biết ông ta đã chết.

“Người Đá không hiếm.” Anh đáp. “Nhưng anh chưa từng gặp cũng chưa từng nghe nói có nhiều người giống nhau đến thế!”

Ngay cả Ứng Hàn Thời cũng không biết ư? Cẩn Tri bất giác đổ mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, phía bên kia vang lên những âm thanh hỗn loạn. Vệ sĩ và người làm thuê trong khu biệt thự đang ra sức chạy trốn. Có mấy “Mục Nham” đuổi theo, bọn họ nhanh bị đánh ngất hoặc bị quăng vào thân cây. Sau đó, đám “Mục Nham” liền kéo bọn họ tập trung lại, xếp ngay hàng thẳng lối trên bãi cỏ.

Thấy những người bị hại còn có cả ông già đầu hai thứ tóc yếu ớt, trong lòng Cẩn Tri dấy lên nỗi bất an mãnh liệt.

Ứng Hàn Thời khẽ nhíu mày, chắp hai tay sau lưng, đồng thời nghiêm giọng: “Mau dừng tay!”.

Giọng anh vang vang, khiến đám “Mục Nham” liền dừng động tác theo phản xạ. Sau đó, bọn họ quay đầu về bên này rồi đột nhiên chạy về phía Ứng Hàn Thời. Bọn họ có hơn một trăm người, tạo thành thế trận hoành tráng, trong khi nhóm Cẩn Tri chỉ có sáu người. Ứng Hàn Thời đứng đầu tiên, tất cả đều bất động.

Còn cách hơn chục mét, đám “Mục Nham” liền dừng bước. Sau đó, một người tiến lên phía trước. Anh ta trông cũng giống hệt số còn lại, gương mặt không có bất cứ biểu cảm nào. Tuy nhiên, dáng vẻ của anh ta không còn cứng đờ như lúc ban đầu mà thay vào đó là nét trầm tĩnh của một con người bình thường.

“Anh là người Diệu Nhật phải không?” Anh ta hỏi.

“Đúng vậy!” Ứng Hàn Thời đáp.

Người đó mỉm cười: “Chúng tôi đến từ nền văn minh Ai Thổ phát triển hơn các anh. Khi chiếc phi thuyền đầu tiên của người Diệu Nhật đi vào vũ trụ, chủng tộc chúng tôi đã thám hiểm hết dải Ngân hà, tiến hoá thành sinh mệnh bất lão, bất tử.” Ngừng vài giây, ánh mắt anh ta trở nên sắc bén: “Người Diệu Nhật đừng nhúng tay ngăn cản cuộc trả thù của chúng tôi. Chuyện này không liên quan đến các anh”.

“Các anh thuộc chủng tộc nào?” Ứng Hàn Thời hỏi.

“Chúng tôi là người Phân tử.” Người đó đáp.

Cẩn Tri sửng sốt, “Người Phân tử ư?”.

Lại có một người tách khỏi đám đông phía đối diện. Anh ta nở nụ cười nhạt: “Giống mỗi phiến lá trên cànhh cây rậm rạp hay mỗi ngôi sao trong dải Ngân hà, mỗi người chúng tôi là một phân tử cấu tạo thành một sinh mệnh. Tuổi thọ của chúng tôi lâu dài như nham thạch và sao trời. Mục Nham là bộ não của chúng tôi. Lúc anh ấy còn sống, chúng tôi nghe theo mệnh lệnh của anhh ấy, biến thành đá, chìm vào giấc ngủ sâu trên đỉnh núi. Khi anh ấy chết, chúng tôi bị mất đi người thống trị nên buộc phải tỉnh dậy. Người Phân tử chúng tôi đến đây vì mục đích trả thù”.

Cẩn Tri chợt nhận ra chi tiết khác thường. Lúc cô mới nhìn thấy người Phân tử, vẻ mặt và cử chỉ của họ cứng đờ, đúng là mang lại cảm giác từ tảng đá biến thành. Vậy mà chỉ sau vài phút, họ đã linh hoạt và sinh động hơn nhiều. Biểu cảm, tư duy và ngôn ngữ của họ cũng phong phú hơn. Não bộ của cô vụt qua một ý nghĩ khó tin: Lẽ nào họ đã “tiến hoá” trong khoảng thời gian ngắn như vậy?

Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Bố con họ Thẩm là kẻ đầu sỏ gây ra tội ác, có thể giao cho các anh xử lý. Những người khác vô tội, các anh hãy tha cho họ”.

Người Phân tử đứng trên cùng quả nhiên lắc đầu: “Không được! Mục Nham chết trong tay người Trái đất nên bọn họ đã trở thành kẻ thù của chủng tộc chúng tôi. Trừ khi chúng tôi chết hết, bằng không, cuộc trả thù sẽ không bao giờ chấm dứt”.

Trang Xung, Lâm Tiệp giật mình. Cẩn Tri đột nhiên mở miệng: “Lẽ nào các anh cho rằng Mục Nham muốn thấy cảnh tượng này hay sao?”.

Giọng cô lanh lảnh, thu hút sự chú ý của đám người Phân tử. Bọn họ đều đổ dồn ánh mắt về phía cô. Cẩn Tri bình thản nhìn đối phương.

“Không, Mục Nham sẽ không thấy gì cả.” Đám người Phân tử đồng thanh đáp.

Sau đó, người đứng đầu lại quay sang Ứng Hàn Thời: “Người Diệu Nhật mau tránh ra! Đừng có cản đường chúng tôi. Chúng tôi từng ở một nền văn minh cao hơn các anh, bây giờ cũng thế thôi. Khả năng chiến đấu của anh quả thực xuất sắc, có thể dễ dàng đánh bại mỗi cá nhân trong chúng tôi. Tuy nhiên, anh không có cách nào ngăn cản tất cả chúng tôi cùng tiến lên đâu. Sức mạnh của sự tiến hoá là không thể kháng cự”.

Bốn bề im lặng như tờ. Hơn một trăm người Phân tử giống những pho tượng đá im lìm trên bãi cỏ. Cẩn Tri và mọi người đều quay sang Ứng Hàn Thời. Bọn họ đến đây chỉ với mục đích tìm con chip, đâu ngờ lại gặp nhiều người ngoài hành tinh như vậy. Tình hình bỗng trở nên căng thẳng, liệu họ có thể đánh lại người Phân tử hay không?

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, cất giọng bình thản: “Xin thứ lỗi, người Diệu Nhật không thể nghe theo”.

Trang Xung thở dài một tiếng. Lâm Tiệp để lộ ánh mắt tự hào, còn Phó Tông Tư và Thẩm Gia Minh thì trợn mắt.

Cẩn Tri đã đoán trước được câu trả lời của anh. Dù có chút lo lắng nhưng cô chỉ nói: “Anh hãy cẩn thận”.

“Ừ!”

Đám người Phân tử đưa mắt nhìn nhau rồi tản ra hai bên, bao vây Ứng Hàn Thời. Dù chẳng ai lên tiếng nhưng họ phối hợp hết sức ăn ý.

“Mọi người tách ra!” Ứng Hàn Thời nói.

Tốc độ di chuyển của người Phân tử tuy không thể bằng Ứng Hàn Thời nhưng vẫn nhanh hơn người bình thường. Hai người Phân tử phía trên cùng lao vào Ứng Hàn Thời. Anh nhẹ nhàng nhún chân, bật lên cao mấy mét, bàn tay loé lên vũ khí ánh sáng.

Đây là một cuộc chiến đấu thầm lặng nhưng rất kịch liệt. Đám người Phân tử ra tay hiểm độc, bất chấp nguy hiểm, quyết không lùi bước. Ứng Hàn Thời bị bọn họ bao vây. Hình bóng sáng trắng lao vun vút trong màn đêm đen, vũ khí ánh sáng như vầng trăng lưỡi liềm ẩn hiện giữa không trung.

Tuy không địch nổi vũ khí của Ứng Hàn Thời nhưng đám người Phân tử có lợi thế quân số quá đông, lại phối hợp quá ăn ý nên nhất thời hai bên bất phân thắng bại. Ứng Hàn Thời cũng không định lấy mạng bọn họ nên ra tay có chừng mực, sức sát thương chẳng đáng sợ như đối phó với quân nổi loạn.

Một lúc sau, ngày càng có nhiều người Phân tử ngã xuống. Thấy Ứng Hàn Thời đã nắm chắc phần thắng, Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Tiệp dõi theo bóng dáng anh, miệng lẩm bẩm: “Đã lâu lắm rồi mới được chứng kiến ngài chỉ huy ra tay… Lần trước là hồi ngài ấy cứu dân tự do ở cứ điểm quan trọng. Trong trận chiến, một mình ngài ấy đánh bại mười tên biến dị cấp S”.

Cẩn Tri vừa hướng ánh mắt về phía Ứng Hàn Thời vừa thì thầm: “Thế mà gần đây, anh ấy rất hay ra tay đấy!”.

Trang Xung cười: “Đúng rồi! Anh ấy giúp chúng ta đánh trí tuệ nhân tạo, đánh Hắc Long và người Nano của quân nổi loạn nữa”.

Lâm Tiệp cất giọng lạnh lùng: “Chỉ vì các người mà ngài ấy phải đối phó với lũ ruồi nhặng đó”.

Trang Xung và Cẩn Tri nhìn nhau, không đáp lời cô ta.

Một lúc sau, Trang Xung ghé sát tai Cẩn Tri, hỏi nhỏ: “Cô và anh ấy giảng hoà rồi à?”.

“Ừ! Tôi tạm thời không nghĩ đến chuyện đó nữa.”

“Thế thì tốt!” Trang Xung cười.

Đúng lúc này, một quầng sáng màu trắng tinh khiết lan toả trên không trung, chụp xuống đám người Phân tử. Cẩn Tri chẳng nhìn rõ bất cứ thứ gì bên trong. Đến lúc cô định thần, quầng sáng đã tan biến, người Phân tử nằm ngổn ngang trên bãi cỏ rộng lớn. Có tên vẫn còn tỉnh táo nhưng không thể động đậy, có tên thì bất tỉnh nhân sự. Ứng Hàn Thời chầm chậm từ trên không trung đáp xuống mặt đất. Có lẽ hao tốn sức lực trong cuộc chiến đấu vừa rồi nên gương mặt anh hơi ửng đỏ nhưng ánh mắt vẫn hết sức trầm tĩnh. Cẩn Tri không rời mắt khỏi anh. Tâm trạng thích một người đôi khi rất kỳ lạ. Rõ ràng anh hoàn toàn chiếm thế thượng phong, vậy mà bây giờ, thấy anh một mình đứng ở đó, cô vẫn thấy xót xa trong lòng.

Cẩn Tri mỉm cười với anh. Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người. Đây vốn là cuộc chiến đấu không mấy khó khăn, tâm trạng anh vẫn bình thản như những lần trước đó. Vậy mà vào thời khắc này, anh bắt gặp nụ cười dịu dàng và ánh mắt thương xót của cô.

Cẩn Tri thương xót anh ư? Ứng Hàn Thời cụp mi, lao vút đến bên cô. Anh nói với mọi người: “Các vị cứ chờ ở đây”, rồi bế thốc Cẩn Tri phóng về một hướng. Mặc dù anh chạy rất nhanh nhưng Cẩn Tri vẫn tìm được tư thế dễ chịu một cách thành thạo.

“Chúng ta đi đâu đây?” Cô hỏi.

“Lên núi.”

“Lên núi làm gì hả anh?” Cẩn Tri không hiểu.

“Trên núi có hàng ngàn hàng vạn cột đá.”

Cẩn Tri giật mình. Đúng thế, cột đá chôn trong nhà họ Thẩm chỉ là một phần rất nhỏ. Trên núi còn có vô số cột đá – hay nói cách khác – vô số Mục Nham, vô số người Phân tử. Cô ngẩng đầu, dõi mắt về phía dãy núi tối đen. Đã mười mấy phút trôi qua kể từ lúc đám người Phân tử thức tỉnh, không biết số cột đá ở trên núi thế nào rồi?

Chẳng hiểu có phải ảo giác hay không nhưng dường như cô nhìn thấy rất nhiều hình bóng đang di chuyển với tốc độ rất nhanh trên sườn núi phía xa xa. Bây giờ, mọi sự suy đoán và lo lắng cũng đã muộn. Hai người chỉ có thể qua bên đó xem có tìm ra cách giải quyết hay không.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến gần khu vực rừng núi. Ứng Hàn Thời bay vụt đi với tốc độ càng ngày càng nhanh, tới mức Cẩn Tri không còn thấy rõ cảnh vật xung quanh nữa.

Điều cô và anh lo lắng đã trở thành hiện thực. Chưa tới chân núi, họ đã nhìn thấy vô số hình bóng y hệt nhau đang từ trên núi chạy xuống. Trên đỉnh núi cũng nhấp nhô đầu người. Thậm chí, trên con đường quốc lộ nối thông với thành phố Giang cách đó không xa cũng thấp thoáng những bóng hình tương tự mỗi lúc một xa. Ứng Hàn Thời thả Cẩn Tri xuống đất. Hai người đứng trên bãi cỏ dưới chân núi. Chỉ vài phút sau, lại có hơn mười người Phân tử chạy ngang qua chỗ họ. Suy đoán của Cẩn Tri trước đó hoàn toàn chính xác. Những người Phân tử này không còn dáng vẻ đờ đẫn và cứng nhắc như lúc đầu, mà giờ đây trên gương mặt họ thấp thoáng nụ cười nhàn nhạt. Nhìn thấy Ứng Hàn Thời, họ đều tránh sang một bên, tựa hồ không muốn giao tranh với anh.

Sau bao năm chìm trong giấc ngủ say bây giờ thức tỉnh, người Phân tử dường như không nghừng tiến hoá, trở thành những cá thể độc lập. Ở đây có bao nhiêu ngọn núi, số lượng cột đá không đếm xuể nên sức chiến đấu của Ứng Hàn Thời mạnh đến mấy cũng không phải đối thủ của họ.

Đúng lúc này, một người Phân tử từ trên núi chạy xuống, vừa vặn chạm mặt Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri. Anh ta không hề hốt hoảng, chỉ mỉm cười nói: “Người Diệu Nhật, tôi đã nói rồi, anh không có cách nào ngăn cả tất cả chúng tôi đâu”.

Ứng Hàn Thời còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã chạy vụt đi, hoà vào đội ngũ của mình. Cẩn Tri có thể tưởng tượng, đám người Phân tử này mà tiến vào thành phố thì sẽ tạo ra sự hỗn loạn và kinh hoàng đến mức nào. Liệu họ có sát hại thêm nhiều người Trái đất nữa? Liệu cuối cùng, họ có chết trong sự phản công của người Trái đất hay không? Nhưng bây giờ, ai có thể ngăn cản họ?

“Làm thế nào bây giờ?” Cẩn Tri hỏi.

“Chúng ta đi tìm một người.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri nhíu mày, trong đầu vụt qua một số manh mối vụn vặt. Sau đó, cô ngước nhìn anh: “Đúng rồi, chúng ta mau đi tìm ông ấy, vì chính ông ấy giúp người Phân tử lọt vào nhà họ Thẩm”.

Có lẽ, bọn cô vẫn còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

Ebook Fun&FreeTrời vẫn chưa sáng hẳn, trên con đường nhỏ dưới chân núi xuất hiện một người đàn ông trung niên. Ông đi không nhanh không chậm, bước chân trầm ổn, hơi thở đều đều. Đi một mạch lên đỉnh núi, ông mới dừng lại. Sau đó, ông mở chai nước uống vài ngụm rồi dõi mắt xuống khu biệt thự và hồ nước ở dưới chân núi.

Bình thường vào thời điểm này, khu biệt thự chỉ có vài ngọn đèn mờ mờ, phần lớn mọi người đang chìm trong giấc ngủ. Nhưng hôm nay, nơi ấy đèn đóm sáng trưng, bóng người lố nhố, có vẻ như bầu không khí yên bình đã không còn.

Người đàn ông đặt tay lên cột đá bên cạnh, miệng lẩm bẩm: “Ngày này cuối cùng cũng đến rồi”.

Trầm ngâm một lúc, ông mới quay gót xuống núi. Nhưng ông nhanh chóng phát hiện ra tình hình bất thường. Rừng cột đá biến mất một nửa. Hơn nữa, không ngừng có người trông giống hết Mục Nham chạy qua chỗ ông. Ông liền túm tay một người khác, hỏi: “Các cậu đi đâu thế?”.

“Chu tiên sinh, chúng tôi đi trả thù đây.”

“Trả thù cần nhiều người như vậy sao?”

Người đó chỉ cười, cúi thấp xuống chào ông rồi chạy nhanh xuống núi.

Khi xuống đến khu dân cư nằm dưới chân núi, nỗi bất an trong lòng Lão Chu đã được chứng thực. Lúc này, trời đã tờ mờ sáng, trên đường có

mấy người dân bình thường nằm bất động. Trán họ chảy máu, đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu ớt, rõ ràng đã bị đánh ngất.

Lão Chu ngẩng đầu, bắt gặp một người Phân tử đang tấn công một ông già đi tập thể dục buổi sáng từ phía sau trong ngõ đối diện. Ông già không kịp đề phòng, chỉ "hự" một tiếng rồi gục ngã xuống đất. Người Phân tử lặng lẽ kéo ông già sang một bên cùng hai, ba nạn nhân khác.

Đằng sau người Phân tử là khu dân cư đông đúc. Lão Chu lờ mờ nghe thấy tiếng bước chân rầm rập, cũng không biết có bao nhiêu người vô tội sắp bị tấn công nữa.

Ông hoảng hốt lao đến, túm lấy vai người Phân tử đó: "Các cậu không thể làm vậy. Mục Nham! Tại sao cậu lại ra nông nỗi này?".

Người Phân tử ngoảnh đầu, nở nụ cười dịu dàng, trông càng giống Mục Nham trong ký ức của ông.

"Chu tiên sinh, tôi cũng hết cách rồi." Nói xong, anh ta quay gót chạy ra khỏi con ngõ nhỏ.

Lão Chu vội đuổi theo: "Không được! Các cậu phải dừng lại ngay!".

Người Phân tử vô cùng nhanh nhẹn, loáng một cái đã tới đầu ngõ. Đúng lúc này, một luồng sáng trắng từ con đường phía đối diện vụt đến nhanh như điện xẹt. Người Phân tử lập tức né sang một bên nhưng luồng sáng còn nhanh hơn anh ta. Một tiếng va đập lớn vang lên, người Phân tử bị thốc vào bờ tường. Có lẽ lực va chạm quá mạnh nên anh ta bất tỉnh nhân sự.

Lão Chu chỉ biết tròn mắt há hốc mồm. Khi quầng sáng tan biến, nơi đó xuất hiện một đôi nam nữ đang nhìn ông chăm chú. Ông nhớ đã từng gặp họ.

Cẩn Tri mở miệng trước tiên: “Giám đốc Chu! Việc người Phân tử tấn công cả thành phố, cuối cùng cả hai bên đều thiệt hại là dự tính ban đầu của ông hay sao?”.

“Không, tất nhiên không phải.” Lão Chu nhìn họ bằng ánh mắt sắc bén: “Cô cậu là ai?”.

“Tôi đến từ một tinh cầu khác Mục Nham.” Ứng Hàn Thời đáp.

Lão Chu hơi kinh ngạc. Nghĩ đến thân thủ kinh hồn của Ứng Hàn Thời vừa rồi, ông đã tin đến tám chín phần.

“Nhưng tôi cũng bảo vệ hoà bình như anh ấy”.

Lão Chu gật đầu. Hôm gặp ở cổng thư viện, ông đã chú ý đến người thanh niên này. Cậu ta có khí chất nho nhã, đặc biệt là đôi mắt trầm tĩnh, toát ra vẻ lương thiện và đáng tin cậy, y hệt Mục Nham.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Lão Chu hỏi: “Hung thủ giết Mục Nham có đúng là bố con họ Thẩm không?”.

Ứng Hàn Thời kể lại vắn tắt chuyện xảy ra đêm qua: “Chúng tôi trở thành mục tiêu thứ hai của bố con họ Thẩm. Hiện giờ Thẩm Viễn Khiêm đã chết, Thẩm Gia Minh cũng bị bắt. Chỉ có điều, toàn bộ người Phân tử đã thức giấc, đồng thời chuyển sang tấn công cả những người dân bình thường nữa”.

“Một ngày mới sắp bắt đầu.” Cẩn Tri nói. “Giám đốc cũng thấy đấy, một khi người Phân tử tiến vào thành phố, hậu quả sẽ rất khó lường. Giám đốc, thời gian cấp bách, chúng ta phải tìm cách ngăn cản bọn họ. Mối quan hệ giữa ông và Mục Nham rốt cuộc là thế nào? Ông có biện pháp gì không?”

Chẳng hiểu tại sao, cô gái tên Cẩn Tri này khiến Lão Chu có cảm giác hết sức thân thiết. Ông trầm tư trong giây lát rồi mở miệng: “Mục Nham là người bạn vong niên của tôi. Tôi lợi dụng thuật phong thuỷ, đưa hơn một trăm người Phân tử vào nhà họ Thẩm là nhằm mục đích điều tra nguyên nhân cái chết của cậu ấy”.

Câu chuyện về Mục Nham bắt đầu từ năm năm trước. Khi ấy, Lão Chu cũng thường chơi cờ ở ngoài cổng thư viện. Ông quen Mục Nham trong một dịp tình cờ. Cậu thanh niên nho nhã, có đôi mắt trong veo và hay xấu hổ đó chơi cờ rất giỏi. Lão Chu tự nhận mình là cao thủ số một thành phố Giang, vậy mà vẫn phải chịu thua đối phương sau mười ván cầm hoà liên tục.

Cách chơi cờ giống như nhân phẩm cơn người. Lão Chu âm thầm quan sát Mục Nham, thấy cậu ta quang minh, lỗi lạc, phóng khoáng, thậm chí còn có phần nhường đối thủ chứ không đuổi cùng giệt tận. Kể từ hôm ấy, Lão Chu coi Mục Nham là người bạn tâm giao. Còn anh ta rất kính trọng ông, ngày nào cũng đến thăm hoặc chơi cờ với ông.

Một lần, Lão Chu nói với anh ta: “Cậu là người lương thiện và tốt bụng, có điều dễ tin người và mềm lòng quá! Tuy tôi không biết quá khứ của cậu, nhưng trong đối nhân xử thế, cậu nên cẩn thận một chút thì hơn”.

“Tôi biết. Tuy nhiên, nếu tôi không đối xử bằng thái độ chân thành thì mọi người làm sao có thể tin tôi.” Mục Nham đáp.

Lão Chu thở dài, cười nói: “Thôi thì ở hiền gặp lành, Mục Nham cứ tiếp tục làm Mục Nham đi”.

Phát hiện ra bí mật của Mục Nham là vào một dịp tình cờ. Lão Chu còn nhớ rõ, hôm đó trời quang mây tạnh, hai người hẹn nhau leo núi. Anh ta còn rất trẻ, dồi dào sức lực nên leo khá nhanh. Lão Chu bảo anh ta khỏi

cần đợi mình, cứ lên đỉnh núi trước. Còn ông vừa đi chầm chậm vừa ngắm phong cảnh, tinh thần vô cùng sảng khoái.

Đúng lúc này, sự cố bất ngờ xảy ra. Vì mấy hôm trước trời mưa nên khi đến một vách đá, ông chẳng may trượt chân rơi xuống dưới. Vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cánh tay ông đột nhiên bị túm chặt, cả người treo lơ lửng trên vách. Lão Chu ngẩng đầu, liền nhìn thấy gương mặt cương nghị của Mục Nham ở bên trên.

Lão Chu lập tức vươn cánh tay còn lại túm lấy tay Mục Nham. Anh ta nhanh chóng kéo ông lên trên. Ông thở hồng hộc, ngồi bệt xuống bãi cỏ bên cạnh rừng cột đá, cười nói: “Mục Nham, cậu đã cứu lão già này một mạng rồi”.

Không biết có phải là ảo giác ông hay không, vẻ mặt chàng trai trẻ vụt qua tia bối rối. Anh ta chỉ khẽ gật đầu, không nói một lời.

Lão Chu cũng chẳng để ý. Nghỉ ngơi một lát, nhịp tim trở lại bình thường, ông đứng lên và nói: “Chúng ta đi thôi!”.

“Vâng!”

Đi được một đoạn, nhận ra đằng sau không có động tĩnh, Lão Chu bèn quay đầu, bỗng chẳng thấy Mục Nham đâu cả. Ông thấy hơi kỳ lạ bởi chỉ có mỗi một con đường lên núi, không biết cậu ta có thể đi đâu. Vừa định quay xuống dưới tìm, ông chợt nghe tiếng bước chân ở phía trước. Đó là Mục Nham, anh ta từ trên núi chạy xuống, vẻ mặt đầy lo lắng. Nhìn thấy Lão Chu, anh ta nở nụ cười hoà nhã, đồng thời giải thích: “Người cứu chú là phân thân của tôi”.

Sau đó, Lão Chu càng hiểu rõ hơn về chàng trai trẻ đến từ hành tinh khác này. Ví dụ, mỗi cột đá được tạo thành từ một bộ phận của anh ta, ví dụ một sợi tóc hay ngón tay. Một mình anh ta có lẽ không đáng sợ, nhưng toàn bộ phân thân sẽ là một sức mạnh to lớn khó có thể kháng cự.

“Tôi không định để bọn họ tỉnh lại.” Mục Nham nói: “Bằng không, thành phố Giang sẽ náo loạn. E rằng người Trái đất không thể chấp nhận sự tồn tại của chúng tôi”.

“Vậy cậu cứ để họ ngủ mãi hay sao?” Lão Chu hỏi.

“Đúng thế! Sinh mệnh của chúng tôi lâu dài như nham thạch. Cho dù Trái đất bị huỷ diệt, có lẽ chúng tôi vẫn còn tồn tại. Vì vậy, tôi không muốn quấy rầy cuộc sống ngắn ngủi của người Trái đất”.

“Nếu họ tỉnh lại thì sẽ thế nào?” Sống qua nửa đời người, Lão Chu từng chứng kiến nhiều sóng gió. Tuy nhiên, ông vẫn rất hiếu kỳ về những người ngoài hành tinh này.

Mục Nham im lặng hồi lâu, thở dài một tiếng: “Có lẽ đây chính là nỗi bi ai của sự tiến hoá. Nếu toàn bộ cột đá thức tỉnh, chúng tôi sẽ rơi vào trạng thái hưng thịnh. Mỗi cá thể sẽ nhanh chóng tiến hoá thành một người có trí tuệ, sức chiến đấu, tư duy và tình cảm như tôi. Cảm giác của tất cả chúng tôi được kết nối với nhau. Tôi muốn làm bất cứ việc gì, người

Phân tử cũng đều làm được. Có lẽ, tôi sẽ đạt đến trình độ chẳng điều gì là không thể giải quyết. Nhưng cũng chính vì thế, nền văn minh của chúng tôi mới bị huỷ diệt".

Nghe xong, Lão Chu không khỏi cảm thán trong lòng.

Khi biết Mục Nham qua lại với Thẩm Gia Minh, Lão Chu đã khuyên anh ta: "Tôi thấy ánh mắt của cậu Thẩm thiếu đó tương đối gian manh, không phải loại người lương thiện đâu. Đám nhà giàu khác hắn cậu, khó mà kết giao"

Mục Nham cười: "Gia Minh không phải người xấu đâu".

Thì ra, Mục Nham quen biết Thẩm Gia Minh trước cả Lão Chu. Anh ta đến Trái đất nhiều năm nhưng cùng đám người Phân tử "ngủ sâu" trên núi. Khi tỉnh dậy, anh ta một mình xuống núi. Trên người chẳng có một xu dính túi hay chứng minh thư, đồng thời chưa mấy thích ứng với cuộc sống của người Trái đất nên anh ta đành phải đi làm thuê, cuộc sống rất khó khăn và cực nhọc.

Một lần bị đói bụng, anh ta đứng trước cửa nhà hàng ngó nghiêng. Đột nhiên có người vỗ vai anh ta, cười nói: "Anh bạn đói quá phải không? Đi, tôi mời anh đánh chén một bữa". Người đó là Thẩm Gia Minh.

Thẩm Gia Minh đâu phải kẻ ngốc. Sau vài lần tiếp xúc, nhận ra người đàn ông này không phải hạng tầm thường, thế là hắn càng đối xử tốt hơn. Mục Nham cũng phát hiện đối phương rất có hứng thú với các hiện tượng siêu nhiên, thường bỏ tiền chiêu đãi những kẻ tự xưng là "dị năng". Dù biết bị lừa, hắn cũng chỉ cười cười cho qua.

Một lần, Mục Nham hỏi Thẩm Gia Minh: "Tại sao anh lại muốn có khả năng siêu nhiên?".

Hắn cười đáp: "Như vậy, tôi có thể cứu giúp được nhiều người hơn".

Có lẽ lúc bấy giờ, Thẩm Gia Minh thật sự ôm ấp giấc mơ làm anh hùng. Tuy nhiên, Mục Nham không hiểu một điều, giấc mơ đó là vì bản thân hắn chứ không phải vì người khác. Khi con chip mà Mục Nham sở hữu có năng lượng vượt quá sức tưởng tưởng, lại bị bố thuyết phục, đồng thời dưới sự cám dỗ của lợi ích to lớn, Thẩm Gia Minh tuy có đấu tranh nội tâm nhưng cuối cùng vẫn quyết định phản bội bạn bè.

Một hôm khác, lúc từ nhà họ Thẩm trở về, Mục Nham có chút thất thần.

Lão Chu hỏi thăm: “Cậu sao thế? Việc nghiên cứu và khai thác con chip có vấn đề à?”

Ánh mắt Mục Nham thoáng qua tia bối rối: “Không phải! Tôi… gặp một người phụ nữ ở nhà họ Thẩm”.

Lão Chu cười: “Thế à! Cậu thử nói xem nào”.

“Cô ấy… rất bí ẩn, thường xuyên xuất hiện ở nhà họ Thẩm vào lúc nửa đêm. Chẳng ai biết đến sự tồn tại của cô ấy trong khi tôi rất hay gặp”. Anh ta mỉm cười: “Lần nào cô ấy xuất hiện, ngày hôm sau, nhà họ Thẩm cũng mất đồ. Lúc thì đồ trang sức, lúc thì vàng bạc, thuốc lá…”.

“Cô ấy là kẻ trộm à?” Lão Chu hơi bất ngờ.

“Không, không phải!” Mục Nham phủ nhận ngay. “Một lần, tôi gặp cô ấy vào ban ngày. Cô ấy ném sợi dây chuyền cho bà mẹ của cậu ăn mày đáng thương.”

“Ồ, thì ra là cướp của nhà giàu chia cho người nghèo.”

Mục Nham mỉm cười: “Chắc thế! Nhưng tôi đã nói với cô ấy, sau này đừng làm như vậy nữa”.

“Cô ấy bảo sao?”

“… Khụ, cô ấy chẳng thèm trả lời tôi, quay người bỏ đi mất.”

Tháng ngày sau đó, Mục Nham thường xuyên nhắc tới “cô ấy”. Cô gái dõi theo anh ta từ phía xa xa, nhưng anh ta đến nơi, cô ấy liền biến mất. Anh ta ở trong phòng nghiên cứu với đống thiết bị, máy móc, cô gái bỗng dưng xuất hiện, đứng cạnh hỏi anh ta: “Những thứ này dùng để làm gì?” Anh ta nhẫn nại giải thích từng cái với cô gái. Khi ngẩng đầu, anh ta liền chạm phải ánh mắt hiếu kỳ của cô. Một hôm, anh ta rời khỏi nhà họ Thẩm rất muộn. Cô sóng đôi với anh ta mà không ai hay biết, họ đã trò chuyện cả đêm.

Phó Tông Tư – nhà khoa học trẻ tuổi cùng làm việc ở Thẩm gia – dường như cũng phát giác ra hành tung của cô gái đó nên hỏi Mục Nham: “Gần đây, anh có nhìn thấy một người phụ nữ ở phòng nghiên cứu vào buổi tối không?”

Nhớ tới lời dặn của cô, Mục Nham lần đầu tiên trong đời nói dối: “Không”.

***

“Lão Chu, tôi nghĩ mình yêu cô ấy mất rồi. Tôi muốn ở bên cạnh người phụ nữ có vết nứt thời gian cô độc đó. Tôi muốn sống cùng cô ấy, không muốn để cô ấy một mình. Mỗi lần thấy cô ấy che mặt, né tránh tất cả mọi người, xuyên qua không gian, trong lòng tôi rất buồn.”

“Đợi việc nghiên cứu con chip kết thúc, tôi sẽ bày tỏ tình cảm với cô ấy. Thế nào cô ấy cũng đồng ý.”

“Tôi và cô ấy sẽ mãi mãi bên nhau. Tôi sẽ ở bên cho đến khi cô ấy đầu bạc răng long. Sau khi cô ấy qua đời, tôi sẽ hoá thành nham thạch bảo vệ cô ấy.”

“Cô ấy là tình yêu duy nhất của tôi trong cuộc đời này.”

Chương 66

“Mục Nham có bao giờ kể với chú về diện mạo và tên của người phụ nữ đó hay thông tin khác về cô ấy không?” Cẩn Tri hỏi.

Lão Chu thở dài, lắc đầu: “Không! Hình như cô gái đó vô cùng cảnh giác nên Mục Nham đã hứa sẽ không nói với bất cứ người nào về cô ấy, sợ người khác biết bí mật rồi sẽ khiến cô ấy bị tổn thương. Chỉ có một lần cậu ấy kể, cô gái đó luôn mặc bộ đồ đen, Có lẽ Mục Nham là người duy nhất biết được cô gái có khả năng xuyên qua không gian đó là ai”.

“Sau đó thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

Lão Chu nhướng mắt nhìn bầu trời: “Sau đó, Mục Nham bỗng dưng mất tích. Chẳng ai biết nguyên nhân, ngay cả người Phân tử ở trên núi cũng chịu. Bọn họ nói, bình thường Mục Nham liên hệ với họ thông qua sóng điện não. Nhưng vào một buổi tối, điện não đồ đột nhiên bị cắt đứt. Tuy nhiên, họ có thể cảm nhận thấy, Mục Nham không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Tôi nghi ngờ chuyện này liên quan đến nhà họ Thẩm. Đúng lúc Thẩm gia sửa sang lại khi biệt thự nên tôi đã lợi dụng cơ hội, đưa người Phân tử vào nằm vùng ở nơi ấy”.

“Tại sao đêm hôm qua, họ đột nhiên thức tỉnh và làm loạn?” Cẩn Tri hỏi tiếp.

Ứng Hàn Thời đáp: “Họ đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa anh và Thẩm Gia Minh. Anh ta thừa nhận đã giết chết Mục Nham”.

Cẩn Tri hiểu ra vấn đề. Bố con họ Thẩm bụng dạ thâm sâu, mấy năm qua chắc giữ kín như bưng chuyện sát hại Mục Nham. Người Phân tử mất nhân vật thống trị, nhất thời muốn điều tra chân tướng sự việc cũng không phải điều dễ dàng, vì thế mới tiếp tục mai phục chờ đợi. Hơn nữa, đối với

họ mà nói, quãng thời gian ba năm chỉ tương tự một cái búng tay mà thôi. Cho tới hôm nay, sự thật đã được phơi bày, bọn họ lập tức tỉnh dậy.

“Tôi không ngờ phản ứng của họ lại quá khích đến thế!” Lão Chu lên tiếng: “Tôi cho rằng, chỉ cần tìm ra hung thủ, trả được mối thù là họ sẽ dừng tay. Ai dè… Nhưng Mục Nham là người hiền lành, lương thiện, người Phân tử đáng lẽ phải giống cậu ấy mới đúng chứ? Tại sao thái độ của họ lại kịch liệt như vậy?”.

“Có lẽ bởi vì người phụ nữ kia.” Cẩn Tri đáp: “Đêm qua, cô ấy xuất hiện ở nhà họ Thẩm, muốn cứu chúng tôi nhưng không được. Sau đó, cô ấy lấy đi con chip. Chắc cô ấy đã bị tấn công và người Phân tử biết được điều đó”.

Ba người im lặng một lúc.

Ứng Hàn Thời hỏi Lão Chu: “Giám đốc có cách nào ngăn cản bọn họ không?”.

Lão Chu trầm tư vài giây rồi mới trả lời: “Chỉ Mục Nham mới có thể ngăn cản họ”. Ông ngẫm nghĩ, tiếp tục mở miệng: “Mục Nham từng nói, cậu ấy liên hệ với họ thông qua sóng điện não. Dựa theo kết cấu của người Phân tử thì dù bản thân cậu ấy chết đi nhưng ý thức vẫn còn. Chỉ là bây giờ, chúng ta không biết ý thức của cậu ấy đang ở đâu. Đám người Phân tử kia cũng đã mất liên lạc với cậu ấy.”

“Thi thể của anh ta đang được đông lạnh ở nơi nào đó trong khu biệt thự.” Ứng Hàn Thời nói.

“Vì thế, ý thức của anh ta nhiều khả năng bị ràng buộc ở nơi ấy?” Cẩn Tri tiếp lời, Ứng Hàn Thời gật đầu.

Lão Chu: “Mau đưa tối đến ngôi biệt thự ngay”

***

“Ý thức của Mục Nham có khả năng vẫn còn tồn tại ư?” Phó Tổng Tư vô cùng kinh ngạc.

“Đúng thế!” Cẩn Tri gật đầu: “Anh biết thi thể của anh ta đang ở chỗ nào không?”.

Phó Tổng Tư lập tức quay gót: “Mau đi theo tôi!”.

Lúc này, mặt trời đã ló dạng ở phía đông, mọi người đi theo Phó Tổng Tư quay lại khu phòng nghiên cứu bí mật bên hồ. Hoá ra tầng hầm còn có cầu thang dẫn xuống dưới nữa. Tận cùng cầu thang xuất hiện một cánh cửa. Phó Tổng Tư nói nhỏ: “Thi thể Mục Nham ở trong đó. Bố con họ Thẩm đưa thi thể đến bệnh viện giải phẫu rồi bảo tôi đem đông lạnh. Họ bảo, sau này có lẽ vẫn còn hữu dụng”.

Trang Xung chửi thề một tiếng. Lâm Tiệp rút súng, bắn mấy phát vào khoá cửa. Lão Chu mặt mũi tái nhợt.

Cánh cửa sắt mở ra, luồng khí lạnh từ bên trong ập tới. Phó Tổng Tư là người đầu tiên xông vào. Lâm Tiệp cất giọng lạnh lùng: “Tốt nhất anh nên đưa ra lý do hợp lý, giải thích tại sao anh lại can dự vào những chuyện này”.

Phó Tổng Tư dừng bước: “Tôi có nỗi khổ riêng”.

Nhớ tới câu nói của Mục Nham, muốn ở bên người phụ nữ đó đến đầu bạc răng long, sau khi vụ con chip kết thúc, anh ta sẽ tỏ tình với cô gái, Cẩn Tri đột nhiên thấy đau buồn. Không biết nguyên nhân tại sao, cô có thể cảm nhận một cách sâu sắc nỗi bi thương của họ.

Ứng Hàn Thời ở bên cạnh tựa như nhìn thấu tâm trạng của Cẩn Tri. Anh lặng lẽ nắm tay, đưa cô cùng đi vào bên trong.

Căn phòng đông lạnh này không nhiều đồ, ngoài mấy chiếc tủ nhỏ chỉ có một chiếc tủ đông lạnh hình vuông cỡ lớn nằm ở giữa. Phó Tổng Tư nhìn chằm chằm tủ đông lạnh, cất giọng khàn khàn: “Thi thể ở đó”.

Mọi người đều tiến lại gần. Viền mắt Lão Chu đỏ hoe, ông cất giọng run run: “Mục Nham, cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi”. Ông giơ tay đẩy nắp tủ đông lạnh nhưng không được. Trang Xung và Lâm Tiệp lập tức bước lên cùng giúp Lão Chu.

Nắp tủ từ từ mở ra. Làn khói lạnh toả ra tứ phía. Sau đó, thi thể của người đàn ông dần hiện rõ trong tầm nhìn của cả nhóm. Người anh ta được phủ một tấm vải trắng, chỉ để lộ cái đầu. Đó là gương mặt giống hệt đám người Phân tử. Anh ta tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, diện mạo sáng sủa. Do bị đông lạnh một thời gian dài nên sắc mặt trắng bệch, tóc và lông mày cũng bị kết băng.

“Mục Nham, xin hãy yên nghỉ!” Cẩn Tri nói khẽ. Mọi người đều trầm mặc, Phó Tổng Tư nhìn chằm chằm vào xác chết đến mức thất thần.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời hỏi: “Phó Tông Tư, anh đã thử kết nối với điện não đồ của Mục Nham chưa?”.

Phó Tổng Tư lắc đầu: “Chưa!” Ánh mắt anh ta lộ vẻ kinh ngạc: “Lẽ nào anh muốn dùng điện não nối với tế bào thần kinh trong não bộ của anh ta hay sao?”.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Hãy chuẩn bị những thiết bị cần thiết”.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Ứng Hàn Thời và Phó Tông Tư ngồi bên bàn, không ngừng thảo luận và chạy thử thiết bị điện não, kết nối với não bộ của Mục Nham thông qua vô số bộ phận cảm biến.

Hồi xảy ra sự kiện trí tuệ nhân tạo ở thư viện, Ứng Hàn Thời đã từng nói, chỉ cần tìm đúng tần suất điện não là có thể kết nối với chất xám đại

não của con người, đọc hiểu ngôn ngữ của nó. Anh cũng thành công trong việc tiến vào thế giới hư ảo của máy tính và "giết chết" nó. Vì vậy, Cẩn Tri tin chắc rằng chỉ cần ý thức của Mục Nham chưa thật sự biến mất, Ứng Hàn Thời nhất định có thể "đối thoại" với nó.

Phòng đông lạnh bật đèn sáng trưng. Trang Xung không biết tìm đâu ra mấy cái áo khoác cho mọi người chống rét. Bầu không khí vừa căng thẳng vừa tĩnh mịch, Cẩn Tri đứng cạnh Ứng Hàn Thời, lặng lẽ chờ đợi.

Cuối cùng, anh cũng ngẩng đầu: "Bắt được rồi".

Màn hình máy tính hiển thị cường độ dòng điện rất yếu, tạm thời nhìn không ra điều gì bất thường. Còn Mục Nham trong ngăn đông lạnh vẫn nằm bất động.

"Làm thế nào để nói chuyện với anh ta?" Phó Tông Tư hỏi.

"Tôi nghĩ, ý thức của anh ta có thể nghe thấy lời nói của chúng ta." Ứng Hàn Thời đáp.

Mọi người giật mình kinh ngạc, sau đó đổ dồn ánh mắt vào Lão Chu. Lão Chu khẽ gật đầu, đứng sát tủ đông lạnh, nhìn chằm chằm vào gương mặt Mục Nham, đồng thời mở miệng: "Mục Nham à! Là tôi, Lão Chu đây!".

Mục Nham vẫn không có phản ứng, sơ đồ hiển thị cường độ dòng điện trên màn hình vẫn không thay đổi. Lão Chu ngoảnh đầu về phía Ứng Hàn Thời, anh lập tức dùng ánh mắt ra hiệu ông cứ tiếp tục.

"Bố con họ Thẩm đã rơi vào tay người Phân tử, mối thù của cậu đã được trả. Vì vậy, cậu có thể yên nghỉ rồi."

Vài giây sau, một chuyện không thể tin nổi đã xảy ra. Màn hình máy tính từ từ hiện lên hàng chữ: "*Đừng để nhà họ Thẩm hãm hại những*

người khác”.

Cẩn Tri và mọi người há hốc mồm. Mục Nham có phản ứng thật rồi. Lão Chu vừa mừng rỡ vừa đau buồn, lập tức đáp lời: “Không đâu! Bọn họ sẽ không làm hại ai được nữa. Nhưng bây giờ, cục diện đã mất kiểm soát. Người Phân tử rơi vào trạng thái kích động, quyết tâm trả thù cả những người Trái đất vô tội khác. Mục Nham, cậu có thể ngăn cản họ không? Cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ là một kết cục vô cùng thảm hại”.

Lần này, màn hình máy tính không có phản ứng.

“Mục Nham! Mục Nham!” Lão Chu gọi tên anh ta.

Cuối cùng, màn hình xuất hiện hàng chữ: *“Tôi vốn có thể sống hạnh phúc trên Trái đất này”*.

Nước mắt chảy dài xuống gò má Lão Chu. Nhóm của Ứng Hàn Thời đều trầm mặc. Viền mắt Cẩn Tri cay cay. Hạnh phúc thật sự khó đạt được như vậy sao?

Vào một khoảnh khắc, cô đột nhiên đờ người rồi từ từ quay đầu. Người phụ nữ đó lại xuất hiện.

Cô ta đứng sau lưng bọn họ, bên cạnh bờ tường lạnh giá, vẫn mặc bộ đồ đen và đeo mạng che mặt như thường lệ, chỉ để lộ đôi mắt. Người phụ nữ không để ý đến bất cứ ai, chỉ nhìn đăm đăm vào thi thể trong ngăn lạnh, đôi mắt đẫm lệ.

Ứng Hàn Thời và mọi người cũng đã phát giác ra sự có mặt của cô ta. Lão Chu cất giọng run run: “Là... là cô phải không?” Ông lập tức quay sang Mục Nham: “Cô ấy... đã đến rồi!”.

Mục Nham không hề có phản ứng. Người phụ nữ giơ tay che mắt, cất giọng nghẹn ngào: “Mục Nham, cuối cùng em cũng tìm thấy anh rồi”.

Màn hình máy tính lặng lẽ hiện năm chữ: *“Thanh Tri, anh xin lỗi!”*.

Người phụ nữ tên Thanh Tri cúi đầu, nói không thành tiếng: “Mục Nham... anh hãy bảo họ dừng tay đi! Đừng tấn công nhân loại nữa... Đừng để ngay cả bọn họ cũng gặp chuyện bất hạnh...”.

Mục Nham im lặng hồi lâu. Cuối cùng, màn hình lại xuất hiện dòng chữ: *“Hãy hứa với anh, em sẽ sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại”*.

Thanh Tri cất giọng run run: “Vâng, em hứa với anh, em sẽ hạnh phúc suốt quãng đời còn lại. Em sẽ sống tốt, không như trước kia... Tất cả sẽ trở nên tốt hơn...”.

Cẩn Tri quay đi chỗ khác. Ứng Hàn Thời liền nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Lâm Tiệp và Trang Xung hoàn toàn trầm mặc, còn Phó Tông Tư nhìn Thanh Tri, viền mắt cũng đỏ hoe.

“Bọn họ sẽ dừng lại.” Trên màn hình hiện lên hàng chữ. Tuy nhiên không một ai cảm thấy vui mừng khi nguy hiểm đã được giải quyết.

“Thanh Tri, mau rời khỏi đây đi!” Màn hình nhảy ra dòng chữ cuối cùng.

“Vâng!” Thanh Tri đáp, “Tạm biệt Mục Nham, tạm biệt...” Câu cuối cùng, cô gần như không thốt ra lời. Cùng lúc đó, xung quanh cơ thể cô xuất hiện quầng sáng bàng bạc.

Ứng Hàn Thời lập tức giơ tay chụp lấy vai Thanh Tri nhưng cô đã bốc hơi trong không khí. Anh liền bế Cẩn Tri, nhanh như cắt chạy lên cầu thang, đuổi theo người phụ nữ.

Sau lưng họ, biểu đồ sóng não bỗng dưng biến mất khỏi màn hình máy tính, không còn một chút tín hiệu nào nữa.

Khi lên đến mặt đất, Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đều giật mình. Bởi vô số người Phân tử đang đứng ở cửa nhà kho, ngoài sân, cho đến bờ hồ. Có tới cả ngàn người Phân tử mang gương mặt giống hệt nhau – gương mặt của Mục Nham – đều tập trung ở nơi này.

Bên kia bờ hồ, tia sáng bạc vụt qua. Đó chính là dấu hiệu Thanh Tri đang rời đi. Do sự ngăn cản của đám người Phân tử nên Ứng Hàn Thời không có cách nào đuổi theo cô gái. Anh ôm Cẩn Tri, cùng cô dõi mắt theo phương hướng Thanh Tri biến mất.

Tất cả người Phân tử cũng ngẩng đầu nhìn tia sáng bạc như ánh trăng vụt đi mỗi lúc một xa. Đáy mặt bọn họ thấp thoáng giọt lệ.

Xung quanh im lặng như tờ, Cẩn Tri ngả đầu vào vai Ứng Hàn Thời, nhìn mặt trời lên cao, toả ánh sáng vàng ấm áp xuống mặt hồ. Đám người Phân tử lặng lẽ rút đi, nhanh chóng biến mất hoàn toàn. Phía xa xa, những toà nhà cao tầng vẫn đứng yên trong ánh nắng, tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra.

***

Em có biết không?

Mỗi khi nhìn thấy em cô đơn một mình xuyên qua thời gian – không gian, tôi đều cảm thấy rất đau lòng.

Tôi muốn ở bên em trọn đời, không để em phải cô độc và sợ hãi nữa.

Tôi vượt qua bao nhiêu năm ánh sáng mới may mắn gặp được em, Tôi chỉ muốn ở bên em mãi mãi, không bao giờ cách xa.

Chương 67

Bảy giờ sáng là thời điểm người bình thường bắt đầu một ngày mới. Nhưng đối với Hạ Thanh Tri, cuộc đời này dường như đã kết thúc. Trên hành lang cũ kỹ bám đầy bụi, vầng sáng bạc ẩn hiện. Cô cúi đầu, trầm lặng đứng ở trong đó, hai tay buông thõng bên người. Cô muốn đẩy cửa vào nhà nhưng không còn chút sức lực.

Đúng lúc này, cánh cửa nhà đối diện mở ra, hàng xóm là một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi đi ra ngoài. Nhìn thấy Thanh Tri, bà ta bĩu môi, cạnh khóe: “Khu nhà này quả nhiên là hạng người gì cũng có. Con gái con đứa buổi tối ra ngoài, ban ngày mò về nhà, chẳng nói cũng biết nghề nghiệp không đàng hoàng. Tố chất người dân ở đây thật là ngày càng xuống thấp”.

Đằng sau vang lên giọng chồng bà ta: “Bà nói ít thôi”.

“Ông câm miệng đi!” Người phụ nữ mắng chồng, lại liếc qua Thanh Tri: “Sống ở đây mười mấy năm, ai mà chẳng biết bố cô ta là con bạc, mẹ cô ta bỏ nhà đi theo người đàn ông khác. Suốt ngày lầm lầm lì lì, bày ra bộ mặt đó cho ai xem? Tôi đã bảo rồi, chúng ta sớm dọn đi ngày nào sớm thanh tịnh ngày đó”.

Hạ Thanh Tri ngoảnh đầu, nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt lạnh lùng. Bà ta giật mình, sống lưng bất giác đổ mồ hôi lạnh. Sau đó, cô khẽ nhếch miệng.

“Aaa…” Giây tiếp theo, hành lang vang lên tiếng hét sợ hãi của người phụ nữ. Bà ta lập tức lao vào nhà, hồn bay phách tán. Vì vừa rồi, bà ta tận mắt chứng kiến, Thanh Tri đột nhiên biến mất ngay trước mặt bà ta.

Vào nhà, Thanh Tri thả mình xuống sofa, đảo mắt nhìn xung quanh. Căn phòng loang lổ và cũ kỹ nhưng trong tủ bày la liệt đồ, từ hộp trang sức sang trọng đựng dây chuyền kim cương, vòng ngọc phỉ thúy đến các loại đèn hình thù kỳ lạ, lọ hoa, hộp đựng xì gà, vỏ ốc lạ mắt, từng tập tiền mệnh giá lớn… Chúng được chủ nhân thu thập từ khắp mọi nơi nhưng lại không trân trọng mà chỉ tiện tay quẳng vào đó.

Trên chiếc bàn nhỏ cạnh sofa đặt một chiếc hộp vuông làm bằng gỗ đàn hương. Ánh sáng nhàn nhạt từ con chip rọi qua khe hở chiếu ra ngoài. Bên cạnh chiếc hộp là bộ áo sơ mi nữ màu trắng và chiếc váy dài xanh nhạt.

Ánh mắt Hạ Thanh Tri dừng lại ở chiếc hộp hồi lâu. Sau đó, cô nhướng mày nhìn khung ảnh đặt trên bàn. Đó là tấm ảnh Mục Nham mà cô lén chụp bằng di động. Anh đứng bên hồ nước, dáng vẻ hết sức yên tĩnh và ôn hòa. Lúc đó, anh còn chưa quen cô, cũng chẳng biết cô bám theo mình. Thanh Tri nhìn tấm ảnh đăm đăm, nước mắt lại chảy giàn giụa xuống gò má.

Khi trời sẩm tối, Thanh Tri vẫn mặc bộ đồ đen nhưng không đeo mạng mà đội một chiếc mũ lớn che hết nửa gương mặt, hòa lẫn vào dòng người tấp nập trên đường phố. Cô nhanh chóng đi đến nhà nghỉ đó. Cô đứng bất động hồi lâu, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên tầng hai. Cửa sổ mở toang, cành cây đung đưa trong gió nhẹ.

Vừa mở mắt, Cẩn Tri liền thấy ánh trăng tinh khiết ngoài cửa sổ. Về đến khách sạn, cả nhóm nghe nói sự xuất hiện của người Phân tử đã gây nên những xáo động không nhỏ, nhưng bây giờ, cả thành phố đã yên bình trở lại. Đám người Phân tử cũng đã trở về núi cao. Không một ai phát hiện ra sự thay đổi của rừng cột đá.

Chắc họ sẽ tiếp tục bảo vệ cô gái tên Thanh Tri đó. Nghĩ đến đây, Cẩn Tri quay sang người đàn ông đang nằm ở sofa. Kể từ lúc về đến nhà nghỉ,

anh luôn ở trong phòng cô, một bước không rời. Ứng Hàn Thời vẫn chìm trong giấc ngủ. Thân hình cao lớn của anh rất không thoải mái trên chiếc ghế chật hẹp ấy. Một tay anh gối đầu, tay kia không có chỗ để, đành buông thõng xuống đất.

Cẩn Tri nhẹ nhàng xuống giường, rón rén đi tới, ngồi xổm xuống ngắm nhìn anh. Cô không thể kiềm chế bản thân, giơ tay vuốt nhẹ từ lông mày xuống đến sống mũi, đôi môi, cần cổ và bả vai người đàn ông. Một lúc sau, cô vô tình ngẩng đầu, phát hiện gương mặt và vành tai anh đỏ ửng.

“Anh còn định giả vờ ngủ đến bao giờ thế?” Cẩn Tri thì thầm: “Đúng là ngày càng xấu xa rồi đấy!”.

Vừa dứt lời, ngón tay cô liền bị nắm chặt. Anh từ từ mở mắt, cất giọng khàn khàn: “Tại anh không muốn em dừng lại”.

Hai má nóng ran, Cẩn Tri cúi đầu chạm nhẹ môi mình vào môi anh. Ứng Hàn Thời thuận thế giữ cô trước ngực: “Cẩn Tri, đã bao nhiêu ngày rồi mà em vẫn không cho anh thân mật hơn”.

Trống ngực đập thình thịch, Cẩn Tri chợt nhớ tới nụ hôn đè nén của Ứng Hàn Thời lúc cô còn lạnh nhạt với anh, nhớ tới cảnh mình ngồi trên đùi anh ở nhà họ Thẩm. Cô bất giác buột miệng: “Được!”.

Ứng Hàn Thời liền bế cô đứng dậy, đi đến bên giường đặt cô nằm xuống. Anh chống hai tay bên người cô, cái đuôi tựa như không thể kiềm chế, thò ra ngoài vẫy nhẹ rồi đột nhiên thõng xuống, quấn lấy cổ tay cô.

Không khí trong phòng như tăng thêm mấy độ, tràn ngập hương vị mờ ám. Ứng Hàn Thời vừa cúi xuống hôn lên từng tấc da cô vừa gọi khẽ: “Tiểu Tri!”.

Cẩn Tri liền ôm cổ anh: “Ứng Hàn Thời, em thật sự mong muốn được ở bên anh mãi mãi”.

“Chúng ta sẽ bên nhau trọn đời.” Anh tiếp lời, trong lòng biết rõ cô đang lo lắng điều gì. Cảnh tượng tương lai mà cô thấy trong giấc mơ trước sau gì cũng sẽ xảy ra.

Ứng Hàn Thời nhìn Cẩn Tri đăm đăm. Cô vẫn mảnh mai, yếu ớt như thuở ban đầu, gương mặt nhỏ hơi nghếch lên, tựa như khao khát sự bảo vệ của anh, cũng bộc lộ vẻ cố chấp và kiên cường, khiến lồng ngực anh cuộn trào.

Trước kia chưa từng nếm trải tình yêu, bây giờ anh mới hiểu ra một điều, khi trong lòng người đàn ông có một người phụ nữ, ngay cả dáng vẻ yên tĩnh của cô ấy cũng khiến anh ta rung động.

“Cẩn Tri, lời nói của Mục Nham giúp anh ngộ ra một điều.” Ứng Hàn Thời từ tốn mở miệng: “Anh có thể vĩnh viễn bảo vệ người mình yêu giống anh ấy. Tuổi thọ trung bình của người Diệu Nhật từ một trăm năm mươi đến một trăm tám mươi năm. Tuổi thọ của anh có thể sẽ dài hơn một trăm tám mươi năm. Khoảng thời gian em còn sống, anh sẽ ở bên em mỗi ngày. Sau khi em qua đời, anh sẽ canh mộ của em.” Khóe mắt anh thấp thoáng nụ cười: “Đây chính là vĩnh viễn bên nhau mà em mong muốn”.

Viền mắt cô đỏ hoe: “Anh ngốc à? Đừng bao giờ làm thế!”.

Ứng Hàn Thời không đáp lời. Hai người lặng lẽ ôm nhau. Một lúc sau, cô nhắm mắt, khẽ thì thầm: “Em muốn trao tất cả cho anh”.

Ứng Hàn Thời đờ người. Trái tim đập loạn nhịp, Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh. Anh hơi cúi đầu, cả gương mặt và đôi tai đều đỏ bừng. Ngay cả đôi tay chống hai bên người cô dường như cũng ửng đỏ. Thậm chí cái đuôi cũng không còn thoải mái đung đưa như trước mà móc vào thành giường, tựa như rất căng thẳng.

Cẩn Tri nhất thời xúc động nên mới thốt ra câu này. Chứng kiến anh phản ứng mạnh như vậy, cô liền cảm thấy hối hận, lập tức đổi giọng: “Anh đừng căng thẳng, em nói đùa đấy!” Nói xong, cô đẩy người anh, định ngồi dậy. Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời không hề nhúc nhích. Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt rực sáng lạ thường.

“Tiểu Tri… Một khi đã nói với Tinh Lưu thì không được nuốt lời.”

Cẩn Tri tự nhiên xấu hổ, liền né tránh ánh mắt anh: “Anh định giở trò vô lại đấy à?”.

“Rõ ràng là em đấy chứ!”

Cẩn Tri lặng thinh. Nào ngờ một lúc sau, bỗng dưng có thứ gì đó mềm mại đang từ thắt lưng di chuyển lên trên. Cô liền cúi đầu, bắt gặp cái đuôi của anh. Anh từng quấn đuôi quanh người cô nhiều lần, nhưng chưa lần nào táo tợn như lúc này. Cô lại nhướng mày nhìn Ứng Hàn Thời. Gương mặt anh vẫn đỏ bừng trong khi cái đuôi vô cùng kiên định.

Không ngờ, anh… xấu xa đến thế!

Căn phòng vô cùng yên tĩnh, không khí tựa như bùng nổ ở giây tiếp theo. Hơi thở của Cẩn Tri hỗn loạn. Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời từ từ nằm úp xuống, chỉ ôm chặt lấy cô chứ không có động tác tiếp theo.

“Anh sẽ không làm chuyên ấy ở nơi này.” Anh nói.

Một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên. Hai người lập tức ngồi dậy. Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trong chiếc gương phía đối diện. Má cô ấy đỏ hây hây, ánh mắt mơ màng, áo xống lộn xộn, trên cổ còn có dấu hôn hồng hồng.

“Anh mở cửa đi!” Cô nói.

Ứng Hàn Thời ngồi bất động, mặt ngoảnh sang một bên, đôi tai thú vẫn đỏ lựng.

“Anh mau đi đi!” Cô giục.

Anh đặt hai tay lên đầu gối: “Anh… Anh không tiện lắm!”.

Cẩn Tri ngẩn người. Chợt hiểu ra vấn đề, hai má cô nóng ran. Cô đứng dậy, đi về phía cửa ra vào. Khóe mắt bắt gặp Ứng Hàn Thời vẫn ngồi ở đó như pho tượng điêu khắc, cô không nhịn được cười, tâm trạng trở nên vô cùng ngọt ngào.

Cẩn Tri nhanh chóng định thần rồi mở cửa. Trang Xung đứng bên ngoài, cất giọng nghiêm túc: “Phó Tông Tư nói đã chuẩn bị xong rồi. Anh ta sẽ giải thích mọi chuyện với chúng ta”.

Buổi đêm mát lạnh, phố xá tĩnh mịch. Cẩn Tri cùng Trang Xung và Ứng Hàn Thời đi sang một căn phòng khác. Sau khi rời khỏi khu biệt thự, Phó Tông Tư được bọn họ đưa về đây. Trong phòng dán đầy ảnh và bản photo, trên bàn có mấy chiếc máy tính đang hoạt động, còn anh ta đứng yên bên cửa sổ.

Nghe thấy tiếng động, anh ta ngoảnh đầu, mỉm cười với ba người bọn họ. Ứng Hàn Thời đảo mắt qua những tấm ảnh, đồng thời mở miệng: “Xin hãy cho chúng tôi biết lý do của anh!”.

“Bầu trời bên không gian các vị chắc không xuất hiện những vết rạn như thế này đúng không?” Phó Tông Tư hỏi.

Mọi người đều dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Kể từ ngày đầu tiên đặt chân đến nơi đây, họ đã biết không gian này không ổn định. Vì thế, bầu trời mới xuất hiện vô số đường vân đỏ mờ mờ như thế. Dù bây giờ trời đã tối nhưng những đường vân đó vẫn như ánh lửa thấp thoáng phía xa xa.

“Tôi từng kể với các vị, vào sáu trăm năm trước và ba trăm năm trước, thành phố Giang xảy ra hai trận lũ lụt mang tính hủy diệt. Mọi người đều cho rằng, hai trận lũ này chỉ là thảm họa thiên nhiên bình thường mà thôi. Một dịp tình cờ, tôi đã đọc được một số tài liệu lịch sử, kết hợp với kết quả nghiên cứu của bản thân, tôi phát hiện chuyện này không đơn giản như vậy.” Phó Tông Tư nhướng mày nhìn họ: “Sự xuất hiện của các vị càng chứng thực suy đoán của tôi”.

Cẩn Tri chăm chú lắng nghe. Một ý nghĩ mơ hồ nào đó vụt qua não bộ của cô nhưng không rõ ràng, vì vậy chỉ có thể đợi anh ta giải thích cụ thể hơn. Ứng Hàn Thời ngồi cạnh cô, vẻ mặt hết sức trầm tĩnh. Cũng không rõ anh đã đoán ra bao nhiêu.

Phó Tông Tư tiếp tục mở miệng: “Theo ghi chép trong tài liệu lịch sử, ba trăm năm trước là thời kỳ vương triều phong kiến cuối cùng của Trung Quốc thống trị. Vào giữa tháng Bảy, thành phố Giang lúc đó gọi là Giang Châu đột nhiên xảy ra một trận hồng thủy. Nước lũ từ trên trời ập xuống có màu xanh nước biển, vị hơi mặn. Mười ba quận của Giang Châu chìm trong biển nước, người chết vô số, thi thể nổi lềnh bềnh khắp nơi”.

Ngừng vài giây, anh ta cất giọng trầm trầm: “Sáu trăm năm trước là giai đoạn vương triều phong kiến thịnh vượng nhất ở Trung Quốc. Lúc bấy giờ, Giang Châu có con đường huyết mạch nối thông với chín tỉnh, cuộc sống của người dân rất sung túc và yên bình. Thế nhưng, sử sách có ghi lại: Vào tháng Bảy, trời nứt đất động, nước xanh và có vị mặn như nước biển ập xuống. Giang Châu bị hủy diệt, ba mươi năm không thể hồi phục như cũ…”.

Ánh mắt anh ta trở nên nghiêm nghị: “Những hiện tượng này đều được ghi chép trong chính sử. Nhưng vì không tìm ra sự giải thích hợp lý nên các nhà khoa học hiện nay đều đưa ra kết luận, tài liệu lịch sử không chuẩn xác hoặc là người xưa miêu tả hơi khoa trương… Tuy nhiên, tôi đã đọc thêm rất nhiều dã sử hay tùy bút của thời đó, phát hiện trong cả hai

lần xảy ra đại hồng thủy, các hiện tượng thiên nhiên đều giống như thành phố Giang bây giờ, ví dụ độ đậm của đường vân đỏ trên bầu trời, phân bố các vì sao, nồng độ khí quyển…”.

Nói đến đây, Phó Tông Tư liền ngoảnh đầu nhìn về phía ba người. Trang Xung có phản ứng đầu tiên: “Khỉ thật… Tôi cứ như vịt nghe sấm ấy, chẳng hiểu gì cả”.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời trầm tư suy nghĩ.

Phó Tông Tư hít một hơi sâu: “Ý của tôi là, thành phố Giang nằm sâu trong lục địa, dù nước ở sông Trường Giang có dâng lên cũng chẳng thể nào nhấn chìm cả thành phố đến mức hủy diệt, ba mươi năm không thể phục hồi. Hơn nữa, tại sao sử sách lại ghi chép, nước lũ từ trên trời rơi xuống, đồng thời có màu xanh và vị mặn?”.

Trang Xung buột miệng: “Màu xanh và vị mặn ư? Đó chẳng phải là nước biển hay sao?”.

“Đúng thế! Nhưng nơi này tại sao lại xuất hiện một lượng lớn nước biển cơ chứ?” Phó Tông Tư nói: “Bởi vì không gian của chúng tôi bất ổn định, sự xuất hiện của các vị cũng đã chứng thực sự tồn tại của không gian song song nên bây giờ tôi có thể đưa ra suy đoán: Nước biển đã từ một không gian khác tràn sang bên này. Sự phát triển của các vị chưa chắc đã tương ứng với chúng tôi nên khi rìa mép không gian có vấn đề, nó sẽ xuất hiện vết nứt. Tại địa điểm có vết nứt đó, bên các vị vừa vặn là đại dương. Do đó, nước biển sẽ tràn qua vết nứt, tạo thành thảm họa mang tính hủy diệt cho không gian chúng tôi”.

Trong phòng trở nên vô cùng yên tĩnh. Khóe miệng Trang Xung giật giật nhưng không thể thốt ra lời. Ngay cả anh ta cũng cảm thấy suy đoán của Phó Tông Tư hết sức khó tin nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Ứng Hàn Thời cất giọng bình thản: “Anh có chứng cứ cụ thể hơn để chứng minh luận điểm của mình hay không?”.

Phó Tông Tư gật đầu, lập tức mở máy tính, lôi ra nhiều số liệu cho Ứng Hàn Thời xem. Cẩn Tri và Trang Xung hoàn toàn mù mờ trước những thông số như trị số bức xạ vũ trụ, mật độ vật chất, chu kỳ thay đổi của hằng số Planck… trong khi hai người đàn ông thảo luận rất sôi nổi.

Một lúc sau, Phó Tông Tư lên tiếng: “Tôi tiếp cận bố con họ Thẩm là nhằm mục đích nhận được sự ủng hộ của họ về mặt tài chính để tiếp tục cuộc nghiên cứu này, đồng thời tìm giải pháp ngăn chặn tai họa xảy ra. Sự xuất hiện của Mục Nham và con chip đã khiến tôi nhìn thấy tia hy vọng. Nhưng dự định ban đầu của tôi là nghiên cứu con chip tới một mức độ nhất định rồi sẽ nói rõ mọi chuyện với Mục Nham. Ai ngờ… bố con họ Thẩm không hề nói trước với tôi kế hoạch giết Mục Nham nên tôi không kịp cứu cậu ta. Kể từ hôm ấy, tôi đã hạ quyết tâm, một mặt lợi dụng nguồn tài chính của Thẩm gia để tiếp tục công việc nghiên cứu, mặt khác nghĩ cách đoạt lấy con chip. Đây có lẽ là một cơ hội tốt để ngăn chặn cơn hồng thủy. Tôi nghĩ, Mục Nham trên trời có linh thiêng chắc sẽ cảm thấy an ủi khi con chip được sử dụng vào mục đích này”.

“Tại sao anh không công bố ra bên ngoài? Tìm kiếm sự ủng hộ của nhà nước chẳng hơn là bám vào Thẩm gia à?” Trang Xung hỏi.

Phó Tông Tư lắc đầu: “Tôi cũng muốn công bố nhưng chẳng có tạp chí khoa học nào chịu đăng bài cả. Viện khoa học còn cấm tôi nghiên cứu nữa. Họ cho rằng những thông tin giật gân này sẽ khiến xã hội náo loạn. Học thuyết về không gian song song vốn tồn tại sự tranh luận từ xưa đến nay. Bây giờ bảo nước lũ không phải là nước lũ mà là nước biển từ không gian khác tràn sang, liệu có ai tin? Bọn họ muốn tôi nghiên cứu những dự án trọng điểm của nhà nước, như vậy cơ quan mới được “rót” nhiều tiền, dễ giành được giải thưởng và được xã hội chú ý hơn”.

Mọi người đều im lặng. Phó Tông Tư lại ngước nhìn bầu trời ngoài cửa sổ: “Là một người làm công tác nghiên cứu khoa học, thứ duy nhất mà tôi theo đuổi là chân lý chứ không phải danh lợi hay chức vụ. Có lẽ không được thời đại chấp nhận nhưng tôi vẫn một lòng một dạ muốn tìm ra giải pháp cứu lấy thành phố Giang này”.

Cẩn Tri bất giác nhìn Phó Tông Tư bằng ánh mắt khâm phục và cảm động. Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Phó tiên sinh, tôi rất kính phục sự kiên trì của anh và nguyện kề vai sát cánh với anh trong việc ngăn chặn thảm họa lần này”.

Phó Tông Tư gật đầu: “Cảm ơn anh!”.

“Suy đoán của anh rất chuẩn xác, nhưng anh đã dùng sai phương pháp.” Ứng Hàn Thời nói tiếp.

Phó Tông Tư khẽ nhíu mày, Ứng Hàn Thời từ tốn tiếp lời: “Tuy chứa nguồn năng lượng to lớn nhưng con chip không phải là vạn năng. Nó thường được dùng trong chiến đấu hoặc khai thác nguồn năng lượng. Nước biển từ trên trời ập xuống, dù sở hữu năng lượng khổng lồ, thử hỏi anh sẽ đối kháng bằng cách nào? Vũ khí ánh sáng của tôi có thể đánh bật cả chiến hạm nhưng cũng không có cách nào chống lại nước biển, ngăn cản nó nhấn chìm thành phố này”.

Phó Tông Tư lặng thinh. Anh ta không biết nhiều về con chip của người ngoài hành tinh. Trước kia, anh ta chỉ chăm chăm nghiên cứu xem làm cách nào để dùng nguồn năng lượng của con chip chống lại lũ lụt. Bây giờ nghe Ứng Hàn Thời nói vậy, anh ta mới nhận ra mình đã đi sai phương hướng.

“Chúng ta phải làm thế nào đây?” Phó Tông Tư hỏi. “Lượng nước biển vô cùng lớn và xuất hiện rất đột ngột. Thành phố Giang lại đông dân như

vậy, tôi chẳng có cách nào thuyết phục chính quyền thành phố sơ tán người dân cả. Tôi đã nghĩ nát óc, thật sự không tìm ra biện pháp đối phó.”

Sắc mặt anh ta trở nên u ám. Cẩn Tri và Trang Xung không hẹn mà cùng hướng ánh mắt về phía Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời đứng lên, đi đến bên cửa sổ, ngước mắt nhìn bầu trời. Phát hiện ngón tay của anh gõ nhẹ xuống thành cửa sổ, Cẩn Tri biết anh đã có cách.

Một lúc sau, anh ngoảnh đầu, mỉm cười với bọn họ: “Thật ra không phải không có biện pháp. Tôi nghĩ, trị thủy chẳng khác dùng binh là bao. Nếu đã không có cách nào chống cự thì ta né tránh đối mặt chính diện. Hãy dụ kẻ địch tới một nơi vô hại rồi giết chúng”.

Ba người đều ngây ra. Phó Tông Tư sáng mắt, cất giọng xúc động: “Ý của anh là…”. Cẩn Tri cũng lờ mờ đoán ra suy nghĩ của Ứng Hàn Thời, trống ngực đập thình thịch.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Máy bay chiến đấu của chúng tôi đều lắp động cơ siêu quang tốc, có thể tiến vào không gian song song. Một khi nước biển đến từ vết nứt của không gian thì chúng ta sẽ nghĩ cách mở ra một khe hở, dẫn nó tới nơi khác”.

Mọi người đều chấn động, không thể thốt ra lời. Một lúc sau, Phó Tông Tư mới lên tiếng: “Chúng ta phải làm thế nào?”.

“Về mặt lý luận, cách tôi vừa đưa ra không có vấn đề gì. Nhưng cụ thể làm thế nào, chúng ta cần nghiên cứu số liệu chi tiết hơn, đồng thời cần tiến hành khảo sát và thử nghiệm”.

Phó Tông Tư không thể che giấu niềm vui. Anh ta thở phào, nở nụ cười tươi rói. Trang Xung hăng hái đi tới, cầm tập tài liệu trên bàn lên xem. Cẩn Tri nhìn Ứng Hàn Thời đăm đăm, miệng cười tủm tỉm.

Sớm biết anh tài trí hơn người nhưng không ngờ anh lại túc trí đa mưu đến thế. Anh nói trị thủy cũng như dùng binh, không biết hồi còn dẫn hạm đội chinh chiến, có phải anh cũng luôn nhìn xa trông rộng như thế hay không?

Cẩn Tri đang chìm trong suy tư, Ứng Hàn Thời bất chợt ngoảnh mặt về phía cô: “Sao em cứ nhìn anh hoài vậy?”.

Cô liền quay đi chỗ khác: “Không có gì”.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Trang Xung liền đi mở cửa, Lâm Tiệp bước vào, sắc mặt vui vẻ hiếm thấy.

Mọi người còn chưa lên tiếng, đằng sau cô ta đột nhiên xuất hiện một hình bóng. Hình bóng đó rất cao lớn, mặc áo khoác gió màu đen kín mít từ đầu đến chân, ngay cả ngón tay cũng không để lộ ra ngoài. Trang Xung cười ngoác miệng. Cẩn Tri tròn mắt, còn Ứng Hàn Thời cũng mỉm cười.

Người đó đột nhiên giơ tay đóng sập cửa rồi cởi mũ áo gió, để lộ gương mặt kim loại. Anh ta cất giọng ồm ồm: “Các bạn thân yêu! Tiểu John đến trợ giúp các bạn đây! Mọi người có nhớ tôi không?”.

Đằng sau đột nhiên vang lên tiếng “oạch”, Phó Tông Tư ngã bổ nhào từ trên ghế xuống đất.

Tiêu Khung Diễn nhìn người Trái đất đang vô cùng sợ hãi bằng ánh mắt kêu ngạo rồi quay sang ôm lấy anh bạn thân: “Tiểu Xung!”.

Trang Xung để mặc anh ta cọ cọ cái đầu kim loại vào người mình. Sau đó, Tiêu Khung Diễn đi đến trước mặt Ứng Hàn Thời. Anh ta không dám ôm anh mà chỉ đặt tay phải lên ngực, cúi thấp người: “Ngài chỉ huy, em đến chi viện cho mọi người”.

Ứng Hàn Thời nở nụ cười hòa nhã: “Ừ!”.

Tiêu Khung Diễn ngoác miệng, giang rộng hai tay với Cẩn Tri: “Tiểu Tri!”.

Cẩn Tri mỉm cười, định ôm lại anh ta. Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên thò ra một cánh tay nhẹ nhàng ngăn cô lại. Cô liền quay sang Ứng Hàn Thời. Anh vẫn ngồi yên, sắc mặt điềm tĩnh. Sau đó, anh nắm lấy cổ tay cô, đồng thời nhướng mày nhìn Tiêu Khung Diễn.

Tiêu Khung Diễn bây giờ mới sực tỉnh, ngượng ngùng thu tay về. Anh ta lén nhìn Ứng Hàn Thời, miệng lẩm bẩm: “Em quên khuấy đi mất. Ngài chỉ huy đã hạ lệnh chỉ mình ngài ấy được ôm Tiểu Tri thôi. Em thành thật xin lỗi”.

Trang Xung phì cười. Lâm Tiệp quay đi chỗ khác, còn Phó Tông Tư nhìn bọn họ bằng cặp mắt đầy hứng thú.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt, lập tức chuyển đề tài: “Phó tiên sinh, anh hãy nói rõ tình hình với Tiêu Khung Diễn đi!”.

“Được!”.

Trong phòng vang lên tiếng trò chuyện của hai người. Lúc này, Ứng Hàn Thời mới buông tay Cẩn Tri ra. Cô ghé tai anh, thì thầm: “Không ngờ anh lại đưa ra mệnh lệnh đó”.

“Ừ!” Anh cụp mi xuống.

Cẩn Tri hỏi nhỏ: “Anh có lòng chiếm hữu mạnh đến thế sao?”.

Hơi thở của cô như sợi lông vũ thổi qua khiến tai Ứng Hàn Thời bất giác đỏ lựng. Trầm mặc trong giây lát, anh đáp: “Em biết là được rồi”.

Cẩn Tri không ngờ anh lại thẳng thắn như vậy, hai má liền nóng ran, trong lòng tràn đầy mật ngọt.

Phó Tông Tư nhanh chóng nói rõ tình hình với Tiêu Khung Diễn. Anh chàng người máy ngẫm nghĩ rồi vỗ đầu: “Không thành vấn đề. Cách của ngài chỉ huy rất tuyệt. Mọi người yên tâm đi! Ngài chỉ huy và Tiểu John mà hợp sức thì thế nào cũng vô địch thiên hạ, nhất định sẽ tạo ra kẽ hở không gian để dẫn nước biển”.

Sau khi tìm ra giải pháp, Ứng Hàn Thời cùng Tiêu Khung Diễn và Phó Tông Tư lập tức bắt tay vào việc tính toán số liệu, khảo sát và thử nghiệm. Cẩn Tri ra ban công lộ thiên ở tầng hai nhà nghỉ, ngồi uống cafe.

Việc tìm kiếm người phụ nữ tên Thanh Tri cũng được tiếp tục. Căn cứ vào ký ức của Cẩn Tri, Trang Xung và Lâm Tiệp ra ngoài tìm kiếm manh mối từ đặc trưng những địa điểm mà Thanh Tri vượt không gian rời đi.

Ngồi một lúc, Cẩn Tri nghe thấy tiếng bước chân bình bịch ở đằng sau. Cô ngoảnh đầu, mỉm cười hỏi: “Sao anh lại ra ngoài này?”.

Tiêu Khung Diễn ngồi xuống bên cạnh cô: “Tôi ra đây hít thở không khí trong lành một chút. Khi nào trời sáng, tôi phải nhốt mình trong phòng suốt ấy chứ!”.

Cẩn tri giơ tay xoa đầu anh ta. Tiêu Khung Diễn lim dim hưởng thụ, sau đó cất giọng chân thành: “Tiểu Tri, tôi phát hiện cô gầy đi nhiều, ngài chỉ huy cũng thế. Thời gian vừa qua đã xảy ra chuyện gì không vui à? Cô có thể kể với Tiểu John không?”.

Cẩn Tri không có ý định nói cho Tiêu Khung Diễn biết hình ảnh tương lai mà mình nhìn thấy, không muốn anh ta lo lắng và đau lòng. Sau một hồi im lặng, cô mới lên tiếng: “Tiểu John, tôi có thể nhờ anh một chuyện được không?”.

“Được thôi!”

Cẩn Tri cất giọng dịu dàng: “Nếu một ngày nào đó, tôi không còn sống trên cõi đời này nữa, anh hãy hứa với tôi sẽ chăm sóc Ứng Hàn Thời thật tốt, đừng để anh ấy cô độc một mình mà hãy giúp anh ấy bắt đầu cuộc sống mới”.

Tiêu Khung Diễn mở to mắt. Rõ ràng Tiểu Tri vừa đề cập đến một chuyện hết sức bình thường, rõ ràng ngữ khí của cô rất bình thản nhưng tại sao trong lòng anh ta bỗng dưng lại nhói đau?

Cẩn Tri ngước nhìn bầu trời, khóe miệng hơi cong lên. Cô tựa như đang tâm sự với anh ta, nhưng cũng giống như độc thoại: “Tôi từng nghĩ, chỉ khi nào hai người ở bên nhau đến đầu bạc răng long mới được coi là một mối tình viên mãn. Tôi cứ tưởng rằng, chỉ khi nào trải qua năm tháng, nước chảy đá mòn thì tình yêu ấy mới được coi là khắc cốt ghi tâm. Nhưng bây giờ gặp được người đàn ông tốt như anh ấy, tôi mới hiểu được, tình yêu thật sự dù chỉ kéo dài một năm, một tháng, thậm chí một phút, một giây, thì cả cuộc đời này cũng không thể nào quên”.

Trong căn phòng cách đó mấy mét, Phó Tông Tư vừa kết nối xong số liệu từ mấy chiếc máy tính. Đúng lúc này, anh ta phát hiện Ứng Hàn Thời tựa như hóa đá, hai bàn tay đang đặt trên bàn phím bất động.

“Ứng Hàn Thời! Anh sao vậy?” Phó Tông Tư gọi.

Anh chợt bừng tỉnh, mi mắt cụp xuống, che giấu mọi tâm tình trong đó.

Khi Ứng Hàn Thời quay về phòng Cẩn Tri, đêm đã rất khuya. Cô nằm yên trên giường, hơi thở đều đều, chứng tỏ đã ngủ say. Anh lại gần, đứng ngắm cô một lát rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Ánh trăng bàng bạc hắt lên gương mặt yên tĩnh của cô. Ứng Hàn Thời giơ tay, định chạm vào má cô. Nhưng sợ làm cô thức giấc, anh lại từ từ buông tay xuống.

Ngồi bất động một lúc, trong đầu anh chợt nhớ tới nhiều chuyện trước kia. Mười lăm, mười sáu tuổi, anh rời nhà nhập ngũ. Lúc bấy giờ, anh sống trong khoang dành cho các phi công. Nơi đó vừa cật hẹp, ồn ào vừa gian khổ, nhưng cũng mang đến cho anh những người đồng đội lương thiện và chân thành nhất. Anh cũng nhớ tới những chiến dịch, những lần được khen thưởng, những trận đánh trên dải Ngân hà. Chức vị của anh ngày càng cao, cuối cùng trở thành sĩ quan chỉ huy cao nhất của hạm đội Phượng Hoàng. Mọi người đều đánh giá anh là người anh hùng trẻ tuổi của Đế quốc.

Sau đó, anh bị tước đoạt quân quyền và bị giam giữ. Nếu không phải xảy ra thảm họa mang tính hủy diệt, nếu không phải hành tinh Diệu Nhật bị rơi, chắc anh sẽ sống trong tù ngục đến hết cuộc đời, không còn được nhìn thấy mặt trăng, mặt trời và các vì sao, cũng không có cơ hội gặp gỡ người con gái này.

Ứng Hàn Thời nhướng mày nhìn cô, não bộ lần lượt hiện ra từng cảnh tượng kể từ khi quen cô đến nay. Ở chùa Bảo An, cô lạnh nhạt mắng anh là kẻ lừa đảo. Dưới đường cao tốc trong cơn mưa lớn, cô ôm chặt, gần như treo trên người anh. Lúc lội qua con suối ở núi Y Lam, anh nắm tay cô, đi chầm chậm từng bước. Rồi anh ôm cô ngồi ở ngoài cổng chùa Bảo An của không gian này. Rõ ràng cô đã tỉnh ngủ nhưng vẫn không chịu mở mắt, chỉ lặng lẽ tựa vào lòng anh.

Vừa rồi, cô nói với Tiêu Khung Diễn: *“Tôi từng nghĩ, chỉ khi nào hai người ở bên nhau đến đầu bạc răng long mới được coi là một mối tình viên mãn. Tôi cứ tưởng rằng, chỉ khi nào trải qua năm tháng, nước chảy đá mòn thì tình yêu ấy mới được coi là khắc cốt ghi tâm. Nhưng bây giờ gặp được người đàn ông tốt như anh ấy, tôi mới hiểu được, tình yêu thật sự dù chỉ kéo dài một năm, một tháng, thậm chí một phút, một giây, thì cả cuộc đời này cũng không thể nào quên”*.

Ứng Hàn Thời tựa vào thành ghế, lặng lẽ nhắm mắt. Anh đến từ một nền văn minh đã bị hủy diệt. Tựa như những hạt cát nhỏ bé bị thời gian lãng quên, cho dù quá khứ huy hoàng đến mấy cũng bị vùi lấp trong vũ trụ bao la này, như chưa từng tồn tại.

Gặp cô anh mới biết, nửa đời chinh chiến, sinh mệnh dù có rực rỡ sắc màu đến mấy cũng không sánh bằng ánh trăng dịu dàng bên giường cô.

Chiều tối ngày hôm sau, mọi người lại tụ tập. Phát hiện quầng thâm dưới mí mắt Ứng Hàn Thời, Cẩn Tri không khỏi xót xa trong lòng.

“Tiểu Tri!” Anh bất chợt gọi tên cô: “Bọn anh cần sự giúp đỡ của em”.

Tiêu Khung Diễn lập tức tiếp lời: “Chuyện là thế này. Sau khi khảo sát và tính toán, chúng tôi đã lập được mô hình tạo ra khe hở thời không. Ban đầu, chúng tôi định dùng động cơ siêu quang tốc của máy bay chiến đấu để tạo khe hở. Nhưng cô cũng biết đấy, khe hở do động cơ tạo ra chỉ tồn tại trong giây lát, đủ để máy bay vượt không gian mà thôi, còn trận lũ lại diễn ra trong một khoảng thời gian xác định. Vì vậy, chúng tôi cần một khe hở thời không duy trì tương đối lâu”.

Cẩn Tri chau mày ngẫm nghĩ.

“Tiểu Tri, cô có thể nhìn thấy tương lai, chứng tỏ bên cạnh cô tồn tại vết nứt thời không.” Đây là lời Tiêu Khung Diễn từng nói với cô.

Cô khẽ gật đầu: “Các anh cần tôi làm gì?”

Phó Tông Tư lên tiếng: “Tôi đã từng nghiên cứu và tính toán lượng nước của hai trận lũ trong lịch sử. Về mặt lý luận, chỉ cần lần này cũng như lần trước thì sẽ không nguy hiểm. Chúng tôi sẽ lập một mô hình, bắt lấy vết nứt thời không bên cạnh cô, sau đó lợi dụng sự vận hành cùng một lúc của nhiều động cơ siêu quang tốc, vậy là có thể mở ra một khe hở không gian đủ lớn, đủ dẫn nước lũ đi qua”.

“Được thôi!” Cẩn Tri trả lời dứt khoát: “Tôi sẽ cố gắng hết sức”.

Phó Tông Tư cho biết, về mặt lý thuyết sẽ không nguy hiểm, nhưng kể cả khi gặp nguy hiểm, cô cũng sẽ tham gia. Nghĩ đến đây, cô quay sang Ứng Hàn Thời. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Giữa hai người không cần bất cứ lời nói nào.

***

Hai ngày sau.

Trời mưa lất phất, không khí ẩm ướt và mát mẻ. Mấy chiếc lều được dựng trên khu đất trống giữa rừng cây. Cẩn Tri ngồi trong một chiếc lều, dõi mắt ra bên ngoài qua ô cửa nhỏ. Trang Xung đứng sau lưng, nói với cô: “Họ sắp chuẩn bị xong rồi”.

“Ừ!”

“Kiểu gì cũng có nguy hiểm đấy!” Trang Xung nhắc nhở.

“Tôi biết chứ!” Cẩn Tri ngoảnh đầu, khóe miệng cong cong: “Nhưng chưa tới giây phút cuối cùng, chẳng ai rõ kết quả sẽ ra sao. Dù số phận của mỗi con người đều đã được định sẵn, lẽ nào vì nhìn thấy trước tương lai nên tôi chịu buông xuôi tất cả hay sao? Trang Xung, tôi muốn làm chủ cuộc đời mình”.

Trang Xung im lặng hồi lâu, cuối cùng thốt ra một câu: “Cô nói rất chuẩn”.

Cẩn Tri mỉm cười: “Anh ra ngoài trước đi. Tôi thay bộ quần áo rồi đi gặp Ứng Hàn Thời đây. Tôi đã hẹn đi dạo bên bờ suối với anh ấy”.

“Ừ!” Anh ta nhanh chóng rời khỏi lều.

Cẩn Tri đi rửa mặt rồi nhắm nghiền đôi mắt.

Mưa mỗi lúc một nặng hạt. Lá cây trên đầu Ứng Hàn Thời không che chắn nổi, khiến áo sơ mi của anh bị ướt một mảng. Nhưng anh chẳng bận tâm, vẫn chắp hai tay sau lưng, đứng yên bên bờ suối, lặng lẽ ngắm nhìn những phiến lá trôi theo dòng nước.

Một lúc sau, nghe tiếng bước chân nhè nhẹ tiến lại gần, anh liền ngoảnh đầu, nhìn thấy Cẩn Tri đang đi về phía mình. Cô hơi cúi đầu, mái tóc xõa xuống bờ vai, hai tay túm chân váy. Ánh mắt anh trở nên vô cùng dịu dàng: “Mấy hôm nay không thấy em mặc bộ váy này”.

Cẩn Tri “vâng” một tiếng, dừng lại bên cạnh anh. Giọt nước mưa nhanh chóng thấm vào áo sơ mi trắng của cô. Ứng Hàn Thời đã chuẩn bị sẵn một chiếc áo khoác mỏng nên lập tức khoác lên vai cô.

“Cảm ơn anh.” Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Em lội suối cũng được nhưng nhớ đừng lâu quá kẻo bị lạnh đấy!”.

“Vâng.” Cẩn Tri cởi giày rồi bước xuống nước. Hai người đi dọc theo bờ suối.

“Hành động ngày hôm nay ít nhiều có khả năng sẽ gặp phải nguy hiểm. “Anh dõi mắt về phương xa: “Nhưng anh sẽ không để em bị thương”.

Cẩn Tri im lặng vài giây mới đáp: “Em tin anh. Từ trước đến nay, em luôn tin anh”.

Lúc này, hai người đã đi một đoạn khá xa. Mấy chiếc lều đã bị rừng cây che khuất.

Cẩn Tri đột nhiên mở miệng: “Hàn Thời, mấy hôm nay, em chưa được tắm rửa. Nước suối ở đây rất trong, em muốn tắm qua một lát. Anh ra

đằng kia canh chừng cho em có được không?”.

Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người. Cẩn Tri đang đứng giữa dòng nước, hai tay xách gấu váy lên cao, ánh mắt tràn ngập ý cười tinh nghịch.

“Anh không được nhìn trộm đâu đấy!” Cô cảnh cáo.

“Được!” Ứng Hàn Thời liền đi lên dốc núi.

Dõi theo bóng dáng người đàn ông cho đến khi anh hoàn toàn khuất dạng, cô mới cúi đầu, đồng thời buông hai tay, để mặc nước suối làm ướt gấu váy.

***

Cẩn Tri nhắm mắt đứng một lúc rồi lại mở mắt ra xem đồng hồ, phát hiện sắp tới giờ hẹn với Ứng Hàn Thời. Vừa định thay quần áo, cô liền nghe thấy tiếng Tiêu Khung Diễn ở bên ngoài lều: “Tiểu Tri, tôi có thể vào trong không?”.

“Anh vào đi!”

Tiêu Khung Diễn thò đầu vào trong, cười ngoác miệng: “Không có gì. Tôi đến để thông báo với cô một câu, nửa tiếng sau, chúng ta sẽ hành động”.

“Nhanh như vậy à?”

“Ừ!” Anh ta gật đầu: “Vì rìa mép của không gian này ở trong tình trạng bất ổn. Chúng tôi vừa tính toán, nửa tiếng sau là thời điểm thích hợp nhất. Máy móc thiết bị đã chuẩn bị đâu vào đấy, chúng ta không thể bỏ lỡ thời cơ”.

“Ừ!” Cẩn Tri đáp.

Anh ta ngó nghiêng xung quanh: “Ngài chỉ huy không ở cùng cô sao?”.

“Tôi và anh ấy hẹn nhau đi dạo bờ suối, chắc anh ấy đang ở đó.”

“Vậy tôi không làm phiền cô nữa. Chúc hai người vui vẻ. Đi dạo cũng tốt, có thể giảm bớt áp lực. Mọi việc chắc sẽ diễn ra thuận lợi thôi.”

Cẩn Tri mỉm cười gật đầu. Vừa định rời đi, chợt nhớ ra điều gì đó, Tiêu Khung Diễn lại hỏi cô: “Đúng rồi, Tiểu Tri thử đoán xem, khe hở không gian của chúng ta sẽ dẫn nước lũ đi đâu?”.

“Đâu cơ?”

“Tang tang tang tang! Bởi vì số liệu luôn dao động nên mãi vừa rồi, chúng tôi mới xác định được vị trí, là ngoài vũ trụ cách Trái đất vài năm ánh sáng. Đây là địa điểm hết sức hoàn hảo, vì nếu dẫn vào đại dương thì sẽ gây ra tình trạng mực nước biển tăng cao, thậm chí tạo thành sóng thần; dẫn vào tầng khí quyển cũng không được. Vũ trụ thì khác, nước lũ cùng lắm hình thành nên tinh vân, vĩnh viễn trôi lơ lửng ở đó.”

Nói xong, Tiêu Khung Diễn háo hức rời đi, không để ý đến sắc mặt tái nhợt của Cẩn Tri. Cô từ từ ngồi xuống ghế. Tiêu Khung Diễn nói sẽ dẫn nước lũ ra ngoài vũ trụ. Cô chưa từng tới nơi đó nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra khung cảnh bao la, tối tăm và yên tĩnh ấy. Đó là một nơi không có lấy bất cứ tiếng động nào.

Cẩn Tri có chút hốt hoảng. Vừa rồi vị trí mới được xác định thì chắc Ứng Hàn Thời cũng chưa kịp hay biết. Cô phải lập tức báo lại với anh để còn nghĩ cách đối phó. Trống ngực đập thình thịch, Cẩn Tri nhanh chóng thay quần áo. Nhưng vừa đi đến cửa lều, trước mắt cô đột nhiên vụt qua một hình ảnh mới chưa từng thấy bao giờ. Cô đang ở trong một căn phòng nào đó. Bên ngoài cửa sổ kính là một tòa nhà cao tầng xa lạ, trên nóc tòa nhà gắn chiếc đồng hồ, thời gian chỉ chín giờ ba mươi hai phút.

Cẩn Tri nhắm mắt nhưng không còn nhìn thấy bất cứ hình ảnh nào khác. Cô lập tức đi đến đầu giường, lục ba lô lấy bút bi. Không tìm thấy giấy viết, cô đành rút tấm thẻ đọc định đưa cho Ứng Hàn Thời. Tấm thẻ hơi nhàu nát nhưng dòng chữ trên đó vẫn rất rõ ràng: *"Cẩn Tri nguyện ở bên Ứng Thời Hàn đến đầu bạc răng long"*. Cô lật mặt bên kia, viết con số chỉ thời gian: "9:32".

Cẩn Tri bỏ tấm thẻ và bút lên đầu giường. Vừa đứng dậy, vô tình liếc qua chiếc gương nhỏ đặt trên chiếc ghế thấp cạnh đầu giường, cô liền đờ người trong giây lát, sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Cẩn Tri cúi xuống nhìn bộ áo sơ mi trắng và váy dài màu xanh nhạt trên người mình. Cả thế giới như dừng lại, tai cô ong ong, đầu óc trống rỗng. Cô cuộn chặt hai bàn tay, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Vừa rồi, biết nước lũ sẽ được dẫn ra vũ trụ, Cẩn Tri có chút hốt hoảng nên thay quần áo một cách vô thức mà không hề để ý mình mặc đồ gì. Tuy nhiên, cô vẫn nhớ rõ, bộ đồ sạch đặt trên giường là áo phông dài tay và váy dài màu xám thẫm. Ai đã vào đây đổi chúng? Hơn nữa, cô đã ném bộ váy áo tượng trưng cho sự bất hạnh này vào thùng rác ở nhà nghỉ rồi cơ mà?

Toàn thân nổi da gà, Cẩn Tri định cởi ra nhưng không còn kịp nữa. Cảm nhận rõ về sự tồn tại của một người khác ở trong chiếc lều chật hẹp này, cô liền ngẩng đầu, nhìn thấy một người phụ nữ đang đứng ở phía đối diện mình.

Người phụ nữ cũng có mái tóc dài tương tự, mặc bộ váy y hệt. Gương mặt của cô ta giống hệt Cẩn Tri, chỉ là ánh mắt hết sức lạnh lẽo. Điểm khác biệt duy nhất là người phụ nữ đi chân đất, gấu váy ướt sũng.

Hai người im lặng nhìn nhau trong giây lát. Cẩn Tri lập tức há miệng kêu cứu. Nhưng cô chưa kịp thốt ra lời, một luồng sáng màu bạc đã vụt

đến trước mặt cô. Hạ Thanh Tri túm lấy cánh tay cô. Ánh sáng bạc nở rộ như pháo hoa chung quanh hai người. Giây tiếp theo, Cẩn Tri chỉ cảm thấy khu rừng, bầu trời, thành phố vụt qua như cái bóng. Đầu óc quay cuồng, cô bất giác nhắm mắt.

Đến khi mở mắt, Cẩn Tri phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ. Cô bị trói chặt trên một chiếc ghế, còn Hạ Thanh Tri ngồi ở mép giường cách cô hơn một mét, ánh mắt lãnh đạm. Có lẽ đây là phòng ngủ của Hạ Thanh Tri. Căn phòng bài trí sơ sài, nhưng trên bàn và tủ chứa đầy đồ trang sức, quần áo đẹp và vàng bạc.

Cẩn Tri âm thầm động đậy cánh tay, phát hiện không thể thoát khỏi sợi dây thừng. Thế là cô mở miệng hỏi: “Rốt cuộc cô muốn gì?”.

Trước đó, cô đã rất thương cảm khi nghe câu chuyện tình của Thanh Tri và Mục Nham, đồng thời lờ mờ suy đoán, người phụ nữ cũng có vết nứt thời không này liệu có phải là bản thân mình ở không gian này hay không? Tuy nhiên, cô không ngờ Thanh Tri lại bắt cóc mình, hơn nữa còn mặc bộ váy áo y hệt. Trong đầu Cẩn Tri thấp thoáng một suy đoán đáng sợ. Lẽ nào cô ta định…

“Cô biết không…” Thanh Tri lên tiếng. Hai người có ngữ khí và thần thái tương tự nhau: “Lần đầu tiên tôi gặp cô, cô mặc bộ váy này đứng bên cạnh người ngoài hành tinh đó. Tôi cảm thấy cô rất xinh đẹp”.

“Cô muốn làm gì?” Cẩn Tri cất giọng bình tĩnh.

Thanh Tri cúi đầu: “Tôi từng nghe Mục Nham kể về sự tồn tại của không gian song song. Nghe nói, sự tồn tại của hai người giống hệt nhau như chúng ta là một phần mười triệu. Chúng ta giống nhau như hai giọt nước, nhưng tại sao số phận lại khác biệt đến thế?”.

Cẩn Tri đáp: “Mỗi con người đều có số phận của riêng mình. Dù diện mạo giống nhau, chúng ta cũng không phải là một, việc gì phải so sánh

chứ?”.

“Vậy sao?” Thanh Tri cười nhạt: “Hồi nhỏ… tôi không biết cách khống chế vết nứt thời không nên thường đi lạc, tới một nơi xa lạ. Vì chuyện này, bố mẹ tôi đã phải chuyển nhà nhiều lần. Thế nhưng, tôi vẫn bị mọi người coi là quái vật, là dị hợm. Ngay cả bố mẹ cũng nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ. Sau này, cuộc hôn nhân của họ tan vỡ nên tôi sống một mình. Tôi rất hiếm khi ra khỏi nhà, cũng chẳng có hứng thú kết bạn. Nhìn qua cũng biết, cuộc sống của cô rất hạnh phúc, bên cạnh cô đều là những người bạn tốt. Chúng ta cùng có vết nứt thời không nhưng cô sống dưới ánh mặt trời, còn tôi phải sống trong tăm tối”.

Ngừng vài giây, cô ta tiếp tục cất giọng đều đều: “Cho đến khi quen Mục Nham, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy ông trời thật ưu ái mình, cuối cùng tôi cũng được hưởng hạnh phúc. Thế nhưng, ngay cả anh ấy cũng chết trong bóng tối. Tôi đã hứa với Mục Nham sẽ bắt đầu cuộc sống mới, một cuộc sống hoàn hảo và hạnh phúc. Cô có khả năng nhìn thấy trước tương lai, vậy cô có biết, tôi định làm gì cô không?”.

Cẩn Tri toát mồ hôi lạnh. Cô không nghĩ người phụ nữ này định làm hại đến mình nhưng ý đồ của cô ta đã rất rõ ràng.

“Cô muốn… biến thành tôi đúng không?”

“Ừ!” Thanh Tri giơ tay ôm mặt: “Tạ Cẩn Tri, tôi xin lỗi. Tôi từng nghĩ đến chuyện tự sát, nhưng tôi đã hứa với Mục Nham rồi. Làm thế nào bây giờ? Tôi vô cùng yêu anh ấy nên tôi không thể chết. Tôi phải bắt đầu cuộc sống mới. Tôi cũng không muốn… không muốn ở lại không gian này dù chỉ một giây một phút. Tôi muốn trở thành cô, bên cạnh có bạn bè và cả người thân nữa, đúng không? Người ngoài hành tinh mà cô yêu sẽ mãi mãi không rời xa cô, cũng có nghĩa là mãi mãi ở bên tôi. Vừa rồi, tôi đóng giả làm cô, ra bờ suối tìm anh ta mà chẳng bị anh ta phát hiện. Hiện tại, anh ta nghe lời tôi, vẫn đang đợi ở nơi đó. Tôi sẽ lập tức đi tìm anh ta. Chỉ

cần cô ở lại đây. Chỉ cần tôi và anh ta sang không gian kia, Thanh Tri sẽ trở thành Cẩn Tri vĩnh viễn".

Cẩn Tri chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân ngưng đọng. Cô chậm rãi thốt ra từng từ một: "Cô hãy tỉnh táo một chút đi, Ứng Hàn Thời không phải là Mục Nham. Người cô yêu không phải anh ấy".

Thanh Tri cất giọng bình thản: "Tôi biết. Tôi sẽ chẳng bao giờ yêu anh ta. Thứ tôi cần chỉ là số phận. Tôi muốn bắt đầu lại cuộc đời, cùng anh ta sống đến đầu bạc răng long".

"Anh ấy sẽ nhận ra." Cẩn Tri lập tức ngắt lời: "Ứng Hàn Thời chắc chắn sẽ nhận ra, cô đừng làm chuyện dại dột".

Thanh Tri lắc đầu. Cô ta không nói thêm điều gì nữa mà đứng dậy, đi sang nhà bếp ở bên cạnh, vặn van bình ga và rút ống ga. Không khí nhanh chóng lan tỏa hơi ga nhức mũi. Cẩn Tri cũng chú ý, mọi cửa sổ kính đều bị đóng chặt. Cô không khỏi thót tim, lẽ nào Thanh Tri định…

Như chứng thực suy đoán của cô, Thanh Tri lại mở miệng: "Xin lỗi, tôi muốn làm Cẩn Tri duy nhất".

Tiếp theo, ánh sáng bạc xuất hiện, cô ta vụt biến mất. Căn phòng chỉ còn lại mình Cẩn Tri không thể nhúc nhích. Trong khi đó, mùi ga càng lúc càng nồng nặc.

Thanh Tri di chuyển đến bên bờ suối. Xung quanh vẫn yên tĩnh như thường lệ. Thực ra, cô ta cũng chỉ rời đi mấy phút mà thôi. Cô ta cúi xuống, vỗ nước lên mặt và tóc, sau đó xách giày đi lên dốc núi. Phía trước có một người đàn ông đang đứng dưới gốc cây, quay lưng về phía cô.

"Hàn Thời, chúng ta đi thôi." Cô ta nói.

Chương 68

Mùi ga khiến Cẩn Tri có cảm giác ngạt thở. Vừa định di chuyển, cô mới phát hiện chiếc ghế đã được buộc chặt vào chân giường.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, trống ngực đập liên hồi. Sau khi kết thúc vụ hồng thủy, mọi người sẽ quay về không gian kia. Lẽ nào Ứng Hàn Thời sẽ đưa người phụ nữ đó đi cùng? Còn cô thì ở lại trong căn phòng kín này, sẽ bị trúng độc hơi ga hoặc bị nổ tung. Vậy thì cảnh tượng mà cô nhìn thấy trong giấc mơ kia là ai với ai? Sẽ là Ứng Hàn Thời ôm người bị chết vì hơi ga là cô, hay là Thanh Tri – người bị nước lũ cuốn trôi ra ngoài vũ trụ?

Cẩn Tri dõi mắt ra ngoài cửa sổ kính, vô tình nhìn thấy chiếc đồng hồ ở tòa nhà cao tầng phía đối diện đang chỉ con số 9:32.

Cô để tấm thẻ đọc sách có viết con số này ở trong lều, liệu có ai phát hiện ra không? Hay là mọi người không thể ngờ cô đã bị thay thế? Hạ Thanh Tri, sao cô ấy có thể gây ra chuyện này?

Cẩn Tri ra sức giãy giụa nhưng chỉ tốn công vô ích. Cô ép bản thân mình phải bình tĩnh, sau đó nhắm mắt lại xem có thể nhìn thấy tương lai hoặc tìm ra cách thoát thân hay không.

Xung quanh rất yên tĩnh. Đúng lúc này, một tiếng động cực lớn vang lên giống như tiếng kính vỡ. Cẩn Tri liền mở mắt. Cửa kính nối ra ban công đã bị đập vỡ. Một người đứng ở đó, toàn thân ướt sũng, đôi tai thú vểnh lên, cái đuôi ngoe nguẩy sau lưng, tóc ướt bết vào trán, đôi mắt đen trầm tĩnh của anh hướng về phía cô.

Sống mũi Cẩn Tri cay cay. Cô cắn môi, không biết nên cười hay nên khóc. Ứng Hàn Thời chỉ dừng lại ở khung cửa một vài giây rồi như cơn

gió vụt đến trước mặt cô. Anh nhanh chóng tháo sợi dây trói, Cẩn Tri lập tức bật dậy, nhào vào lòng anh.

***

Trong khu rừng ở ngoại ô thành phố, Thanh Tri tiến lại gần người đàn ông đang quay lưng về phía mình: “Hàn Thời, chúng ta đi thôi!”.

Người đàn ông từ từ ngoảnh đầu, Thanh Tri đờ người trong giây lát. Trang Xung nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Đến bóng lưng của tôi và Ứng Hàn Thời cô cũng không nhận ra à?” Anh ta mỉm cười: “Hay tại dáng tôi cũng chuẩn như anh ấy?”.

Thanh Tri không trả lời.

Trang Xung lại nói: “Đi thôi! Tôi tìm cô nãy giờ. Ứng Hàn Thời đâu rồi? Sắp đến thời điểm mở khe nứt không gian rồi. Tiêu Khung Diễn gọi rồi mà máy liên lạc của anh ấy không có phản hồi”.

“Tôi cũng chẳng nhìn thấy anh ấy.” Thanh Tri đáp.

Chương 69

“Sao anh lại tìm ra em?” Cẩn Tri ngước đầu hỏi anh. Không khí từ bên ngoài tràn vào phòng nên cô thấy đỡ hơn nhiều.

Ứng Hàn Thời một tay ôm eo cô, tay kia rút tấm thẻ *“Cẩn Tri nguyện ở bên Ứng Thời Hàn đến đầu bạc răng long”*. Anh lật mặt sau, ngón tay chạm vào con số “9:32” do cô viết: “Anh đã tìm ra chiếc đồng hồ này”.

Thì ra lúc ở bên bờ suối, Ứng Hàn Thời đã phát hiện ra người phụ nữ kia có gì đó bất ổn. Khi anh ngoảnh đầu lại nhìn, dưới con suối đã không một bóng người. Anh lập tức chạy về lều của Cẩn Tri nhưng nơi đó trống không, chỉ còn lại tấm thẻ này mà thôi.

Lần trước ở khu biệt thự, Cẩn Tri từng phát hiện, việc xuyên qua không gian của Thanh Tri cũng chẳng phải vạn năng. Mỗi lần, cô ta chỉ nhảy được một khoảng cách nhất định, để lại vệt sáng bạc. Vì không rõ sự di chuyển của Thanh Tri hay tốc độ của mình nhanh hơn, Ứng Hàn Thời lập tức bay lên không trung quan sát. Nhìn thấy vệt sáng bạc cách đó mấy cây số, anh liền phát huy tối đa tốc độ đuổi theo. Lúc này, nếu có người ở dưới mặt đất ngẩng đầu sẽ nhìn thấy tia sáng trắng như sao băng bay vụt qua. Anh thậm chí cảm thấy gió đập vào mặt và tai đau buốt, vũ khí ánh sáng có thể tung ra bất cứ lúc nào.

Khi vệt sáng bạc mờ dần rồi biến mất, cuối cùng anh cũng nhìn thấy tòa nhà cao tầng treo chiếc đồng hồ đó. Anh lập tức đáp xuống từ trên không trung, tìm kiếm từng tầng, từng ô cửa sổ một. Cuối cùng, anh cũng lờ mờ nhìn thấy bóng dáng cô sau cánh cửa kính của một căn hộ. Không một giây chần chừ, anh lập tức phá vỡ cửa, xông vào bên trong.

Ôm cơ thể mềm mại của cô, trong lòng Ứng Hàn Thời ngập tràn nỗi thương xót. Anh cúi xuống, áp má mình vào má cô.

Cẩn Tri ôm chặt thắt lưng anh, cất giọng nghi hoặc: “Làm sao anh nhận ra cô ta không phải là em?”. Ngay cả cô cũng cảm thấy hai người giống nhau như hai giọt nước, không hiểu do Ứng Hàn Thời nhạy bén hơn người hay là do Thanh Tri để lộ sơ hở nào đó?

“Điểm khác biệt là ở ánh mắt. Cô ấy sẽ không bao giờ và không thể nào nhìn anh bằng ánh mắt như của em.”

Cẩn Tri giật mình. Cô còn tưởng là nguyên nhân kinh thiên động địa nào, không ngờ đáp án lại đơn giản như vậy. Ánh mắt ư? Ngay cả cô cũng không biết bình thường mình nhìn Ứng Hàn Thời bằng ánh mắt như thế nào, vậy mà anh lại có thể phân biệt rõ ràng.

“Hàn Thời…” Cẩn Tri khẽ gọi tên anh, trong lòng tự nhủ: Mình sẽ không bao giờ buông tay, không bao giờ rời xa anh.

Ứng Hàn Thời ôm cô một lúc rồi lên tiếng: “Em ở đây đợi anh”. Nói xong, anh đi vào bếp khóa van bình ga. Khi nhấc cái bình lên, anh hơi dừng động tác.

“Sao thế?” Cẩn Tri hỏi.

Anh trở lại bên cạnh cô: “Bình ga hết rồi, bên trong chẳng còn bao nhiêu khí ga”.

Cẩn Tri hơi kinh ngạc. Không lý nào Thanh Tri lại phạm phải sai lầm như vậy? Điều này chỉ có thể giải thích cô ta không hề muốn ép cô vào chỗ chết.

“Chúng ta phải quay về ngay, em mau bám vào lưng anh đi!” Ứng Hàn Thời nói: “Khe nứt không gian được tạo ra dựa trên số liệu cơ thể em. Vết nứt bên cạnh cô ấy lớn hơn của em, rất có thể sẽ xảy ra sự cố”.

“Vâng!” Cẩn Tri nhảy lên lưng Ứng Hàn Thời, hai tay ôm cổ anh. “Chúng ta phải ngăn cô ấy lại, không thì cô ấy sẽ chết.”

Anh cõng cô bay từ nóc tòa nhà này sang nóc tòa nhà khác. Dưới mặt đất đã có người phát giác, la hét ầm ĩ, nhưng hai người họ chẳng còn thời gian mà bận tâm. Lúc này, mây đen ùn ùn kéo đến, bầu trời hết sức u ám. Mưa ngày càng nặng hạt, như báo hiệu cơn đại hồng thủy sắp trút xuống. Hai người ướt như chuột, Cẩn Tri giơ tay lau mặt mình và mặt anh.

Ứng Hàn Thời cất giọng dịu dàng: “Tiểu Tri có sợ không?”.

“Em không sợ.” Cô đáp: “Đối với em, sinh tử vốn không phải chuyện quan trọng”.

Khóe miệng anh hơi cong lên. Cẩn Tri ôm chặt cổ anh, cũng cười tủm tỉm. Trước đó cô vốn rất sợ ngày này. Nhưng khi nó thực sự đến, vì được ở bên anh nên trong lòng cô rất thoải mái.

“Ứng Hàn Thời, anh tốt thật đấy!” Cô thì thầm bên tai anh.

Đúng lúc này, hai người đã về đến khu rừng quen thuộc. Có mấy người đang đứng giữa khu đất trống. Đó là Tiêu Khung Diễn, Trang Xung, Lâm Tiệp và Tô. Nhìn thấy họ bốn người đều giật mình kinh ngạc. Tiêu Khung Diễn dụi mắt: “Tiểu Tri đấy ư? Chẳng phải cô và Phó Tông Tư đã lên máy bay chiến đấu rồi hay sao? Còn ngài chỉ huy cuối cùng cũng về rồi”.

Ứng Hàn Thời gật đầu. Mọi người bất giác ngước nhìn bầu trời. Sau đó, Trang Xung đột nhiên tiến lên phía trước, cất giọng lạnh lùng: “Cô là người Nano phải không?”.

“Trang Xung, anh biến đi cho tôi!” Cẩn Tri nói.

Trang Xung há hốc miệng: “Hả?”.

Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Người lên máy bay là Thanh Tri. Cô ấy cũng có vết nứt thời không, có thể xuyên qua không gian. Tiêu Khung Diễn, tình hình thế nào rồi?”.

Anh chàng người máy nhăn nhó: “Ngài chỉ huy, tình hình rất tệ. Chúng tôi đã tạo ra khe hở không gian, nước lũ cũng bắt đầu được dẫn qua bên đó, nhưng lượng nước lớn hơn chúng ta dự kiến. Hơn nữa, vết nứt của Tiểu Tri… À không Thanh Tri rất không ổn định. Tôi nên sớm nghĩ ra điều này mới phải, tham số của cô ấy khác Tiểu Tri. Chúng ta phải nghĩ cách chi viện mới được. Thanh Tri và Phó Tông Tư sắp không trụ nổi rồi. Lượng nước quá lớn, vết nứt còn dao động nữa, chắc hai người đó sẽ bị cuốn trôi ra ngoài vũ trụ mất”.

“Để tôi đi!” Ứng Hàn Thời cất giọng nghiêm nghị: “Chuẩn bị cho tôi một chiếc máy bay chiến đấu!” .

Lâm Tiệp và Tô đồng thời tiến lên một bước: “Ngài chỉ huy…”.

“Hai người đi cũng chẳng giải quyết được việc gì.” Ứng Hàn Thời ngắt lời họ: “Hai người không hiểu về máy tính, lẽ nào định dùng máy bay chiến đấu chống lại nước lũ hay sao?”.

Hai người cấp dưới lập tức ngậm miệng. Cẩn Tri không rời mắt khỏi Ứng Hàn Thời. Tuy vẻ mặt của anh vẫn điềm tĩnh nhưng ánh mắt lộ vẻ quyết đoán bức người. Cô liền nắm lấy cánh tay anh: “Em đi cùng anh”.

Không đợi anh có phản ứng, cô đã cất giọng kiên định: “Có lẽ đổi thành em, số liệu sẽ trở nên ổn định hơn. Hơn nữa, không biết chừng em sẽ nhìn thấy cảnh tương lai quan trọng nào đó. Chúng ta không thể tách nhau ra”.

Anh nắm tay cô, kéo lên chiếc máy bay Tô vừa lái đến.

***

Bầu trời đen kịt, sấm chớp đùng đùng, bây giờ ở thành phố Giang đã không thể phân biệt được là ban ngày hay buổi tối nữa rồi. Ứng Hàn Thời lái máy bay lao vút lên tầng mây. Đây là lần đầu tiên Cẩn Tri chứng kiến anh lái máy bay. Anh ngồi thẳng người, hai tay đặt trên bàn điều khiển, tay áo vẫn còn nhỏ nước tong tỏng. Dáng vẻ của anh toát ra một sự trầm ổn đặc biệt, khiến người khác cảm thấy vô cùng đáng tin cậy.

Bên ngoài cửa sổ, mây đen như sóng biển ào ào dội đến. Máy bay di chuyển với tốc độ cực nhanh, Cẩn Tri chỉ nhìn thấy từng tầng mây đâm vào thân máy bay, chớp mắt đã tan biến. Cô có cảm giác như đang ngồi tàu lượn siêu tốc nhưng nguy hiểm hơn vạn lần. Cẩn Tri vô thức nhắm chặt hai mắt.

“Em sợ rồi phải không?” Ứng Hàn Thời hỏi nhỏ.

“Vâng!”

Đột nhiên dây an toàn ở thắt lưng bật ra, cô liền mở mắt. Ứng Hàn Thời nhanh như cắt tóm lấy cánh tay cô, kéo cô ngồi lên đùi mình. Sau đó, anh lại thắt dây an toàn, buộc hai người vào với nhau. Cẩn Tri tựa vào lòng anh, ngửi hơi nước trên áo sơ mi của anh, nỗi sợ hãi tan biến trong giây lát. Cô ngẩng đầu, phát hiện Ứng Hàn Thời vẫn dõi mắt về phía trước nhưng khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

“Em còn sợ nữa không?”

“Hết rồi, anh tập trung lái đi!” Cô cùng anh quan sát phía trước.

Giữa không gian tối đen xuất hiện vầng sáng màu bạc. Vầng sáng hẹp và dài, sáng chói hơn bất cứ lần nào Cẩn Tri nhìn thấy trước đó, tựa như vầng trăng khuyết treo lơ lửng ở nơi ấy. Ứng Hàn Thời không do dự, tăng tốc máy bay lao vào vầng sáng.

Xung quanh tràn ngập nước biển. Rõ ràng hai người đang ở trên không trung nhưng lại tựa như dưới đáy đại dương. Từng đợt sóng cuồn cuộn xô tới khiến máy bay nghiêng ngả. Ứng Hàn Thời phải cố gắng hết sức mới có thể điều khiển máy bay theo phương hướng đã định.

“Hai vị đang ở đâu?” Anh nói vào hệ thống liên lạc. Đúng lúc này, Cẩn Tri chợt nhìn thấy một chiếc máy bay chiến đấu lờ mờ xuất hiện ở phía trước nhưng lập tức bị sóng biển cuốn trôi.

Ứng Hàn Thời liền tăng tốc, đồng thời điều khiển máy bay lộn nhào, né tránh cơn sóng cực lớn đang ập đến. Cẩn Tri hoa mắt chóng mặt, túm chặt áo sơ mi của anh. Đến khi cô định thần lại, hai người đã ở trên mặt nước, tiếp tục đuổi theo chiếc máy bay đang trôi ở phía trước.

Nước biển trải dài vô tận. Cẩn Tri biết rõ bây giờ họ đang ở trong khe hở không gian. Có lẽ ở dưới mặt đất, người dân thành phố Giang chỉ thấy mây đen và một tia chớp trên bầu trời mà thôi. Nhưng trên thực tế, nơi này quả thực long trời lở đất.

Máy bay của Ứng Hàn Thời nhanh chóng đuổi tới nơi. Chiếc máy bay kia đã bị hư hỏng nặng, cánh gãy một nửa, cửa khoang cũng bị bật tung. Người đang cố gắng bám chặt vào ghế ngồi nhưng thân hình lắc lư dữ dội tựa như có thể rơi ra ngoài bất cứ lúc nào chính là Phó Tông Tư.

“Phó Tông Tư!” Ứng Hàn Thời gọi tên anh ta đồng thời điều khiển đầu máy bay tiến lại gần. “Tôi sẽ mở cửa khoang, anh hãy tìm cách di chuyển sang bên này.”

Gương mặt nhợt nhạt của Phó Tông Tư sáng bừng lên nhưng anh ta lắc đầu: “Không cần đâu! Anh mau đi cứu… Thanh Tri. Cô ấy bị nước biển cuốn đi rồi!”.

Cẩn Tri biến sắc mặt: “Xảy ra chuyện gì thế?”.

Phó Tông Tư nghiến răng: “Tôi đã phát hiện ra cô ấy là Thanh Tri nên lập tức điều chỉnh lại khe hở theo thông số của cô ấy. Tuy nhiên, khe hở đã mở ra quá lớn, khiến máy bay của chúng tôi bị sóng biển đánh tan tác. Trên người cô ấy có vết nứt, thành ra bị năng lượng của không gian hút đi, rơi xuống luồng nước biển”. Nói đến đây, anh ta gầm lên: “Các vị cứ mặc kệ tôi, mau đi cứu cô ấy. Ứng Hàn Thời! Đây là sự lựa chọn của tôi”.

Vẻ mặt Ứng Hàn Thời trở nên vô cùng kiên định. Anh chỉ đáp một từ “được” rồi quay đầu máy bay, lao đi trong sóng nước mênh mông.

Đúng như lời của Phó Tông Tư, sóng biển ngày càng dữ dội. Vô số ngọn sóng như những tòa nhà cao tầng ập xuống đầu bọn họ. Máy bay của Ứng Hàn Thời vô cùng linh hoạt, di chuyển và luồn lách với tốc độ cực nhanh, né tránh từng đợt tấn công đó.

“Đằng kia kìa!” Cẩn Trì chỉ tay về một hướng. Nơi đó có tia sáng bạc yếu ớt ẩn hiện, Hạ Thanh Tri đang ra sức vùng vẫy, muốn nổi lên mặt nước nhưng lại bị sóng biển nhấn chìm.

Rõ ràng trước đó, Thanh Tri còn giở thủ đoạn hại mình, nhưng khi chứng kiến tình huống khốn khổ của cô ta lúc này, Cẩn Tri chỉ cảm thấy rất đau lòng. Cứu cô ấy! Ý nghĩ này chợt xuất hiện trong đầu cô, mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Một cơn sóng cực lớn đột nhiên dâng lên, chắn giữa bọn họ và Thanh Tri. Họ cũng không còn đường thoát. Cơn sóng tựa như quái vật hung dữ trong suốt màu xanh lam lao đến con mồi của mình.

“Rắc rắc!” Cẩn Tri nghe thấy tiếng thân máy bay nứt vỡ. Nước biển từ bốn phương tám hướng chảy vào. Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời ôm cô, bật ra khỏi ghế ngồi. Vũ khí ánh sáng trắng muốt xuất hiện, tách đôi khoang máy bay phía trước bọn họ. Anh lập tức bế cô, lao vút lên mặt biển rồi nhảy lên không trung.

Cẩn Tri vô thức ôm chặt thắt lưng anh, toàn thân cứng đờ. Ứng Hàn Thời một tay quét vũ khí ánh sáng xuống mặt nước. Sóng biển bị tách làm đôi, anh phản ứng rất nhanh, thuận thế nhảy về phương hướng có Thanh Tri.

Hai người rơi tõm xuống nước. Cánh tay anh vẫn như gọng kìm thép khóa chặt thắt lưng Cẩn Tri. Cô bị uống mấy ngụm nước mặn, ho sặc sụa, tròng mắt đỏ hoe. Tuy nhiên, cô đã nhìn thấy Hạ Thanh Tri đang cách chỗ hai người không xa.

Ứng Hàn Thời đưa Cẩn Tri tiến lại gần người phụ nữ. Nhìn thấy bọn họ, sắc mặt Thanh Tri càng tái nhợt.

“Mau đưa tay cho tôi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

Cẩn Tri tiếp lời: “Chúng tôi sẽ đưa cô ra khỏi nơi này”.

Thanh Tri ngập ngừng một hai giây rồi cắn môi, giơ tay về phía hai người. Ứng Hàn Thời liền tóm lấy tay cô ta. Vũ khí ánh sáng trong tay anh cũng đồng thời tách đôi mặt nước, anh được đà kéo hai người phụ nữ lên không trung.

Mặc dù tình huống vẫn hết sức nguy hiểm nhưng trong lòng Cẩn Tri có chút nhẹ nhõm. Vì cô tin tưởng vào khả năng của Ứng Hàn Thời, tin anh có thể đưa cả hai thoát khỏi nơi này.

Ứng Hàn Thời đưa hai người phụ nữ lao nhanh về lối ra khe hở sáng bạc ở trên đầu. Trong khi đó, ánh mắt Hạ Thanh Tri vẫn đờ đẫn, tựa như không mấy tỉnh táo.

Vào một khoảnh khắc, Thanh Tri đột nhiên giãy giụa mạnh. Ứng Hàn Thời không kịp phản ứng, cô ta đã thoát khỏi tay anh. Vầng sáng bạc xuất hiện, cô nhanh chóng biến mất.

Đúng lúc này, lại một cơn sóng khổng lồ ập đến. Ứng Hàn Thời không hề do dự, lập tức xoay người để lưng mình đón lấy hiểm nguy. Sóng nước đập vào người anh phát ra tiếng động lớn. Cẩn Tri vô cùng xót xa, nhưng nước biển bủa vây nên cô chỉ có thể nhắm mắt, ôm anh càng chặt hơn.

Đến khi tình hình tạm bình ổn trở lại, Cẩn Tri mở mắt, không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy một tia sáng bạc cách đó không xa. Không phải Thanh Tri bỏ đi, mà là…

Dưới mặt nước có một bóng hình thoắt ẩn thoắt hiện. Đó là Phó Tông Tư, anh ta đã bị nước biển cuốn ra khỏi máy bay. Thanh Tri đang tóm chặt tay anh ta. Cô ấy muốn cứu người đàn ông đó.

Dù có khả năng xuyên qua không gian, vừa rồi Thanh Tri cũng khó khăn lắm mới thoát khỏi sóng biển. Làm sao cô ấy có thể đèo bòng thêm một người khác? Không biết cô ấy định làm gì?

Dưới mặt đất. Tiêu Khung Diễn ngước nhìn bầu trời mây đen che phủ. Lâm Tiệp không thể tiếp tục chờ đợi, đi về phía một chiếc máy bay: “Tôi đi trợ giúp ngài chỉ huy đây!” Trang Xung cũng lập tức đi theo cô ta.

“Dừng lại!” Tô cất giọng nghiêm nghị.

Tiêu Khung Diễn như sắp khóc đến nơi: “Hai người không thể đi. Tôi vừa kiểm tra rồi, nước lũ sắp đạt đến giới hạn cuối cùng, khe hở cũng trở nên cực kì bất ổn định. Hai người đi chẳng khác nào lao đầu vào chỗ chết. Bây giờ, chúng ta chỉ có thể đợi xem ngài chỉ huy có cứu được mọi người hay không”.

Bọn họ đều lặng thinh, sắc mặt Lâm Tiệp tái nhợt. Đúng lúc này, Trang Xung “ồ” lên một tiếng, chỉ tay lên bầu trời: “Gì thế kia?”.

Mọi người ngẩng đầu, phát hiện vô số chiếc máy bay chiến đấu trông rất lạ lao đi như tên bắn lên bầu trời.

Tiêu Khung Diễn vội cầm ống nhòm quan sát. Khi nhìn rõ người ngồi ở buồng lái, anh ta há hốc mồm: “Là Mục Nham… Là người Phân Tử!”.

Trên mỗi chiếc máy bay là một cá thể có gương mặt giống hệt nhau. Ánh mắt bọn họ hết sức kiên định, quyết không chùn bước. Vô số chiếc máy bay chiến đấu lao vào khe hở không gian, biến mất trong chốc lát.

Sóng biển ngày càng dữ dội, tựa như con quái vật khổng lồ đang nổi giận, phát ra tiếng gầm gừ long trời lở đất. Không gian này dường như biến thành một mớ hỗn độn, không ngừng dao động. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời bị rơi vào xoáy nước cực lớn. Cho dù vũ khí ánh sáng trong tay anh liên tục hoạt động nhưng lại có cơn sóng mạnh hơn tiếp tục bủa vây. Ứng Hàn Thời ôm chặt cô từ đầu đến cuối, không một chút lơi lỏng. Cẩn Tri nghiến răng, chìm chìm nổi nổi trong lòng anh.

Đúng lúc này, cô chợt nhìn thấy vô số tia sáng ở trên cao. Đó là những chiếc máy bay chiến đấu do các "Mục Nham" điều khiển. Nhiều chiếc máy bay đã nhanh chóng bị những ngọn sóng đập vỡ nát. Vô số người Phân tử rơi xuống mặt nước, loáng một cái đã mất dạng. Những chiếc máy bay còn sót lại tiến lên một cách khó nhọc. Có hai chiếc đột nhiên chuyển hướng, đâm xuống xoáy nước đang bao vây Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri rồi bị sóng biển cuốn trôi trong giây lát. Được sự trợ giúp của họ, Ứng Hàn Thời lập tức ôm Cẩn Tri nhảy lên cao. Vũ khí ánh sáng trong tay anh trở nên sắc bén vô cùng, cắt từng đợt từng đợt sóng lớn. Hai người nhanh chóng lao về phía lối ra của khe hở không gian.

Trong lúc mơ hồ, Cẩn Tri nhìn thấy ở vị trí của Thanh Tri xuất hiện luồng sáng bạc lớn chưa từng thấy. Phó Tông Tư đã được cô gái kéo lên khỏi mặt nước. Cô dùng hết sức bình sinh, ném anh ta vào khe hở không gian đang mở rộng. Giây tiếp theo, thân hình Thanh Tri như con diều bị đứt dây, văng đi rất xa. Đằng sau cô, những chiếc máy bay chiến đấu cuối cùng điên cuồng đuổi theo, nhưng từng chiếc từng chiếc lần lượt rơi xuống.

Một khe hở cực lớn đột ngột mở ra, ánh sáng bạc chói mắt bao trùm cả mặt biển. Thanh Tri bị cuốn vào trong đó. Mấy người Phân tử lập tức nhảy ra khỏi máy bay, lao theo cô, nhưng cũng chỉ có một người túm được vạt áo của cô, cùng rơi vào trong luồng sáng đó, còn những người khác

đều bị sóng biển nhấn chìm. Tiếp theo, nước biển bị hút vào khe hở đó, Thanh Tri và Mục Nham cũng biến mất.

Ứng Hàn Thời ôm Cẩn Trì nhích dần tới lối ra khe hở bên này. Sóng nước cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng bủa vây lấy họ. Cẩn Tri nhắm mắt, áp đầu vào ngực anh. Ứng Hàn Thời tung vũ khí ánh sáng, đánh tan sóng lớn. Nhưng chúng lập tức hợp lại, bám riết hai người.

Ứng Hàn Thời từng nói, dù là vũ khí ánh sáng của anh cũng không thể chống lại nước biển. Vậy mà bây giờ, anh phát động tấn công hết lần này đến lần khác chỉ để bảo vệ sự an toàn của cô. Cẩn Tri nghe thấy rõ tiếng sóng nước dội vào lưng anh, nghe thấy tiếng xương cốt rạn nứt, nghe thấy tiếng "hự" khe khẽ của anh.

"Anh cứ mặc kệ em." Cô đột nhiên hét lớn: "Hãy tự mình nhảy ra đi!".

"Không được!" Ứng Hàn Thời đáp ngắn gọn.

Cẩn Tri bật khóc. Đúng lúc này, lại một ngọn sóng khổng lồ đập mạnh vào lưng anh. Sau đó, cô ngửi thấy mùi tanh của máu. Máu từ trên mặt anh nhanh chóng chảy xuống mặt cô.

Ứng Hàn Thời cúi đầu, khẽ thì thầm bên tai cô: "Anh xin lỗi, vì đã không thể cứu được… bọn họ".

Lồng ngực Cẩn Trì đau đến mức không thở nổi. Khi biết bình ga trống không, cô đã nghi ngờ, vết nứt của Thanh Tri mạnh hơn cô, cô ấy có thể xuyên qua không gian thì làm sao có thể không nhìn thấy trước được tương lai cơ chứ?

Một loạt hành động của Thanh Tri ngày hôm nay rốt cuộc nhằm mục đích thay thế cô, hay là muốn… tự mình đón nhận cái chết? Cô đã không có cách nào tìm ra câu trả lời chính xác nữa rồi.

Vũ trụ tối đen như mực, mãi mãi không thấy tận cùng, từng đám sương mù màu lam nhạt lững lờ trôi. Hạ Thanh Tri lơ lửng ở trong đó. Chỉ vài giây sau khi rơi vào vũ trụ, cô đã hoàn toàn mất đi tri giác. Nhãn cầu nổ tung, trái tim cô ngừng đập, chiếc váy dài màu xanh nhạt loang lổ vết máu.

Khi bắn ra ngoài vũ trụ, người Phân tử cuối cùng cũng bị nổ tung nhãn cầu, toàn bộ mạch máu trên thân thể vỡ nát. Nhưng trước đó, anh ta đã kịp lao đến, ôm lấy Thanh Tri vào lòng. Sau đó, anh ta quỳ ở giữa vũ trụ bao la. Một giọt nước mắt rơi xuống, họ sẽ vĩnh viễn trôi dạt ở nơi này.

Dưới thung lũng, nước chảy róc rách. Do trời vừa đổ cơn mưa lớn nên chỗ nào cũng trơn ướt. Tiêu Khung Diễn dẫn đầu nhóm người đi xuyên qua khu rừng.

“Anh nhìn rõ không đấy? Có phải ở bên này không?” Tiêu Khung Diễn hỏi

Tô đáp: “Đúng vậy! Tôi thấy ngài chỉ huy ôm một người rơi xuống nơi này”.

Lâm Tiệp đột nhiên dừng bước, chỉ tay về một hướng: “Đằng kia kìa!”.

Mọi người đều quay đầu về bên đó. Ứng Hàn Thời đang nằm bất động trên một tảng đá lớn bên cạnh đầm nước. Mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, không một chút sinh khí. Còn Cẩn Tri nằm sấp trên ngực anh.

Mọi người lập tức chạy đến. Tiêu Khung Diễn kiểm tra hơi thở của hai người, thở phào nhẹ nhõm: “Tạ ơn trời đất, họ vẫn còn sống”.

Một tiếng sau, cả nhóm chào tạm biệt Phó Tông Tư. Sau khi bị Thanh Tri ném ra khỏi khe hở không gian, anh ta nhanh chóng rơi xuống đất. Tuy sức cùng lực kiệt, toàn thân đầy vết thương nhưng rất may là không nguy hiểm đến tính mạng.

Vào thời khắc này, viền mắt anh ta đỏ hoe. Tiêu Khung Diễn lên tiếng: “Giáo sư Phó, chúng tôi phải quay về không gian bên kia, ngài chỉ huy và Tiểu Tri vẫn chưa tỉnh lại, họ cần được cấp cứu ngay. Ngoài ra, căn cứ vào địa chỉ mà Thanh Tri để lại trong lều, chúng tôi đã tìm thấy con chip ở nhà cô ấy. Chúng tôi sẽ mang nó đi!”.

Phó Tông Tư gật đầu. Anh ta ngập ngừng, tựa như có muôn vàn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thốt lên một câu: “Cám ơn các vị vì những việc các vị đã làm cho không gian của chúng tôi. Các vị hãy bảo trọng”.

“Chúng tôi đi đây. Tạm biệt anh!” Tiêu Khung Diễn nói.

Phó Tông Tư dõi theo cho đến khi mọi người lên máy bay. Chiếc máy bay phóng vút lên bầu trời như một ngôi sao băng, nhanh chóng biến mất.

Anh ta quay về thành phố. Bây giờ là buổi chiều, đường phố tấp nập xe cộ, ồn ào náo nhiệt. Vì áo sơ mi của anh ta rách nát, bộ dạng đờ đẫn nên nhiều người dân vô thức tránh xa. Trước phản ứng của mọi người, Phó Tông Tư chỉ cười cười. Đi qua một cửa hàng đồ điện gia dụng, anh ta chợt dừng bước, dán mắt vào chiếc tivi, trên màn hình đang phát bản tin thời sự: “Chiều hôm nay, một cư dân mạng tiết lộ đã nhìn thấy vô số UFO ở ngoại ô phía tây thành phố. Người này còn cung cấp cho chúng tôi hình ảnh chụp được, tuy không rõ nét cho lắm…

Liệu UFO có thật sự tồn tại hay không? Đây là vấn đề mà cho tới ngày nay, giới khoa học vẫn chưa có kết luận cụ thể. Tuy nhiên, phần lớn dân chúng cho rằng, hình ảnh về UFO đều là giả hoặc nhân chứng nhìn nhầm máy bay hay con diều thành UFO…

Về vấn đề này, chúng tôi đã xin ý kiến một chuyên gia vật lý thiên thể nổi tiếng của Viện Khoa học. Chuyên gia cho biết, UFO có khả năng tồn tại, nhưng hình ảnh mà cư dân mạng nhìn thấy chiều nay rất có thể là ảo ảnh do tia chớp chiết xạ đám mây tạo thành. Thì ra sự thật lại đơn giản

như vậy. Nhân đây, tôi cũng xin nhắc nhở mọi người, vào những ngày mưa gió sấm chớp, mong mọi người hãy chú ý an toàn…”.

Phó Tông Tư vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm: “Thì ra sự thật lại đơn giản như vậy”.

Đến ngã tư, anh ta bất chợt dừng bước bởi vì không biết nên đi về hướng nào. Mấy năm qua, anh ta đều sống ở Thẩm gia. Bây giờ bố con họ Thẩm đã chết, khu biệt thự bị phá hủy, trở thành vụ án không hồi kết trong hồ sơ của cảnh sát. Anh ta không thể, và cũng chẳng muốn quay về đó nữa.

Cuối cùng, Phó Tông Tư vô thức đi tới cơ quan cũ. Đây là Viện nghiên cứu hàng đầu của cả nước với tòa kiến trúc trang nghiêm và hàng cây ngô đồng rợp bóng trước cổng. Anh ta ngồi xuống dưới gốc cây, cuối cùng cũng hiểu tại sao anh ta quay về nơi này.

Trước kia, anh ta là một nhà khoa học được mọi người tôn trọng. Tìm ra giải pháp phòng chống nạn hồng thủy là chấp niệm và sự kiên trì của anh ta. Hôm nay, giấc mơ đã trở thành hiện thực. Vì vậy, anh ta quay về đây, có thể tự hào nói với bản thân rằng mình thật sự đã làm được.

Ngồi một lúc, Phó Tông Tư bắt gặp mấy người từ Viện nghiên cứu đi ra ngoài. Một trong số đó là đồng nghiệp cũ, người này nghi hoặc nhìn anh ta rồi tiến lại gần: “Phó Tông Tư phải không?”.

Anh ta chẳng buồn đứng dậy, chỉ ngẩng đầu, mỉm cười với đối phương: “Tôi đây!”

Đồng nghiệp kinh ngạc, quan sát anh ta một lượt, lại hỏi: “Sao anh lại ra nông nỗi này? Hiện tại, anh đang làm gì?”

Phó Tông Tư bình thản trả lời: “Tôi chẳng làm gì cả”.

Đồng nghiệp thở dài, vỗ vai anh ta: “Tông Tư, nếu ở bên ngoài không được như ý thì anh hãy quay về cơ quan đi. Anh là người giỏi nhất trong lứa chúng ta, lãnh đạo Viện cũng rất nhớ anh. Nếu anh chịu quay về, chắc chắc sẽ có chỗ đứng của riêng mình. Trước kia anh bảo, mùa hè năm nay sẽ xảy ra trận lụt mang tính hủy diệt, còn nhắc đến mấy thứ viễn tưởng như không gian song song gì đó. Anh xem, mùa hè sắp trôi qua rồi mà thiên hạ vẫn thái bình đấy thôi, cũng chẳng có người thiệt mạng. Anh hãy nghe tôi, quay về đi!”

Ai ngờ nghe xong những lời này, Phó Tông Tư đứng lên, viền mắt ngân ngấn nước. “Đúng vậy, thiên hạ vẫn thái bình… cũng chẳng có người thiệt mạng.” Anh ta lặp lại lời người đồng nghiệp rồi hất tay đối phương, lảo đảo bước đi trên hè phố.

Người đồng nghiệp dõi theo hình bóng cô độc của anh ta, mắng một câu: “Đồ thần kinh!”.

Phó Tông Tư đi mãi, đi mãi. Trời nắng chói chang, có đôi tình nhân đi vượt qua anh ta, gương mặt tràn ngập niềm hạnh phúc. Cũng có ông già chăm chú nhìn cháu chạy đi chạy lại nô đùa. Thế giới vẫn huyên náo và yên bình như thường lệ. Phó Tông Tư đột nhiên nở nụ cười thỏa mãn.

Mấy tháng sau, Phó Tông Tư trở thành một thầy giáo trung học bình thường, dạy môn Toán và Vật lý. Anh ta sống lặng lẽ trong suốt quãng đời còn lại nhưng đã đào tạo ra rất nhiều học sinh xuất sắc, trong đó có người sau trở thành nhà vật lý thiên thể nổi tiếng.

***

“Tiểu Tri! Mau tỉnh lại đi! Ngài chỉ huy còn đang nằm đó chờ cô yêu thương kia kìa!”

“Tri, lúc nào cô mới tỉnh lại?”

Trong cơn mê man, Cẩn Tri nghe thấy có người gọi tên mình. Đó là giọng của hai người đàn ông cứ lải nhải mãi bên tai cô. Đầu đau như búa bổ, cô muốn bịt tai lại để khỏi phải nghe thấy tiếng của bọn họ nữa.

Khoan đã… Ngài chỉ huy? Ứng Hàn Thời ư?

Cẩn Tri liền mở mắt. Đập vào mắt cô đầu tiên là trần nhà màu trắng, căn phòng tràn ngập ánh nắng, bên ngoài cửa sổ là hồ nước quen thuộc. Đây là… nhà của Ứng Hàn Thời?

Tiêu Khung Diễn đang đứng cạnh giường, quay lưng về phía cô, bận rộn làm gì đó. Nghe thấy tiếng động, anh ta lập tức ngoảnh đầu, gương mặt lộ vẻ mừng rỡ: “Tiểu Tri, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy rồi!”.

Cẩn Tri mỉm cười, chậm rãi ngồi dậy: “Chúng ta đã quay về rồi sao?”.

Tiêu Khung Diễn liền xoay lưng đỡ cô: “Ừ! Cô đã bất tỉnh suốt hai ngày hai đêm. Cẩn thận một chút không bị ngã đấy!”.

Cẩn Tri túm cánh tay anh ta: “Ứng Hàn Thời sao rồi?”.

“Ngài chỉ huy vẫn đang trong cơn hôn mê. Ngài ấy bị thương nặng hơn cô nhiều.”

Cẩn Tri lập tức xuống giường: “Mau dẫn tôi đi gặp anh ấy”.

Tới phòng của Ứng Hàn Thời, một mình cô đi vào bên trong, còn Tiêu Khung Diễn và mấy người đàn ông đều đứng ngoài cửa. Anh nằm bất động trên giường, người đắp một chiếc chăn mỏng. Cẩn Tri chưa bao giờ thấy anh trong tình trạng như lúc này. Anh không mặc áo, trên người được băng bó, tóc mái rủ xuống trán, che khuất đôi lông mày. Mắt anh nhắm nghiền, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở đều đều.

Cẩn Tri ngồi xuống cạnh giường, nhìn Ứng Hàn Thời đăm đăm. Cô muốn chạm vào người anh nhưng lại sợ làm anh khó chịu.

“Cô yên tâm đi, ngài chỉ huy chỉ bị gãy mười hai cái xương sườn mà thôi.” Tiêu Khung Diễn nói vọng vào: “Sức khỏe của ngài ấy hồi phục rất nhanh, vài ngày nữa sẽ lành lại ấy mà”.

Gãy mười hai cái ư? Cùng gặp tình huống nguy hiểm như nhau nhưng cô lại hoàn toàn lành lặn, vì anh đã che chắn hết cho cô rồi.

“Tại sao anh ấy còn chưa tỉnh lại?” Cẩn Tri hỏi.

“Sức va đập của trận hồng thủy là rất lớn nên đại não bị ảnh hưởng, ngài ấy có thể bị hôn mê mất vài ngày…”

“Tiểu Tri, cô hãy hôn anh ấy một cái đi.” Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Không biết chừng anh ấy sẽ tỉnh ngay bây giờ đấy!”.

Daniel và Tô đều cười. Mắt Tiêu Khung Diễn sáng rực: “Thật sao? Tôi muốn xem…”. Chưa kịp nói hết câu, anh chàng người máy đã bị Trang Xung ngăn lại. Sau đó, Trang Xung gật đầu với cô rồi khép cửa.

Căn phòng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Cẩn Tri trầm mặc vài giây rồi cúi đầu, khẽ chạm vào môi Ứng Hàn Thời.

Anh vẫn chìm trong giấc ngủ sâu, câu chuyện công chúa đánh thức hoàng tử bằng một nụ hôn không hề xuất hiện. Cẩn Tri trèo lên giường, nằm bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh rồi nhắm mắt.

“Ứng Hàn Thời, anh mau tỉnh lại đi! Em sẽ trao cho anh tất cả những gì anh muốn.”

Ngoại truyện: Thanh Tri và Mục Nham

Từ khi còn nhỏ, Hạ Thanh Tri đã biết bố mẹ không thích mình. Thỉnh thoảng, cô bắt gặp họ nhìn con gái bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô muốn được bố mẹ ôm ấp, muốn được thể hiện tình cảm nhưng đều bị họ ngó lơ. Những lúc như vậy, cô luôn cảm thấy buồn bã và hoang mang.

Sau này trưởng thành mới biết, ánh mắt của bố mẹ nhìn cô chính là sợ hãi, bởi vì cô thường bỗng dưng biến mất, xuất hiện ở những nơi không nên xuất hiện.

“Có phải Tiểu Tri bị trúng tà rồi hay không?” Tiếng sụt sịt của mẹ cô vọng tới.

“Con bé là ma hay sao?” Bố cô hạ giọng thầm thì.

“Tri Tri không phải là ma… Không phải…” Nghe thấy những lời này, Thanh Tri lúc đó mới có mấy tuổi đã hoảng hốt đẩy cửa chạy vào phòng. Mẹ cô vừa khóc vừa ôm con gái, còn ông Hạ thì lùi lại phía sau vài bước.

“Bố mẹ đừng bỏ rơi Tri Tri!” Cô khóc nức nở trong lòng mẹ.

“Con ngoan.” Bà Hạ dỗ dành: “Bố mẹ sẽ mãi yêu thương và ở bên cạnh Tri Tri”.

Sau đó, Hạ Thanh Tri dần lĩnh hội được một điều, lời hứa trước sau gì cũng có lúc mất hiệu lực, bất kể là tình thân hay tình yêu.

Bố cô nghiện cờ bạc nặng. Năm cô mười tuổi, ông ta thua hết tiền của rồi bỏ trốn. Hai mẹ con cô bắt đầu cuộc sống vô cùng khó khăn, vất vả. Bà Hạ phải bán căn nhà lớn đi để trả nợ. Hai mẹ con sống trong căn hộ tập thể cũ kỹ. Mỗi ngày, mẹ cô làm thuê ở mấy chỗ mới có thể duy trì được

cuộc sống. Từ nhỏ, cô đã lầm lì ít nói, thông thạo việc nhà như nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp… Mỗi khi tan học, cô cũng tự đi về nhà.

Năm mười hai tuổi, cuối cùng Thanh Tri cũng có thể khống chế được năng lực xuyên qua không gian của mình. Đây là bí mật chỉ hai mẹ con cô biết. Một buổi tối, cô lẻn vào ngôi biệt thự của một gia đình giàu có, ăn trộm một xấp tiền về đưa cho mẹ, đồng thời cất giọng bình thản: “Sau này, mẹ không cần đầu tắt mặt tối nữa”.

Bà Hạ tát bốp vào mặt con gái một cái: “Tiền ở đâu ra? Con ăn cắp đấy à?”.

Thanh Tri không trả lời. Cuộc sống đã khiến người mẹ trở nên thô lỗ và nóng tính. Bà túm tóc con gái, mắng xối xả: “Chúng ta tuy nghèo nhưng không thể làm mấy chuyện trái với lương tâm. Lần sau, mày mà còn đi ăn cắp nữa thì chết với tao. Nhớ chưa?”.

“Con biết rồi!” Thanh Tri đau đến mức chảy nước mắt, vùng khỏi tay mẹ chạy ra ngoài. Khi quay đầu, cô chợt thấy mẹ ngồi bệt xuống đất, ánh mắt vừa hối hận vừa cố chấp.

Quãng thời gian tiếp theo, Thanh Tri không còn đột nhập vào nhà người khác ăn trộm đồ nữa cho tới hôm mẹ cô bỏ đi. Năm đó, cô mới mười lăm tuổi. Dù cực nhọc cỡ nào, bà Hạ cũng muốn cô làm một người lương thiện và chính trực, nhưng bà lại không thể kháng cự lại tình yêu. Sau mấy năm vò võ nuôi con, cuối cùng, bà cũng yêu một người đàn ông khác. Người tài xế taxi bằng lòng sống cùng bà nhưng với điều kiện không được mang theo con cái.

Một buổi sáng mưa tầm tã, Thanh Tri nằm trên giường, nghe tiếng mẹ rón rén thu dọn hành lý rồi đi đến trước cửa phòng cô, đứng đó hồi lâu. Cuối cùng, bà cũng đẩy cửa đi vào. Thanh Tri liền nhắm mắt, cảm giác

đôi môi mẹ chạm vào trán mình rồi một giọt nước mắt lăn dài. Cô cố gắng nhẫn nhịn để không rơi lệ.

“Mẹ đi đi!” Cô nhủ thầm: “Bắt đầu cuộc đời mới của mẹ đi! Con có thể sống một mình, vì dù sao cũng chẳng có gì khác biệt”.

Sau khi người mẹ bỏ đi, Thanh Tri bắt đầu cuộc sống thuộc về bản thân. Trong nhà trở nên bừa bộn nhưng cô không thích dọn dẹp. Tình trạng đồ đạc lộn xộn khiến cô có cảm giác không gian được lấp đầy, được an toàn.

Số tiền mẹ để lại chỉ đủ thanh toán học phí, thế là cô bắt đầu xuyên tới những nơi có thể lấy đồ vật mà cô yêu thích.

Dần dần, cô trở nên thành thạo và cẩn thận hơn, không để lại bất cứ dấu vết nào, cũng chẳng ai phát hiện ra.

Tất nhiên, cô chỉ lấy đồ của nhà giàu, giữ lại một phần nhỏ cho mình, còn phần lớn cô phân phát cho người nghèo, người vô gia cư và trại trẻ mồ côi.

Thanh Tri dần dần thích cuộc sống tự do tự tại, có thể kiểm soát tất cả như vậy. Cô cũng bắt đầu ghét ban ngày, chỉ thích ban đêm. Nhiều lúc, cô bỏ ra mấy ngày liền, tốn nhiều công sức để tới một bờ biển xa xôi. Ngắm tinh tú xán lạn trên bầu trời đêm, cô tự hỏi, không biết mình là giống loài gì? Liệu có phải là người ngoài hành tinh hay không? Không biết một ngày nào đó liệu có phi thuyền của người ngoài hành tinh đến đón cô rời khỏi trái đất cô độc và vô vị này hay không?

Nhà họ Thẩm là triệu phú hàng đầu của thành phố nên khu biệt thự của họ là nơi Thanh Tri thường viếng thăm nhất. Cô từng ăn trộm tiền, vàng bạc, đồ trang sức, đèn, thậm chí còn đào mấy cây hoa hình thù kỳ dị ở đó mang đi nữa. Một lần, Thẩm Gia Minh mua chiếc tivi 70 inch màn hình siêu mỏng về nhà, đúng lúc Thanh Tri muốn xem cúp bóng đá thế giới,

thế là đêm đến, cô mệt bở hơi tai mới lôi được chiếc tivi đó về căn hộ nhỏ của mình. Cũng chính vì thế, trong nhà họ Thẩm mới xuất hiện tin đồn có ma.

Lần đầu Thanh Tri nhìn thấy Mục Nham là một buổi đêm thanh vắng, yên tĩnh. Về số người sống ở Thẩm gia, cô đã nắm rõ từ lâu. Ngoài bố con họ Thẩm còn có mười mấy người giúp việc, một đám vệ sĩ và một nhà khoa học vô vị tên là Phó Tông Tư. Vì vậy, khi bắt gặp một người đàn ông trẻ đứng bên bờ hồ, cô đã rất tò mò nên giấu mình trong bụi cây quan sát anh ta.

Anh có thân hình cao gầy, mặc áo sơ mi trắng và quần âu đơn giản. Toàn thân anh toát ra một vẻ nghiêm túc và nho nhã. Gương mặt nhìn nghiêng của anh không phải quá đẹp trai nhưng ngũ quan tương đối sáng sủa.

Anh đứng bên bờ hồ làm gì nhỉ? Thanh Tri nhẫn nại chờ đợi.

Đúng lúc này, anh cất giọng dịu dàng: “Người đóng giả làm ma quỷ ở Thẩm gia là cô phải không?”. Vừa nói, anh vừa ngoảnh đầu về phía cô. Thanh Tri nhìn thấy đôi mắt đen tuyền, bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng, tựa như có thể xuyên qua màn đêm và tấm mạng che mặt của cô.

Rơi vào tình huống này, cô nên lập tức bỏ đi để tránh bí mật bị tiết lộ mới phải. Thế nhưng hôm đó, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại thong thả bước ra khỏi bụi cây, cất giọng lạnh nhạt: “Tôi không hiểu anh đang nói gì nữa”.

Người đàn ông hơi ngây ra: “Thì ra, cô…”.

Thanh Tri giật mình thon thót.

Anh lại cất giọng ôn hòa: “Thì ra cô có vết nứt thời không”.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh nhưng Thanh Tri tựa như đang ở giữa những cơn sóng to gió lớn. Cô không hiểu tại sao người đàn ông này có thể nhận ra bí mật sâu kín của cô.

Rất lâu sau đó, cô mới biết, đôi mắt của người đàn ông đến từ nền văn minh vô cùng tiên tiến này có thể nhìn rõ rất nhiều thứ, bao gồm sự chuyển động của các ngôi sao, tốc độ suy vong của mặt trời… Vết nứt thời không của cô chỉ là vấn đề nhỏ. Tuy nhiên, vì quá lương thiện nên anh không nhìn thấu lòng dạ con người.

Khi ấy, lần đầu tiên trong đời, Thanh Tri hoảng loạn đến thế. Người đàn ông im lặng hồi lâu, ánh mắt vụt qua tia thương xót: “Cô đừng ăn trộm đồ nữa”.

Thanh Tri bất giác đỏ mặt, trừng mắt với anh rồi biến mất trong ánh sáng bạc. Kể từ thời khắc đó, trong đầu cô thường hiện lên gương mặt người đàn ông. Sau một hồi đắn đo, cuối cùng, cô quyết định theo dõi và tìm hiểu đối phương, vì đây là lần đầu tiên cô gặp được một người còn kì lạ hơn cả bản thân.

Vài hôm sau, cũng vào một buổi tối tĩnh mịch, Mục Nham ngồi trong phòng nghiên cứ ở nhà họ Thẩm xem tài liệu. Bóng đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, bóng hình anh đổ dài dưới mặt đất. Vào một khoảnh khắc nào đó, anh đột ngột ngẩng đầu liền nhìn thấy người phụ nữ đứng ở góc tường. Cô vẫn đeo mạng che mặt, chỉ để lộ đôi mắt như hôm đó.

Trước kia, Mục Nham không biết, hóa ra ánh mắt của phụ nữ cũng có thể chứa đựng nhiều tâm tình phức tạp cùng một lúc như buồn bực, hiếu kỳ, cố gắng trấn tĩnh…

Thân hình mảnh mai và yếu ớt toát ra vẻ cô đơn của cô khiến anh bất giác mềm lòng. Anh có chút áy náy, không hiểu hôm trước có phải mình đã quá nặng lời hay không. Vốn là người không biết cách an ủi phụ nữ,

anh chỉ mỉm cười với cô rồi dịu dàng mở miệng: “Cô có uống trà không?”.

Thanh Tri thầm nghĩ: Tại sao người này lại cười với mình? Anh ta quả nhiên vô cùng kỳ lạ.

Ngoài miệng, cô thản nhiên đáp: “Tùy anh”.

Múc Nham đứng dậy đi pha trà cho cô thật. Thanh Tri liếc anh một cái: “Anh không hạ độc đấy chứ?”

Anh liền uống một hớp rồi đưa cốc trà cho cô. Thanh Tri cầm lấy, muốn uống nhưng chợt nhớ ra đối phương vừa chạm môi vào cốc. Cuối cùng, cô vẫn uống từng ngụm nhỏ, thầm nghĩ: Liệu có phải anh ta cố ý không nhỉ? Lẽ nào đến nụ hôn gián tiếp cũng không biết? Nhìn vẻ mặt thật thà của anh ta, chắc là chẳng nghĩ tới.

Về chuyện xuyên qua không gian, Thanh Tri đã đọc khá nhiều sách nên lần trước anh vừa nhắc tới, cô liền hiểu ra ngay. Thế là cô thắc mắc: “Tại sao anh biết tôi có vết nứt thời không?”.

Mục Nham đáp: “Xin lỗi, tôi tạm thời không thể nói rõ nguyên nhân với cô”.

Thanh Tri đột nhiên đặt cốc trà xuống bàn rồi nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Khoan đã!” Mục Nham đuổi theo nhưng bên ngoài đã chẳng còn bóng dáng người con gái đó.

Tối hôm sau, khi đến phòng nghiên cứu, Mục Nham phát hiện Phó Tông Tư đang dọn dẹp bàn làm việc bừa bộn, đầy hoa cỏ, bùn đất. Nhìn thấy anh, Phó Tông Tư cất giọng nghi hoặc: “Hôm qua, tâm trạng của cậu tệ lắm à?”.

“Sao anh lại hỏi vậy?” Mục Nham không hiểu.

“Những thứ này không phải do cậu bày ra à?”

Mục Nham ngẩn người, mỉm cười: “Tất nhiên không phải”.

“Là ai thế?”

Mục Nham lặng thinh, trong đầu hiện lên đôi mắt ngạo mạn và bướng bình của cô gái. Sao cô có thể không nói lý lẽ đến mức này?

Vài ngày sau, Mục Nham không nhìn thấy cô. Thế nhưng, anh luôn có cảm giác bị ai đó theo dõi. Anh ra vào nhà họ Thẩm, đi thăm Giám đốc Chu hay đi dạo bên bờ sông, hình bóng đó vẫn luôn bám theo anh từ phía xa. Mỗi khi anh ngoảnh đầu, cô đều lập tức biến mất.

Thế là một hôm, Mục Nham lên núi một mình. Ngọn núi rất cao trong khi trời lại nắng, chói chang nên toàn thân Thanh Tri vã cả mồ hôi. Khó khăn lắm mới lên đến đỉnh núi, cô nấp trong bụi cây quan sát người đàn ông cao gầy ở phía xa xa. Cô thật sự muốn xông ra đạp cho anh ta một phát. Đang yên đang lành tự nhiên leo núi, anh ta cố ý “chơi” cô đấy à? Cô cũng đúng là bị thần kinh rồi, việc gì phải cả ngày bám theo anh ta như thế này cơ chứ? Muốn biết bí mật của đối phương, chỉ cần đột ngột xuất hiện ở sau lưng rồi kề dao vào cổ anh ta là được. Lần trước, cô cũng dùng cách này bắt được tên cướp sát hại bà già vô tội còn gì?

Đang chìm trong suy tư, Thanh Tri đột nhiên cảm thấy một luồng khí lành lạnh ập đến. Cô còn chưa kịp phản ứng, cổ tay đã bị nắm chặt. Toàn thân hóa đá trong giây lát, Thanh Tri ngẩng đầu, phát hiện khóe mắt Mục Nham thấp thoáng ý cười. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi bàn tay người đàn ông.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Tại sao cô lại ở đây?”

Hai người đồng thời mở miệng.

Mục Nham thật thà trả lời: “Tôi từ bên kia vòng qua bên này”.

Thanh Tri không trả lời mà cất giọng lạnh lùng: “Anh mau buông tay ra!”.

Mục Nham do dự nhưng vẫn nắm tay cô.

Thanh Tri cười cười: “Nam nữ thụ thụ bất thân, không ngờ anh lại là hạng người này”.

Anh lập tức buông tay. Thanh Tri liền quay gót bỏ chạy. Nhưng vì quá vội vàng và căng thẳng nên cô trượt ngã xuống đất, mắt cá chân đập vào hòn đá sắc nhọn. Cô chau mày, muốn đứng lên nhưng mắt cá chân đau nhói. Cô liền kéo ống quần lên xem, quả nhiên đã bị chảy máu.

Mục Nham đứng đằng sau Thanh Tri. Đập vào mắt anh là cổ chân trắng nõn không một chút tì vết của cô. Anh đột nhiên rất muốn ngắm gương mặt cô. Vào thời khắc này, tuy không đeo mạng nhưng cô đội một cái mũ có tấm màn mỏng phía trước nên anh chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy đường nét thanh tú ẩn hiện bên trong.

Cảm nhận được cái nhìn chăm chú của anh, Thanh Tri vừa xấu hổ vừa tức giận, vô thức trừng mắt với anh.

Mục Nham ngồi xổm xuống trước mặt cô, cất giọng chân thành: “Tại sao cô lại tức giận? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?”.

“Anh biết bí mật của tôi nhưng lại không nói cho tôi biết bí mật của anh. Điều này chẳng công bằng chút nào.”

Mục Nham im lặng.

“Không nói thì thôi.” Thanh Tri vừa đứng lên, anh đã phản ứng thật nhanh, giơ tay đỡ cô. Cô mất đà lao vào ngực anh. Mùi đàn ông xa lạ bủa vây, Thanh Tri liền đỏ mặt: “Anh mau bỏ tay ra đi!”

Mục Nham cúi xuống nhìn cô. Thân thể cô tỏa ra mùi mồ hôi pha lẫn mùi thơm dìu dịu của một loài hoa nào đó.

“Cô bị thương rồi.” Anh nói: “Để tôi giúp cô xử lý. Đừng động đậy”.

Đáng lẽ phải từ chối nhưng không hiểu sao Thanh Tri lại ngoan ngoãn ngồi xuống. Mục Nham cầm chai nước khoáng rửa sạch vết thương rồi rút một chiếc khăn tay màu xanh nhạt khỏi túi quần, buộc vào chỗ đó rồi đi giày cho cô.

Thanh Tri nhìn chằm chằm chiếc khăn tay ở cổ chân mình, nghĩ bụng: Thời buổi này, đàn ông mang theo khăn tay rất hiếm gặp. Tại sao anh luôn khác người như thế?

Đang trong lúc thất thần, cô chợt nghe anh hỏi: “Sao cô lại muốn biết bí mật của tôi?”.

Thanh Tri nhướng mày, bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của anh. Cô im lặng một lát rồi nói nhỏ: “Bởi vì tôi chưa từng gặp người nào kỳ lạ như bản thân… Bởi vì anh không sợ tôi, cũng chẳng bài xích tôi”.

Mục Nham ngẩn người hồi lâu, cuối cùng thốt ra hai từ: “Tôi hiểu”.

Hôm đó, Mục Nham dìu Thanh Tri xuống núi. Họ đi rất chậm. Tới chân núi, trời đã sẩm tối. Suốt quãng đường, không ai nói với ai một lời, chỉ thỉnh thoảng gặp chỗ khó đi, anh nhắc cô cẩn thận.

Thanh Tri hơi hối hận đã thốt ra một câu chứng tỏ sự yếu đuối của mình: “Bởi vì anh không sợ tôi, cũng chẳng bài xích tôi”. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà ngay lập tức.

Đến chân núi, anh đột nhiên dừng bước: “Tôi tên Mục Nham. Mục trong từ trang nghiêm, Nham trong từ nham thạch. Em tên là gì vậy?”.

Cô do dự một lát rồi trả lời: “Hạ Thanh Tri”.

“Tôi bằng lòng nói cho em biết bí mật của mình.”

Thanh Tri liền ngoảnh đầu, bắt gặp gương mặt tươi cười của anh. Rõ ràng mới quen nhau chưa bao lâu, rõ ràng mới biết tên nhau, vậy mà ánh mắt anh nhìn cô như nhìn một người bạn tâm giao mà anh hết sức trân trọng.

“Em có thấy rừng cột đá ở trên núi không?” Mục Nham hỏi.

Thanh Tri gật đầu.

Anh mỉm cười, tựa như không biết nên bắt đầu từ đâu, cuối cùng chỉ nói ngắn gọn: “Thật ra, tôi cũng là một tảng đá. Rừng cột đá đó đều là phân thân của tôi”.

Thanh Tri lặng lẽ nhìn anh. Một lúc sau, cô “ờ” một tiếng rồi biến mất trong vầng sáng bạc, để lại anh đứng ngây ra ở đó.

Thanh Tri về đến nhà trong chốc lát. Cô thả người xuống giường, nằm bất động. Vài phút sau, bỗng dưng cô cười tủm tỉm. Cô cứ tưởng rằng mình gặp được một nhân vật khác người, không ngờ hóa ra lại là một kẻ thần kinh. Nhưng hình như cô đã thích tên thần kinh vừa lương thiện vừa dịu dàng đó rồi, làm thế nào bây giờ?

Đối với Mục Nham, đêm tối bỗng trở nên thật đáng mong chờ. Cứ khi nào anh chỉ có một mình là Thanh Tri lại xuất hiện. Có lúc, cô đứng bên giá sách của anh, cầm vài quyển lên xem rồi lại ném xuống. Có lúc, anh đang đi trên đường, cô bất thình lình áp sát vào sau lưng anh, khiến anh giật mình. Khóe mắt cô cong cong, để lộ nụ cười tinh nghịch. Cũng có

hôm cô xuất hiện đúng lúc anh vừa tắm xong, chỉ quấn tạm chiếc khăn tắm rồi đi ra ngoài. Hai người đồng thời ngây ra, anh đỏ mặt tía tai, còn cô quay gót bỏ đi. Nhưng vì quá vội vàng, ánh sáng bạc không xuất hiện nên cô đâm đầu vào tường. Anh vội kéo cô lại, vừa xoa trán vừa hỏi cô có đau không.

“Đau chết đi được ấy.” Cô nhăn nhó, vừa quay người liền đụng trúng vòm ngực trần của anh. Cô đỏ mặt, chất vấn: “Sao anh không mặc quần áo?”.

Mục Nham thở dài: “Thanh Tri, anh vừa mới tắm xong…”.

Hai người nhất thời im lặng.

Ở khoảng cách gần như vậy, bây giờ lại là mùa hè, cô chỉ mặc bộ váy mỏng, Mục Nham không thể kìm chế, giơ tay chạm vào cổ cô. Thanh Tri không hiểu hành động này của anh có ý nghĩa gì nhưng cô cảm thấy nhiệt độ từ vùng cổ nhanh chóng lan ra toàn thân.

“Lúc khác em đến vậy.” Thanh Tri đi vào ánh sáng bạc. Trước khi biến mất, cô lại quay đầu nhìn anh.

Nụ hôn đầu tiên diễn ra khi hai người từ khu biệt thự của Thẩm gia về nhà cô. Lúc bấy giờ, họ đã trở nên thân thiết. Thanh Tri đứng đợi anh trên con đường nhỏ bên ngoài khu biệt thự. Sau đó, hai người đi bộ về nhà. Cô kể cho anh nghe những điều thú vị mà mình được chứng kiến khi xuyên qua chỗ khác. Anh kể với cô cuộc sống ở nơi này trong những năm qua.

Về đến khu tập thể, cô nói: “Em lên nhà đây!” Nhưng vừa quay người, cổ tay liền bị anh nắm lấy.

“Thanh Tri, anh…” Mục Nham ngập ngừng, nhìn cô chăm chú.

Thanh Tri định rút tay về nhưng không được. Cô hỏi nhỏ: “Anh muốn làm gì thế?”.

Mục Nham hơi dùng sức, kéo cô vào lòng. Sau đó, anh vén tấm mạng che mặt của cô rồi phủ môi xuống.

Đây là nụ hôn đầu của Thanh Tri. Miệng anh có vị ngòn ngọt và trong lành. Anh hôn rất dịu dàng, tựa như sợ cô cự tuyệt. Cho đến khi toàn thân cô mềm nhũn, anh mới chậm rãi buông người cô. Sau đó, họ lặng lẽ ôm nhau trong đêm tối.

“Thanh Tri, anh có thể làm vậy với em không?” Mục Nham hỏi nhỏ.

Hai má nóng ran, nhưng vốn là người không giỏi biểu đạt bằng ngôn ngữ, cô chỉ đáp ngắn gọn: “Cũng được”.

Nghe được câu trả lời, Mục Nham liền mỉm cười, ánh mắt lấp lánh. Thanh Tri cảm thấy các vì sao trên trời tựa hồ rơi cả vào đáy mắt anh.

Một lúc sau, Thanh Tri lên nhà với tâm trạng phơi phới. Cô nghĩ, cuộc đời mới đẹp làm sao, trong sinh mệnh đã xuất hiện một người mà cô muốn nắm tay đến trọn đời. Cô sẽ cố gắng hết sức để cùng anh đi tiếp.

Lần đầu tiên nhìn thấy phân thân của anh là vào một buổi sớm tinh mơ, sương mù còn chưa tan hết. Bị anh đưa lên núi trong tình trạng mơ mơ màng màng. Thanh Tri có chút tức giận: “Anh thật sự khỏi cần chứng minh với em điều gì”.

Mục Nham đã kể với cô về lai lịch của anh từ lâu nhưng gần đây anh mới biết, thì ra cô không tin lời anh thậm chí còn cho rằng anh nói mê.

Khi tia nắng đầu tiên chiếu xuống đỉnh núi, anh nắm tay cô đứng trước cột đá: “Có lẽ chuyện này rất khó tin nhưng em đừng sợ”.

“Trên đời này, chẳng có điều gì có thể khiến em sợ hãi cả.” Cô thản nhiên đáp.

Mục Nham mỉm cười, giơ tay vỗ lên đỉnh một cột đá. Chuyện vô cùng khó tin đã xảy ra trong nháy mắt. Thanh Tri nhìn thấy cột đá bỗng dưng tách ra thành mấy mảnh rồi đứng lên ghép thành hình người. Bề ngoài của “nó” nhanh chóng thay đổi, từ cứng đến mềm, từ màu xám chuyển sang màu trắng. Sau đó, chân tay “nó” cử động, đứng yên trước mặt cô. Đường nét gương mặt và cơ thể dần trở nên rõ ràng. Đó là… một Mục Nham khác.

Thanh Tri hoàn toàn sững sờ, không thể thốt ra lời. Mục Nham ở bên cạnh lại vỗ nhẹ lên người “nó”: “Tiếp tục ngủ đi!”. “Nó” lập tức quay ngược trở lại quá trình vừa rồi, cuối cùng biến thành cột đá.

“Khiến em sợ phải không?” Mục Nham thì thầm bên tai cô.

Một lúc sau, Thanh Tri mới trả lời: “Anh để em bình tĩnh đã…”.

Trên đường xuống núi, cô lại hỏi anh: “Những điều anh kể với em đều là thật à?”.

“Mỗi lời anh nói với em đều là sự thật.”

“Anh đã mang theo cột đá vượt qua hàng trăm năm ánh sáng đến Trái Đất ư? Do không còn hành tinh mẹ nên mấy năm qua, anh cố gắng thích ứng với cuộc sống ở nơi này?”

“Ừ!” Anh đáp khẽ.

Tối hôm đó, Thanh Tri trằn trọc mãi mà không tài nào ngủ nổi. Nửa đêm, cô xuyên đến phòng Mục Nham. Anh đang say giấc nồng. Dù anh đến từ nền văn minh siêu việt, dù anh có vô số phân thân và tuổi thọ vô cùng vô tận, nhưng thật ra anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường

mà thôi. Dáng vẻ của anh trong giấc ngủ vừa yên tĩnh vừa đáng yêu. Thanh Tri lặng lẽ ngắm nhìn một lúc rồi cúi xuống hôn lên trán anh.

Cô nghĩ, tên ngốc này lúc nào mới chịu bày tỏ tình cảm với mình? Bao giờ anh mới hiểu, thật ra cô đã muốn ở bên anh từ lâu?

Sau hôm đó, Thanh Tri không còn gặp Mục Nham nữa. Anh biến mất khỏi cuộc sống của cô như không khí. Cô đã tới những nơi hai người từng đi qua nhưng chẳng tìm thấy bóng dáng của anh.

Phòng nghiên cứu bây giờ chỉ còn lại một mình Phó Tông Tư. Ngay cả Lão Chu cũng không biết anh đi đâu. Cô thấy ông dặn dò nhân viên thư viện, ngữ khí hết sức nặng nề: “Nếu Mục Nham đến tìm thì phải báo với tôi ngay. Rốt cuộc cậu ấy biến đi đâu nhỉ?”.

Thanh Tri leo lên từng ngọn núi, nhưng chỉ có rừng cột đá im lìm. Ngọn gió thổi qua, lá cây xào xạc tựa như muốn thổ lộ với cô nỗi nhớ nhung khôn nguôi.

Cô cũng từng thuê người đến gõ cửa nhà họ Thẩm, tự xưng là bạn của Mục Nham, có việc gấp tìm anh. Tuy nhiên, người nhà họ Thẩm trên dưới chỉ một câu trả lời: “Mấy hôm trước, Mục Nham đã rời khỏi đây. Chúng tôi cũng không tìm thấy anh ấy”.

Thậm chí có một buổi tối, cô thình lình xuất hiện ở sau lưng Phó Tông Tư, kề dao vào cổ anh ta, cất giọng lạnh lùng: “Mục Nham đâu rồi? Các người đã giấu anh ấy ở đâu hả?”.

Phó Tông Tư vô cùng kinh ngạc, không sợ chết quay đầu nhìn cô: “Thì ra là cô? Tại sao cô lại tìm cậu ta?”.

“Anh ấy đi đâu rồi?”

“Đến một nơi rất xa. Cô đừng tìm cậu ấy nữa, chỉ phí công vô ích thôi.”

Thanh Tri đương nhiên không thể giết chết đối phương, đành quay người bỏ đi.

Mục Nham đã đến một nơi rất xa ư? Cô ngồi trên nóc nhà, ngước nhìn bầu trời, thầm an ủi bản thân: Có lẽ xảy ra chuyện đột xuất nên anh ấy mới không kịp từ biệt, mới tạm thời rời khỏi Trái đất. Đúng thế, nhất định là như vậy.

Vậy mình có nên đợi anh ấy hay không? Đợi chứ! Dù cuộc đời chỉ kéo dài mấy chục năm nhưng cô có thể đợi được.

Sau đó, nhà họ Thẩm cho sửa sang lại khu biệt thự. Người vốn ít giao du là Lão Chu bỗng dưng thay đổi thái độ, đến xem phong thủy cho bọn họ rồi đề nghị họ đào rất nhiều cột đá trên núi mang về chôn trong khuôn viên.

Mấy buổi tối, Thanh Tri đứng trên nóc biệt thự, nhìn đám công nhân chôn từng cột đá bên bờ tường. Cô lờ mờ có một dự cảm nào đó nhưng không muốn nghĩ sâu hơn. Khoảng thời gian sau đó, vào mỗi buổi tối, Thanh Tri đều quanh quẩn ở nhà họ Thẩm, cùng những cột đá âm thầm chờ đợi… chờ đợi Mục Nham trở về.

Chương 70

Trong giấc mơ, Ứng Hàn Thời lại quay về nhà tù ở Đế quốc. Xung quanh tối mờ mờ, chỉ có một tia sáng từ trần nhà chiếu xuống. Anh ngồi ở một góc, chân tay đều bị xích. Thời gian như ngừng trôi. Anh đếm nhẩm từng giây từng phút. Mãi tới tầm chạng vạng, cuối cùng cũng có người kéo ô cửa nhỏ ở góc tường, đẩy khay thức ăn vào trong.

“Mời ngài Tinh Lưu dùng bữa.” Người lính gác ngục cất giọng cung kính.

“Cảm ơn. Tình hình Diệu Nhật thế nào rồi?” Anh hỏi.

Người lính gác im lặng một lúc rồi thở dài: “Tình hình khá tệ. Theo báo cáo của Viện khoa học, nhiều vùng phát sáng đã bùng nổ, bóng tối đang thôn tính hành tinh của chúng ta. Nghe nói, những người giàu có đã lên máy bay riêng bỏ đi nơi khác. Dân đen như chúng tôi chắc là chết gục ở đây thôi.” Ngừng một lát, anh ta nói: “Ngài sẽ được đưa đến nơi an toàn phải không ạ?”.

Ứng Hàn Thời không trả lời, chỉ ngước nhìn tia sáng trên đỉnh đầu.

Một thời gian sau, anh nghe thấy tiếng khóc của người lính gác.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Người lính gác kéo ô cửa nhỏ, sụt sịt: “Ngài chỉ huy, Hoàng đế bệ hạ băng hà rồi. Đế quốc Diệu Nhật đang trên đà diệt vong…”.

Ứng Hàn Thời không khỏi kinh ngạc. Đối với anh, Hoàng đế bệ hạ là một sự tồn tại đặc biệt. Anh còn nhớ rõ, khi được bổ nhiệm làm sĩ quan chỉ huy vào năm mười tám tuổi cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy Hoàng

đế trong phòng hội nghị. Ngài chỉ lớn hơn anh vài tuổi. Dù còn trẻ nhưng ngài nổi tiếng tâm tư thâm trầm, không bao giờ để lộ cảm xúc vui buồn.

Câu đầu tiên Hoàng đế nói với anh là: “Tinh Lưu, ta đã được nghe nói nhiều về cậu. Cậu rất xuất sắc.” Khóe miệng ngài nở nụ cười nhàn nhạt.

Hoàng đế đã trao cho Ứng Hàn Thời quyền lực to lớn. Ngài nhiều lần đề bạt anh, để Tinh Lưu tự do hoạt động trong vũ trụ. Nhưng cũng chính ngài đã hạ bệ Ứng Hàn Thời khi anh đang ở trên đỉnh cao, tống anh vào ngục. Anh là Tinh Lưu của Đế quốc, nhưng cũng là Tinh Lưu trong lòng bàn tay Hoàng đế.

Khi lệnh bắt giữ anh vừa được ban bố, cả lô cốt và vũ trụ đều nhốn nháo. Đám tâm phúc tụ tập ở buồng chỉ huy. Có người mạnh dạn đưa ra ý kiến: “Ngài chỉ huy, chúng ta khởi nghĩa đi! Chúng tôi quyết không để ngài chịu oan ức”.

Người khác lập tức phản bác: “Khởi nghĩa gì chứ? Dù khả năng chiến đấu của Tinh Lưu hơn người bình thường nhưng cũng đâu phải là đối thủ của Hoàng đế?”.

Đúng thế, nếu trên cõi đời này còn tồn tại người Tinh Lưu không thể đánh bại thì đó chính là Hoàng đế. Gen của Hoàng tộc là nền tảng của nền văn minh Đế quốc. Đã nhiều năm chưa có người nào được chứng kiến Hoàng đế ra tay, nhưng ai cũng biết, vũ khí ánh sáng của Tinh Lưu không địch nổi sức chiến đấu của Hoàng đế.

Điều quang trọng hơn là, Ứng Hàn Thời chẳng bao giờ có ý định phản bội. Anh giơ tay ra hiệu mọi người im lặng rồi tháo huy chương chỉ huy hạm đội, đồng thời mở miệng: “Tôi theo các anh về Đế Đô”.

“Hoàng đế bệ hạ sao có thể chết được?” Anh hỏi người lính gác.

Anh ta thở dài: “Nghe nói, trong lúc rời khỏi tinh hệ Diệu Nhật, hạm đội bảo vệ Hoàng đế bệ hạ đã đụng độ hạm đội quân nổi loạn của chỉ huy Lin. Sức chiến đấu của Hoàng đế bệ hạ và thực lực của hạm đội bảo vệ hoàn toàn có thể đè bẹp kẻ địch. Nhưng đúng lúc đó, Diệu Nhật bùng nổ một đợt vùng phát sáng mới, khiến toàn bộ đội bảo vệ bị hủy diệt. Phi thuyền của Hoàng đế và chỉ huy Lin đâm vào nhau. Hai bên đành phải tiến hành cuộc chiến trên bộ… Cuối cùng, có người nhìn thấy, sĩ quan Lin lái máy bay trốn thoát còn phi thuyền của Hoàng đế bệ hạ bị rơi, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy”.

Nghe xong, Ứng Hàn Thời trầm mặc hồi lâu. Anh không ngờ, vị Hoàng đế tối thượng trong lòng người dân Đế quốc lại thiệt mạng bởi một tai nạn ngoài ý muốn.

Sau đó, anh dần nghiệm ra một điều, thế sự vô thường vũ trụ luân hồi cũng chỉ vậy mà thôi. Đế quốc Diệu Nhật với nền văn minh đạt đến đỉnh cao cũng chẳng thoát khỏi bàn tay số phận.

Một thời gian sau, người lính gác cũng không còn xuất hiện nữa. Thảm họa đã lan đến hành tinh này, khiến nhà tù bị sụp đổ. Trước khi bị chôn vùi, cuối cùng anh cũng rút vũ khí ánh sáng ra, thoát khỏi bóng tối. Khi Ứng Hàn Thời quay về, Đế Đô phồn hoa ngày nào giờ đã trở thành đống đổ nát điêu linh. Anh như kẻ vô gia cư lang thang trên đường phố, vô thức đi tới cảng không gian chuyên dụng. Nơi này cũng vắng lặng, chỉ còn lại mấy chiếc phi thuyền cũ kỹ.

Ứng Hàn Thời đi đến khu vực dành riêng cho hạm đội Phượng Hoàng, liền nhìn thấy chiếc phi thuyền “Tinh Quang Hiệu” vốn thuộc về mình. Buồng chỉ huy vẫn còn sáng ánh đèn. Anh lên phi thuyền, chầm chậm đi xuyên qua hành lang, qua khoang nghỉ ngơi của phi công giờ đây không một bóng người. Tới cửa phòng chỉ huy, anh bắt gặp Tiểu John đang đứng bất động bên cửa sổ.

Rất nhiều ký ức trùng lặp trong não bộ của Ứng Hàn Thời. Cho đến khi một tia sáng dần lan rộng, bao trùm cả người anh. Anh lờ mờ thấy một người phụ nự nằm bên cạnh mình, khẽ gọi tên anh: “Ứng Hàn Thời, anh mau tỉnh lại đi! Em sẽ trao cho anh tất cả những gì anh muốn”.

Anh muốn mở mắt ra nhìn cô nhưng không được, chỉ có thể lẩm bẩm hỏi lại: “Tất cả ư?”.

Sau một hồi yên lặng, anh lại nói: “Anh hiểu rồi. Em hãy nhắm mắt lại, để anh…” Để anh chiếm hữu mọi thứ thuộc về em.

“Lão đại, anh đang nói chuyện với em đấy à? Anh tỉnh rồi phải không?” Giọng nói quen thuộc của Tiêu Khung Diễn trở nên rõ ràng bên tai. Ứng Hàn Thời liền mở mắt, phát hiện mình đang nằm trong căn phòng tràn ngập ánh nắng. Tiêu Khung Diễn quỳ một chân bên cạnh giường, mắt nhắm tịt, vẻ mặt vô cùng căng thẳng.

“Tiểu John, chú đang làm gì vậy?”

Anh chàng người máy hé mắt, cất giọng tội nghiệp: “Lão đại, đây cũng là câu em muốn hỏi anh đó. Anh định làm gì Tiểu John thế?”.

“Chú hãy đứng ra xa một chút đi!” Hai má anh hơi phiếm hồng.

Tiêu Khung Diễn thở phào nhẹ nhõm, lập tức đứng lên, lùi lại phía sau mấy bước.

“Tình hình thế nào rồi?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Anh chàng người máy báo cáo những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, sau đó nói: “Em đã bảo quản con chíp rồi, mọi việc tiến triển rất thuận lợi.”

Ứng Hàn Thời gật đầu, đảo mắt một vòng: “Cẩn Tri đâu rồi?”.

Tiêu Khung Diễn đáp: “Mấy ngày nay, cô ấy ở đây suốt, thậm chí buổi tối còn ngủ trên giường của anh nữa. Tiểu Tri nghỉ làm bao nhiêu ngày, giờ mà nghỉ nữa chắc sẽ bị đuổi việc mất. Thế là sáng nay, cô ấy và Trang Xung đã đến thư viện rồi.”

Ứng Hàn Thời mỉm cười.

“Nghe nói, chiều nay cô ấy và Trang Xung bị ông Giám đốc thư viện bắt viết bản kiểm điểm.” Tiêu Khung Diễn tiết lộ.

Ứng Hàn Thời liền ngồi dậy. Anh khẽ nhíu mày khi vết thương đau buốt. Tiêu Khung Diễn liền đỡ anh: “Trời ơi, tuy sắp khỏi nhưng anh cũng phải cẩn thận chứ? Không được vận động mạnh đâu đấy!”.

“Ừ!” Ứng Hàn Thời ra hiệu anh ta không cần đỡ anh. Anh tự xuống giường, mặc áo sơ mi rồi cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

Tiêu Khung Diễn không bất ngờ vì anh ta đã sớm đoán ra Ứng Hàn Thời sẽ đi tìm Cẩn Tri ngay sau khi tỉnh lại. Anh ta thậm chí còn cá cược với Trang Xung rằng ngài chỉ huy sẽ lập tức lao về phía Cẩn Tri như con cún con khao khát được chủ nhân khen ngợi… Khụ khụ, ví von này mạo phạm đến Ứng Hàn Thời nhưng xin thứ lỗi, anh ta tạm thời không nghĩ ra câu từ nào thích hợp hơn.

Tuy đang bị thương nặng nhưng vào thời khác này, sắc mặt của Ứng Hàn Thời vẫn rất điềm tĩnh, dáng vẻ ung dung, thong thả. Tiêu Khung Diễn thầm nghĩ: Boss quả nhiên vẫn là người đàn ông chững chạc, có khả năng kiềm chế mạnh mẽ.

Chờ Ứng Hàn Thời lên xe, anh ta vẫy tay: “Anh hãy cẩn thận vết thương…”. Còn chưa nói hết câu, chiếc Porsche đã phóng mất dạng.

Tiêu Khung Diễn quyết định thu lại nhận xét vừa rồi. Ngài chỉ huy rõ ràng là vô cùng khao khát được gặp Cẩn Tri mà.

Cẩn Tri chống cằm ngẫm nghĩ. Nhiễm Dư ngồi bên cạnh, tay cầm bút ghi ghi chép chép: “Chuẩn bị một bữa ăn cho anh ấy?”.

Cẩn Tri lắc đầu: “Đồ mình nấu ăn làm sao được”.

Nhiễm Dư lại hỏi: “Hay là cậu đan áo, cạo râu cho anh ấy? Không được nữa thì gấp hạc giấy đi!”.

Cẩn Tri vẫn lắc đầu. Sau khi Ứng Hàn Thời bất tỉnh, cô rất muốn làm việc gì đó cho anh. Vấn đề là ở chỗ… Tiêu Khung Diễn quá toàn năng nên chẳng cần cô động tay. Cô gõ gõ vào tờ giấy: “Tối qua, Tiêu Khung Diễn đã gấp liền tù tì một ngàn con hạc giấy để cầu nguyện sáng nay Ứng Hàn Thời tỉnh lại. Cậu thử nói xem, mình còn có thể làm gì đây?”.

Nhiễm Dư phì cười: “Mình rất muốn gặp anh chàng người máy đó.”

Vì đã xác định mối quan hệ với Ứng Hàn Thời nên Cẩn Tri quyết định chia sẻ bí mật này với cô bạn thân. Nhiễm Dư tuy láu táu nhưng rất kín miệng nên Cẩn Tri mới yên tâm kể cho cô nghe. Về phần anh chàng bụi đời của cô bạn, rõ ràng cô cảm thấy hai người có vấn đề nhưng Nhiễm Dư sống chết không chịu tiết lộ mà chỉ lắc đầu: “Đừng nhắc đến anh ta nữa”.

Hai cô gái lại tiếp tục nghiên cứu xem Cẩn Tri nên làm gì để chăm sóc bạn trai. Nhiễm Dư đột nhiên cất giọng mờ ám: “Anh ấy bị thương thì cậu lau người cho anh ấy đi!”.

Cẩn Tri liếc bạn một cái: “Sao cậu toàn nghĩ mấy thứ đó thế?”.

“Anh chàng nhà cậu có thân hình không tồi.” Nhiễm Dư huých tay bạn: “Anh ấy có cơ bắp không?”.

Cẩn Tri đáp khẽ: “Tất nhiên rồi!”. Nhiễm Dư nheo mắt, hỏi tiếp: “Có cơ bụng sáu múi không?”.

Cẩn Tri ngẫm nghĩ, bình thản đáp: “Hơi hơi”.

Nhiễm Dư “woa” một tiếng. Cẩn Tri lườm bạn: “Đồ háo sắc!”.

Nhiễm Dư nhăn mũi: “Rõ ràng cậu đang khoe khoang thì có”.

Cẩn Tri mỉm cười. Ở dưới đường, Ứng Hàn Thời ngồi yên trong ô tô, gương mặt đỏ ửng. Cảm giác cái đuôi và đôi tai sắp lộ ra ngoài, anh phải hết sức kiềm chế. Một lúc lâu sau, anh mới xuống xe, đi vào trong thư viện.

“Tri, đến lúc chúng ta đi kiểm điểm rồi.” Trang Xung đứng lên.

“Ừ!”

Trong văn phòng Giám đốc, sau khi đọc xong bản kiểm điểm, Cẩn Tri và Trang Xung đứng nghiêm, nghe ông Giám đốc răn dạy: “Tôi biết cô cậu tương đối xuất sắc, nhưng liên tục nghỉ mười mấy ngày, gọi điện cũng không được, viết kiểm điểm lại chỉ có tám trăm chữ. Bản của Cẩn Tri còn tạm chấp nhận được. Trang Xung, bản của cậu copy trên mạng đúng không? Tôi đã từng đọc trên Baidu…”.

Cẩn Tri chẳng mấy tập trung. Cô dõi mắt ra ngoài cửa sổ, đếm từng chiếc lá cây. Không biết Ứng Hàn Thời bao giờ mới tỉnh lại?

Đúng lúc này, hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc. Cẩn Tri giật mình, nhìn chằm chằm cửa ra vào.

Phát hiện ra cô hơi thất thần, ông Giám đốc tỏ ra tức giận: “Tạ Cẩn Tri, cô nhìn đi đâu thế?”.

Cẩn Tri không trả lời, chỉ dán mắt vào người đàn ông vừa đi tới. Sắc mặt Ứng Hàn Thời nhợt nhạt, ngực vẫn còn băng bó. Anh mỉm cười nhìn cô, đôi mắt sâu hun hút. Trang Xung và ông Giám đốc cũng phát hiện ra sự có mặt của anh. Trang Xung cười toe toét.

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu với họ: “Xin lỗi đã làm phiền”. Sau đó, anh lại quay về phía Cẩn Tri. Cô liền đi đến bên anh.

“Này, tôi còn chưa nói xong cơ mà? Cô đi đâu thế?” Giám đốc cất cao giọng.

Đợi Cẩn Tri ra ngoài, Trang Xung lập tức đóng cửa rồi nói với Giám đốc: “Chú cũng từng trải qua thời thanh niên rồi còn gì? Mình cháu tiếp tục nghe chú chỉ bảo là được”.

Trống ngực đập thình thịch, Cẩn Tri bất giác không thể thốt ra lời. Mấy hôm nay quen nhìn thấy dáng vẻ yên tĩnh của anh trên giường bệnh, bây giờ anh lại đứng trước mặt cô, thần sắc hơi tiều tụy nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng như thường lệ.

Ứng Hàn Thời hơi cúi xuống, kéo cô vào lòng. Cẩn Tri ôm chặt thắt lưng anh, hít hà mùi hương toát ra từ cơ thể anh. Một lúc sau, anh tìm kiếm đôi môi cô, trao một nụ hôn nồng nàn. Đầu óc Cẩn Tri trống rỗng, cô không nghĩ đến bất cứ điều gì khác, chỉ chìm đắm trong nụ hôn của anh.

“Ứng Hàn Thời…” Cô khẽ gọi tên người yêu. Anh không đáp mà tiếp tục hôn cô với động tác mạnh mẽ khiến cô không có cách nào kháng cự.

“Khụ…” Cuối cùng cũng có người đi qua, đánh động một tiếng.

Cẩn Tri vội đẩy người anh. Lúc này, Ứng Hàn Thời mới chịu buông cô ra.

“Anh khỏi rồi à?” Cô hỏi.

“Ừ!”

“Anh tỉnh lại từ bao giờ thế?”

“Mới vừa nãy.”

Cẩn Tri cắn môi, có chút hối hận hôm nay lại đi làm.

“Bao lâu nữa em mới hết giờ?” Anh hỏi.

“Còn hai tiếng nữa.” Cô cười: “Chắc em không thể trốn việc được nữa rồi”.

“Anh sẽ ở dưới đợi em.”

“Vâng! Em tiếp tục đi nghe giáo huấn đây!”

Vừa định quay người, cô lại bị anh kéo vào lòng. Anh đột nhiên chạm môi vào vành tai, khiến toàn thân cô bủn rủn. Sau đó, anh mới buông tay để cô đi vào phòng.

Sau khi bị khiển trách, Cẩn Tri quay về chỗ ngồi, tiếp tục làm việc. Còn hơn một tiếng nữa mới hết giờ làm, đối với cô mà nói, mỗi giây mỗi phút đều là nỗi giày vò dài vô tận. Chuông điểm hết giờ vừa vang lên, cô liền cầm túi xách, chạy nhanh xuống dưới.

Nhiễm Dư dõi theo bóng lưng bạn, lắc đầu nói với Trang Xung: “Cẩn Tri đúng là lún sâu thật rồi”.

Cẩn Tri lên xe. Chiếc Porsche nhanh chóng rời khỏi thư viện, hòa vào dòng xe cộ trên đường phố. Cô hỏi: Vết thương của anh còn đau không?”.

Quả thực vẫn hơi đau, nhưng Ứng Hàn Thời đáp: “Hết đau rồi”. Cẩn Tri yên tâm, dõi mắt về phía trước: “Chúng ta đi đâu đây?”.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây mới trả lời: “Đến nhà em có được không?”.

Cô ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Lâm Tiệp và hai người đàn ông đang tạm thời sống ở nhà anh, mà thời khắc này, cô không muốn bị bất kì người nào khác quấy rầy.

“Tiểu Tri, anh có thể nghe lời hứa của em được không?” Anh đột nhiên hỏi.

Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh. Anh vẫn dõi mắt về phía trước, gương mặt nghiêng ửng đỏ. Thấy cô lặng thinh, anh lại cất giọng kiên định: “Xin em hãy hứa với anh”.

Cẩn Tri cụp mi, bình thản mở miệng: “Em nguyện ở bên Tinh Lưu trọn đời trọn kiếp”.

Căn hộ của Cẩn Tri gần thư viện nên chỉ một lát sau đã đến nơi. Ứng Hàn Thời đỗ xe rồi dắt tay cô lên nhà. Bây giờ là tầm xế chiều, hành lang vắng lặng, tựa như cả thế giới chỉ có hai người.

Vừa vào nhà, Cẩn Tri nói: “Anh ngồi chơi đi. Em rót nước cho anh”.

Ứng Hàn Thời liền nắm tay cô. Hai người nhất thời im lặng. Anh lại giơ tay kia lên, nhẹ nhàng chạm vào mặt, môi và cổ của cô. Ngón tay mềm mại và mát lạnh của người đàn ông khiến trái tim Cẩn Tri run rẩy. Sau đó, anh cầm tay cô đưa lên môi, hôn từng ngón một.

Cẩn Tri đi làm cả ngày nên thân thể toàn mùi mồ hôi. Thế là cô liền rụt tay về: “Em đi tắm đã!”.

Ứng Hàn Thời lại nghiêng đầu hôn lên cổ cô một cái rồi mới đáp lại: “Được!”.

Hồi còn ở bên không gian song song, hai người đã từng đụng chạm thân mật nhưng không hiểu tại sao, trong lòng Cẩn Tri vẫn có chút e ngại.

Cô tắm rửa trong tâm trạng mất tập trung, một lúc sau mới mặc một bộ váy ở nhà rồi đi ra ngoài.

Ứng Hàn Thời đang ngồi trên giường. Anh không bật đèn nên trong phòng tối mờ ảo. Áo sơ mi của anh đã cởi hai chiếc cúc trên cùng. Đôi tai nhọn lộ ra ngoài, chiếc đuôi ngoe nguẩy ở sau lưng. Gương mặt trắng trẻo của anh đỏ như quả cà chua chín, đôi mắt sáng lấp lánh như sao trời, nhìn cô đăm đăm.

Cẩn Tri hơi ngẩn người, vô số hình ảnh bất chợt vụt qua trước mắt. Một phút sau, hai má cô nóng ran, mạch máu toàn thân sôi sục. Cổ họng cô khô rát, hai cánh tay buông thõng cũng hơi run run.

Cô từ từ tiến lại gần Ứng Hàn Thời. Không hiểu tại sao, vào thời khắc này, bỗng dưng cô lại muốn bỏ chạy. Phát giác ra sự biến đổi tâm trạng của Cẩn Tri, anh liền kéo cô vào lòng.

Cẩn Tri cứng đờ người. Anh kéo cô ngồi xuống, ghé sát tai hỏi nhỏ: “Vừa rồi em nhìn thấy gì thế?”.

Cẩn Tri im lặng. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có nhịp tim ngày càng nhanh trong lồng ngực của anh và cô.

“Có phải em nhìn thấy… chuyện anh muốn làm với em bây giờ hay không?”

Căn phòng tối mù mờ, giọng người đàn ông trầm ấm, thấp thoáng mùi nguy hiểm. Cẩn Tri áp mặt vào cổ anh, thủ thỉ: “Con người đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong…”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh, cọ trán mình vào trán cô. Sau đó, anh bắt đầu cởi từng chiếc cúc áo. Trong đầu Cẩn Tri vụt qua hình ảnh anh sắp làm với cô, mặt lại càng nóng hơn. Cô vô thức hỏi nhỏ: “Anh có biết không đấy?”.

Ứng Hàn Thời dừng động tác: “Cẩn Tri… Em không nên nghi ngờ một người đàn ông trưởng thành…”.

“Hả?”

“Hồi còn ở trường quân sự, anh đã đọc rất nhiều tài liệu, trong đó có cả di truyền học chủng tộc và sinh lý con người.”

Cẩn Tri cười: “Vậy à?”.

Nghe ra ý trêu chọc của cô, Ứng Hàn Thời lẳng lặng cởi nốt chiếc cúc áo cuối cùng rồi kéo cô sát vào lồng ngực rắn chắc của mình.

“Em đúng là xấu xa mà.” Anh nói. Tâm tư của anh thuần khiết, ngữ khí vừa dịu dàng vừa bất lực, khiến trái tim cô mềm nhũn.

Rất nhanh, cô không thể cười nổi, bởi Ứng Hàn Thời đã thò tay vào trong váy ngủ của cô. Đó là nơi chưa từng có người đàn ông nào khác đụng chạm. Ngón tay mềm mại, mát lạnh của anh nhẹ nhàng vuốt ve, khiến hơi thở của cô ngày càng gấp gáp. Cẩn Tri xấu hổ, vùi mặt vào ngực anh. Một lúc sau, anh đưa tay ra sau lưng cô nhưng mãi vẫn không tháo được móc cài áo lót.

“Tiểu Tri, mau cởi giúp anh!” Ứng Hàn Thời hôn lên tai cô.

Cẩn Tri đáp khẽ: “Anh tự nghĩ cách đi”.

Anh dừng động tác, sau đó cất giọng khàn khàn: “Anh xin lỗi”.

Một tiếng “xoạt” vang lên, áo lót đã bị kéo đứt. Cẩn Tri tròn mắt: “Anh…”.

Ứng Hàn Thời đưa tay ra đằng trước, ôm trọn nơi mềm mại của người phụ nữ. Cẩn Tri thở dốc, không thể thốt ra lời. Một lúc sau, anh lại không

thỏa mãn, thì thầm bên tai cô: “Anh có thể hôn lên chỗ đó không?”.

“Không được!” Cẩn Tri cất giọng run run.

Ứng Hàn Thời yên lặng vài giây rồi đột nhiên tốc váy cô, phủ môi xuống. Toàn thân Cẩn Tri bủn rủn, hơi thở gấp gáp. Cô đặt hai tay lên vai anh, muốn đẩy ra nhưng không sao cản nổi. Cuối cùng, cô lại bị anh giữ lấy cổ tay rồi kéo nằm xuống giường.

Váy ngủ của cô và áo sơ mi của anh đã rơi xuống đất. Ngọn đèn trên đầu giường tòa ánh sáng ấm áp. Cẩn Tri nằm ngửa, mơ màng nhìn người đàn ông. Gương mặt của anh đỏ bừng nhưng đôi mắt tối thẫm, khiến cô bất giác nhớ tới ánh mắt của anh mỗi khi giải quyết kẻ địch.

“Tiểu Tri!” Anh không hành động ngay, ngữ khí dịu dàng chứa đựng sự đè nén và khó chịu: “Em có thể… vỗ về cái đuôi của anh không?”.

Cẩn Tri nhìn cái đuôi đang giương lên cao. Tựa như phát giác ra ánh mắt của cô, nó không ngừng ngoe nguẩy.

“Vỗ về kiểu gì cơ?” Cô hỏi.

“Em cứ tóm lấy nó là được rồi.” Anh vừa dứt lời, cái đuôi lập tức đưa đến trước mặt cô.

Cẩn Tri cười tủm tỉm, nhướng mày nhìn anh: “Trước kia, chẳng phải anh không thích em chạm vào đuôi của anh hay sao?”.

Ứng Hàn Thời đột nhiên hạ thấp người. Động tác này khiến Cẩn Tri cảm nhận một cách rõ ràng sự thay đổi của bộ phận nào đó.

“Bởi vì mỗi khi em nắm đuôi, anh… anh đều có phản ứng…” Ứng Hàn Thời ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Cẩn Tri hết sức ngượng ngùng. Vài giây sau, cô nhướn người hôn lên cổ anh rồi nhẹ nhàng nắm lấy chiếc đuôi. Thân thể Ứng Hàn Thời cứng đờ trong giây lát. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, Cẩn Tri cúi đầu, hôn lên chiếc đuôi của anh. Cô vừa chạm môi, nó liền như con chim giật mình kinh sợ, lập tức trườn khỏi lòng bàn tay cô. Ứng Hàn Thời liền giữ hai cổ tay Cẩn Tri, nhìn cô chăm chú. Cẩn Tri mỉm cười với anh. Chiếc đuôi vừa bỏ chạy bắt đầu quấn lấy thắt lưng cô, khiến cô không cười nổi nữa. Trong không gian song song, anh đã từng làm vậy nhưng lần này, cảm giác hoàn toàn khác. Ứng Hàn Thời nhanh chóng dùng cái đuôi "trói" cô lại. Cả người cô cong lên, thậm chí lưng rời khỏi mặt giường, hướng tới thân thể anh.

Thanh âm của Cẩn Tri hơi run run: "Ứng Hàn Thời, anh chơi xấu…".

Anh giơ tay đỡ thắt lưng cô, kéo sát vào lòng mình: "Anh thích làm vậy… Em có bằng lòng không?".

Cẩn Tri chỉ cảm thấy bản thân tan chảy trong thanh âm dịu dàng của anh. Cô khẽ "vâng" một tiếng, giơ tay lên ôm cổ Ứng Hàn Thời, để anh phủ người xuống.

Một cơn gió thổi qua làm tung bay rèm cửa sổ. Cẩn Tri ôm vai Ứng Hàn Thời, nấc nghẹn khe khẽ. Anh dịu dàng hôn cô nhưng động tác ở thân dưới lại vô cùng mạnh mẽ. Cẩn Tri đã hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của anh.

"Tiểu Tri…" Anh gọi tên cô nhưng đáp lại chỉ là tiếng thở dốc khe khẽ. Cẩn Tri cũng không biết mình muốn trốn tránh hay càng muốn nhiều hơn nữa. Đôi mắt anh như bùng lên một ngọn lửa, thiêu rụi mọi ý chí của cô. Cô nhắm mắt, cảm giác có một dòng suối mát lạnh chảy qua cơ thể. Cô ôm anh càng chặt hơn, để mặc anh "công thành đoạt đất" mà không có cách nào kháng cự.

“Ứng Hàn Thời!”

“Anh đây!”

“Ứng Hàn Thời!”

…

Cô không ngừng gọi tên anh, anh cũng không ngừng đáp lại. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ có âm thanh thì thầm của họ, tựa như một sự xác nhận hay một lời hứa nào đó. Cuối cùng, cô nằm yên trong lòng anh, từ thể xác đến linh hồn hoàn toàn thỏa mãn.

Buổi sớm tinh mơ, Cẩn Tri cuộn chăn nằm trong góc, Ứng Hàn Thời ngồi ở mép giường, quay lưng về phía cô, thong thả cài cúc áo sơ mi. Một lúc sau, anh quay người, nhẹ nhàng kéo chăn của cô. Cẩn Tri không chịu: "Anh định làm gì thế?"

Ứng Hàn Thời cất giọng ôn hòa: "Chẳng phải em nói… đau nhức hay sao? Anh chỉ muốn xem thế nào…".

"Không được." Cẩn Tri từ chối ngay: "Vừa rồi, anh cũng bảo chỉ ôm em ngủ chứ không làm gì cả. Kết quả thì sao?".

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt. Cẩn Tri "hừ" một tiếng: "Đường đường là Tinh Lưu nhất ngôn cửu đỉnh mà lại nuốt lời cơ đấy!".

"Anh xin lỗi. Đây là lần đầu tiên trong đời anh không giữ lời."

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri không sao giận nổi. Cô cất giọng biếng nhác: "Người ta là lần đầu tiên, anh không biết kiềm chế một chút à?".

Ai ngờ Ứng Hàn Thời bình thản đáp: "Nếu anh không kiềm chế… bây giờ, chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu".

Cẩn Tri xấu hổ vùi mặt vào trong chăn. Vài giây sau, bụng đột nhiên sôi ùng ục, cô nói: "Em đói quá, chúng ta ra ngoài ăn chút gì đi".

Anh gật đầu: "Được, anh cũng đói rồi".

Cẩn Tri liếc anh một cái: "Anh đói là phải rồi".

Sáng sớm, đường phố vẫn vắng lặng, xe buýt trống không. Hai người tay trong tay đi đến quán bán đồ ăn sáng quen thuộc. Ông chủ mập mạp đang đun nước. Nhìn thấy họ, ông ta cất giọng ngạc nhiên: “Cô cậu đi ăn sớm thế, bánh bao vẫn còn chưa chín, giờ chỉ có phở thôi”.

“Cho cháu hai bát phở đi ạ!” Cẩn Tri nói.

Hai người ngồi xuống bên một chiếc bàn nhỏ. Ứng Hàn Thời rót ra hai cốc trà, từ tốn mở miệng: “Từ hôm nay, em dọn đến nhà anh nhé!”.

“Không được! Em sống một mình quen rồi.” Cẩn Tri lắc đầu, đây là lời nói thật lòng. Ứng Hàn Thời cầm cốc trà, uống một ngụm, mi mắt cụp xuống.

Cẩn Tri lại mềm lòng, dịu dàng mở miệng: “Em sẽ đưa chìa khóa cho anh”. Thấy anh không hiểu, cô giải thích: “Chìa khóa nhà em ấy!”.

Ứng Hàn Thời đặt cốc trà xuống bàn, khóe mắt ẩn hiện nụ cười vui vẻ: “Vậy thì anh sẽ dọn sang nhà em”.

Cẩn Tri hết nói nổi: “Hàn Thời, ý em không phải bảo anh chuyển tới. Em quen sống một mình rồi, cho anh chìa khóa nghĩa là anh có thể đến bất cứ lúc nào anh muốn”.

Ứng Hàn Thời cất giọng kiên định: “Em là người phụ nữ của anh, ngày nào anh cũng muốn ở bên em”. Cẩn Tri nhất thời không biết đối đáp ra sao, đành nói nước đôi: “Chuyện này… chúng ta tính sau đi!”.

Hai người giải quyết xong bữa sáng mà vẫn chưa tới giờ đi làm. Ứng Hàn Thời hỏi: “Em muốn đi đâu?”.

Cẩn Tri ngáp dài: “Em về nhà ngủ bù một lát”.

Về đến nhà, cô liền lên giường: “Anh không buồn ngủ sao?”.

Ứng Hàn Thời lắc đầu, “Mấy hôm trước, anh ngủ quá nhiều rồi. Em chợp mắt một lúc đi, anh ở đây cùng em”.

“Vâng!”

Lúc thay bộ đồ ngủ cho thoải mái hơn, nhìn thấy những dấu vết đo đỏ trên cổ và ngực mình, cô nói nhỏ: “Đều tại anh cả”.

“Ừ!” Ứng Hàn Thời đáp. Cô nằm xuống giường, thò tay ra ngoài chăn nắm lấy tay anh rồi nhắm mắt.

Có lẽ do quá mệt mỏi nên Cẩn Tri nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ứng Hàn Thời đặt bàn tay mềm mại vào trong chăn rồi cúi xuống hôn lên má cô. Sau đó, anh ngồi yên lặng ngắm người yêu.

Ánh nắng ban mai từ ngoài cửa sổ rọi vào phòng. Dấu hôn phiếm hồng nổi bật trên làn da trắng mịn màng của cô. Ứng Hàn Thời cúi xuống, ngậm cổ Cẩn Tri rồi dùng răng day nhẹ. Nơi đó lại xuất hiện dấu môi hôn. Có lẽ tưởng bị muỗi đốt nên cô khẽ chau mày, giơ tay sờ sờ trong khi vẫn ngủ say.

Ứng Hàn Thời lại cắn thêm phát nữa… Một lúc sau, anh ngẩng đầu lên. Trên cổ, vai, xương đòn của Cẩn Tri đã đầy những dấu hôn.

Ngắm nghía “tác phẩm” của mình, Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt. Khi tỉnh giấc, thế nào cô cũng trách anh cho mà xem.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ khe khẽ. Ứng Hàn Thời đứng lên, kéo tấm màn gió ngăn phòng khách với phòng ngủ lại rồi mới đi mở cửa.

Tiêu Khung Diễn khoác áo gió đen kín mít từ đầu đến chân, tay cầm hộp thuốc y tế xuất hiện ở bên ngoài. Ứng Hàn Thời liền giơ tay làm động

tác “suỵt”: “Cô ấy đang ngủ”. Anh chàng người máy gật đầu, nhẹ nhàng khép cửa.

Hai người đi ra ngoài ban công nói chuyện. Tiêu Khung Diễn kéo cái ghế lại gần: “Tô lái xe đưa em đến đây. Anh ta đang ở dưới nhà”.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống, quay lưng về phía anh chàng người máy, từ tốn cởi áo sơ mi. Tiêu Khung Diễn hít một hơi, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Trời ơi! Sao lại ra nông nỗi này? Vết thương rỉ máu rồi”. Ứng Hàn Thời im lặng. Tiêu Khung Diễn vừa xử lý vết thương vừa thắc mắc: “Lão đại, rốt cuộc tối qua anh đã làm gì? Lẽ nào đi giết năm con quái vật sinh hóa hay sao? Em đã dặn anh đừng vận động mạnh cơ mà?”.

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, đôi mắt dõi lên bầu trời, khóe miệng cong lên: “Tiểu John, có một số chuyện chú không hiểu đâu”.

Tiêu Khung Diễn tỏ ra hết sức nghi hoặc. Nhưng anh ta cũng nhận ra, sáng hôm nay, tâm trạng Ứng Hàn Thời rất phấn khởi. Thế là anh ta cũng thấy vui lây, vừa hát ngâm nga vừa băng bó lại vết thương.

“Được rồi!” Anh ta đóng nắp hộp thuốc: “Anh có về cùng bọn em không?”.

Ứng Hàn Thời cài cúc áo, đứng lên: “Không! Lát nữa tôi đưa cô ấy đi làm rồi về sau”. Hai người quay ra phòng khách. Đúng lúc này, một cơn gió thổi tấm màn gió tung bay. Tiêu Khung Diễn tinh mắt, phát hiện trên cổ Cẩn Tri chi chít những dấu vết hồng hồng.

“A!” Anh ta thốt lên: “Tiểu Tri cũng bị thương rồi”. Ứng Hàn Thời dõi theo ánh mắt anh ta, lập tức kéo màn gió xuống, đồng thời nghiêm giọng: “Chú khỏi cần bận tâm”.

“Nhưng cô ấy…” Tiêu Khung Diễn mù mờ. Bắt gặp ánh mắt trầm tĩnh của Ứng Hàn Thời, anh ta liền ngậm miệng. Có chút không cam lòng, đi

đến cửa nhà, anh ta đột nhiên sáng mắt, quay sang Ứng Hàn Thời: “Em biết tối qua hai người làm gì rồi?”.

Ứng Hàn Thời dừng bước, chắp hai tay sau lưng: “Bọn tôi… làm gì?”.

Tiêu Khung Diễn nở nụ cười đắc ý: “Anh hãy nói thật đi! Có phải tối qua anh dẫn Tiểu Tri đi leo núi không? Thế nên vết thương mới bị bục ra. Tiểu Tri cũng bị ngã nên mới thế. Lão đại, anh chẳng cẩn thận gì cả”.

Ứng Hàn Thời cười: “Đúng là tôi cùng cô ấy đi leo núi”.

Bởi vì đoán trúng đáp án nên Tiêu Khung Diễn vui vẻ rời đi.

Ứng Hàn Thời lại cất giọng dịu dàng ở đằng sau: “Chúng tôi “leo” mấy lần liền”.

Đằng sau tấm màn gió, Cẩn Tri đã mở mắt. Cô bị Tiêu Khung Diễn đánh thức từ lâu. Nghe câu nói này của anh, hai má cô bất giác nóng ra. Ứng Hàn Thời đúng là ngày càng xấu xa!

Sương mù dần tan biến, ánh bình minh chiếu sáng đường phố. Cả thành phố Giang khôi phục sinh khí, đâu đâu cũng ồn ào náo nhiệt. Quán ăn sáng của ông chủ mập mạp ngày càng đông khách, người ra người vào tấp nập. Không ai để ý đến một người đàn ông ngồi ở góc phòng. Người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, có thân hình cao lớn và diện mạo sáng sủa. Anh ta mặc áo sơ mi màu xám đơn giản, tay xắn lên cao để lộ cơ bắp rắn chắc. Anh ta ngồi một mình ở đó, sắc mặt điềm tĩnh nhưng cũng toát ra một vẻ khó tiếp cận. Má trái của anh ta dán một miếng băng y tế nho nhỏ, trên vẽ hình mặt cười.

Ông chủ quán đi đến, cất giọng khách khí: “Quý khách muốn dùng gì?”.

Người đàn ông im lặng vài giây, thò vào túi quần rút một tờ năm đồng ném lên bàn: “Số tiền này có thể ăn món gì?”.

Dù không ngờ đối phương nghèo đến thế nhưng ông chủ vẫn hòa nhã trả lời: “Một lồng bánh bao nhỏ và một cốc sữa đậu nành hoặc một bát phở”.

“Phở đi!” Người đàn ông nói ngắn gọn. Ông chủ lập tức thu tiền rồi rời đi.

Bát phở nóng hổi nhanh chóng được mang đến. Người đàn ông ăn rất từ tốn. Vài phút sau có hai thanh niên trẻ tuổi cũng mặc áo sơ mi màu xác và quần âu đen tương tự đi đến, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông.

“Ngài chỉ huy!”

“Ngài chỉ huy Lin!”

Cả hai đồng thời mở miệng.

“Ừ.” Arnold Lin ăn xong, đặt đũa xuống bàn, hỏi bọn họ: “Tình hình gần đây thế nào rồi?”.

Một thuộc hạ đáp: “Theo tin tức do lính trinh sát gửi tới, sĩ quan Tinh Lưu đã trở về từ không gian song song. Trong tay ngài ấy có hai con chip”.

“Tôi biết rồi.” Người đàn ông đáp.

“Tiếp theo nên làm gì? Đối phương đã hơn chúng ta một con chip rồi.” Tên kia hỏi.

“Tôi sẽ thu xếp.” Anh ta rút tờ giấy ăn lau miệng và tay: “Các cậu có mang tiền cho tôi không?”.

“Có ạ!” Một thuộc hạ rút ra chiếc phong bì lớn đưa cho anh ta: “Đây là một trăm ngàn tệ. Ngài bảo không cần nhiều hơn nên chúng tôi chỉ chuẩn bị từng này”.

“Ừ!” Lin nhận lấy phong bì, cất giọng lãnh đạm: “Tạm thời thế đã! Các cậu về trước đi!”.

Hai tên thuộc hạ đưa mắt nhìn nhau, một tên lên tiếng hỏi: “Ngài chỉ huy không về cùng chúng tôi sao?”.

“Tạm thời thì chưa.”

“Xin ngài chỉ huy đừng đi lạc hay lang thang đầu đường xó chợ như lần trước nữa, khiến chúng tôi hết sức lo lắng. Nếu cần thiết, xin hãy để lính y tế đi theo ngài. Trong cuộc quyết chiến với Hoàng đế, đại não của ngài bị ảnh hưởng bởi bức xạ của vùng phát sáng, đến nay vẫn chưa khỏi hẳn, thường xuyên quên mọi chuyện…” Một thuộc hạ khuyên can nhưng bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lin, anh ta lập tức ngậm miệng.

Đúng lúc này, tên còn lại ho khan một tiếng: “Ngài chỉ huy, người phụ nữ của ngài đến rồi”.

Lin quay đầu, liền nhìn thấy một cô gái có dáng vẻ vội vã ở phía xa xa. Anh ta ra lệnh cho thuộc hạ: “Các cậu đi trước đi!”. Hai người đàn ông lập tức đứng lên, rời khỏi quán ăn.

Lin ngồi yên, cúi đầu uống nước. Nhiễm Dư đi đến trước mặt anh ta, chau mày hỏi: “Đầu Gỗ, mới sáng sớm anh đã đi ra ngoài lén lút gặp ai thế?”.

“Cấp dưới ngày trước ấy mà. Em đã ăn gì chưa?” Lin đáp.

Nhiễm Dư ngồi xuống, giơ tay lên cao: “Ông chủ, cho tôi một lồng bánh bao”. Cô lại quay sang anh ta: “Anh cũng có cấp dưới cơ à?”.

Lin cười cười: “Có, rất nhiều là đằng khác”. Ngữ khí của anh ta nửa thật nửa giả, chẳng thể đoán biết được. Nhiễm Dư cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Lồng bánh bao nóng hổi được đưa lên, Nhiễm Dư xúc hai thìa ớt bỏ vào cái đĩa nhỏ trước mặt. Vừa định ăn, đĩa ớt liền bị Linh bê đi chỗ khác.

Nhiễm Dư trừng mắt với anh ta: “Anh làm gì vậy?”.

“Đừng ăn nhiều vậy.” Lin đáp.

Nhiễm Dư “hừ” một tiếng: “Cứ mặc kệ tôi”. Cô giơ tay định lấy lại đĩa ớt nhưng đã bị anh ta nắm chặt.

“Sao tôi có thể mặc kệ em được.” Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý sâu xa. Nhiễm Dư đỏ mặt, buông đĩa ớt. Lúc này, anh ta mới thả tay cô ra. Nhiễm Dư cúi đầu, lặng lẽ ăn bánh bao. Lin chăm chú dõi theo cô.

“Đầu Gỗ, bao giờ anh mới chịu đi gặp bạn tôi?” Cô hỏi nhỏ.

Lin cười cười: “Tôi đã nói rồi, tôi không thích gặp người lạ. Em cũng đừng kể với bạn chuyện liên quan đến tôi”.

Nhiễm Dư có chút chán nản. Ngay từ đầu cô đã biết, tính cách của người đàn ông này rất kỳ quái. Mấy hôm đầu, cô còn có thể lên mặt với anh ta, bây giờ không hiểu nguyên do vì sao, tự nhiên cô không dám chọc tức đối phương nữa.

Thấy sắc mặt cô lộ rõ vẻ không vui, Lin liền chuyển đề tài: “Chẳng phải em muốn đi chơi hay sao? Mấy hôm nữa, tôi đưa em đi!”.

Nhiễm Dư bĩu môi: “Nói thì hay lắm, lấy đâu ra tiền mà đi? Đúng rồi, hai mươi đồng tiêu vặt tôi đưa hôm qua còn không?”.

“Tôi tiêu hết rồi.” Khóe mắt thấp thoáng ý cười, anh ta ném cái phong bì ra trước mặt cô: “Em hãy lấy một ít thanh toán tiền thuê nhà, mua cái túi xách mà em thích. Phần còn lại, chúng ta đi du lịch”.

Nhiễm Dư cầm lên xem, lập tức trợn tròn mắt, hạ giọng hỏi nhỏ: “Anh lấy đâu ra nhiều tiền thế?”.

Lin đứng lên: “Tôi đã nhớ ra mình có tham gia một số vụ làm ăn. Tôi còn có chút việc đi trước đây, em cứ ăn từ từ”.

Anh ta vừa quay người, Nhiễm Dư liền túm lấy gấu áo anh ta: “Đầu Gỗ, không phải anh định lẳng lặng bỏ đi mà không nói lời từ biệt đấy chứ? Anh đã hồi phục trí nhớ nên quay về cuộc sống của mình phải không?” Thấy đối phương lặng thinh, cô liền nhét phong bì tiền vào tay anh ta: “Anh muốn đi thì cứ việc, tôi cũng chẳng thiếu mấy chục nghìn”.

Lin nhìn cô chăm chú, phát hiện viền mắt cô hơi ươn ướt. Vài giây sau, anh ta đột nhiên kéo cô đứng dậy, ấn cô vào bờ tường bên cạnh, thu hút sự chú ý của nhiều người khách ngồi ăn xung quanh. Nhiễm Dư còn chưa kịp phản ứng, anh ta đã cúi xuống hôn cô. Bộ râu lởm chởm ở cằm anh ta chọc vào làn da cô, gây cảm giác nhoi nhói.

Nhiễm Dư vùng vẫy theo phản xạ nhưng đã bị đối phương nắm chặt hai cổ tay, khiến cô không có cách nào động đậy mà chỉ có thể bị khóa chặt trong lòng anh ta.

Một lúc sau, Lin mới buông người cô ra. Ánh mắt anh ta tối thẫm nhưng ngữ khí vẫn bình thản: “Phụ nữ không nên can thiệp vào chuyện của đàn ông. Tối nay em nhớ nấu canh sườn, đợi tôi về ăn”.

Nhiễm Dư ngơ ngẩn nhìn anh ta, chỉ thốt ra một tiếng: “Ừ!”.

Anh ta đã quay người rời đi.

Buổi sáng, Cẩn Tri bận rộn sắp xếp lại giá sách. Trang Xung cắm mặt vào máy tính, còn Nhiễm Dư ngồi ở bàn làm việc, thẫn thờ hồi lâu.

Làm việc được một lúc, Cẩn Tri dừng động tác, có chút thất thần. Đêm qua, cô và Ứng Hàn Thời đều không sử dụng biện pháp phòng tránh. Lúc bấy giờ, tâm trạng của cô và anh đều xúc động nên bất chấp tất cả. Mấy lần sau đó, tuy cũng nghĩ tới vấn đề này nhưng cô lại ôm hy vọng đang ở trong thời kỳ an toàn.

Ngộ nhỡ… không may có thai thì sao? Không biết cô sẽ sinh ra cái gì nữa?

Nghĩ đến đây, Cẩn Tri ngẩng đầu nhìn quyển lịch treo tường. Hôm nay là cuối tuần, Ứng Hàn Thời nói sẽ đến đón cô. Hai ngày cuối tuần chắc sẽ ở bên nhau suốt… Nhất định phải chuẩn bị biện pháp an toàn mới được.

Cùng thời gian đó, Ứng Hàn Thời đứng bên cửa sổ, dõi mắt ra hồ nước. Vài giây sau, anh ngoảnh đầu nói với Tiêu Khung Diễn: “Chú thông thạo mua hàng trên mạng, hãy đặt giúp tôi một thứ”.

“Được thôi. Anh muốn mua thứ gì?” Tiêu Khung Diễn cười híp mắt, xoay màn hình máy tính về phía anh.

Ứng Hàn Thời không trả lời mà đi tới, nhập từ khóa vào ô tìm kiếm. Tiêu Khung Diễn tìm trên trang Tmall một lúc rồi ngẩng đầu: “Báo cáo Boss, em đã chọn xong rồi”.

Ứng Hàn Thời đảo mắt qua màn hình, là Okamoto 003(*). Anh không rõ lắm về mấy thứ này nhưng rất tin tưởng vào khả năng thu thập và phân tích thông tin để chọn ra sản phẩm tốt nhất của Tiêu Khung Diễn. Thế là anh gật đầu: “Chú mua đi!”.

(*) *Okamoto 003 là sản phẩm bao cao su siêu mỏng của Nhật Bản.*

Anh chàng người máy đặt mua mười hộp, lại nói: “Em đặt ở cửa hàng flagship của thành phố Giang. Họ sẽ giao hàng trước tối nay”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Chú làm tốt lắm!”.

Được khen ngợi, Tiêu Khung Diễn rất phấn khởi. Nghĩ tới chuyện lát nữa boss đi đón Cẩn Tri, anh ta lại nhăn mặt: “Lão đại, tối nay không được vận động mạnh đâu đấy! Tốt nhất là anh đừng đi leo núi nữa”.

Ứng Hàn Thời đảo mắt qua màn hình máy tính, im lặng vài giây mới trả lời: “Tôi… sẽ giữ chừng mực”.

Là một người đàn ông, anh biết giữ chừng mực, “leo” chậm một chút là được chứ gì.

Chương 71

Vừa xuống dưới, Cẩn Tri liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời đang đứng đợi bên gốc cây. Nhiễm Dư vỗ vai cô: “Anh ấy “bám” chặt nhỉ. Lần này, cậu không thoát được rồi”.

Cẩn Tri nói khẽ: “Cậu đừng nói linh tinh, mau đi hẹn hò với anh chàng bụi đời của cậu đi!”. Nhiễm Dư quả nhiên biến sắc mặt, bỏ đi thẳng.

Cẩn Tri tiến lại gần Ứng Hàn Thời, mở miệng hỏi: “Anh đến từ khi nào thế?”.

Anh mỉm cười, nắm lấy tay cô: “Anh vừa mới tới”.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?”

Anh mở cửa xe cho cô: “Đi ăn cơm nhé!”.

“Vâng.”

Ứng Hàn Thời rất hiếm khi ăn cơm ở ngoài. Vì vậy, Cẩn Tri chọn một nhà hàng Quảng Đông gần cơ quan. Lúc này, nhà hàng vẫn còn vắng vẻ. Hai người chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Cẩn Tri vừa lật thực đơn vừa hỏi: “Anh muốn ăn món gì?”.

“Em gọi gì cũng được.”

“Vâng.” Cẩn Tri cúi xuống xem một lúc rồi lại ngẩng đầu: “Anh đừng nhìn em mãi như vậy”.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt, quay đi chỗ khác. Cẩn Tri cười tủm tỉm, giơ tay vẫy nhân viên phục vụ. Vết thương của anh chưa lành hẳn nên cô chọn mấy món thanh đạm và gọi thêm cho mình một đĩa tôm hùm đất xào cay.

Thức ăn được bê lên, Cẩn Tri đeo găng tay nilon, chuyên tâm thưởng thức tôm hùm đất. Loáng một cái, cô đã chén hết nửa đĩa. Bình thường, cô luôn điềm đạm và dịu dàng. Đây là lần đầu tiên chứng kiến cô ăn uống thoải mái như thế, Ứng Hàn Thời cảm thấy hết sức mới mẻ. Một lúc sau, Cẩn Tri vẫn "tấn công" đĩa tôm như đứa trẻ con thòm thèm. Ứng Hàn Thời phân vân vài giây rồi nhấc chiếc đĩa đặt sang bên cạnh.

Cẩn Tri nhướng mày nhìn anh: "Sao thế?".

"Đừng ăn nhiều quá!" Anh nói.

Cẩn Tri đứng dậy, nhoài người lấy đĩa tôm đặt về chỗ cũ rồi bóc một con, đồng thời mở miệng: "Ứng Hàn Thời, nhiều lúc anh cứ như ông già ấy. Em chẳng muốn bị anh quản chặt như thế một chút nào".

Ứng Hàn Thời lặng thinh, hơi cúi đầu. Bắt gặp dáng vẻ này của anh, Cẩn Tri không nhịn được cười. Giây tiếp theo, anh đột nhiên đứng lên, đi vòng qua, ngồi xuống cạnh cô. Anh nhẹ nhàng đoạt lấy con tôm. Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã nghiêng mặt, hôn lên môi cô.

"Tiểu Tri… nghe lời anh." Ứng Hàn Thời cất giọng trầm ấm như muốn dỗ dành cô.

Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch. Anh vẫn giữ nguyên tư thế, như thể sẽ tiếp tục nụ hôn nếu cô không nghe lời.

Cẩn Tri rút khăn giấy lau tay, hạ giọng: "Em không ăn nữa, anh về chỗ cũ đi!".

"Ừ!" Lúc này, Ứng Hàn Thời mới hài lòng đứng lên, quay về chỗ ngồi của mình.

Cẩn Tri vừa uống canh vừa liếc qua gương mặt nho nhã của người đàn ông, trong đầu thầm nghĩ: Kỳ thực anh cũng không vừa đâu, đúng là đơn

thuần đến một mức nào đó sẽ trở thành “đen tối”.

Ăn xong, hai người rời khỏi nhà hàng. Phía đối diện là rạp chiếu phim, Cẩn Tri đột nhiên nói: “Em muốn xem phim”. Từ trước đến nay, cô chẳng hứng thú đi xem phim ở rạp mà thích ở nhà xem tivi hơn. Bây giờ, tự dưng cô lại muốn cùng anh làm những việc mà những đôi tình nhân bình thường hay làm.

Ứng Hàn Thời đương nhiên không có ý kiến. Vì chỗ ngồi tốt đã bán hết vé nên hai người chọn một góc ở hàng cuối cùng, xung quanh họ đều là ghế trống.

Khi màn hình bắt đầu chiếu phim, Cẩn Tri tựa đầu vào vai Ứng Hàn Thời. Bờ vai anh hơi cứng nhưng cô vẫn thấy rất dễ chịu. Một lúc sau, anh ngoảnh đầu hôn lên môi cô. Hai người không còn để ý đến bộ phim nữa, miệng lưỡi quấn quýt không rời.

“Tối nay đến nhà anh nhé!” Sau khi kết thúc nụ hôn, Ứng Hàn Thời thì thầm bên tai cô.

Cẩn Tri phân vân vài giây rồi đáp: “Vâng”.

Được sự đồng ý của cô, anh mỉm cười trong bóng tối, đồng thời kéo cô ngồi lên đùi mình. Cẩn Tri muốn xuống nhưng bị anh ôm chặt trong lòng. Cuối cùng, cô ngoan ngoãn tựa vào người anh, tiếp tục xem phim.

Sau khi bộ phim kết thúc, hai người lên xe về nhà. Trên đường đi, Cẩn Tri lên tiếng: “Hay là chúng ta đến nhà em đi, nhà anh đông người quá!”.

“Em đừng bận tâm. Anh đã ra lệnh không ai được làm phiền rồi.”

Cẩn Tri vẫn không thoải mái. Ứng Hàn Thời lại nói: “Hai việc khác nhau hoàn toàn”. Thấy cô không hiểu, anh lập tức giải thích: “Người phụ nữ của anh… nên theo anh về nhà”.

Thì ra ý anh là đến nhà cô với về nhà anh là hai việc khác nhau. Anh là đàn ông nên phải chiếm quyền chủ đạo.

Cẩn Tri mỉm cười, nhoài người hôn chụt lên má anh một cái. Cô đã sớm biết, dưới vẻ bề ngoài dịu dàng của anh là tính cách rất đàn ông. Nhưng bây giờ cô mới phát hiện anh cũng tương đối gia trưởng.

Khi họ về đến ngôi biệt thự, mọi người đều tụ tập ở phòng khách. Tô và Daniel đang chơi điện tử, Lâm Tiệp ngồi xem tivi, còn Tiêu Khung Diễn đeo tạp dề, bận rộn đi lại. Cẩn Tri bất giác nghĩ, nơi này đã trở thành đại bản doanh của người ngoài hành tinh ở Trái đất rồi.

Nhìn thấy hai người, Tô và Daniel vui vẻ chào hỏi, Lâm Tiệp khẽ gật đầu. Tiêu Khung Diễn đi tới nghênh đón: “Sắp được ăn cơm rồi”.

“Không cần đâu, chúng tôi ăn rồi.” Ứng Hàn Thời vừa lên tiếng vừa dắt tay Cẩn Tri đi lên tầng hai. Đến chân cầu thang, anh dừng bước, ngoảnh đầu về phía Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John, tôi muốn ở riêng với Cẩn Tri. Nếu không xảy ra tình hình khẩn cấp thì đừng làm phiền chúng tôi”.

“Vâng…” Tiêu Khung Diễn nghiêm túc trả lời.

Cẩn Tri hơi xấu hổ, vô thức liếc mắt về bên này. Tô và Daniel vẫn nở nụ cười đầy thiện ý, Lâm Tiệp đang nhìn cô và Ứng Hàn Thời, vẻ mặt không một chút biểu cảm. Vừa chạm mắt cô, cô ta liền quay đi chỗ khác rồi đứng dậy đi ra ngoài ban công.

Trời đã tối, bốn bề vắng lặng, chỉ có ngọn gió thổi lá cây xào xạc. Cẩn Tri nằm trên giường, nhìn Ứng Hàn Thời cởi áo. Mặc dù đã có kinh nghiệm nhưng cô vẫn rất căng thẳng. Ứng Hàn Thời phủ người xuống, thò tay vào trong áo cô một cách thành thạo. Khi tay anh dừng lại ở móc áo con, cô liền nói: “Từ từ đã, để em…” Còn chưa dứt lời, anh đã tháo ra một cách dễ dàng, rút áo để lên đầu giường.

Cẩn Tri chớp chớp mắt: “Anh…”.

“Anh học được rồi.” Anh bình thản đáp.

“Hả?” Nhanh như vậy sao?

“Bây giờ chỉ cần dùng một tay, anh cũng có thể cơi được loại phức tạp nhất.” Anh hôn lên má cô.

Cẩn Tri không còn gì để nói. Thực tế chứng minh, một người đàn ông từng dẫn đầu các môn, trong đó có môn thao tác cơ giới ở trường quân sự thì những điều anh học được sau một đêm đâu chỉ có riêng cởi móc áo lót. Vì vậy, sau khi kết thúc cuộc ái ân, Cẩn Tri bị vắt kiệt sức lực, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Em hơi đau, hôm nay chúng ta dừng lại ở đây thôi”.

Ứng Hàn Thời rất áy náy. Anh đáp khẽ: “Được, anh sẽ cố gắng kiềm chế”. Cẩn Tri biết anh coi cảm nhận của cô là trên hết nên sẽ không nuốt lời.

Bây giờ vẫn còn sớm, hai người chẳng hề buồn ngủ nên ôm nhau trò chuyện. Cẩn Tri nằm trong lòng anh, tâm trạng vô cùng thoải mái. Ứng Hàn Thời ngược lại chẳng dễ chịu chút nào. Đang ở độ tuổi khí huyết dâng trào, lại ôm người đẹp trong lòng, hơn nữa vừa mới bắt đầu đã bị tuýt còi dừng lại nên nằm được một lúc, thân dưới của anh trở nên khó chịu vô cùng. Nhận ra sự thay đổi của bộ phận nào đó, Cẩn Tri liền nói: “Lần này, anh phải giữ lời đấy!”.

“Ừ!” Anh cất giọng khàn khàn, ôm cô nằm im. Một lúc sau, anh thì thầm bên tai cô: “Tiểu Tri, em có thể.. sờ nó không?”. Ngữ khí của anh vô cùng đè nén, khiến tim cô đập thình thịch. Thấy cô không nói gì, anh liền cắn nhẹ vành tai cô.

Trong lòng hơi áy náy, cuối cùng Cẩn Tri giơ tay nắm lấy: “Làm vậy đã được chưa?”.

Ứng Hàn Thời đờ người ngay tức thì. Ý của anh chỉ muốn cô sờ đuôi mình. Nhưng cô lại… Mặt anh đỏ như tôm luộc, còn đôi mắt tối thẫm tựa bầu trời đêm. Giây tiếp theo, anh đè cô xuống dưới thân.

“Anh…” Cẩn Tri kháng nghị.

“Anh không làm gì cả. Cho anh nằm một chút thôi…”

Sau buổi tối hôm ấy, Cẩn Tri mới biết, một người đàn ông không được thỏa mãn sẽ phiền phức vô cùng. Mặc dù Ứng Hàn Thời giữ lời hứa, nhưng cả đêm anh ôm ấp vuốt ve, hôn lên từng tấc da thịt khiến thần trí cô điên đảo, suýt nữa đã đồng ý cho anh.

Khi tỉnh dậy, Cẩn Tri phát hiện mình vẫn nằm trong lòng Ứng Hàn Thời, được anh ôm từ phía sau. Cô liền quay người, ngắm gương mặt yên tĩnh đang chìm trong giấc ngủ say của người yêu.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Cẩn Tri ngồi dậy, định đi mở cửa. Ứng Hàn Thời cũng đã thức giấc, anh ra hiệu cho cô nằm xuống ngủ tiếp, còn mình xuống giường mặc áo, đồng thời lên tiếng: “Chuyện gì vậy?”.

“Lão đại, có việc quan trọng cần báo cáo với anh.” Tiếng Tiêu Khung Diễn vọng tới.

Cẩn Tri thương Ứng Hàn Thời ngủ chưa được bao lâu, cất giọng nghiêm nghị: “Anh đợi một lát không được à?”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười.

Tiêu Khung Diễn ở bên ngoài nói lớn tiếng: “Là việc khẩn cấp ạ!”.

Ứng Hàn Thời đi ra mở cửa. Cẩn Tri cũng nhanh chóng mặc đồ, đi theo anh.

“Việc gì?” Anh hỏi.

Cô tiếp lời: “Có phải liên quan đến quân nổi loạn không?”.

Tiêu Khung Diễn lắc đầu, đưa một cái máy tính bảng ra trước mặt anh: “Boss, xảy ra chuyện lớn rồi, thân phận của anh đã bị lộ”.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đều ngẩn người, chỉ thấy trên bản tin xuất hiện tiêu đề vô cùng nổi bật: *“Tin tức đặc biệt nóng hổi: Thành phố Giang xuất hiện người ngoài hành tinh.”* Bên dưới đăng kèm tấm ảnh một người đàn ông có đôi tai nhọn và chiếc đuôi dài đang chắp hai tay sau lưng đứng trong bóng đêm. Dù tấm ảnh hơi mờ, nhìn qua cũng biết là chụp trộm nhưng vẫn có thể nhận ra, đó chính là Ứng Hàn Thời.

Cẩn Tri chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày Ứng Hàn Thời bị lộ thân phận. Cảm giác này như sét đánh ngang tai, khiến cô hoàn toàn mù mịt.

Ứng Hàn Thời bình tĩnh cầm lấy máy tính bảng: “Để tôi xem nào!”.

Ba người ngồi xuống. Cẩn Tri tựa vào lòng Ứng Hàn Thời, cùng dõi mắt lên màn hình. Thì ra Tiêu Khung Diễn đang mở tin trên Weibo. Mới mấy tiếng đồng hồ mà đã có hàng chục ngàn lượt chia sẻ, hơn hai chục nghìn bình luận. Tài khoản đưa tin có tên *Lão Bạch tìm kiếm sự thật*. Đây là tài khoản VIP, thông tin kèm theo là “nhà văn, phóng viên tự do”.

Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: “Đúng là tên vong ân phụ nghĩa”.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời xem tiếp bên dưới. Lão Bạch kể, hai năm trước, anh ta đã gặp người đàn ông bí ẩn này. Mùa thu năm đó, anh ta lái xe đến miền Tây du lịch, không may núi ở bên đường bị sạt lở, cả người

và xe bị chôn vùi, suýt nữa mất mạng. Đúng lúc đó, người đàn ông bí ẩn xuất hiện.

Lão Bạch kể trên weibo: *Cậu ta mặc áo sơ mi trắng và quần âu đơn giản, nhưng nhìn qua cũng biết đó là người có gia cảnh tốt và có văn hóa. Cậu ta gạt mấy tảng đá lớn đè lên xe ô tô của tôi chỉ bằng một tay rồi cứu tôi ra ngoài. Tôi hết sức kinh ngạc nhưng cũng vô cùng cảm kích. Xuất phát từ sự nhạy cảm nghề nghiệp, tôi nhắm mắt giả vờ bất tỉnh, âm thầm quan sát cậu ta. Cậu ta đặt tôi bên lề đường rồi đi tới gần những chiếc ô tô gặp nạn khác, cứu những người đang bất tỉnh ở trong xe một cách dễ dàng. Tôi còn tưởng mình hoa mắt, vì sau lưng cậu ta mọc một chiếc đuôi dài. Cái đuôi vô cùng linh hoạt, thậm chí nó còn giúp cậu ta mở cửa xe tải… Tôi có thể khẳng định, cậu ta không phải là con người.*

"Điều người này viết có phải là thật không?" Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời gật đầu.

Tiêu Khung Diễn đáp: "Đúng đấy! Năm đó, lão đại dẫn tôi đến hồ Thanh Hải câu cá, gặp tình huống núi sạt lở nên mới ra tay giúp đỡ. Trên thực tế, những năm qua, lão đại giúp đỡ không ít người. Anh ấy có thể che giấu thân phận được đến bây giờ cũng đã tốt lắm rồi".

Ứng Hàn Thời hành sự thẳng thắn và vô tư, nhưng tự nhiên kể lể trước mặt người yêu, anh vẫn hơi ngượng ngùng. Thế là anh nhìn Tiêu Khung Diễn bằng ánh mắt nghiêm nghị. Anh chàng người máy lập tức ngậm miệng.

Cẩn Tri xem tiếp tin tức. Hóa ra sau sự kiện đó, Lão Bạch vẫn luôn điều tra về Ứng Hàn Thời. Dần dần, anh ta mò ra, Ứng Hàn Thời có khả năng sinh sống ở thành phố Giang. Một dịp tình cờ, anh ta biết được khu vực núi Y Lam của tỉnh G xảy ra hiện tượng bất thường nên tới nơi đó.

Chính vì thế, anh ta mới chụp trộm được tấm ảnh Ứng Hàn Thời trong trạng thái nửa người nửa thú.

Cuối cùng, Lão Bạch viết: *Tôi điều tra cậu ta không phải vì lợi ích riêng, cũng chẳng phải nhằm mục đích nổi tiếng. Tôi chỉ muốn chứng thực giải thuyết: Trên Trái đất liệu có người ngoài hành tinh không? Bởi vì theo đuổi sự thật là sứ mệnh cơ bản của một người làm công tác đưa tin.*

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Tiêu Khung Diễn hỏi: "Có cần em hack status này và tất cả những tài khoản weibo chia sẻ tin hay không?".

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm. Cả hai đều là những hacker hàng đầu, xử lý tình huống này dễ như trở bàn tay. Chỉ có điều, sự xuất hiện của "Lão Bạch" khiến cô có chút bất an.

Ứng Hàn Thời đáp: "Tạm thời chúng ta án binh bất động. Bây giờ mà xóa status này, anh ta sẽ đăng status khác. Làm vậy, chúng ta không chỉ rút dây động rừng mà còn khiến nhiều người chú ý hơn. Anh sẽ nhanh chóng tìm ra anh ta, giải quyết triệt để một lần".

Tiêu Khung Diễn sáng mắt: "Đúng thế!".

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Cẩn Tri ngồi xuống trước máy tính, mở trang chủ weibo, phát hiện đề tài về người ngoài hành tinh đã leo lên vị trí thứ năm trong top những tin tức nóng hổi nhất. Cô mở bình luận bên dưới, thấy có nhiều người nghi ngờ tính chân thực của status nói trên. Tuy nhiên, cũng rất nhiều bình luận trời ơi đất hỡi kiểu như:

- Cosplay ư? Anh ta đẹp trai quá! Tôi thấy giống người ngoài hành tinh hơn. Ai đồng ý thì like nào.

- Công nhận cuốn hút. Chỉ gương mặt nghiêng và ánh mắt đó cũng đủ khiến tim tôi đập loạn nhịp rồi.

- Tôi chỉ muốn hỏi một câu: Quân tử ôn nhu như ngọc giờ đang ở đâu?

- Đây là chồng yêu người ngoài hành tinh của tôi. Lão Bạch dám công bố trong khi chưa có sự đồng ý của tôi. Tôi sẽ bảo chồng yêu tiêu diệt anh.

- Nếu gặp được anh ấy, tôi sẽ hiến thân ngay!

- Hãy để đuôi của anh ấy quấn lấy tôi đi!

…

Ứng Hàn Thời vốn coi vụ này là trò hề, cũng không để bụng. Nhưng đọc những bình luận này, Cẩn Tri vẫn bất giác đỏ mặt.

“Em đừng đọc nữa.” Anh nói.

Cẩn Tri vẫn không rời mắt: “Để em xem một lúc nữa”.

Thấy không nói được cô, Ứng Hàn Thời đưa mắt ra hiệu cho Tiêu Khung Diễn. Anh chàng người máy lập tức đi đến, tận tình khuyên nhủ: “Cô đừng quan tâm đến những bình luận này, bởi vì boss chẳng bao giờ để mắt đến những người phụ nữ đó đâu”.

Cẩn Tri: “Hả?”.

Tiêu Khung Diễn nói tiếp: “Hồi còn ở Đế quốc, boss cũng thường bị chụp trộm, bám theo và bày tỏ tình cảm nên đã quen rồi. Mỗi lần boss về Đế đô, rất nhiều cô gái ra tận cảng không gian đón anh ấy. Trong các bảng xếp hạng đề tài hot trên mạng, anh ấy luôn dẫn đầu, bây giờ xếp thứ năm đã là gì. Năm xưa, cả Đế quốc có một nửa phụ nữ chưa chồng mơ ước được gả cho anh ấy, nửa còn lại muốn gả cho Hoàng đế bệ hạ ấy chứ! Thậm chí, có cô gái còn giả làm nhân viên phục vụ, đột nhập vào phòng khách sạn, mặc đồ hở hang leo lên giường của boss. Lần nào tôi cũng phải

tốn biết bao sức lực giải quyết. So với trước kia, bây giờ chỉ là một gợn sóng lăn tăn nên cô khỏi cần lo lắng…”.

Anh ta nói một thôi một hồi. Cẩn Tri ngẩn người, còn Ứng Hàn Thời đỏ mặt, cất giọng nghiêm nghị: “Tiểu John, mau ngậm miệng”. Tiêu Khung Diễn thè lưỡi. Anh liền cầm máy tính xách tay trước mặt Cẩn Tri đưa cho Tiêu Khung Diễn: “Chú ra ngoài trước đi!”.

“Vâng!”.

Sau khi anh chàng người máy đi mất, trong phòng khôi phục sự yên tĩnh. Ứng Hàn Thời cúi đầu nhìn cô: “Em không vui thật đấy à?”.

Cẩn Tri cũng chẳng đến mức không vui, chỉ là… Cô hỏi: “Trước kia, có nhiều phụ nữ thích anh đến thế sao?”. Thật ra, vấn đề này không hỏi cũng biết. Anh trẻ trung, đẹp trai, tài giỏi, địa vị, đồng thời lại rất chính trực nên chắc chắn là người tình trong mộng của nhiều cô gái. Bây giờ chỉ có mỗi tấm ảnh gương mặt nghiêng thôi mà anh đã gây được cảm tình với phái nữ rồi.

“Anh không rõ.” Ứng Hàn Thời đáp.

“Sao anh lại không rõ chứ?”

“Bởi vì anh chẳng để ý.”

“Thế à?” Cẩn Tri ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Anh bắt đầu để ý đến em từ lúc nào?”.

Ứng Hàn Thời nắm tay cô, trả lời: “Lần thứ hai gặp em”.

Cẩn Tri tỏ ra ngạc nhiên: “Lần thứ hai là lúc nào nhỉ?”.

Anh cất giọng dịu dàng: “Hôm đó trời mưa, em một mình đến thư việc tìm hiểu tình hình. Anh đã lái xe đi theo em về nhà”.

“Sau đó thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

“Em đi trong mưa, dáng vẻ rất lãnh đạm, cũng rất yên tĩnh.”

Cẩn Tri ngẫm nghĩ lời anh, lại hỏi: “Do đó… anh thích vẻ lãnh đạm của em à?”.

“Đúng vậy.”

Cẩn Tri không nhịn được cười: “Thì ra là thế!”. Nhận ra vẻ trêu chọc trong thái độ của cô, anh liền kéo cô vào lòng.

“Anh thích đến mức nào?” Cô áp mặt vào ngực anh hỏi nhỏ.

“Thích vô cùng.”

Sự việc phát triển với tốc độ nằm ngoài dự kiến của mọi người. Cẩn Tri vẫn đi làm như bình thường vì bây giờ dù trời có sụp xuống, cô cũng không thể trốn việc thêm nữa. Đến buổi trưa, cô lại mở weibo, phát hiện đã có hơn năm mươi nghìn lượt chia sẻ, đồng thời leo lên vị trí số một bảng xếp hạng tin tức nóng hổi nhất.

Trước đó, Ứng Hàn Thời thường xuất hiện ở thư viện nên từ ông Giám đốc đến nhân viên bảo vệ đều từng gặp anh. Vì thế, Cẩn Tri nhận được không ít ánh mắt tò mò của các đồng nghiệp. Trong khi đó, Nhiễm Dư và Trang Xung cứ như sắp bắt đầu trận đánh lớn, chốc chốc lại hỏi cô giải quyết thế nào. Cẩn Tri nói với họ, hiện tại tạm thời án binh bất động, chờ quyết định của Ứng Hàn Thời.

Sau bữa trưa, Cẩn Tri đi mua cặp kính râm của nam. Không ngờ cô nhân viên bán hàng cũng chăm chú xem tin tức, còn cảm thán: “Đẹp trai quá! Chắc là người ngoài hành tinh thật chứ người Trái đất đâu có khí chất đặc biệt đến thế!”.

Buổi chiều, chuông báo hết giờ vừa vang lên, Cẩn Tri liền chạy ngay xuống dưới. Ô tô của Ứng Hàn Thời chờ sẵn ở bên ngoài. Chỉ có điều, hôm nay, anh không xuống xe như mọi hôm. Anh nói: “Xin lỗi, hôm nay đi trên đường, anh đã bị nhận ra nên mới không vào cơ quan đón em”.

Cẩn Tri nghĩ bụng: Đó là bởi vì ô tô của anh quá bắt mắt, thu hút sự chú ý của mọi người nên bị nhận ra cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Chiếc Porsche nhanh chóng hòa vào dòng xe cộ trên đường phố. Cẩn Tri quay sang hỏi anh: “Tiểu John đã tìm ra Lão Bạch chưa?”.

Anh đáp: “Sắp rồi. Lão Bạch gửi tin từ một quán net. Tiểu John đang lần theo địa chỉ và thông tin cá nhân của anh ta”.

“Vụ này liệu có liên quan đến quân nổi loạn và Arnold Lin hay không?”

“Hiện tại vẫn chưa rõ. Có điều, chắc anh ta sẽ rất vui khi anh gặp chuyện phiền phức.”

Cẩn Tri gật đầu, lấy chiếc kính râm từ túi xách ra đưa cho anh: “Anh đeo tạm cái này đi!”.

Tuy không thích nhưng Ứng Hàn Thời vẫn nghe lời cô. Cẩn Tri ngẩn người nhìn anh. Dưới cặp kính râm, đường nét sống mũi, chiếc cằm và đôi môi anh càng nổi bật. Cô không nhịn được, ghé người hôn lên má anh một cái: “Đúng là anh cực kỳ đẹp trai!”.

“Tiểu Tri…”

Cẩn Tri tựa đầu vào vai anh, nhắm mắt lại.

Về đến nơi, hai người bất ngờ phát hiện xung quanh ngôi biệt thự của Ứng Hàn Thời có không ít người, một số còn cầm máy ảnh và camera.

Mấy nhân viên bảo vệ cố gắng giữ trật tự, tựa hồ muốn giải tán đám đông nhưng chẳng có hiệu quả.

Ứng Hàn Thời dừng xe. Đúng lúc này, máy liên lạc vang lên giọng của Tiêu Khung Diễn: “Không xong rồi lão đại, có lẽ hàng xóm của chúng ta tiết lộ địa chỉ của anh trên mạng nên ngoài nhà toàn người là người thôi. Anh và Tiểu Tri hãy tạm lánh mặt đi. Lâm Tiệp, Tô và Daniel đã ra ngoài tìm Lão Bạch nên không có ai tiếp ứng cho anh”.

“Chúng tôi về đến nơi rồi.” Ứng Hàn Thời nói. Cẩn Tri dõi mắt ra ngoài, nhìn thấy không ít các cô gái trẻ tay cầm sẵn di động, vẻ mặt vừa hưng phấn vừa mong chờ. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân đã cách xa cuộc sống của người Trái đất rồi.

“Chúng ta làm thế nào bây giờ?” Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời vừa định quay đầu xe, một người bảo vệ đã chạy tới: “Ứng tiên sinh, tôi xin lỗi, chúng tôi không giải tán được những người đó…”.

Cẩn Tri lập tức tiếp lời: “Được rồi, phiền anh cho chúng tôi đi nhờ!”.

Nhưng không còn kịp nữa, phía trước có phóng viên phát hiện ra xe của họ, liền cất cao giọng: “Đằng kia kìa!”. Mọi người nhanh chóng chạy về bên này, bao vây lấy ô tô.

Bọn họ đập bùm bụp lên cửa xe, không ngừng truy vấn:

“Ứng tiên sinh, anh có phải là người ngoài hành tinh thật không?”

“Có phải anh tự bày trò để leo lên top đầu weibo không?”

“Đây là bạn gái người Trái đất của anh à?”

“Rốt cuộc sự thật là thế nào vậy”

…

Những cô gái trẻ cũng ra sức chen vào trong, cầm di động chụp ảnh. Ứng Hàn Thời giơ tay che mặt, chỉ để lộ đôi môi. Sau đó, anh nói với Cẩn Tri: “Em hãy theo sát anh nhé!”.

“Vâng.”

Đây là một trò hề nực cười hay tai bay vạ gió từ trên trời rơi xuống thì còn chưa biết, nhưng nếu đã không thể né tránh vậy đành cứ đối mặt thôi.

Ứng Hàn Thời mở cửa xuống xe. Xung quanh vang lên tiếng hò reo và tiếng máy ảnh tanh tách. Anh bình bĩnh giơ tay gạt đám đông để chừa một lối đi. Mọi người tựa như cũng không dám đứng quá gần anh. Anh đi sang bên này, mở cửa cho Cẩn Tri xuống xe. Đám đông xúm lại, ra sức chụp ảnh cô. Ứng Hàn Thời ôm cô vào lòng, cất giọng từ tốn: “Xin các vị hãy tránh đường, để chúng tôi về nhà”.

Đáp lại lời anh là những câu hỏi như bắn súng liên thanh. Cẩn Tri cúi đầu, để mặc anh kéo tiến về phía ngôi biệt thự. Bị đám đông bám theo nên hai người di chuyển rất chậm.

Đúng lúc này, một tiếng “Aaa” vang lên, có hai cô gái bị xô ngã vào bụi hồng ở bên cạnh đường đi. Ứng Hàn Thời phản ứng cực nhanh, lập tức buông tay Cẩn Tri để kéo họ. Đám đông xôn xao nhưng không ai ra tay giúp đỡ mà chỉ giơ máy ảnh hoặc điện thoại lên để chụp hình.

“Cảm ơn anh!”, “Cảm ơn anh nhiều!” Hai cô gái vẫn chưa hết hoảng sợ, luôn miệng nói cảm ơn. Ứng Hàn Thời nhanh chóng buông người họ, quay về phía Cẩn Tri.

Đúng lúc này, Cẩn Tri đột nhiên bị xô mạnh, khiến cô loạng choạng, lùi lại phía sau mấy bước. Hai người đàn ông đang giơ máy ảnh ở bên cạnh

lập tức túm lấy vai cô. Còn chưa kịp thốt ra tiếng kêu, một lực mạnh đã ập xuống đầu vai. Bàn chân cô rời khỏi mặt đất, cả người bị lôi về đằng sau. Cây cối và tòa kiến trúc vụt qua trước mắt Cẩn Tri. Loáng một cái, cô đã cách xa đám đông mấy chục mét.

Sống lưng lạnh buốt, Cẩn Tri hét lớn: "Ứng Hàn Thời, đừng…". Hai người đàn ông nhếch miệng, khiến Cẩn Tri chợt nhớ tới những người Nano tấn công Cố Tế Sinh ở núi Y Lam. Đúng lúc này, không biết chúng rút từ đâu ra con dao trắng lóa, đâm xuống ngực Cẩn Tri.

Một luồng sáng nhanh như sao băng từ đám đông bay vụt về phía hai người Nano. Mũi dao còn chưa kịp chạm vào làn da cô, chúng đã bị xách cổ áo, ném ra xa. Tuy nhiên, chúng đã đạt được mục đích của mình. Đám đông hò reo hỗn loạn. Cẩn Tri nhướng mày. Luồng sáng biến mất, dáng vẻ Ứng Hàn Thời hiện rõ trong tầm nhìn của cô. Vì việc quá đột ngột nên đôi tai nhọn của anh lộ ra ngoài, cái đuôi cũng đang đung đưa ở sau lưng.

"Đuôi kìa!"

"Yêu quái!"

"Anh ta đúng là người ngoài hành tinh."

….

Bọn họ lại giơ máy ảnh và đi động chớp lia lịa, gương mặt đầy vẻ hưng phấn xen lẫn sợ hãi. Mấy người bảo vệ ở gần đó cũng sững sờ, nhất thời không có phản ứng.

Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, đứng yên trước vô số ánh mắt như nhìn thấy quái vật của mọi người. Vẻ mặt anh vẫn hết sức điềm tĩnh, anh nắm tay Cẩn Tri, nói nhỏ: "Chúng ta về nhà thôi!".

Cẩn Tri cất bước theo anh. Lần này, đám đông giãn ra xa, không một ai dám tiến lại gần. Dõi theo bóng lưng và cái đuôi rủ xuống của anh, Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy một nỗi buồn khó diễn tả thành lời. Cô thật sự không muốn nhìn thấy hình bóng của anh trước con mắt người đời một chút nào.

Cẩn Tri đứng bên cửa sổ, ngắm bầu trời đêm bao la. Ứng Hàn Thời đi đến bên cạnh cửa sổ, hỏi cô: “Tiểu Tri, em không ăn cơm à?”

Cô kéo rèm cửa, trả lời: “Em không muốn ăn, anh cứ lên trước đi”.

Anh lập tức kéo cô vào lòng. Cô lặng lẽ tựa đầu vào ngực anh.

“Em mà không ăn, anh sẽ tự tay đút cho em đấy!”

Cẩn Tri ngẩng đầu: “Ai dạy anh câu này thế?”.

“… Trang Xung.”

Cẩn Tri không nhịn được cười. Ứng Hàn Thời cất giọng vô cùng dịu dàng: “Bất cứ lúc nào, em cũng đừng bạc đãi bản thân”.

Cô “vâng” một tiếng, lại hỏi: “Hàn Thời, có phải anh chịu ấm ức quen rồi không? Người khác đối xử với anh như vậy, anh không tức giận, không buồn bực chút nào sao?”.

Anh ôm vai cô: “Anh không phải là người yếu đuối, dễ bị ức hiếp. Tuy nhiên, con người sống trên đời, có những việc cần bận tâm, cũng có những chuyện chỉ là phù du, chúng ta khỏi cần để trong lòng”.

Từ trước đến nay, cô luôn cảm thấy anh quá lương thiện và chất phác. Nhưng vào thời khắc này, cô đột nhiên hiểu ra một điều, anh lương thiện không có nghĩa là đơn thuần, chẳng biết gì về sự đời, phải nói là anh thấu suốt tất cả thì đúng hơn.

Cô liền ôm lấy Ứng Hàn Thời: “Anh rất, rất, rất đàn ông”.

Chưa từng được Cẩn Tri tán thường bằng ngữ khí tự hào như vậy, lại đúng phương diện bản thân quan tâm nhất, Ứng Hàn Thời liền đỏ mặt, cái đuôi cũng thò ra ngoài. Cô quấn đuôi vào tay mình hai vòng, lại hỏi: “Bây giờ, chúng ta sẽ làm gì?”.

“Tiêu Khung Diễn đã tìm ra Lão Bạch. Ăn cơm xong, chúng ta sẽ đi tìm anh ta.”

“Vâng.”

Đám đông tụ tập bên ngoài khu biệt thự cuối cùng cũng bị bảo vệ giải tán. Còn hai người Nano của quân nổi loạn nhân lúc lộn xộn đã trốn mất.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đều không lên mạng xem tin tức, nhưng qua vẻ mặt của Trang Xung và Tiêu Khung Diễn, có thể thấy tình hình tương đối tệ hại. Ăn cơm xong Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri lập tức xuất phát.

Nửa tiếng sau, họ dừng lại dưới một khu chung cư trông rất bình thường. Tiêu Khung Diễn điều tra ra, Lão Bạch đang chui rúc ở nơi này.

Bây giờ đã tối muộn, khu chung cư rất yên tĩnh, đèn điện thưa thớt. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đi cầu thang bộ chứ không dùng thang máy. “Lão Bạch” sống ở tầng mười tám. Lên đến tầng mười sáu, anh đột nhiên dừng bước, chăm chú lắng nghe.

Ebook được thực hiện bởi các thành viên WWW.DTV-EBOOK.COM

Bạch Tử Thần ngồi hút thuốc trên chiếc sofa cũ kỹ, bẩn thỉu, bên cạnh có mấy người đàn ông đang chơi mạt chược, tiếng cười nói ầm ĩ. Là một người có văn hóa, Bạch Tử Thần rất ghét dân lưu manh chợ búa, nhưng hiện tại, anh ta cần đến bọn họ.

Từ sáng đến giờ, anh ta luôn ở trong tâm trạng sốt ruột và hưng phấn. Như những gì đã viết trên weibo, kể từ lúc được Ứng Hàn Thời, anh ta rất mong tìm ra và vạch trần bí mật của đối phương. Nhưng chỉ dựa vào đôi tai và cái đuôi, anh ta không thể khẳng định Ứng Hàn Thời có phải là người ngoài hành tinh hay không. Tuy nhiên, anh ta biết rõ, giả thiết về "người ngoài hành tinh" sẽ thu hút sự chú ý của dư luận, đạt hiệu quả càng chấn động hơn.

Bây giờ, tiết lộ của anh ta đã được chứng thực. Nghe nói đã có người đã tìm ra địa chỉ nhà Ứng Hàn Thời, thậm chí chụp được nhiều ảnh làm bằng chứng. Tuy nhiên, Bạch Tử Thần không vội đến góp vui. Thứ anh ta muốn chính là tin tức độc quyền. Nếu vụ này thành công, anh ta sẽ trở thành phóng viên nổi tiếng toàn thành phố Giang, thậm chí là cả nước. Anh ta lại hít một hơi thuốc, ánh mắt dừng lại ở chiếc lồng sắt cao quá đầu người ở giữa phòng. Trong đó đã chuẩn bị đầy đủ các loại xích sắt dùng để trói chân tay của người ngoài hành tinh.

Bạch Tử Thần đoán Ứng Hàn Thời sẽ đến tìm mình. Vì thế anh ta mới thuê căn hộ này, đồng thời thuê bảy, tám tên côn đồ. Dù biết Ứng Hàn Thời rất khỏe nhưng anh ta người đông, lại toàn là kẻ giỏi đánh đấm nên chắc không có vấn đề gì.

Trên thực tế, Bạch Tử Thần không tin vào sự tồn tại của người ngoài hành tinh. Anh ta nghiêng về giả thuyết người đàn ông này bị đột biến gen nên mới mọc đuôi, gọi là quái thai thì đúng hơn. Ở nước ngoài cũng từng đưa tin về trẻ sơ sinh mọc đuôi đây thôi. Có điều, tên quái thai đó chính là con át chủ bài để giúp anh ta thành danh.

Bạch Tử Thần nhìn đám côn đồ bằng ánh mắt chán ghét, nhưng ngoài miệng vẫn ngọt nhạt: "Các vị đại ca chơi thì chơi, nhưng không được lơ là cảnh giác đâu đấy! Hắn có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Các vị nhớ đừng đả thương hắn, chỉ cần nhốt vào trong lồng là được. Khi nào nghiên cứu xong, tôi sẽ thả hắn ra".

Đám côn đồ vừa chơi bài vừa gật gù: “Được thôi”. Bạch Tử Thần sốt ruột mở máy tính ra lướt web, theo dõi tiến triển mới nhất của vụ việc. Trong phòng rất ồn ào nên anh ta và cả đám đông đều không nghe thấy tiếng mở cửa ngoài phòng khách.

Đến khi Bạch Tử Thần có linh cảm bất thường, một quầng sáng từ phía cửa ra vào bất thình lình ập đến. Mấy tên côn đồ “hự” một tiếng, ngã vật xuống đất, còn anh ta cũng bị bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, Bạch Tử Thần phát hiện mình đang ở trong lồng sắt. Anh ta sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, vội lồm cồm bò dậy, nhìn đôi nam nữ ở bên ngoài.

Ứng Hàn Thời đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía anh ta. Cẩn Tri ngồi ở ghế, thần sắc nghiêm nghị: “Anh có lương tâm không hả? Anh ấy từng cứu mạng anh, vậy mà anh lại định nhốt anh ấy như loài động vật”.

Bạch Tử Thần lấy lại bình tĩnh, thản nhiên trả lời: “Tôi chỉ muốn tìm ra sự thật thôi. Cậu ta… là người ngoài hành tinh thật sao?”.

Cẩn Tri đảo mắt một vòng quanh căn phòng, ánh mắt càng lạnh lùng hơn: “Tìm kiếm sự thật ư? Thế những máy quay camera này và bản thảo ở đây thì sao? Anh định truyền hình trực tiếp phải không?”.

Bạch Tử Thần không biết nói gì hơn, cuối cùng ấp úng: “Đó cũng là vì sự thật…”.

Ứng Hàn Thời cuối cùng cũng quay đầu về phía anh ta. Khi đó hai người chạm mắt, Bạch Tử Thần thót tim. Sau đó, Ứng Hàn Thời cất giọng điềm tĩnh: “Tôi không giết những người dân thương, tội của anh cũng không đáng chết, nhưng hành động của anh đã khiến người của tôi bị tổn thương. Vì vậy, tôi sẽ bắt anh trả giá”.

Bạch Tử Thần hoảng sợ hét lớn: “Các người định làm gì hả? Bây giờ là xã hội pháp trị…”. Còn chưa dứt lời, Ứng Hàn Thời đã thò tay vào trong lồng sắt, lôi anh ta ra ngoài. Bạch Tử Thần kêu “a” một tiếng, Ứng Hàn Thời nhanh như cắt xách anh ta nhảy ra ngoài ban công.

Cẩn Tri đợi mấy phút mới thấy hai người quay lại căn hộ. Ứng Hàn Thời buông người đối phương. Sắc mặt Bạch Tử Thần tái nhợt, toàn thân mềm nhũn. Anh ta ngồi bệt xuống đất rồi bắt đầu nôn khan.

Chứng kiến bộ dạng này của đối phương, Cẩn Tri thấy vô cùng sảng khoái. Ứng Hàn Thời nói: “Nếu còn lần sau, tôi sẽ không đỡ anh”. Ý của anh rất rõ ràng, lần sau sẽ lấy mạng anh ta.

Bạch Tử Thần lắc đầu lia lịa: “Tôi sẽ không làm gì hết”.

Ứng Hàn Thời nhìn thẳng vào mắt anh ta một lúc rồi quay sang Cẩn Tri: “Em ra ngoài cầu thang đợi anh”.

“Vâng.”

Cẩn Tri đợi một lúc mới thấy bóng dáng Ứng Hàn Thời. Hai người xuống dưới, lên xe ra về.

Trên đường đi, anh thông báo: “Anh đã đánh gãy hai chân của anh ta”.

Cẩn Tri chỉ “ừ” một tiếng, không phát biểu điều gì.

Ứng Hàn Thời giải thích: “Ánh mắt Bạch Tử Thần rất gian xảo nên anh phải cho nếm mùi đau khổ, anh ta mới không dám tái phạm, cũng từ bỏ ý định theo dõi anh. Anh đã tiêu hủy hết tài liệu trên máy tính của anh ta. Mất thông tin nguồn thì Tiêu Khung Diễn có thể phong tỏa mọi tin tức liên quan trên mạng. Sau này, trên mạng sẽ không còn bất cứ dấu vết nào nữa”.

Cẩn Tri gật đầu. Cô tin tưởng vào phán đoán và quyết định của anh. Vào thời khắc này, Ứng Hàn Thời bộc lộ vẻ quyết đoán quen thuộc mà xa lạ, nhưng cũng khiến cô rung động. Cô biết trước kia từng có nhiều trường hợp, ở trên mạng một sự kiện dù nóng hổi đến mấy, một khi đã bị dẹp bỏ thì vài ngày sau, công chúng sẽ không còn nhắc đến nữa, mấy tháng sau sẽ chẳng còn ai nhớ tới. Chỉ là, sự kiện này đã phá vỡ cuộc sống êm đềm của họ.

Cô dõi mắt về dòng xe cộ ở phía trước, nói nhỏ: “Đến nhà em đi, sẽ không ai làm phiền chúng ta”.

“Ừ!”

Ứng Hàn Thời đỗ xe ở góc phố, cách nhà Cẩn Tri một đoạn rồi ôm cô nhảy lên không trung, chui qua cửa sổ. Trong nhà rất tối nhưng hai người đều không bật đèn, cứ thế leo lên giường. Cẩn Tri rúc vào người anh, thì thầm: “Hàn Thời, anh thật sự khiến người khác chỉ muốn làm anh hài lòng thôi”. Anh không đáp lời nhưng cô biết, chắc chắn anh lại đỏ mặt khi nghe những lời này rồi.

“Em cũng muốn… khiến anh hài lòng à?” Anh hỏi.

Cẩn Tri nghiêm túc trả lời: “Em sẽ cố gắng”.

Hai người đều mỉm cười trong bóng tối. Anh giữ hai tay cô, âm thầm phủ môi xuống.

Chương 72

Chuông di động reo vang, Cẩn Tri mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên sofa trong phòng ngủ. Trước đó còn ở ngoài ban công nhà Ứng Hàn Thời cơ mà, lẽ nào anh bế cô vào? Cẩn Tri ngây ra vài giây mới lần tìm điện thoại. Nhìn thấy dãy số trên màn hình, cô hắng giọng rồi mới bắt máy: "Cháu chào chú Giám đốc".

Ông Giám đốc ngập ngừng: "Tiểu Tri! Tình hình của cô thế nào rồi?".

Cẩn Tri lập tức hiểu ý, bình thản trả lời: "Cháu vẫn bình thường ạ!".

Giám đốc thư viện ho khan một tiếng: "Chuyện là thế này, hai ngày nay, có rất nhiều phóng viên đến Thư viện, ảnh hưởng đến hoạt động của cơ quan. Theo tôi thấy, cô nên ở nhà nghỉ ngơi, đợi vụ này trôi qua rồi đi làm sau".

"Cháu xin lỗi đã làm phiền chú và mọi người." Cẩn Tri cất giọng thành khẩn.

Ông Giám đốc lập tức nói: "Không sao, cô đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi không tin vào mấy chuyện viển vông đó, cô nhớ chăm sóc tốt bản thân".

Cẩn Tri cười: "Cháu cảm ơn chú. Đúng rồi…".

"Gì cơ?"

"Dù nghỉ nhưng cháu vẫn được lĩnh lương đấy chứ?"

Ở đầu kia điện thoại, ông Giám đốc nghiến răng: "Được!".

Sau khi gác máy, tâm trạng của Cẩn Tri tốt hơn nhiều. Cuộc đời luôn tồn tại những con người khiến bạn cảm thấy ấm áp.

Cô vừa định xuống tầng dưới, điện thoại lại đổ chuông. Cô cầm di động lên xem, trống ngực bất giác đập thình thịch.

“A lô!”

“Cẩn Tri!” Thanh âm trầm thấp của Tạ Cẩn Hành truyền tới: “Em đang làm gì vậy?”.

“Em ở nhà nghỉ ngơi.”

“Gần đây công việc có bận không?” Anh hỏi bằng giọng đầy quan tâm.

“Không bận ạ! Anh thì sao?”

“Anh cũng không bận.” Tạ Cẩn Hành đáp: “Nên lúc nào rảnh, em hãy dẫn cậu ta đến gặp anh”.

Cẩn Tri lặng thinh, giáo sư Tạ cũng chẳng nói gì. Một lúc sau, anh mới lên tiếng: “Anh biết cậu ta đúng là người ngoài hành tinh”.

Cẩn Tri vẫn ngậm miệng.

Giáo sư Tạ lại hỏi: “Hai đứa có dự tính gì không?”.

Cẩn Tri hỏi lại: “Bên các anh hay cơ quan nhà nước liệu có hành động gì không?”.

“Không đâu.” Tạ Cẩn Hành mỉm cười: “Từ trước đến nay, tin tức kiểu này có rất nhiều. Hơn nữa, chẳng phải bọn em đã dẹp thông tin trên mạng rồi hay sao? Cơ quan nhà nước vốn hành xử thận trọng. Bọn anh không quan tâm đến những chuyện bắt bóng bắt gió của dư luận”.

Cẩn Tri thở phào nhẹ nhõm, vô thức đáp: “Cảm ơn anh”.

Giáo sư Tạ lại nói: “Có một việc, anh phải xin lỗi em”.

Cẩn Tri không hiểu. Tạ Cẩn Hành nhanh chóng kể lại đầu đuôi. Thì ra, tay Bạch Tử Thần cũng khá thần thông quảng đại. Sở dĩ anh ta biết đường đến núi Y Lam tìm hiểu là do nghe một nhân viên nghiên cứu trong cơ quan của giáo sư Tạ tiết lộ, từ trường ở khu vực đó dao động bất thường. Chỉ dựa vào chút manh mối này, không ngờ anh ta lại chụp được ảnh Ứng Hàn Thời.

“Anh đã xin cấp trên thuyên chuyển nhân viên nghiên cứu đó đi phòng ban khác.” Tạ Cẩn Hành cho biết: “Người có tính bất cẩn như vậy không thích hợp làm công việc nghiên cứu khoa học. Anh sẽ đích thân bảo quản, không để nhiều người tiếp xúc với tài liệu có liên quan”.

Hóa ra hai chuyện chẳng hề dính dáng đến nhau lại tạo thành phiền phức ngày hôm nay. Sự đời đúng là khó lường, tựa như đã định sẵn, việc gì phải đến ắt sẽ đến.

Cẩn Tri rất cảm kích anh trai: “Cảm ơn anh. Đợi vụ này qua đi, em sẽ đưa anh ấy đến gặp anh”.

Cẩn Tri xuống tầng dưới nhưng không nhìn thấy Ứng Hàn Thời, chỉ có Tiêu Khung Diễn và Trang Xung đang chụm đầu trước máy tính, vẻ mặt vô cùng hưng phấn. Cô tiến lại gần, hỏi: “Các anh đang làm gì thế?”.

Tiêu Khung Diễn xoay màn hình về phía cô: “Tiểu Tri, mau xem kiệt tác của chúng tôi đi!”.

Cẩn Tri xem một lúc, không nhịn được cười. Thì ra, bọn họ dùng tài khoản weibo của Bạch Tử Thần, đăng một status xin lỗi rất dài. Đại ý anh ta đã thuê một cosplayer tự biên tự diễn một màn kịch nhằm mục đích thu hút sự chú ý của công chúng. Bây giờ, sự thật đã bị một “nhân vật chính nghĩa nào đó” vạch trần, lương tâm anh ta giày vò, buộc phải thừa nhận lỗi lầm. Anh ta sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm, đồng thời mong mọi người đừng quấy rầy cuộc sống của “diễn viên” vô tội đó. Mười mấy phút sau

khi đăng status đã có hơn năm ngàn lượt bình luận. Phần lớn dân mạng đều chửi Bạch Tử Thần. Tất nhiên cũng có người tận mắt chứng kiến Ứng Hàn Thời biến thân đưa ra bình luận trái ngược, nhưng đều bị Tiêu Khung Diễn và Trang Xung xóa ngay.

Cẩn Tri ngẫm nghĩ, cảm thấy chiêu này của bọn họ rất tuyệt. Thế giới internet vốn khó có thể phân biệt rõ trắng đen. Chỉ cần tin tức nguội dần, thật giả lẫn lộn, tất cả sẽ qua đi.

“Các anh làm tốt lắm!” Cẩn Tri khen ngợi.

Tiêu Khung Diễn cười toe toét.

“Có điều…” Cẩn Tri đột nhiên chuyển đề tài: “Các anh bôi bác cả Ứng Hàn Thời. Trước đó, mọi người đều cho rằng anh ấy là người ngoài hành tinh siêu việt. Bây giờ, ai cũng nghĩ anh ấy là một cosplayer ấu trĩ”.

Tiêu Khung Diễn kêu “a” một tiếng. Bọn họ đâu có nghĩ tới điều này. Cẩn Tri mỉm cười, nói với Trang Xung: “Tôi tạm nghỉ việc, một thời gian nữa mới đi làm”.

Trang Xung im lặng vài giây mới trả lời: “Thế cũng tốt. Hay là cô đi đâu đó cho khuây khỏa?”.

Cảm thấy đây là ý kiến hay, Cẩn Tri gật đầu: “Để tôi nghĩ đã”.

Trang Xung cười cười: “Cô muốn đi đâu? Tôi thì chỗ nào cũng OK”.

Tiêu Khung Diễn ghé sát: “Tôi cũng muốn đi! Tiểu Tri chọn nơi nào hoang vắng là tôi có thể đi cùng mà”.

Cẩn Tri liếc qua bọn họ rồi quay gót rời phòng.

Quả thực là cô thấy hứng khởi khi nghĩ đến chuyện đi du lịch, cũng nhân dịp này rời khỏi thành phố Giang để tránh sóng gió. Tuy nhiên, cô

không muốn dẫn theo hai "bóng đèn" này mà chỉ muốn đi riêng với Ứng Hàn Thời thôi.

Nghĩ đến đây, Cẩn Tri liền đi tìm anh. Anh đang trong thư phòng, trên tay là quyển *Mười vạn câu chuyện cười*.

Cô đi đến bên bàn, ngồi xuống, quay sang hỏi anh: "Tại sao suốt ngày anh đọc loại sách này thế?".

Ứng Hàn Thời nở nụ cười ôn hòa: "Loại sách này khiến tâm trạng anh bình lặng".

Cẩn Tri giơ tay sờ mặt anh: "Con người anh đã đủ trầm tĩnh rồi, còn cần bình lặng làm gì?".

Anh nắm lấy tay cô, chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Cẩn Tri chuyển đề tài: "Hàn Thời, chúng ta đi du lịch đi, tới một nơi không ai biết chúng ta ấy".

"Được!"

"Lần này chỉ hai chúng ta thôi, không dẫn theo ai hết, đặc biệt là Tiêu Khung Diễn và Trang Xung."

"Ừ!" Anh đáp khẽ.

Sau khi quyết định vụ du lịch, Ứng Hàn Thời gọi Tiêu Khung Diễn vào thư phòng. Trang Xung cũng đi theo. Anh đứng bên cửa sổ, tựa như suy nghĩ điều gì đó. Tiêu Khung Diễn cất giọng phấn khởi: "Em vừa tra trên mạng, bây giờ không phải là mùa du lịch. Chúng ta đi đâu cũng tiện lợi và thanh tĩnh".

Ứng Hàn Thời quay đầu, ngập ngừng: "Tiểu John! Trang Xung! Trong chuyến du lịch lần này, tôi định cầu hôn cô ấy".

“Aaa!” Tiêu Khung Diễn hét vang: “Tốt quá! Cuối cùng anh cũng kết hôn rồi!”.

Trang Xung cất giọng chân thành: “Chúc mừng anh!”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười, toàn thân tựa như chìm trong niềm hạnh phúc vô biên.

“Cầu hôn cần gì nhỉ? Em sẽ đi chuẩn bị ngay.” Tiêu Khung Diễn hết sức hưng phấn.

Trang Xung đáp: “Rất đơn giản, chỉ cần nhẫn kim cương, hoa hồng, bộ comple, ánh trăng và chiếc giường Kingsize(*) là được”. Anh ta nói rất nhanh.

(*) *Giường Kingsize là giường cỡ lớn, diện tích 2mx2m.*

Trong lúc Tiêu Khung Diễn còn mù mờ, Ứng Hàn Thời đã trịnh trọng gật đầu: “Cảm ơn cậu! Tôi nhớ cả rồi!”.

Trong bầu không khí vui vẻ, Tiêu Khung Diễn bỗng nghĩ tới chuyện khác: “Một khi kết hôn là có thể sinh con. Boss, em thật sự mong chờ được nhìn thấy bé Tiểu Tri có đuôi đấy!”.

Khóe mắt Ứng Hàn Thời tràn ngập ý cười: “Tôi cũng rất mong chờ”.

“Khoan đã!” Trang Xung đột nhiên mở miệng: “Anh có chắc hai người có thể kết hôn không đấy?”.

Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn ngớ ra.

Trang Xung giải thích: “Nếu tôi nhớ không nhầm, chứng minh thư của Ứng Hàn Thời là giả, hơn nữa cũng chẳng có hộ khẩu. Chứng minh thư của anh có thể ứng phó với cuộc kiểm tra bình thường, nhưng nếu có người tìm tận gốc rễ, chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Tôi không rõ hành tinh các

anh thế nào chứ luật ở đây rất nghiêm chỉnh. Kết hôn cần chứng minh thư và hộ khẩu, sinh con cũng cần thẩm duyệt đủ thứ, còn phải đến nơi thường trú của hai người lấy giấy chứng nhận và cấp phép sinh con nữa".

Ứng Hàn Thời im lặng lắng nghe. Ở Đế quốc Diệu Nhật thì không phức tạp đến vậy, chỉ cần hai bên tự nguyện là có thể đăng ký kết hôn ở bất cứ thiết bị kết hôn điện tử nào.

"Do đó…" Trang Xung thốt ra kết luận cuối cùng: "Anh và Tiểu Tri không có cách nào đăng ký kết hôn. Sau này mà sinh con thì em bé cũng chỉ có thể nhập vào hộ khẩu của cô ấy. Ngoài ra, khai sinh của em bé sẽ mãi mãi không xuất hiện tên người bố".

Khi ánh hoàng hôn buông xuống, Tiêu Khung Diễn rời khỏi thư phòng. Trước khi đóng cửa, anh ta lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng yên tĩnh và cô độc của ngài chỉ huy bên cửa sổ.

Tiêu Khung Diễn cảm thấy xót xa trong lòng. Ngài chỉ huy lập bao chiến công nhưng lại không thể viết tên mình dưới tên con. Người đàn ông lừng lẫy ở dải Ngân hà xuống Trái đất lại bị chế độ kết hôn phức tạp ở đây trói buộc, thành ra chẳng có danh phận. Anh ta vò đầu bứt tai mà vẫn chẳng nghĩ ra được cách giải quyết, cuối cùng đành an ủi bản thân: Vì đối tượng là Tiểu Tri nên chắc boss sẽ không sao đâu.

Anh ta quay về bàn làm việc ở phòng khách, định tiếp tục tìm tài liệu du lịch. Vừa mở máy tính, màn hình liền hiện ra trang web một thị trấn cổ nào đó ở Vân Nam. Anh ta quay sang mọi người, Lâm Tiệp và Tô đang xem tivi, còn Trang Xung và Daniel thì chơi điện tử. Chắc một trong số bọn họ vừa dùng máy tính của anh ta.

Tiêu Khung Diễn ngồi xuống, lướt qua trang web phát hiện một thị trấn cổ tên Sa Độ này không tồi, phù hợp với yêu cầu của Ứng Hàn Thời. Hơn

nữa, nơi này không phát triển ngành du lịch mấy nên khá ít du khách. Một điều quan trọng là, trang web giới thiệu thị trấn cổ có nhiều đồ ăn ngon.

Tiêu Khung Diễn có thể tưởng tượng ra cảnh Ứng Hàn Thời đứng trên nóc ngôi nhà cổ, dưới ánh trăng vằng vặc cầu hôn Cẩn Tri. Cuối cùng, boss đã có thể ôm mỹ nhân về nhà, dù không thể đăng ký kết hôn. Tiêu Khung Diễn lập tức vào Baidu, tìm thêm những tài liệu khác về thị trấn này.

Cùng một thời điểm, Nhiễm Dư đang ở căn hộ thuê của mình. Đêm tối vắng lặng, cô tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi trước máy tính, dạo một vòng trên Taobao(*).

(*) *Taobao là trang web mua sắm lớn ở Trung Quốc.*

Đằng sau có tiếng bước chân lại gần, người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô: “Em đang làm gì vậy?”.

Ngửi thấy mùi đàn ông nồng đậm tỏa ra từ người anh ta, hai má Nhiễm Dư nóng ran. Cô đáp: “Tôi đang dạo Taobao”.

“Taobao là cái gì?” Anh ta hỏi.

Tưởng đối phương giả bộ ngốc nghếch, Nhiễm Dư không trả lời, mà nói: “Anh buồn ngủ rồi thì đi nằm trước đi, tôi chơi thêm một lúc nữa”.

Anh ta không nhúc nhích, vài giây sau đột nhiên áp sát từ đằng sau, một tay nắm lấy bàn tay đang cầm con chuột của cô, tay kia đặt lên bàn tay ở bàn phím: “Chơi thế nào? Em dạy tôi đi!”.

Trái tim Nhiễm Dư bất giác loạn nhịp, cô kháng nghị: “Đầu Gỗ, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu. Đừng quên, tôi là chủ nhà…”.

“Ừ thì chủ nhà.” Anh ta cúi xuống cắn nhẹ vành tai cô. Nhiễm Dư rùng mình, đứng bật dậy, đỏ mặt nhìn anh ta.

Bắt gặp bộ dạng quẫn bách của cô, người đàn ông nhếch miệng: “Chẳng phải em muốn đi du lịch hay sao? Ngày mai xin nghỉ, tôi sẽ đưa em đi, coi như bù vào tiền thuê nhà trước đó”.

Nhiễm Dư sáng mắt, nhưng cố tình tỏ ra thờ ơ: “Còn phải xem là nơi nào đã. Tôi cũng chưa chắc muốn đi!”.

Anh ta cười cười: “Thị trấn cổ Sa Độ ở Vân Nam”.

“Thế à?” Nhiễm Dư thấy rất hứng thú.

Không sao chép, chỉnh sửa, repost dưới mọi hình thức

Sa Độ là thị trấn cổ nằm ở nơi hẻo lánh, ít người qua lại. Đó là một địa danh rất đẹp, nằm giữa dãy núi non trùng điệp. Đây cũng là điểm tập kết cuối cùng của chủ lực quân nổi loạn.

Bầu trời trong xanh không một gợn mây. Hai bên con đường chật hẹp đều là những ngôi nhà gỗ cổ kính theo năm tháng đã ngả sang màu nâu gụ. Dưới ánh mặt trời, mỗi ô cửa đều toát ra vẻ thanh tịnh. Bên bờ tường mọc nhiều hoa và cây tử đằng bắt mắt. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời tay nắm tay đi bộ dọc hè phố. Thị trấn rất vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một vài người phụ nữ đeo gùi, đầu quấn khăn đi ngang qua. Có lẽ bây giờ không phải mùa du lịch nên phần lớn các cửa hiệu đều đóng cửa.

“Nơi này yên tĩnh thật đấy!” Cẩn Tri nhận xét.

Ứng Hàn Thời mỉm cười. Thị trấn này đúng là hợp ý hai người. Ở đây hầu như nhà nào cũng nuôi chó. Mỗi khi họ đi qua, trong sân lại vang lên tiếng chó sủa gâu gâu.

Sáng nay, họ mới tới Vân Nam. Bây giờ là buổi trưa nên hơi đói bụng, thế là họ đi tìm quán ăn. Một lúc sau mới nhìn thấy một nhà nghỉ tên Nam Tử đang mở cửa, hai người vừa định đi vào trong, một con chó đen rất lớn vừa sủa ầm ĩ vừa lao vào bọn họ.

Cẩn Tri giật mình, Ứng Hàn Thời liền kéo cô ra sau lưng. Con chó trông rất hung dữ, nhe hàm răng sắc nhọn dọa người. Thấy nó chuẩn bị cắn gấu quần anh, Cẩn Tri hét lên: “Cẩn thận!”.

Ứng Hàn Thời ra hiệu cô bình tĩnh rồi nhìn chăm chú con chó đen. Kể cũng lạ, vài giây trước, con chó còn có bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống hai người, thế mà bây giờ, nó cụp đuôi, ngoan ngoãn nằm phủ phục xuống đất.

Ứng Hàn Thời cười nhạt. Cẩn Tri không ngốc đến mức cho rằng khí thế của anh khuất phục được con chó. Ngẫm nghĩ một lát, cô liền hiểu ra vấn đề, rồi giơ tay xoa đầu anh: “Anh giỏi thật đấy!”.

“Tiểu Tri… em đừng làm vậy.” Ứng Hàn Thời hơi ngượng ngùng.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trẻ từ trong nhà đi ra ngoài. Chị ta cất giọng áy náy: “Tôi xin lỗi. Con chó đã làm hai vị sợ hãi phải không?”. Người phụ nữ nghiêm nghị quát con chó mấy câu, nó càng cúi đầu thấp hơn.

Người phụ nữ có vẻ hiền lành và thật thà, ngữ điệu dịu dàng nên Cẩn Tri cũng có cảm tình. Đúng lúc này, một bé trai tầm năm, sáu tuổi chạy ra ngoài, ôm đùi người phụ nữ, gọi một tiếng mẹ rồi rụt rè nhìn hai người khách lạ.

Cẩn Tri mỉm cười: “Chúng tôi đi xem phòng.” Nói xong, cô quay sang Ứng Hàn Thời. Anh khẽ gật đầu đồng ý.

Người phụ nữ bảo con trai ở tầng một xem tivi rồi dẫn hai người lên tầng trên. Cẩn Tri lập tức thích nơi này. Có thể thấy, bà chủ rất cẩn thận và sạch sẽ, chỗ nào cũng quét dọn, lau chùi không một chút bụi bẩn. Căn phòng gỗ tuy bài trí đơn sơ nhưng thoáng đãng, khiến Cẩn Tri có cảm giác như lạc vào thời Dân quốc.

Bà chủ giới thiệu tên mình là Diệp Tử, còn chồng chị ta tên Trần Nam. Vì vậy, nhà nghỉ mới có tên Nam Tử. Vì thị trấn không phải là danh thắng nổi tiếng, hơn nữa bây giờ cũng đã hết mùa du lịch nên nhà nghỉ chẳng có một người khách trọ nào cả. Diệp Tử đưa Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đến căn phòng có vị trí tốt nhất, cười nói: “Hai vị xem có được không? Đây là phòng rộng nhất của nhà nghỉ chúng tôi đấy!”.

Hai người đi vào trong. Căn phòng đơn giản, thông thoáng, phong cách trang nhã. Bên trong đặt một chiếc giường, tủ và sạp đều làm bằng gỗ. Cửa sổ kiểu cổ xưa được một thanh gỗ chống lên. Rèm cửa màu xanh đậm. Cẩn Tri cảm thấy không tồi. Vừa định nói: “Chúng tôi lấy căn phòng này”, Ứng Hàn Thời đột nhiên mở miệng trước: “Xin hỏi… chị có giường Kingsize không?”.

Diệp Tử ngẩn người. Cẩn Tri hơi xấu hổ, lập tức nói xen ngang: “Chị đừng để ý đến anh ấy. Chúng tôi lấy căn phòng này”. Cô rút chứng minh thư và mấy tờ một trăm nhân dân tệ đưa cho bà chủ.

Diệp Tử xuống dưới làm thủ tục nhận phòng. Cẩn Tri kéo Ứng Hàn Thời ngồi xuống giường: “Lẽ nào chiếc giường này không đủ rộng hay sao? Anh không nhớ mỗi tối chúng ta ngủ thế nào à?”.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi gật đầu: “Đủ rồi”.

Tối nào anh cũng ôm cô ngủ. Hai thân thể tựa như quấn chặt vào nhau. Mỗi khi tỉnh giấc, Cẩn Tri phát hiện hai người chỉ nằm có nửa giường, nửa còn lại để không. Cô đã từng kháng nghị, ngủ kiểu này vừa chẳng

thoải mái vừa lãng phí không gian. Tuy nhiên, phản đối vô hiệu, trong một số chuyện, anh luôn làm theo ý mình.

Cẩn Tri cũng đã nghe Trang Xung kể lại bài toán khó về giấy đăng kí kết hôn và hộ khẩu. Cô nhướng mày, hỏi anh: “Hàn Thời, anh để ý đến danh phận hay sao?”.

“Ừ!” Anh đáp.

“Tại sao?”

“Bởi vì đây là hình thức mà hành tinh mẹ của em thừa nhận em là vợ anh.”

Cẩn Tri biết nhiều lúc, người đàn ông này khá cứng nhắc. Ví dụ, anh luôn trịnh trọng đưa ra lời hứa, bây giờ lại bận tâm đến “sự thừa nhận của hành tinh mẹ của vợ”. Riêng cô chẳng quan tâm đến mấy chuyện này. Chỉ cần hai người yêu nhau, những việc khác đều không quan trọng. Cô ngẫm nghĩ rồi an ủi anh: “Thật ra không sao đâu. Bây giờ thiên hạ đều cho rằng anh là cao thủ cosplay, hay nói cách khác là nghệ sĩ. Mà giới nghệ sĩ sống chung nhưng không kết hôn là chuyện bình thường.” Nói xong, cô cười tủm tỉm.

Ứng Hàn Thời kéo cô vào lòng: “Tiểu Tri, em quá đáng thật đấy…”.

Buổi trưa, hai người ăn cơm ở nhà nghỉ. Tài nghệ nấu nướng của bà chủ Diệp Tử tuyệt vời hơn cả mong đợi. Nào là thịt rang, mỳ trộn cay, mướp xào trứng và canh rau, vừa dễ ăn vừa ngon miệng. Cẩn Tri còn chụp ảnh gửi cho Trang Xung và Tiêu Khung Diễn nữa.

Chuyến đi lần này của bọn họ chỉ có mấy người thân biết, một là để tránh bị phiền nhiễu, hai là đề phòng quân nổi loạn. Vì vậy, Cẩn Tri gửi ảnh vào Weixin(*), trong nhóm chỉ có cô, Ứng Hàn Thời, Tiêu Khung Diễn và Trang Xung.

(*) *Weixin là phần mềm chat dùng cho điện thoại di động rất thịnh hành ở Trung Quốc.*

Tiêu Khung Diễn bình luận ngay: *Trông có vẻ ngon đấy! Tôi cũng muốn đi!*

Trang Xung viết: *Anh bạn hãy quên đi! Cô ấy bỏ rơi chúng ta rồi!*.

Cẩn Tri cười tủm tỉm. Ứng Hàn Thời ngồi cạnh nhắc nhở: “Em đừng nghịch điện thoại trong lúc ăn cơm”.

Vừa buông di động, cô liền nhìn thấy một người đàn ông đi vào nhà nghỉ. Anh ta tầm ba mươi tuổi, thân hình cao gầy, nước da ngăm đen. Anh ta mặc áo sơ mi ngắn tay và quần đùi, đầu quấn khăn trắng. Diệp Tử mỉm cười với người đàn ông, cậu bé tên Chí Chí mừng rỡ chạy về phía anh ta: “Con chào bố!”.

Người đàn ông kia chính là Trần Nam, chồng của Diệp Tử. Anh ta bế Chí Chí rồi liếc qua bọn họ. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri khẽ gật đầu thay lời chao. Sắc mặt không một chút biểu cảm, Trần Nam bế Chí Chí đi ra hành lang cho chó ăn cơm. Diệp Tử tỏ ra ngại ngùng: “Ông xã tôi không hay nói chuyện, hai vị đừng bận tâm”.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có ngọn gió thổi lá cây xào xạc. Diệp Tử đi đến bên Trần Nam. Anh ta đang ném một khúc xương cho con chó. Diệp Tử sờ trán anh ta: “Hôm nay, anh còn đau nữa không?”.

“Vẫn còn.” Trần Nam đáp ngắn gọn.

“Lát nữa vào nhà nằm nghỉ, để em xoa bóp cho anh.”

“Ừ!”

Hai người thì thầm to nhỏ. Đứa con cũng không ồn ào, đứng yên bên cạnh bố mẹ. Chứng kiến cảnh tượng này, trong đầu Cẩn Tri bật ra một câu: *Năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên.*

Cô quay sang Ứng Hàn Thời: “Sau này, chúng ta cũng giống như họ nhé!”. Anh không đáp lời, chỉ lặng lẽ nắm tay cô.

Ăn cơm xong, hai người ra ngoài đi dạo. Diệp Tử nhiệt tình giới thiệu một số chỗ, đồng thời dặn dò: “Hai vị đừng đi vào trong núi, nhất là khu vực ngôi chùa Thạch Lăng. Bên ấy thường bị sạt lở, rất nguy hiểm. Dân làng cũng đã rào xung quanh rồi”.

Lúc này, bầu trời có chút u ám khiến thị trấn mang một vẻ tiêu điều, thê lương. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đi bộ một đoạn, tới chợ phiên của thị trấn. Thật ra, chợ cũng chỉ là một bãi đất trống khá rộng, xung quanh đỗ mấy chiếc xe cóc, hơn một chục con ngựa và con la mà thôi. Mấy người nông dân ngồi dưới đất hút thuốc, trước mặt bày bán những thứ linh tinh. Thi thoảng mới có người dân bản địa tới hỏi mua, bầu không khí tương đối ảm đạm.

Cẩn Tri kéo tay Ứng Hàn Thời đi dạo loang quanh. Qua chỗ mấy con la, cô đột nhiên nổi hứng, hỏi một người nông dân: “Tôi có thể cưỡi nó không?”.

Người nông dân giơ tay, ra hiệu có thể. Ứng Hàn Thời đỡ Cẩn Tri ngồi lên con la. Cô cầm sợi dây thừng, ngồi thẳng người, không dám nhúc nhích. Người nông dân đứng lên, nói tiếng phổ thông lơ lớ: “Con la này rất khỏe. Anh chị mua về đi, chỉ có chín trăm đồng thôi”. Anh ta nhìn Ứng Hàn Thời bằng ánh mắt mong chờ. Ứng Hàn Thời liền mở miệng: “Thành thực xin lỗi, nhà chúng tôi không dùng đến…”. Cẩn Tri vội nhảy xuống: “Xin lỗi, chúng tôi không mua đâu”. Nói xong, cô liền kéo tay anh đi mất.

Rời khỏi nơi đó, hai người nhìn nhau mỉm cười. Lại đi dạo một lúc, Cẩn Tri chợt nhìn thấy một bà lão ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, trước mặt là chiếc rổ bên trong đựng dây buộc tóc được tết bằng những sợi chỉ màu. Bà lão khoảng tám mươi tuổi, làn da đồi mồi đầy nếp nhăn, gương mặt rất hiền từ. Bà mặc bộ đồ cũ kỹ, nhìn qua cũng biết là nhà nghèo. Nhìn thấy hai người, bà lão mời chào: “Một đồng một cái, cô cậu mua đi!”.

Cẩn Tri chẳng nói chẳng rằng đi tới, ngồi xổm xuống trước mặt bà lão, còn Ứng Hàn Thời đứng sau lưng cô. Cô hỏi: “Bà tự tết cái này phải không ạ?”.

Bà lão cười móm mém, khẽ gật đầu. Cẩn Tri đếm nhẩm, trong rổ có khoảng hơn hai mươi chiếc dây buộc tóc, mỗi chiếc được phối bằng nhiều sợi chỉ màu sắc khác nhau, trông cũng khá bắt mắt. Chắc chắn bà lão phải mất nhiều thời gian để làm, vậy mà chỉ bán có một đồng một cái.

“Chúng cháu mua hết hết chỗ này.” Cẩn Tri chỉ tay. Bà lão mừng rỡ, lấy túi nilon gói cho cô.

Cẩn Tri gửi tiền cho bà lão. Vừa định đứng dậy rời đi, bà liền giơ tay ra hiệu: “Để bà làm cho…”. Ý bà là buộc tóc cho cô. Cẩn Tri hơi bất ngờ. Trước ánh mắt hiền từ và cảm kích của bà lão, cô không nỡ lòng từ chối, liền quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh đợi em một lát”.

“Ừ!” Anh cất giọng dịu dàng.

Cô ngồi quay lưng về phía bà lão. Bà cầm chiếc lược, nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Cẩn Tri ngẩng đầu, bắt gặp Ứng Hàn Thời nhìn mình đăm đăm. Tự nhiên cô có chút ngại ngùng.

“Anh đừng nhìn nữa.” Cô nói nhỏ.

Anh mỉm cười, đi ra sau lưng cô. Cẩn Tri hỏi: “Sao thế?”.

Kết quả, giọng đàn ông trầm ấm vang lên: “Anh sẽ chải tóc cho em”.

Bà lão mỉm cười đưa chiếc lược cho Ứng Hàn Thời. Cẩn Tri liền cảm thấy ngón tay mát lạnh quen thuộc của anh trên tóc mình.

“Anh biết à?” Cô định ngoảnh đầu nhìn anh.

“Đừng động đậy.”

Thế là Cẩn Tri ngồi im. Một lúc sau, anh lên tiếng: “Xong rồi”. Cô đứng lên, phát hiện gương mặt anh đỏ ửng. Cẩn Tri vừa buồn cười vừa cảm thấy khó hiểu, chẳng phải sức đề kháng của anh tăng cao rồi hay sao? Có thế này mà cũng đỏ mặt ư?

Bà lão đưa một chiếc gương cho Cẩn Tri rồi giơ ngón tay cái với Ứng Hàn Thời. Cẩn Tri soi gương, phát hiện mái tóc dài vẫn xõa xuống bờ vai, nhưng bên trên có một búi tóc vừa lạ vừa đẹp mắt.

“Sao anh lại biết chải kiểu này?” Cô hỏi.

“Trước kia, anh từng nhìn thấy người ta làm.”

Cẩn Tri cũng không quá bất ngờ, bởi vì cô biết bàn tay anh rất khéo léo và linh hoạt. Đối với người đứng đầu môn lắp ráp máy móc ở Đế quốc này, chải tóc chỉ là việc nhỏ.

“Đẹp quá!” Cẩn Tri suýt xoa. Ứng Hàn Thời không rời mắt khỏi cô, khóe miệng mỉm cười.

Hai người tạm biệt bà lão rồi đi ra ngoài chợ. Cẩn Tri chụp ảnh “tự sướng”, để lộ kiểu đầu mới rồi gửi vào nhóm bạn bè trên Weixin. Cô bấm mấy chữ: *Trông thế nào?*

Trang Xung: *Cái gì cơ?*

Cẩn Tri hết nói nổi.

Tiêu Khung Diễn: *Aaa! Đây là kiểu tóc của cô dâu ở hành tinh Diệu Nhật. Đẹp quá đi thôi!*

Cẩn Tri ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Ứng Hàn Thời ở phía trước. Anh cũng dừng bước, quay về phía cô, gương mặt vẫn chưa hết phiếm hồng.

Trong lòng Cẩn Tri tựa như có một cơn sóng ào ào dội qua, nhấn chìm trái tim cô. Cô lặng lẽ đi tới, khoác tay anh: “Đi thôi, chúng ta còn nhiều nơi chưa đi lắm!”.

Không bao lâu sau, họ đi vào một cái sân nhỏ, nơi đó có hai, ba người đàn ông đang ngồi vẽ tranh. Cẩn Tri đã xem trên mạng, đây là chỗ dừng chân của những họa sĩ lang thang. Mấy họa sĩ đều ăn mặc tuềnh toàng, có người còn đi chân đất. Bọn họ đều không chú ý đến Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời, chỉ chuyên tâm vẽ tranh.

Dạo một vòng, hai người đến chỗ một họa sĩ chuyên vẽ chân dung. Đó là một cậu bé người bản xứ đen nhẻm nhưng có nụ cười rất rạng rỡ và thuần khiết. Đang xem chăm chú, Cẩn Tri đột nhiên ngẩn người, ánh mắt trở nên xa xăm trong giây lát. Phát hiện ra sự bất thường của cô, Ứng Hàn Thời hỏi: “Em sao vậy?”.

Cẩn Tri mỉm cười: “Hàn Thời, chúng ta nhờ cậu ấy vẽ chân dung đi!” Tuy hơi bất ngờ nhưng anh vẫn gật đầu.

Sau khi trả giá xong, hai người ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế dài theo lời cậu bé. Bầu trời vẫn u ám, gió thổi phần phật vào mặt họ. Cẩn Tri ngồi thẳng người, chỉ nắm tay Ứng Hàn Thời chứ không có động tác thân mật nào khác. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh tương lai vừa nhìn thấy. Trong một căn phòng nào đó, Ứng Hàn Thời ngồi bất động, tay cầm bức tranh vẽ hai người kề vai trong khoảnh sân nhỏ.

Tư thế ngồi của Ứng Hàn Thời đúng kiểu người lính, mắt dõi thẳng về phía trước. Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, thời gian tựa như dừng lại ở giây phút này.

Một lúc lâu sau, họa sĩ mới ngẩng đầu nói: “Xong rồi.” Hai người liền đi tới. Chân dung của cả hai rất giống người thật, khóe mắt cô thấp thoáng ý cười, còn anh để lộ vẻ mặt dịu dàng. Ngoài ra, cậu bé họa sĩ còn đổi khung cảnh, vẽ ánh hoàng hôn rực rỡ chiếu xuống người bọn họ, khiến bức tranh thêm phần đẹp đẽ.

Cẩn Tri rất thích, luôn miệng cảm ơn. Cậu bé họa sĩ cũng hài lòng, cười nói: “Có cần viết tên anh chị và ngày tháng không?”.

Cảm thấy đề nghị này rất có ý nghĩa, Cẩn Tri liền mượn bút vẽ, viết lên góc bức tranh: *Tinh Lưu và Cẩn Tri ở Sa Độ, Vân Nam ngày 14 tháng 9 năm 2015*

Hai người về đến khách sạn mới hơn bốn giờ chiều. Cả ngôi nhà vắng lặng như tờ, Diệp Tử và Chí Chí đang nằm ngủ trên chiếc sạp ngoài hành lang, Trần Nam không thấy đâu cả.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời nhẹ nhàng đi lên tầng trên. Cả ngày đi chơi, họ cũng hơi mệt nên lên giường nằm trò chuyện một lúc rồi ôm nhau ngủ.

Tầm chạng vạng, Cẩn Tri bị tiếng mưa rơi đánh thức. Cô mở mắt, phát hiện trời đang mưa rào rào, vị trí bên cạnh trống không. Ứng Hàn Thời chắc đã xuống dưới nhà rồi.

Cẩn Tri ngồi dậy, nhoài người ra cửa sổ nhìn xuống, thấy ngay bóng dáng Ứng Hàn Thời. Thì ra bà chủ phơi đầy thuốc nam ở sân, trời mưa đột ngột nên chị ta thu không kịp, đúng lúc Ứng Hàn Thời xuống dưới nên giúp đỡ một chút. Cẩn Tri chống cằm, dõi theo hình bóng anh, khóe miệng bất giác cong lên.

Màn đêm sắp bao phủ xuống thị trấn, trời đất không còn tiếng động nào khác ngoài tiếng mưa rơi. Đúng lúc này, tiếng chuông báo động kêu "tít tít tít". Cẩn Tri giật mình, mở to mắt. Cùng lúc đó, Ứng Hàn Thời cũng ngẩng đầu. Mẹt thuốc trong tay rơi xuống đất, anh lập tức hóa thành quầng sáng, bay vụt về phía cô. Sao lại có chuông báo động nhỉ? Trong chiếc ba lô đặt trên bàn có một thiết bị dò tìm người Nano, chuông báo động phát ra từ nó. Trước khi lên đường, Tiêu Khung Diễn đã đưa cho họ chiếc máy này. Anh ta bảo, đây là thiết bị phổ biến ở hành tinh Diệu Nhật, bằng không, người Nano với khả năng biến thân đã thống trị Đế quốc từ lâu rồi. Kể từ khi xảy ra vụ Cố Tế Sinh bị tấn công, Tiêu Khung Diễn rất chú ý đến phương diện này. Hồi Lâm Tiệp, Tô và Daniel lộ diện, lúc bước lên hành lang vào phi thuyền, họ cũng đã được thiết bị thăm dò quét qua, không thì còn lâu Ứng Hàn Thời mới để họ vào phi thuyền.

Trên đường đến Sa Độ và lúc mới vào nhà nghỉ, thiết bị đều không có phản ứng. Cả buổi chiều đi dạo quanh thị trấn tới lúc họ về phòng ngủ, tất cả vẫn yên lành. Vậy mà vào giây phút này, chuông báo động đột nhiên réo ầm ĩ, chứng tỏ người Nano đang ở quanh đây. Nhưng xung quanh Cẩn Tri rõ ràng chẳng có thứ gì mà người Nano có thể ngụy trang. Sống lưng Cẩn Tri đổ mồ hôi lạnh, căn phòng đột nhiên trở nên trống trải, âm u và lạnh lẽo trong giây lát.

Vào một khoảnh khắc, cô chợt hiểu ra vấn đề, lập tức quay người lao ra cửa, nhưng đã không còn kịp nữa. Tất cả chỉ xảy ra trong tích tắc. Ứng Hàn Thời bật lên cao, nhưng bên ngoài cửa sổ căn phòng của họ, màn mưa đang từ trên trời rơi xuống đột nhiên dừng lại giữa không trung rồi lao về phía Cẩn Tri.

Chương 73

Cùng lúc đó, một luồng sáng màu tím hình trăng lưỡi liềm lia về phía Ứng Hàn Thời. Anh phản ứng nhanh nhạy, hạ thấp người xuống né tránh. Vài giọt nước bắn vào mặt Cẩn Tri, màn mưa trước mắt dần hiện thành hình dáng con người, lao về phía cô, khiến cô ngã xuống đất. Cẩn Tri cảm thấy một lực lớn kéo vai mình. Người Nano nhanh chóng lôi cô vào góc phòng.

“Ứng Hàn Thời!” Cô hét gọi tên anh.

Một tiếng động lớn vang lên. Cửa sổ kính ở sau lưng bị người Nano đập vỡ. Tiếp theo, Cẩn Tri bị hắn kéo nhảy xuống, rơi vào màn đêm.

Bị vũ khí ánh sáng màu tím ngăn cản, ánh mắt Ứng Hàn Thời trở nên vô cùng lạnh lẽo. Ngón chân vừa chạm mặt đất, anh lại một lần nữa bật lên cao, trong tay hiện lên vũ khí sáng trắng. Diệp Tử ôm con trai, trốn dưới mái hiên. Đột nhiên bị người ở đằng sau bịt miệng, chị ta hoảng sợ ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai người đàn ông lạ mặt không biết xuất hiện từ bao giờ. Trên má trái của họ đều có hình chữ thập.

“Cô ta đã rơi vào tay chúng tôi rồi.”

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, nhìn thấy hơn mười người đàn ông đứng trên nóc nhà. Tất cả mặc quân phục màu đen, má trái xăm hình chữ thập. Trong tay họ là súng laser nhắm thẳng vào Ứng Hàn Thời. Người vừa lên tiếng chính là Arnold Lin – thủ lĩnh quân nổi loạn.

Hắn nhếch miệng: “Khả năng chiến đấu của Tinh Lưu quả thực là vô địch, nhưng anh đã thua ván này. Nếu anh tiến lên một bước, tôi sẽ giết chết cô ta”.

Toàn thân ướt sũng, Ứng Hàn Thời đứng yên, vũ khí ánh sáng trong tay thoắt ẩn thoắt hiện.

“Nếu anh động đến cô ấy…”, anh bình tĩnh mở miệng, “Tinh Lưu sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để truy sát tất cả quân nổi loạn”.

Lin lặng thinh, còn đám thuộc hạ biến sắc mặt. Một lúc sau, hắn cười cười: “Năm giờ sáng mai, anh hãy mang hai con chip tới khu rừng ở phía đông cách đây hai mươi cây số để đổi lấy người phụ nữ của mình”.

Nói xong, Lin nhảy xuống đất, đám binh sĩ nhanh chóng rút lui. Mẹ con Diệp Tử cũng bị chúng bắt đi, trong sân nhà nghỉ trở nên trống không ngay tức thì.

Ứng Hàn Thời nhảy lên căn phòng ở tầng hai. Bên trong vắng lặng như tờ, đâu còn bóng dáng Cẩn Tri. Anh đứng yên một lát rồi gọi cho Tiêu Khung Diễn: “Tiểu John! Chú hãy mang hai con chip đến đây. Nhớ đi một mình thôi!”.

Đại bản doanh của quân nổi loạn nằm ở khu rừng núi phía sau thị trấn Sa Độ. Nơi này địa hình gập ghềnh, trắc trở, hầu như không có người đặt chân tới, là địa điểm ẩn náu rất tốt. Một nguyên nhân nữa khiến chúng quyết định đặt đại bản doanh ở đây là do năm xưa, phi thuyền của Lin đã rơi xuống gần ngôi chùa cổ của thị trấn. Tất nhiên sau đó, xác phi thuyền đã được chôn sâu dưới lòng đất.

Nửa đêm, Lin ngồi trong lều, thong thả uống trà. Một tên lính đi vào báo cáo: “Ngài chỉ huy, Nhiễm tiểu thư đòi gặp ngài bằng được. Cô ấy đã đập phá rất nhiều đồ đạc”.

Đuôi mắt Lin thấp thoáng ý cười. Hắn có thể tưởng tượng ra bộ dạng giận dữ của Nhiễm Lưu lúc này. Hắn cất giọng lãnh đạm: “Tôi không gặp. Nói với cô ta, hãy ngoan ngoãn ở đó. Khi nào xong việc, tôi sẽ đi tìm cô ta”.

Tên lính đi ra ngoài. Một lúc sau, lại có tên lính khác bước vào, sắc mặt nặng nề: “Ngài chỉ huy, hình như có chuyện gì đó bất thường. Chúng tôi không thấy người Nano và Tạ Cẩn Tri đâu cả. Chúng tôi đã tới mấy địa điểm nhưng không tìm ra bọn họ”.

Lin chau mày: “Họ mất tích từ lúc nào?”.

Tên lính đáp: “Sau khi kế hoạch thành công, người Nano nên đưa Tạ Cẩn Tri tới điểm tiếp ứng nằm ngoài thị trấn của chúng ta mới đúng, nhưng cả hai đều không xuất hiện. Để né tránh người Trái đất và Ứng Hàn Thời, anh ta có thể thay đổi địa điểm tiếp Ứng Hàn Thời một cách linh động, nhưng chúng tôi tìm mấy nơi đều không thấy”.

Nghe xong, Lin trầm tư suy nghĩ. Người Nano là hộ vệ riêng của hắn nên không có chuyện phản bội hắn. Tạ Cẩn Tri chỉ là cô gái trói gà không chặt, làm sao có thể thoát thân?

Cô gái này là lá bài quan trọng nhất của hắn, bây giờ tự dưng biến mất, làm hắn không thể không nghi ngờ… Lẽ nào Ứng Hàn Thời tương kế tựu kế, thực ra đây là cái bẫy của anh ta?

Trầm tư một lát. Lin quyết định không đợi Ứng Hàn Thời nữa. Hắn ra lệnh: “Lập tức rời khỏi nơi này, rút vào núi sâu”.

Một vầng sáng bạc nhàn nhạt ẩn hiện trên bầu trời thị trấn. Nếu có người ngẩng đầu nhìn thì cũng chỉ thấy một tia chớp mà thôi. Tiêu Khung Diễn lái một chiếc máy bay chiến đấu đỗ xuống sân nhà nghỉ. Anh ta vội vàng đẩy cửa, nhảy xuống gặp Ứng Hàn Thời.

Trời mưa rất to, trong sân đã ngập nước. Cả ngôi nhà chìm trong bóng tối, chỉ có hành lang thắp một ngọn đèn tù mù. Ứng Hàn Thời ngồi ở chiếc ghế dài, tựa lưng vào bờ tường. Anh hơi cúi đầu nên Tiêu Khung

Diễn không thấy rõ sắc mặt của anh. Hai tay anh đặt trên đầu gối, nước từ quần áo nhỏ tong tong xuống đất.

Tiêu Khung Diễn xót xa trong lòng, lập tức chạy đến, ngồi xổm xuống trước mặt anh: “Lão đại…”.

Lúc này, thân thể Ứng Hàn Thời mới hơi động đậy. Anh ngẩng mặt, hỏi: “Chú đã mang con chip đến chưa?”.

Giọng anh hơi khô khốc khiến Tiêu Khung Diễn càng cảm thấy đau lòng. Anh ta gật đầu: “Rồi ạ!”.

Ứng Hàn Thời đứng lên: “Chú hãy tìm một nơi kín đáo giấu con chip đi rồi ở đó chờ mệnh lệnh của tôi. Tôi biết đây là sở trường của chú”.

Nghĩ đến chuyện một mình anh đi gặp quân nổi loạn, trong lòng Tiêu Khung Diễn rất sốt ruột. Nhưng biết quyết định của anh là việc làm đúng đắn nhất ở thời điểm này, anh ta đành gật đầu: “Lão đại hãy cẩn thận”.

“Tôi sẽ đưa cô ấy trở về.” Nói xong, Ứng Hàn Thời bước đi trong mưa gió. Tiêu Khung Diễn cuộn chặt hai bàn tay, gật đầu lia lịa.

Rừng núi tối đen như mực, bóng cây mờ mờ ảo ảo, tựa như vô số con người ẩn nấp trong bóng đêm. Tuy vẫn chưa đến giờ hẹn nhưng Ứng Hàn Thời đã lên đường. Anh âm thầm đi xuyên qua khu rừng mà không hề phát ra tiếng động. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh nụ cười của Cẩn Tri, nỗi lạnh lẽo cơ hồ thấm vào tận tim gan.

Còn cách điểm hẹn vài cây số, Ứng Hàn Thời đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến, trong lòng trào dâng một nỗi bất an mãnh liệt, anh lập tức lao nhanh về nơi đó.

Khi dừng lại trên một ngọn cây gần điểm hẹn, Ứng Hàn Thời liền nhìn thấy cảnh tượng dưới đất. Mặt đất xuất hiện bảy, tám thi thể của quân nổi

loạn. Tình hình rất tồi tệ, chân tay chúng bị cắn nát, máu chảy lênh láng, khiến cả khu rừng tràn ngập mùi tanh tưởi. Ứng Hàn Thời lập tức nhảy xuống đất, kiểm tra một xác chết. Nhìn từ xa, bọn chúng như bị mãnh thú tấn công. Nhưng khi ánh mắt dừng lại trên bờ vai đã bị xé nát của một thi thể, Ứng Hàn Thời hơi sửng sốt.

Nơi đó có vết răng con người, cắn rất sâu, thậm chí đứt một mảng thịt. Trầm ngâm trong giây lát, anh kiểm tra kỹ một lượt, quả nhiên trên thân thể người chết xuất hiện nhiều vết cắn khác nữa.

Ứng Hàn Thời đứng lên, đi về phía bìa rừng. Đúng lúc này, tiếng động cơ máy bay ầm ầm vọng tới, cành lá xào xạc nghiêng ngả. Anh lập tức tăng tốc, lao về phía trước, liền nhìn thấy mấy chiếc máy bay của quân nổi loạn đang bay lên không trung.

“Lin!” Ứng Hàn Thời hét to một tiếng, đồng thời bật người lên cao. Trong tay xuất hiện vũ khí chiếu sáng một vùng, bao gồm cả mấy chiếc máy bay chiến đấu. Một luồng sáng vụt đi chạm vào chiếc máy bay. Tên phi công để lộ ánh mắt kinh hoàng, nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng, chiếc máy bay đã văng vào vách núi nổ tung, biến thành quả cầu lửa trong phút chốc.

“Tinh Lưu!” Trên không trung vang lên giọng nói của Lin: “Anh không cần đuổi theo chúng tôi. Người phụ nữ của anh không nằm trong tay tôi”.

Ứng Hàn Thời nghiêm giọng: “Cô ấy đang ở đâu?”.

Lin cười lạnh: “Chắc anh cũng thấy rồi đấy, chúng tôi bất thình lình bị một lũ quái vật tấn công. Người yêu của anh đã rơi vào tay chúng. Hiện cô ta đang ở ngôi chùa cổ Thạch Lăng. Anh còn không mau hành động, chỉ e sẽ chẳng kịp cứu cô ta đâu”.

Hắn vừa dứt lời, mấy chiếc máy bay liền phóng vụt đi. Ứng Hàn Thời đứng yên tại chỗ, vũ khí ánh sáng trong tay biến mất, rừng núi lại chìm

trong bóng tối.

Địa điểm ẩn nấp mà Tiêu Khung Diễn tìm được là một cái hang kín đáo trên ngọn núi cao. Nơi này vừa tối tăm vừa lạnh lẽo, gió thổi ù ù ngoài cửa hang khiến anh ta cảm thấy rất tệ.

Tiêu Khung Diễn không thể ngồi yên một chỗ, cứ đi đi lại lại trong hang, chốc chốc lại ghé sát màn hình máy tính, theo dõi những nơi anh ta đã lắp camera giám sát. Cổng vào thị trấn tối đen, con đường chính không một bóng người… Tất cả như hình ảnh trong phim ma.

Đúng lúc này, anh ta chợt nhìn thấy một bóng đen vụt qua ống kính camera với tốc độ cực nhanh, ngay cả đôi mắt người máy của anh ta cũng không nhìn rõ. Trong lòng kinh hồn bạt vía, Tiêu Khung Diễn phải lấy hết dũng khí mới ngồi xuống trước máy tính xem lại đoạn băng vừa rồi.

Thì ra đó là hình bóng của vài con người, vì vừa rồi họ chạy với tốc độ quá nhanh nên mới tạo thành một bóng đen như vậy. Tuy nhiên, con người làm sao có thể đạt được tốc độ đó? Trừ khi đó là lính của quân nổi loạn? Nghĩ đến đây, Tiêu Khung Diễn liền dừng màn hình và phóng to. Anh ta chăm chú quan sát, phát hiện mấy người này không phải là quân nổi loạn. Nhưng bọn họ trông rất kỳ lạ.

Cách ăn mặc của họ giống đàn ông bản địa. Họ mặc áo sơ mi ngắn tay và quần đùi, đầu quấn khăn, nước da ngăm đen. Trên người họ đầy vết máu, từ chân tay thậm chí cả hàm răng. Vẻ mặt của họ đờ đẫn, ánh mắt vô hồn.

Tiêu Khung Diễn lại điều chỉnh hình ảnh, nhìn thấy người dẫn đầu đang bế một người phụ nữ. Người ở phía sau anh ta đang cắp một đứa bé. Trên thực tế, sau khi nhận được điện thoại của Ứng Hàn Thời, trên đường mang con chip đến đây, anh ta đã thu thập toàn bộ tài liệu về những người từng tiếp xúc với Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời. Do đó, Tiêu Khung Diễn

nhận ra người đi đầu chính là ông chủ Trần Nam của nhà nghỉ Nam Tử. Còn người phụ nữ là Diệp Tử và Chí Chí.

Tiêu Khung Diễn có cảm giác mình vừa phát hiện ra một sự việc rất quan trọng. Anh ta lập tức chuyển hình ảnh sang nhà nghỉ Nam Tử. Một lúc sau, cổng nhà nghỉ mở ra, chỉ có một mình Trần Nam đi vào trong sân. Anh ta ôm Diệp Tử, cõng Chí Chí trên lưng, bước đi rất chậm chạp. Gương mặt anh ta không có bất kỳ một biểu cảm nào. Con chó đen lao đến sủa ăng ẳng. Anh ta liếc nó một cái rồi đi vào nhà, đóng cửa.

Cảm thấy sự căng thẳng vô cớ tràn ngập trong lòng, Tiêu Khung Diễn lập tức gọi cho Ứng Hàn Thời thông báo tình hình: “Lão đại, em phát hiện ra một đám người khác thường…”.

Ứng Hàn Thời đứng trên đỉnh núi, trầm tư vài giây rồi trả lời: “Tôi biết rồi”. Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh dõi mắt về phía thị trấn đang chìm trong giấc ngủ say ở bên dưới. Ngôi chùa Thạch Lăng mà Lin nhắc tới nằm trong rừng sâu núi hiểm. Anh còn nhớ, trưa hôm nay, bà chủ Diệp Tử dặn anh và Cẩn Tri đừng đi qua bên đó.

Không biết thị trấn này, ngôi chùa cổ, những con người ở đây và Lin đang che giấu điều bí mật gì? Bây giờ, Cẩn Tri đang ở đâu?

Tất nhiên, Ứng Hàn Thời không tin lời của Lin rằng Cẩn Tri đang ở trong ngôi chùa. Hai người giao đấu bao nhiêu năm qua, cài bẫy đối phương vô số lần. Trên thực tế, Lin thua anh nhiều hơn. Hắn rất xảo quyệt nên chắc chắn không có chuyện tự dưng nổi lòng tốt báo cho anh biết tin tức của Cẩn Tri.

Tuy nhiên, Ứng Hàn Thời có thể xác định một điều, đúng là Cẩn Tri không nằm trong tay Lin. Nếu bắt được cô, hắn sẽ không từ bỏ cơ hội đổi lấy con chip. Trầm ngâm một lúc, Ứng Hàn Thời lại hóa thành tia sáng bay về thị trấn cổ dưới chân núi.

Bốn giờ sáng có lẽ là thời điểm tăm tối và yên tĩnh nhất trong ngày. Nhà nghỉ rộng lớn chỉ có một căn phòng ở tầng một còn bật đèn sáng. Trần Nam ngồi ở mép giường, nhìn hai mẹ con nằm trên giường. Họ vẫn còn bất tỉnh, sắc mặt nhợt nhạt nhưng hơi thở đã bình ổn trở lại.

Anh ta thẫn thờ ngồi bất động ở đó. Con chó đen nằm dưới chân ngước đầu nhìn chủ nhân. Một lúc sau, Trần Nam giơ hai tay ôm đầu. Cảm giác đau đớn ập đến như bão lũ nhấn chìm ý thức của anh ta. Anh ta đập mạnh vào đầu mấy phát như muốn bản thân mình tỉnh táo một chút. Nhưng khi ngửi thấy mùi máu tanh còn dính trên người, anh ta bất giác chảy nước dãi. Nước dãi tiết ra ngày càng nhiều, lưỡi anh ta cũng bắt đầu dài ra buông thõng khỏi miệng. Trần Nam đột nhiên cảm thấy vừa hưng phấn vừa kích thích…

Đúng lúc này, có người mở cửa đi vào. Con chó đen đứng bật dậy, sủa ầm ĩ. Mới sủa vài tiếng, nó đột nhiên nằm phủ phục xuống đất như bị dọa cho sợ chết khiếp. Trần Nam ngẩng đầu, đồng tử anh ta đã mở to, tròng mắt biến thành màu nâu xám. Nhìn thấy Ứng Hàn Thời, anh ta gầm một tiếng.

Ứng Hàn Thời đứng ở cửa ra vào, từ tốn hỏi: “Cẩn Tri đang ở đâu?”.

Trần Nam đột nhiên lao về phía anh với tốc độ nhanh như chớp. Anh ta há miệng, để lộ hàm răng sắc nhọn dị thường. Các ngón tay của anh ta cũng biến thành móng vuốt màu đen.

Ứng Hàn Thời nhanh như cắt chụp lấy cổ họng đối phương rồi quăng vào bờ tường bên cạnh. Người bình thường mà bị như vậy không trọng thương thì cũng hôn mê bất tỉnh. Tuy nhiên, Trần Nam tựa như chẳng cảm thấy đau đớn gì cả. Anh ta lồm cồm bò dậy, lại lao vào đối phương.

Trong đầu Ứng Hàn Thời vụt qua từ “dã thú”. Lần này, anh không nể tình mà ra tay càng mạnh hơn, quăng người Trần Nam vào góc tường.

Cuối cùng, Trần Nam cũng không dậy nổi, nằm dưới đất thở hồng hộc.

Ứng Hàn Thời đi đến trước mặt anh ta, lại hỏi: “Người phụ nữ đi cùng tôi đến đây đang ở đâu?”.

Trần Nam đột nhiên ôm đầu, hét lên một tiếng đầy đau đớn: “Aaa…”. Từ cổ họng phát ra tiếng rên đứt quãng, anh ta thốt ra ba từ một cách khó nhọc: “Tôi không biết”.

Đúng lúc này, ngoài sân vọng tới tiếng bước chân rầm rập. Ứng Hàn Thời ngoảnh đầu, bắt gặp mười mấy gương mặt có biểu cảm tương tự Trần Nam. Nhìn thấy anh, ánh mắt họ lộ vẻ hung dữ, đồng thời bổ nhào vào người anh.

Ứng Hàn Thời nhảy ra ngoài cửa sổ như một tia chớp rồi bay về phía khu rừng. Đám đàn ông lập tức đuổi theo anh, không ngừng phát ra tiếng gầm đè nén.

Đi được một đoạn, Ứng Hàn Thời chợt nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Tiêu Khung Diễn từ hệ thống liên lạc truyền tới: “Mẹ kiếp, thì ra là người biến dị”.

Nếu là bình thường, chắc chắc Ứng Hàn Thời sẽ phê bình anh ta vì tội nói bậy. Nhưng hôm nay, anh chỉ “ừ” một tiếng. Biết anh còn đang lo lắng cho Cẩn Tri, Tiêu Khung Diễn hỏi vào vấn đề chính: “Lão đại, tại sao ở đây lại xuất hiện người biến dị nhỉ? Em vừa kiểm tra hộ khẩu và lý lịch của những người đó. Họ đều là người bản địa sinh ra và lớn lên ở nơi này, bao năm qua có xảy ra sự việc tương tự đâu?”.

“Có thể tìm ra nguyên nhân biến dị không?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn đáp: “Phải quét cơ thể họ rồi phân tích mới có thể đưa ra kết quả chính xác. Tuy nhiên, biến dị thường do hai nguyên nhân sau: một là họ bị đưa vào người gen của dã thú nên tàn nhẫn và hung hãn

như vậy. Thứ hai, họ bị nhiễm xạ nên mới biến dị. Trong những cuộc chiến trước kia, chúng ta từng gặp không ít trường hợp tương tự. Nhiễm xạ sẽ khiến con người dị dạng, tính cách và sinh lý thay đổi, thậm chí có thể trở thành quái vật mang sức chiến đấu cực mạnh. Em sẽ lập tức kiểm tra xung quanh thị trấn Sa Độ xem có tồn tại nguồn gốc nhiễm xạ hay không. Anh tạm thời đừng đến những khu vực nguy hiểm đấy nhé!”.

Lúc này, Ứng Hàn Thời đã tới lối vào núi Sùng, nơi có chùa Thạch Lăng. Nghe nói vậy, anh trầm mặc trong giây lát rồi nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Cùng lúc đó, máy bay chiến đấu của Lin và thuộc hạ đã nằm gọn ở một cứ điểm bí mật. Trời vẫn chưa sáng hẳn, Lin từ lều của Nhiễm Dư đi ra ngoài. Dưới sự vỗ về mang chút cứng rắn của hắn, Nhiễm Dư cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh. Hơn nữa, cô biết bây giờ bản thân không thể trốn thoát khỏi hắn.

Sắc mặt Lin lộ vẻ mệt mỏi. Hắn quay về lều chỉ huy tác chiến, tựa người vào thành ghế, châm một điếu thuốc. Sự xuất hiện của người biến dị nằm ngoài dự liệu của hắn. Bọn họ bất ngờ tấn công khiến bên hắn bị tổn thất tám người. Tuy nhiên, không biết chừng hắn sẽ có thu hoạch lớn cũng nên. Nhớ tới dáng vẻ vừa rồi của Ứng Hàn Thời, Lin liền nhếch miệng.

Ứng Hàn Thời liệu có đến ngôi chùa Thạch Lăng để tìm người yêu hay không?

Đúng lúc này, tên sĩ quan cấp phó ở bên cạnh mở miệng hỏi: “Ngài chỉ huy! Tại sao ngài lại dụ Tinh Lưu đến chùa Thạch Lăng? Tạ Cẩn Tri có ở đó đâu?”.

Lin cười cười: “Anh có biết tại sao đám đàn ông bản xứ lại bị biến dị không?”.

Tên sĩ quan lắc đầu.

“Chắc anh còn nhớ, những mảnh vỡ từ phi thuyền của tôi được chôn dưới lòng đất của ngôi chùa Thạch Lăng.” Lin cất giọng nhàn nhạt: “Trên phi thuyền có nguồn bức xạ. Có lẽ thời gian gần đây, người dân bản địa đã vô tình đào được”.

Tên sĩ quan tiếp lời: “Nguồn bức xạ bị lộ ra trên bề mặt trái đất trong khi người dân lại không biết cách xử lý, vì thế…”.

Lin mỉm cười: “Hừ… Tôi thật sự muốn xem bộ dạng biến thành dã thú của Tinh Lưu”.

Đang hút thuốc, hắn đột nhiên ngừng động tác, giơ tay bóp đầu. Tên sĩ quan tỏ ra căng thẳng: “Ngài chỉ huy lại đau đầu rồi phải không? Ngài có sao không ạ?”.

Trán Lin rịn mồ hôi, ánh mắt tối thẫm. Cuối cùng, hắn nghiến răng: “Không sao, anh ra ngoài trước đi!”.

Vào thời khắc ngày và đêm giao nhau, Ứng Hàn Thời đứng ngoài cổng ngôi chùa Thạch Lăng. Đây là một ngôi chùa cổ bị bỏ hoang, bờ tường rêu phong loang lổ, cỏ mọc um tùm. Khi ngọn gió thổi qua, cánh cửa gỗ khép hờ phát ra tiếng kêu kẽo kẹt. Bên trong ngôi chùa tối om, không biết ở đâu đó vang lên tiếng chó sủa.

Ứng Hàn Thời đứng yên lặng một lúc. Anh đã tìm một lượt ngọn núi này nhưng không thấy tung tích của Cẩn Tri. Tiêu Khung Diễn cũng đã kiểm tra toàn bộ thị trấn. Cô không thể tự dưng biến mất, nhưng cũng không ở trong tay Lin và người biến dị. Vậy thì chỉ có một nơi anh chưa tìm đến.

Gắn kết các manh mối lại với nhau, Ứng Hàn Thời đã đại khái đoán ra ngôi chùa này bị gì. Nhưng nếu Cẩn Tri thật sự ở trong đó… Một mình cô

ở trong khu vực nhiễm xạ… Anh giơ tay, đẩy cánh cổng.

“Ứng Hàn Thời!” Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng quen thuộc không biết từ nơi nào vọng tới. Anh lập tức ngẩng đầu, quan sát bốn phía xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Cẩn Tri đâu.

“Ứng Hàn Thời!” Cô lại gọi tên anh.

Anh mở to mắt khi nhìn thấy một quầng sáng màu bạc đột nhiên xuất hiện từ phía sau lan tỏa ra xung quanh. Giây tiếp theo, một thân hình mềm mại áp vào lưng anh.

“Cuối cùng… em đã có thể quay về bên anh rồi.” Cô thì thầm.

Sắc trời u ám, gió thổi qua cành lá, cây cỏ, phát ra âm thanh xào xạc. Cẩn Tri ôm chặt cổ Ứng Hàn Thời, tựa như chỉ cần buông tay là anh sẽ biến mất. Ngửi thấy mùi mồ hôi tỏa ra từ người anh, cô nở nụ cười áy náy: “Có phải anh tìm em rất lâu rồi không? Em cũng chẳng biết tại sao lại ra nông nỗi này”.

Ứng Hàn Thời quay người về phía cô. Bốn mắt nhìn nhau, anh liền ôm cô vào lòng. Vì anh dùng sức tương đối mạnh nên xương cốt của cô hơi đau.

Thật ra, kể từ lúc từ không gian song song trở về, xung quanh cô đã xảy ra một số chuyện lạ thường. Ví dụ hôm xử lý xong tay phóng viên họ Bạch, ngày hôm sau quay về ngôi biệt thự, cô nhớ rõ mình thiếp đi ở ngoài ban công, lúc tỉnh lại đã nằm trên sofa trong phòng khách. Sự việc tương tự xảy ra mấy lần nhưng cô cứ tưởng do Ứng Hàn Thời làm nên không mấy bận tâm.

Cho đến tối hôm qua, khi bị người Nano lôi xuống dưới, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ mãnh liệt: *Không được để họ bắt đi*. Sau đó, ánh sáng bạc bất ngờ xuất hiện xung quanh cô và người Nano. Thời gian như

ngừng trôi. Đến khi định thần, Cẩn Tri và người Nano đã đứng trên một con đường xa lạ, không biết ở nơi nào. Cả hai bên sững sờ một lúc mới có phản ứng. Cô lập tức bỏ chạy nhưng lại bị đối phương bắt được.

“Buông tôi ra!” Cô hét lên. Kết quả, quầng sáng lại xuất hiện, hai người lại biến mất.

Lần này, họ rơi xuống một dòng sông nước chảy xiết. Cẩn Tri uống mấy ngụm nước, ho sặc sụa. Nhìn thấy người Nano bị nước cuốn trôi, cô vội vàng leo lên bờ trốn đi.

Di động bị nước cuốn trôi, không có cách nào liên lạc với Ứng Hàn Thời được, thế là cô tập trung tinh thần để xuyên qua không gian về nhà nghỉ. Ai ngờ lần này chẳng linh nghiệm, cô cố gắng một lúc mà người vẫn đứng yên, không hề nhúc nhích. Là người khá điềm tĩnh nên Cẩn Tri biết ngay bản thân chưa biết cách điều khiển thành thạo. Thế là cô thả lỏng tinh thần, nhớ lại cảm giác xuyên không vừa rồi. Đến lúc thử lại, quả nhiên cô đã thành công.

Nào ngờ sau khi quầng sáng tan biến, Cẩn Tri phát hiện mình đang đứng trên mỏm núi. Còn chưa kịp định thần, cô đã trượt chân rơi xuống, may mà không sao. Sau vài lần như vậy, cô cảm thấy khá hứng thú. Con người càng thoải mái tinh thần, khả năng kiểm soát phương hướng sẽ càng tốt hơn. Cuối cùng, Cẩn Tri cũng về đến nhà nghỉ Nam Tử. Nhưng vừa chạm đến mặt đất, xung quanh đột nhiên xuất hiện mười mấy người đàn ông mặt mày hung dữ nhào về phía cô. Cẩn Tri giật mình, vội vàng trốn đi trong quầng sáng.

Cô đứng trên sườn núi, tim đập thình thịch. Đang không biết đi đâu, cô chợt nhìn thấy Ứng Hàn Thời đang ở cổng ngôi chùa cổ phía xa xa. Thế là cô lập tức xuyên đến chỗ anh.

Cẩn Tri mỉm cười, ngẩng đầu hỏi Ứng Hàn Thời: “Đây có được coi là trong họa có phúc không nhỉ?”.

“Ừ! Chắc là lúc ở không gian song song, vết nứt của em đã bị “xé” to hơn.” Anh đáp.

Áp mặt vào lồng ngực đầy mùi nước mưa, đất cát và mồ hôi của anh, Cẩn Tri xót xa trong lòng: “Em đã khiến anh lo lắng rồi”.

“Là anh không bảo vệ em tử tế.” Anh cất giọng trầm trầm.

Cẩn Tri vội nói: “Anh đừng tự trách mình”.

Một lúc sau, cô cười tủm tỉm, ánh mắt sáng ngời: “Bây giờ, em đã có thể tự bảo vệ bản thân, còn có khả năng bảo vệ anh nữa”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười, lại ôm cô vào lòng. Hai người im lặng, lắng nghe nhịp tim của nhau. Vài giây sau, Cẩn Tri ngoảnh đầu về hướng cổng chùa: “Trong đó có gì thế?”. Vừa nói, cô vừa cô thức đẩy cửa, liền bị anh kéo lùi về phía sau mấy bước.

“Sao vậy?” Cô hỏi.

“Chúng ta không thể vào, bên trong nhiều khả năng có nguồn phóng xạ. Đám Trần Nam rất có thể đã bị nhiễm xạ nên mới biến dị.”

“Thế à?” Cẩn Tri lại kéo Ứng Hàn Thời về phía sau. Chợt nghĩ ra một vấn đề, cô quay sang hỏi anh: “Thế mà vừa rồi, anh còn định vào trong đó?”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh.

“Anh định vào tìm em phải không?”

“Ừ!”

Cẩn Tri liền đẩy vai anh: “Anh điên rồi sao? Sau này… anh nhớ đừng bao giờ làm những việc ngu ngốc như vậy nữa”.

Anh là Tinh Lưu, người đàn ông chính trực, thông tuệ, vậy mà vừa rồi suýt nữa… Nghĩ đến đây, sống lưng Cẩn Tri lạnh toát. Trước thái độ gay gắt của cô, Ứng Hàn Thời ngược lại chỉ nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt vẫn trầm tĩnh như thường lệ.

Mấy phút sau, ba người đứng trên tầng thượng của nhà nghỉ Nam Tử. Trời đã tờ mờ sáng, thị trấn nhỏ đã bắt đầu thức tỉnh. Đám người biến dị vẫn còn ở trong sân, không biết đang chờ đợi điều gì. Rất nhanh họ phát hiện ra sự có mặt của Ứng Hàn Thời, họ phát ra tiếng kêu như loài dã thú, đồng tử cũng đổi thành màu nâu xám.

Ứng Hàn Thời nói với Cẩn Tri và Tiêu Khung Diễn: “Hai người hãy ở lại đây, cẩn thận một chút”.

Cẩn Tri gật đầu, anh chàng người máy vẫy anh: “Lão đại cứ yên tâm đi!”.

Ứng Hàn Thời nhảy xuống đất, trong tay xuất hiện vũ khí ánh sáng. Anh vừa rời đi, Tiêu Khung Diễn liền ghé sát Cẩn Tri: “Tiểu Tri, cô có thể xuyên qua không gian thật sao?”.

“Ừ!”

Tiêu Khung Diễn vô cùng hưng phấn, lập tức túm lấy tay cô: “Woa, thế thì còn đợi gì nữa? Cô mau đưa tôi xuyên không đi!”.

Cẩn Tri liếc mắt xuống bên dưới, thấy Ứng Hàn Thời đang hạ gục từng người biến dị. Có lần anh từng nói, mỗi lần anh dấn thân vào nguy hiểm, người bên cạnh đặc biệt là Tiêu Khung Diễn sẽ không hề lo lắng cho anh. Bây giờ mới thấy, anh đúng là cô độc thật đấy, ngay cả Tiêu Khung Diễn cũng chẳng quan tâm đến anh chút nào.

Trước ánh mắt mong chờ của anh chàng người máy, Cẩn Tri từ tốn đáp: “Không được!”.

“Tại sao?”

Cô lẩm bẩm: “Lần đầu xui xẻo dẫn theo người Nano. Lần thứ hai, tôi phải để dành cho anh ấy. Anh xếp sau đi!”.

Tiêu Khung Diễn khịt mũi: “Cô đúng là trọng sắc khinh bạn, trọng “người” khinh “máy”. Vậy thì tôi xếp thứ ba, cô nhớ đấy nhé!”.

Một lúc sau, dưới sân đã trở nên yên tĩnh, người biến dị nằm ngổn ngang trên mặt đất. Ứng Hàn Thời lại nhảy lên nóc nhà, nói: “Mẹ con Diệp Tử vẫn bất tỉnh. Họ bị quân nổi loạn cho uống thuốc nên trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại. Trời sáng rồi, Tiểu John mau chuyển đám người biến dị lên hang động rồi tính sau”.

“Vâng.”

Việc mười mấy người đàn ông đột nhiên biến mất khỏi thị trấn sẽ gây xôn xao đến mức nào, Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đã không còn tâm trí để nghĩ đến điều đó nữa.

Trời đã sáng nhưng vẫn rất u ám, trong hang vừa ẩm ướt vừa giá lạnh. Tiêu Khung Diễn kiểm tra một lượt mười hai người đàn ông nằm dưới đất rồi báo cáo với Ứng Hàn Thời: “Lão đại, em cần quét não bộ và cơ thể họ mới có thể làm rõ nguyên nhân biến dị”.

Ứng Hàn Thời khẽ gật đầu.

“Ngoài ra…” Tiêu Khung Diễn nói tiếp: “Theo yêu cầu của anh, những người khác đã sẵn sàng chờ lệnh. Chúng ta có thể điều động bảy chiếc máy bay chiến đấu để tiến hành trận đánh với quân nổi loạn bất cứ lúc nào”.

Trận đánh ư? Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời, chỉ thấy anh vẫn bình thản như thường lệ.

“Một khi đã giao chiến thì không thể bỏ qua cho bọn họ.” Anh cất giọng trầm tĩnh. Cẩn Tri giật mình, bất giác nhìn anh chằm chằm.

“Bảy chiếc máy bay ư?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn cười híp mắt: “Đúng thế! Anh, em, Lâm Tiệp, Daniel, Tô, Trang Trang và cả… Nhiếp Sơ Hồng nữa. Lúc chúng ta rời khỏi núi Y Lam, chẳng phải anh đã để chiếc máy bay lấy được của quân nổi loạn cho Nhiếp Sơ Hồng hay sao? Anh ta tích cực luyện tập ngày đêm, trình độ không thua kém Trang Xung đâu. Lần này, Trang Xung bảo với anh ta sẽ đi tiêu diệt quân nổi loạn, anh ta cũng yêu cầu được tham gia để trả thù cho Tiểu Sinh”.

Ứng Hàn Thời trầm ngâm. Cẩn Tri nhớ Cố Tế Sinh từng nói Nhiếp Sơ Hồng rất khỏe và nhanh nhẹn, chẳng khác nào bộ đội đặc công. Có anh, nhóm của cô sẽ được tiếp thêm sức mạnh.

Tuy nhiên, theo tình hình trước mắt, giải quyết đám người biến dị là nhiệm vụ cần kíp hơn hơn là giao tranh với quân nổi loạn. Tiêu Khung Diễn lập tức đi đến chỗ để máy móc, bắt đầu bận rộn. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri bôn ba cả đêm, toàn thân mệt nhoài nên tranh thủ chợp mắt ở góc hang.

Cho đến khi mặt trời xuống núi, Cẩn Tri nắm tay Ứng Hàn Thời, cùng đi ra ngoài cửa hang. Trước mắt là dải núi non trùng điệp như không thấy tận cùng, hai người đứng trên sườn núi một lúc, lại có hạt mưa rơi xuống.

Cẩn Tri cất giọng cảm khái: “Hàn Thời, hình như kể từ lúc gặp anh, vào những thời điểm quan trọng, trời đều đổ mưa hay sao ấy?”.

Anh ngước đầu, nói: “Mưa sẽ ngừng ngay thôi”.

Câu nói đơn giản nhưng cũng đủ khiến Cẩn Tri ấm áp trong lòng. Cô mỉm cười với anh: “Hãy đưa tay cho em, đây cũng là thời khắc quan trọng đấy!”.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt, ánh mắt tràn ngập nụ cười dịu dàng: “Tiểu Tri! Tuy bây giờ em có khả năng đó, nhưng cũng đừng đắc ý quá, nên thận trọng thì hơn.” Dù mở miệng dạy bảo nhưng anh vẫn nắm tay cô.

“Em biết rồi.” Cẩn Tri kéo anh vào quầng sáng bạc.

Bầu trời thấp thoáng một vài vì sao. Cẩn Tri nắm tay Ứng Hàn Thời nhảy đến ngọn cây cổ thụ và đỉnh núi cheo leo dốc đứng… Mỗi lần ánh sáng bạc vụt qua, cảnh vật xuất hiện, cô và anh chỉ dừng lại một vài giây. Bắt gặp ý cười trong mắt anh, cô cũng nở nụ cười rạng rỡ rồi nhảy tiếp.

Cẩn Tri có một cảm giác vui vẻ chưa từng thấy. Trước kia đều là Ứng Hàn Thời đưa cô lướt đi trên mặt đất và không trung. Lần này là cô dẫn dắt anh, kề vai sát cánh cùng anh. Bây giờ, cô đã hiểu được tại sao Hạ Thanh Tri lại xuyên qua bóng đêm, tới hết nơi này đến nơi khác. Bởi vì cảm giác này rất tự do và thoải mái, ngay cả cô cũng không cưỡng lại được.

“Đừng để bản thân mệt quá!” Anh cất giọng dịu dàng. “Hôm nay, chúng ta đến đây thôi”.

“Em muốn chơi thêm một lúc nữa.” Cô đáp. Chứng kiến người đàn ông tài giỏi này bị quầng sáng bạc của mình bao vây, Cẩn Tri nhất thời không thể kiềm chế bản thân, nhướn người hôn lên má anh.

Do Cẩn Tri phân tâm nên quầng sát đột nhiên biến mất, đúng lúc hai người đang ở giữa không trung, chưa kịp nhảy xuống đỉnh núi bên cạnh. Thế là họ rơi thẳng xuống vực sâu.

“A!” Cẩn Tri kêu một tiếng thất thanh. Ứng Hàn Thời nhanh như chớp ôm lấy thắt lưng cô, bật người lên cao, cùng cô đáp xuống đỉnh núi.

Cẩn Tri hơi mệt nên tựa vào người anh. Anh cúi xuống nhìn cô: “Còn muốn nghịch ngợm nữa không?”.

Trong đầu cô bất ngờ vụt qua một ý nghĩ. Quầng sáng lại xuất hiện, cô lập tức biến mất khỏi vòng tay anh.

Cẩn Tri dừng chân ngay trên chạc cây cổ thụ phía đối diện. Vừa ôm lấy thân cây, định ngoảnh đầu trêu Ứng Hàn Thời, một luồng gió mang theo mùi hương quen thuộc của anh đã ập đến. Anh gần như đồng thời đuổi theo, ôm chặt thắt lưng cô.

Cẩn Tri còn chưa kịp phản ứng, anh đã ấn vai cô vào thân cây rồi phủ môi xuống. Nếu không phải do tâm trạng kích động, Ứng Hàn Thời rất hiếm khi cưỡng hôn cô. Cẩn Tri mở to mắt nhìn anh. Anh hôn cô ngấu nghiến, cho tới khi cô thở gấp, anh mới buông tha.

“Anh sao thế?” Cô hỏi nhỏ.

“Sau này, em đừng tự dưng biến mất khỏi vòng tay anh như vậy.” Ánh mắt anh tối thẫm.

“Tại sao cơ?”

“Bởi vì anh sẽ không biết em đi đâu.”

Cẩn Tri nghĩ bụng, lại nổi lòng chiếm hữu đây mà. Vừa định mở miệng trêu anh, cô đột nhiên nhớ tới câu nói của Mục Nham: *“Mỗi khi chứng kiến cô ấy xuyên qua không gian, tôi đều cảm thấy rất buồn”*.

Cẩn Tri bất giác nhìn Ứng Hàn Thời đăm đăm. Liệu có phải người đứng yên một chỗ đều có tâm trạng đó hay không? Ngay cả Ứng Hàn

Thời cũng không thích cô biến khỏi vòng tay anh.

“Vâng! Sau này em sẽ không thế nữa.” Cô nói.

Anh khẽ gật đầu, ôm cô tựa vào thân cây. Một lúc sau, Cẩn Tri hỏi: “Không hiểu tại sao em lại có vết nứt thời không nhỉ?”.

“Nhất định có một nguyên nhân cụ thể nào đó. Đợi giải quyết xong vụ này, chúng ta sẽ cùng tìm hiểu.”

“Vâng.”

Lúc hai người quay về hang động, Tiêu Khung Diễn đang ngồi vò đầu bứt tai bên cạnh mười mấy người biến dị vẫn đang bất tỉnh.

Cẩn Tri hỏi: “Thế nào rồi?”.

Tiêu Khung Diễn đứng dậy, thở dài: “Lão đại, có lẽ em không thể cứu được mấy người này. Tình hình của họ rất phức tạp”.

Thì ra, anh ta đã đến chùa Thạch Lăng một chuyến. Vì là người máy, chỉ có con chip và chương trình điều khiển chứ không có não bộ nên anh ta chẳng bị ảnh hưởng bởi bức xạ. Anh ta đã điều tra ra, nguồn bức xạ chính là xác chiếc phi thuyền của quân nổi loạn, trong đó chứa tàn dư năng lượng của nhiều loại tia vũ trụ.

“Sau khi bị nhiễm xạ, trong cơ thể của những người này tồn tại hai loại gen, con người và động vật họ Chó.” Tiêu Khung Diễn nói: “Ở đây, nhà nào cũng nuôi chó. Tôi đoán hôm phát hiện được xác phi thuyền ở khu vực ngôi chùa cổ, chắc chắn họ dẫn chó đi cùng. Tôi không có cách nào phân tích được nguyên lý và tác dụng của bức xạ, nhưng có thể khẳng định một điều, bây giờ họ đang ở trong tình trạng nửa người nửa chó. Tốc độ và sức mạnh của họ đang tăng lên một cách đang sợ”.

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đều hướng ánh mắt về phía những gương mặt trắng bệch và cứng đờ ở dưới đất. Cô bất giác nổi da gà khi nghe thấy những lời này.

“Không có cách nào chữa trị cho họ sao?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Tiêu Khung Diễn lắc đầu: “Lão đại, anh quên rồi à? Công việc chính của em là máy tính và quản gia, quân y chỉ là phần nhỏ với kiến thức cơ bản được tích hợp trong hệ thống của em thôi. Hơn nữa, em chỉ thông thạo chữa trị vết thương trong chiến đấu. Còn vấn đề hai loại gen này cùng tồn tại này là thuộc về lĩnh vực di truyền học, em chịu thôi”. Ngừng một lát, anh ta nói tiếp: “Chắc anh cũng chú ý, đám người này ở trạng thái không ổn định. Đặc trưng của hai loại gen lần lượt xuất hiện, hai ý thức đang tranh đoạt quyền thống trị. Một khi gen họ Chó chiếm thế thượng phong, họ sẽ hàn toàn trở thành dã thú”.

Ứng Hàn Thời trầm tư, Cẩn Tri nhíu mày. Đám đàn ông này đều là những người dân bình thường trong thị trấn, trông rất chất phác. Cô chợt nhớ tới bà chủ Diệp Tử và cậu con trai, nhớ tới cảnh gia đình ba người đầm ấm của họ.

“Nếu họ biến thành dã thú thì sẽ thế nào?” Cô hỏi.

Tiêu Khung Diễn cất giọng nghiêm túc: “Thì chỉ còn cách giết chết họ mà thôi”.

Ba người nhất thời im lặng. Tiêu Khung Diễn ngồi gục mặt bên cạnh Trần Nam. Anh ta là một người máy tốt bụng và nhạy cảm nên trong lòng cũng chẳng mấy dễ chịu khi phải tuyên bố kết cục của những con người này.

“Tôi có một cách.” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

“Gì cơ?” Cẩn Tri và Tiêu Khung Diễn đồng thanh hỏi.

Anh cất giọng trầm trầm: “Một khi hai loại gen đánh nhau, hai ý thức tranh đoạt quyền thống trị thì chỉ cần chúng ta “giết chết” ý thức của loài chó là được”.

Cẩn Tri ngẩn người. Giết chết ý thức của loài chó ư? Nhưng phải làm thế nào? Bởi vì ý thức nằm trong não bộ của họ cơ mà?

Tiêu Khung Diễn lập tức hiểu ra vấn đề, cười ngoác miệng: “Aaa… Ngài chỉ huy giỏi quá! Chúng ta chẳng biết gì về sinh vật biến dị nhưng có thể dùng cách đơn giản và trực tiếp hơn. Chúng ta sẽ tạo ra không gian hư ảo rồi nối với đại não của họ, để hai ý thức cùng tiến vào không gian. Sau đó, chúng ta tiêu diệt ý thức động vật là được”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười. Cẩn Tri nhìn anh chăm chú. Đây chẳng khác nào đang giải một bài toán phức tạp mãi không ra, anh liền đổi phương thức khác, trực tiếp dùng cách thay thế để tìm ra đáp án. Có điều, lần này lại gặp không gian hư ảo hay sao?

Chương 74

“Chắc Tiểu Tri đã hiểu về không gian hư ảo rồi chứ?” Tiêu Khung Diễn hỏi.

Đúng là cô đã từng vào trong đó một lần nhưng vẫn hết sức mờ mịt. Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời: “Anh ấy giữ miệng kín như bưng, chẳng chịu tiết lộ với tôi gì cả. Khoa học kỹ thuật của người ngoài hành tinh các anh, tôi chẳng có cách nào tự mày mò ra”.

“Tiểu Tri! Tại hồi đó, anh không biết… em sẽ là người phụ nữ của anh.” Ứng Hàn Thời giải thích.

Tiêu Khung Diễn cũng cảm thấy câu nói này có vị chua chát, lập tức nói hộ boss nhà mình: “Đúng thế! Nếu ngài chỉ huy sớm biết cô là người phụ nữ của mình, nhất định anh ấy sẽ tạo ra không gian hư ảo hình trái tim. Tiểu Tri, đừng giận mà!”.

Hình trái tim ư? Cẩn Tri hơi buồn cười.

Ứng Hàn Thời cất giọng áy náy: “Tiểu Tri… lần này, em có muốn hình trái tim hay không?”.

Đâu ngờ anh nghiêm túc đến thế, Cẩn Tri phì cười: “Em không thích hình trái tim mà thích hình giọt nước hơn”.

Ứng Hàn Thời quay sang Tiêu Khung Diễn: “Chú hãy ghi nhớ”.

Tiêu Khung Diễn hô vang: “Vâng”.

Sau một hồi tán gẫu, bầu không khí trở nên nhẹ nhõm hơn nhiều. Tiêu Khung Diễn nói: “Lần này, em muốn làm một không gian nhỏ tuần hoàn

một chiều là được.” Ứng Hàn Thời gật đầu. Cẩn Tri thắc mắc: “Đó là gì thế?”.

Tiêu Khung Diễn giải thích: “Không gian chẳng cần lớn lắm! Tôi sẽ làm một thị trấn, khu rừng là mép không gian. Hay nói một cách khác, bên ngoài khu rừng sẽ chẳng có gì cả”.

Cẩn Tri gật gù. Điều này hoàn toàn dễ hiểu.

“Về yếu tố sau, thật ra phần lớn không gian hư ảo đều là tuần hoàn một chiều.” Tiêu Khung Diễn nói tiếp: “Có nghĩa là, không gian sẽ không thể phát triển mãi mãi. Ví dụ như không gian này, tôi chỉ bố trí một ngày. Khi một ngày kết thúc, mọi người không kịp hoàn thành nhiệm vụ mà vẫn cứ ở trong đó thì ngày hôm sau sẽ lặp lại y nguyên, vì thế mới gọi là tuần hoàn”.

Cẩn Tri nghi hoặc: “Liệu có bị họ phát hiện ra không?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Không đâu. Bình thường em nằm mơ cũng đâu phát hiện ra là giả. Ý thức của em sẽ quay về ngày hôm trước, sẽ bắt đầu lại từ đầu”.

“Nếu có người bị nhốt mãi trong không gian hư ảo thì sao?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn “woa” một tiếng, Ứng Hàn Thời đáp: “Anh ta sẽ tiếp tục vòng tuần hoàn không ngừng nghỉ”.

Câu trả lời này khiến Cẩn Tri bất giác rùng mình. Tiêu Khung Diễn cất giọng thích thú: “Không gian nhỏ này chẳng là gì cả. Không gian hư ảo quy mô lớn không chỉ có thể tuần hoàn theo quy trình đã lập sẵn mà thậm chí nó còn tự phát triển, dần trở nên hoàn thiện và hợp lý hơn. Nếu tồn tại ở trong đó một thời gian dài, tiềm thức của con người cũng sẻ ảnh hưởng

lên không gian hư ảo, hình thành nên hiện tượng chiếu rọi nào đó, có tác dụng vào không gian hư ảo".

"Giống như phim điện ảnh *Inception*(*) phải không?" Cẩn Tri hỏi. Ứng Hàn Thời mỉm cười. Tiêu Khung Diễn cũng cười: "Đó là phim điện ảnh tôi thích nhất đấy, rất hồi hộp và gay cấn. Có điều, bộ phim đó nói về những giấc mơ, còn chúng ta là không gian hư ảo thực sự. Hơn nữa, họ quá đề cao tiềm thức của con người, dùng tiềm thức tạo ra những giấc mơ phức tạp. Từ góc độ khoa học kỹ thuật, điều này là không tưởng. Nói chung, không gian hư ảo chỉ có thể được tạo ra từ máy tính thôi".

(*) ***Inception*** *là tác phẩm điện ảnh giả tưởng nổi tiếng của Mỹ, trong đó nhân vật chính có khả năng thâm nhập vào giấc mơ của người khác.*

"Sau khi tiến vào không gian hư ảo, chúng ta sẽ giải quyết những con vật đó bằng cách nào?" Cẩn Tri lại hỏi.

"Rất đơn giản." Tiêu Khung Diễn đáp: "Bây giờ, chúng ta không thể làm gì họ bởi vì hai tiềm thức đều tồn tại trong cùng một cơ thể. Nhưng không gian hư ảo thì khác, chủ thể của nó là ý thức. Ý thức cho rằng bản thân là thứ gì, trong không gian hư ảo sẽ xuất hiện ở trạng thái đó. Vì vậy, con người sẽ là con người, chó vẫn sẽ là chó. Họ sẽ tách ra, chúng ta chỉ cần xử lý những con chó là được".

Đêm đã về khuya, Cẩn Tri ngồi bó gối trên đống cỏ, dõi theo Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn đang bận rộn trước máy tính. Ánh sáng từ màn hình hắt vào gương mặt người đàn ông, anh xắn cao tay áo, mười đầu ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Vào thời khắc này, anh chẳng khác nào một kỹ thuật viên IT bình thường cả. Cẩn Tri nghĩ thầm, đây cũng là khoảng thời gian tươi đẹp thuộc về cô và anh.

Thị trấn cổ ở dưới chân núi đèn đóm sáng trưng, tiếng còi hụ xe cảnh sát vọng tới. Việc mười mấy người đàn ông mất tích đã bị phát hiện. Thế

nên bây giờ, bọn họ phải chạy đua với thời gian.

Một lúc sau, Tiêu Khung Diễn đứng dậy, vươn vai: “Em ra ngoài hít thở không khí trong lành một lúc. Người máy cần phải bảo dưỡng, bằng không sẽ bị han gỉ mất”. Cẩn Tri đứng lên, đi đến bên Ứng Hàn Thời, ôm cổ anh từ phía sau.

Ứng Hàn Thời đã gần xong công việc. Anh đẩy máy tính rồi kéo Cẩn Tri ngồi xuống đùi mình, đồng thời cất giọng trầm ấm: “Em đi cùng anh nhé!”.

Buổi trưa tĩnh lặng, ánh mặt trời như dải lụa mềm mại và trong suốt bao trùm khắp không gian. Tiếng ve sầu kêu râm ran và tiếng chim chóc từ ngoài cửa sổ vọng tới. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đang nằm trên giường ở nhà nghỉ. Anh giữ hai tay cô, hôn lên từng tấc gia thịt của cô. Cẩn Tri dần trở nên ý loạn tình mê nhưng vẫn không quên đẩy ngực anh: “Anh mau dừng lại đi. Bây giờ là ban ngày, chúng ta còn phải đi dạo quanh nữa đấy!”.

Ứng Hàn Thời dừng động tác, ngẩng đầu nhìn cô: “Anh biết. Tiểu Tri, bây giờ chúng ta đang ở trong không gian hư ảo”.

Cẩn Tri ngẩn người, còn chưa kịp hiểu ra vấn đề, trên không trung đột nhiên xuất hiện hàng chữ màu đỏ xiêu vẹo: “Hai người đừng hôn nhau nữa. Lập tức hành động đi!” Bên dưới còn có hình vẽ đầu người máy.

Cẩn Tri giật mình. Lúc này, cô mới nhớ ra, Tiêu Khung Diễn và Ứng Hàn Thời đã làm xong không gian hư ảo, sau đó cô và anh cùng nằm xuống, để tiềm thức xâm nhập vào không gian. Nhưng vừa rồi, cô không hề nhận ra điều đó.

Ứng Hàn Thời xuống giường, đi mở hé cửa ra vào: “Họ đang ở dưới kia”.

Đối với Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri, đây không phải là nhiệm vụ khó khăn nhưng tương đối phức tạp. Ngoài việc tìm ra và giải quyết mười hai con chó, họ còn phải tìm ra và đưa từng nạn nhân đến mép không gian hư ảo rồi tất cả mọi người cùng rời khỏi nơi đó nữa.

“Chúng ta không thể đánh ngất cả mười hai người rồi đưa họ đi hay sao? Làm vậy sẽ tiết kiệm được khối thời gian và công sức.” Trước đó, Cẩn Tri đã hỏi câu này.

Ứng Hàn Thời trả lời: “Không phải không được, chỉ là tiềm thức của họ rất yếu. Nếu tiềm thức bị đánh ngất trong không gian hư ảo, não bộ của họ sẽ bị tổn thương”.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời ngồi bên chiếc bàn nhỏ ăn cơm. Vẫn là món thịt kho, mỳ trộn, mướp xào trứng và canh rau như hôm nào. Cách đó mười mấy mét, Trần Nam đang cho chó gặm xương, Diệp Tử đứng bên cạnh, sờ đầu anh ta: “Anh còn đau đầu không?”.

Ăn cơm xong, Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri không ra ngoài mà về phòng chờ đợi. Một lúc sau, trong sân không còn ai khác. Diệp Tử và con trai đã đi ngủ trưa, Trần Nam vào bếp. Con chó đen nằm yên ở góc tường.

Ứng Hàn Thời nắm tay Cẩn Tri nhảy xuống. Con chó liền đứng dậy, nhìn họ chằm chằm. Họ từ từ tiến lại gần, Cẩn Tri rút ra một khẩu súng gây mê nho nhỏ, nhằm thẳng vào nó. Khẩu súng là Tiêu Khung Diễn đưa cho cô. Đối phó với một chú chó đâu cần đến sức chiến đấu của Tinh Lưu.

Ai ngờ con chó hết sức cảnh giác. Nó sủa “gâu” một tiếng rồi chạy mất. Ứng Hàn Thời lấy khẩu súng trong tay Cẩn Tri rồi đuổi theo nó. Con chó chạy vào phòng ngủ chính, nơi Diệp Tử và con trai đang ngủ trưa.

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri rón rén đi vào trong, liền nhìn thấy con chó đang đứng bên cạnh giường hai mẹ con, cắn gấu áo Diệp Tử, tựa như

muốn lôi chị ta xuống đất hay đánh thức chủ nhân. Nhìn thấy hai người, nó liền nhả gấu áo, nằm xuống đúng tư thế bảo vệ.

Cẩn Tri hơi ngây ra khi nhìn vào đôi mắt đen của nó. Ứng Hàn Thời nhanh chóng nhả đạn, con chó nấc nghẹn một tiếng rồi gục xuống đất. Ở trên giường, mẹ con Diệp Tử vẫn không hề tỉnh giấc.

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri bế con chó lên gác, nhốt nó trong phòng. Cẩn Tri nói: “Bản tính của con chó này không tệ, chắc rất trung thành, chỉ là bị nhiễm xạ nên mới trở nên hung hãn. Chúng ta có cần thiết phải giết nó không?”.

Ứng Hàn Thời trầm ngâm vài giây rồi trả lời: “Không cần. Chúng ta có thể để nó ở lại đây. Ngoài kia, nó sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại”.

Cẩn Tri lập tức mường tượng ra hình ảnh con chó không ngừng lặp lại cuộc sống trong không gian này, tưởng rằng vẫn đang sống cùng chủ nhân. Cô nói khẽ: “Chúng ta cứ làm thế đi”.

Ứng Hàn Thời buộc con chó vào chân giường. Khi nó tỉnh lại, bọn họ đã rời khỏi nơi đây.

Hai người đi xuống bếp. Trần Nam đang quay lưng về phía họ, cắm cúi ăn cơm. Nghe thấy tiếng động, anh ta liền ngoảnh đầu lại.

Cẩn Tri nói luôn: “Trần Nam, chúng tôi đến đây để giúp anh. Anh còn nhớ mấy ngày trước, anh và dân làng đào được thứ gì đó ở chùa Thạch Lăng không?”.

Trần Nam đáp: “Tôi có nhớ”.

Cẩn Tri lại hỏi: “Kể từ hôm đó, có phải anh thường xuyên bị đau đầu không?”.

Anh ta gật đầu. Cẩn Tri hiểu ra một vấn đề. Anh ta cũng giống như cô hồi nãy, không ý thức được mình đang ở trong không gian hư ảo.

Cẩn Tri giải thích ngắn gọn: “Các anh đã bị nhiễm xạ nên gen biến đổi. Hiện tại, tiềm thức của chó và của bản thân anh đều ở trong cơ thể anh. Bây giờ, chúng ta không phải ở trong thế giới thực mà chỉ là không gian ảo mà thôi. Chỉ cần đi theo chúng tôi, anh sẽ được cứu thoát, được về với vợ con anh”.

Trần Nam để lộ vẻ mặt kinh ngạc và nghi hoặc. Cẩn Tri liếc Ứng Hàn Thời, anh khẽ gật đầu, thế là cô túm vai Trần Nam, quầng sáng bạc đồng thời xuất hiện.

Khi mở mắt, Trần Nam đã ở trong khu rừng rậm rạp. Trống ngực anh ta đập thình thịch, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Cẩn Tri đứng bên cạnh anh ta, chỉ tay ra bên ngoài khu rừng: “Đó là mép không gian hư ảo. Anh có nhìn thấy hình giọt nước không?”. Trần Nam ngẩng đầu, phát hiện nơi đó không phải là bầu trời trong xanh mà là một khoảng không hỗn độn, chằng chịt những đường vân ngoằn ngoèo. Anh ta há hốc miệng, lùi lại phía sau vài bước.

Cẩn Tri mỉm cười: “Bây giờ, anh tin đây là không gian hư ảo rồi chứ? Anh hãy đứng yên ở nơi này, đợi chúng tôi đi cứu những người khác rồi đưa các anh cùng rời khỏi đây. Mấy con chó sẽ ở lại trong không gian nên không thể làm hại các anh được nữa”.

Cùng thời gian đó, ở trong hang động bên ngoài không gian hư ảo, Tiêu Khung Diễn ngồi trước máy tính, nhàn rỗi duỗi thẳng chân tay. Bây giờ, anh ta chẳng còn việc gì để làm ngoại trừ chờ đợi. Ngồi yên một lúc, anh ta chợt sáng mắt, mở mục giải trí trong máy tính ra, chọn xem một bộ phim truyền hình gia đình rất ăn khách trong thời gian gần đây.

Đêm tối như hũ nút, chỉ có ánh đèn hắt ra từ màn hình. Tiêu Khung Diễn chăm chú theo dõi, đám đàn ông bên cạnh cũng nằm bất động. Không biết bao lâu sau, ngoài cửa hang bỗng vang lên tiếng bước chân, một người đi vào. Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu, đứng bật dậy: “Sao cô biết đường đến đây?”.

Người đó chẳng nói chẳng rằng, giơ súng nhắm thẳng vào anh ta. Tiêu Khung Diễn định chất vấn nhưng không còn kịp nữa, viên đạn đã lặng lẽ găm vào ngực trái anh ta. Tiêu Khung Diễn đổ gục xuống đất, đồng tử màu đỏ đảo hai vòng rồi bất động.

Người đó đi đến bên Ứng Hàn Thời, kiểm tra hơi thở và nhịp tim của anh rồi bắt đầu tìm kiếm quanh hang động. Một lúc sau, người đó đào được hai chiếc hộp kim loại nhỏ. Cô ta dùng con dao găm cậy nắp hộp. Nhìn thấy hai con chip phát ánh sáng mờ mờ, người đó liền đóng nắp hộp, quay ra khỏi hang.

Mặt trời từ từ chếch về hướng Tây. Ngày càng có nhiều người được đưa đến mép không gian. Trong quá trình thuyết phục, tuy có người nửa tin nửa ngờ, có người bỏ ngoài tai nhưng khi tận mắt thấy cảnh tượng ngoài khu rừng ấy, họ đều vô cùng kinh ngạc, sau đó đứng tập trung một chỗ chờ đợi theo lời dặn của Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri.

Bọn họ thì thầm trò chuyện: “Chó nhà anh gần đây có hung dữ không?”, “Có, nhà anh cũng thế à?”, “Không biết cô cậu kia là ai nhỉ? Thầy bắt yêu hay sao?”, “Trần Nam, sao anh chẳng nói gì cả? Đứng xa thế làm gì?”…

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri còn phải quay lại thị trấn đón người đàn ông cuối cùng. Nghe được những lời này, cô vô thức quay đầu, bắt gặp Trần Nam một mình đứng cách xa đám đông, quay lưng về phía bọn họ.

Ngôi nhà của người cuối cùng chỉ khép hở cửa, Cẩn Tri vừa đẩy cửa liền sững sờ trong giây lát. Một người đàn ông đang nằm dưới đất, mắt mở trừng trừng, cổ họng bị xé rách, máu chảy lênh láng. Một con chó rất lớn đứng bên cạnh, mồm đầy vết máu. Thi thể hơi bốc mùi, xem ra anh ta đã chết khá lâu rồi.

Con chó gầm gừ một tiếng rồi lao bổ về phía bọn họ. Cẩn Tri lập tức bắn súng gây mê. Con chó co giật hai cái rồi gục xuống đất, bất động.

“Nó đã giết chết tiềm thức của con người. Chúng ta đến muộn rồi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

“Người ở hiện thực sẽ thế nào?”

“Một tiềm thức không còn nữa, một tiềm thức bị nhốt trong không gian hư ảo nên anh ta sẽ trở thành người thực vật.”

Cẩn Tri im lặng, dõi mắt lên bầu trời. Dù đã cố gắng hết sức nhưng cô và anh vẫn không thể cứu được tất cả mọi người.

Hai người nhanh chóng quay về khu rừng. Đám đàn ông đang ngồi dưới đất chờ đợi liền đứng dậy hỏi: “Có thể đi được chưa?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Lối thoát ở mép không gian sẽ mở ra sau ít phút nữa. Đến lúc đó, tôi sẽ đưa các vị ra ngoài”.

Cẩn Tri lại đưa mắt qua Trần Nam. Anh ta vẫn đứng một chỗ, quay lưng về phía mọi người. Cảm thấy anh ta hơi kỳ lạ, cô liền ra hiệu cho Ứng Hàn Thời đi sang bên cạnh rồi mới mở miệng hỏi: “Anh có chú ý đến anh ta không?”.

“Có! Anh ta trông không giống người bình thường cho lắm!”

Cẩn Tri gật đầu tán thành. Trước biến cố lớn như vậy, vẻ mặt của những người khác đều lo lắng và sốt ruột một cách sinh động, trong khi Trần Nam lại bị không khí u ám bao phủ, vẻ mặt anh ta đờ đẫn, cũng chẳng nói một lời. Cẩn Tri nhất thời chẳng nghĩ ra nguyên nhân. Tiêu Khung Diễn nói, ở trong không gian hư ảo chỉ là tiềm thức của con người. Tiềm thức cho rằng bản thân là thế nào thì sẽ hiện ra như vậy. Do đó, anh ta chắc chắn là Trần Nam mà bọn họ tìm kiếm. Chẳng lẽ trên người anh ta còn tồn tại vấn đề khác? Chuyện này chỉ có thể đợi ra khỏi không gian rồi tìm hiểu sau.

Trời bắt đầu xẩm tối. Ứng Hàn Thời đột nhiên quay đầu về phía con đường nhỏ vào thị trấn. Cẩn Tri cũng nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện một con chó đang chạy nhanh tới. Đó chính là con chó đen của Trần Nam và Diệp Tử. Vào thời khắc này, hai chân sau của nó đầy vết máu. Xem ra, nó đã dùng hết sức thoát khỏi sợi dây thừng.

Bởi vì tiết lộ của Cẩn Tri nên đám đàn ông tự nhiên sợ chó. Bọn họ lập tức trốn ra sau lưng cô và Ứng Hàn Thời. Con chó chạy đến trước mặt Trần Nam, kéo ống quần anh ta về một bên.

“Đánh chết nó! Đánh chết nó!” Đám đàn ông hét lên. Có người nhặt hòn đá ném vào con chó. Trần Nam biến sắc mặt, ra sức hất con chó nhưng nó vẫn cắn chặt gấu quần anh ta.

“Khoan đã!” Ứng Hàn Thời lên tiếng. Lúc này, Cẩn Tri cũng để ý thấy đôi mắt của con chó đẫm nước.

Ứng Hàn Thời nhìn Trần Nam. Chạm phải ánh mắt của anh, anh ta tựa như hiểu ra điều gì nên đột nhiên đạp mạnh con chó rồi quay người chạy về phía mép không gian. Ứng Hàn Thời vụt đi như tia chớp, túm người Trần Nam đập mạnh xuống đất. Anh ta há miệng thở hồng hộc, gương

mặt lộ rõ vẻ hung dữ. Dù đầu bị chảy máu nhưng dường như anh ta không cảm thấy đau đớn. Tiếp theo, Trần Nam bật dậy lao vào Ứng Hàn Thời. Vào giây phút này, đồng tử của anh ta đã biến thành màu nâu xám, hàm răng trở nên sắc nhọn, mười ngón tay biến thành móng vuốt. Ứng Hàn Thời nhanh như cắt kẹp cổ họng rồi đánh ngất đối phương.

Mọi người đều há hốc mồm. Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch, một suy đoán mơ hồ vụt qua đầu óc cô. Tại sao Trần Nam và con chó lại như vậy? Ứng Hàn Thời lên tiếng giải thích: “Tiềm thức của Trần Nam bị xâm chiếm quá sâu nên anh ta đã trở thành động vật, còn con chó lại coi mình là con người”.

Cẩn Tri giật mình, lập tức quay sang con chó. Như nghe hiểu câu nói của Ứng Hàn Thời, nó chảy nước mắt, hai chân trước nằm xuống, đầu cũng cúi thấp như cúi chào bọn họ.

“Làm thế nào bây giờ?” Cẩn Tri hỏi: “Chúng ta đưa nó ra ngoài, liệu Trần Nam còn có thể trở về như cũ không?”.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây rồi trả lời: “Không thể! Ý thức của nó đã hỗn loạn, có quay về thì Trần Nam cũng chỉ sống như động vật mà thôi”.

Nghe những lời này, con chó đứng dậy, lùi lại phía sau vài bước rồi lại nằm phủ phục xuống đất, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Nó không muốn quay về nữa.” Cẩn Tri nói khẽ.

Vào giây phút cuối cùng, nó đã cố gắng hết sức thoát khỏi sợi dây trói, chạy đến nơi này để ngăn cản cô và anh đưa “Trần Nam” về thế giới hiện thực, chiếm lấy cơ thể của nó, sống cùng vợ con nó. Sau đó, nó quyết định ở lại không gian hư ảo này mãi mãi.

Ánh sáng bạc lóe lên, mép không gian mở ra. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đưa mọi người đi qua nơi ấy. Cuối cùng, mọi cảnh vật của không gian hư ảo dần dần biến mất trước mắt bọn họ.

Vừa mở mắt, Cẩn Tri phát hiện mình đang nằm trong lòng Ứng Hàn Thời trên một chiếc giường gấp ở trong hang đá. Anh cũng vừa tỉnh lại. Cô khẽ thì thầm: “Đã kết thúc rồi phải không anh?”.

“Ừ!”

“Trần Nam và người đàn ông bị giết chết…”

“Họ sẽ không bao giờ trở về nữa.” Anh đáp.

Hai người yên lặng một lúc. Đây coi như lần đầu tiên Cẩn Tri có cảm nhận một cách rõ ràng về không gian hư ảo. Khi tiềm thức ở trong đó, cô cảm thấy vô cùng chân thực. Đến khi tỉnh lại, tất cả tựa như một giấc mơ. Cô đảo mắt xung quanh, mấy người đàn ông vẫn chìm trong giấc ngủ say.

“Tiêu Khung Diễn đã tiêm thuốc an thần cho bọn họ. Sau khi chúng ta rút đi, họ sẽ tự động tỉnh lại.” Ứng Hàn Thời vừa nói vừa kéo cô đứng dậy.

Đúng lúc này, góc hang vang lên tiếng động. Một thân hình cao lớn loạng choạng đứng lên.

“Tiểu John!” Cẩn Tri vô cùng kinh ngạc: “Sao anh lại nằm ở đó?” Thảo nào vừa rồi chẳng nghe thấy tiếng anh ta.

Ứng Hàn Thời cũng nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tiêu Khung Diễn ôm ngực như sắp khóc tới nơi: “Em bị trúng thuốc gây mê”. Anh ta chỉ tay vào một cái hố nhỏ gần đó: “Con chip đã bị cướp đi rồi”.

Cẩn Tri giật mình. Ứng Hàn Thời hỏi: “Là cô ấy lấy đi ư?”.

Tiêu Khung Diễn gật đầu, vẻ mặt vô cùng buồn bã: “Đúng là cô ta”.

“Ai cơ?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn thở dài: “Là Lâm Tiệp.” Anh ta hồi tưởng lại cảnh tượng trước đó, Lâm Tiệp đứng ở cửa hang, vẻ mặt căng thẳng. Lúc cô ta nổ súng, ánh mắt vụt qua tia cứng rắn pha lẫn áy náy. Tiêu Khung Diễn thật sự không hiểu nổi tại sao cô ta lại phản bội ngài chỉ huy.

Cẩn Tri vô cùng kinh ngạc: “Sao Lâm Tiệp lại làm vậy?”.

Tiêu Khung Diễn lắc đầu: “Tôi không biết. Rõ ràng cô ấy là người có thể chết vì lão đại”.

“Đã nhiều năm trôi qua, con người trước sau cũng sẽ thay đổi.” Ứng Hàn Thời lên tiếng.

Nhớ tới lời nói của anh và Tiêu Khung Diễn trước đó, Cẩn Tri thắc mắc: “Tại sao anh lại đoán ra là cô ta?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Có người lén lút động vào máy tính của Tiểu John nên cậu ấy mới chọn thị trấn Sa Độ là địa điểm du lịch. Chỉ có người của chúng ta mới biết rõ hành tung của chúng ta. Sau khi anh bảo Tiểu John mang con chip đến đây. Trong số những người còn lại, chỉ mình cô ấy âm thầm lái máy bay rời khỏi thành phố Giang”.

“Anh đã cố ý làm thế?” Cẩn Tri không tin vào tai mình. “Cố ý để cô ta đánh cắp con chip ư?”

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Ừ! Con chip là mồi nhử để anh hốt trọn một mẻ quân nổi loạn”. Cẩn Tri tỏ ra mù mờ, Tiêu Khung Diễn lập tức giải thích: “Sở dĩ chúng tôi để chúng đánh cắp là bởi vì trên con chip có gắn thiết bị theo dõi. Từ trước đến nay, quân nổi loạn rất xảo quyệt và lắm

chiêu trò nên chúng tôi chẳng có cách nào để dẹp hết bọn chúng. Trái đất lại lớn như vậy, chúng tôi chịu không biết nơi ẩn náu của chúng. Hơn nữa, máy bay chiến đấu đều có chức năng tiến hành cú nhảy siêu quang tốc. Dù chúng tôi có tìm ra, chúng vẫn có thể trốn thoát. Bây giờ khác hoàn toàn, trong bất cứ hoàn cảnh nào, sĩ quan Lin cũng sẽ không bỏ lại con chip. Vì thế, bất kể hắn đi đâu, chúng ta đều có thể tìm ra và giải quyết hắn".

Cẩn Tri ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Liệu Lin có phát hiện ra thiết bị theo dõi hay không?". Tiêu Khung Diễn lắc đầu: "Không đâu! Đây là thiết bị theo dõi mini do tôi mới nghiên cứu phát minh ra, ý tưởng xuất phát từ người Phân tử Mục Nham. Thiết bị theo dõi tồn tại dưới dạng hạt vô cùng nhỏ bám vào con chip. Khi con chip bị lấy ra ngoài, những hạt đó sẽ lập tức khuếch tán, bám vào người ở xung quanh. Bọn chúng không thể phát hiện ra điều đó".

Cẩn Tri cảm thấy hết sức thần kỳ. Đúng lúc này, tiếng còi hụ xe cảnh sát từ phía xa vọng tới. Ba người đi ra cửa hang, nhìn thấy nhiều chiếc xe cảnh sát thấp thoáng ở đường quốc lộ bên dưới. Trên bầu trời khu vực thị trấn thậm chí còn xuất hiện cả máy bay trực thăng.

"Chúng ta đi thôi!" Ứng Hàn Thời nói.

Tiêu Khung Diễn nhìn đống máy tính trong hang, cất giọng tiếc rẻ: "Nhưng em vẫn chưa thu dọn xong. Đó đều là trang thiết bị bảo bối của em…".

"Không kịp nữa rồi." Ứng Hàn Thời ngắt lời anh ta. Tiêu Khung Diễn còn đang hậm hực, Cẩn Tri đã túm vai anh ta. Anh chàng người máy "ôi trời" một tiếng, bị cô kéo vào trong quầng sáng bạc.

Ứng Hàn Thời đoán không sai. Mười mấy phút sau, dưới sự trợ giúp của chó nghiệp vụ, cảnh sát đã tìm ra hang động. Một lúc sau, Tạ Cẩn Hành cùng mấy nhân viên nghiên cứu đi vào.

Lúc này, đám đàn ông trong hang đã lần lượt tỉnh lại. Họ mừng rỡ và xúc động kể với cảnh sát và các nhân viên nghiên cứu câu chuyện ly kỳ của mình. Tạ Cẩn Hành cũng chăm chú lắng nghe. Sở dĩ anh đích thân đến nơi này là vì nghe được thông tin một số dân làng trở nên bất thường và tấn công người khác. Hơn nữa, nhân viên nghiên cứu của anh cũng đồng thời phát hiện từ trường xung quanh thị trấn dao động dữ dội. Điều này khiến anh liên tưởng đến núi Y Lam. Anh cũng đoán ra, sự việc có liên quan đến cô em gái yêu quý và cả… anh chàng bạn trai người ngoài hành tinh nữa. Thế là Tạ Cẩn Hành xin cấp trên cho dẫn người qua đây tìm hiểu tình hình.

Đứng ở trong hang động một lúc, Tạ Cẩn Hành đi ra ngoài, tới chỗ vắng mới rút điện thoại ra gọi cho em gái nhưng máy cô không có tín hiệu. Tất nhiên anh không biết di động của Cẩn Tri đã bị rơi xuống dòng sông. Trầm tư một lát, anh gọi vào số điện thoại lưu trong hồ sơ.

Điện thoại nhanh chóng kết nối, đầu kia vang lên giọng đàn ông hòa nhã: “A lô!”.

“Ứng tiên sinh phải không?”

“Vâng.”

“Tôi là Tạ Cẩn Hành, anh trai Cẩn Tri.”

***

Đây là một khu rừng rậm rạp, hẻo lánh. Trên sườn núi có một ngôi nhà gỗ bỏ hoang bám đầy bụi đất. Tiêu Khung Diễn đeo khẩu trang và quấn tạp dề, bận rộn quét dọn, lau chùi. Cẩn Tri mở cửa sổ nhỏ, dõi mắt về người đàn ông đứng bên ngoài. Anh cúp máy rồi quay đầu về phía cô.

Cẩn Tri hỏi ngay: “Anh trai em nói gì thế?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Anh ấy hẹn gặp chúng ta sau nửa tiếng nữa”.

Cô hơi ngẩn người, nhoẻn miệng cười: “Tốt quá! Anh ấy gọi điện, chứng tỏ lại che đậy cho chúng ta rồi”.

Vì có phán đoán này nên Cẩn Tri không chút lo lắng. Đợi Tiêu Khung Diễn quét dọn xong, cô ngồi trên chiếc ghế mây cũ kỹ, ăn táo rừng do anh chàng người máy vừa hái. Vô tình ngoảnh đầu, cô phát hiện Ứng Hàn Thời đang đứng bất động, gương mặt đỏ ửng, ánh mắt có chút bất an.

“Sao thế?” Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời đáp: “Cứ tự nhiên đi gặp thế này thì thất lễ quá! Nhưng anh chẳng có thời gian chuẩn bị quà gặp mặt”.

Tiêu Khung Diễn bên cạnh mở to mắt: “Đúng thật, làm thế nào bây giờ?”.

Cẩn Tri không nhịn được cười: “Không sao đâu, anh trai em sẽ không để ý đến điều đó”.

Dù cô ra sức an ủi, Ứng Hàn Thời vẫn không được thoải mái, còn Tiêu Khung Diễn tỏ ra rầu rĩ: “Lão đại, chúng ta thất sách quá! Đáng lẽ chỉ cần lấy một con chip làm mồi nhử, để lại một con làm quà gặp mặt”.

Nghe anh ta nói vậy, Cẩn Tri tròn mắt, Ứng Hàn Thời cất giọng áy náy: “Là anh suy nghĩ không chu đáo, chỉ mải lo chiến đấu”.

Cẩn Tri: “Các anh khỏi cần căng thẳng như vậy”.

Nửa tiếng sau.

Tạ Cẩn Hành đứng giữa rừng cây, phóng tầm mắt về phía thị trấn nhỏ. Đằng sau chợt vang lên tiếng bước chân, anh quay đầu, liền nhìn thấy Cẩn Tri cùng một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đang đi tới.

Từ trước đến nay, Tạ Cẩn Hành không thích những người đàn ông nhanh nhảu, hoạt bát hay lõi đời. Bây giờ bắt gặp dáng vẻ trầm ổn và từ tốn của Ứng Hàn Thời, anh lập tức có cảm tình. Nhưng khi nghĩ đến chuyện đối phương là người ngoài hành tinh, kiểu gì anh cũng có chút không được thoải mái.

Cẩn Tri lên tiếng trước: “Anh xong việc rồi đấy à?”. Cô nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt mang hàm ý sâu xa.

Tạ Cẩn Hành liếc cô một cái: “Anh đâu có bản lĩnh lớn đến thế? Ai bảo bọn em để lại cục diện quá rối rắm như vậy?”. Nói thì nói thế nhưng anh không hề tức giận mà nhìn Ứng Hàn Thời bằng ánh mắt bình thản: “Chào cậu, tôi là Tạ Cẩn Hành, anh trai của Cẩn Tri, đồng thời là giáo sư ngành Công nghiệp Hạt nhân và Vật lý Thiên thể thuộc Viện nghiên cứu 4574 Bộ quốc phòng”.

Ứng Hàn Thời đứng thẳng người, hai tay buông thõng, cất giọng trầm ấm rõ ràng: “Chào giáo sư Tạ, tôi là Ứng Hàn Thời, đến từ hành tinh Diệu Nhật cách đây ba nghìn năm ánh sáng. Tôi từng là sĩ quan chỉ huy của hạm đội Phượng Hoàng Đế quốc, quân hàm Thượng tướng. Tôi đã xuất ngũ, hiện tại là bạn trai của Tiểu Tri”.

Vì trước đó không biết tường tận lai lịch của Ứng Hàn Thời nên Tạ Cẩn Hành hơi ngây người.

“Rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?” Vài giây sau, giáo sư Tạ hỏi.

Cẩn Tri kể lại vắn tắt mọi việc, Ứng Hàn Thời thi thoảng bổ sung thêm. Bọn họ nói xong, Tạ Cẩn Hành trầm tư một lát mới lên tiếng: “Tôi rõ rồi. Tôi sẽ liên hệ với Viện nghiên cứu Khoa học Sinh vật quốc gia xem có thể cứu hai người dân bị mất ý thức đó không”.

Cẩn Tri liền tiếp lời: “Tốt quá!”.

Ứng Hàn Thời cũng gật đầu: “Cảm ơn anh”.

“Về toàn bộ sự việc…” Tạ Cẩn Hành nói: “Coi như tôi chưa từng nghe qua câu chuyện của hai người. Lời khai của những người dân cấp trên chưa chắc đã tin nhưng kiểu gì cũng sẽ tiến hành điều tra. Có điều đối với những chuyện ly kỳ, điều tra đi điều tra lại, cuối cùng cũng chẳng thu được gì, rồi sẽ phong tỏa hồ sơ dưới dạng cơ mật thôi. Có điều, hai người nhớ đừng lộ diện ở khu vực quanh đây”.

Nghe anh nói vậy, Cẩn Tri hoàn toàn yên tâm. Cô nở nụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn anh”. Chợt nghĩ tới vấn đề khác, cô liền hỏi thăm dò: “Anh có thể trả lại bọn em hệ thống máy tính và thiết bị dùng để tạo không gian hư ảo không?”.

Tạ Cẩn Hành liếc cô một cái: “Em thử nghĩ xem có khả năng đó không? Đống máy tính và thiết bị đang trên đường vận chuyển về Viện nghiên cứu rồi”.

“Các anh đúng là thừa nước đục thả câu.” Cẩn Tri làu bàu. Tạ Cẩn Hành hơi ngượng ngùng, nhưng cũng phải thừa nhận những lời cô nói là sự thật. Ứng Hàn Thời kéo tay, ra hiệu cô đừng nói tiếp.

“Không cần trả lại đâu.” Ứng Hàn Thời lên tiếng: “Anh có thể tùy ý sử dụng những thiết bị đó và kỹ thuật tạo không gian hư ảo”.

Tạ Cẩn Hành mỉm cười: “Xin cảm ơn”.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt: “Anh đừng khách sáo”.

“Tuy là tặng cho các anh…” Cẩn Tri nhìn hai người đàn ông: “Nhưng em muốn biết, với trình độ kỹ thuật của người Trái đất hiện giờ, liệu có thể tạo ra không gian hư ảo hay không?”.

Nhắc đến điều này, Tạ Cẩn Hành hết sức tự tin. Anh cất giọng chắc nịch: “Đương nhiên có thể. Bọn anh đang sở hữu tổ hợp siêu máy tính loại A-4 của Thiên hà, mỗi giây hai tỷ tỷ lần dấu chấm động.” Anh nhắc đến thuật ngữ chuyên ngành nên Cẩn Tri không hiểu, nhưng Ứng Hàn Thời lộ vẻ tán thưởng: “Đúng là có thể. Với dung lượng này, anh thậm chí có thể tạo ra không gian hư ảo loại hình tự vận hành siêu lớn”.

Hai người đàn ông trò chuyện vui vẻ, Cẩn Tri ở bên cạnh cười tủm tỉm suốt. Một lúc sau, Tạ Cẩn Hành quay sang cô: “Em ra ngoài chờ một lát, anh có mấy lời muốn nói riêng với cậu ấy”.

Đừng ủng hộ việc download truyện tại các trang copy hay repost

Bây giờ đã là nửa đêm, bầu trời đầy sao lấp lánh. Tạ Cẩn Hành dõi mắt về phía cô em gái đang ngồi bó gối trên bãi cỏ ở phía xa xa, đồng thời nói với Ứng Hàn Thời: “Không phải tôi cố ý can thiệp vào chuyện của hai người. Nhưng là người thân duy nhất của con bé, có những lời, tôi buộc phải nói với cậu”.

Ứng Hàn Thời gật đầu: “Vâng”.

“Thật ra, tôi chỉ muốn hỏi cậu một câu. Cẩn Tri từ nhỏ không cha, mẹ đã qua đời từ lâu. Những năm qua, con bé chưa từng yêu đương. Tôi cũng không ngờ, bạn trai nó lại là người như cậu. Tuy nhiên, với tính cách của nó, dù đối phương là người Trái đất hay người ngoài hành tinh, một khi đã yêu, chắc chắn nó sẽ bỏ qua tất cả, không chừa cho mình con đường lui nào hết.”

Ứng Hàn Thời cũng nhìn Cẩn Tri, ánh mắt chứa chan tình cảm.

“Vì vậy, cậu phải mãi mãi yêu thương và bảo vệ con bé, mãi mãi đặt nó ở vị trí số một trong trái tim cậu.” Tạ Cẩn Hành trịnh trọng hỏi: “Cậu có làm được không?”.

Ứng Hàn Thời im lặng vài giây. Sau đó, anh đặt tay phải lên ngực trái mình, hơi ngẩng mặt lên nhìn Tạ Cẩn Hành: “Huynh trưởng của Tiểu Tri, đây là câu trả lời cũng là cam kết của tôi”. Anh cất giọng từ tốn và rõ ràng: “Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc. Tôi đã từng chứng kiến sự ra đời của hành tinh, cũng từng thấy nhiều hành tinh suy vong, rơi vào bóng đêm bất tận. Tôi vượt qua hàng ngàn năm ánh sáng mới gặp được người con gái khiến trái tim tôi rung động. Cô ấy sẽ là tình yêu suốt đời suốt kiếp của tôi. Cô ấy còn quan trọng hơn sinh mạng, quý báu như tín ngưỡng của tôi”.

Tạ Cẩn Hành trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

Cẩn Tri không ngờ sau khi nói chuyện với Ứng Hàn Thời, anh trai còn muốn gặp riêng cô. Cô dõi theo bóng Ứng Hàn Thời, hỏi Tạ Cẩn Hành: “Hai anh nói chuyện gì thế?”.

Tạ Cẩn Hành không trả lời, rút từ trong túi ra một chiếc phong bì đưa cho cô: “Đây là chứng minh thư mới và hộ khẩu của Ứng Hàn Thời mà em cần”.

Cách đó một đoạn, Ứng Hàn Thời liền dừng bước.

Cẩn Tri nhận lấy phong bì: “Cảm ơn anh”.

Giáo sư Tạ nở nụ cười ôn hòa: “Có cái này, thân phận của cậu ấy sẽ không còn vấn đề gì nữa”.

Cẩn Tri mở ra xem, gương mặt lộ vẻ vui mừng. Khóe mắt cô bắt gặp Ứng Hàn Thời đứng yên, chăm chú lắng nghe.

Giáo sư Tạ đột nhiên hỏi: “Không phải… em định kết hôn với cậu ấy đấy chứ?”.

Cẩn Tri liền phủ nhận: “Đâu có! Có hộ khẩu hợp lệ, anh ấy sẽ càng an toàn hơn”.

Tạ Cẩn Hành gật đầu tán thành: “Thế thì tốt! Kết hôn là việc đại sự, bất kể đối phương là người Trái đất hay người ngoài hành tinh cũng nên tiếp xúc một thời gian, cân nhắc kỹ lưỡng rồi quyết định sau”.

Khi Tạ Cẩn Hành rời đi, Cẩn Tri đứng yên dõi theo bóng anh. Ứng Hàn Thời đi đến bên cô. Một lúc sau, cô nói: “Chúng ta đi thôi!”.

“Tiểu Tri, đưa cho anh đi!” Ứng Hàn Thời đột nhiên mở miệng.

Cẩn Tri giả bộ không hiểu: “Đưa cái gì cơ?”.

“Giấy phép kết hôn của anh.”

Người ngoài hành tinh gọi hộ khẩu là giấy phép kết hôn… Cẩn Tri hơi buồn cười nhưng vẫn nghiêm mặt: “Không được, để em bảo quản, tới lúc đó sẽ đưa cho anh sau”.

Cô vừa định quay gót rời đi, cổ tay đã bị anh nắm chặt, người bị đẩy vào thân cây. Cô lên tiếng phản đối: “Anh dám cướp…”. Ứng Hàn Thời cố định hai tay cô ở trên đầu chỉ bằng một tay, tay kia thò vào túi, lấy ra phong thư vừa rồi.

Cẩn Tri cũng không thật sự tức giận, chỉ “hừ” một tiếng. Ứng Hàn Thời mở phong thư, rút hộ khẩu và chứng minh ra xem. Một lúc sau, anh lại bỏ vào, ánh mắt sáng như sao trời: “Khi nào về thành phố Giang, anh sẽ cầu hôn em”.

Cẩn Tri hơi xấu hổ: “Ứng Hàn Thời, chuyện này anh không cần phải nói trước với đương sự”.

Hai người quay về ngôi nhà gỗ, Tiêu Khung Diễn sốt sắng đi tới hỏi han: “Lão đại, cuộc gặp với anh vợ tương lai thế nào?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Rất tốt”. Chủ tớ nhìn nhau cười vui vẻ.

Tiêu Khung Diễn tiết lộ một tin vui: “Tô và mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, sáng mai sẽ tới nơi. Chúng ta có thể tiến hành cuộc phản công cuối cùng rồi”.

Còn mấy tiếng nữa là trời sáng, Tiêu Khung Diễn ở gian ngoài, Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri nghỉ ngơi ở gian trong. Cô kéo anh ngồi xuống chiếc giường cũ kỹ, đắn đo vài giây mới mở miệng hỏi: “Ngày mai liệu có nguy hiểm không anh?”.

Sở dĩ Cẩn Tri hỏi câu này là do Ứng Hàn Thời từng nói với cô, quân nổi loạn có mấy chục người, hơn hai chục chiếc máy bay chiến đấu. Trong khi bọn họ mất Lâm Tiệp nên chỉ còn lại sáu người. Địch nhiều gấp mấy lần bên ta.

Ứng Hàn Thời đương nhiên biết cô lo lắng điều gì. Anh nắm tay cô đưa lên môi hôn: “Anh sẽ chiến đấu cho em xem”. Vừa dứt lời, anh liền ôm cô vào lòng.

Hai người đã mấy ngày không “gần gũi”. Trước giờ phút bước vào trận đánh lớn, tình cảm càng dạt dào hơn, Ứng Hàn Thời đè Cẩn Tri xuống mặt giường gỗ cứng, hôn cô nồng nàn. Một lúc sau, anh nhỏm dậy, đi khóa trái cửa phòng. Cẩn Tri cười híp mắt, lẩm bẩm: “Ai mà đạo mạo trang nghiêm thế?”. Ứng Hàn Thời quay người, trở về bên cô.

Sáng sớm hôm sau, Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đứng ở ngoài cửa ngôi nhà gỗ. Khí lạnh len lỏi vào quần áo khiến cô hơi rùng mình. Anh liền ôm vai cô, kéo sát cô vào người mình.

“Họ đến rồi!” Tiêu Khung Diễn từ trong nhà chạy ra ngoài, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Vài giây sau, bầu trời trong xanh xuất hiện năm vệt sáng bạc như sao băng. Trước đầu những vệt sáng, năm chiếc máy bay chiến đấu dần dần hiện rõ, cuối cùng dừng lại ở không trung cách ba người mười mấy mét.

Ứng Hàn Thời mỉm cười, Tiêu Khung Diễn ra sức vẫy tay. Trên năm chiếc máy bay là những gương mặt quen thuộc của Tô, Daniel, Trang Xung, Nhiếp Sơ Hồng và cả Cố Tế Sinh. Ánh mắt mọi người đều lộ vẻ quyết tâm.

“Ngài chỉ huy!” Tiêu Khung Diễn đứng thẳng người, trịnh trọng chào theo kiểu nhà binh: “Nhóm chiến đấu hỗn hợp giữa người Diệu Nhật và người Trái đất đã tập trung đông đủ, chỉ chờ mệnh lệnh của ngài!”.

Chương 75

“Haiz!!!” Tiêu Khung Diễn đột nhiên thở dài. “Trong quá khứ, lão đại từng đứng đầu mười lô cốt vũ trụ, hơn ba ngàn máy bay chiến đấu.”

Cẩn Tri liếc anh ta một cái rồi lại nhìn Ứng Hàn Thời. Anh mỉm cười: “Chú đừng buồn. Nền văn minh của chúng ta đã từng trong thời kỳ huy hoàng, hãy vĩnh viễn chôn sâu vào ký ức. Hiện giờ, Trái đất dưới chân chúng ta mới là sự tồn tại phồn vinh và chân thực nhất ở dải Ngân hà”.

Tiêu Khung Diễn “vâng” một tiếng. Cẩn Tri bất giác nghĩ thầm: Lòng dạ của người đàn ông này bao la như biển trời ấy.

Tô và mọi người đã đỗ máy bay xuống bãi đất trống, đang tiến lại gần. Cẩn Tri liền đi đến bên Nhiếp Sơ Hồng và Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng để râu nên trông bụi bặm hơn đợt trước. Tuy nhiên, đôi mắt anh vẫn sáng và dịu dàng như ngày nào. Anh mỉm cười hỏi thăm Cẩn Tri: “Gần đây em thế nào?”.

Cẩn Tri gật đầu: “Em vẫn thế! Các anh thì sao? Không ngờ hôm nay các anh cũng đến đây!”.

Nhiếp Sơ Hồng cười cười: “Chúng ta cùng chung mối thù nên tôi không thể từ chối”.

Ánh mắt Cẩn Tri dừng lại ở Cố Tế Sinh. Nhiếp Sơ Hồng vỗ vai anh ta: “Tế Sinh, đây là Cẩn Tri mà tôi hay nhắc tới. Cô ấy là người bạn tốt nhất của cậu đấy!”.

Cố Tế Sinh ngẩng đầu nhìn cô bằng ánh mắt tò mò. Sau đó, anh ta nở nụ cười rạng rỡ: “Xin chào Cẩn Tri. Tớ là Cố Tế Sinh, bạn tốt của cậu”.

Nghe câu giới thiệu của anh ta, Cẩn Tri có chút xót xa trong lòng. Ứng Hàn Thời đi đến bên cô, nhìn Cố Tế Sinh bằng ánh mắt quan tâm, đồng thời hỏi Nhiếp Sơ Hồng: “Anh ta đã đỡ hơn chút nào chưa?”.

Nhiếp Sơ Hồng gật đầu: “Cậu ấy rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, lái máy bay giỏi hơn tôi nhiều”.

Cả nhóm đi vào ngôi nhà gỗ, bàn bạc kế hoạch về cuộc chiến sắp diễn ra.

Buổi trưa, bầu trời không một gợn mây, thời tiết oi bức. Nhiễm Dư đứng trong lều. Mặt đất tỏa hơi nóng ngột ngạt, tâm trạng của cô cũng hết sức nôn nóng nhưng không có cách nào giải tỏa. Cô dõi mắt ra bên ngoài qua ô cửa nhỏ của lều.

Phía xa xa, đồi cát như những ngọn núi nhỏ nhấp nhô. Đám binh lính mặc quân phục màu xám, mặt xăm hình chữ thập đi đi lại lại. Hai mươi mấy chiếc máy bay chiến đấu đen sì đỗ ngay hàng thẳng lối ở khe rãnh nằm giữa đồi cát. Quan sát một lúc, Nhiễm Dư càng cảm thấy tâm phiền ý loạn. Đưa mắt về bên này, cô chợt nhìn thấy Đầu Gỗ nữa, đám binh lính gọi hắn là “ngài chỉ huy Lin”. Lin đang đứng ở cửa chiếc lều phía đối diện. Hắn hướng ánh mắt lên bầu trời, khóe miệng khẽ nhếch, không biết đang nghĩ gì. Như cảm nhận được ánh mắt của cô, hắn liếc về bên này.

Trống ngực Nhiễm Dư đập thình thịch, hai bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm. Lin mỉm cười với cô. Đó là một nụ cười rất nam tính và cuốn hút, Nhiễm Dư liền tránh xa ô cửa nhỏ, rời khỏi tầm nhìn của hắn. Sau đó, cô thả người xuống tấm đệm, tâm trạng vừa phức tạp, vừa buồn bã.

Cô luôn tưởng rằng anh chàng bụi đời mà mình “lượm” được ở công viên chỉ là một người đàn ông đẹp trai, giàu có, sa cơ lỡ vận bình thường mà thôi. Dù sau này anh ta không thể trở lại như cũ, cô cũng cam tâm tình nguyện chấp nhận số phận. Nhưng không ngờ anh ta lại là người ngoài

hành tinh cũng chẳng có gì đáng nói. Ban đầu, cô vừa sợ hãi vừa có chút mừng thầm. Vì đã có tiền lệ là bạn thân Tạ Cẩn Tri nên cô cảm thấy yêu người ngoài hành tinh cũng chẳng phải chuyện gì tồi tệ, có khi lại còn là vận may của cô ấy chứ!

Ai ngờ, anh ta ngạo mạn nói với cô mình là quân phiến loạn. Lại chứng kiến cảnh anh ta đối đầu với Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri trong mấy ngày qua, Nhiễm Dư làm sao không nhận ra anh ta chính là Đại boss – nhân vật phản diện lớn nhất chứ.

Nhiễm Dư thật sự không muốn thứ tình yêu tối tăm và nguy hiểm như vậy. Thế nhưng, dường như phát giác ra ý đồ của cô, mấy hôm nay, anh ta càng giam giữ cô gắt gao. Cô phải trốn thoát bằng cách nào đây?

Nhiễm Dư đang chìm trong suy tư, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng còi báo hiệu đinh tai nhức óc, tiếp theo là tiếng bước chân rầm rập và tiếng động cơ máy bay khởi động. Nhiễm Dư lập tức nhảy xuống giường, chạy đến cửa lều. Đúng lúc này, một binh lính chạy vào lều của Lin báo cáo: “Ngài chỉ huy! Trên rada xuất hiện mấy mục tiêu đang bay đến tọa độ của chúng ta. Thời gian đếm ngược: 58, 57, 56…”.

Lin sải bước dài ra ngoài. Nhìn thấy Nhiễm Dư, hắn cất cao giọng: “Phó quan!”. Tên sĩ quan chỉ huy cấp phó lập tức đi đến, tỏ thái độ cung kính với cô: “Xin thứ lỗi!”. Nói xong, hắn liền vác cô lên vai.

Biết vùng vẫy cũng vô ích, Nhiễm Dư chỉ lớn tiếng mắng: “Lin, anh là đồ khốn!”.

Lin không hề bận tâm, đi thẳng đến bên con tàu chỉ huy cỡ nhỏ của mình. Hắn cùng tên sĩ quan đang vác Nhiễm Dư lên con tàu rồi nhanh chóng đóng cửa khoang.

Mặc dù kẻ địch bất thình lình tấn công nhưng đám binh lính của Lin không hề hỗn loạn. Chỉ trong vòng một phút, chúng đã thu dọn hết đồ đạc

rồi nhảy lên máy bay chiến đấu của mình.

“10, 9, 8, 7 …” Lính kỹ thuật thông báo qua hệ thống thông tin: “Động cơ nhảy siêu quang tốc của chúng ta cần mười phút khởi động. Thời gian đếm ngược của đối phương: 3, 2, 1!”.

Trên các máy bay chiến đấu hiện đại đều được trang bị động cơ nhảy siêu quang tốc nhưng thao tác không phải đơn giản. Chúng không chỉ cần thời gian làm nóng mà còn cần phải thiết lập tọa độ điểm đến. Vì vậy hiện giờ, đám quân nổi loạn không đủ thời gian rời đi mà chỉ có thể nghênh chiến.

Hai mươi chiếc máy bay chiến đấu giăng hàng ngay đằng sau con tàu chỉ huy của Lin cùng lúc lao lên không trung. Nhìn từ phía xa xa, những chiếc máy bay như những con bọ kim loại màu đen chiếm cứ vùng trời sa mạc. Nhiễm Dư bị nhốt trong khoang nghỉ ngơi của Lin cùng hai con chip quý giá và những đồ vật quan trọng khác của hắn. Còn hắn đứng ở khoang chỉ huy, chăm chú quan sát phía trước.

“Hỡi các binh sĩ, tất cả vì một nền văn minh mới mà chúng ta sắp xây dựng.” Lin cất cao giọng vào hệ thống thông tin.

“Vì một nền văn minh mới.” Đám thuộc hạ đồng thanh đáp lời.

Ngay sau đó, nhiều tia sáng bạc đồng thời xuất hiện trên bầu trời trong xanh không một gợn mây. Tiếng động cơ ầm ầm vọng tới, cát trên sa mạc bay mù mịt. Khi ánh sáng bạc tan biến, sáu chiếc máy bay chiến đấu hiện ra trước mắt đám quân nổi loạn. Hai bên lập tức nhả đạn vào đối phương.

Cẩn Tri ở trên máy bay của Tiêu Khung Diễn. Cô ngồi ở ghế lái phụ, mở to mắt nhìn vô số quả đạn pháo lướt qua thân máy bay. Trong đời cô chưa bao giờ gặp cảnh tượng này nên hoảng sợ cũng là điều dễ hiểu.

Sáu chiếc máy bay tạo thành hình cánh quạt lấy Ứng Hàn Thời làm trung tâm lao về phía đối phương.

“Ôi trời!” Máy liên lạc vang lên tiếng cảm thán của Trang Xung. Không thể không thừa nhận, đây cũng là tiếng lòng Cẩn Tri. Vì tốc độ giao chiến quá nhanh nên cô hoa cả mắt, chẳng nhìn rõ thứ gì, chỉ thấy máy bay và đạn pháo rợp trời như sao băng, đan chéo chằng chịt.

“Tách ra!” Thanh âm trầm thấp của Ứng Hàn Thời vang lên rõ ràng. Cùng lúc đó, máy bay của Ứng Hàn Thời, Tô và Daniel vẫn giữ nguyên tốc độ lao về phía trước nhưng xoay tròn hoặc nghiêng sang một bên, tiếp tục tấn công đối phương. Trong khi đó, ba chiếc còn lại gấp rút rời khỏi đường bay, ra ngoài vòng chiến đấu né tránh vô số đạn pháo đang bay tới.

Vào thời khắc này, cuộc giao tranh đầu tiên của hai bên sắp kết thúc. Là những phi công xuất sắc nên Ứng Hàn Thời, Tô và Daniel đã khéo léo tiến vào đội hình của đối phương, thành công né tránh mọi đợt tấn công, đồng thời bắn hạ ba chiếc máy bay của kẻ địch.

“Cuộc chiến thật sự vừa mới bắt đầu!” Tiêu Khung Diễn cất giọng hưng phấn: “Tiểu Tri! Mau xem ngài chỉ huy tiêu diệt bọn chúng kìa!”.

Cẩn Tri vẫn chưa hết tim đập chân run, tay rịn đầy mồ hôi. Tuy nhiên, cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh: “Tôi vẫn đang theo dõi mà!”

Tiêu Khung Diễn ngoác miệng: “Ồ, sao giọng cô run thế? Sợ rồi phải không?”.

Cẩn Tri không trả lời. Vì hệ thống liên lạc kết nối với tất cả mọi người nên Ứng Hàn Thời cũng nghe thấy nhưng chẳng có thời gian hỏi han. Sau đợt đối kháng đầu tiên, máy bay của hai bên lượn một đường cong trên bầu trời rồi lại quay đầu lao vào đối phương. Lần này, những chiếc máy bay của quân nổi loạn tản ra, tạo thành hình bậc thang.

Người chỉ huy chiến đấu của cánh quân nổi loạn là một sĩ quan cao cấp dưới trướng Lin. Từng đọ sức với quân Đế quốc nhiều năm nên anh ta biết rõ Ứng Hàn Thời đáng sợ đến mức nào. Vì vậy, anh ta nhớ kỹ lời dặn của Lin: “Tập trung binh lực đối phó Tinh Lưu. Chỉ cần hãm chân Tinh Lưu là có thể dành thắng lợi trong cuộc chiến”.

Vừa quay đầu máy bay, anh ta phát hiện, trên rada, Tinh Lưu rõ ràng còn ở rất xa nhưng thực tế đã bay vụt qua bên cánh của anh ta. Điều này khiến viên sĩ quan lạnh buốt sống lưng. Anh ta biết rõ, sở dĩ Tĩnh Lưu tiếng tăm vang dội là bởi vì dùng binh quỷ quyệt, luôn xuất hiện ở những nơi và tấn công theo những hướng đối phương không ngờ tới. Viên sĩ quan lập tức suy đoán: Tinh Lưu đột ngột tăng tốc nhằm mục đích đánh lén bên sườn.

Anh ta lập tức gầm lên: “Cánh trái và cánh giữa mau theo tôi, bao vây Tinh Lưu!”.

Giây tiếp theo, đám máy bay lập tức tản ra, hơn mười chiếc cùng viên sĩ quan truy kích Ứng Hàn Thời, bao vây anh ba trăm sáu mươi độ. Nhưng cũng vì thế, chúng đã rời khỏi phạm vi chiến đấu.

Chứng kiến bọn họ mỗi lúc một xa, Cẩn Tri có chút lo lắng: “Liệu anh ấy có gặp nguy hiểm không?”.

Tiêu Khung Diễn an ủi cô: “Không sao đâu, anh ấy sẽ an toàn thôi. A! Lin bỏ trốn rồi kìa!”.

Cẩn Tri ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy tàu con thoi màu đen đang lơ lửng giữa không trung của Lin như con chim khổng lồ đột nhiên bay vút lên cao rồi biến mất ở đường chân trời trong giây lát.

“Anh ta không trốn được đâu.” Hệ thống thông tin vang lên giọng nói chắc nịch của Ứng Hàn Thời.

“Đúng thế!” Tô, Daniel và Tiêu Khung Diễn đồng thanh đáp.

Lin có mà chạy đằng trời, Cẩn Tri nghĩ bụng. Hắn không nỡ vứt bỏ con chip, mà bây giờ có vứt đi thì thiết bị theo dõi cũng đã khuếch tán rồi. Dù hắn có trốn đi đâu, bọn cô cũng sẽ dễ dàng tìm ra.

Chủ lực của đối phương đã bỏ chạy. Còn lại bảy, tám chiếc máy bay chiến đấu tiếp tục giao tranh với nhóm của Ứng Hàn Thời.

Viên sĩ quan của quân nổi loạn dẫn theo hơn mười chiếc máy bay đuổi theo một đoạn khá xa. Việc Tinh Lưu hôm nay chỉ chạy chứ không đánh khiến anh ta có chút bất an và dự cảm chẳng lành. Cuộc chiến vốn dĩ chỉ diễn ra trong khoảng thời gian ngắn tính bằng phút bằng giây nên anh ta cũng không thể đưa ra phán đoán chính xác mà chỉ còn cách tiếp tục truy đuổi.

Khoảng cách càng lúc càng rút ngắn, máy bay của Tinh Lưu đã bay tới một đồi cát cao cao, đồng thời bị máy bay từ bốn phương tám hướng ép vào tầm bắn của chúng. Viên sĩ quan lập tức hạ lệnh: “Bắn!”.

Một cảnh tượng vô cùng bất ngờ đã xảy ra. Chiếc máy bay của Tinh Lưu và cả người đàn ông trong đó nhanh như chớp biến thành một khối cát, rơi xuống đồi cát bên dưới. Quả đạn pháo không trúng mục tiêu, bắn vào ngọn đồi khiến cát bay tung tóe nên càng không thể nhận ra đâu là do “Tinh Lưu” biến thành.

Viên sĩ quan vẫn còn nhớ kế hoạch người Nano của quân nổi loạn biến thành màn mưa để bắt cóc Tạ Cẩn Tri. Vào thời khắc này, chứng kiến cảnh cát bay ngợp trời, trong đầu anh ta chợt hiện lên câu thành ngữ “Gậy ông đập lưng ông”. Anh ta nhanh chóng hồi tưởng lại, ở lần đầu tiên xuất hiện, Tinh Lưu thể hiện kỹ năng lái máy bay vô cùng cao siêu nên chắc là người thật. Nhưng cuộc giao chiến trên không trung vốn thiên biến vạn

hóa. Sau đó, Tinh Lưu đã bị tráo đổi, nhằm mục đích dụ quân chủ lực của họ tới nơi này.

Viên sĩ quan toát mồ hôi lạnh. Bảy chiếc máy bay ở nguyên chỗ cũ chưa chắc đã có thể đối phó với một mình Tinh Lưu chứ đừng nói là toàn bộ binh lực của đối phương. Chỉ e bây giờ, bọn họ đã bị tiêu diệt cả rồi. Quân nổi loạn vốn chiếm ưu thế về binh lực nên muốn tập trung quân chủ lực đối phó Tinh Lưu nhưng không ngờ trúng kế đối phương, bị đối phương giải quyết mất một phần ba.

Viên sĩ quan gầm lên: “Lập tức quay đầu!”.

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa. Bầu trời chớp lóe lửa đạn. Viên sĩ quan phóng vút lên cao mới tránh được tầm bắn chết chóc. Mấy chiếc máy bay gần đó bị trúng đạn, bốc khói đen rồi rơi xuống cồn cát.

“Báo cáo! Cánh trái của tôi đã bị trúng đạn!”

“Bộ phận khởi động của tôi bị trúng đạn!”

“Máy bay bị mất kiểm soát, chuẩn bị nhảy dù. Xin nhắc lại, máy bay đã bị mất kiểm soát, chuẩn bị nhảy dù!”

Hệ thống thông tin liên tục vang lên giọng nói sợ hãi và sốt ruột của các phi công. Trong đầu viên sĩ quan chỉ có một ý nghĩ: Xong rồi! Chúng ta đã thất bại.

Tinh Lưu quả nhiên danh bất hư truyền. Máy bay của anh ta không bao giờ bị bắn hạ.

“*Trong cuộc chiến đấu, đừng bao giờ quay lưng về phía kẻ địch.*”

Cẩn Tri chăm chú theo dõi màn hình, nhìn từng chiếc máy bay rơi xuống. Trong đầu cô vang lên lời Ứng Hàn Thời nói ở ngôi nhà gỗ ban

sáng.

Về việc Ứng Hàn Thời làm thế nào để lấy ít địch nhiều, Cẩn Tri cảm thấy hiếu kỳ, cũng rất lo lắng. Sáng sớm hôm nay, khi anh đứng trước tấm bản đồ sa mạc, đưa ra toàn bộ kế hoạch, cô có chút sững sờ. Nhìn gương mặt tuấn tú của anh, cô thầm nghĩ: Người đàn ông này bụng dạ thâm sâu thật đấy. Dường như cô càng ngày thích anh hơn.

Ứng Hàn Thời dặn mọi người một số chi tiết rồi quay sang Cố Tế Sinh: “Tế Sinh, anh có thể làm được không?”.

Cố Tế Sinh ngồi yên ở góc phòng, đang ăn quả táo Tiêu Khung Diễn vừa đưa cho. Nhiếp Sơ Hồng trả lời thay anh ta: “Hoàn toàn có thể, chỉ cần nói rõ từng bước, cậu ấy sẽ ghi nhớ. Trong những lần tập bay ở núi Y Lam, cậu ấy từng thực hiện nhiều động tác phức tạp và nguy hiểm hơn ấy chứ!”. Ngừng vài giây, anh nói tiếp: “Nếu biết hiện giờ xảy ra chuyện gì, hẳn là cậu ấy rất sẵn lòng tham gia”.

Lúc xuất phát, Ứng Hàn Thời đưa Cẩn Tri tới chiếc máy bay của Tiêu Khung Diễn.

“Anh sẽ bay cùng Trang Xung. Trong cuộc truy kích này, máy bay sẽ bay với độ khó cao, em không chịu nổi đâu.” Anh cất giọng dịu dàng: “Tiểu John chỉ lượn lờ ở vòng ngoài. Em hãy tạm thời ngồi máy bay của cậu ấy. Khi nào cuộc chiến kết thúc, em lại về bên anh”.

Cẩn Tri gật đầu, nhắc anh cẩn thận. Đúng lúc này, Tiêu Khung Diễn thò đầu ra ngoài, cười hí hí: “Tiểu Tri, lát nữa, ngài chỉ huy biểu hiện tốt, cô nhớ khen anh ấy nhé! Anh ấy rất cần sự biểu dương của cô. Sáng nay lúc cô còn ngủ, anh ấy đứng bên cạnh giường cười tủm tỉm mãi…”.

“Tiểu John!” Ứng Hàn Thời nghiêm giọng. Tiêu Khung Diễn thè lưỡi, rụt đầu về khoang máy bay.

Tạ Cẩn Tri mỉm cười: “Anh muốn được khen à?”.

Ứng Hàn Thời hơi đỏ mặt: “Anh…”.

Cẩn Tri kiễng chân, xoa đầu anh: “Cố lên, anh là giỏi nhất đấy!”

“Cảm ơn em. Anh sẽ cho em thấy một cuộc chiến đấu hoàn hảo.”

Tiêu Khung Diễn điều khiển máy bay đỗ xuống cồn cát. Phía trước, phần lớn máy bay của quân nổi loạn đã bị bắn hạ. Kẻ may mắn sống sót đều giơ cờ trắng xin hàng.

Cố Tế Sinh từ đống cát ngồi dậy, nở nụ cười rạng rỡ. Nhiếp Sơ Hồng nhảy xuống đất, kéo anh ta đứng lên. Vì máy bay của Nhiếp Sơ Hồng và Daniel bị trúng đạn, hơn nữa cần người giải quyết tù binh và xác chết nên Ứng Hàn Thời quyết định để họ ở lại nơi này, còn anh cùng Cẩn Tri, Tô, Trang Xung và Tiêu Khung Diễn lập tức đuổi theo Lin.

“Tìm thấy rồi!” Tiêu Khung Diễn chỉ vào bản đồ rada: “Con tàu của Lin đang ẩn náu trong một ốc đảo không người trên sa mạc cách đây năm mươi cây số”.

“Liệu hắn có bỏ trốn nữa không?” Trang Xung hỏi.

“Không đâu.” Ứng Hàn Thời đáp.

Cẩn Tri tiếp lời: “Vì hắn biết có trốn cũng vô ích”.

Mọi người lên máy bay của mình, động cơ siêu quang tốc nhanh chóng được khởi động.

“10, 9, 8…” Tiêu Khung Diễn lên tiếng: “Mục tiêu: tọa độ của Lin. 3, 2, 1, nhảy!”.

Buổi trưa, trời càng nắng gắt hơn, bên ngoài nóng hầm hập, cát bụi bay mù mịt. Cẩn Tri đã chuyển sang máy bay của Ứng Hàn Thời. Theo tiếng đếm ngược của Tiêu Khung Diễn trong hệ thống liên lạc, một quầng sáng bạc tỏa ra xung quanh chiếc máy bay. Ứng Hàn Thời ngồi ở vị trí điều khiển, tay đeo găng trắng, tập trung quan sát phía trước.

Bỗng muốn ôm anh, thế là Cẩn Tri nhẹ nhàng khoác tay, tựa đầu vào vai anh. Ứng Hàn Thời cúi xuống nhìn cô rồi lại dõi mắt về phía trước. Hai người đều im lặng nhưng dường như có một thứ tình cảm dịu dàng lan tỏa trong không gian chật hẹp. Anh có hoài bão của anh, em sớm chiều kề bên.

“Nhảy!” Giọng Tiêu Khung diễn vang lên. Trước mắt hai người mờ mịt trong giây lát rồi lại trở nên rõ ràng. Đó là một ốc đảo không lớn lắm nằm ở giữa sa mạc. Hàng cây hồ dương cao cao soi bóng bên hồ nước trong vắt, bên dưới là thảm cỏ xanh mướt nhấp nhô. Con tàu của Lin đang đậu ở đó. “Tản ra!” Ứng Hàn Thời hạ lệnh. Chiếc máy bay của Tiêu Khung Diễn và Trang Xung cùng với chiếc do Tô lái lập tức bay sang hai bên, bao vây đối phương.

Cuộc chiến sắp bắt đầu, Cẩn Tri không khỏi hồi hộp. Nhưng nghĩ đến chuyện Lin đã sa cơ lỡ vận, cô cũng yên tâm phần nào. Trong lúc quan sát tàu con thoi bên dưới, cô chợt bắt gặp một hình bóng quen thuộc đằng sau ô cửa nhỏ. Đó chính là Nhiễm Dư. Cô ấy đang nhíu mày, nhìn chằm chằm chiếc máy bay chiến đấu bên ngoài cửa sổ.

“Nhiễm Dư!” Cẩn Tri thốt lên một tiếng.

Ứng Hàn Thời cũng đã nhìn thấy, liền nói nhỏ: “Em hãy bình tĩnh”.

“…Vâng.”

Cửa con tàu từ từ mở ra, Lin bước ra ngoài. Hắn mặc bộ quân phục chỉnh tề, quân hàm bên cầu vai lấp lánh dưới ánh mặt trời. Hắn chắp tay

sau lưng, ngẩng đầu, đồng thời cất cao giọng: “Tinh Lưu, chúng ta nói chuyện đi!”.

Cẩn Tri không khỏi kinh ngạc, những người khác đều trầm ngâm. Ứng Hàn Thời từ từ hạ máy bay xuống đất rồi quay sang Cẩn Tri: “Em ở đây đợi anh”.

Cô gật đầu: “Anh cẩn thận đấy!”.

Ứng Hàn Thời mở cửa, nhảy xuống, đi đến bên Lin. Máy bay của Tô và Tiêu Khung Diễn vẫn lơ lửng trên không trung trong trạng thái cảnh giác cao độ.

Còn cách mười mấy mét, Ứng Hàn Thời liền dừng bước. Hai người đàn ông đối mặt nhau, Lin nhếch miệng: “Tinh Lưu, tôi thua rồi. Tôi bằng lòng giao nộp con chip cho anh. Nhưng tôi muốn anh biết một sự thật, Đế quốc đã bị hủy diệt, tôi và anh đã không còn là kẻ thù nữa”.

“Đế quốc không còn, vậy mà anh vẫn cướp đoạt và gây thương tổn cho người vô tội.” Ứng Hàn Thời bình thản mở miệng.

Lin cười cười, thong thả rút một chiếc găng tay ra: “Tinh Lưu, lẽ nào anh không muốn biết lí do tại sao tôi phải đoạt bằng được những con chip đó, bất chấp mối phiền phức lớn là anh?”.

Ứng Hàn Thời lặng thinh.

Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: “Còn nguyên nhân gì nữa. Tên này rất điên cuồng, trước tổ chức đội quân vũ trang chống lại Đế quốc, bây giờ chắc chắn đoạt con chip nhằm mục đích xâm lăng Trái đất này đây mà”.

Ai ngờ Lin cất giọng lãnh đạm: “Binh lực của người Trái đất tương đối mạnh, không thể coi thường. Tất nhiên, tôi chẳng ngu ngốc đến mức giành được mấy con chip là nuôi mộng hão huyền chiếm được Trái đất. Vì

vậy, anh khỏi cần lo lắng, tôi sẽ không có ý đồ với hành tinh anh đang bảo vệ".

Tiêu Khung Diễn: "… Ngươi đúng là tên ngốc mà".

Tô nghiêm giọng: "Tiểu John, ngậm miệng lại đi!".

"Mục đích của anh là gì?" Ứng Hàn Thời hỏi.

Lin mỉm cười: "Tinh Lưu! Lẽ nào anh chưa từng nghĩ tới việc xây dựng lại một nền văn minh mới thuộc về người Diệu Nhật chúng ta? Từng là tướng lĩnh cao cấp của Đế quốc, đứng trên vạn người, lẽ nào anh định làm con rùa rụt cổ nơi đây, bị người Trái đất cười nhạo, coi là thứ dị biệt hay sao? Bây giờ, có một cơ hội đang bày ra trước mắt chúng ta." Ngừng vài giây, hắn nói tiếp: "Đây cũng là nguyên nhân Lâm Tiệp chịu đứng về phía tôi. Không phải cô ta phản bội anh mà chỉ là trung thành với nền văn minh Diệu Nhật thôi. Tôi cũng hi vọng anh đi theo con đường đúng đắn nhất".

Lời nói hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người nên ai nấy nhất thời đều im lặng. Cẩn Tri quan sát Lin từ phía xa. Gương mặt hắn hết sức nghiêm túc, nhìn không ra có thật lòng hay không. Ánh mắt cô dừng lại ở Ứng Hàn Thời, anh điềm tĩnh mở miệng: "Cơ hội gì vậy?".

Lin gọi: "Phó quan!". Tên sĩ quan cấp phó trong con tàu lập tức vâng dạ rồi mở thiết bị. Giây tiếp theo, một luồng sáng từ con tàu chiếu ra ngoài, tạo thành hình ảnh lập thể trên không trung. Đó là một hành tinh nhỏ đang chầm chậm xoay tròn. Hành tinh có màu xanh nhạt pha lẫn màu xanh lá cây, tức là nơi ấy có đại dương và lục địa . Bên cạnh nó là một hành tinh đỏ rực.

Lin nói: "Tinh Lưu! Tôi đã phát hiện ra hành tinh nhỏ này trong đám tinh vân cách hệ Mặt trời năm mươi năm ánh sáng. Tuy diện tích của nó chỉ bằng một phần trăm Trái đất nhưng cũng đủ để tạo ra một một nền văn

minh mới. Trong máy bay của tôi có gen phôi thai của sáu nghìn người Diệu Nhật. Đó từng là thành quả của nền khoa học kỹ thuật và quân sự Đế quốc. Chỉ cần chúng ta liên kết, lợi dụng con người làm nguồn năng lượng cơ bản để xây dựng hành tinh, mấy chục năm, thậm chí chỉ mười mấy năm sau, chúng ta đã có thể khôi phục nền văn minh Diệu Nhật rồi".

Mọi người đều sững sờ, xung quanh im lặng như tờ. Ứng Hàn Thời khẽ nhíu mày, hai bàn tay cuộn lại.

Hình ảnh lập thể về hành tinh nhỏ biến mất, Lin nở nụ cười nhàn nhạt: "Tôi vốn định làm một mình, nhưng bây giờ, tôi nguyện chia sẻ cùng anh. Tôi đã bỏ qua mối ân oán giữa chúng ta từ lâu. Đế quốc đã bị hủy diệt, hoài bão chính trị trong quá khứ chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả. Tôi có thể cam kết với anh, đây sẽ là nền văn minh tự do, bình đẳng, không bao giờ xảy ra chiến tranh và giết chóc. Tôi và anh sẽ là người đứng đầu hành tinh. Tinh Lưu, tôi biết nền văn minh Diệu Nhật là tín ngưỡng của anh. Anh thà chịu giam giữ suốt đời cũng không chịu phản bội Đế quốc. Bây giờ, trước mắt, anh có một cơ hội tái tạo nền văn minh tương tự, lẽ nào anh định mặc kệ tín ngưỡng, mặc kệ gen của sáu nghìn người Diệu Nhật hay sao?".

Nói xong, Lin mỉm cười, chờ đợi câu trả lời của Ứng Hàn Thời. Cẩn Tri không thể không thừa nhận, lời nói của Lin rất có sức hấp dẫn và thuyết phục, ngay cả người không liên quan như cô cũng cảm thấy hoang mang. Tuy biết hợp tác với hắn sẽ chẳng khác nào sống chung với sói nhưng cô nhất thời không nghĩ ra lý lẽ phản bác.

Là người Diệu Nhật nên Tô và Tiêu Khung Diễn cũng hơi dao động. Tiêu Khung Diễn lẩm bẩm: "Tôi thấy anh ta nói cũng có lý đấy chứ, nếu có thể xây dựng lại nền văn minh Diệu Nhật…".

Diệu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc. Bất kể là quân Đế quốc, quân nổi loạn hay người Nano như Cố Tế Sinh đều chỉ là hạt bụi

trong vũ trụ, chẳng còn hành tinh mẹ lẫn chốn đi về. Nếu có thể tái tạo một nền văn minh Diệu Nhật… Chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến tâm trạng bọn họ sôi sục, một niềm vui khó diễn tả trào dâng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Ứng Hàn Thời. Sau một hồi im lặng, anh nhướng mày nhìn Lin: “Tôi từ chối”.

Vào thời khắc đó, ốc đảo không một tiếng động. Khóe môi Lin khẽ nhếch lên: “Tại sao?”.

Ứng Hàn Thời nở nụ cười thanh lạnh: “Lin! Đây chẳng phải con đường đúng đắn, tương lai cũng sẽ không lý tưởng như anh mô tả”.

Lin chau mày.

Ứng Hàn Thời tiếp tục cất giọng bình thản: “Có lẽ chúng ta sẽ khôi phục được một nền văn minh với tốc độ nhanh nhất. Con người của nền văn minh này không cần trải qua quá trình tiến hóa và sự phát triển chậm chạp cũng có thể đạt đến mức cao nhất mà Diệu Nhật từng có. Hai mươi năm sau, họ đã có thể nắm được kỹ thuật nhảy siêu quang tốc vượt không gian, có thể đi đến bất cứ nơi nào trên dải Ngân hà. Trong khi đó, năng lượng của con chip chỉ duy trì được một khoảng thời gian, nguồn năng lượng của hành tinh nhỏ lại có hạn nên không thể chống đỡ được một nền văn minh cao như vậy. Vậy thì sau này, nền văn minh sẽ đi về đâu?”.

Lin lặng thinh, khóe miệng thấp thoáng nụ cười mỉa mai. Cẩn Tri giật mình, cô hiểu ý của Ứng Hàn Thời. Điều đó có nghĩa là …

Ứng Hàn Thời lại nói: “Trái đất chỉ cách hành tinh nhỏ đó năm mươi năm ánh sáng, vì thế sẽ trở thành “trường săn” của Diệu Nhật. Lin, đây cũng là nguyên nhân anh chọn hành tinh nhỏ này phải không? Hiện giờ, ý tưởng xâm lược Trái đất đúng là mơ mộng hão huyền, nhưng tới lúc đó, ai có thể ngăn cản anh?”.

Im lặng vài giây, Ứng Hàn Thời dõi mắt ra sa mạc và bầu trời bao la sau lưng Lin, “Anh vẫn chưa tỉnh mộng hay sao? Nền văn minh của chúng ta đã bị hủy diệt rồi. Nền văn minh phồn vinh và chân thực tồn tại trong dải Ngân hà hiện nay là Trái đất. Tương lai cũng thuộc về họ chứ không phải những người đã mạt vận như chúng ta. Tôi không muốn xâm chiếm hành tinh hiền hòa và tươi đẹp này. Đây cũng là hành tinh mẹ của vợ tôi. Hơn nữa, nền văn minh mà anh xây dựng cũng không phải là Diệu Nhật thực sự mà chỉ là một thứ dị dạng, thiếu kiện toàn. Dù mang gen giống của chúng ta nhưng con người ở đó không có ký ức về Diệu Nhật, thiếu sự trải nghiệm hàng ngàn năm phát triển văn minh. Trên thực tế, bọn họ được sinh ra là để xâm lược và cướp đoạt mà thôi. Tinh Lưu tôi sẽ không trung thành với nền văn minh đáng tủi hổ như vậy, cũng không trầm luân trong giấc mộng phục hưng ngông cuồng đó”.

Cẩn Tri dõi theo bóng lưng thẳng tắp của Ứng Hàn Thời, trong lòng vô cùng xúc động. Vào thời khắc này, cô chỉ muốn ôm anh từ phía sau. Tuy nhiên, cuộc đàm phán giữa hai người đàn ông đã thất bại nên cô còn có một việc quan trọng hơn cần giải quyết. Cô chầm chậm di chuyển ra sau chiếc ghế ngồi. Như vậy, Lin không thể nhìn thấy cô.

Sắc mặt Lin trở nên khó coi vô cùng, bởi vì lời nói của Ứng Hàn Thời đã đánh trúng chỗ hiểm của hắn. Im lặng giây lát, hắn bật cười: “Tinh Lưu, anh lúc nào cũng tỉnh táo và đáng ghét như vậy. Việc thống trị một nửa nền văn minh không đủ khiến anh động lòng hay sao? Vậy anh muốn gì?”.

Ứng Hàn Thời đáp: “Tôi sẽ mang con chip và kho gen đi. Con chip sẽ được niêm phong bảo quản, cho đến khi con người cần dùng nó vào mục đích hòa bình thật sự. Về phần kho gen, nếu tương lai gặp một hành tinh độc lập thích hợp, tôi sẽ thả kho gen ở đó, nhưng không can thiệp, để bọn họ tự xây dựng nền văn minh thuộc về mình”.

Cẩn Tri nhanh chóng di chuyển đến bên Nhiễm Dư. Đây là một gian phòng kín mít và yên tĩnh. Nhiễm Dư đứng bên cửa sổ, hai tay cuộn chặt thành nắm đấm. Nghe tiếng động ở phía sau, cô lập tức quay người, giật bắn mình khi nhìn thấy Cẩn Tri. Cẩn Tri làm động tác giữ yên lặng, lặng lẽ đi đến bên bạn.

Nhiễm Dư dụi mắt mình, hỏi nhỏ: “Sao cậu vào được đây?”.

Cẩn Tri kéo tay bạn: “Mình không có thời gian giải thích, cậu bị Lin bắt đấy à? Mình sẽ đưa cậu ra khỏi nơi này.” Cô không biết mối quan hệ giữa Lin và Nhiễm Dư, chỉ tưởng hắn bắt bạn mình làm con tin để uy hiếp mình.

Nhiễm Dư ngập ngừng: “Khoan đã! Anh ấy… Lin sẽ ra sao? Liệu anh ấy có bị thương không? Có bị giết chết không?”.

Cẩn Tri ngẩn người, mơ hồ nhận ra quan hệ bất thường giữa Nhiễm Dư và người đàn ông kia. Tuy nhiên, cô không có thời gian suy nghĩ sâu hơn, chỉ khẽ gật đầu: “Có lẽ! Hắn là kẻ thù không đội trời chung của Ứng Hàn Thời. Chắc cậu cũng nghe thấy rồi đấy, còn sống ngày nào, chắc hắn sẽ không từ bỏ những ý tưởng điên rồ ngày đó”.

Nhiễm Dư cắn môi, ánh mắt lộ vẻ bi thương: “Mình…”.

Đúng lúc này, Cẩn Tri bị mấy thứ ở trong phòng thu hút. Đầu tiên là cái hộp kim loại bị đánh cắp của bọn cô đang đặt bên cạnh giường của Nhiễm Dư. Cô mừng rỡ chạy đến, mở ra xem, thấy ba con chip ở bên trong. Lại ngẩng đầu nhìn Nhiễm Dư, cô chợt hiểu ra một điều, Lin để thứ quan trọng như vậy bên cạnh Nhiễm Dư, chứng tỏ cô ấy rất đặc biệt đối với hắn.

Trong phòng còn có một chiếc hộp thủy tinh trong suốt cao bằng nửa thân người, bên trong tỏa khói lạnh, những ống nghiệm nhỏ xíu xếp dày

đặc. Cẩn Tri đoán ngay đây chính là kho gen mà Lin nhắc tới. Đúng là tự nhiên rơi vào tay mà chẳng mất chút công sức, cô quyết định mang cả đi.

“Cẩn Tri, anh ấy đã thất bại rồi, bọn cậu có thể tha thứ cho anh ấy không?” Nhiễm Dư cất giọng run run.

“Nhiễm Dư, cậu hãy bình tĩnh lại đi. Cậu mau đi theo mình, những chuyện khác đợi khi nào cuộc chiến kết thúc rồi tính sau.”

Nhiễm Dư lặng thinh. Cẩn Tri bận ôm hộp kim loại và tủ đựng gen nên không còn tay kéo Nhiễm Dư. Cô ra hiệu bạn khoác cánh tay mình rồi nói: “Cậu hãy nhắm mắt lại đi!”.

Nhiễm Dư liền nhắm mắt. Quầng sáng bạc xuất hiện, Cẩn Tri tập trung tinh thần, cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ. Đúng lúc này, Nhiễm Dư đột nhiên buông tay. Cẩn Tri kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy bạn lùi lại phía sau một bước, đôi mắt đẫm lệ. Giây tiếp theo, quầng sáng chói lòa, thân hình Cẩn Tri biến mất trong đó.

Cẩn Tri không rõ tình yêu rốt cuộc là thế nào. Nhưng khi nhìn vào đôi mắt của Nhiễm Dư ở thời khắc phân ly, cô chợt nhận ra, tình cảm của bạn cũng chẳng khác mình đối với Ứng Hàn Thời là bao. Cô cũng nhận ra một điều, Nhiễm Dư sẽ không đi theo mình.

Cẩn Tri nhanh chóng quay về chiếc máy bay của Tiêu Khung Diễn và Trang Xung. Tiêu Khung Diễn rất phấn khởi khi nhìn thấy đống đồ trên tay cô. Cẩn Tri bàn giao cho anh ta: “Đây là đồ tôi lấy từ phi thuyền của Lin. Anh hãy cất giữ cẩn thận”.

Tiêu Khung Diễn lập tức bỏ vào tủ, khóa ba lớp mật mã rồi cảm thán: “Tiểu Tri, cô đúng là hiền thê đảm đang của ngài chỉ huy”.

Hiền thê đảm đang ư? Tiêu Khung Diễn dùng từ phong phú thật. Cẩn Tri mỉm cười, đi đến bên Trang Xung, hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”.

Trang Xung không rời mắt khỏi hai người đàn ông dưới mặt đất: “Không cùng chí hướng thì đánh chứ sao nữa!”.

Cẩn Tri đứng bên cạnh, dõi mắt về phía Ứng Hàn Thời. Bầu trời trở nên u ám từ bao giờ, hạt mưa lác đác rơi xuống cửa kính, cũng rơi xuống người Ứng Hàn Thời.

“Vì vậy…” Lin ở phía đối diện mở miệng hỏi: “Chúng ta không cần bàn bạc nữa?”.

“Đúng thế!” Ứng Hàn Thời đáp.

Thời gian như ngừng trôi. Hai người đàn ông tựa pho tượng điêu khắc đứng giữa sa mạc, bất chấp mưa gió.

Ứng Hàn Thời tháo găng tay, bỏ vào túi quần rồi lại chắp hai tay sau lưng. Tuy đây là động tác đơn giản nhưng bầu không khí vẫn toát ra sự căng thẳng. Cẩn Tri nghĩ thầm, không thể không thừa nhận, mỗi lần chuẩn bị bước vào cuộc chiến, động tác và tư thế của anh luôn đẹp đẽ và cuốn hút.

Lin lặng lẽ dõi theo Ứng Hàn Thời, ánh mắt trở nên u ám.

“Khả năng chiến đấu của Lin ra sao?” Cẩn Tri hỏi.

Tiêu Khung Diễn cười cười: “Hắn cũng là cao thủ với thanh gươm ánh sáng màu tím. Tuy nhiên, chắc chắn hắn không phải là đối thủ của lão đại. Cô hãy chờ xem lão đại làm cách nào để hạ gục tên ngông cuồng đó”.

Nghe anh ta nói vậy, Cẩn Tri hoàn toàn nhẹ nhõm. Cô mỉm cười chờ đợi cuộc chiến sắp diễn ra. Nhưng vào một khoảnh khắc, Cẩn Tri bỗng ngây ra, ánh mắt đờ đẫn, đầu óc trống rỗng. Cô lập tức định thần, nhìn Lin chằm chằm, đồng thời mở miệng hỏi: “Tiểu John, màu xanh lam là vũ khí gì?”.

Tiêu Khung Diễn ngẩn người vài giây mới đáp: “Xanh lam ư? Đó là vũ khí của Đế vương, là thanh kiếm ánh sáng có uy lực mạnh nhất trong truyền thuyết, không ai địch nổi, bao gồm cả Tinh Lưu. Chúng tôi còn chưa thấy bao giờ, sao cô biết được?”.

Cẩn Tri lẩm bẩm: “Tôi nhìn thấy…”, nói đến đây, cô đột nhiên lao đến cửa sổ, hét lớn: “Hàn Thời, mau tránh đi!”.

Vành tai Ứng Hàn Thời hơi rung rung.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt. Ứng Hàn Thời đột nhiên bật lên cao. Cùng lúc đó, hai tay Lin phóng ra ánh sáng màu xanh lam thuần khiết. Ánh sáng như đại dương mênh mông chiếu rọi một vùng sa mạc, đồng thời hướng về phía Ứng Hàn Thời. Hai chiếc máy bay đang lơ lửng giữa không trung cũng lập tức bay lên cao mới tránh được đòn tấn công của quầng sáng màu xanh lam đó.

Khóe miệng Lin nhếch lên. Ứng Hàn Thời để lộ đôi tai thú và cái đuôi. Anh từ trên không trung đáp xuống theo tư thế quỳ một chân, tay chống xuống đất. Nhưng anh đứng dậy ngay, ngẩng đầu nhìn Lin, ánh mắt chứa đựng tâm tình phức tạp.

Trên chiếc máy bay chiến đấu, Tiêu Khung Diễn hét lên: “Thanh gươm của Đế vương? Ôi trời, sao Lin lại có vũ khí của Hoàng đế nhỉ? Tiểu Tri, vừa rồi có phải tôi bị hoa mắt không?”.

Cẩn Tri không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm bên dưới.

Tựa hồ rất hài lòng với phản ứng của mọi người, Lin cười cười, cất giọng lạnh nhạt: “Tinh Lưu, ngươi lúc nào cũng khiến ta tự hào, nhưng cũng luôn làm ta thất vọng. Nền văn minh mới là tia hy vọng phục quốc duy nhất, vậy mà ngươi lại từ chối. Người đã quên mất quang vinh và trách nhiệm mà Đế quốc trao cho ngươi rồi sao?”.

Mọi người đều sững sờ.

Tiêu Khung Diễn lắp bắp: “Ngữ khí này… Ngữ khí này…”.

Trong đầu Ứng Hàn Thời vụt qua vô số ý nghĩ và manh mối. Vào thời khắc đó, anh có chút thất thần. Anh quỳ một chân xuống đất, cúi thấp đầu: “Bệ hạ! Tinh Lưu… chưa bao giờ quên”.

Mọi người giật mình. Cẩn Tri dõi theo bóng lưng người yêu, lại nhìn dáng vẻ bỗng dưng trở nên uy nghiêm của Lin, tâm trạng rối bời. Sao Lin lại có thể là Hoàng đế? Lẽ nào hắn là người Nano? Không, không thể có chuyện đó. Thiết bị dò tìm đâu có phát hiện ra sự bất thường của hắn, thân xác này đúng là Lin, sĩ quan chỉ huy của quân nổi loạn. Nhưng tại sao hắn lại có vũ khí của Đế vương? Tại sao hiện giờ thần thái của hắn lại giống hệt Hoàng đế? Lẽ nào… Hoàng đế đang ở trong thân thể của Lin? Hay là cả hai cùng tồn tại?

Cô đột nhiên nhớ tới đám người biến dị ở thị trấn Sa Độ. Tiềm thức của con người và loài chó cùng ở trong một thân xác, ra sức tranh đoạt quyền thống trị. Bọn họ bị nhiễm xạ nên mới ra nông nỗi đó. Nhiễm xạ ư? Xác chiếc phi thuyền của quân nổi loạn chôn ở ngôi chùa cổ chính là nguồn phóng xạ.

Tiêu Khung Diễn từng kể: *“Hạm đội hộ vệ của Hoàng đế bệ hạ và quân nổi loạn đụng độ chính diện. Bọn họ xui xẻo gặp đúng lúc vùng phát sáng của Diệu Nhật nổ bức xạ… Chỉ có một mình Lin lái máy bay chiến đấu trốn thoát…”*.

Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch. Lẽ nào người đàn ông dưới kia mới là nguồn gốc biến dị cộng sinh thật sự? Trong thân thể hắn có hai tiềm thức cùng tồn tại. Vì thế, biểu hiện bề ngoài của hắn giống Lin

nhưng bên trong ẩn giấu tính cách và năng lực của Hoàng đế? Có phải Ứng Hàn Thời cũng đã nghĩ ra điều này nên mới hành lễ trước hắn ta?

Lin – hay từ bây giờ nên gọi là Hoàng đế – chắp hai tay sau lưng, cúi xuống nhìn Ứng Hàn Thời. Một lúc sau, hắn mới cất giọng lãnh đạm: "Đứng lên đi!".

Ứng Hàn Thời đứng dậy. Cẩn Tri để ý thấy viền mắt anh ươn ướt. Liệu đó có phải là sự bi thương và trung thành của một quân nhân đối với người đứng đầu đất nước không? Tuy nhiên, chỉ vài giây sau, anh đã lấy lại vẻ điềm tĩnh.

Hoàng đế lên tiếng: "Chắc ngươi cũng không ngờ ta lại ra nông nỗi này. Ta và Lin cùng tồn tại trong một thể xác. Sau nhiều cuộc đọ sức, ta đã thôn tính tiềm thức và gen của hắn. Bọn ta đã trở thành một người. Đối với ta, hắn chỉ như những con chó kia mà thôi".

Ứng Hàn Thời vẫn im lặng.

Trong khoang tàu phía sau Hoàng đế, Nhiễm Dư hoàn toàn mù mịt. Tuy nhiên, cô cũng mơ hồ cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra. Cô rất sợ hãi và hoang mang. Cô không rõ người đàn ông kia liệu có phải là người ở bên cô quãng thời gian vừa qua hay không?

"Tinh Lưu, ngươi đừng bao giờ quên, mình là Tinh Lưu của ai." Khóe miệng Hoàng đế thấp thoáng ý cười khó nắm bắt: "Ta hỏi lại lần nữa, ngươi có bằng lòng cùng ta xây dựng nền văn minh mới hay không? Bây giờ, chắc ngươi cũng biết, có sự xuất hiện của ta, nền văn minh sẽ không còn yếu ớt nữa. Tinh Lưu, hãy đưa ta lời hứa trung thành của ngươi. Ngươi không phải là đối thủ của ta, cũng chẳng có cách nào chống lại ta".

Tất cả mọi người đều hết sức căng thẳng. Ứng Hàn Thời vẫn hơi cúi đầu. Nước mưa từ tóc anh chảy xuống mặt, tới cổ. Hai cánh tay buông thõng hai bên, cuộn thành nắm đấm.

Tiêu Khung Diễn đã bừng tỉnh từ cơn chấn động khi biết Lin chính là Hoàng đế. Ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, anh ta tỏ ra sốt ruột, đứng ngồi không yên: “Làm thế nào bây giờ? Liệu ngài chỉ huy có chịu thuần phục bệ hạ hay không? Chắc chắn ngài ấy chẳng muốn đi xây dựng nền văn minh đáng sợ kia, nhưng đánh không lại người ta. Chúng ta phải làm sao đây? Ngài ấy không địch nổi Hoàng đế bệ hạ đâu. Theo truyền thuyết, bất cứ kẻ nào chống lại bệ hạ, cuối cùng đều bị tiêu diệt dưới thanh gươm ánh sáng của người. Ông trời ơi, lẽ nào lần này, chúng ta tiêu thật rồi hay sao?”.

Cẩn Tri cũng biết Ứng Hàn Thời đang phải đối mặt với địch thủ mạnh chưa từng thấy. Cô cắn môi, ngắt lời Tiêu Khung Diễn: “Nếu đã đánh không lại thì tôi sẽ đưa anh ấy đi”.

Anh chàng người máy lắc đầu: “Không được, làm thế rất nguy hiểm. Tôi hỏi cô, tốc độ xuyên không của cô liệu có nhanh hơn phản ứng của ngài chỉ huy không?”.

“Không.”

“Tốc độ của hoàng đế còn nhanh hơn cả ngài chỉ huy nữa.”

“Thế thì làm sao bây giờ?” Cẩn Tri hét lớn, nhưng không ai có thể trả lời cô.

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời từ từ ngẩng đầu, hướng ánh mắt về phía Hoàng đế. Cẩn Tri gần như nín thở, nghe anh nói: “Tinh Lưu biết mình không phải đối thủ của bệ hạ nhưng quyết không thay đổi ý định. Tiểu Tri, em và mọi người hãy rời khỏi nơi này, đừng quay đầu”.

Não bộ Cẩn Tri trống rỗng. Cô chưa bao giờ ngờ tới tình thế lại thay đổi đột ngột như vậy. Vài phút trước đó, cô còn đợi Ứng Hàn Thời giải quyết nốt đối thủ cuối cùng rồi hai người có thể trở về thành phố Giang,

không bao giờ dính dáng đến những chuyện phiền não này nữa. Sau cùng cô và anh sẽ được sống yên bình bên nhau. Vậy mà bây giờ, anh lại nói với cô, đừng quay đầu? Anh thậm chí không liếc cô một cái đã thốt ra những lời đoạn tuyệt này.

Tiêu Khung Diễn và Trang Xung cũng đờ ra. Nhưng mọi người còn chưa kịp phản ứng, Ứng Hàn Thời đã bật lên cao, lòng bàn tay xuất hiện vũ khí ánh sáng trắng muốt, bổ xuống Hoàng đế. Hắn lập tức đập mạnh vào con tàu ở sau lưng, khiến nó lùi lại cả chục mét, tránh xa phạm vi chiến đấu của hai người. Tiếp theo, Hoàng đế cũng bay người lên, thanh kiếm ánh sáng xanh lam xuất hiện, bao trùm lên vũ khí sáng trắng.

Máy bay của Tô và Tiêu Khung Diễn đồng thời bay lên cao, quay đầu hướng về phía Hoàng đế, không ngừng nã pháo. Tuy nhiên, tất cả những quả đạn pháo đều tan biến trong luồng sáng xanh lam ấy. Sau đó, Hoàng đế quét thanh gươm về phía bọn họ. Vì khoảng cách quá gần nên máy bay của Tô bị bắn trúng, bốc ra làn khói màu xanh, xoay tròn trên không trung rồi rơi xuống sa mạc. Tiêu Khung Diễn sợ đến mức hồn bay phách tán, lập tức quay đầu bỏ chạy. May mà anh ta và Trang Xung phản ứng kịp thời, tránh được tia sáng xanh đó.

“Làm thế nào bây giờ?” Tiêu Khung Diễn vẫn chưa hết hốt hoảng.

“Còn làm gì được nữa.” Trang Xung gầm lên: “Chúng ta đi chẳng khác nào lao đầu vào chỗ chết.”

Tiêu Khung Diễn mếu máo: “Chẳng lẽ chúng ta bỏ mặc ngài chỉ huy, để ngài ấy bị Hoàng đế giết chết ư? Ngài ấy có phải là đối thủ của bệ hạ đâu”.

Cẩn Tri mím môi, nhìn chằm chằm về nơi hai người đàn ông đang giao tranh, nhưng chỉ thấy hai luồng sáng trắng và xanh lam đan xen, chiếu rọi một vùng sa mạc. Cô không thấy rõ Ứng Hàn Thời, chỉ có thể nhìn được

hai bóng hình bay đi bay lại. Trái tim cô như bị vô số nhát dao cứa vào. Từ trước đến nay, cô luôn được chứng kiến tư thế chiến thắng của anh. Chỉ cần anh rút vũ khí ra là thiên hạ cúi đầu chịu thua, chỉ cần có mặt anh là cô sẽ không còn lo lắng hay sợ hãi bất cứ điều gì. Bởi vì anh luôn thắng, luôn có thể bảo vệ mọi người, bình an quay về bên cô. Bây giờ, vũ khí ánh sáng của anh vẫn sắc bén và rực rỡ như thường lệ, nhưng ngay cả cô cũng có thể nhận ra, thanh gươm xanh lam kia đáng sợ như đêm đen, có mặt ở khắp mọi nơi, đã hoàn toàn trấn áp vũ khí của Ứng Hàn Thời.

“Đi thôi!” Cẩn Tri lên tiếng: “Chúng ta hãy làm theo lời anh ấy. Con chip và kho gen vẫn còn ở trên máy bay của chúng ta”.

Tiêu Khung Diễn chưa hết đờ đẫn, Trang Xung lập tức điều khiển máy bay phóng vụt đi. Ba cây số, năm cây số, mười cây số… Cẩn Tri nhìn chằm chằm con số nhảy trên màn hình. Vào thời khắc này, bọn họ đã ở trên sa mạc mênh mông, không còn thấy bóng dáng Ứng Hàn Thời và Hoàng đế đâu nữa.

Trong khoang im lặng như tờ, Tiêu Khung Diễn sụt sịt: “Tiểu Tri! Chúng ta đi rồi, ngài chỉ huy sẽ ra sao…”.

“Chúng ta dừng lại ở đây đợi anh ấy.” Cẩn Tri lên tiếng.

Tiêu Khung Diễn tròn mắt: “Tại sao lại ở đây đợi ngài chỉ huy?”.

Trang Xung thở dài: “Cậu còn không hiểu sao? Đây là khoảng cách xa nhất mà cô ấy có thể di chuyển. Cô ấy định đi cứu Ứng Hàn Thời”.

Tiêu Khung Diễn giật mình. Nhưng khi anh ta quay đầu, Cẩn Tri đã biến mất. Anh ta khóc không ra nước mắt: “Cả Tiểu Tri cũng đi rồi, chúng ta phải làm sao đây?”.

Trang Xung nhắm mắt, thốt ra một câu: “Nghe lời cô ấy, đợi ở đây đi!”.

Ebook Fun&Free cám ơn bạn đã theo dõi

Trước mắt Ứng Hàn Thời là hai luồng sáng trắng và xanh lam giao thoa, gương mặt của Lin ẩn hiện trong đó với tốc độ cực nhanh. Trong đầu anh vụt qua một hình ảnh khác, đó là gương mặt tuấn tú, thâm trầm của vị Hoàng đế trẻ tuổi. Hiện giờ, vị Hoàng đế đó và kẻ thù lớn nhất của Đế quốc cùng tồn tại trong một thân xác. Nhẫn nhịn bao năm, hôm nay vì mục đích đối phó Tinh Lưu, Hoàng đế mới để lộ thân phận.

Nếu anh biết trước điều này thì cũng không phải không có cách để đối phó. Chẳng thể đấu bằng vũ lực thì anh sẽ dùng mưu để đối kháng Hoàng đế. Nhưng bây giờ, hai người giao đấu trực diện, đối phương ra tay hiểm độc, khiến anh không còn đường lùi mà chỉ có thể sống mái một phen, dùng hết sức mình để bảo vệ con chip lẫn sự bình an của Cẩn Tri và mọi người.

Nghĩ đến đây, Ứng Hàn Thời tung chiêu tới tấp. Hoàng đế bị anh ép xoay trái xoay phải né tránh. Hai người rút ngắn khoảng cách, đồng thời tung vũ khí ánh sáng một lần nữa. Luồng sáng trắng bổ xuống vai Hoàng đế. Hắn biến sắc mặt, bờ vai tóe máu. Tuy nhiên, luồng sáng màu xanh lam chói lọi cùng lúc ụp xuống người Ứng Hàn Thời. Anh chỉ cảm thấy vùng ngực và bụng bị một lực rất mạnh đập vào, cổ họng có vị ngòn ngọt, đôi chân loạng choạng, sau đó gục ngã xuống đất. Hoàng đế ôm vai, nở nụ cười lạnh lùng.

Cẩn Tri vừa vặn đến sau cồn cát, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa rồi. Nhìn Ứng Hàn Thời như con diều bị đứt dây, nghiêng ngả rồi gục xuống đất, nằm bất động, lồng ngực cô tắc nghẹn, mạch máu trên toàn thân tựa như đông đặc.

Đúng lúc này, một sĩ quan từ con tàu chạy ra ngoài, cất giọng run run: “Ngài… ngài chỉ huy, kho gen và con chip bị đánh cắp rồi!”. Hoàng đế sa sầm mặt, dõi mắt theo phương hướng chiếc máy bay vừa bỏ trốn.

“Chúng vẫn chưa đi xa đâu, mau đuổi theo!” Hắn cất giọng lạnh lùng.

Nhưng vừa dứt lời, Ứng Hàn Thời đột nhiên bật dậy. Khóe miệng chảy đầy máu nhưng anh không hề bận tâm, lại một lần nữa tung vũ khí ánh sáng về phía Hoàng đế.

“Cẩn thận đấy!” Tiếng Nhiễm Dư từ khoang tàu truyền tới. Hoàng đế giật mình, phóng người lên cao, né tránh đòn tấn công hiểm hóc.

Hành động này đã tiêu hao toàn bộ sức lực của Ứng Hàn Thời, anh lại rơi xuống đất. Hoàng đế nổi giận, túm người anh đập mạnh xuống mặt đất. Ứng Hàn Thời “hự” một tiếng, toàn thân phát ra tiếng xương cốt nứt gãy. Cẩn Tri cảm thấy lồng ngực đau không thở nổi.

Vừa quay gót rời đi, Hoàng đế liền nghe thấy giọng nói yếu ớt mà bình tĩnh của Ứng Hàn Thời vang lên sau lưng hắn: “Bệ hạ! Diệu Nhật… đã rơi. Bọn họ đã đi xa rồi… Ngài không đuổi theo được đâu”.

Câu nói của anh chọc giận Hoàng đế. Hắn quay người, nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lẽo. Thanh gươm ánh sáng xanh lam lại xuất hiện. Cẩn Tri không một chút do dự, lập tức lao đến che chắn thân thể của Ứng Hàn Thời.

Nhìn thấy cô, Hoàng đế hơi bất ngờ, bởi vì trước đó hắn không biết Cẩn Tri có khả năng xuyên qua không gian. Điều này khiến sắc mặt hắn u ám hơn nhưng không có hành động tiếp theo. Nhiễm Dư ở trong con tàu vô cùng sợ hãi, vội vàng chạy ra ngoài.

Cẩn Tri nhìn người đàn ông trong lòng mình. Anh vẫn mang dáng vẻ tuấn tú quen thuộc nhưng vào thời khắc này, cô ngửi thấy mùi máu của anh. Trên áo sơ mi của anh loang lổ vết máu, sắc mặt anh nhợt nhạt. Thậm chí cô còn có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể anh đang ở trong tình trạng yếu ớt vô cùng.

Ứng Hàn Thời nhìn cô, ánh mắt từ ngỡ ngàng chuyển sang thương xót nồng đậm.

“Sao em không nghe lời anh?” Anh hỏi.

“Làm sao em có thể bỏ lại anh ở đây cơ chứ?” Cô đáp khẽ rồi ôm chặt người anh, áp mặt mình vào áo sơ mi của anh.

Vào thời khắc hai người ôm nhau, quầng sáng bạc đột nhiên xuất hiện. Hoàng đế đứng bên cạnh đã sớm có sự phòng bị. Hắn nhanh như chớp túm lấy vai Cẩn Tri. Hắn dùng sức rất mạnh, tựa như muốn bóp nát bờ vai, khiến Cẩn Tri đau đớn vô cùng. Cô lập tức đẩy Ứng Hàn Thời. Khe nứt không gian chỉ mở ra trong một khoảnh khắc. Lúc rơi vào khe nứt đó, gương mặt trắng bệch của Ứng Hàn Thời lộ rõ vẻ đau đớn. Cũng không biết lấy đâu ra sức lực, anh nhoài người, giơ tay định túm lấy Cẩn Tri. Cẩn Tri nhìn vào mắt anh, khóe miệng mỉm cười.

Anh và em nhìn nhau không biết bao lần, nhưng lần này, em không nỡ rời mắt đi nơi khác.

Ánh sáng bạc nhanh chóng tan biến trong không khí cùng với dáng vẻ của anh.

Đằng sau vang lên tiếng “bịch” cực lớn, Tiêu Khung Diễn và Trang Xung ngoảnh đầu, phát hiện Ứng Hàn Thời rơi xuống sàn máy bay, toàn thân đầy vết thương, đôi mắt nhắm nghiền. Tiêu Khung Diễn vội lao đến: “Ngài chỉ huy! Anh… Anh… Tiểu Tri đâu rồi? Sao Tiểu Tri không về cùng anh?”.

Trang Xung nhìn Ứng Hàn Thời vài giây rồi quay đầu, khởi động bộ phận nhảy siêu quang tốc, đồng thời nghiến răng thốt ra hai từ: “Đi thôi!”.

Thấy Ứng Hàn Thời biến mất ngay trước mắt mình, Hoàng đế vừa kinh ngạc vừa tức giận, giơ tay định đánh vào đầu Cẩn Tri. Cô không hề sợ hãi, nói rành rọt từng từ một: “Ngài hỏi anh ấy là Tinh Lưu của ai ư? Anh ấy không còn là Tinh Lưu của ngài từ lâu rồi. Ngài đúng là một tên vừa ích kỷ vừa nực cười. Người như anh ấy mà ngài còn nhốt vào ngục, bây giờ lại muốn anh ấy thuần phục? Còn muốn khống chế anh ấy? Không thể nào! Vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó, bao gồm cả giấc mơ phục quốc hoang đường của ngài nữa”.

Nói xong, cô cảm thấy thoải mái vô cùng. Về chuyện sống chết, cô đã chẳng còn nghĩ đến nữa. Sắc mặt Hoàng đế hết đỏ lại chuyển sang tím tái. Hắn đánh mạnh một phát vào lưng Cẩn Tri. Cô thốt ra một tiếng kêu đau đớn rồi gục xuống đất. Nhiễm Dư lập tức lao đến, che chắn cho bạn, cất giọng nghẹn ngào: “Đầu Gỗ… Xin anh đừng giết cậu ấy! Đừng giết cậu ấy!”.

Sắc mặt Hoàng đế dịu đi mấy phần nhưng thanh âm vẫn hết sức nghiêm nghị: “Em tránh ra!”. Nhiễm Dư ôm chặt Cẩn Tri, ngữ khí trở nên kiên định: “Nếu muốn giết cậu ấy thì anh cứ giết em trước đi! Đầu Gỗ, đừng khiến em hận anh!”.

Hoàng đế khẽ chau mày. Đúng lúc này, trên bầu trời phía xa xa vang lên tiếng động cơ máy bay. Viên sĩ quan cấp phó chạy tới báo cáo: “Hướng Tây Nam có mười chiếc máy bay của người Trái đất đang tiến về phía chúng ta”.

Hoàng đế túm lấy hai người phụ nữ đi lên con tàu: “Đi thôi!”. Hắn không quên dặn thuộc hạ: “Thông báo với Tinh Lưu, nếu muốn cứu người phụ nữ của hắn thì mang con chip và kho gen đến trao đổi”.

Tàu con thoi lao vào tầng mây, biến mất trong giây lát. Cẩn Tri vẫn trong trạng thái mê man. Một đòn của Hoàng đế khiến toàn thân cô đau đớn kịch liệt, không thể động đậy. Trong lúc mơ hồ, cô dường như nghe

thấy tiếng khóc của Nhiễm Dư. Sau đó, cô lại rơi vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Vào giây phút ý thức trầm luân, trong đầu cô bỗng dưng xuất hiện một hình ảnh. Hình như đó là một ngày trong tương lai.

Cô nhìn thấy mình ngồi trong căn phòng trống không, cầm bút viết lên bức tường trắng hàng chữ: *Ngày 27 tháng 9 năm 2015*.

Ngày 27 tháng 9 chẳng phải là hôm nay hay sao?

Sau đó, cô thấy mình tiếp tục viết câu tiếp theo: *Ngày 27 tháng 9 năm 2015, Tinh Lưu bị thương nặng, tôi và anh ấy ly biệt.*

Cẩn Tri đột nhiên giàn giụa nước mắt. Tại sao cô có thể nhìn thấy tương lai? Tại sao chỉ mình cô có khả năng đó? Cô luôn nhìn thấy những cảnh tượng bi thương trong tương lai mà không có cách nào thay đổi. Chẳng lẽ, đây là số phận của cô hay sao? Liệu cuộc đời này có dẫn cô đi đến kết cuộc đau buồn hay không? Liệu cô và Tinh Lưu có thể ở bên nhau mãi mãi?

Chương 76

Ánh hoàng hôn chiếu xuống dãy nhà cổ kính, tạo ra sắc màu ấm áp và tĩnh mịch. Nhiễm Dư đẩy cửa liền nhìn thấy Cẩn Tri nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, mặt đỏ bừng bừng. Sống mũi cay cay, cô ngồi xuống mép giường, lấy khăn mặt ướt đặt lên trán bạn.

"Sao vẫn chưa hết sốt nhỉ? Cẩn Tri, mình xin lỗi! Mình thành thật xin lỗi..." Nhiễm Dư lẩm bẩm: "Mình không biết Đầu Gỗ... là loại người như vậy. Mình xin cậu hãy mau chóng khỏe lại, chỉ như thế cậu mới có thể về bên Ứng Hàn Thời".

Trong lúc mê man, Cẩn Tri nghe thấy có người nhắc đến tên Ứng Hàn Thời. Trong bộ não đã tê liệt của cô, đây là từ duy nhất còn hiện rõ. Cô muốn mở mắt nhưng hai mí nặng trịch, đầu và cơ thể đau như búa bổ.

Não bộ của cô lại vụt qua nhiều hình ảnh. Vào đầu tháng ba, tại ngôi chùa Bảo An, Ứng Hàn Thời đứng dưới bóng cây, ánh mắt ôn hòa. Sau đó, cô nói với anh: "Anh có chân có tay, tướng mạo tử tế, sau này đừng giở mấy trò lừa đảo như vậy nữa."

Tiếp theo là hình ảnh cách đây không lâu, hai người đứng trước cửa hang động, cô nói với anh: "Hình như kể từ lúc gặp anh, mỗi khi gặp thời khắc quan trọng, trời đều mưa cả." Anh nói: "Mưa sẽ ngừng thôi."

Nhiều hình ảnh đan xen trong đầu, Cẩn Tri mơ hồ nghĩ: Bình thường, mình hay nhìn thấy tương lai trong mơ. Liệu có phải do quá nhớ nhưng nên bây giờ mới thấy toàn cảnh quá khứ của mình và anh ấy không? Ứng Hàn Thời, Ứng Hàn Thời! Chỉ thốt ra cái tên này thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy ấm áp và đau lòng.

Cẩn Tri cũng lờ mờ nhận ra mình đã bỏ sót một sự việc gì đó rất quan trọng. Sự việc này đã dần để lộ nhiều manh mối, nhưng cô không thể nắm bắt, chỉ thấy đầu càng nặng và đau hơn.

Cô phải quay về bên Ứng Hàn Thời. Có lẽ về bên anh, tất cả sẽ phơi bày ra ánh sáng. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tâm trạng của cô trở nên kiên định trong giây lát. Chỉ cần cô tập trung vượt không gian là được.

Nhiễm Dư ngồi bên cạnh Cẩn Tri. Nhìn thấy xung quanh người bạn xuất hiện quầng sáng bạc yếu ớt, cô liền túm lấy bạn. "Đừng!" Nhưng không còn kịp nữa, quầng sáng đột nhiên lóe lên rồi vụt tắt, còn cơ thể Cẩn Tri co quắp như con tôm, cặp lông mày nhíu chặt, miệng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nhiễm Dư ôm chặt người bạn, nghẹn ngào: "Cậu đừng làm thế nữa. Đầu Gỗ nói... đã thiết lập một trường bức xạ năng lượng rất mạnh quanh đây để giam giữ cậu. Một khi cậu xuyên không, năng lượng của vết nứt không gian dao động mạnh, cậu sẽ bị điện giật. Xin cậu đừng làm thế nữa!".

Cẩn Tri đâu có nghe thấy lời nói của bạn. Sau khi cú nhảy đầu tiên thất bại, toàn thân cô đau đớn kịch liệt. Nhưng khi nỗi đau qua đi, tiềm thức của cô lại bùng cháy ý tưởng đó. Tiếp theo, cô lại mơ hồ bắt đầu cú nhảy mới... Rồi cô lại bị điện giật, toàn thân đau đớn vô ngần.

Nhiễm Dư không còn cách nào khác ngoài việc ôm chặt lấy cơ thể bạn. Chứng kiến cảnh Cẩn Tri bị điện giật hết lần này đến lần khác, Nhiễm Dư không thể kiềm chế giọt nước mắt. Đến cuối cùng, có lẽ không còn sức lực, Cẩn Tri nằm bất động. Cô vừa khóc vừa dung khăn ướt lau trán và chân tay của bạn. Đúng lúc này, một giọt lệ chảy xuống đuôi mắt Cẩn Tri, cô cất giọng vô cùng yếu ớt: "Tinh Lưu... Tinh Lưu... Đừng cứu em, đừng bao giờ đến cứu em...". Nhiễm Dư không chịu nổi nữa, lao ra khỏi phòng, đi tìm người đàn ông đó.

Đây là một ngôi nhà nằm ở nơi hẻo lánh nhất của thị trấn Sa Độ. Lúc này, mặt trời đã xuống núi. Hoàng đế ngồi trong sân, lặng lẽ hút thuốc lá. Nhiễm Dư dừng lại cách hắn vài bước chân. Hắn liền nhướng mày nhìn cô.

Nhiễm Dư cắn môi, ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi. Cô biết rõ, mình chẳng có cách nào khiến người đàn ông này thay đổi ý định. Hoàng đế tỏ ra kiên nhẫn, chờ cô lên tiếng.

Nhiễm Dư lau nước mắt, ngồi xuống cạnh Lin, nắm tay hắn: "Đầu Gỗ, em xin anh! Anh hãy thả cậu ấy đi! Cậu ấy là người bạn tốt nhất của em. Bọn họ chẳng làm gì sai cả. Anh hãy tha cho bọn họ có được không?".

Hoàng đế ném điếu thuốc xuống đất, nhấc cằm cô lên: "Không được. Tinh Lưu không phải tên dễ đối phó. Tha cho hắn, tôi sẽ thua cả ván cờ".

Nhiễm Dư cảm nhận được ngón tay thô ráp của hắn nhẹ nhàng cọ cọ cằm mình. Cô cất giọng run run: "Gì mà thua cả ván cờ chứ? Hồi anh mất trí nhớ, chúng ta bên nhau, chẳng phải anh cũng vui vẻ đấy thôi. Tại sao anh cứ cố chấp theo đuổi con chíp và nền văn minh mới bằng được? Những thứ đó quan trọng lắm à? Chúng ta rời khỏi đây, xây dựng một cuộc sống chỉ có hai chúng ta không được sao?"

Trầm mặc một lúc, Hoàng đế kéo Nhiễm Dư ngồi lên đùi mình: "Em không hiểu đâu. Tôi là Hoàng đế, cũng từng là sĩ quan chỉ huy của một đội quân hùng mạnh. Một nền văn minh rực rỡ tồn tại hàng ngàn năm đã bị hủy diệt trong thời gian chúng tôi nắm quyền. Trong cuộc hành trình dài dằng dặc hay mỗi ngày sống ở Trái Đất, tôi đều mơ thấy Đế quốc thời còn hưng thịnh. Vì vậy, chỉ

cần có một tia hy vọng, tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Bằng không, cuộc đời tôi sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Tinh Lưu không hiểu điều đó bởi vì cậu ta không phải Hoàng đế. Em là người phụ nữ của tôi nên cần biết một điều, những chuyện mà một vị Hoàng đế phải làm không nhất định là đúng đắn mà là anh ta cần phải làm".

Nhiễm Dư lắc đầu: "Em không hiểu...Em thật sự không hiểu. Rốt cuộc anh là ai? Anh không phải Đầu Gỗ, cũng chẳng phải Lin. Thật ra, anh là một người khác..." . Cô muốn đẩy đối phương nhưng bị hắn giữ chặt trong lòng. Ánh mắt hoàng đế hơi bực bội. Hắn túm lấy cổ tay cô, nói rành rọt từng từ một: "Em đừng có nghĩ ngợi lung tung. Từ đầu đến cuối đều là tôi. Tiềm thức của Lin đã bị tôi thôn tính, trở thành một phần của tôi từ lâu rồi. Trong lúc tôi sa cơ lỡ vận, lang thang nơi đầu đường xó chợ, chỉ có em đối xử với tôi, yêu thương tôi. Tôi cũng sẽ giành lại con chíp và kho gen bằng được. Từ trước đến nay, mọi thứ mà tôi muốn không sớm thì muộn cũng thuộc về tôi".

****

Đêm khuya, Tiêu Khung Diễm ngồi xổm một góc, khóc rưng rức. Không biết bao lâu sau, trên chiếc giường ở bên cạnh vang lên giọng nói khàn khàn: "Tiểu John, chú đừng khóc nữa".

Tiêu Khung Diễm mở to mắt, đứng bật dậy: "Lão đại, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi!".

Ứng Hàn Thời nằm thẳng trên giường, dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Tiêu Khung Diễn lắp bắp: "Anh bị gãy xương, em đã nối rồi. Nhưng... vết thương của anh quá nặng, ít nhất cần nghỉ ngơi nửa tháng... không thể xuống giường. Thời gian này... bọn em sẽ bảo vệ anh, có được không?".

"Được!" Ứng Hàn Thời đáp khẽ. Thái độ bình tĩnh của anh khiến Tiêu Khung Diễn thấp thỏm bất an. Nhưng anh ta không dám nhắc đến Cẩn Tri.

Anh ta cầm thuốc và nước trên đầu giường, đưa đến miệng Ứng Hàn Thời: "Lão đại, uống thuốc đi đã!".

Ứng Hàn Thời chẳng có phản ứng, tựa như không nghe thấy. Đôi mắt anh không còn một chút sinh khí.

Ngài chỉ huy không chịu uống thuốc. Ý thức được sự thật này, Tiêu Khung Diễn càng đau lòng. Anh ta quỳ một chân bên cạnh giường, cố gắng thuyết phục: "Lão đại, anh mau uống thuốc đi! Phải sớm khỏe lại, anh mới có thể đi cứu Tiểu Tri, mới có thể trả mối thù chứ!".

Ứng Hàn Thời trầm mặc một chút mới mở miệng, để anh ta đổ thuốc vào miệng. Anh nuốt rồi nhắm mắt. Tiêu Khung Diễn lặng lẽ rời phòng.

Đây là ngôi biệt thự ở thành phố Giang. Trang Xung, Daniel và Nhiếp Sơ Hồng đều ở phòng khách. Thấy Tiêu Dung Diễn đi ra ngoài, bọn họ đều đứng lên: "Tình hình thế nào rồi?".

"Ngài chỉ huy đã tỉnh lại." Tiêu Dung Diễn cất giọng bị thương: "Tuy nhiên... anh ấy rất đau lòng. Càng buồn, anh ấy sẽ càng ít nói, lúc nào cũng vậy".

Mọi người đều im lặng, Daniel đắn đo một lát rồi lên tiếng: "Lâm Tiệp đang quỳ ở bên ngoài. Cô ta muốn gặp ngài chỉ huy một lần, sau đó sẽ dùng cái chết tạ tội".

Tiêu Khung Diễn trừng mắt: "Cô ta còn đến làm gì?".

"Tiểu John!" Phòng trong vang lên giọng trầm thấp của Ứng Hàn Thời.

"Vâng." Tiêu Khung Diễn đáp.

"Thượng tá Lâm từng lập vô số chiến công cho Đế quốc nên tôi sẽ không lấy mạng cô ấy. Chú hãy bảo cô ấy đi đi, từ nay về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa."

"Vâng!"

Một lúc sau, Tiêu Khung Diễn đi ra ngoài, trên tay cầm túi tài liệu: "Thượng tá Lâm đi rồi. Trước khi đi, cô ta trao lại toàn bộ tư liệu về hành tinh nhỏ mà Hoàng đế muốn xây dựng nền văn minh mới. Cô ta cũng tiết lộ, Hoàng đế hiện đang ở thị trấn Sa Độ. Tiểu Tri... cũng bị nhốt ở đó".

Ánh trăng bằng bạc lơ lửng trên không trung. Ngôi biệt thự đã trở nên yên tĩnh, Trang Xung và những người khác về phòng nghỉ ngơi, còn Tiêu Khung Diễn đứng bên cửa sổ trong phòng của Ứng Hàn Thời như mọi ngày.

Tình thế trước mắt giống một tảng đá nặng ngàn cân đè xuống lồng ngực của anh chàng người máy. Hoàng đế quá mạnh, Ứng Hàn Thời bình thường còn đánh không lại, huống hồ bây giờ bị thương nặng, ít nhất mười, mười lăm ngày không thể dùng sức. Hơn nữa, Hoàng đế còn là người tâm tư nhạy bén, bụng dạ thâm sâu, dù bọn họ giăng bẫy cũng rất khó khiến hắn mắc mưu. Điều quan trọng hơn, hiện giờ Cẩn Tri đang ở trong tay hắn. Hoàng đế vui buồn thất thường, chỉ cần tùy tiện vung tay là có thể bóp chết cô.

Tiêu Khung Diễn nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách giải quyết. Lẽ nào lần này chỉ có thể để Hoàng đế muốn làm gì thì làm? Bọn họ phải ngoan ngoãn dâng con chíp và kho gen, tạo ra mầm mống tai họa lớn trong tương lai?

Đang chìm đắm trong suy tư, Tiêu Khung Diễn chợt nghe thấy tiếng động ở phía sau. Anh ta ngoảnh đầu, giật bắn mình khi bắt gặp Ứng Hàn Thời đang chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy.

Tiêu Khung Diễn vội nhào đến: "Anh không thể xuống giường, vết thương sẽ bị rách toác ra đó".

Ứng Hàn Thời có vẻ rất yếu. Anh vừa mặc áo sơ mi một cách khó nhọc vừa lên tiếng: "Không sao".Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn, chiếu xuống thân hình cao gầy, gương mặt tiều tụy nhưng cương nghị của anh.

Tiêu Khung Diễn can ngăn: "Lão đại, em xin anh, anh hãy nghỉ ngơi thêm vài ngày đi. Em biết, bây giờ anh rất đau...".

Ứng Hàn Thời cất giọng hòa nhã: "Tiểu John! Không biết bây giờ cô ấy thế nào? Có chịu khổ cực hay không?".

Tiêu Khung Diễn ngây người, không thể thốt ra lời. Một lúc sau, thấy Ứng Hàn Thời định xuống giường, anh ta liền đỡ anh rời khỏi phòng.

Lúc xuống tầng dưới, Tiêu Khung Diễn hỏi nhỏ: "Nếu không có cách nào khác, anh sẽ chọn con chíp hay Tiểu Tri?".

Ứng Hàn Thời im lặng, trong đầu chợt hiện lên gương mặt của cô ấy khi đẩy anh vào khe hở không gian. Ánh mắt của cô và nụ cười bi thương nơi khóe môi như con dao sắc nhọn từ từ cắm vào lòng ngực anh.

"Tôi sẽ bảo vệ cả cô ấy và tín ngưỡng của mình, không cho bất cứ kẻ nào cướp mất." Anh nói.

***

Tạ Cẩn Hành đã ở trong phòng nghiên cứu mấy ngày liền. Sau khi có được hệ thống máy tính và thiết bị của Ứng Hàn Thời, anh cùng mấy nhân viên nghiên cứu của mình ngày đêm mày mò. Đối với bất cứ nhà khoa học nào, đó là một kho báu, chỉ hận không thể một hơi nuốt trọn.

Tuy chìm đắm trong công việc nghiên cứu nhưng mấy ngày nay cũng có chuyện khiến anh phiền lòng. Bộ Quốc phòng nhận được tin, sa mạc ở miền tây xảy ra cuộc không chiến chẳng rõ nguyên nhân hay thế lực. Thiết bị giám sát từ trường đặt ở nơi đó cũng phát hiện năng lượng dao động bất thường. Điều này có nghĩa là nhiều khả năng cô em gái yêu quý và em rể tương lai của anh lại vừa giải quyết một chuyện phiền phức nào đó liên quan đến người ngoài hành tinh. Tạ Cẩn Hành chỉ biết đợi đến lúc họ cần, anh sẽ cố gắng thu dọn tàn cuộc là được.

Trời tờ mờ sáng, Tạ Cẩn Hành chớp mắt trên sofa trong văn phòng. Anh chỉ ngủ hai, ba tiếng đồng hồ rồi lại tiếp tục nghiên cứu không gian hư ảo. Bây giờ vẫn còn sớm nên bên ngoài chỉ có một nhân viên trẻ tuổi đang pha cafe cho hai người.

Tạ Cẩn Hành đi rửa mặt, chỉnh lại quần áo. Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

"Vào đi!" Anh nói.

Anh chàng nhân viên vào, sắc mặt có vẻ kì lạ: "Giáo sư, có hai... người tìm anh. Một người nói là em rể anh".

Tạ Cẩn Hành gật đầu: "Cho họ vào đi".

Một lúc sau, một người có thân hình cao lớn mặc áo gió kín mít từ đầu đến chân dìu Ứng Hàn Thời đi vào. Dù người này cúi thấp đầu nhưng Tạ Cẩn Hành vẫn lờ mờ nhìn thấy gương mặt kim loại. Anh ta cũng không có ý định giấu giếm, ngẩng đầu cười ngoác miệng với anh.

Tạ Cẩn Hành giật mình nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra trấn tĩnh. Phát hiện sắc mặt Ứng Hàn Thời vô cùng nhợt nhạt, áo sơ mi có vết máu, anh kinh ngạc hỏi: "Sao cậu lại ra nông nỗi này?"

Ứng Hàn Thời cất giọng áy náy: "Tôi xin lỗi đã không bảo vệ tốt Tiểu Tri. Bây giờ, tôi cần sự giúp đỡ của anh mới cứu được cô ấy".

Tạ Cẩn Hành sững sờ.

Ứng Hàn Thời và Tạ Cẩn Hành ở trong văn phòng bàn bạc suốt hai tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó, Tiêu Khung Diễn cũng mấy nhân viên tâm phúc của Tạ Cẩn Hành đợi ở phòng ngoài. Bọn họ chốc chốc lại liếc Tiêu Khung Diễn bằng ánh mắt vừa hiếu kỳ vừa căng thẳng. Anh chàng người máy thở dài một tiếng, khiến họ giật bắn mình.

Mặt trời đã lấp ló ngoài cửa sổ. Tạ Cẩn Hành trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng" "Cậu có chắc chắn không? Liệu có ổn hay không? Kế hoạch này... thật không thể tưởng tượng nổi".

Ứng Hàn Thời từ tốn trả lời; "Chắc chắn. Khả năng chiến đấu của Hoàng đế mạnh hơn sức tưởng tượng của người Trái đất các anh rất nhiều, mưu lược và tâm cơ không thua kém tôi. Dù anh có điều động bao nhiêu binh lực đi chăng nữa, e rằng cũng không thể bắt được ngài ấy, cứu được Tiểu Tri. Hơn nữa, biện pháp này cũng sẽ loại bỏ Hoàng đế một cách triệt để, khiến ngài ấy không bao giờ còn có thể đối địch với chúng ta được nữa".

***

Buổi chiều, bầu trời u ám, mây đen che phủ. Căn phòng tối tăm khiến tâm trạng của con người càng trở nên ngột ngạt. Nhiễm Dư bật đèn, đi đến bên giường Cẩn Tri, đỡ bạn ngồi dậy rồi đút từng thìa cháo nóng hổi vào miệng bạn. Cẩn Tri lặng lẽ nuốt một cách khó nhọc.

Được nửa bát, Cẩn Tri thật sự không thể ăn thêm. Nhiễm Dư cũng chẳng nài ép, lại chèn một cái gối vào sau lưng bạn, đồng thời hỏi nhỏ: "Cậu đi được không?"

"Chắc là được."

Nhiễm Dư nhòm ra ngoài cửa, trong sân không một bóng người. Cô nói: "Bọn họ đã liên lạc với nhau. Hôm nay, Ứng Hàn Thời sẽ mang con chíp và kho gen đến đổi lấy cậu. Tới lúc đó, cậu có thể về bên anh ấy".

"Hoàng đế chịu tha cho bọn mình thật sao?" Cẩn Tri hỏi.

Nhiễm Dư không trả lời. Cẩn Tri ngước nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Dù thế nào, Ứng Hàn Thời cũng là mối đe dọa lớn đối với việc xây dựng Đế quốc mới của Hoàng đế. Dù có lấy được con chip, chắc chắn hắn cũng không dễ dàng tha cho anh. Hơn nữa, Ứng Hàn Thời cũng không phải loại ngoan ngoãn chịu giao nộp con chíp. Hai người đàn ông đều biết rõ điều này. Vì vậy, hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra một cuộc chiến khốc liệt.

Ứng Hàn Thời... Trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng anh. Hy vọng lần này, cô có thể về bên anh, không bao giờ xa cách nữa.

Trên trời đột nhiên vang lên tiếng sấm, rồi một tia chớp lóe sáng. Thời tiết đúng là bất thường, như báo hiệu một điều gì đó sắp xảy ra.

"Ầm ầm ầm!" Tiếng sấm lại vang lên đinh tai nhức óc. Bóng đèn điện chợt tắt ngóm, khiến cả căn phòng tối đen trong giây lát. Một lúc sau, Nhiễm Dư lần mò đi vào, thắp một ngọn nến. Cô an ủi Cẩn Tri: "Không sao đâu! Nơi này nguồn điện rất chập chờn, chắc là cầu chì lại bị cháy rồi".

Hai người ngồi vài phút, bầu trời lại sáng hơn một chút. Nhiễm Dư rót cốc nước nóng cho bạn. Cẩn Tri uống từng ngụm nhỏ. Chờ đợi đúng là một sự giày vò cả tinh thần lẫn thể xác.

"Cộc cộc!" Cuối cùng, tiếng gõ cửa cũng vang lên. Hai người phụ nữ đưa mắt ra cánh cổng ở ngoài sân. Đây là hang ổ bí mật của Hoàng đế nên chắc chắn không có người lạ đến tìm. Cẩn Tri đặt cốc nước xuống bàn rồi đứng lên. Nhiễm Dư vội dìu cô đi ra ngoài. Đúng lúc này, mưa bắt đầu rơi. Hoàng đế từ căn phòng khác đi ra. Sắc mặt hắn vô cùng bình thản, tựa hồ tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát. Nhìn thấy hai cô gái, hắn nhếch miệng rồi cất giọng trầm trầm: "Vào đi!".

Cánh cửa từ từ mở ra, Ứng Hàn Thời xuất hiện trong tầm mắt của Cẩn Tri. Thân hình anh gầy rộc trong chiếc áo sơ mi hơi ướt, gương mặt nhợt nhạt. Viền mắt Cẩn Tri ươn ướt. Ứng Hàn Thời nhìn cô, không ai lên tiếng.

"Con chíp và kho gen ở đâu?" Hoàng đế hỏi.

"Xin hãy trả người cho tôi trước." Ứng Hàn Thời nói.

Hoàng đế cười cười, liếc qua Nhiễm Dư. Nhiễm Dư lập tức buông tay Cẩn Tri, nói nhỏ: "Cậu hãy bảo trọng". Cẩn Tri bước chầm chậm về phía Ứng Hàn Thời.

Ứng Hàn Thời liền giơ tay, kéo cô vào lòng. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, như sợ làm cô đau. Cẩn Tri hít một hơi thật sâu rồi áp mặt vào ngực anh.

"Em vẫn ổn đấy chứ?" Anh hỏi nhỏ.

"Vâng." Cẩn Tri đáp. Trên thực tế, cô không ổn chút nào. Bị thương nặng rồi lại bao nhiêu lần bị điện giật nên toàn thân cô không còn chút sức lực.

"Vết thương của anh thế nào rồi?" Cô hỏi.

"Anh không sao." Giọng nói dịu dàng của anh khiến cô thấy yên lòng, bất kể kẻ địch vẫn ở ngay bên cạnh. Cẩn Tri ngẩng đầu, mỉm cười với anh.

Anh cũng cười, nắm chặt tay cô rồi quay sang Hoàng đế: "Con chíp và kho gen đang ở trong khu rừng bên ngoài thị trấn".

Phía tây thị trấn có một cây cầu nhỏ. Vào thời khắc này, cây cầu lắc lư trong mưa gió, còn ở bên dưới, nước chảy ầm ầm. Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đi trước, Hoàng đế dẫn Nhiễm Dư bám theo sau.

Ngửi thấy mùi thuốc và mùi máu tanh trên người Ứng Hàn Thời, Cẩn Tri bóp tay anh, lo lắng mở miệng: "Vết thương của anh nghiêm trọng lắm phải không?"

Ứng Hàn Thời chỉ mỉm cười.

Cẩn Tri thở dài: "Khi nào quay về, anh hãy nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, em sẽ chăm sóc anh".

"Được!" Anh đáp.

Trong lúc hai người thì thầm to nhỏ, Hoàng đế khẽ chau mày, còn Nhiễm Dư trầm mặc. Tâm trạng của cô rất phức tạp và đau khổ.

Qua cây cầu là đến một khu rừng rậm rạp. Lúc này, mưa càng ngày càng nặng hạt, táp vào mặt bọn họ đến đau rát. Trên bãi đất trống phía trước xuất hiện một chiếc máy bay chiến đấu, dưới đất đặt hộp kiêm loại đựng con chip và hộp bảo quản kho gen quen thuộc.

Hoàng đế sáng mắt nhưng không lập tức đi tới mà liếc nhìn quan khoang máy bay trống không: "Một mình ngươi đến đây à?".

"Vâng." Ứng Hàn Thời đáp. "Đấu với bệ hạ. dẫn theo nhiều người cũng coi như đưa họ vào chỗ chết mà thôi. Bệ hạ, Tính Lưu biết mình không phải đối thủ, cũng không dám coi thường mưu lược và thủ đoạn của bệ hạ. Chuyện xây dựng Đế quốc mới, tuy không đồng tình nhưng tôi cũng biết rõ, bản thân chẳng thể ngăn nổi người. Tính Lưu tuy hành sự cố chấp nhưng cũng không đến nỗi khăng khăng lao đầu vào lửa hay lấy trứng chọi đá. Trải qua biến cố Diệu Nhật bị hủy diệt và cuộc sống lao tù, tôi đã dần hiểu ra một điều. Trong cuộc đời này, có những chuyện dựa vào sức lực của một người không thể thay đổi. Bây giờ, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên cùng Cẩn Tri. Bệ hạ là Hoàng đế, nhất ngôn cửu đỉnh. Tôi hy vọng bệ hạ hãy giữ lời hứa, sau khi nhận được con chip và kho gen thì thả chúng tôi đi."

Hoàng đế cười cười, không nhận lời cũng chẳng từ chối. Hắn tiến lại gần kiểm tra hộp đựng gen, xác nhận đúng là đồ của mình. Sau đó, hắn nhìn qua hộp kim loại hất cằm với Ứng Hàn Thời: "Mở ra!".

Ứng Hàn Thời buông tay Cẩn Tri, nói: "Em lên máy bay đợi anh". Cẩn Tri gật đầu nhưng không nhúc nhích. Anh mỉm cười, tỏ ý cô hãy yên tâm.

Cẩn Tri nhanh chóng lên máy bay, thắt dây an toàn. Ứng Hàn Thời mở nắp hộp. Nhìn thấy ba con chip nằm bên trong, khóe miệng Hoàng đế nhếch lên. Hắn nhận chiếc hộp từ tay Ứng Hàn Thời, rồi cất giọng lãnh đạm: "Các người đi đi!"

Ứng Hàn Thời quay gót lên máy bay. Nhiễm Dư đứng cách đó một đoạn thở phào nhẹ nhõm. Vừa ngồi vào vị trí, sắc mặt Ứng Hàn Thời trở nên nghiêm nghị. Anh nhanh chóng đóng của khoang, khởi động máy bay. Chiếc máy bay lập tức lao vút lên bầu trời.

"Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này." Anh nói. Tim Cẩn Tri đập nhanh một nhịp.

Dưới mặt đất, Nhiễm Dư không rời mắt khỏi chiếc máy bay. Cô nghĩ thầm, cuối cùng cũng kết thúc mà không ai bị thương, tốt quá. Cô dõi theo bóng lưng Hoàng đế, miệng mở nụ cười chua chát. Cho dù anh ta làm chuyện xấu, bắt giữ và uy hiếp bạn cô, nhưng như anh ta nói, đây là việc anh ta buộc phải làm. Anh ta đang làm một kẻ ác cô đơn, khiến cô không khỏi xót xa trong lòng.

“Đầu Gỗ... Bước tiếp theo, anh sẽ làm gì?” Nhiễm Dư hỏi. Vừa dứt lời, cô liền nhìn thấy Hoàng đế ngẩng đầu, khóe miệng thấp thoáng nụ cười lạnh lùng. Tiếp theo, hắn vung tay, luồng sáng màu xanh như sóng nước lan tỏa trên bầu trời, hướng về phía chiếc máy bay của Ứng Hàn Thời.

“Anh làm gì vậy?” Nhiễm Dư hét lên, lập tức túm lấy cánh tay đối phương, nhưng bị hắn khóa chặt trong lòng, không thể nhúc nhích.

Luồng sáng lam nhanh chóng xuất bắt kịp chiếc máy bay, nhưng nó khéo léo nghiêng cánh sang một bên, né tránh thành công. Tia sáng phóng vào đỉnh núi, bùng cháy một ngọn lửa. Hoàng đế lại tiếp tục xuất chiêu. Đến phát thứ ba, cuối cùng luồng sáng cũng chạm vào cánh máy bay. Nhiễm Dư thẫn thờ nhìn theo chiếc máy bay đã bị mất thăng bằng, đuôi bốc khói xanh rồi lao đầu xuống vực thẳm, biến mất trong giây lát.

Cô bi phẫn túm lấy áo Hoàng đế: “Anh làm gì vậy? Chẳng phải họ đã trả đồ cho anh rồi hay sao? Tại sao anh còn hãm hại họ? Hoàng đế nói không giữ lời, anh là đồ tiểu nhân thì có”.

Hoàng đế túm lấy cổ tay cô, cất giọng lạnh lung: “Dùng binh không ngại dối trá. Lẽ nào em tin lời Tinh Lưu hay sao?”.

Nhiễm Dư nấc nghẹn, mắt ngấn nước: “Ý anh là gì? Lẽ nào con chip là giả hay sao?”

Hoàng đế đáp: “Là thật”.Khóe miệng hắn ẩn hiện nụ cười như có như không. “Lời nói của Tinh Lưu cũng mấy phần có lý. Nhưng tôi luôn cảm thấy hắn có mưu đồ gì đó.”

Máy bay chiến đấu rơi từ trên cao xuống. Cẩn Tri cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn thân vô cùng khó chịu. Ứng Hàn Thời nhanh chóng nắm lấy tay cô.

Cẩm Tri nhắm mắt, cố gắng mở miệng hỏi: “Chúng ta sắp chết rồi phải không?”.

Anh đang bị thương nặng, đừng nói là chiến đấu, e rằng bay người lên cao cũng khó. Vừa rồi, cô đã thử nhưng chẳng thể nào khởi động được luồng sáng bạc. Lẽ nào, hôm nay là ngày tận thế của hai người?

Ứng Hàn Thời siết chặt bàn tay, cất giọng kiên định trong âm thanh ù ù tạp loạn: “Tiểu Tri, làm sao anh có thể để em chết?”. Cẩn Tri ngẩn người, lại nghe anh nói: “Nắm chặt tay anh đi!”.

Đúng lúc này, cô cảm thấy dây an toàn bật tung. Một luồng khí mạnh đập vào lưng, cửa khoang đồng thời mở ra. Hai người lập tức bắn ra ngoài. Cẩn Tri

kêu "a" một tiếng. Ứng Hàn Thời phản ứng nhanh nhạy, ôm cô vào lòng. Hai người cùng rơi xuống vực sâu.

Vực sâu mấy trăm mét, Cẩn Tri nhớ rõ, bên dưới là con song cuồn cuộn trôi. Vừa định thử xuyên qua không gian một lần, Ứng Hàn Thời đã ấn đầu cô vào bờ vai mình: "Không cần đâu em. Chuyện này nằm trong kế hoạch của anh rồi".

Cẩn Tri ngẩn người nhưng không thắc mắc mà chỉ càng ôm chặt anh hơn: "Vâng!".

Hai người đã rơi xuống đáy vực. Nhưng một điều bất ngờ đã xảy ra, bên dưới không phải là con sông chảy xiết mà là một thảm cỏ lẫn lá cây rất dày. Ứng Hàn Thời ôm cô rơi xuống đó. Hai người chìm sâu trong lớp lá mềm mại, bên tai tràn ngập âm thanh xào xạc.

Cuối cùng họ cũng dừng lại, thân thể phủ kín lá cây. Cẩn Tri nằm sấp trên người Ứng Hàn Thời, không hề cảm thấy đau đớn. Cô ngồi dậy, phủi hết lá trên mặt anh, cất giọng mừng rỡ: "Sao lại như vậy? Tại sao ở đây lại có cây cỏ?".

Ứng Hàn Thời cũng ngồi dậy, mỉm cười nói: "Bởi vì chúng ta đang ở không gian hư ảo".

Cẩn Tri tròn mắt. Ứng Hàn Thời đỡ cô đứng dậy. Cô sững sờ nhìn anh một lúc lâu mới mở miệng: "Kể từ lúc nào thế?".

"Bắt đầu vào giây phút trước khi anh gõ cửa."

****

Giống nhiều cơ quan bí mật khác của quốc gia, Sở nghiên cứu của Tạ Cẩn Hành nằm ở một nơi hoang vu, hẻo lánh thuộc miền tây. Nhìn từ phía xa, đó chỉ là một tòa kiến trúc hết sức bình thường, nhưng cách vài cây số có biển đề "Khu vực quản lý quân sự" và trạm canh gác, khiến Sở nghiên cứu bị tách biệt với thế giới bên ngoài.

Vào thời điểm này, Sở nghiên cứu vắng lặng như tờ, nhìn từ bên ngoài sẽ chẳng thấy một bóng người. Tuy nhiên, trong phòng nghiên cứu do Tạ Cẩn Hành phụ trách bầu không khí vô cùng khẩn trương. Bốn, năm nhân viên trẻ ngồi trước hệ thống máy tính siêu cấp A-4. Họ dán mắt vào màn hình, không ngừng kiểm tra, tính toán và điều chỉnh số liệu, dù khát khô cổ cũng quên cả uống nước. Họ là những học trò đắc ý và đáng tin cậy nhất của Tạ Cẩn Hành. Trước nhiệm vụ chưa từng có này, họ rất hưng phấn, tập trung và cũng cố gắng hết mình.

Tiêu Khung Diễn là nhóm trưởng tạm thời. Hiện giờ, anh ta đang ngồi vắt chân trước một chiếc máy tính, mười đầu ngón tay kim loại múa trên bàn phím. Miệng anh ta cũng không ngừng truyền đạt mệnh lệnh tới các nhân viên nghiên cứu.

"Tiểu Bạch! Bảo vệ máy số 2, sửa chữa ngay sai sót cá biệt."

"Cầu Cầu! Phần cậu phụ trách có hiện tượng cảnh vật mờ dần. Mau sửa lại nhanh lên!"

"Trúc Can! Cậu làm hộp gen và con chip ảo đó rất đẹp. Tôi tin có thể lừa được tên Hoàng đế thối tha đó."

Dù mới quen biết vài ngày, Tiêu Khung Diễn đã đặt cho mỗi nhân viên kĩ thuật một biệt hiệu riêng. Họ rất yêu quý và khâm phúc anh chàng người máy thiên tài này. Trang Xung từng hỏi Tiêu Khung Diễn: "Quan hệ giữa cậu với những nhân viên đó là thế nào vậy?".

Tiêu Khung Diễn đáp: "Rất tốt! Tôi có cảm giác mình là nữ vương, dẫn theo một đám kỵ sĩ đi giải cứu hoàng tử và công chúa ấy".

Bầu không khí trong phòng nghiên cứu lúc nào cũng căng thẳng nên Tiêu Khung Diễn thường tranh thủ thời gian pha trà và làm bánh ga-tô để xoa dịu tâm trạng của mọi người.

Đúng lúc mọi người tập trung vào công việc, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Một nhân viên dè dặt mở hé cánh cửa, hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Kể từ khi hệ thống máy tính hoạt động, phòng nghiên cứu đóng kín hoàn toàn, ngoài cửa còn treo tấm biển: " Đang thí nghiệm, miễn làm phiền". Tuy vậy, thỉnh thoảng vẫn có người gõ cửa. Bên ngoài là một đồng nghiệp thuộc bộ phận khác, anh ta cười nói: "Gần đây, các anh bận dự án gì mà bí mật thế?". Nói xong, anh định thò đầu vào trong phòng.

Nhân viên của Tạ Cẩn Hành lập tức đóng cửa, bình thản đáp: "Chúng tôi đang tiến hành nhiệm vụ bí mật do giáo sư bố trí, tạm thời không thể tiết lộ với anh". Tạ Cẩn Hành là người có chức vị và được nể trọng trong Sở. Vì thế đồng nghiệp bên ngoài cũng không nhiều lời, lập tức rời đi.

Tiêu Khung Diễn ngẩng đầu hỏi: "Ai dò hỏi đấy? Có vấn đề gì không?".

"Không."

Tiêu khung Diễn cũng chẳng bận tâm, tiếp tục kiểm tra số liệu. Sau đó anh ta cẩm di động, bấm một hàng số.

Đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, anh ta nở nụ cười tươi roi rói: "Anh vợ! Bên tôi rất thuận lợi, bên anh thế nào rồi?".

"Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch." Tạ Cẩn Hành đáp.

Vào thời khắc ấy, anh đang ở trong khu rừng gần thị trấn Sa Độ. Nơi đây có hai chiếc lều, bên trong bày đầy thiết bị máy móc. Tạ Cẩn Hành và ba nhân viên nghiên cứu đang hết sức bận rộn. Nếu hệ thống máy tính ở Sở nghiên cứu là hệ thống trung tâm tạo ra không gian hư ảo thì chỗ của anh là điểm cuối cùng có tác dụng gia tăng sự ảnh hưởng của Ứng Hàn Thời vào những người ở trong không gian. Mặc dù ngữ khí của Tiêu Khung Diễn hết sức thoải mái nhưng trong lòng Tạ Cẩn Hành vẫn có chút thấp thỏm bất an.

Đây không phải nhiệm vụ đơn giản và nắm chắc phần thắng trong tay. Tạ Cẩn Hành nhớ lại mấy ngày trước, khi Ứng Hàn Thời đưa ra kế hoạch tạo không gian hư ảo, moi người đều cảm thấy chuyện này quá hoang đường.

"Chúng ta nhất định phải tạo không gian hư ảo hay sao?" Một nhân viên hỏi. "Báo cáo lên cấp trên để cấp trêm huy động lực lượng bắt người đó có phải đơn giản hơn không?"

Ứng Hàn Thời lắc đầu: "Sức mạnh của Hoàng đế nằm ngoài sự tưởng tượng của các anh, cũng vượt quá khả năng có thể lý giải của quân đội. Nếu đối kháng chính diện, rất có thể gây ra thương vong không nhỏ, lại chẳng có cách nào bắt được ngài ấy. Làm vậy, Cẩn Tri sẽ càng nguy hiểm hơn".

Tạ Cẩn Hành đồng ý với quan điểm của Ứng Hàn Thời. Đối phương đại diện cho nền văn minh tiên tiến, phát triển gấp nhiều lần Trái Đất. Bây giờ mà tấn công chính diện hậu quả sẽ rất khó lường.

"Hay là chúng ta cài bẫy hắn? Ví dụ như hạ độc hoặc dùng kế điệu hổ ly sơn chẳng hạn?" Trang Xung hiến kế.

Tiêu Khung Diễn vỗ vào đầu anh ta một cái: "Cậu đúng là đồ ngốc! Hoàng đế vốn rất thâm hiểm, còn lâu mới bị mắc lừa. Hơn nữa theo thông tin từ Lầm Tiệp và kết quả điều tra của Daniel, ngài ấy hết sức cảnh giác, không rời khỏi hai người phụ nữ. Chúng ta đâu có dễ rất ấy. Hạ độc ư? Hoàng đế miễn nhiễm với các loại thuốc độc từ lâu rồi".

Một nhân viên nghiên cứu cất giọng nghi hoặc: "Chúng ta tạo ra không gian hư ảo rồi dụ hắn vào. Con người một khi lạc vào không gian này, thể xác sẽ mất đi ý thức. Chúng ta có thể thừa cơ chế ngự hoặc giết chết hắn. Như vậy chẳng phải chúng ta thành công rồi hay sao?".

Mọi người đều cảm thấy có lý, nhưng Ứng Hàn Thời lại nói: "Không được! Nỗi đau thể xác có khả năng khiến Hoàng đế ý thức được không gian mà ngài ấy đang ở là không gian hư ảo. Tới lúc đó, chúng tôi sẽ gặp nguy hiểm, khó có thể thoát khỏi ngài ấy. Hơn nữa, dù chúng ta giết chết thể xác của ngài ấy nhưng tiềm thức ở trong không gian cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại.

Mọi người đều im lặng. Đánh bại Hoang đế là mục tiêu của bọn họ nhưng cứu người càng quan trọng hơn. Nếu tiềm thức của Hoàng đế nổi điên trong không gian hư ảo, lên cơn giết Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri thì tất cả sẽ trở thành công cốc.

Ứng Hàn Thời đảo mắt một vòng, từ tốn mở miệng: "Tôi biết cách này rất mạo hiểm, nhưng cũng có xác suất thành công cao nhất. Chúng ta sẽ khiến Hoàng đế tưởng không gian hư ảo là chân thực, rồi mang con chip và kho gen ảo đến hành tinh nhỏ của ngài ấy. Tôi và Cẩn Tri sẽ tìm cơ hội thoát khỏi ngài ấy, quay về thế giới thực. Còn Hoàng đế sẽ mãi mãi bị giam cầm trong không gian ảo, lập đi lập lại vòng tuần hoàn cuộc sống mà không hề hay biết điều đó".

Bầu trời u ám, mây mù che kín đỉnh núi. Mưa rơi lộp độp, từng phiến lá được nước mưa gột rửa, trở nên xanh mướt. Thế giới này vô cùng chân thực, chắc sẽ chẳng có ai nhận ra điều bất thường.

Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đứng dưới đáy vực chất đầy lá cây. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Cô áp mặt vào ngực anh, trong lòng tràn ngập cảm xúc khó tả. Anh siết chặt vòng tay, đồng thời cúi đầu tìm kiếm đôi môi cô. Miệng anh mát lạnh và khô khốc. Anh hôn rất mãnh liệt và nhập tâm, tựa như mang một tâm trạng ẩn nhẫn và cố chấp nào đó. Cẩn Tri cuồng nhiệt đáp trả, hơi thở trở nên gấp gáp.

Một lúc sau, Ứng Hàn Thời kết thúc nụ hôn, đôi mắt đen tuyền nhìn cô ở khoảng cách gần. Sau lưng để lộ cái đuôi, nhẹ nhàng đung đưa.

"Nụ hôn này rất chân thực". Cô lên tiếng, ánh mắt lấp lánh như sao trời.

Anh cúi xuống, tựa cằm vào vai cô: "Sao có thể không chân thực cơ chứ? Suýt nữa anh đã mất em rồi".

Cẩn Tri cảm động chẳng nói lên lời, chỉ biết ôm chặt thắt lưng anh.

Màn đêm buông xuống, hai người đi men theo con đường núi ra khỏi vực sâu.

"Trời sấm chớp và mất điện, trên thực tế là các anh ở bên ngoài tạo ra không gian hư ảo đúng không?" Cẩn Tri hỏi.

Ứng Hàn Thời vừa kéo cô lên dốc vừa trả lời: "Đúng vậy!".

Cẩn Tri chợt hiểu ra vấn đề. Trước đó, Ứng Hàn Thời từng nói, không gian hư ảo thực ra chỉ là máy tính và ngôn ngữ của chất xám trong não bộ con người đạt tần số như nhau, sau đó tiềm thức con người sẽ tiến vào một khung cảnh được thiết kế từ trước. Giờ hồi tưởng lại mới thấy, Ứng Hàn Thời và anh trai cô đã dùng cách thức nào đó, ví dụ từ trường hay năng lượng để kết nối với song điện não của cô, Hoàng đế và Nhiễm Dư vào thời khắc bọn họ ở thị trấn cổ.

"Tạ Cẩn Hành cũng đến đây à?" Cẩn Tri hỏi.

"Ừ. Bọn anh đã dùng hệ thống máy tính siêu cấp của anh ấy".

Cẩn Tri ngẩn người. Cần dùng đến hệ thống máy tính siêu cấp ư? Thế thì chẳng biết không gian phức tạp và lớn đến mức nào? Nhưng bay giờ không phải lúc tìm hiểu vấn đề này. Ứng Hàn Thời nói lối ra không gian nằm ở một nơi kín đáo đằng sau ngọn núi. Chỉ cần cô và anh thoát ra trước khi bị Hoàng đế phát hiện là mọi chuyện sẽ kết thúc.

Tuy nhiên, hai người đang bị thương nên không thể đi nhanh. Tới một vách núi hiểm trở, Cẩn Tri được Ứng Hàn Thời đỡ lên trước. Nhưng cô vừa leo lên trên, anh lại trượt chân ngã xuống dưới. Cẩn Tri vộ vàng leo xuống, đỡ anh đứng dậy. Anh đỏ mắt, nói nhỏ: "Cảm ơn em".

Cẩn Tri nhoẻn miệng cười: "Không ngờ cũng có ngày em phải dìu anh".

Ứng Hàn Thời liền cụp mi: "Tiểu Tri... Anh sẽ khỏi nhanh thôi". Cẩn Tri đan năm đầu ngón tay vào tay anh, cất giọng dịu dàng: "Anh khỏi lo, còn em cơ mà".

Ứng Hàn Thời im lặng, Cẩn Tri kéo anh, từ từ leo lên vách núi. Một lúc sau, giọng đàn ông trầm ấm từ phía sau truyền tới: "Anh đã có được người con gái tốt nhất trên đời".

Cẩn Tri phì cười: "Mới xa nhau mấy hôm mà anh đã biết nói những lời tình tứ rồi".

Anh trầm lặng vài giây rồi chạm nhẹ môi vào mu bàn tay cô: "Tiểu Tri, em để anh chứng kiến cảnh mình bị ném vào khe nứt không gian nhằm thoát thân, còn em thì ở lại chỗ cũ".

Sống mũi Cẩn Tri cay cay.

Hoàng đế cất con chip và hộp bảo quản gen vào một chỗ rồi ôm Nhiễm Dư lướt qua khu rừng với tốc độ rất nhanh, truy tim Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri.

"Anh hãy tha cho họ đi, đứng tìm kiếm nữa." Nhiễm Dư cất giọng ủ rũ.

Hoàng đế chăm chú quan sát phía trước: "Nếu đây là cãi bấy mà Ứng Hàn Thời giăng ra để hại tôi, lẽ nào em bảo tôi khoanh tay chờ chết hay sao?".

Nhiễm Dư nghẹn họng, cuối cùng nói nhỏ: "Không, em không mong anh xảy ra chuyện".

Hoàng đế giơ tay gạt cành lá rậm rạp. Ôm cô càng chặt hơn.

Tìm kiếm một lúc, Hoàng đế đã phát hiện ra chiếc máy bay chiến đầy bị vỡ nát nằm ở dưới vách núi không xa, ngọn lửa vẫn chưa bị dập tắt hoàn toàn. Nhưng trong xác máy bay không một bóng người.

"Họ đi đâu rồi nhỉ?" Nhiễm Dư ngập ngừng hỏi, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ.

Hoàng đế ngẩng đầu, dõi mắt về rừng cây rậm rạp ở phía trước, khóe miệng thấp thoáng nụ cười như có như không: "Chúng ta sẽ tìm ra nhanh thôi".

Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri nắm tay nhau, đi xuyên qua khu rừng trong đêm tối.

"Còn bao lâu nữa mới tới nơi?" Cô hỏi.

"Một cây số nữa."

Cẩn Tri phóng tầm mắt về phía trước. Nơi đó như ẩn hiện tia sáng bạc. Chỉ cần cô và anh đi qua khe nứt không gian, sau đó đóng chặt không gian này từ bên ngoài coi như bọn cô đã đánh bại Hoàng đế.

Đang chìm đắm trong suy tư, trước mặt cô đột nhiên hiện ra một hình ảnh. Cô đứng bên bờ song, dưới có con phà. Ứng Hàn Thời đứng phía đối diện, toàn thân ướt sũng.

"Tiểu Tri, tôi..." Anh nói.

"Đến chỗ vắng vẻ rồi nói sau." Cô ngắt lời anh.

Đó là buổi tối anh bày tỏ tình cảm với cô. Cẩn tri có chút hoảng hốt. Từ trước đến nay, cô chỉ nhìn thấy tương lai, bây giờ tự dưng lại nhìn thấy quá khứ. Có phải do cô đang ở trong không gian hư ảo hay vì bị điện giật nhiều lần, não bộ của cô bị tổn thương nên mới thất thường như vậy?

"Em sao thế?" Ứng Hàn Thời phát hiện ra vẻ mặt kỳ lạ của cô.

"Không sao." Cẩn Tri miễn cưỡng mỉm cười. Cô cảm thấy... có chỗ nào không đúng. Có manh mối rất quan trọng lướt qua nhưng cô không thể nắm bắt.

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời đột nhiên kéo cô sát vào người mình, đồng thời cất giọng nghiêm nghị: "Ngài ấy đã đến rồi".

Cẩn Tri thót tim: "Làm thế nào bây giờ?".

"Chúng ta cố gắng đi nhanh một chút!"

Cẩn Tri đã nhìn thấy một tia bạc lơ lửng trong khu rừng ở phía xa xa. Còn cách mấy trăm mét, họ dùng toàn bộ sức lực lao nhanh về nơi đó, bất chấp việc che giấu bản thân.

Tuy nhiên, khu rừng phía sau họ bất chợt nổi trận gió lớn, khiến chim chóc bay vút lên cao. Có người đang tiến đến gần bọn họ.

Chỉ cần cách khe hở không gian hơn một trăm mét, đằng sau đột nhiên xuất hiện quầng sáng màu xanh lam chói lòa. Ứng Hàn Thời lập tức ôm eo Cẩn Tri, bắn người lên cao hơn chục mét mới tránh được đòn tấn công hiểm hóc. Cẩn Tri nín thở, ôm chặt thắt lưng anh, chỉ lo vết thương anh càng nặng, người sẽ càng yếu ớt hơn.

Vào giây phút đối mặt với sinh tử, anh vẫn không hề nao núng. Chớp mắt đã ôm cô đáp xuống ngay khe hở không gian. Còn ở phía sau cô, hình bóng Hoàng đế đã hiện ra trong bóng tối, chỉ cách vài chục mét.

"Đứng lại!" Một luồng sáng xanh lam khác như mũi tên bay vút đến. Ứng Hàn Thời không chậm trễ, bế Cẩn Tri lao vào khe hở.

"Binh!" Luồng sáng xanh đập vào ánh sáng bạc, phát ra tiếng kêu kim loại đinh tai nhức óc. Hoàng đế ôm Nhiễm Dư phóng đến trước khe hở, nhưng Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri đã biến mất. Anh sáng bạc cũng nhanh chống tan biến ngay trước mắt bọn họ.

Nhiễm Dư há hốc mồm: "Đây là…"

Sắc mặt Hoàng đế trở nên khó coi vô cùng: "Hừ…Đây là khu nứt thời không. Chúng ta đang ở trong không gian hư ảo. Tinh Lưu… quả nhiên không hổ danh là người dùng binh xảo quyệt. Con chip mà hắn đưa cho tôi là đồ giả. Hắn đã dụ tôi vào thế giới ảo đáng nực cười này".

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

Hoàng đế nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu khó đỡ. "Nếu không thể thoát ra ngoài, cuốc đời chúng ta sẽ lặp đi lặp lại ở trong không gian này. Em có bằng lòng không?".

Nhiễm Dư cắn môi, ôm thắt lưng hắn càng chặt hơn. Hành động của cô khiến gương mặt Hoàng đế vụt qua nét dịu dàng. Hắn cúi xuống, hôn lên môi cô, "Làm sao tôi có thể để bản thân và người phụ nữ của mình bị nhốt trong không gian hư ảo cơ chứ? Tôi còn phải đưa em đến hành tinh nhỏ, xây dựng đế quốc mới nữa".

Nói xong, Hoàng đế ngẩng đầu. Một luồng sáng chưa từng thấy tỏa ra từ lòng bàn tay hắn bắn về nơi vừa tồn tại khe nứt không gian. Vì khe nứt không còn nên luồng sáng đập vào khu rừng ở đằng sau đó.

Nhiễm Dư ngẩn người: "Anh định làm gì?".

Hoàng đế không trả lời, chỉ bảo cô đứng ra sau lưng hắn. Hắn lạnh lùng tung hết luồng sáng này đến luồng sáng khác. Cả khu rừng sáng bừng trong giây lát. Ánh sáng xanh lam của Hoàng đế cho phủ tất cả, cũng hủy diệt tất cả. Trêm không gian vẫn chẳng có phản ứng. Hắn không nao núng, vẫn tung chiêu không ngừng nghỉ.

Nhiễm Dư rơi nước mắt, ôm lấy cánh tay hắn: "Đầu Gỗ! Nếu không còn cách nào khác thì cho dù...".

Hoàng đế hất tay cô, tiếp tục phóng tia sáng lên không trung.

"Ầm..." Trên đầu chợt vang lên tiếng động lớn. Cuối cùng cũng không chịu nổi sức tấn công của mộ nguồn năng lượng cực mạnh, không gian dường như bắt đầu sụp đổ. Nhìn những tía sáng bạc thấp thoáng trên không trùng Hoàng đế khẽ nhếch miệng.

Sáng sớm, trên đường phố ở thị trấn cổ, người qua lại thưa thớt. Đi ngang qua Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri, họ đều bất giác ngoái đầu. Cẩn Tri dìu Ứng Hàn Thời bước đi rất nhanh. Chiếc máy bay chiến đầu tương tự như chiếc ở trong không gian hư ảo cũng đỗ ở vị trí đó để đón bọn họ.

"Anh sao rồi?" Cẩn Tri cất giọng lo lắng.

Vì vừa rồi động chạm đến vết thương nên sắc mặt anh tái nhợt nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: "Anh không sao!".

"Anh Cẩn Hành đang đợi chúng ta ở đó phải không?" Cô hỏi.

Ứng Hàn Thời còn chưa trả lời, trên không trung đột nhiên ẩn hiện ánh sáng xanh lam. Cẩn Tri cũng nhìn thấy, giật mình hỏi : "Đó là gì vậy?".

"Thanh gươm của Hoàng đế." Ứng Hàn Thời đáp.

Trong lòng cô xuất hiện dự cảm chẳng lành. Nếu Hoàng đế mà thoát khỏi không gian do Ứng Hàn Thời thiết kế để nhốt hắn, hậu quả sẽ rất khó lường.

Dự cảm của Cẩn Tri nhanh chóng trở thành hiện thực. Một luồng sáng xanh lam nhức mắt vụt qua bầu trời. Ngay sau đó là môt khe nứt cũng màu xanh lam. Tuy ánh sáng vụt tắt trong nháy mắt nhưng cả Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đều ý thức được chuyện gì đã xảy ra. Thậm chí người dân trên đường phố đều kinh ngạc ngẩng đầu, chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ chưa từng thấy trong cuộc đời.

"Đi thôi!" Ứng Hàn Thời nói.

Cẩn Tri gật đầu, cùng anh tiến về khu rừng. Không biết lần này, bọn họ có thể thoát nạn hay không?

Chương 77

Buổi sớm tinh mơ, một chiếc xe jeep đỗ trên con đường núi cách trạm gác không xa. Một người đàn ông chống gậy, chầm chậm bước xuống xe. Bên dưới ống quần đen của hắn là cặp chân giả bằng kim loại. Hắn đảo mắt xung quang, nở nụ cười chế giễu rồi tựa người vào ô tô gọi điện thoại: "A lô! Cậu đã chụp được chưa?".

Người ở đầu kia là một nhân viên trong Sở nghiên cứu. Anh ta đi ra ngoài hành lang, ngó trước ngó sau rồi tìm một góc khuất, hạ giọng thì thầm: "Lão Bạch, dạo này Tạ Cẩn Hành có vẻ rất bí mật, không biết đang nghiên cứu thứ gì".

Lão Bạch chính là Bạch Tử Thần, người đàn ông vì tung ảnh người ngoài hành tinh nên bị Ứng Hàn Thời đánh gẫy hai chân. Nghe xong, hắn châm một điếu thuốc, lại nói: "Đừng quên, bây giờ cậu đã bị Tạ Cẩn Hành đá khỏi phòng nghiên cứu, bị điều đi trông coi tiêu bản, cả đời này hết hy vọng được thăng chức. Lẽ nào cậu không muốn trả mối hận hay sao? Cậu hãy nghĩ cách chụp vài tấm ảnh có giá trị đi. Tôi không quan tâm họ đang làm gì mà chỉ cần tiêu đề đủ thu hút sự chú ý của dư luận mà thôi. Tôi lấy được thông tin cần thiết, còn cậu nhận được tiền, đôi bên cùng vui vẻ. Trước kia, chúng ta cũng chỉ vì mục đích tìm ra sự thật, không thể để kẻ hãm hại chúng ta nhởn nhơ, yên lành. Cậu nói có đúng không?".

Tay người nhân viên im lặng một hồi, tựa như hạ quyết tâm mới trả lời: "Được! Anh cho tôi chút thời gian, tôi sẽ nghĩ cách".

Sau khi gác máy, Bạch Tử Thần nheo nheo mắt. Con người chẳng ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn phải nắm chắc cơ hội, "đập" chết tên người ngoài hành tinh kia mới được. Hắn không thể để mình bị què chân một cách vô ích.

***

Trên bầu trời, mây trắng lững lờ trôi. Từ máy bay nhìn xuống, nhà cửa dưới mặt đất nhỏ xíu và dày đặc như bàn cờ. Dãy núi biến thành một đường nét đơn giản, con sông như dải lụa màu xám trắng uốn lượn.

Cẩn Tri lại quay sang Ứng Hàn Thời. Cô và anh đã lên máy bay, bây giờ đang trên đường chạy trốn. Sắc mặt Ứng Hàn Thời vẫn nhợt nhạt, áo sơ mi thấm vết máu. Anh chăm chú điều khiển máy bay, đưa cô xuyên qua tầng mây. Họ cố gắng thoát khỏi thị trấn cổ - căn cứ địa của Hoàng đế.

Tình hình nguy cấp thường khiến con người căng thẳng và sợ hãi. Nhưng bây giờ, tâm trạng của Cẩn Tri đã khôi phục sự bình tĩnh. Cô nhìn gương mặt nghiêng của anh đăm đăm. Đã không biết bao nhiêu lần cô ở bên cạnh trong lúc anh lái máy bay. Anh luôn là người hùng của cô.

"Này, hay là bây giờ anh cầu hôn em đi!" Cẩn Tri đột nhiên lên tiếng.

Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người. Anh liếc cô một cái, từ tốn đáp: "Bây giờ chưa phải lúc".

"Ừm!"

"Hiện giờ, anh không có cách nào chuẩn bị hoa hồng, âu phục và cả giường Kingsize nữa." Anh cất giọng dịu dàng.

Cẩn Tri phì cười: "Anh đang kể chuyện cười đấy à?".

"Ừ!" Ứng Hàn Thời mỉm cười.

Cuộc trò chuyện chẳng đâu vào đâu nhưng khiến trong lòng hai người cảm thấy ấm áp. Cẩn Tri tựa đầu vào cánh tay anh: "Hàn Thời, anh muốn đưa em đi đâu?".

Anh muốn đưa em đi đâu ư? Đợi cuộc chiến kết thúc. Anh chỉ muốn đưa em đến những nơi tràn ngập ánh trăng.

Khi tàu con thoi màu đen của quân nổi loạn đột nhiên hiện ra trong tầm mắt, Cẩn Tri liền ngồi thẳng người. Cuối cùng, cuộc chiến cũng đến rồi.

Đây là một trận không chiến kịch liệt. Gặp nhau nơi "ngõ hẹp", hai người đàn ông chẳng cần bất cứ cuộc đàm phán hay lời nói thừa thãi nào mà trực tiếp lao vào cuộc chiến.

Cẩn Tri dán lưng vào thành ghế, nắm chặt hai tay vịn. Chiếc máy bay như con quay, xoay tròn nghiêng ngả với tốc độ cao. Vào thời khắc này, Ứng Hàn Thời không có cách nào phân tâm để chăm sóc cô. Gương mặt anh nghiêm nghị, mắt dán vào màn hình theo dõi, hai tay không ngừng điều khiển.

Cẩn Tri đột nhiên cảm thấy họ có chút may mắn. Nếu như hai người đàn ông này mà đụng độ trên mặt đất, chỉ e Ứng Hàn Thời đã gục ngã trước vũ khí của Hoàng đế. Nhưng hiện tại, bọn họ đang ở trên máy bay, lĩnh vực mà Ứng Hàn Thời thành thạo nhất. Tên Hoàng đế cao quý đó làm sao có thể đọ với sĩ quan chỉ huy thường xuyên chinh chiến?

Đúng như cô nghĩ, Hoàng đế cũng tỏ ra thận trọng. Ai mà chẳng biết khả năng điều khiển máy móc của Tinh Lưu đứng đầu Đế quốc. Hoàng đế nghĩ đây

có lẽ là dự tính của Tinh Lưu sau khi thoát khỏi không gian hư ảo, sẽ dùng máy bay chiến đấu đọ sức với hắn.

Trên thực tế, Hoàng đế không phải hạng tầm thường. Từ nhỏ, hắn đã tham gia những cuộc huấn luyện riêng bởi giáo viên của hạm đội hoàng gia. Năm mười mấy tuổi, cả hạm đội hoàng gia đã không ai có thể làm đối thủ của hắn. Vào thời khắc này, hắn điềm tĩnh điều khiển con tàu né tránh đối phương, đồng thời tìm mọi cơ hội nã pháo vào bọn họ.

Những quả đạn pháo màu xám bạc như sao băng vụt qua bầu trời, phát tiếng kêu rin rít. Hoàng đế không nể tình, ra tay tàn nhẫn. Con tàu loại hình nhỏ mà hắn lái có hỏa lực mạnh hơn máy bay của Ứng Hàn Thời. Sau một hồi giao chiến, đạn pháo sượt qua cánh máy bay. Đúng lúc này, chiếc máy bay chiến đấu đột nhiên từ độ cao hàng nhìn mét lao thẳng xuống dưới. Con tàu của Hoàng đế bám theo sau. Hai người phụ nữ nhắm nghiền mắt, mặt cắt không còn hột máu.

Bên dưới là dãy núi Sùng cheo leo dốc đứng. Máy bay của Ứng Hàn Thời như con chim yến linh hoạt luồn lạch qua đỉnh núi. Cẩn Tri thậm chí cảm nhận thấy cành lá sượt qua hai bên thân máy bay. Con tàu của Hoàng đế bám sát nút, nhả đạn pháo liên tục nhưng chỉ trúng vào vách đá.

Dần dần, Hoàng đế tựa hồ có chút sốt ruột. Con tàu ngày càng gần hơn, đạn pháo cũng dày đặc hơn. Phía trước vẫn là vực sâu vạn trượng, bên dưới là con sông cuồn cuộn.

"Nhắm mắt lại!" Ứng Hàn Thời đột nhiên lên tiếng.

Cẩn Tri không biết anh định làm gì nhưng vẫn làm theo. Sau đó, cô hơi hé mắt. Trời ạ! Chiếc máy bay đột nhiên dừng lại khiến cơ thể Cẩn Tri suýt nữa văng đi, nhưng lại được dây an toàn kéo lại.

Mọi chuyện xảy ra trong tích tắc. Cùng lúc với việc dừng lại giữa không trung, Ứng Hàn Thời điều khiển máy bay quay một trăm tám mươi độ. Cẩn Tri kêu "a" một tiếng mở to mắt theo phản xạ, liền nhìn thấy con tàu đen sì của Hoàng đế đang đâm thẳng tới.

Vào thời khắc đó, Hoàng đế cũng toát mồ hôi lạnh. Từ trước đến này, chưa người nào có thể thực hiện động tác dừng máy bay đột ngột và quay đầu khi đang bay với tốc độ cao đến thế, vậy mà Tinh Lưu đã làm được. Chỉ tròn một giây phút, con tàu vốn đang bám sát phía sau đã dừng vụt qua máy bay, đồng thời để lộ thân tàu trong tầm bắn của Ứng Hàn Thời. Hoàng đế còn chưa kịp phản ứng, một tràng đạn pháo dày đặc nã vào con tàu ở cự ly gần.

Khoang lái vang lên tiếng còi báo động đinh tai nhức óc và tiếng nhắc nhở từ hệ thống:

“Cánh trái trúng đạn! Cánh trái trúng đạn…”

“Động cơ siêu quang tốc trúng đạn, không thể tiến hành cú nhảy vượt không gian.”

“Khoang tàu trúng đạn! Khoang tàu trúng đạn!”

“Hệ thống động lực sẽ tự động tắt sau một phút nữa. Chuẩn bị rời tàu!”

Nhiễm Dư kinh hãi hét lớn: “Aaa…”.

Sắc mặt hoàng đế tối sầm, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Trên chiếc máy bay, Cẩn Tri vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt. Giây trước đó, họ vẫn còn bị hoàng đế truy đuổi, vậy mà giây tiếp theo, Ứng Hàn Thời đã giải quyết xong đối phương. Vào thời khắc này, con tàu đang bốc khói ngùn ngụt, đồng thời rơi xuống hẻm núi. Cẩn Tri quay sang Ứng Hàn Thời, anh vẫn ngồi ngay ngắn, hai tay đặt trên bàn điều khiển. Có lẽ cuộc chiến vừa rồi cũng khá hao tâm tổn trí nên trán anh rịn mồ hôi. Tuy nhiên, ánh mắt anh vẫn điềm tĩnh như thường lệ.

“Anh thật là…” Quá lợi hại.

“Em có sao không?” Ứng Hàn Thời hỏi.

Mặc dù ruột gan lộn nhào, khó chịu đến mức buồn nôn nhưng cô vẫn mỉm cười: “Em không sao”.

Đúng lúc này, Cẩn Tri nhìn thầy hai bóng hình ngồi trên chiếc ghế có nắp kính từ con tàu đang rơi bắn ra ngoài. Một người mặc áo màu đỏ nên có thể dễ dàng nhận ra là Nhiễm Dư.

“Nhiễm Dư!” Cô hét lên một tiếng.

Ứng Hàn Thời liền quay đầu máy bay, đuổi theo Nhiễm Dư. Tốc độ của máy bay nhanh hơn tốc độ của Nhiễm Dư nên chẳng mấy chốc họ đã bắt kịp cô.

Cẩn Tri liếc qua chiếc ghế còn lại, thấy nó rơi về một hướng khác, trong lòng cô cũng hơi yên tâm. Ứng Hàn Thời bấm nút mở cửa khoang rồi điều khiển máy bay nghiêng về một bên, để chiếc ghế của Nhiễm Dư rơi thẳng vào trong máy bay. Cửa khoang lập tức đóng lại, máy bay lại quay đầu bay lên cao. Cẩn Tri liền lao đến, mở nắp kính. Sắc mặc Nhiễm Dư trắng bệch, mắt đẫm lệ.

Đúng lúc này, không trung vang lên tiếng va đập cực lớn. Cẩn Tri lập tức quay đầu, nhìn thấy một luồng sáng màu xanh lam dội vào đỉnh núi ở đằng sau

chiếc máy bay. Cả dãy núi như rung chuyển.

Chết rồi! Hoàng đế không ở trong chiếc ghế bị bắn đi, mà hắn ở...

"Ầm!" Cửa khoang bị đập vỡ, thân máy bay lắc lư dữ dội. Giây tiếp theo, một bóng người xuất hiện trong khoang. Hoàng đế đã tính toán chuẩn xác phương hướng và góc độ, lợi dụng lực đàn hồi của luồng sáng xanh lam khi va vào vách núi để nhảy lên trên này. Toàn thân ám khói đen sì, hắn quỳ một chân xuống sàn máy bay, cách Cẩn Tri và Nhiễm Dư chỉ một bước chân. Sau đó, hắn ngẩng đầu, khóe miệng ẩn hiện nụ cười lạnh lẽo.

Hết hy vọng rồi! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Cẩn Tri lúc này. Chiếc máy bay không còn lành lặn vẫn tiếp tục di chuyển trên không trung. Gió không ngừng thổi vào từ cửa khoang đã bị vỡ.

Bây giờ đã là buổi trưa, ánh nắng mặt chói chang rọi qua tấm kính mang lại cảm giác nóng bức vô cùng. Cẩn Tri và Nhiễm Dư ngồi bệt dưới sàn máy bay, không ai nói một lời. Ở đằng trước, Ứng Hàn Thời ngồi ở vị trí điều khiển, sắc mặt không chút cảm xúc. Hoàng đế ngồi bên cạnh, gương mặt không lộ vẻ vui mừng hay đắc ý mà thâm trầm khó đoán.

Bất kể hận đối phương đến tận cốt tủy, hận hắn đã khiến mình và Ứng Hàn Thời bị thương nặng nhưng Cẩn Tri không thể không thừa nhận, mang thân phận tôn quý Hoàng đế có ý chí sắt đá và kiên định vô cùng. Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc mà hắn vẫn có thể nhanh chóng phán đoán và nghĩ cách xoay chuyển tình thế. Tiêu Khung Diễn từng nói Hoàng đế tâm tư thâm trầm, tàn nhẫn và quyết đoán, xem ra không sai chút nào.

"Tinh Lưu, nếu ngươi còn hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ giết cô ta trước rồi giết ngươi sau." Hoàng đế cất giọng lãnh đạm.

"Không đâu!" Ứng Hàn Thời đáp.

"Con chip và kho gen đang ở đâu?"

"Thành phố Giang".

Khoang máy bay im lặng như tờ, Cẩn Tri dõi theo bóng lưng Ứng Hàn Thời, lồng ngực tắc nghẽn. Đột nhiên tay bị nắm chặt, cô liền quay sang Nhiễm Dư. Nhiễm Dư nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp nhưng không nói một lời.

Chiếc máy bay nhanh chóng quay về thành phố Giang. Người ở dưới mặt đất nếu có để ý cũng chỉ nhìn thấy một cái bóng vụt qua mà thôi.

Thành phố Giang với cây cầu lớn, vô số tòa nhà cao tầng và dòng xe cộ dày đặc trên đường phố. Cẩn Tri có chút ngơ ngẩn. Thì ra, thế giới chân thực và

náo nhiệt này đã cách xa cô đên thế.

Máy bay đáp xuống rừng cây bên hồ nước. Nơi này không mấy kín đáo nhưng Ứng Hàn Thời chẳng có thời gian bận tâm, anh và Cẩn Tri đi về phía ngôi biệt thư cách hồ nước không xa. Hoàng đế và Nhiễm Dư vẫn đi theo sau.

Đoán lần này không có cách nào thoát khỏi, Cẩn Tri nắm chặt tay Ứng Hàn Thời. Anh giữ im lặng, vẻ mặt hết sức nghiêm nghị. Điều này khiến Cẩn Tri có chút đau lòng. Cô muốn nói với anh, dù thất bại nhưng đã tận tâm tận lực rồi. Cô không muốn anh trầm mặc như thế, muốn anh đừng tự trách mình. Trong tình huống này, giữ mạng sống mới là điều quan trọng nhất.

Tựa như phát giác ra tâm trạng của cô, Ứng Hàn Thời liền nằm trọn bàn tay cô, động tác hết sức dịu dàng. Trong lòng xót xa nhưng Cẩn Tri vẫn nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Bốn người nhanh chóng về đến ngôi biệt thự. Người bảo vệ đang đi tuần liếc qua bọn họ nhưng không lại gần hỏi han. Ứng Hàn Thời mở cửa, nói: "Đồ ở tầng trên".

Hoàng đế dừng lại ở cửa, đảo mắt một vòng: "Bên trong không có ai à? Người máy của ngươi đâu rồi?".

"Tôi không chắc có thể chiến thắng bệ hạ nên đã giải tán mọi người." Ứng Hàn Thời đáp.

Hoàng đế lặng thinh. Từ trước đến nay, mỗi khi đối mặt với nguy hiểm, lo lắng cho sự an toàn của mọi người vốn là tác phong ngu xuẩn của Tinh Lưu. Hắn bắt Ứng Hàn Thời một mình vào nhà lấy đồ, còn hắn và hai cô gái đợi ở bên ngoài. Hắn tin, bây giờ Ứng Hàn Thời không dám cũng chẳng thể giở bất cứ chiêu trò gì với hắn.

Ứng Hàn Thời nhanh chóng đi xuống, giao con chip và hộp bảo quản kho gen cho Hoàng đế, sau đó kéo Cẩn Tri ra sau lưng. Bốn người đối mặt nhau.

Hoàng đế kiểm tra đồ kĩ càng. Con chip đúng là sáng và thật hơn ở trong không gian hư ảo. Hắn ngẩng đầu, ánh mắt trở nên lạnh lùng: "Đi thôi!".

***

Theo yêu cầu của Hoàng đế, Ứng Hàn Thời kiếm một chiếc máy bay lành lặn, cả bốn người lại lên trên đó.

Bây giờ đã lấy được con chip và kho gen, ý định của Hoàng đế rất rõ ràng: Nếu đã không thể lôi kéo Tinh Lưu về phía mình thì chỉ còn cách giết chết đối

phương, bằng không đến khi sức khỏe của Tinh Lưu bình phục thì chẳng khác nào thả hổ về rừng.

Máy bay lao vào tầng mây, bầu trời trở nên u ám. Trong khoang vô cùng yên tĩnh. Hoàng đế ngồi ở ghế lái phụ, lặng lẽ hút thuốc. Không ai biết hắn đang nghĩ gì và dự định tiếp theo của hắn là gì.

Máy bay nhanh chóng tới khu vực miền tây. Nhìn từ trên cao xuống, thượng nguồn sông Trường Giang như một dải lụa dài và hẹp.

"Chuẩn bị cú nhảy vượt không gian ra ngoài vũ trụ".

Hoàng đế hạ lệnh.

Ứng Hàn Thời không nhúc nhích: "Bệ hạ hãy thả Cẩn Tri trước. Tôi sẽ đi cùng người".

Cẩn Tri lập tức lắc đầu: "Không! Em sẽ đi cùng anh!".

"Tiểu Tri!" Ứng Hàn Thời ngăn lời cô: "Hãy nghe lời anh!".

"Không!"

Hoàng đế chau mày. Đúng lúc này, Nhiễm Dư ngồi ở đằng sau đột nhiên rút con dao găm kề vào cổ họng mình, cất giọng run run: "Đầu Gỗ! Anh hãy thả họ đi! Vừa rồi họ đã cứu mạng em!". Cô kiếm được con dao ở trên máy bay ban nãy.

Hoàng đế trợn mắt, nghiêng giọng: "Em làm gì vậy?".

Cẩn Tri vừa định lên tiếng ngăn cản, Nhiễm Dư liền nhìn cô bằng ánh mắt kiên định rồi ấn con dao vào cổ, máu lập tức rỉ ra ngoài: "Anh mau để họ đi đi!".

Đúng lúc này, Ứng Hàn Thời nhanh như chớp bật khỏi ghế ngồi, lao về phía Cẩn Tri. Cẩn Tri vừa được anh ôm vào lòng, cửa khoang tự động mở ra. Hai người liền rơi xuống dưới. Hoàng đế tức giận, định tung người truy đuổi. Nào ngờ, trước đó Ứng Hàn Thời đã thiết lập sẵn lộ trình nên chiếc máy bay nghiêng ngả dữ dội. Nhiễm Dư kêu "a" một tiếng, con dao tuột khỏi tay, toàn thân cũng bị đập mạnh vào vách khoang. Hoàng đế lập tức ôm cô vào lòng rồi quay người chuẩn bị nhảy khỏi máy bay. Nhiễm Dư kéo áo hắn, mở miệng van nài: "Anh đừng đuổi theo nữa! Anh đã lấy được thứ mình muốn rồi thì tha cho họ đi! Em xin anh đấy!".

Hoàng đế ngẩng đầu chỉ thấy mây mù dày đặc, hai người kia đã khuất dạng. Bây giờ mà đuổi theo chắc cũng vô ích. Hơn nữa, rơi từ độ cao này, bọn họ

không chết cũng bị thương nặng. Nghĩ đến đây, Hoàng đế bế Nhiễm Dư đi lên đầu máy bay. Hắn đặt cô ở vị trí phó lái rồi thiết lập tuyến bay ra ngoài vũ trụ.

"Em nên nhớ, vì em nên tôi mới tha mạng cho bọn họ." Hoàng đế nói.

Nhiễm Dư im lặng một lúc mới trả lời: "Vâng".

Máy bay tiếp tục phóng lên cao. Một lúc sau, hệ thống thông báo: "Bộ phận nhảy siêu quang tốc đã được làm nóng".

Hoàng đế vừa cất giọng nhàn nhạt: "Chuẩn bị nhảy", vừa nhập tọa độ lên bảng điều khiển.

Trong lòng có chút bi thương, hoang mang và thấp thỏm, Nhiễm Dư hỏi nhỏ: "Chúng ta đang đi đến một hành tinh khác sao?".

"Ừ!"

"Sau này, em còn có thể về thăm bố mẹ và bạn bè không?"

Hoàng đế trầm ngâm một lúc mới trả lời: "Có thể".

Nhiễm Dư đột nhiên mềm lòng. Cô nhìn đăm đăm gương mặt bám đầy bụi bẩn của người đàn ông, nắm lấy bàn tay hắn.

Khóe miệng hoàng đế để lộ ý cười. Quầng sáng bạc như ánh trăng xuất hiện giữa tầng mây, chiếc máy bay biến mất trong đó, như chưa từng tồn tại.

Vũ trụ giống một tấm màn đen tĩnh mịch, các vì sao tựa như những viên kim cương lấp lánh điểm xuyết. Ở bên dưới, Trái đất xanh biếc và đẹp đẽ vô ngần. Nhiễm Dư mải mê ngắm cảnh tượng kỳ diệu chưa từng thấy bao giờ, sau đó thiếp đi trong lòng hoàng đế.

Một tay Hoàng đế nắm tay cô, bàn tay còn lại nghịch con chip, để mặc máy bay tự động nhảy tới tọa độ cách Trái Đất năm mươi năm ánh sáng.

Diêu Nhật đã rơi, Ngân hà không còn Đế quốc.

Tôi sẽ dùng toàn bộ sinh lực để khôi phục nên văn minh vĩ đại còn rơi rớt trong vũ trụ

Chỉ mong mặt trời trong trái tim tôi sẽ không bao giờ rơi.

***

Ứng Hàn Thời ôm Cẩn Tri nhảy vô số lần, từ đỉnh núi xuống khu rừng rậm... Áp lực khi rơi từ trên cao xuống đã giảm dần nhưng Cẩn Tri vẫn cảm thấy lưng anh rịn ra thứ chất lỏng dinh dính, nhơm nhớp. Cô giơ tay sờ xem, phát hiện tay mình đã nhuốm đỏ.

"Ứng Hàn Thời!"

Anh càng ôm cô chặt hơn, đồng thời thì thầm bên tai cô: "Em đừng buông tay".

"Vâng."

Một tiếng "bùm" lớn vang lên. Hai người cuối cùng cũng rơi xuống dòng sông. Nước sông chảy siết Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời suýt nữa bị dìm xuống tận đáy. Hai người ra sức vùng vẫy, bơi lên mặt nước. Cảm thấy thân thể Ứng Hàn Thời trở nên nặng nề, bơi cũng rất chậm, cô biết anh đã kiệt sức, thế là cô nỗ lực hết mình, kéo anh vào bờ.

Ứng Hàn Thời nằm bất động bên bờ sông. Cẩn Tri cũng nằm im, vẫn nắm tay anh. Một lúc sau, cô lật người, nằm sấp trong lòng anh.

Đầu tóc và quần áo anh ướt rượt, dính chặt vào người. Vết máu đỏ trên áo sơ mi đã nhạt đi nhiều. Ánh mắt anh trong trẻo và ấm áp. Cẩn Tri tựa đầu vào vai anh, nói: "Chúng ta quay về thôi. Khi nào bình phục, chúng ta sẽ nghĩ cách đoạt con chip về".

Ứng Hàn Thời đột nhiên siết chặt ngón tay. Anh nhìn cô chăm chú, khóe mắt ẩn hiện ý cười. "Tiểu Tri, tầng không gian này cũng là hư ảo." Anh nói.

Cẩn Tri sững sờ, mãi mới thốt ra lời: "Nhưng... không này..." . To lớn và nhiều người như vậy, thậm chí xuất hiện cả một thành phố phồn vinh và sông núi bao la.

"Ừ, đây là không gian phức tạp thuộc loại hình siêu lớn." Ứng Hàn Thời nói: "Thế nên mới cần đến hệ thống máy tính Thiên Hà của anh trai em".

Cẩn Tri "ồ" lên một tiếng. "Vì vậy, ở đây cũng có khe nứt không gian. Chỉ cần chúng ta rời khỏi là xong. Còn Hoàng đế và Nhiễm Dư sẽ mãi..."

"Họ sẽ mãi mãi lặp lại vòng tuần hoàn chuyển đi đến hành tinh nhỏ."

Cẩn Tri ngẩn người, lại hỏi: "Có cách nào cứu Nhiễm Dư không anh?".

Ứng Hàn Thời hôn lên môi cô: "Khi nào chúng ta ra ngoài, anh sẽ nghĩ cách".

Hai người đứng dậy. Ứng Hàn Thời lảo đảo, Cẩn Tri vội giơ tay đỡ anh. Cô nhíu mày: "Nếu chỉ là tiềm thức của chúng ta ở trong không gian vậy thì tại sao vết thương của anh và em lại y hệt thế giới hiện thực vậy?".

"Tình hình sức khỏe của con người sẽ phản ánh trong tiềm thức." Anh đáp.

Cẩn Tri lập tức hiểu ra vấn đề. Ứng Hàn Thời ngước nhìn bầu trời u ám và rừng núi ở xung quanh: "Khe nứt không gian nằm ở thành phố Giang, chúng ta phải nhanh lên mới được. Ở lâu trong không gian loại hình siêu cấp này sẽ không an toàn, bởi nó tương đương với một tổ hợp trí tuệ nhân tạo bậc cao".

Cẩn Tri gật đầu. Cô còn nhớ, lúc tạo ra không gian hư ảo nhỏ để cứu những người dân ở thị trấn Sa Độ, Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn cũng từng nhắc qua, loại hình không gian lớn phức tạp có khả năng tự mở rộng và phát triển theo hướng ngày càng hoàn hảo hơn. Tiềm thức con người nếu ở trong này một thời gian dài, sóng điện não và không gian sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động lên không gian. Điều đó có nghĩa là không gian hư ảo sẽ không chịu sự điều khiển của con người ở bên ngoài nữa.

Đúng lúc này có mấy hạt mưa rơi xuống mặt Cẩn Tri. Bầu trời càng u ám, mây đen giăng kín, tựa như báo hiệu một con giông sắp ập xuống. Cẩn Tri cùng Ứng Hàn Thời đi dọc theo bờ sông về phía trước. Vào một khoảng khắc, cô bỗng sững người.

Mưa luôn xuất hiện ở những thời điểm quan trọng…

Không gian tự mở rộng và phát triển theo hướng ngày càng hoàn hảo, lặp lại vòng tuần hoàn.

… Nhưng như vậy, người ở trong không gian hư ảo liệu có phát hiện ra không? Bình thường em nằm mơ, tuy không hợp lý nhưng cũng chẳng thể phát hiện. Tiềm thức của em sẽ quay về ngày hôm đó, bắt đầu lại từ đầu.

… Sóng điện não của con người và không gian ảnh hưởng lẫn nhau, tác động lên không gian…

Một ý nghĩ khó tin và đáng sợ nào đó mơ hồ ẩn hiện trong não bộ của Cẩn Tri. Không, không, không thể nào. Cô lập tức phủ nhận, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện đó.

Giọt nước mưa lạnh lẽo rơi xuống mặt, vào cả mắt Cẩn Tri. Cô dõi theo bóng lưng của Ứng Hàn Thời. Cố gắng gạt bỏ ý nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu óc. Anh xuất hiện một cách chân thực và sống động trước mặt cô, trong cuộc đời cô. Ứng Hàn Thời của cô, Tinh Lưu mà cô yêu tha thiết không thể nào chỉ làm tiềm

thức. Tất cả mọi chuyện không thể chỉ là ảo ảnh. Bằng không, con người thật của cô và anh hiện đang ở đâu?

Nghĩ đến đây, Cẩn Tri bất giác nắm chặt tay ứng Hàn Thời, nhìn vào mắt anh, nở nụ cười dịu dàng với anh.

Thế nhưng, suy đoán đáng sợ đó như bão lũ ập đến nhấn chìm trái tim cô mà không có cách nào cản nổi.

***

Tạ Cẩn Hành đứng trước hệ thống thiết bị và máy tính. Phía sau anh là những nhân viên nghiên cứu đang hết sức bận rộn. Tất cả máy móc đang vận hành với tốc độ cao khiến anh không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác ở xung quanh.

Anh ngẩng đầu, dõi mắt lên bầu trời. Không biết bây giờ Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời đang ở đâu? Lúc nào họ mới có thể ra ngoài?

Mau thoát ra đi! Anh nghĩ thầm. Tốc độ của hệ thống máy tính ngày càng nhanh, gần tới mức không thể kiểm soát. Em gái anh và cậu người yêu phải nhanh chóng ra ngoài mới có thể đảm bảo an toàn được.

Nghĩ đến đây, Tạ Cẩn Hành động viên bản thân. Chắc chắn họ sẽ làm được. Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời sẽ quay về với mọi người.

Đúng lúc này, trời đột nhiên mưa lác đác. Tạ Cẩn Hành sững người, sau đó giơ tay sờ lên má mình. Tại sao lại có giọt nước mắt chảy xuống?

Tại Sở nghiên cứu nằm ở khu vực hoang vu thuộc miền Tây, phòng nghiên cứu của Tạ Cẩn Hành đã bị bao vây. Mấy nhân viên ra sức nhét Tiêu Khung Diễn vào một cái hòm kín mít, đồng thời dặn anh ta: "Tiểu John, anh hãy ở yên trong này, nhớ đừng ra ngoài. Không ai mở được cái hòm này. Anh hãy giữ chìa khóa, khi nào mọi người đi hết thì chui ra sau".

Tiêu Khung Diễn vùng vẫy dữ dội: "Không! Tôi không thể trốn ở đây. Ngài chỉ huy và Tiểu Tri vẫn còn ở trông không gian ảo. Bây giờ mà chúng ta dừng lại, họ sẽ bị nhốt trong đó mãi mãi. Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao lại xuất hiện những tấm ảnh và tin tức đó? Không thể nào! Bọn họ không biết mình đang hủy hoại thứ gì đâu!".

Mấy nhân viên sắp khóc đến nơi, dùng toàn lực giữ người Tiêu Khung Diễn: "Tiểu John, anh phải bảo vệ tốt bản thân thì mới có thể cứu họ chứ!".

Câu nói này khiến Tiêu Khung Diễn trở nên yên tĩnh. Nhân viên nghiên cứu nhanh chóng đóng nắp hòm, kéo vào một góc kín đáo, dán tờ giấy in dòng chứ

"Đồ vật bị nhiễm xạ". Đúng lúc này, cửa phòng nghiên cứu bị bật ra.

Mấy người lính vũ trang đầy mình cùng một số nhân viên nghiên cứu và Giám đốc Sở đi vào.

"Các cậu bày trò gì vậy? Đã xem tin tức chưa?" Một nhân viên nghiên cứu gầm lên: "Tạ Cẩn Hành đâu rồi?" Nói xong, anh ta ném tập báo xuống trước mặt nhóm nhân viên. Trên mặt báo xuất hiện tiêu đề nổi bật: *Một Viện nghiên cứu nào đó thuộc Bộ Quốc Phòng đang nghiên cứu người ngoài hành tinh; Người máy kim loại xuất hiện ở một Viện nghiên cứu; Không rõ họ đang làm gì, Trung Quốc sẽ liên kết với người ngoài hành tinh chăng?...*

Nhóm nhân viên của Tạ Cẩn hành đưa mắt nhìn nhau. Một người lên tiếng: "Giám đốc, chúng tôi có thể giải thích...".

Một người khác âm thầm trốn vào một góc, gọi điện cho Tạ Cẩn Hành nhưng chẳng có sóng. Hệ thống máy móc đang vận hành với tốc độ nhanh, bức xạ từ trường quá mạnh nên gây nhiễu mọi loại tín hiệu.

"Mang hết đi!" Giám đốc Sở phất tay rồi quay người đi ra ngoài.

"Giám đốc! Giám đốc!" Nhóm nhân viên trẻ hốt hoảng kêu lên: "Không thể đóng hệ thống! Xin đừng đóng hệ thống! Liên quan đến tính mạng con người đó".

Sau một hồi ầm ĩ, họ bị đám lính đưa hết ra ngoài. Những nhân viên nghiên cứu khác ở lại kiểm kê và niêm phong hệ thống máy tính và thiết bị. Trong đó có một người đứng ở cửa phòng, khóe miệng để lộ ý cười lạnh lùng.

Người rời khỏi phòng cuối cùng là một cảnh vệ. Anh ta tắt hết đèn phòng, tắt nguồn điện của các thiết bị, cuối cùng là máy chủ. Một tiếng động khẽ vang lên, CPU của máy chủ ngừng hoạt động. Sau đó, người cảnh vệ khóa cửa đi ra ngoài.

Tiêu Khung Diễn co quắp thành một khối trong chiếc hòm tối om, mãi vẫn không thể lấy lại tinh thần.

***

Mưa rơi trắng xóa như hôm gặp ở thư viện, Cẩn Tri và Ứng hàn Thời nắm tay nhau lao vào trong mưa gió. Đây là khu vực núi hoang vu ở thượng nguồn sông Trường Giang, mãi không thấy một bóng người. Lối thoát của bọn họ không biết ở phương nào.

"Chúng ta còn bao lâu nữa?" Cẩn Tri hỏi.

“Sắp rồi! Đi hết khu rừng này là chúng ta có thể đến thị trấn nhỏ, sau đó tìm phương tiện giao thông là có thể về thành phố Giang.”

“Vâng!” Cẩn Tri mỉm cười: “Qua khe nứt không gian là chúng ta có thể quay về thế giới thực rồi”.

Khóe mắt anh ẩn hiện ý cười: “Ừ!”.

Hai người lại đi một đoạn, Cẩn Tri đột ngột kéo cánh tay anh, Ứng Hàn Thời dừng lại, cô liền kiễng chân hôn môi anh. Đó là một nụ hôn mãnh liệt, cô tham lam ngấu nghiến môi lưỡi và hơi thở của anh. Toàn thân cô áp sát, hai tay ôm chặt thắt lưng anh. Sau đó, nước mắt bất giác chảy giàn giụa. Thời thì tối, nước mắt lại hòa trộn với nước mưa nên Ứng Hàn Thời không phát giác ra tâm trạng bất thường của cô. Anh chỉ hỏi: “Em sao thế?”

Cẩn Tri cố gắng nặn ra nụ cười, lắc đầu: “Em không sao! Hôn một cái để có sức đi tiếp ấy mà”.

Anh nở nụ cười dịu dàng, ôm cô vào lòng. Một lúc sau, anh mới buông tay: “Em đừng lo. Anh sẽ đưa em ra ngoài”.

“Vâng. Tất nhiên chúng ta sẽ thoát khỏi nơi này.” Cô khẽ đáp.

Chúng ta sẽ ra ngoài. Anh sẽ đưa em sẽ về bên thành phố Giang, về nhà chúng ta. Anh sẽ đưa em đi bất cứ nơi nào có ánh trăng rọi tới.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng nổ ầm ầm cực lớn, tựa như dội ra từ dòng sông, từ đất trời, bao vây lấy hai người. Vào thời khắc đó, ngay cả Ứng Hàn Thời cũng tỏ ra kinh ngạc và hoảng hốt. Cẩn Tri ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời vốn u ám bỗng dưng xoay tròn như xoáy nước, khu rừng trên đỉnh núi nghiêng ngả, lắc lư, dòng sông tựa như từ trên trời ập xuống chỗ họ. Cả không gian vặn vẹo, run rẩy.

Ứng Hàn Thời lập tức ôm Cẩn Tri bật lên cao mấy trăm mét mới thoát khỏi dòng nước xối xả.

“Sao lại như vậy nhỉ?” Cẩn Tri cất giọng run run.

Sắc mặt Ứng hàn Thời vô cùng lạnh lẽo, chân mày nhíu chặt vào nhau. Vài giây sau, anh kết luận: “Xảy ra chuyện rồi. Bên ngoài không gian hư ảo đã xảy ra chuyện rồi”.

Cẩn Tri dùng toàn bô sức lực ôm chặt anh. Tiếp theo, từng đợt sóng càng lớn hơn cuồn cuộn kéo đến như muốn nuốt chửng bọn họ.

“Em biết không? Mỗi khi nhìn thấy em xuyên qua không gian, tôi đều cảm thấy rất buồn. Tôi thật sự không muốn để em tiếp tục cô đơn một mình.”

Kể từ lúc gặp nhau, vào mỗi thời khắc quan trọng, trời đều đổ mưa. Cuộc gặp gỡ ở thư viện, màn cứu người ở đường cao tốc trên không, rồi cả hôm đi phà, dưới chân núi Y Lam và ở không gian song song nữa. Không biết do sự tuần hoàn lặp lại của không gian hư ảo hay sự tác động từ tiềm thức của tôi?

“Ứng Hàn Thời, tại sao em lại có vết nứt thời không?”

“Nhất định tồn tại một nguyên nhân nào đó.”

“Đơn giản thôi, Tiểu Tri! Bởi vì thời gian ở bên cạnh cô đã bị bẻ cong. Cô từng đến một nơi nào đó mà thời không bị bẻ cong nghiêm trọng.”

Con người ở trong không gian sẽ lặp đi lặp lại cuộc sống theo một vòng tuần hoàn. Vì vậy, đối với tôi, quá khứ chính là tương lai, tương lai tức là quá khứ.

Mắt Cẩn Tri đẫm lệ tuy nhiên, Ứng Hàn Thời không để ý. Anh dùng tấm lưng đã nhuốm máu đỏ đưa cô né tránh sự uy hiếp của tử thần hết lần này đến lần khác. Gương mặt anh trắng bệch lạ thường nhưng cánh tay vẫn cứng như thép, khóa cô lại trong lòng mình. Cẩn Tri bắt đầu nấc nghẹn. Lúc này, anh mới cúi xuống nhìn cô trong sóng nước ngập trời.

“Hàn Thời… Hàn Thời…”Cô vừa khóc vừa gọi tên anh.

“Em đừng khóc!! Tiểu Tri, đừng khóc!” Anh cất giọng dịu dàng. Cuối cùng cũng phát giác ra điều gì đó, đôi mắt đen trầm tĩnh của anh bỗng ứa lệ.

Đàn ông không nên khóc mới phải. Trái tim Cẩn Tri đau đớn như dao cắt, cô ôm cổ anh, cố gắng mở miệng: “ Hàn Thời! Em sẽ vĩnh viễn không để anh bị thương. Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau”.

“Được!” Anh cất giọng khàn khàn. Vài giây sau, nước mắt anh rơi xuống mặt cô. “Tiểu Tri! Anh xin lỗi…Lần này, anh không thể cứu em ra ngoài.”

“Không quan trọng… không quan trọng đâu anh.” Cẩn Tri nghẹn ngào.

Ứng Hàn Thời nhắm mắt, chìm vào hôn mê. Cẩn Tri ôm chặt người anh, đón từng đợt sóng lớn dội đến. Hai người chìm xuống dưới mặt nước. Tiếng ầm ầm đột nhiên bị ngăn cách, thế giới trở nên yên tĩnh vô cùng. Nhìn gương mặt không còn một chút sinh khí của anh, Cẩn Tri nghĩ: Thế cũng tốt, lần này, anh không cần phải nhìn thấy cô vẫn đứng yên một chỗ, không cần phải chứng kiến sự chia ly này nữa.

"Aaa..." Cẩn Tri hét lên một tiếng đầy thê lương. Quầng sáng bạc đột nhiên xuất hiện, chói lòa dưới mặt nước. Cô nhắm nghiền hai mắt, rồi dùng toàn bộ sức lực đẩy anh vào quầng sáng.

Anh hãy mau quay về thế giới chân thực. Đó là thành phố Giang tràn ngập ánh nắng ấm áp, nhất định là nơi chúng ta gặp nhau. Em biết anh sẽ một mình ngồi bên bờ hồ, cầm bức tranh vẽ chúng ta. Em cũng muốn ở bên anh biết bao, nhưng rất tiếc không được. Em không muốn anh cùng em bị nhốt ở nơi này. Anh là Tinh Lưu, là ngôi sao không bao giờ rơi trong lòng em. Em muốn anh sống tốt, cho dù chỉ một thân một mình. Tinh Lưu, anh hãy sống tốt nhé!

Thân hình của Ứng Hàn Thời biến mất trong luồng sáng bạc, còn Cẩn Tri bị xoáy nước như con mãng xà khổng lồ cuốn đi trong phút chốc.

Đêm tối vô cùng tận. Một tia sáng bạc lấp lánh ở nơi nào đó. Thời khắc này chỉ là một giây phút hay vĩnh cửu? Cẩn Tri chìm đắm trong đó.

Có một âm thanh không ngừng thì thầm bên tai cô.

"Cô chẳng có gì đáng để tôi lừa cả."

"Cô không nói lý lẽ gì cả."

"Người Trái đất các cô thường gọi tôi là người ngoài hành tinh."

"Tiểu Tri, từ này trở đi, em là người phụ nữ của anh rồi."

"Khi nào về thành phố Giang, anh sẽ cầu hôn..."

"Anh vượt bao nhiêu năm ánh sáng mới có thể gặp được em."

"Anh sẽ ở bên em, không để en cô đơn một mình nữa."

"Tiểu Tri! Sau khi em qua đời, anh sẽ ở bên mộ em... Đây chính là đầu bạc rang long, là vĩnh viễn mà em mong muốn."

"Tiểu Tri! Anh xin lỗi... Lần này, anh không thể cứu em ra ngoài."

Tinh Lưu! Anh đừng buồn, cũng đừng tự trách bản thân. Thật ra ở đây cũng rất tốt, em không sao đâu.

Hãy để em chìm đắm trong thế giới này. Xin anh đừng bao giờ đến đây nữa.

Cuối cùng, em cũng nhớ ra tất cả, nhớ ra câu chuyện của chúng ta. Khi thời không đến điểm tận cùng, khi em nhắm mắt, thế giới này sẽ lại bắt đầu. Em đã nhìn thấy cảnh mình đứng trên ngôi chùa Bảo An vào một ngày tháng Ba nắng vàng rực rỡ. Khi ấy, em đã quên hết tất cả, cứ thế bước thẳng về nơi bắt đầu duyên phận của chúng ta.

Chương 78

Đây là một ngôi nhà gỗ nhỏ lưng chừng núi. Mặt trời rọi qua kẽ lá, tạo thành những chấm vàng lấp lánh điểm xuyết cho ngôi nhà. Dòng suối trong vắt uốn lượn dưới sườn núi. Tất cả tạo thành một bức tranh vô cùng tĩnh mịch.

Trên chiếc giường nhỏ, Ứng Hàn Thời từ từ ngồi dậy. Anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng giơ tay bật đèn. Ngọn đèn vàng chiếu sáng cả ngôi nhà. Xung quanh bày đầy những dàn máy móc đen sì. Chúng được nối với nhau bằng vô số những sợi dây kim loại nhỏ và thiết bị cảm biến, đồng thời cũng nối với người phụ nữ tên Tạ Cẩn Tri.

Ứng Hàn Thời xuống giường, không lập tức tới bên cô mà đi ra ngoài, xuống bờ suối, vốc nước lạnh rửa mặt. Sau đó, anh chắp hai tay sau lưng, đứng bất động một lúc mới quay về ngôi nhà gỗ.

Bờ tường phía đối diện treo một tấm bảng trắng cũ kỹ. Trên bảng viết một con số và một hàng chữ: *714. Mỗi khi thoát khỏi, lại tăng thêm 1 lần*

Anh nhìn hang chữ hồi lâu, sau đó đi đến, cầm bút nhưng mãi vẫn không động đây. Cuối cùng, anh xóa con số 714, sửa thành 715.

Viền mắt Ứng Hàn Thời ươn ướt. Đây là lần thứ 715 anh để mất em.

Tiếp theo, anh bỏ bút xuống bàn rồi đi về phía Cẩn Tri. Tấm rèm cửa sổ he hé, ánh nắng rọi vào người cô. Cô vẫn nhắm mắt, hai tay đặt bên người. Đôi môi cô hơi mím lại, khiến anh lại nhớ tới vẻ mặt của cô khi trêu chọc hay bắt nạt anh.

Ứng Hàn Thời ngồi xuống giường, nắm tay Cẩn Tri. Vài phút sau, anh cúi đầu, vùi mặt vào lòng bàn tay cô, chợt có cảm giác lồng ngực tắc nghẽn, không thể thở nổi.

Buổi chiều, Tiêu Khung Diễn đến nhà. Sự xuất hiện của anh ta khiến khu rừng tựa như trở nên náo nhiệt hơn. Bàn chân kim loại giẫm xuống sỏi đá trên sườn núi, phát ra âm thanh lạo xạo trong khi anh ta không ngừng cằn nhằn: "Lần trước còn thấy hai con thỏ, hôm nay chẳng gặp thứ gì, khu rừng ngày càng chán ngắt...".

Đến trước ngôi nhà gỗ, Tiêu Khung Diễn nín thở, gõ cửa nhẹ hai tiếng. Bên trong vang lên giọng nói ôn hòa của Ứng Hàn Thời: "Vào đi!".

Tiêu Khung Diễn đẩy cửa, liền nhìn thấy Ứng Hàn Thời ngồi bên chiếc bàn vuông, sắc mặt bình tĩnh. Hai tay anh như múa trên bàn phím. Xem ra, anh đang điều chỉnh số liệu.

Tiêu Khung Diễn liếc qua Cẩn Tri. Đầu giường có mấy bông hoa tươi, cánh hoa còn đọng giọt sương, chắc là Ứng Hàn Thời vừa hái trong rừng về. Anh chàng người máy không nhiều lời, chỉ thốt một câu: "Lão đại cứ bận việc, em đi nấu cơm đây", rồi xách túi gạo và thức ăn đi xuống bếp.

Ngôi nhà rất giản dị, thoáng đãng và sạch sẽ. Tiêu Khung Diễn kiểm tra tủ lạnh, phát hiện còn nửa bát thức ăn, là đồ thừa từ mấy ngày trước. Tiêu Khung Diễn liền thu dọn rồi bắt đầu rửa rau, nấu cơm.

Trong nhà tuy có hai người nhưng cả buổi chiều, chẳng ai nói với ai một lời. Một lúc lâu sau, Tiêu Khung Diễn không nhịn được, mở miệng hỏi: "Lão đại, lần này Tiểu Tri thế nào rồi?".

Đợi vài giây, bên ngoài mới vang lên giọng nói của Ứng Hàn Thời: "Cô ấy vẫn bình thường... như những lần trước". Tiêu Khung Diễn xót xa trong lòng, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang xuống núi ngoài cửa sổ, thất thần hồi lâu.

Trời xẩm tối, Tiêu Khung Diễn đặt một chiếc bàn nhỏ trên bãi cỏ ngoài ngôi nhà rồi bày hết thức ăn lên đó. Chỉ có ba món và một bát canh. Anh ta không dám nấu nhiều, vì biết cùng lắm một ngày sau, Ứng Hàn Thời lại rời đi.

Mặt trăng lấp ló sau áng mây, tỏa sáng dịu dàng khắp không gian. Bên sườn núi, dòng suối chảy róc rách. Đây là âm thanh duy nhất ở nơi này. Hai người ngồi đối diện nhau nhưng chỉ có Ứng Hàn Thời lặng lẽ ăn cơm. Vẻ mặt anh vẫn bình thản, động tác từ tốn. Tiêu Khung Diễn nhìn anh chằm chằm nhưng đầu óc phiêu dạt tận phương nào.

"Hôm nay chú xào món này hơi mặn." Ứng Hàn Thời đột nhiên mở miệng.

"Vâng... Lần sau em sẽ rút kinh nghiệm." Tiêu Khung Diễn nói ngay.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: "Lần sau có thể nấu nhiều hơn một chút. Tôi hơi đói bụng".

Tiêu Khung Diễn gật đầu lia lịa, lồng ngực tắc nghẹn. Anh ta liền cúi thấp đầu, không nhìn Ứng Hàn Thời nữa.

Ăn xong, Ứng Hàn Thời đặt bát đũa xuống bàn, nói "Tiểu John, chú vất vả rồi".

Tiêu Khung Diễn giơ hai tay che mặt, cất giọng nghẹn ngào: "Lão đại, em không sao, anh mới là người vất vả".

Ứng Hàn Thời nở nụ cười dịu dàng, đứng dậy chắp hai tay sau lưng: "Đây là những chuyện đã hứa với cô ấy, bản thân lại cam tâm tình nguyện nên tôi không thấy vất vả chút nào. Chỉ là...".

"Sao cơ?" Tiêu Khung Diễn đứng lên.

Ứng Hàn Thời im lặng một hồi rồi cúi thấp đầu: "Chỉ là... tôi rất nhớ cô ấy".

Tiêu Khung Diễn cố nhẫn nhịn để không bật khóc thành tiếng. Anh ta mở miệng một cách khó nhọc: "Lần này lại có vấn đề gì? Anh thật sự không có cách nào cứu Tiểu Tri ư?".

Ứng Hàn Thời thở dài: "Không gian hư ảo vẫn không ngừng thay đổi, phát triển và hoàn thiện. Việc chúng ta gia tăng năng lượng từ bên ngoài không thể khiến nó ổn định hơn. Vào giây phút quan trọng cuối cùng, tôi vẫn không có cách nào cứu được cô ấy". Ngừng vài giây, anh nói tiếp: "Giống mấy lần trước, không gian hư ảo và tiềm thức của Tiểu Tri ảnh hưởng lẫn nhau, logic không ngừng chặt chẽ hơn. Cô ấy luôn tin từ nhỏ mình đã có vết nứt thời không. Mỗi khi không gian bắt đầu lại một vòng tuần hoàn, cô ấy vẫn chìm đắm trong đó, không có ký ức về những chuyện đã xảy ra".

Anh cụp mi: "Tôi cũng thế! Bởi vì không gian quá lớn và phức tạp nên tiềm thức của tôi cũng không cảm nhận được. Cho đến thời khắc biệt ly, chúng tôi mới nhận ra sự thật. Nhưng cô ấy vẫn có hành động đẩy tôi ra khỏi không gian như thường lệ".

Ngữ khí Ứng Hàn Thời rất bình thản, đôi ba câu đã khái quát cả quá trình, nhưng Tiêu Khung Diễn bất giác lạnh toát sống lưng.

Đã bảy năm trôi qua kể từ khi Tạ Cẩn Tri nằm đó. Trong bảy năm thế giới hiện thực, thế giới ở không gian hư ảo đã luân hồi bảy trăm lần. Ban đầu, mỗi năm ở đây tương đương một năm ở trong kia. Sau đó, không gian hư ảo ngày càng chặt chẽ và hoàn thiện, tốc độ tuần hoàn ngày càng nhanh. Đó là một thế giới điên cuồng và đáng sợ nhưng cũng là thế giới yên tĩnh và xa xôi. Đến bây giờ, một vòng luân hồi của không gian hư ảo chỉ tương đương mấy ngày trong thế giới thực.

Ký ức của người máy vĩnh viễn rõ mồm một chứ không bị thời gian bào mòn. Tiêu Khung Diễn còn nhớ, ở lần đầu tiên, vì không gian hư ảo đột nhiên sụp đổ, vì nước lũ đột nhiên ập đến nên Ứng Hàn Thời đã để mất Cẩn Tri. Sau khi thoát ra ngoài, anh hồn bay phách lạc mát một thời gian, còn Cẩn Tri ở trong không gian bắt đầu xuất hiện vết nứt thời không.

Ban đầu, để lừa Hoàng đế, họ tạo ra một không gian kéo dài trong một tháng. Nhưng sau đó, thời gian ngày càng được mở rộng. Có mấy lần, cả Tiêu

Khung Diễn, Tạ Cẩn Hành và Trang Xung cũng vào không gian để ứng cứu. Khi bọn họ thoát ra ngoài, trong không gian bắt đầu xuất hiện tiềm thức của họ.

Mấy năm sau, ngay cả kẻ đầu sỏ gây họa Bạch Tử Họa cũng bị nhốt vào bệnh viện do tâm thần phân liệt, Tạ Cẩn Hành đã từ chức, trở thành một thầy giáo bình thường ở trường đại học, Cẩn Tri vẫn chưa tỉnh lại.

Trầm luân... là sự trầm luân của một người. Nhưng chờ đợi lại là sự chờ đợi của hai người.

Nhiều lúc, Tiêu Khung Diễn nghĩ, đến một ngày nào đó, khi đã hoàn toàn mất hết hy vọng, đối với Ứng Hàn Thời, có lẽ là một sự giải thoát. Nhưng mỗi khi anh ta đặt chân tới khu rừng này, đặt chân vào thế giới chỉ có Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri, mỗi khi bắt gặp nụ cười thuần khiết và dịu dàng trên môi lão đại, anh ta biết mình đã sai rồi. Ứng Hàn Thời sẽ vĩnh viễn chờ đợi. Đó là lời hứa của anh đối với Cẩn Tri. Nếu sinh mệnh của Tinh Lưu chưa kết thúc, lời hứa sẽ vẫn còn hiệu lực.

Anh đã nói sẽ bên cô đến đầu bạc răng long. Đó là điều mà cô khao khát từ nhỏ, làm sao Tinh Lưu có thể nuốt lời cơ chứ?

Nghĩ đến đây, tâm trạng Tiêu Khung Diễn lắng xuống. Ngài chỉ huy cứ tiếp tục chờ đợi và tìm kiếm đi, Tiểu John sẽ mãi mãi ủng hộ ngài.

Anh ta cười ngoác miệng: "Lần kế tiếp là lúc nào vậy?".

"Tối mai." Ứng Hàn Thời đáp.

"Vâng". Tiêu Khung Diễn gật đầu: "Lão đại! Em tin thế nào cũng có một lần, năng lượng và thời gian mà chúng ta tính toán vừa vặn thích hợp, cô ấy sẽ trở về". Trở về bên anh, về bên chúng ta, về với thế giới chân thực và ấm áp, chứa đầy niềm hạnh phúc này.

Mãi tối muộn Tiêu Khung Diễn mới ra về. Khu rừng rộng lớn vắng lặng chỉ còn lại mình Ứng Hàn Thời. Anh ngồi bên giường Cẩn Tri một lúc rồi cầm quyển *Tuyển tập mười vạn chuyện cười kinh điển* **lên xem. Sách có con dấu của thư viện thành phố Giang. Anh đã mượn nhiều năm mà chưa trả lại.**

Xem một lúc, khóe miệng anh khẽ mỉm cười. Sau đó anh đọc thành tiếng hết dòng này đến dòng khác. Dù cô không nghe thấy nhưng anh vẫn muốn đọc. Anh một thân một mình ở trên núi cao nên thật sự chẳng tìm ra điều gì có thể chia sẻ với cô. Nếu tỉnh lại, chắc chắn cô sẽ lại cười anh chết thôi, bởi vì anh thích loại sách chẳng đâu vào đâu này. Thật ra cô không hiểu, khi đọc những câu chữ đáng yêu đó, anh có cảm giác nhìn thấy nụ cười dễ thương và dáng vẻ dịu dàng của cô.

Tiểu Tri, bao giờ em mới tỉnh? Em mau thức dậy có được không? Trái tim anh tựa như chìm vào đêm đen, chẳng còn nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Sáng hôm sau, Ứng Hàn Thời rời khỏi ngôi nhà nhỏ, đến trường học tìm Tạ Cẩn Hành. Lúc anh đến nơi, Tạ Cẩn Hành đang lên lớp. Anh vẫn giữ bộ dạng nghiêm túc như thường lệ. Bài giảng khô như ngói và nhạt nhẽo, phần lớn sinh viên ngủ gật nhưng anh vẫn hết sức tập trung.

Ứng Hàn Thời đứng đợi ở bên ngoài cho đến khi chuông báo hiệu hết giờ vang lên. Nhìn thấy anh, gương mặt Tạ Cẩn Hành vụt qua một tia bi thương và thất vọng. Nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, mỉm cười vỗ vai Ứng Hàn Thời "Đến văn phóng tôi nói chuyện".

Hai người vào văn phòng, Ứng Hàn Thời mang đến toàn bộ số liệu của chu kỳ lần này. Hai người thảo luận từ sáng đến tối mịt. Trên bảng viết đầy công thức và con số, mấy máy tính hoạt động liên tục. Cuối cùng, Tạ Cẩn Hành gật đầu: "Tôi sẽ đi tìm mấy nhân viên nghiên cứu trước kia nhờ họ giúp đỡ, sử dụng cả hệ thống máy tính Thiên hà xem thế nào".

"Vâng" Ứng Hàn Thời cất giọng trầm trầm: "Không gian liên tục thay đổi. Tôi cũng không thể dự đoán lần sau sẽ thế nào nữa. Bây giờ chỉ có duy nhất một cách là tăng thêm năng lượng, cố gắng để khe hở không gian mở rộng hơn. Như thế, may ra chúng tôi mới có cơ hội thoát ra ngoài".

"Ừ!" Tạ Cẩn Hành gật đầu: "Cậu có ở lại đây ăn cơm không?"

"Không cần đâu. Tôi phải về bây giờ." Ứng Hàn Thời đáp.

Anh nhanh chóng khuất dạng. Tạ Cẩn Hành đứng ngoài hành lang, nhìn tòa nhà cao tầng và dòng người đi lại vội vã ở bên dưới, bất động hồi lâu.

Trang Xung đã rời khỏi thư viện, đến núi Y Lam làm giáo viên tình nguyện. Ba năm trước, anh ta đã lấy vợ, một sinh viên người bản xứ. Cô vợ vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại hết sức sùng bái anh ta. Sau khi tốt nghiệp, cô cũng ở lại núi Y Lam. Hằng ngày, Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng chăm sóc bọn trẻ và cả Cố Tế Sinh, cuộc sống bận rộn và náo nhiệt. Nhiếp Sơ Hồng cũng đã kết hôn, vợ là bạn học thời đại học trước yêu thầm anh. Tuy cô công tác ở nơi khác nhưng tháng nào cũng đến núi Y Lam thăm anh, tình cảm giữa hai người rất tốt. Cố Tế Sinh giờ đã có trí tuệ của trẻ bảy, tám tuổi. Anh ta rất nóng tính, không dễ dỗ ngọt. Có lúc Trang Xung nổi giận, liền đánh nhau với anh ta. Cuối cùng, hai người đều bị Nhiếp Sơ Hồng xử lý.

Nhiều đêm, Trang Xung nổi hứng kéo hai người đàn ông lên núi, lái chiếc máy bay chiến đấu Ứng Hàn Thời để lại cho bọn họ. Những lúc như vậy, Trang Xung đều cảm thán: "Chuyện chúng ta từng trải qua thật sự là giai đoạn truyền kỳ đầy nhiệt huyết của cuộc đời một người đàn ông, đáng tiếc không ai có thể

hiểu được, bao gồm cả vợ của chúng ta. Người duy nhất thấu hiểu chỉ có cô ấy mà thôi...”

Nói đến đây, anh ta liền ngậm miệng. Nhiếp Sơ Hồng im lặng, còn Cố Tế Sinh nửa hiểu nửa không.

Sau một hồi bay lượn, ba người đan ông quay về sườn núi bên ngoài trường học uống rượu, hát nghêu ngao. Đến lúc hưng phấn, Cố Tế Sinh bắt đầu hát đi hát lại bài *Bảy trăm năm sau.* **Hai người đàn ông bất giác rơi lệ. Trang Xung hét lên một tiếng, chạy ra giữa cánh đồng, thả người nằm sấp xuống. Sau đó, anh ta thở dài, lại cất cao giọng:** *“Thà rằng cứ say, đừng bao giờ tỉnh lại...”.*

Nhiếp Sơ Hồng chỉ cầm chén rượu, trầm mặc hồi lâu. Anh thường nhớ tới buổi chiều tối nhiều năm trước, cô đứng trong sân trường, sau đó anh đọc câu thơ cổ: “Có bạn từ phương xa đến chơi. Tôi thường như nhìn thấy hoa ở trên núi đều nở rộ”.

Cẩn Tri! Hoa ở trên núi đã nở rộ, bao giờ em mới quay về bên anh ấy.

Tựa như hoa trên núi kiểu gì cũng sẽ có ngày nở rộ, bọn anh đã đợi bảy lần xuân, hạ, thu, đông, lúc nào em mới xuất hiện?

Nếu bạn đã download truyện từ các trang khác không phải EFF, hãy tham gia EFF để được cập nhật link eBook sớm nhất

Ánh nắng nhàn nhạt chiếu xuống triền núi, rừng cây xanh tươi lấp lánh tia sáng vàng. Ngôi chùa tọa lạc trên đỉnh núi lặng lẽ nhìn xuống thành phố cách đó không xa. Cẩn Tri mặc bộ đồ đơn giản, bước từng bậc cầu thang đá lên trên.

Điện thoại đổ chuông, cô bắt máy, liền nghe thấy giọng nói liến thoắng của Nhiễm Dư tới: “Cẩn Tri, cậu đã đỡ chút nào? Có cần mình mang cơm trưa cho cậu không?”.

Tạ Cẩn Tri cười đáp: “Không cần đâu. Mình không sao”.

Hai người trò chuyện một lúc mới cúp máy. Cẩn Tri đi vào chính điện. Bên ngoài ánh nắng ấm áp, nhưng trong đại điện tương đối lạnh lẽo. Pho tượng Phật màu vàng ngự trên bảo tọa, nhìn cô bằng ánh mắt từ bi.

Cẩn Tri ba quỳ chín dập đầu trước tượng phật. Cho tới khi đằng sau xuất hiện một người, cô ngẩng đầu nhìn anh ngẩn ra trong giây lát.

Rời khỏi chính điện, Cẩn Tri thầm nghĩ người đàn ông này hơi kỳ quặc. Anh ta nói muốn xem tướng mạo của Phật có gì khác con người?

Bên ngoài bầu trời trong xanh, ánh nắng phủ một màu vàng nhạt lên ngôi chùa, một mùi tươi mới pha trộn giữa cỏ cây và đất sét thoang thoảng trong không gian. Cẩn Tri dạo một lượt rồi dừng bước trước ông thầy bói. Trò chuyện một lúc, cô vô tình nhìn thấy người đàn ông vừa rồi. Anh đang xếp hàng nhận cơm chay.

Cô không chú ý đến anh nữa. Một lúc sau, cô nhận hai miếng bánh đậu xanh. Đang cắm cúi bước đi, trước mặt cô xuất hiện đôi giày đàn ông màu đen và đôi chân dài. Anh đứng dưới ánh nắng, gương mặt hơi ửng đỏ.

Cẩn Tri đưa bánh cho anh: "Anh ăn đi!".

Anh ăn hai miếng bánh, lông mày hơi nhíu lại, dường như có chút không vui.

"Tôi biết cô gặp phải chuyện đáng sợ." Anh nói: "Tôi có thể giúp cô".

Xung quang vẫn yên tĩnh như thế, chỉ có ngọn gió thổi lá cây xào xạc. Cẩn Tri hơi thất thần. Vừa định thốt ra câu: "Anh có chân có tay, tướng mạo tử tế, sau này đừng giở mấy trò lừa đảo như vậy", cô đột nhiên sững người thẫn thờ nhìn anh.

Không biết người đàn ông này chui từ đâu ra? Tại sao... Tại sao cô lại nhìn thấy tương lai một ngày nào đó cô và anh ngồi trong ngôi nhà gỗ trên sườn núi, xung quanh đều là thiết bị và máy tính đen sì. Hai người ôm nhau, nước mắt chảy dài xuống gò má?

Tại sao... Tại sao cô còn nhìn thấy, mình và người đàn ông này sóng bước bên nhau dưới hàng cây trong bóng đêm. Giữa hai người là một bé trai có cái đuôi ở đằng sau. Cô bế bé trai lên, gương mặt nở nụ cười hạnh phúc. Con người sao lại mọc đuôi nhỉ? Lẽ nào là quái vật?

Cẩn Tri đoán đầu óc mình có vấn đề nên mới tưởng tượng ra cảnh tương lai như vậy. Nhưng khi ngẩng đầu chạm phải ánh mắt thâm trầm của người đàn ông, trái tim cô bất giác loạn nhịp, hai má cũng nóng ran. Cô liền quay người bỏ đi. Anh cất tiếng ngập ngừng ở phía sau: "Cô gái, xin cô đừng đi...".

Cẩn Tri rảo bước nhanh hơn, để mặc người đàn ông đi theo mình. Thế nhưng... Cô cúi đầu, nhìn hai chiếc bóng gần kề trên mặt đất. Tại sao trong mắt cô lại dâng tràn giọt lệ, khiến cô không nhìn rõ đường, cũng chẳng nhìn rõ thứ gì cả.

****

Ánh chiều tà phủ xuống ngọn núi khiến khu rừng được nhuộm một màu vàng óng. Ngôi nhà gỗ không một tiếng động. Ứng Hàn Thời mở mắt, ngồi dậy,

bất động hồi lâu.

Mỗi khi tỉnh lại, anh đều có cảm giác đầu nặng trĩu, thần trí mơ mơ màng màng, kí ức như một bãi bùn lầy hỗn độn, một lúc sau mới dần trở nên rõ ràng.

Ngồi thêm một lúc, Ứng Hàn Thời mới đứng dậy. Có những việc đã trở thành thói quen. Ví dụ, anh sẽ đi đến trước tấm bảng trắng, viết lên con số mới rồi ra khỏi nhà, nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, sau đó cúi xuống dòng suối, vốc nước rửa mặt.

Ứng Hàn Thời ngồi bên dòng suối như pho tượng đá một lúc rồi đứng lên, chầm chậm đi về nhà. Trong phòng tối mờ mờ, anh liền bật đèn. Ngọn đèn vàng lập tức chiếu sáng gương mặt của Cẩn Tri. Ứng Hàn Thời lặng lẽ nhìn cô, toàn thân không nhúc nhích. Vào thời khắc đó, vì quá mong ngóng và chờ đợi nên cơ thể anh trở nên cứng đờ và ngưng trệ.

Anh đứng bên cạnh giường một lúc nhưng cô vẫn không có chút động tĩnh. Đôi tai thú và cái đuôi bỗng dưng lộ ra ngoài, chỉ là thõng xuống chứ không ngoe nguẩy như mọi khi.

Cuối cùng, Ứng Hàn Thời quay người định đi ra ngoài. Đúng lúc này, đôi tai của anh hơi run run. Anh lập tức dừng bước, đứng bất động, có một thứ gì đó nhẹ nhàng chạm vào cái đuôi của anh. Ứng Hàn Thời từ từ quay người, Cẩn Tri nằm thẳng trên giường, đôi mắt đen nhánh của cô như bị một lớp sương mù che phủ, cặp lông mày khẽ rung rung dưới ánh đèn. Cô nhìn anh đăm đăm, ngón tay đang chạm nhẹ vào chiếc đuôi của anh.

Hai người không ai lên tiếng, cũng chẳng có hành động nào khác mà lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu. Sau đó, Ứng Hàn Thời quỳ một chân xuống cạnh giường, bế Cẩn Tri ra khỏi giường rồi ôm vào trong lòng. Từng giọt nước mắt lăn dài xuống gò má cô. Anh siết chặt vòng tay, tựa như muốn hòa tan cô vào thân thể mình. Cẩn Tri nghe thấy tiếng anh thở dài, phảng phất như đang cố gắng đè nén tâm tình nào đó. Cổ họng cô đau rát, mãi mới có thể cất giọng khàn đặc: "Ứng... Hàn... Thời...".

Anh vùi mặt vào hõm vai cô, bật khóc thành tiếng. Vào thời khắc này, mỗi tế bào trên thân thể không còn một chút sức lực của Cẩn Tri đều rất đau, mỗi mạch máu đều đang kêu gào dữ dội.

"Ứng Hàn Thời... Ứng Hàn Thời..." Cô không ngừng gọi tên anh bằng một giọng yếu ớt như không thể yếu ớt hơn. Sau đó, cô khóc không thành tiếng, khóc đến mức gần như suy sụp.

Khu rừng vô cùng tĩnh mịch, chỉ có tiếng chim chóc ríu rít và tiếng côn trùng kêu rả rích. Trong ngôi nhà gỗ, Cẩn Tri ngồi tựa vào đầu giường. Vì nằm

quá lâu nên hiện giờ, cô vẫn chưa thể động đậy. Ứng Hàn Thời ngồi bên cạnh, dùng khăn mặt ấm lau mặt, tay và đôi chân giá lạnh của cô, từ đầu đến cuối cô không rời mắt khỏi anh.

“Em muốn ăn gì?” Anh dịu dàng mở miệng: “À, bây giờ em chỉ có thể ăn cháo loãng. Anh sẽ đi nấu ngay”.

“Không sao đâu, em không cảm thấy đói.” Cẩn Tri đáp khẽ. Thế là anh ngồi yên, nắm chặt bàn tay cô.

Ánh mắt Cẩn Tri vô tình dừng lại ở tấm bảng trắng sau lưng Ứng Hàn Thời. Nhìn thấy con số 716 và hàng chữ . *Mỗi lần thoát khỏi lại tăng thêm một lần***, cô ngây ra vài giây rồi hỏi anh: “716 lần ư?**

Anh nở nụ cười dịu dàng với cô: “Ừ!”.

Cẩn Tri không tiếp lời mà cúi xuống nhìn đôi bàn tay hai người đang đan vào nhau.

“Khó chịu đựng lắm phải không anh?” Cô chợt hỏi một câu ngốc nghếch.

Anh cười: “Cũng không đến nỗi”.

Cẩn Tri nhẹ nhàng sờ đầu anh: “Sau này...”.

Sau này, em sẽ không bao giờ để anh cô đơn, không bao giờ để anh một mình trong rừng sâu hoang vắng, gìn giữ tương lai của chúng ta nữa.

Như đọc hiểu những lời Cẩn Tri chưa nói thành lời, ánh mắt anh thấp thoáng ý cười. Sau đó, anh cúi xuống hôn cô.

Ứng Hàn Thời đặt Cẩn Tri ngay ngắn trên giường rồi cũng nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng. Cẩn Tri lại rơi lệ. Anh liền chạm gương mặt mình vào gương mặt cô, hôn đi giọt nước mắt của cô. Còn chiếc đuôi nhẹ nhàng quấn quanh thắt lưng Cẩn Tri, khiến toàn thân cô áp sát vào người anh. Giữa hai người không còn một khe hở, tựa như cuối cùng họ cũng đã hợp nhất, trở thành một chỉnh thể.

***

Một tháng sau.

Bây giờ đã vào mùa đông, khu vực rừng núi giá lạnh hơn thành phố. Trang Xung mặc áo phao, nằm ngửa trên bãi cỏ trước cổng trường học, miệng ngậm điếu thuốc lá. Anh ta chơi cờ với Cố Tế Sinh bị thua nên phải ở đây hứng gió lạnh cho đến khi nào thành cục đá mới được đưa về nhà.

Học sinh đã được nghỉ học. Nhiếp Sơ Hồng đang nấu món lẩu trong sân. Cố Tế Sinh chắc chắn độc chiếm chiếc tivi rồi. Ngửi thấy mùi thơm thức ăn bay tới, mặc dù hơi lạnh nhưng Trang Xung vẫn có cảm giác thanh thản, dễ chịu. Nhắc

tới mới thấy nhớ tay nghề nấu nướng của Tiểu John, không biết anh ta và hai người kia gần đây thế nảo rồi?

Vừa nhắm mắt, Trang Xung đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân lạo xạo quen thuộc dưới dốc núi. Anh ta liền mở mắt, lập tức bắt gặp gương mặt kim loại màu xám ở ngay trên đầu mình. Tiêu Khung Diễn cười ngoác miệng: "Tiểu Xung, lẽ nào chúng ta tâm linh tương thông? Cậu có linh cảm là tôi sẽ đến nên chờ sẵn ở ngoài này để đón tôi phải không?".

Trang Xung mỉm cười, đứng dậy: "Chuẩn đấy!". Vừa định dang tay ôm anh chàng người máy, anh ta đột nhiên nhìn thấy hai người ở phía sau. Toàn thân anh ta tựa hồ hóa đá, miệng há hốc.

Ứng Hàn Thời nắm tay Cẩn Tri, chỉ mỉm cười chứ không nói một lời.

Cẩn Tri lên tiếng: "Sao thế! Anh không nhận ra tôi à?". Ngữ khí của cô mang một vẻ trêu chọc nhưng cũng rất dịu dàng.

Trang Xung ngơ ngẩn vài chục giây mới đẩy Tiêu Khung Diễn ra rồi chạy đến bên Cẩn Tri. Anh ta từng vô số lần tưởng tượng cảnh gặp lại cô. Nhưng khi niềm vui đến quá bất ngờ tự dưng anh ta không biết làm thế nào, chỉ nắm tay cô, lắp bắp một câu: "Cô... cô trở về là tốt rồi." Sống mũi Cẩn Tri cay cay, cô liền giơ tay ôm anh ta.

Nghe thấy tiếng động, Nhiếp Sơ Hồng liền chạy ra cổng trường. Chứng kiến cảnh tượng này, anh liền dừng bước. Cố Tế Sinh cũng đi theo, nghi hoặc nhìn bọn họ.

Cẩn Tri mắt ngấn lệ, mỉm cười với hai người đàn ông. Viền mắt Nhiếp Sơ Hồng cũng đỏ hoe, khóe miệng cong lên.

Buổi tối, Tiêu Khung Diễn trổ tài nấu nướng. Nhiếp Sơ Hồng lôi hết rượu Cố Tế Sinh cất giữ ra, khiến anh ta tức đến mức nhốt mình trong phòng, nói thế nào cũng không chịu lộ diện. Cuối cùng Tiêu Khung Diễn phải làm một miếng bánh ga-tô vị café mà Cố Tế Sinh ưa thích, anh ta mới chịu nguôi giận.

Trong sân đốt một chậu than, đặt một chiếc bàn. Tiêu Khung Diễn vừa sắp nồi lẩu và một bàn đầy thức ăn, mọi người liền lấy ghế ngồi xung quanh. Thấy Ứng Hàn Thời ngồi trên chiếc ghế nhỏ, chân không có chỗ để, Cẩn Tri hỏi: "Anh ngồi như vậy liệu có khó chịu không?" Tiêu Khung Diễn lập tức vào phòng lấy chiếc ghế mây dễ chịu cho ngài chỉ huy.

Ứng Hàn Thời không quen ngồi trên chiếc ghế bé đến thế nên cũng chẳng từ chối. Thấy Cẩn Tri thấp hơn hẳn mình, anh liền cầm tay cô, hỏi: "Em có muốn ngồi lên đùi anh giống ở nhà không?".

Xung quang có bao nhiêu người, Cẩn Tri bất giác đỏ mặt, liền trừng mắt với Ứng Hàn Thời. Nhiếp Sơ Hồng chỉ cười cười, còn Trang Xung lên tiếng: "Ôi trời, đừng có tình cảm đắm đuối như thế chứ!".

Tiêu Khung Diễn chống hai tay lên thắt lưng, đắc ý mở miệng: "Thế này vẫn chưa là gì đâu! Cậu không biết họ...". Cẩn Tri vội bịt miệng anh chàng người máy lại, còn Ứng Hàn Thời thì xách cậu ta ném sang một bên.

Bữa ăn diễn ra trong bầu không khí hết sức vui vẻ. Cẩn Tri Vẫn một chén đã say, ngả vào lòng Ứng Hàn Thời từ bao giờ, yên lặng hít hà mùi hương quen thuộc trên áo sơ mi của anh, lắng nghe anh trò chuyện với mọi người. Cô chưa từng chứng kiến Ứng Hàn Thời uống rượu, hôm nay mới biết, càng uống, đôi mắt anh càng tỉnh táo. Mặc dù khuôn mặt đỏ rực nhưng anh không hề say. Tiêu Khung Diễn ngồi bên cạnh, cất giọng đầy tự hào: "Mọi người không biết đâu, trước kia mỗi khi uống rượu, lão đại đầu có thể hạ gục tất cả phi công trên phi thuyền ấy chứ!".

Mới uống có nửa tiếng, Trang Xung đã gục xuống bàn ngáy khò khò. Cố Tế Sinh mặt đỏ như trái cà chua chín chạy ra ngoài hát vang. Nhiếp Sơ Hông có tửu lượng tốt nhất nhưng cũng bắt đầu ngây ngất. Anh châm điếu thuốc từ từ nhả khói, một lúc sau tựa vào thành ghế, chìm vào giấc ngủ.

Tiêu Khung Diễn xuống bếp dọn dẹp, trong sân chỉ còn lại Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri. Cô tựa vào người anh, nghĩ bụng họ đúng là những người bạn tốt. Vừa rồi, chẳng ai nhắc đến chuyện quá khứ, cũng không hỏi cô đã trải qua những chuyện gì mà chỉ vui vẻ tiếp đón mà thôi.

Xung quanh rất yên tĩnh. Dần dần, Cẩn Tri nghe thấy tiếng tuyết rơi. Cô ngẩng đầu, bắt gặp hoa tuyết đang bay lất phất giữa không trung. Ứng Hàn Thời liền cúi xuống hôn cô. Sau đó anh bế cô đi vào căn phòng Nhiếp Sơ Hồng đã chuẩn bị sẵn. Trong phòng rất ấm áp. Dù sao cũng vừa uống rượu nên thân thể Ứng Hàn Thời như có một ngọn lửa đang bốc cháy. Nhìn gương mặt ửng đỏ của Cẩn Tri, anh càng khó kiềm chế bản thân. Cẩn Tri bị anh đè xuống giường, cô chỉ nhìn anh chăm chú mà không lên tiếng. Ứng Hàn Thời giữ lấy hai cổ tay cô, thưởng thức từng tấc da thịt của cô rồi tiến vào sâu trong cô hết lần này đến lần khác, khiến cô chỉ hít thở cũng run rẩy, tựa như trong đêm tối tuyết rơi đầy trời chỉ còn lại bọn họ mà thôi.

Sau đó, Cẩn Tri chìm vào giấc nồng. Tuy không nỡ rời xa thân thể mềm mại trong vòng tay nhưng Ứng Hàn Thời vẫn xuống giường, mặc quần áo, đẩy cửa đi ra ngoài.

Tiêu Khung Diễn đã chờ sẵn từ bao giờ. Anh ta cười nói: "Lão đại, tất cả đã chuẩn bị xong rồi. Anh có muốn đi xem không?".

Ứng Hàn Thời gật đầu: "Có chứ, chú vất vả rồi".

Hai người nhanh chóng đi tới ngọn nùi nằm phía sau trường học. Bây giờ là nửa đêm, tuyết đã ngừng rơi, ánh trăng lấp ló trên bầu trời. Biển hoa đỗ quyên ở đây đã tàn từ lâu, lá cây cũng rụng sạch. Nhưng trên cành cây đọng vô số giọt tuyết trắng xóa, nhìn từ xa giống như hoa tuyết đang nở rộ. Cảnh đẹp chẳng khác nào trong giấc mơ.

Một chiếc giường Kingsize đang được đặt ở giữa biển hoa. Khi Ứng Hàn Thời và Tiêu Khung Diễn tới nơi, Trang Xung đang cài những bông hoa hồng quanh mép giường, Nhiếp Sơ Hồng đang treo những ngọn đèn đủ loại màu sắc trên cây còn Cố Tế Sinh đứng ở mỏm núi, tập hát khúc nhạc hôn lễ.

"Lão đại thấy thế nào?" Tiêu Khung Diễn hỏi.

Ứng Hàn Thời chắp hai tay sau lưng, mắt sáng lấp lánh: "Rất tốt!".

Tiêu Khung Diễn đi tới, Trang Xung tỏ ra ăn ý, liền đập tay với anh ta. Nhiếp Sơ Hồng nhảy từ trên cây xuống, lấy một bó hoa hồng đưa cho Ứng Hàn Thời: "Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi. Chúng tôi sẽ rút ngay bây giờ, anh mau đưa nữ nhân vật chính của mình đến đây đi!".

Ứng Hàn thời đỏ mặt nhận bó hoa: "Cảm ơn anh!"

Nhìn những cánh hoa dày dặn, anh chợt nhớ tới cách đây rất lâu, cũng chính tại nơi này, Cẩn Tri cầm cánh hoa nói với anh: "Anh xem có giống tai anh không?" Trong lòng như có muôn vàn sợi tơ mềm mại quấn quanh, anh quay người để lộ cái đuôi ra ngoài, từ tốn mở miệng: "Được rồi, tôi về trường đón cô ấy đây!" Vừa dứt lời, anh liền vụt đi như sao băng, bay về nơi có Cẩn Tri.

Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung lắc đầu, mỉm cười. Tiêu Khung Diễn có chút căng thẳng, chắp tay vái ánh trăng: "Mong ông trời phù hộ lão đại cầu hôn thành công".

Lúc Ứng Hàn Thời ôm bó hoa đi vào, Cẩn Tri đang say giấc nồng. Anh liền ngồi xuống cạnh giường.

Vào thời khắc này, anh đã mặc comple chỉnh tề, nhẫn cũng đã chuẩn bị sẵn. Ngồi được một lúc, anh rút từ túi áo sơ mi ra quyển sổ hộ khẩu và chứng minh thư. Vừa rồi Trang Xung không đề cập anh nên sử dụng hai thứ quan trọng này như thế nào trong quá trình cầu hôn. Ứng Hàn Thời ngẫm nghĩ rồi trịnh trọng kẹp hai thứ đó vào bó hoa hồng, ở vị trí vô cùng bắt mắt. Anh khẽ mỉm cười, làm như vậy chắc không sai đâu.

Cô vẫn đang ngủ say, hơi thở đều đều, gương mặt dịu dàng, giơ tay có thể chạm vào. Ứng Hàn Thời lặng lẽ chờ đợi. Cái đuôi cứ đung đưa ở sau lưng, còn đôi tai thú thì vểnh lên. Bên ngoài lại có tuyết rơi. Từng bông hoa tuyết trắng

muốt đọng trên cửa sổ. Ứng Hàn Thời cúi đầu, gương mặt thấp thoáng nụ cười dịu dàng.

Hóa ra, điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời này là cuối cùng anh cũng gặp được em vào ngày ấy, tháng ấy, năm ấy.

Ngoại truyện: Cầu hôn

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Cẩn Tri được bế ra khỏi giường. Sau đó, cô nghe thấy tiếng hỏi nhỏ: “Em tỉnh rồi à?”.

“Vâng.” Cẩn Tri vô thức trả lời.

“Bây giờ, anh sẽ đưa em đến một nơi.”

“Ừm.”

Thân thể lướt đi, gió thổi ù ù bên tai, trời lạnh đến mức khiến Cẩn Tri hoàn toàn tỉnh táo trong chốc lát. Cô mở mắt, phát hiện Ứng Hàn Thời đang bế ngang người mình, phóng vùn vụt như tia chớp.

“Có chuyện gì thế?” Cẩn Tri hỏi.

“Tiểu Tri.” Giọng Ứng Hàn Thời đặc biệt rõ ràng trong đêm tối: “Anh muốn cầu hôn em”.

Cẩn Tri im lặng nhìn anh. Anh ngoảnh mặt đi chỗ khác, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt. Cẩn Tri cũng không nhịn được cười.

Vài phút sau, Ứng Hàn Thời dừng lại, thả cô xuống đất. Nhìn thấy một chiếc giường King size được trang trí nến và hoa hồng đặt giữa bốn bề tuyết trắng, Cẩn Tri vừa cảm động vừa… không biết phải nói gì. Trong thâm tâm, cô cũng hy vọng nhận được một màn cầu hôn vừa lãng mạn vừa đặc biệt. Nhưng thôi… Ai bảo anh là người ngoài hành tinh, bên cạnh lại có hai chiến hữu tốt là Trang Xung và Tiêu Khung Diễn cơ chứ.

Ứng Hàn Thời cầm bó hoa hồng, quỳ một chân xuống trước mặt Cẩn Tri, ngẩng đầu nhìn cô. Gương mặt anh đỏ bừng, chiếc đuôi giương lên

cao, từng sợi lông tựa như dựng đứng. Anh cất giọng trầm trầm: ”Tiểu Tri, em có bằng lòng… lấy anh không?”.

Cẩn Tri nhận bó hoa, cúi xuống hôn lên má anh: “Em bằng lòng”.

Anh nắm tay cô, từ từ đứng dậy. Khóe miệng Cẩn Tri cong cong. Ứng Hàn Thời nhìn cô chăm chú. Hai người yên lặng một lúc, anh đột nhiên bế ngang người cô, đi đến bên chiếc giường.

“Anh muốn làm gì thế?” Trống ngực Cẩn Tri đập thình thịch.

Ứng Hàn Thời cất giọng khàn khàn: “Anh muốn… tiến hành bước tiếp theo”. Anh đặt cô xuống giường rồi ngồi bên cạnh. Cẩn Tri đỏ mặt, đẩy người anh: “Ứng Hàn Thời, chúng ta đang ở bên ngoài đấy, trời còn lạnh như vậy”.

Ứng Hàn Thời hơi ngẩn người: “Ở bên ngoài thì không thể trò chuyện sao?”.

Cẩn Tri: “Có thể”.

Ứng Hàn Thời kéo cô vào lòng. Cô tựa đầu vào vai anh, thì thầm: “Anh muốn nói gì?”.

“Gì cũng được.” Anh cúi xuống đặt một nụ hôn dịu dàng lên cổ cô.

Hai người vừa ôm ấp tình cảm vừa trò chuyện, thời gian dường như ngừng trôi. Những ngọn đèn nhiều màu sắc lấp lánh trên đầu họ, rừng cây kết đầy những bông hoa tuyết ở xung quanh tựa như đang đứng yên làm chứng cho giây phút trọng đại này. Sau bao thăng trầm, cuối cùng hai người cũng ở bên nhau, vĩnh viễn không bao giờ lìa xa.

Băng và lửa kết hợp

Một hôm, Trang Xung đưa ra khái niệm mới với Ứng Hàn Thời: “Băng và lửa kết hợp”. Ban đầu, Ứng Hàn Thời không hiểu lắm: “Chuyện này… có liên quan gì đến đời sống vợ chồng của tôi và Tiểu Tri chứ?”.

Trang Xung tỏ ra bí hiểm: “Anh thử nghĩ xem, cuộc sống vợ chồng của anh là cảm giác như thế nào? Hừng hực như ngọn lửa đúng không? Một khi thêm băng đá sẽ khiến ngọn lửa càng kích thích và kịch liệt. Cảm giác này phải trải nghiệm mới biết được chứ chỉ nói miệng thì rất khó diễn tả. Quan trọng là, để người phụ nữ tận hưởng cảm giác lạnh lẽo như băng tuyết, đồng thời nóng rực như ngọn lửa, cô ấy sẽ thấy vô cùng tuyệt vời”.

Là một người thông minh, Ứng Hàn Thời lập tức hiểu ý. Anh đỏ mặt, gật đầu: “Cảm ơn cậu”.

Tiêu Khung Diễn ở bên cạnh hoàn toàn mù mờ, nhưng vẫn nhiệt tình mở miệng: “Lão đại có cần em đi làm đá ngay bây giờ không ạ?”.

Ứng Hàn Thời mỉm cười: “Ừ”.

Trang Xung tròn mắt: “Woa…”.

Anh ta vốn chỉ định gợi ý Ứng Hàn Thời mua loại bao cao su mát lạnh, trực tiếp dùng đá thì khẩu vị hơi nặng thì phải. Anh ta không khỏi gật gù tán thưởng, người ngoài hành tinh đúng là người ngoài hành tinh, thiên hạ chẳng theo kịp.

“Cho tôi hai viên đi.” Trang Xung nói với Tiêu Khung Diễn, ánh mắt vụt qua tia ngượng ngùng.

Tiêu Khung Diễn cười ngoác miệng: “Không thành vấn đề. Sau này hai người cần băng và lửa kết hợp thì cứ tìm Tiểu John”.

Tối hôm đó, vừa về đến nhà, Cẩn Tri liền phát giác ra bầu không khí lạ thường. Ứng Hàn Thời ở trong phòng, đóng chặt cửa. Cô đẩy cửa đi vào, bất giác rùng mình vì quá lạnh.

Ứng Hàn Thời ngồi ở mép giường, cúc áo sơ mi cởi một nửa, chiếc đuôi ngoe nguẩy đằng sau lưng. Cẩn Tri lập tức nhận được tín hiệu muốn "tình cảm" từ anh. Thế nhưng… Cô đảo mắt qua những chiếc khay thủy tinh đựng đầy đá viên ở bốn góc phòng và chiếc điều hòa đang bật ở nhiệt độ thấp nhất. Một điều kỳ lạ hơn, trong phòng xuất hiện nhiều cây nến chưa thắp, không biết dùng để làm gì.

Cẩn Tri tiến lại gần, thắc mắc: "Anh đang làm gì thế?".

Vừa dứt lời, cô liền bị Ứng Hàn Thời kéo nằm xuống giường. Đáy mắt anh dập dềnh sóng nước, tựa như có chút xúc động: "Tiểu Tri, anh muốn cùng em băng và lửa kết hợp".

Cẩn Tri ngẩn người. Tuy không rõ "băng và lửa kết hợp" có nghĩa là gì nhưng cô cũng lờ mờ hiểu ra vấn đề.

"Anh càng ngày càng xấu xa." Cô hạ giọng kháng nghị.

Ứng Hàn Thời khẽ "ừ" một tiếng: "Vậy… anh bắt đầu nhé".

Toàn thân Cẩn Tri có chút căng thẳng. Không biết anh sẽ làm gì tiếp theo?

Ứng Hàn Thời ngẩng đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc. Sau đó, anh vung tay. Một luồng sáng trắng phóng vào những ngọn nến. Toàn bộ nến được thắp sáng ngay tức thì, cả căn phòng chìm trong ánh nến dịu dàng. Ngọn lửa chập chờn hòa quyện với khí lạnh tỏa ra từ những viên đã, khiến trong phòng trở nên mông lung.

Cẩn Tri hơi sững sờ. Ứng Hàn Thời cúi đầu: “Có phải phụ nữ Trái đất bọn em thích điều nay không? Lần sau em mà bằng lòng cùng anh đi dã ngoại, anh sẽ đốt ngọn lửa lớn hơn”.

Thì ra đây là “băng và lửa kết hợp” theo cách hiểu của anh. Cẩn Tri không nhịn được cười, giơ tay ôm cổ Ứng Hàn Thời: “Em thích vô cùng”.

Chân mày anh giãn ra: “Vậy anh… bắt đầu nhé”.

“Vâng.”

Căn phòng tràn ngập cảnh xuân, cũng tràn ngập băng và lửa kết hợp.

Tại nhà của Trang Xung, trên chiếc giường Kingsize, đôi vợ chồng trẻ cũng đang kịch liệt và ngọt ngào. Vào thời khắc quan trọng, Trang Xung đột nhiên nói với vợ: “Khoan đã vợ yêu, chờ anh đi lấy một thứ”.

Anh ta nhảy xuống giường, mở tủ lạnh lấy ra viên đá, sau đó thủ thỉ vào tai vợ: “Chúng ta thử trò băng và lửa kết hợp nhé. Kích cỡ viên này vừa vặn thích hợp với em đấy”.

Vợ Trang Xung tức giận đạp anh ta xuống giường: “Anh đúng là đồ lưu manh! Đồ thần kinh! Trong vòng một tháng tới đừng có nghĩ đến chuyện này”.

Nhiễm Dư và Lin

Ánh chiều tà như những đốm lửa lơ lửng trên bầu trời. Bây giờ giữa mùa xuân, mỗi phiến lá bên đường đều dầy dặn và xanh mướt, tỏa ra mùi hương dễ chịu. Nhiễm Dư vô thức bước đi trên hè phố, ngày ngày lặp đi lặp lại nhịp điệu đi làm rồi tan ca, cuộc sống không một chút gợn sóng, hết sức vô vị.

Thực ra, hôm qua cô mới đi xem mắt, cũng gặp một anh chàng cao phú soái(*) trong truyền thuyết.

(*) *"Cao phú soái" là cụm từ phổ biến trên mạng hiện nay, chỉ những người đàn ông hội tụ đủ ba yếu tố: cao ráo, đẹp trai và giàu có.*

Đối phương đúng là rất cao, một mét tám mươi mấy, chỉ là thân hình như cây sào. Anh ta cũng là người có tiền, nghe nói ông bố kinh doanh mấy trang trại nuôi lợn, chỉ cần một cái thôi cũng đủ nuôi vài Nhiễm Dư ấy chứ. Về ngoại hình, anh ta trông cũng sáng sủa và lịch sự, chẳng giống thiếu gia nuôi lợn chút nào. Nhưng vừa ngồi xuống, anh ta bắt đầu thao thao bất tuyệt, nào là sau khi kết hôn, vợ phải ở nhà làm bà nội trợ, nhất định phải sinh ba đứa con, anh ta muốn một người vợ hiền lành nết na… Nghe một lúc, đầu Nhiễm Dư căng ra như quả bóng, não bộ hiện lên hình ảnh chuồng lợn, còn mình bị nhét trong đó.

Sau bữa cơm, đối phương mời cô đến quán bar, thái độ hết sức mờ ám. Nhiễm Dư nhủ thầm, nuôi lợn thì nuôi lợn, mục tiêu cuộc đời cô chẳng phải tìm lấy một anh chàng "cao phú soái", để được ăn sung mặc sướng hay sao? Nhưng khi đến cửa quán bar, cô thực sự không hạ nổi quyết tâm nên đã viện cớ bỏ đi.

Trên đường từ cơ quan về nhà, cô phải đi xuyên qua công viên mới ra được bến tàu điện ngầm. Vào thời điểm này, công viên khá vắng vẻ và yên tĩnh. Đang đi trên lối nhỏ, cô chợt nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở chiếc ghế đá dưới gốc cây.

Người đàn ông bẩn thỉu, đầu tóc xơ xác, toàn thân bốc ra mùi hôi. Thế nhưng, anh ta đem lại cho người đối diện một cảm giác hết sức kỳ lạ. Nhiễm Dư lại liếc qua, phát hiện anh ta ngồi thẳng người, hai tay đặt trên đầu gối, hoàn toàn không có vẻ lờ đờ hay buồn chán của dân bụi đời mà cô vẫn thấy.

Cảm nhận được ánh mắt của Nhiễm Dư, người đàn ông liền ngẩng đầu nhìn cô. Nhiễm Dư lập tức rảo bước, tránh anh ta càng xa càng tốt.

Buổi tối hôm đó, Nhiễm Dư nằm trên giường, đôi mắt đó cứ ẩn hiện trong đầu cô. Tròng mắt màu nâu đen của anh ta dường như đậm hơn người bình thường.

Trên đời này tồn tại một số người tỏa ra khí chất rõ ràng. Ví dụ Cẩn Tri là khí chất thanh lạnh, tựa như luôn lường trước được mọi việc. Ở bên cô ấy, Nhiễm Dư cũng cảm thấy yên lòng. Ví dụ như Ứng Hàn Thời, khí chất điềm đạm và dịu dàng được thể hiện rất rõ nét. Khi anh đứng trước mặt bạn, bạn sẽ có một cảm giác được một quầng sáng nhàn nhạt bao phủ.

Một người đàn ông lang thang bụi đời tại sao lại có khí chất mạnh mẽ, để lại ấn tượng sâu sắc cho cô đến thế? Vào thời khắc hai người chạm mắt nhau, trái tim cô bất giác như bị ai đó siết chặt.

Ngày hôm sau hết giờ làm, Nhiễm Dư lại đi theo lối cũ, tay xách túi nilon đựng chiếc bánh mì và chai nước khoáng.

Tâm trạng của cô rất khó hình dung, một chút tò mò và hồi hộp. Còn cả cảm giác thỏa mãn khi bố thí cho người khác và một chút hưng phấn khi mạo hiểm nữa. Cô cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy, có lẽ nguyên

nhân trực tiếp nhất là người đàn ông ở dưới đáy tầng này có gương mặt tuấn tú và toát ra một vẻ hoang dã đặc biệt.

Nhiễm Dư chậm rãi đi vào lối nhỏ khuất nẻo quen thuộc. Người đàn ông nằm trên ghế đá, tay gác lên trán, dường như đang ngủ. Một tên bụi đời khác đi ngang qua, nhặt chiếc bánh bao không biết ai vứt dưới chân ghế, nhai nhồm nhoàm rồi bỏ đi. Vậy mà anh ta không hề phát giác, vẫn nằm bất động.

Anh ta… không định tranh cướp miếng ăn ư? Nhiễm Dư nghĩ thầm. Không biết cô đặt nước và bánh mì bên cạnh, liệu anh ta có ăn không? Thật ra, hành động "mạo hiểm" của cô ngày hôm nay cũng chỉ là đặt đồ ăn rồi bỏ đi ngay. Nhưng việc cỏn con này cũng đủ khiến con gái nhà lành như cô giật mình thon thót.

Nhiễm Dư vừa tiến về phía trước vài bước, người đàn ông đột nhiên mở mắt. Cô đờ người, lập tức đứng yên. Bốn mặt chạm nhau, hai người không ai lên tiếng cũng chẳng động đậy. Một phiến lá từ trên cây rơi xuống áo sơ mi bạc màu của anh ta.

Tuy đầu óc mờ mịt, chẳng nhớ ra bất cứ điều gì nhưng Lin vẫn có ấn tượng về người phụ nữ trước mặt. Mấy hôm nay, hắn lang thang nơi đầu đường xó chợ, bị mọi người xa lánh. Điều này khiến hắn tức giận nhưng vẫn phải kìm nén, bởi vì hắn chưa xác định được bản thân là ai, tại sao lại ở nơi đây.

Hôm qua, khi nhìn thấy hắn, người phụ nữ này để lộ ánh mắt như con thỏ sợ hãi, có chút buồn cười. Hắn đã ghi nhớ đôi mắt trong veo ngời sáng ấy, không ngờ hôm nay lại được gặp cô.

Ánh mắt Lin di chuyển xuống túi đồ ăn trên tay Nhiễm Dư, cánh mũi hắn bất giác phập phồng. Vừa rồi ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn nên hắn mới mở mắt. Vào thời khắc này, cô gái đứng ngay bên cạnh, mùi thơm

càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Hắn nghe thấy tiếng bụng réo ùng ục, cổ họng khô rát đã lâu càng trở nên nhức nhối, khiến hắn âm thầm nuốt nước bọt.

Nhiễm Dư đã chú ý đến yết hầu người đàn ông đang di chuyển lên xuống. Cô hơi buồn cười nhưng không dám để lộ ra. Có một điều mà cô không biết, vào giây phút đó, Lin đã âm thầm đưa ra quyết định.

Là vua của một nước, dù chết đói hắn cũng tuyệt đối không đi ăn xin. Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên ngẩn người. Vua của một nước ư?

Bụng lại réo sôi sùng sục, Lin tạm thời gác nghi hoặc sang một bên, lặng lẽ quan sát Nhiễm Dư. Hắn sẽ không ăn xin, cũng chẳng ăn cắp, nhưng hắn có thể ăn cướp. Bởi chiếm đoạt vốn là bản tính của bậc đế vương.

“Đưa cho tôi.” Lin mở miệng. Cướp đồ từ tay một người phụ nữ yếu ớt như vậy, trong lòng hắn hơi xấu hổ, thậm chí chẳng buồn ra tay.

Có lẽ vì chất giọng của hắn quá trầm ấm, đầy từ tính, ánh mắt hắn thâm trầm nên rõ ràng là ngữ khí ra lệnh nhưng vào tai Nhiễm Dư lại trở thành câu nghi vấn: “Cho tôi phải không?”.

Nhiễm Dư ho khan một tiếng, hai má nóng ran. Cô đưa núi nilon cho đối phương: “Ừ. Tại tôi thích làm việc tốt”.

Lin im lặng cầm cái túi, lấy bánh mì, hai ba miếng đã ăn xong. Sau đó, hắn vặn chai nước, ngửa đầu tu một hơi cạn sạch rồi ném vào thùng rác ở gần đấy. Cuối cùng, hắn nói với Nhiễm Dư: “Cô có thể đi được rồi”.

Nhiễm Dư còn chưa kịp phản ứng, Lin lại nằm xuống ghế rồi nhắm mắt, dáng vẻ như công tử nhà giàu có người hầu hạ.

“Lẽ nào anh không nói được một tiếng cảm ơn hay sao?” Cuối cùng Nhiễm Dư cũng lên tiếng.

Lin mở mắt, liếc cô một cái: “Ngày mai tiếp tục mang nước và đồ ăn đến đây cho tôi”.

Nhiễm Dư: “…”.

Nhiễm Dư cảm thấy dường như mình đã gặp phải một tên vô lại, một tên thần kinh. Rõ ràng là dân bụi đời, vậy mà thái độ của hắn rất trịch thượng, còn bắt cô tiếp tục cung phụng nữa chứ. Cô điên rồi mới làm theo lời hắn.

Chiều tối ngày hôm sau, Nhiễm Dư xách một hộp bánh trứng, rón rén đi vào công viên. Cô đưa ra lý do để biện minh cho hành động của mình: làm việc thiện nên làm cho trót, coi như tích đức cho bản thân. Như vậy, vận đào hoa vốn chẳng ra sao của cô không biết chừng sẽ được cải thiện.

Người đàn ông vẫn ở chỗ cũ. Lần này, hắn còn chẳng thèm đứng dậy, chỉ nhìn cô chằm chằm. Nhiễm Dư ném túi bánh vào người đối phương, hắn vẫn không nói một tiếng cảm ơn mà lẳng lặng bóc bánh ăn. Đợi hắn ăn xong, Nhiễm Dư “hừ” một tiếng rồi ra về.

Ngày thứ nhất bánh mì, ngày thứ hai bánh trứng, ngày thứ ba cơm hộp thịt xào, ngày thứ tư cơm hộp đùi gà, ngày thứ năm hamburger KFC,…

Nhiễm Dư cảm thấy, thời gian gần đây, bản thân như bị trúng tà, ngày nào cũng đi nuôi ăn người đàn ông đó đúng giờ đúng giấc. Chứng kiến cảnh từng tờ “bác Mao” một đi không trở lại, cô luôn tự nhủ hôm nay là ngày cuối cùng. Nhưng mỗi khi chuông báo hết giờ làm việc vang lên, cô lại đứng ngồi không yên, trong lòng tựa như bùng cháy đốm lửa nhỏ. Cô không dưới một lần chất vấn bản thân: “Nhiễm Dư, rốt cuộc mày muốn tiến đến đâu nữa? Mục tiêu cuộc đời mày là cưới anh chàng cao phú soái,

để được cưng chiều cả đời. Bây giờ thì sao? Mày lại đi bao nuôi tên bụi đời chỉ được cái mã ngoài ấy…

Cuộc đời cô không nên như vậy, cô muốn được nuôi, chứ không phải tự mình bao nuôi đàn ông.

Sau hai tuần liên tục, cuối cùng Cẩn Tri cũng trở về, Nhiễm Dư như tìm được trụ cột tinh thần. Hết giờ làm việc, cô cùng Cẩn Tri đi dạo phố cho đến khi trời sẩm tối. Tiếp theo, cô ngồi phà về nhà chứ không đi ngang qua công viên quen thuộc đó.

Nhà Nhiễm Dư ở bên kia sông, là một khu tập thể lâu đời. Bố mẹ sống ở tỉnh khác nên căn hộ chỉ có một mình cô. Buổi đêm yên tĩnh, ánh đèn đường chiếu xuống hàng cây nhãn, tạo thành những chiếc bóng dưới mặt đất. Cô chầm chậm bước đi, tâm trạng có chút lơ đễnh. Vừa lên cầu thang, cô liền nhìn thấy một người ngồi ở ngoài hành lang trước cửa nhà mình.

Nhiễm Dư tròn mắt, trống ngực đập thình thịch. Cô hít một hơi sâu, cố gắng trấn tĩnh mới lên tiếng: “Sao anh lại ở đây?”.

Lin ngẩng đầu liếc cô một cái rồi đứng lên, tiến về bên này. Hành lang chật hẹp nên chẳng mấy chốc hắn đã ép cô lùi vào góc tường. Hắn chống tay lên bờ tường cạnh Nhiễm Dư, cất giọng bực bội: “Sao hôm nay cô không đến?”.

Nhiễm Dư cắn môi, ngoảnh đầu đi chỗ khác: “Tôi đâu có nghĩa vụ ngày nào cũng phải tiếp tế cho anh?”. Vừa định rút chìa khóa mở cửa, cô chợt ngẩn người, lại quay đầu nhìn hắn bằng ánh mắt nghi hoặc pha lẫn căng thẳng: “Anh… tại sao anh lại biết tôi sống ở đây? Anh muốn gì?”.

Lin chẳng buồn trả lời câu hỏi ấu trĩ này. Chiều tối hôm nay, hắn ngồi đợi mãi ở công viên. Cho đến khi đám bụi đời giải tán đi kiếm bữa tối, người phụ nữ này vẫn không xuất hiện. Trước đó, hắn chỉ coi cô là một cô

nàng ngốc nghếch tùy ý sai khiến. Nhưng hôm nay, hắn có một loại cảm giác tức giận như bị lừa gạt.

Hành lang phía trên chợt vang lên tiếng bước chân, Lin lập tức đoạt lấy chìa khóa trong tay Nhiễm Dư, nhanh chóng mở cửa, lôi cô vào nhà rồi thuận tay khép cửa. Một loạt hành động diễn ra trong chớp mắt, còn chưa kịp phản ứng, Nhiễm Dư đã bị người đàn ông vòng tay qua eo, kéo vào căn phòng tối.

Trong nhà tối om, bàn tay to lớn của người đàn ông đặt ở thắt lưng, còn mặt cô áp vào lồng ngực nóng hổi của hắn. Nhiễm Dư chưa từng gặp người nào có mùi vị đàn ông nồng đậm đến thế nên nhất thời hoảng loạn, tim đập liên hồi.

“Anh muốn gì? Đừng có làm loạn. Tôi… tôi không phải con nhà bình thường đâu… Nếu gây tổn thưởng cho tôi, anh nhất định sẽ phải hối hận đấy.”

Thôi xong rồi! Nhiễm Dư sợ đến mức sắp khóc. Không ngờ cô có lòng tốt, ngược lại dẫn sói vào nhà. Hắn định cướp của giết người hay hãm hiếp rồi diệt khẩu? Muốn cướp của thì cướp của, muốn hãm hiếp thì hãm hiếp nhưng có thể tha cho cô không? Đầu óc Nhiễm Dư hỗn loạn, trong khi người đàn ông vẫn lặng thinh.

Sau đó, Lin giơ tay bật công tắc đèn. Đập vào mắt Nhiễm Dư là gương mặt người đàn ông ở khoảng cách gần. Cô bất ngờ phát hiện ra hắn đang mỉm cười. Đó là một nụ cười rất nhạt, mang theo một chút thích thú. Hắn buông người cô, đảo mắt một vòng quanh căn phòng: “Cô sống một mình à?”.

“Vâng… À không! Tôi sống với mấy người bạn, họ sẽ về ngay bây giờ. Nếu không muốn bị bắt thì anh mau đi đi!”

Ánh mắt Lin dừng lại ở đôi dép nữ duy nhất đặt trước cửa vào. Hắn cười cười, đi thẳng vào bên trong. Nhiễm Dư vẫn đứng yên, không dám nhúc nhích. Hắn muốn làm gì vậy? Xem ra, hắn không định phạm tội ở nhà cô. Dáng vẻ ung dung và ánh mắt thâm trầm đó giống như đang quan sát và đánh giá căn hộ của cô thì đúng hơn

Lin đúng là đang quan sát xung quanh. Vì tâm trạng không vui nên hắn chỉ định đến tìm người phụ nữ này để "hỏi tội". Nhưng vào thời khắc này, nhìn căn hộ nhỏ sạch sẽ và ấm cúng của cô, hắn cảm thấy tuy hơi sơ sài nhưng vẫn tốt hơn gầm cầu và công viên nhiều.

Lin thong thả ngồi xuống chiếc sofa da thật, tựa người vào thành ghế một cách thoải mái rồi ngẩng đầu nhìn Nhiễm Dư.

Bắt gặp ánh mắt của hắn, Nhiễm Dư chợt có một loại dự cảm chẳng lành, còn tệ hơn bị cướp tiền bạc hay cướp "sắc". Cô liền mở miệng hỏi: "Anh … Anh có ý gì?".

Trước gương mặt nhỏ hết đỏ ửng lại trắng bệch của người phụ nữ, Lin nhếch miệng: "Một ngày một bữa ăn đã không thể khiến tôi no bụng. Tôi sẽ chiếm hết những thứ ở nơi này".

Nhiễm Dư trợn mắt há mồm. Lin đứng lên, đi về phía phòng ngủ. Hắn bất chợt dừng bước, liếc cô một cái: "Bao gồm cả em".

Đầu óc Nhiễm Dư hoàn toàn trống rỗng, vài giây sau mới có phản ứng. Cô lập tức quay người chạy ra ngoài cửa.

Giây tiếp theo, cô bị người đàn ông ôm ngang thắt lưng nhấc bổng lên. Cô nhìn hắn bằng ánh mắt không thể tin nổi, sao có thể nhanh như vậy? Sau đó, cô bị hắn ném xuống sofa.

"Xin hãy để tôi đi!" Nhiễm Dư sụt sịt.

Lin cúi xuống cởi giày cho cô. Não bộ Nhiễm Dư có chút mù mờ: Tại sao lại bắt đầu từ chân? Hắn mắc bệnh yêu chân à?

Giày của người phụ nữ không hề có mùi lạ, kích cỡ cũng rất nhỏ, chỉ dài bằng bàn tay hắn. Lin rút sợi dây buộc rồi ném chiếc giày sang một bên.

Một phút sau, Nhiễm Dư bị người đàn ông dùng hai sợi dây giày buộc chặt tay vào tay vịn sofa. Cả người cô như cá nằm trên thớt, hai tay giơ lên đỉnh đầu, chỉ có thể vặn vẹo mà không sao thoát khỏi.

“Đồ biến thái!” Nhiễm Dư mắng hắn.

Lin khẽ cau mày. Hắn tháo tất dưới chân Nhiễm Dư rồi nhét vào miệng cô. Nhiễm Dư vô cùng phẫn uất nhưng chỉ có thể phát ra tiếng “ư ư”. Lin cười cười, phủi tay. Cuối cùng cũng được yên tĩnh, hắn đi vào phòng tắm, đóng cửa.

Phòng tắm rất nhỏ và đơn giản nhưng vô cùng gọn gàng, sạch sẽ. Lin cởi bộ quần áo bẩn, vo viên rồi ném vào thùng rác. Sau đó, hắn vặn vòi hoa sen. Khi dòng nước ấm chảy xuống thân thể, hắn thở dài một hơi đầy khoan khoái.

Chỉ tắm rửa cũng mất hai tiếng đồng hồ. Nghe tiếng nước chảy ào ào không ngừng nghỉ, Nhiễm Dư thầm nguyền rủa, cầu cho anh ta bị ngất vì thiếu oxy do tắm quá lâu đi. Cô đã lấy lại bình tĩnh, bắt đầu phân tích tình hình. Xem ra hắn không có hứng thú với cơ thể của cô. Thân thủ tốt như vậy chứng tỏ hắn là quân nhân giải ngũ, hoặc là… tội phạm bỏ trốn? Bây giờ, hắn đã quyết định chiếm lấy nhà cô, đuổi thế nào cũng không đi.

Nhiễm Dư cũng thông suốt một điều, cô không thể tỏ ra cứng rắn với hắn mà chỉ có thể dùng mưu thôi. Người đàn ông này có vẻ tự cao tự đại nên cô tỏ ra yếu thế, vỗ về hắn chắc sẽ hữu dụng hơn. Sau đó, cô sẽ tìm cơ hội đi báo cảnh sát.

Cuối cùng, cửa nhà tắm cũng mở ra, Lin bước ra ngoài. Hắn chỉ quấn chiếc khăn tắm màu hồng của Nhiễm Dư, để lộ thân trên với bờ vai rộng, eo thon, cơ bắp rắn chắc, ẩn chứa sức mạnh to lớn. Hắn nhìn cô, khóe miệng thấp thoáng ý cười khó nắm bắt. Trống ngực đập thình thịch, Nhiễm Dư liền quay mặt đi chỗ khác, gò má hơi phiếm hồng.

Lin ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Vì được tắm rửa sạch sẽ nên tâm trạng của hắn cũng vui vẻ hơn. Hắn tựa vào thành ghế, vắt chéo chân, không rời mắt khỏi Nhiễm Dư. Một lúc sau, hắn tháo sợi dây trói tay, đồng thời kéo chiếc tất khỏi miệng cô.

Nhiễm Dư ngồi thẳng người nhưng vẫn không dám nhúc nhích, cũng chẳng dám ngẩng đầu nhìn hắn. Hai người cách nhau rất gần, sự tồn tại mạnh mẽ của hắn khiến cô không thoải mái. Hơn nữa, hắn chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, càng khiến cô bối rối.

“Chạy đi.” Lin đột nhiên lên tiếng. Nhiễm Dư ngẩn người, lập tức ngẩng đầu. Thấy cô ngây ra, hắn cười cười: “Tôi không bao giờ ức hiếp phụ nữ, cho em cơ hội chạy trốn. 5… 4… 3… “.

Mặc dù không hiểu động cơ của đối phương nhưng khi hắn bảo cho mình chạy trốn, Nhiễm Dư phản ứng rất nhanh. Hắn vừa đếm đến số năm, cô đã lập tức chạy ra cửa.

Nhiễm Dư mở cửa, lao ra ngoài đóng sầm. Cô thật sự không dám tin bản thân có thể dễ dàng thoát thân như vậy, lẽ nào thần kinh của hắn thật sự có vấn đề nên mới quay ngoắt một trăm tám mươi độ? Dù thế nào, đây cũng là một điều may mắn với cô. Nhiễm Dư không chậm trễ, chạy một mạch xuống dưới.

Bây giờ đã là một giờ sáng, khu tập thể vắng tanh vắng ngắt. Nhiễm Dư có ý định chạy tới phòng bảo vệ ở cổng để cầu cứu. Đúng lúc này, bờ vai đột nhiên bị một bàn tay giữ lại. Nhiễm Dư giật mình, nhưng chưa kịp

quay đầu, cô đã bị bế thốc lên không trung. Sức mạnh đó, mùi đàn ông quen thuộc đó giống hệt lần bị tóm ở trong phòng.

Đầu óc Nhiễm Dư nổ tung. Sao hắn có thể nhanh đến thế. Vài giây trước, cô còn ngoảnh đầu nhưng chẳng thấy ai đuổi theo. Lin nửa cười nửa không, ánh mắt vụt qua tia thích thú như đang đùa giỡn con mồi. Nhiễm Dư vừa tức giận vừa sợ hãi, nhưng cũng không dám vùng vẫy.

Lin vác cô lên nhà, lại ném xuống sofa. Nhiễm Dư thở hổn hển, nhìn hắn chằm chằm. Hắn thắt lại chiếc khăn tắm quấn ngang hông, sau đó ngồi xuống uống một ngụm trà: “Cho em chạy lần nữa. Lần này tôi sẽ để em chạy lâu hơn”.

Nhiễm Dư trừng mắt với hắn. Nhưng cô vẫn đứng dậy, lại một lần nữa lao ra ngoài cửa. Lin dõi theo bóng lưng cô, trong lòng có chút bất ngờ. Hắn tưởng chỉ cần dọa dẫm một lần, người phụ nữ có tính cách yếu đuối này sẽ sợ hãi và bỏ cuộc, từ nay trở đi sẽ nghe theo mọi mệnh lệnh của hắn. Nào ngờ cô cũng thuộc loại cứng đầu cứng cổ, không dễ thuần phục.

Khóe miệng để lộ ý cười, Lin đếm nhẩm thời gian rồi đứng lên. Rất tốt, từ trước đến nay, hắn luôn thích quá trình thuần phục. Nghĩ tới chuyện chẳng bao lâu nữa, người phụ nữ này sẽ phủ phục dưới chân mình, không dám phản kháng hay chạy trốn, tâm trạng của hắn càng trở nên hết sức phấn chấn.

Mười phút sau, Nhiễm Dư nằm sấp trên sofa, xương cốt toàn thân rã rời. Lin ngồi bên cạnh cô, cất giọng ôn hòa hiếm thấy: “Em muốn chạy nữa không?”.

Nhiễm Dư nghẹn ngào: “Tôi…không chạy nữa”.

Bắt gặp dáng vẻ ấm ức của cô, Lin nhếch miệng: “Em hiểu là được rồi”.

Nước mắt chảy dài xuống gò má Nhiễm Dư. Làm sao cô không hiểu cơ chứ. Sau lần bị bắt trước đó, cô lại bỏ chạy thêm hai lần, đều có kết cục thảm như nhau. Lần thứ nhất gần chạy đến phòng của bảo vệ của khu tập thể, cô mừng rớt nước mắt. Anh chàng bảo vệ dường như cũng có linh cảm, đã quay đầu về phía cô. Tuy nhiên, Nhiễm Dư đã bị người đàn ông bắt kịp, bị hắn vác về nhà. Còn anh chàng bảo vệ chỉ thấy bóng đen vụt qua, sau đó mặt đất xuất hiện một chiếc khăn tắm không biết của ai.

Vì không còn đồ để che thân nên Lin bắt Nhiễm Dư đi kiếm một cái quần đùi rộng cho hắn. Tuy hắn mặc chật đến mức trông vô cùng buồn cười nhưng cô chẳng thể nào cười nổi. Hắn nhíu mày, cuối cùng cũng chẳng nói năng gì.

Lần thứ hai, Nhiễm Dư rút kinh nghiệm không đi tìm bảo vệ mà lao thẳng ra khỏi khu tập thể, nhảy lên chuyến xe buýt ban đêm, chạy tới khu vực gần đồn công an. Lúc ở trên xe, cô nghĩ, dù khỏe và nhanh đến mấy, hắn cũng không thể đuổi kịp ô tô. Nào ngờ vừa xuống xe, chưa kịp chạy đến đồn, cô lại bị bắt trở về.

Nhiễm Dư không phải loại người ngốc nghếch. Bây giờ cô đã thông suốt một điều, người đàn ông bày ra những trò này không phải để tiêu khiển, mà muốn cô hiểu rõ một điều, cô vốn không thể thoát khỏi bàn tay hắn. Dù cô chạy đằng trời, hắn cũng sẽ tóm được. Dù cô đi báo cảnh sát, chỉ e cũng chẳng thể bắt được hắn, ngược lại còn bị hắn xử lý. Nói một cách khác, hiện giờ cô đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của hắn.

Nhiễm Dư úp mặt vào sofa, chẳng nói một lời. Mệt chết đi được, cô xin bỏ cuộc, giơ hai tay đầu hàng. Thưởng thức dáng vẻ ủ rũ khi bị đánh bại của người phụ nữ một lúc, Lin đá nhẹ vào chân cô: “Mau đi mua bộ quần áo mới và đồ dùng vệ sinh cá nhân cho tôi”.

Nhiễm Dư chậm rãi đứng dậy, cầm ví tiền đi ra cửa. Lin dõi theo bóng dáng cô, ngón tay gõ nhẹ lên thành sofa. “Đi nhanh về nhanh.” Hắn nói:

“Đừng để mình bị lạc”.

Cứ thế, cuộc sống của Nhiễm Dư rơi vào trạng thái kỳ lạ. Hằng ngày, cô vẫn đi làm bình thường, không ai phát hiện ra bên cạnh cô có thêm một “quả bom hẹn giờ”. Chuông báo hết giờ làm việc vừa vang lên, cô vội vàng bắt xe ra về, đi siêu thị mua thức ăn rồi về nhà nấu cơm cho “con mọt” khổng lồ kia. Mấy ngày đầu, Nhiễm Dư luôn trong trạng thái căng thẳng. buổi tối khi đi ngủ, cô chỉ sợ hắn nổi cơn thú tính “làm thịt” mình. Ban ngày đi làm, chốc chốc cô lại đưa mắt ra ngoài cửa sổ, sợ hắn âm thầm giám sát bản thân.

Sau mấy ngày, Nhiễm Dư phát hiện sự lo lắng của mình là thừa thãi. Người đàn ông độc chiếm phòng ngủ, đuổi cô ra sofa, nhưng hằng ngày, hắn đều khóa trái cửa, như muốn đề phòng cô. Ban ngày, hắn không hề làm phiền cô. Đến bữa tối, dù tay nghề nấu nướng của Nhiễm Dư có tiếng trong thư viện, ngay cả Cẩn Tri cũng hết sức khen ngợi, vậy mà hắn luôn chau mày, như thể miễn cưỡng nuốt trôi, tựa hồ trước kia hắn toàn được thưởng thức sơn hào hải vị ấy.

Cẩn Tri và Trang Xung lại nghỉ làm, biệt tăm biệt tích. Nhiễm Dư đoán, chắc họ lại đi giải quyết việc hệ trọng nào đó. Cô không có người chia sẻ và thương lượng, chỉ còn cách nghiến răng chịu đựng. May mắn là, ngoài ăn của cô, ngủ ở nhà cô, người đàn ông không làm bất cứ chuyện quá đáng nào khác. Nhiễm Dư luôn có cảm giác, hắn không hẳn là một kẻ xấu xa nhưng ẩn chứa một điều bí mật nào đó. Cô cho rằng, hắn sẽ không gây tổn thương đến mình. Vì thế, cô chỉ mong sao hắn sớm bỏ đi.

Sau vài ngày “sống chung”, chuyện khiến Nhiễm Dư gần suy sụp đã xảy ra. Một hôm, đang giữa giờ nghỉ trưa, Nhiễm Dư nằm úp mặt xuống bàn ngủ lơ mơ, di động bất chợt reo vang. Nhìn thấy dãy số trên màn hình, cô lập tức ngồi thẳng dậy. Người đàn ông này chưa bao giờ gọi điện cho cô trong lúc làm việc, điều này khiến Nhiễm Dư không khỏi hồi hộp, cô lập tức bắt máy: “A lô! Có chuyện gì thế?”.

“Em mau đến đây ngay.” Hắn cất giọng đều đều, báo địa chỉ cụ thể.

Sau khi gác máy, Nhiễm Dư vẫn còn mờ mịt, bởi địa chỉ chính là trung tâm thương mại cao cấp gần nhà. Không biết tên Đầu Gỗ thối tha đến đó làm gì?

Đầu Gỗ là biệt hiệu Nhiễm Dư đặt cho hắn. Rất nhiều lần, cô thấy hắn một mình ngồi ngoài ban công ngắm hoàng hôn, ánh mắt đờ đẫn chứ không còn vẻ cao ngạo, trịch thượng như lúc bắt nạt cô. Nhiễm Dư từng hỏi tên hắn. Tuy bị sai khiến nhưng cô cũng không thể cả ngày gọi hắn “này, này”, nghe rất khó chịu. Người đàn ông ngây ra vài giây rồi đáp: “Tôi không biết”. Ngữ khí của hắn cứng rắn, có vẻ không biết tên mình thật. Nhiễm Dư lập tức đoán hắn bị mất trí nhớ. Vì vậy, hắn mới ở lì trong nhà cô không chịu rời đi, bởi hắn chẳng có nơi nào để đi. Nghĩ đến đây, nỗi oán hận trong lòng Nhiễm Dư bất giác vơi đi ít nhiều.

Please download at the original page

Khi vào trung tâm thương mại, từ xa cô đã thấy Đầu Gỗ ngồi một mình ở gian bán đồ thời trang nam, diện đồ mới từ đầu đến chân. Cảnh tượng này khiến Nhiễm Dư không khỏi sững sờ. Nên biết, đồ hắn mặc trên người là do cô mua ở siêu thị, áo phông không quá ba mươi tệ và quần thể thao đắt nhất năm mươi tệ. Trong khi đó, toàn thân hắn hiện giờ cộng lại chắc cũng phải hơn mười nghìn tệ. Nhiễm Dư bước chầm chậm về phái hắn, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Lin ngẩng đầu nói với cô: “Thanh toán đi!”.

Nhiễm Dư: “…”.

Trước ánh mắt đầy thiện chí của cô nhân viên đứng bên cạnh, trái tim Nhiễm Dư dường như đang rỉ máu. Cô siết chặt túi xách, mãi vẫn không nhúc nhích.

Cô nhân viên lại nhìn Lin bằng ánh mắt khó xử. Phát hiện ra sự phản kháng âm thầm của cô, hắn liền đứng lên. Nhiễm Dư lập tức quay người bỏ chạy.

Chưa đầy một phút sau đã bị hắn tóm được, cô hét lớn: “Không! Tôi sẽ bị phá sản mất!”. Lin “hừ” một tiếng: “Tưởng tôi không biết em có bao nhiêu tiền tiết kiệm sao?”.

Nhiễm Dư tròn mắt: “Làm sao anh biết được?”. Lin cười cười, giằng lấy túi xách của cô, lục tìm thẻ ngân hàng rồi đưa cho cô nhân viên. Cô nhân viên cầm đi thanh toán. Nhiễm Dư vẫn không ngừng giãy giụa, viền mắt đỏ hoe: “Đồ khốn! Đó là của hồi môn của tôi. Tôi đã bao anh ăn ở miễn phí, giờ anh còn dùng cả của hồi môn của tôi nữa”.

Lin đẩy cô xuống sofa trong gian hàng: “Của hồi môn? Em định gả cho ai hả?”.

Nhiễm Dư lặng thinh. Trong lòng Lin đột nhiên có chút không vui, hắn cất giọng lãnh đạm: “Sau này em gả cho ai là do tôi quyết định”.

Câu nói khó hiểu này khiến Nhiễm Dư ngây ra. Lin nhận túi giấy từ tay cô nhân viên, sải bước dài đi ra ngoài. Nhiễm Dư buộc phải chạy theo người đàn ông, bởi vì thẻ ngân hàng của cô vẫn nằm trong tay hắn.

Cũng may là hắn đi thẳng vào thang máy chứ không rẽ vào gian hàng khác. Nhưng xuống đến tầng dưới là tầng đồ nữ cao cấp, hắn lại đi vào. Nhiễm Dư nghi hoặc bước theo.

Tới một gian hàng thuộc nhãn hiệu nổi tiếng, Lin đảo mắt qua Nhiễm Dư rồi nói với cô nhân viên: “Mang đồ lúc nãy tôi chọn ra cho cô ấy thử”.

Cô nhân viên vui vẻ lấy từ giá treo hai bộ váy đưa cho Nhiễm Dư. Nhiễm Dư liếc qua giá tiền ở mác treo, lập tức xua tay: “Không cần đâu.

Tôi không thử, cảm ơn cô”.

Lin hất cằm: “Em định mặc những bộ đồ rác rưởi này mãi à?”. Nhiễm Dư trừng mắt với hắn. Cô mua bộ áo sơ mi và quần âu này trên trang Tmall, cũng hơn hai trăm tệ chứ có ít đâu.

“Tôi không thử”. Nhiễm Dư lùi lại phía sau hai bước, sắc mặt tái nhợt: “Tôi thật sự hết tiền rồi…”.

Lin chẳng nói chẳng rằng đẩy cô vào phòng thử đồ rồi đóng sập cửa. “Đừng để tôi phải tự tay cởi quần áo cho em”. Hắn cất giọng trầm trầm. Cô nhân viên đỏ mặt rời đi chỗ khác, trong lòng thầm ghen tị. Người phụ nữ này quả là hạnh phúc, bạn trai nhìn qua cũng biết là người giàu có vừa bá đạo vừa rộng rãi.

Nhiễm Dư chần chừ hồi lâu. Cô lại cầm các mác lên xem, toàn thân như quả bóng bị xì hơi. Cuối cùng cũng thay xong bộ váy, cô bước ra ngoài, sắc mặt vô cùng ủ rũ.

Cô nhân viên nhiệt tình cảm thán: “Bộ váy này rất hợp với nước da trắng và thân hình mảnh mai của chị. Em chưa thấy ai mặc đẹp hơn chị”.

Nhiễm Dư chẳng cảm thấy điều đó. Nhìn vào người ở trong gương, cô chỉ thấy từng tờ “bác Mao” bay đi mất, muốn giữ mà không giữ nổi.

Lin ngồi ở ghế sofa, ngắm nghía Nhiễm Dư rồi thản nhiên đưa tấm thẻ ngân hàng cho cô nhân viên: “Tôi mua bộ này”.

Nhiễm Dư vội túm cánh tay cô nhân viên: “Xin lỗi, để chúng tôi cân nhắc đã…”, còn chưa dứt lời, cô đã bị người đàn ông kéo mạnh. Vì đi giày cao gót nên cô mất đà, ngã ngồi vào lòng hắn.

Cặp đùi đàn ông rắn chắc, người Lin tỏa ra mùi thanh lạnh chứ không còn vừa bẩn vừa hôi như buổi đầu gặp gỡ. Nhiễm Dư bị hắn giữ chặt thắt

lưng nên không thể nhúc nhích. Cô bất giác đỏ mặt. Lin không rời mắt khỏi đường cong của người phụ nữ trong bộ váy màu bạc quyến rũ. Thân thể cô mềm mại và ấm áp trong vòng tay hắn, cảm giác không tồi. Hắn âm thầm ôm cô thêm một lúc rồi đẩy cô xuống sofa, đồng thời đứng lên: “Đi thôi”.

Nhiễm Dư nhận túi giấy và thẻ ngân hàng từ tay cô nhân viên, quả thực muốn khóc mà không khóc nổi. Cô nghiến răng đi theo sau Lin, cuối cùng cũng rời khỏi trung tâm thương mại.

Nhiễm Dư cho rằng hắn không có nơi nào để đi, cô từng đoán hắn là công tử nhà giàu sa cơ lỡ vận. Cô luôn nghĩ, chắc chắn hắn sẽ không làm hại mình. Vậy mà cô không ngờ, chỉ một chuyến shopping, hắn đã để lộ bộ mặt vô tình, lạnh lùng, vô liêm sỉ, khiến cô bị tổn thương đến tận lục phủ ngũ tạng.

Trên đường về, Nhiễm Dư không ngừng chửi thầm người đàn ông, trạng thái tinh thần không được tốt lắm, còn Lin vẫn bình thản như thường lệ. Bộ quần áo đắt tiền khiến hắn càng trở nên cao quý lạ thường. Ăn cơm xong, hắn lại ngồi ngoài ban công ngắm hoàng hôn.

Nhiễm Dư nhốt mình trong phòng, ngơ ngẩn nhìn bộ váy đã được cô gấp cẩn thận một lúc lâu. Không được! Hắn có thể chiếm nhà và phòng ngủ của cô, thậm chí mỗi tháng cô bỏ chút tiền để nuôi hắn cũng chẳng sao. Nhưng khoản tiền tiết kiệm này thì không được, cô không thể tiếp tục nhẫn nhịn, cô phải phản kháng, ngày mai phải nghĩ cách đến đồn cảnh sát tố cáo hắn. Cô không còn sợ hắn nữa.

Đang nghiến răng kèn kẹt, Nhiễm Dư cợt nghe thấy tiếng động lạ thường ở bên ngoài, sau đó là tiếng rên đau đớn của người đàn ông. Cô khẽ nhíu mày, chăm chú lắng nghe rồi đi mở hé cánh cửa.

Bên ngoài không bật đèn, phòng khách tối mờ mờ. Người đàn ông đó đang nằm trên sofa, thân hình co quắp. Nhiễm Dư lấy hết can đảm đi ra ngoài bật đèn. Cô giật mình kinh ngạc khi thấy mắt hắn nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, trán rịn đầy mồ hôi, trông có vẻ rất đau đớn.

“Này, anh sao thế?” Nhiễm Dư lên tiếng.

Lin không có phản ứng. Thân thể hắn co giật, tựa như đang ở dưới vực sâu đau đớn nên không hề có cảm giác với thế giới bên ngoài.

Nhiễm Dư lại đẩy người hắn: “Đầu Gỗ! Đầu Gỗ thối!”

Lin vẫn co quắp như con tôm. Dáng vẻ ngạo nghễ thường lệ đã biến mất hoàn toàn. Nhiễm Dư mở to mắt. Xem ra hắn bị ốm thật rồi, không hiểu bị chuột rút hay lên cơn động kinh nhưng trông có vẻ rất nghiêm trọng. Vừa rút di động định gọi 120, cô liền dừng động tác. Bây giờ người đàn ông này chẳng có một chút sức lực để phản kháng, đúng là cơ hội ngàn năm hiếm gặp.

Cô quyết định gọi 110. Bất kể hắn bị bệnh gì, một khi gọi cảnh sát đến bắt, thế nào mà chẳng cứu hắn? Tuy nhiên, có một việc cô cần làm trước khi gọi cảnh sát.

Nhiễm Dư bỏ điện thoại sang một bên, ngồi xổm xuống cạnh Lin. “Đầu Gỗ!” Cô gọi khẽ một tiếng. Lần này, cặp lông mi của người đàn ông hơi rung rung, chứng tỏ hắn chưa đến mức quá bê bết. Cô đặt tay lên cúc áo sơ mi trên người Lin, cẩn thận cởi từng chiếc một.

Bộ quần áo này trị giá hơn mười lăm nghìn nhân dân tệ nên trước khi tống hắn vào ngục, cô phải lấy lại rồi mang trả cho cửa hàng mới được.

Nhiễm Dư nhanh chóng cởi áo sơ mi trên người Lin. Tuy tốn khá nhiều sức lực nhưng tâm trạng của cô vừa căng thẳng vừa hết sức phấn khởi. Khi hắn đã cởi trần, cô cố gắng không để ý đến thân hình hoàn hảo với làn

da ngăm ngăm và cơ bắp rắn chắc tỏa ra nhiệt lượng của người đàn ông, mà tiếp tục tháo thắt lưng và cởi khóa quần của hắn. Chiếc thắt lưng da này cũng tiêu tốn hơn hai nghìn nhân dân tệ của cô.

Nhiễm Dư vừa kéo khóa, chiếc quần lót màu đen với logo của hãng CK lộ ra ngoài. Dù tiếc nhưng cô đành để hắn giữ lại chiếc quần này. Sau đó hai tay cô nhẹ nhàng kéo chiếc quần xuống dưới.

Cũng không biết do gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào hay do quá căng thẳng, khi ngón tay lướt qua đám lông chân của Lin, mũi Nhiễm Dư đột nhiên ngứa ngáy vô cùng.

Cô hắt xì một tiếng rõ to, hít hít mũi rồi tiếp tục công việc cởi quần. Giây tiếp theo, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt. Nhiễm Dư đờ người, chầm chậm ngẩng đầu, lập tức chạm phải đôi mắt sâu hun hút của người đàn ông. Mặc dù gương mặt hắn đầy mồ hôi, ngay cả mái tóc cũng ướt rượt nhưng đôi mắt ấy tựa như thông suốt tất cả, xen lẫn một chút kinh ngạc và tức giận.

Nhiễm Dư chẳng có dũng khí bỏ chạy. Cô cứ ngồi đờ ra ở đó, hai tay còn túm quần người đàn ông, quên cả buông ra.

Vào thời khắc này, tâm trạng của Lin hết sức phức tạp: bất ngờ, phẫn nộ, một chút quẫn bách và khó tin.

Lin biết mình rơi vào vực sâu của nỗi đau đớn và mất phương hướng. Chúng đến bất thình lình và như vũ bão, khiến một người đàn ông có ý chí kiên cường nhất cũng khó có thể chống đỡ. Ý thức của hắn dần trở nên mơ hồ, đầu đau như búa bổ, hoàn toàn không phân biệt được đâu là hiện thực, đâu là mộng ảo. Vô số hình ảnh vụn vặt vụt qua trước mắt hắn. Ví dụ, một người đàn ông tuấn tú ngồi trên ngai vàng. Hắn cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Tiềm thức báo cho hắn biết, người đó chính là bản thân, nhưng hắn nghĩ mãi không ra nguyên nhân tại sao lại như vậy.

Sau đó hắn nhìn thấy cảnh phi thuyền nổ tung, hành tinh bùng nổ, lóe lên ánh sáng chết chóc rồi chìm vào bóng đêm tăm tối. Hắn cũng nhìn thấy thân xác này đứng trước một đám quân nhân trẻ tuổi, ngước nhìn bầu trời bao la…

Vô số tâm tình phức tạp như chìm đắm, tranh đấu, vùng vẫy, đau đớn, điên cuồng, ngạo mạn… hòa trộn, đan xen khiến não bộ của hắn muốn nổ tung. Đúng lúc này, một sự động chạm nhẹ nhàng, ngưa ngứa, từ khắp nơi trên thân thể hắn truyền tới. Dường như có ai đó đang vuốt ve làn da của hắn, vô tình lại khiến hắn cảm thấy khá hơn nhiều. Ý thức của hắn dần tỉnh táo, sau đó, hắn nghe thấy tiếng "hắt xì", bộ phận nhạy cảm của người đàn ông tựa hồ bị một luồng gió ấm áp thổi qua, khiến bụng dưới của hắn co thắt. Lin liền mở mắt, bắt gặp Nhiễm Dư đang ngồi xổm bên cạnh, tay đặt trên người mình.

Lin nhất thời không nhúc nhích. Hắn biết người phụ nữ này có cảm tình với mình. Bằng không, sao cô có thể ngày nào cũng mang đồ ăn cho một tên bụi đời ở công viên? Hắn đã lợi dụng điểm này để chiếm căn hộ của cô và khống chế cô trở thành vật sở hữu của mình. Thật ra, Lin cũng cảm thấy thủ đoạn này hơi đê tiện nhưng đối với bậc đế vương thì chẳng sao cả.

Lin thật sự không ngờ, một cô gái đơn thuần và yếu đuối như Nhiễm Dư lại nhân lúc hắn bị ốm, định giở trò bỉ ổi với hắn. Nhìn đôi bàn tay mảnh mai của cô vẫn ở trên đùi mình, mãi không chịu rời đi, Lin có chút ảo não, "gốc rễ" của Hoàng đế sao có thể để người khác tùy tiện động chạm?

Nghĩ đến đây, hắn liền ngồi thẳng dậy, đẩy người Nhiễm Dư. Cô giật bắn mình, lúc này mới có phản ứng, lập tức bỏ chạy. Lin "hừ" một tiếng, nhanh tay kéo cổ áo cô, quắng cô xuống sofa. Sau đó, hắn kéo cạp quần rồi giữ hai tay Nhiễm Dư, đồng thời đè người xuống.

“Em đói khát đến thế sao?” Hắn cất giọng chế nhạo.

“Hả?” Nhiễm Dư ngẩn người, nhanh chóng nhận ra hắn đang hiểu nhầm điều gì. Cô há miệng nhưng không biết giải thích thế nào.

Vẻ mặt này của cô bị Lin lý giải thành chột dạ. Nỗi khó chịu trong lòng đã tan biến, hắn cười nhạt, cất giọng khinh miệt: “Lần trước có người phụ nữ mưu đồ leo lên giường của tôi, bị tôi ném cho đám binh lính, sống không bằng chết. Em thử nói xem, tôi nên trừng phạt em thế nào đây?”.

Nhiễm Dư đỏ mặt: “Tôi… không có ý đó. Thật đấy, tôi chỉ muốn cởi quần áo của anh, đem đi trả…”

“Vậy sao?” Lin hỏi. Thân hình hắn đè nặng đến mức Nhiễm Dư không thể nhúc nhích. Sau đó, một bàn tay hắn giữ hai tay cô trên đỉnh đầu, bàn tay còn lại vuốt theo hàng cúc trên áo cô: “Trong cuộc đời, tôi chưa chịu thiệt bao giờ”.

Nhiễm Dư thất thanh: “Đừng…”.

Lin không rời mắt khỏi người phụ nữ dưới thân. Thực ra, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, hắn đã phát hiện ra cô có thân hình mảnh mai và vẻ đẹp ngọt ngào nhưng những ngày sống chung sau đó, hắn không mấy chú ý đến. Hôm nay ở trung tâm thương mại, cô ngồi trong lòng hắn, xúc cảm mềm mại đó đã in sâu trong tâm trí hắn. Bây giờ nhìn kỹ mới thấy, làn da cô trắng trẻo mịn màng, thân hình nhỏ bé mềm mại vô cùng.

Nhiễm Dư như miếng thịt nằm trên thớt, chỉ có thể để mặc ánh mắt hắn “xâm lược”. Bắt gặp vẻ tối thẫm trong đó, cô bất giác lạnh toát sống lưng.

Tuy nhiên, vài giây sau, Lin ngồi dậy mặc áo sơ mi. Nhiễm Dư nơm nớp bất an, trực giác báo cho cô biết, bầu không khí trong phòng có chút lạ thường. Nhưng rốt cuộc lạ ở điểm nào, cô cũng không thể nói rõ.

“Sau này còn xảy ra chuyện tương tự…” Lin cất giọng lạnh nhạt: “Tôi sẽ không ngại giúp em đạt nguyện vọng. Tới lúc đó, đừng có khóc lóc cầu xin tôi tha cho em”.

Vài giây sau, Nhiễm Dư mới hiểu ý người đàn ông. Cô đỏ mặt, trong lòng ấm ức vô cùng. Cô thật sự hận hắn. Sao hắn có thể quá đáng, đối xử tệ với cô như vậy?

Lin mặc quần áo chỉnh tề rồi ngoảnh đầu nói với cô: “Từ nay về sau tôi mà lên cơn đau đầu, tốt nhất em hãy chăm sóc tôi tử tế. Tôi đói rồi, em mau nấu cơm đi!”.

Nhiễm Dư lặng lẽ đứng lên, toàn thân như bị rút hết sức lực. Cô vừa định đi vào nhà bếp, mông đột nhiên bị vỗ nhẹ một cái. Bàn tay to lớn của người đàn ông đặt trên mông cô khoảng hai giây rồi rời đi. Nhiễm Dư trợn mắt nhìn hắn. Lin thản nhiên buông tay, ngồi xuống sofa xem tivi.

Vốn là người có khả năng tự phục hồi rất mạnh nên dù trải qua sự cố tối qua, sau khi ngủ đủ một giấc, Nhiễm Dư lại khôi phục tinh thần đến đâu hay đến đấy. Sáng hôm sau, khi cô đang đứng trước bồn rửa mặt đánh răng, Lin đột nhiên bước vào, ném sợi dây chuyền cho cô. Hắn vẫn mặc bộ quần áo trị giá hơn mười ngàn tệ đó, dáng vẻ tuấn tú và sang trọng.

“Sinh hoạt phí.” Lin bình thản thốt ra ba từ. Trước khi Nhiễm Dư có phản ứng, hắn đã quay người rời đi.

Lúc rời khỏi Trung tâm giám định vàng bạc đá quý, trống ngực Nhiễm Dư đập thình thịch.

Nhân viên giám định tỏ ra kinh ngạc rồi đưa ra con số đánh giá là hai triệu nhân dân tệ, còn hỏi Nhiễm Dư có muốn bán cho họ không. Từ ánh mắt của đối phương, Nhiễm Dư cảm thấy giá trị thực của sợi dây còn cao hơn nhiều.

Cô vội vàng về nhà, không ngồi xe buýt mà bắt taxi mất năm mươi tệ. Dù xót tiền nhưng cô mặc kệ. Lin đang ở nhà, hắn ngồi trong phòng tối nên không rõ mặt.

“Em về rồi à?” Hắn hỏi.

Nhiễm Dư “ừ” một tiếng. Cô chợt phát hiện, tâm trạng của mình bây giờ hết sức kỳ lạ. Về lý mà nói, nhận được món đồ giá trị lớn như vậy, cô nên mừng rỡ mới đúng. Sự bực bội mà người đàn ông này mang đến cho cô đâu có lớn bằng cơn sốc hai triệu nhân dân tệ. Hơn nữa, hắn cũng chưa làm điều gì gây tổn hại thực sự cho cô. Nhưng chẳng hiểu tại sao cô không vui nổi, trong lòng hỗn loạn, vừa tủi thân vừa bối rối, y như lần đầu gặp hắn.

Nhiễm Dư, rốt cuộc mày muốn gì? Cô chất vấn bản thân, cảm thấy mình thật chẳng có tiền đồ. Bắt gặp thái độ né tránh của cô, Lin chỉ nói: “Ngày mai đi với tôi một chuyến”.

Nhiễm Dư không ngờ, Lin lại đưa cô đến thành phố Giang. Bây giờ là tháng Tư, hoa anh đào nở rộ, cảnh sắc vô cùng đẹp đẽ, xung quanh sân trường chật ních người.

Đứng dưới gốc anh đào một lúc, Nhiễm Dư hỏi Lin: “Tại sao anh lại đưa tôi đến đây?”.

“Thích thì đến chứ chẳng có lý do gì đặc biệt.” Lin đi thẳng về phía trước.

Hắn lúc nào cũng bí ẩn như vậy. Việc quăng sợi dây chuyền kim cương trị giá hai triệu nhân dân tệ như món đồ chơi càng khiến Nhiễm Dư hiểu rõ hắn không phải người bình thường. Nhìn không thấu tâm tư của đối phương nên cô chỉ còn cách đi theo hắn.

Nghe nói hoa anh đào ở trường đại học Giang là cảnh sắc đẹp nhất của thành phố này nên hôm nay Lin mới đến đây. Tuy đầu óc hỗn loạn nhưng cốt cách Hoàng đế vẫn còn ăn sâu nên hắn vẫn có nhã hứng và thói quen thưởng thức phong cảnh đẹp. Thế mà, hắn không ngờ thành phố này lại lắm người nhàn rỗi đến thế. Khi bị chen lấn, chạm vào người, hắn nhíu chặt lông mày. Hiện tại, hắn chỉ có mỗi một bộ quần áo tươm tất mà thôi. Hắn bực bội bước nhanh, đi xuyên qua đám đông, chỉ một lát sau đã mất dạng.

Nơi này người đông như kiến cỏ, Nhiễm Dư đã sớm hoa mắt chóng mặt. Sau một hồi bị xô đi đẩy lại, đến khi định thần, cô phát hiện Lin đã biến mất, chỉ còn mình cô đứng dưới gốc cây nở đầy hoa, xung quanh toàn là người xa lạ. Do dự một lúc, cô quyết định đứng yên, đảo mắt xung quanh tìm kiếm hình bóng người đàn ông.

Đi một đoạn, Lin mới phát hiện không thấy Nhiễm Dư đâu cả. Con thỏ lại bỏ trốn rồi sao? Ý nghĩ này khiến hắn bất giác nhếch miệng.

Lin đi ngược lại con đường cũ. Quá trình tìm kiếm cô gái dễ dàng hơn hắn tưởng. Từ xa hắn đã thấy cô ngây ngốc đứng dưới gốc cây tương đối vắng người qua lại. Từng cánh hoa rơi xuống mái tóc mà cô không hề hay biết. Cô ngó nghiêng xung quanh nhưng chẳng nhìn thấy hắn. Thế là cô cắn môi, tiếp tục chờ đợi.

Trái tim Lin bất giác lỗi nhịp. Đứng yên một lúc, hắn mới đi đến bên cô. Nhìn thấy hắn, Nhiễm Dư thở phào nhẹ nhõm.

“Em đi chậm quá.” Lin lên tiếng.

“Rõ ràng anh đi nhanh thì có.” Nhiễm Dư cãi lại.

Lin đột nhiên nắm tay Nhiễm Dư. Cô còn chưa kịp phản ứng, hắn đã quay người, dắt cô đi về phía trước. Nhiễm Dư muốn rút tay về nhưng năm ngón tay của hắn như gọng kìm sắt kẹp rất chặt, khiến cô hơi đau.

“Tôi không cần anh dắt.” Cô phản đối, trống ngực đập liên hồi.

Lin cười: “Em còn dám phản kháng à?”.

Nhiễm Dư chẳng còn gì để nói. Hai người đi xuyên qua đám đông. Lần này Lin bước rất chậm. Mỗi lúc bị chen lấn, hắn đều kéo cô vào lòng, dùng thân thể che chắn cho cô. Bên cạnh có mấy cô gái trẻ đi qua, đều nhìn hai người. Lin không hề để ý, chỉ dõi mắt về phía trước hoặc liếc qua Nhiễm Dư. Mặt hơi nóng, cô nghĩ thầm, hắn đáng ghét quá đi!

Về đến nhà, trời đã tối, toàn thân hai người đổ đầy mồ hôi. Lin chiếm phòng tắm trước, đúng một tiếng đồng hồ mới chịu ra ngoài. Nhiễm Dư chẳng để ý đến hắn, cầm quần áo đi thẳng vào nhà tắm. Lin ngồi xuống sofa, không rời mắt khỏi cánh cửa đó. Một lúc sau, cô đi ra ngoài, mái tóc ướt xõa xuống bờ vai trần trắng nõn, dưới bộ váy ngủ là đôi chân thon thả. Lin lặng lẽ ngắm Nhiễm Dư, cô không chú ý đến ánh mắt hắn mà đi ra ngoài ban công sấy tóc, sau đó ngước nhìn bầu trời, thở dài một hơi.

Đi chơi cả ngày mệt chết đi được, bây giờ còn phải nấu cơm cho vị công tử trong kia. Hắn vốn coi cô là là người hầu mà. Cô thật sự hy vọng hắn nhanh chóng rời khỏi cuộc sống của mình.

Nửa đêm hôm đó, Lin lại bị đau đầu vật vã. Đang ngủ say như chết trên chiếc sofa, Nhiễm Dư đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình. Cô mơ màng mở mắt, giọng đàn ông quen thuộc đã trở nên khàn khàn, mang một chút tức giận: “Nhiễm Dư… Em mau lại đây cho tôi!”.

Nhiễm Dư lập tức nhảy xuống đất. Cửa phòng ngủ không khóa, vừa mở ra, cô liền nhìn thấy Lin co quắp người như con tôm trên chiếc giường nhỏ của mình, sắc mặt hắn vô cùng đau đớn, trán rịn đầy mồ hôi. Cô có chút hốt hoảng, đứng ở cửa bất động. Lin đập đầu vào thành giường, nghiến răng: “… Mau giúp tôi”.

Nhiễm Dư chạy tới, lúng ta lúng túng: “Giúp thế nào cơ?”. Lin đau đến mức chẳng nhìn rõ thứ gì, hắn giơ tay quờ quạng trong không trung, cuối cùng cũng túm được tay cô. Hắn dùng sức rất mạnh, làm Nhiễm Dư đau đến mặt trắng bệch. Sau đó, hắn kéo tay cô vào ngực mình, đổ ụp xuống giường bất động.

Nhiễm Dư quỳ bên cạnh giường, ngơ ngẩn nhìn hắn. Cô muốn rút tay về nhưng Lin nắm rất chặt, tựa như làm vậy hắn mới dễ chịu một chút.

“Đầu Gỗ! Đầu Gỗ!” Nhiễm Dư gọi nhưng hắn không có phản ứng, toàn thân vẫn co giật.

Trong lòng vô cùng hoảng hốt, Nhiễm Dư cũng không biết phải làm sao. Cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve từ mái tóc lòa xòa xuống đến cặp lông mày nhíu chặt, sống mũi thẳng, bờ môi dày của người đàn ông. Sau đó, cô tiếp tục chạm vào cổ, vai, cuối cùng dừng lại ở nơi hai bàn tay đang đan vào nhau trên ngực hắn.

Cảm giác đau đớn của Lin trầm lặng và kéo dài dai dẳng, Nhiễm Dư ở bên cạnh, không rời xa nửa bước. Chẳng biết bao lâu sau, cô nằm úp xuống cạnh giường, chìm vào giấc ngủ, được hắn bế lên giường lúc nào cũng không hay biết.

Đêm mỗi lúc một khuya. Trong giấc ngủ chập chờn, Nhiễm Dư cảm thấy một thân hình ướt đẫm mồ hôi dán vào người mình. Hắn thò tay vào váy ngủ, bóp nhẹ ngực cô. Đôi môi hắn mơn man trên cổ cô rồi cắn mạnh một cái. Nhiễm Dư hoảng sợ đẩy người hắn nhưng không được. Hơi thở của hắn gấp gáp, không biết do đau đớn hay kích động. Đến cuối cùng, hắn như người lữ hành trên sa mạc đói khát đã lâu, tham lam thưởng thức từng tấc da thịt trên người cô. Nhiễm Dư ra sức đẩy người hắn, nghẹn ngào: ”Anh đừng làm vậy…”.

Lin dừng động tác, lại một giọt mồ hôi nhỏ xuống mặt cô. Rõ ràng thân thể của hắn đã bị kích thích đến mức căng như dây đàn nhưng cuối cùng hắn cũng không có hành động tiếp theo ngoài những nụ hôn ngấu nghiến đầy khao khát ở thân trên của cô.

Sau đó, hai người chìm vào giấc ngủ. Nhiễm Dư như con chim nhỏ bị hắn ôm chặt từ phía sau, đầu tựa vào ngực hắn.

Trời tờ mờ sáng, Lin tỉnh giấc trước. Ngày càng nhiều ký ức xuất hiện trong não bộ của hắn. Bây giờ, hắn đã biết rõ mình là ai, mang trên vai trọng trách ra sao. Hắn dõi mắt lên trần nhà hồi lâu rồi lại cúi đầu nhìn người phụ nữ trong lòng.

Cô là người một người phụ nữ rất bình thường ở thành phố này. Cô đơn thuần, lương thiện, yếu đuối nhưng cũng cố chấp. Một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi, nhưng có tính cách hồ đồ, vụng về. Vậy mà hắn lại muốn cả con người lẫn trái tim cô.

Lin nhắm mắt, não bộ bỗng dưng hiện lên hình ảnh buổi đầu gặp gỡ. Hắn nằm trên chiếc ghế dài trong công viên, cô đứng dưới ánh chiều tà, tay cầm túi bánh mì và chai nước, ngơ ngẩn nhìn hắn.

Lin khẽ mỉm cười, bất giác siết chặt vòng tay đang quấn quanh thắt lưng cô.

Cô gái, cứ ngủ ngon đi! Sau khi tỉnh dậy, hãy cẩn thận chống đỡ, vì ta sẽ đòi hỏi càng nhiều hơn. Ta sẽ mang đến cho em cuộc sống hạnh phúc và huy hoàng chưa từng có trong cuộc đời ngắn ngủi này.

Cuộc sống chung

Sau khi trở về từ không gian hư ảo, Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri quay về thành phố Giang, bắt đầu cuộc sống bình lặng của họ. Đã nhiều năm trôi qua nên tin tức liên quan đến người ngoài hành tinh đã bị rơi vào quên lãng, bây giờ ra đường cũng không còn ai chú ý đến họ.

Hai người sống ở một khu dân cư thưa thớt, hàng xóm xung quanh tương đối chất phác và hòa nhã. Cẩn Tri ngủ suốt bảy năm trời nên không thể quay về thư viện. Cô tìm một công việc nhẹ nhàng ở phường, mỗi ngày làm những việc đơn giản nhưng ý nghĩa.

Ứng Hàn Thời không thích giao du. Bình thường, anh đều ở nhà viết chương trình, kiếm tiền nuôi gia đình. Tiêu Khung Diễn tuy không phải người ngoài nhưng vợ chồng son vẫn cần không gian riêng. Thế là anh chàng người máy lại đến núi Y Lam, sống cùng mấy người Trang Xung và Nhiếp Sơ Hồng. Thỉnh thoảng về thành phố Giang thăm vợ chồng boss, Tiêu Khung Diễn muốn ở lại mà không được. Vì nếu anh ta không đi, Cẩn Tri sẽ không cho Ứng Hàn Thời làm một số việc nào đó. Vì vậy, Ứng Hàn Thời chỉ còn cách đuổi anh chàng người máy đi chỗ khác.

Một ngày của Ứng Hàn Thời và Cẩn Tri thường diễn ra như sau:

Buổi sáng, Ứng Hàn Thời thức dậy trước, xuống bếp chuẩn bị bữa sáng thịnh soạn và giàu dinh dưỡng rồi đánh thức vợ yêu. Theo thông lệ, anh sẽ nhận được nụ hôn khen thưởng của cô. Nếu cô dạy sớm hơn một chút, hai người còn có thể làm chuyện gì đó. Vì vậy mỗi ngày Ứng Hàn Thời đều thức giấc với nụ cười mong chờ trên môi.

Ăn sáng xong, Ứng Hàn Thời lái xe đưa Cẩn Tri đi làm. Vì cô cho rằng chiếc Porche quá nổi bật nên anh đổi sang một chiếc ô tô bình thường. Tới

cơ quan, anh lại nhận được nụ hôn khen thưởng của cô. Ứng Hàn Thời dặn dò: “Em nhớ ăn trưa tử tế, buổi chiều anh sẽ đến đón em”.

Chứng kiến cảnh vợ chồng quyến luyến tình cảm, đồng nghiệp trêu Cẩn Tri: “Chồng chị coi chị như bảo bối ấy, chẳng nỡ rời xa dù chỉ một giây phút”.

Sau khi đưa Cẩn Tri đến cơ quan, Ứng Hàn Thời lái xe đến một khu chợ gần đó, mua thức ăn tươi để nấu những món mà cô thích. Các bà bán hàng đều quen biết người đàn ông lễ phép và chăm chỉ này, lần nào cũng để dành đồ tươi ngon cho anh. Anh xách con cá vẫn còn sống, mớ rau tươi non hoặc miếng sườn giẻ nhỏ, cười nói: “Cám ơn các bác. Hôm nay, vợ tôi lại được ăn đồ ăn ngon nhất rồi”.

Câu cảm thán chân thành và chất phác của anh khiến các bà bán hàng hết sức cảm động, tự nhiên thấy mình dường như lại làm một việc tốt.

Mang thức ăn về nhà, Ứng Hàn Thời sơ chế sạch sẽ rồi mở tivi xem phim. Sau đó, anh đứng dậy thư giãn gân cốt, lên ngọn núi gần nhà hái hoa tươi về cắm hoặc nhảy xuống hồ bơi một vòng. Tiếp theo, anh ngồi trước máy tính lập trình. Phần lớn các chương trình là anh viết miễn phí, giúp đỡ những tổ chức xã hội nào đó.

Làm việc xong cũng đến buổi trưa. Thời điểm này, Ứng Hàn Thời cảm thấy có chút cô đơn. Tuy nhiên, Cẩn Tri sẽ gọi điện cho anh. Hai người không trò chuyện nhiều, chỉ nói vài câu cũng đủ cảm thấy vui vẻ. Sau đó, Ứng Hàn Thời sẽ ra quán ăn giải quyết bữa trưa.

Cẩn Tri từng hỏi anh: “Tại sao anh không tự nấu cơm trưa cho mình?”.

Ứng Hàn Thời đáp, thật ra anh chẳng mấy hứng thú làm việc nhà. Vì cô nên anh mới có động lực. Nếu chỉ có một mình, hằng ngày anh sẽ ra ngoài ăn chứ không muốn xuống bếp chút nào.

Cẩn Tri liền xoa đầu anh: ”Em biết anh là người chồng tốt mà”. Câu tán thưởng này khiến anh phấn khởi mấy ngày liền.

Buổi chiều, Ứng Hàn Thời dọn dẹp nhà cửa. Vì có Cẩn Tri nên dù ngày nào anh cũng dọn, nhà cửa vẫn hơi bừa bộn. Sách vở cô vứt lung tung, quần áo cô thay ra để mỗi nơi một cái, đồ cô dùng xong nhưng không đặt về chỗ cũ… Có lúc, Ứng Hàn Thời còn nhặt ở dưới chân giường đồ lót của cô mà tối qua anh tiện tay ném xuống, khiến anh không khỏi đỏ mặt.

Làm xong những công việc này, Ứng Hàn Thời lại ngồi trước máy tính. Trên phi thuyền của anh và con tàu của Lin để lại nhiều tài liệu về hành tinh Diệu Nhật. Anh bỏ ra nhiều thời gian và công sức sắp xếp lại đống tài liệu này. Dù Diệu Nhật vĩnh viễn không còn tồn tại nhưng biết đâu nhiều năm sau, tài liệu sẽ trở nên có ích với người đời.

Tầm xế chiều, Ứng Hàn Thời sẽ lái xe đi đón Cẩn Tri. Đối với anh, đây là thời khắc bình yên và vui vẻ nhất trong ngày. Hai người về nhà, cùng nấu cơm. Tất nhiên, việc nặng nhọc đều do anh đảm nhận, Cẩn Tri chỉ phụ giúp mà thôi.

Sau bữa tối, hai người đi dạo bên bờ sông hoặc ở nhà xem tivi. Đến tối muộn, anh bế cô về phòng ngủ.

Ngày tháng trôi qua êm đềm, cả anh và cô đều mãn nguyện. Thỉnh thoảng cảm thấy vô vị, cô sẽ xin nghỉ phép vài ngày, hai người đi du lịch khắp thế giới, gặp dịp thì giúp những người cần giúp đỡ. Chẳng biết tương lai có nổi cơn phong ba nào hay không, nhưng cuộc sống hiện tại đối với họ đã vô cùng viên mãn.

Mãi sau này

Hai năm sau, Cẩn Tri sinh con trai đầu lòng. Thằng bé rất ngoan, trẻ con thường hay khóc nhè còn nó chỉ đảo mắt xung quanh.

Con trai có hai người bố nuôi là Nhiếp Sơ Hồng và Trang Xung. Tiêu Khung Diễn đòi làm anh nuôi, Cố Tế Sinh biết được, cũng không chịu làm bố nuôi. Thế là thằng bé có hai anh nuôi là người máy và người Nano.

Sau đó, Tiêu Khung Diễn trúng tiếng sét ái tình. Đối tượng là một nữ người máy xinh đẹp được Cẩn Tri và Ứng Hàn Thời nhặt được trong chuyến du lịch. Cô ta đến từ một hành tinh khác, lưu lạc xuống Trái đất, có vỏ ngoài giống con người. Sau năm phút gặp gỡ, Tiêu Khung Diễn đã quỳ xuống cầu hôn cô nàng người máy. Cô ta sợ quá, lập tức từ chối, còn cho rằng Tiêu Khung Diễn là "người máy kỳ quặc", không phù hợp làm "một nửa" của mình.

Tiêu Khung Diễn bắt đầu rơi vào hành trình theo đuổi khổ cực và lâu dài. Nhưng không sao, tuổi thọ của người máy vốn dài đằng đẵng, anh ta có sự kiên trì và quyết tâm, nhất định sẽ cưới bằng được cô nàng người máy hoàn hảo đó.

Thỉnh thoảng, mọi người cũng nghe nói về Lâm Tiệp. Cô ta lang thang khắp nơi trên thế giới nhưng không một lần quay về thành phố Giang.

Bảy năm sau khi Cẩn Tri trở về từ không gian hư ảo, vào một buổi tối tĩnh mịch, cô cùng Ứng Hàn Thời dẫn cậu con trai năm tuổi lên ngôi nhà nhỏ trên núi. Những năm qua, đó đều là nơi nghiên cứu và vận hành không gian hư ảo.

Trước một nơi hoàn toàn xa lạ, con trai tò mò ngó nghiêng: "Mẹ, chúng ta đến đây làm gì thế?".

Cẩn Tri mỉm cười: “Chúng ta đến gặp một dì tốt bụng và người yêu của dì ấy.”

Thằng bé ngoan ngoãn đứng sau lưng mẹ, cùng chờ đợi.

Hơn ba giờ sáng, mọi thiết bị đều ngừng hoạt động. Thằng bé nhìn thấy người dì đang nằm ngủ say trên giường từ từ mở mắt. Cẩn Tri dắt con trai tiến lại gần. Hai người phụ nữ đều bật khóc.

“Nhiễm Dư, mình xin lỗi. Đã bao năm trôi qua, đến giờ mình mới có thể cứu cậu thoát ra ngoài. Quá khó khăn… thật sự quá khó. Anh ta cũng sẽ tỉnh lại, nhưng sẽ bị mất trí nhớ. Bộ não cộng sinh qua vô số lần tuần hoàn đã bị tổn thương nghiêm trọng, không có cách nào phục hồi. Anh ta sẽ quên mất cậu và tất cả mọi người. Tuy nhiên, anh ta cũng sẽ không đi phục quốc nữa. Nhiễm Dư, đừng buồn, tất cả sẽ tốt đẹp thôi. Bọn cậu cuối cùng cũng có thể bắt đầu một cuộc đời mới.”

Cố Tế Sinh

Tôi vẫn còn nhớ ngày hôm đó, tôi và mấy người Nano đứng giữa đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, đợi chủ nhân lựa chọn. Bọn họ rất căng thẳng, chốc chốc lại chỉnh đốn quần áo và đầu tóc, để bản thân trông tươm tất hơn.

Tôi tỏ ra khá bình thản, bởi tôi vốn là người đẹp nhất, lại có giọng hát hay nhất Đế Đô. Ai mà không chọn tôi thì đúng là ngu ngốc hết chỗ nói.

Cuộc tuyển chọn nhanh chóng bắt đầu. Chủ nhân là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, ăn mặc sang trọng, vẻ mặt lãnh đạm. Ngài ấy nhìn chúng tôi như nhìn một loại hàng hóa. Trên thực tế, chúng tôi vốn là món đồ được dày công chế tạo.

Khi ánh mắt của ngài ấy dừng lại trên người tôi, tôi khẽ mỉm cười, sau đó ngoảnh đầu ngắm trời mây ngoài cửa sổ. Từng chùm mây trắng lững lờ trôi trên không trung, tạo thành cảnh sắc yên bình.

Chủ nhân của tôi là một trong những người giàu có nhất hành tinh Diệu Nhật. Dinh thự của ngài ấy xa hoa như cung điện, người hầu của ngài ấy đều là những người máy hiện đại nhất dải Ngân hà, hằng ngày sải bước chân kim loại bận rộn làm việc nhà. Chủ nhân thường có một cuộc sống thoải mái và vui vẻ, tôi cũng thế.

Thậm chí tôi còn có một ngôi nhà nhỏ độc lập. Khi nào nhớ đến, chủ nhân sẽ gọi tôi hát cho khách của ngài ấy nghe. Tôi kiêu ngạo phô bày giọng ca của mình. Chủ nhân rất hài lòng, thường xuyên ban thưởng vô số vàng bạc châu báu cho tôi.

Tôi cứ tưởng cuộc sống sẽ mãi mãi tiếp diễn như vậy. Tôi có thể tạo niềm vui cho người cao quý nhất trên thế gian này, cuộc đời của tôi có giá trị biết bao.

Ai ngờ, hành tinh Diệu Nhật bỗng dưng bị hủy diệt. Tất cả tựa như cơn ác mộng, bắt đầu từ một buổi sáng sớm nào đó, vĩnh viễn không kết thúc. Mặt trời từ từ nở to, giống như một con quái vật khổng lồ rơi xuống mặt đất, thiêu cháy mọi sự sống. Các tòa nhà không ngừng sụp đổ, mặt đất bắt đầu chao đảo dữ dội.

Hôm chúng tôi bỏ chạy, mặt trời như quả cầu lửa. Tôi được đưa lên một chiếc phi thuyền cùng vô số những thùng vàng bạc châu báu. Tôi không cảm thấy sợ hãi, nhưng khi dõi mắt ra ngoài, nhìn biển người dưới mặt đất ngày càng xa dần, trong lòng tôi đột nhiên xuất hiện tâm tình khó diễn tả. Họ đều là những người dân thường, không có điều kiện rời đi, chắc sẽ bỏ mạng ở hành tinh này.

Cuộc hành trình vượt hàng ngàn năm ánh sáng, dài đằng đẵng như một giấc mơ lạ lùng. Khi tôi tỉnh dậy thì thế sự đã xoay vần. Những chiếc phi thuyền khác không biết đang ở đâu, chủ nhân cũng chẳng thấy bóng dáng. Tôi nằm trong phi thuyền vụn nát, bên cạnh là đám người Nano tí hon, hoảng hốt nhảy đi nhảy lại. Bên ngoài phi thuyền, bầu trời trong vắt, rừng cây xanh mướt. Đây là một hành tinh xa lạ nào đó.

Tôi loạng choạng đứng dậy, phát hiện người máy phụ trách bảo vệ phi thuyền đang nằm bất động, đôi mắt đỏ không còn ánh sáng, tựa hồ bị thương rất nặng. Tôi vội chạy đến, hỏi: “Anh hạ sĩ, anh thế nào rồi?”.

Anh ta đã bảo vệ chúng tôi trong suốt chặng đường. Có mấy lần phi thuyền đụng phải những mảnh vụn văng ra từ hành tinh nhỏ, anh ta đều vô thức dùng thân thể che chắn cho chúng tôi, để đề phòng bất trắc. Khi ấy, tôi nói: “Anh hạ sĩ, tôi cũng là đàn ông, có thể tự bảo vệ bản thân”. Anh ta đáp lại: “Người Nano, tôi là quân nhân Đế quốc. Ngài chỉ huy Tinh Lưu

đưa ra quân lệnh, trừ khi toàn bộ binh lính hi sinh, bằng không, dân thường không cần phải chiến đấu. Xin hãy để tôi làm tròn trách nhiệm của mình.”

Lần đầu tiên trong đời, tôi có ấn tượng sâu sắc về cái tên Tinh Lưu.

Người máy hạ sĩ không qua khỏi. Lúc phi thuyền rơi xuống mặt đất, toàn thân anh ta đã vỡ nát, không có cách nào khôi phục, năng lượng cũng cạn kiệt. Tôi ngồi cạnh anh ta, hát suốt một đêm, sau đó cùng đám người máy Nano tí hon chôn anh ta trên sườn núi. Nếu người máy cũng có linh hồn, vậy thì anh ta vẫn có cơ hội ngước nhìn bầu trời bao la.

Tôi đóng gói những thứ quý giá nhất ở trên phi thuyền, bao gồm cả con chip quý hiếm. Tôi để người Nano tí hon ẩn náu trong rừng sâu rồi một mình xuống núi trong tâm trạng khó diễn tả.

Tôi đã được tự do. Chẳng biết hành tinh xa lạ này liệu có quái vật hay một kẻ mạnh nào đó bắt tôi làm nô lệ hay không? Tuy nhiên, tôi thật sự muốn xem bộ mặt của thế giới mới mẻ này nên quyết định dấn thân.

Tôi đi bộ rất lâu, khát thì uống nước suối, đói thì ăn quả rừng. Tôi dần nhận ra một điều, hành tinh này vẫn còn lạc hậu, bằng không tại sao cùng đất rộng lớn phì nhiêu dưới chân tôi lại không được khai thác, cũng chẳng thấy một bóng người?

Hừm… Tôi đến từ một nền văn minh tiên tiến hơn nơi đây nhiều.

Sau đó, tôi tình cờ nhìn thấy một thằng bé đứng bên bờ suối. Thằng bé cầm sợi dây nối với một con vật to khỏe, có sừng, lỗ mũi nở to, mắt lờ đờ. Sau này tôi mới biết, đó là con trâu ở Trái đất.

Đứa trẻ và con trâu nhìn tôi chằm chằm, tôi cũng quan sát nó. Lúc bấy giờ, tôi vác một cái túi to đùng, quần áo rách rưới tả tơi, trông tương đối

thảm hại. Tôi lo lắng nghĩ thầm, liệu nó có phải là quái vật, có bắt tôi trở thành nô lệ của nó hay không?

“XX#Y%&…” Thằng bé lên tiếng.

Tôi hoàn toàn chẳng hiểu nó nói gì. Nó gãi gãi đầu, lặp lại câu vừa rồi. Tôi lùi lại phía sau một bước.

Khoảng cách giữa hai nền văn minh đúng là rõ như ban ngày. Trên cổ tôi đeo một sợi dây chuyền là thiết bị phiên dịch. Vài giây sau, nó bắt đầu hoạt động. Dòng điện rất nhẹ nhập vào đại não của tôi. Tôi nghe thấy thằng bé hỏi: “Anh bị lạc đường à?”.

Nó gọi tôi là “anh”, một đứa trẻ nhân loại gọi tôi là “anh”. Trước kia, tất cả mọi người đều gọi tôi là “người Nano”.

Tôi ngồi xổm xuống trước mặt nó: “Đúng thế, tôi đã bị lạc đường”.

Thằng bé nhoẻn miệng cười, dè dặt cầm tay tôi: “Để em dẫn anh về thôn”.

Tôi và nó dắt tay nhau đi dưới ánh hoàng hôn, đằng sau là con trâu ục ịch. Tôi nheo mắt, ngắm bầu trời. Quả nhiên bầu trời xanh biếc, mây trắng lững lờ trôi, tất cả vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Khi ấy là năm 1869 sau Công nguyên, tôi sống ở vùng núi hẻo lánh này hai mươi năm. Thời đó, tuổi thọ của con người không dài. Thằng bé chăn trâu tên Nhị Dũng bị bệnh từ trong bụng mẹ, hồi nhỏ lại bị suy dinh dưỡng nên chưa đầy ba mươi tuổi đã qua đời. Trước lúc lâm chung, nó gọi tôi đến bên giường, nói: “Anh mau rời khỏi nơi này. Còn không đi, dân làng sẽ nghĩ anh là yêu quái rồi bắt anh đấy”.

Tôi gật đầu. Nhị Dũng thều thào: “Anh… anh có phải là yêu quái thật không? Đã hai mươi năm trôi qua… mà anh chẳng già đi chút nào?”.

Bỗng dưng tôi cảm thấy trong lòng trào dâng nỗi buồn: “Anh không phải là yêu quái. Anh đến từ một hành tinh rất xa mà thôi”.

Nhị Dũng chảy nước mắt, khẽ gật đầu. Một lúc sau, cậu ta nhắm mắt, cánh tay thõng xuống. Trước ánh mắt kinh ngạc của dân làng, tôi cõng cậu ta lên núi, chôn ở sườn bên kia.

Tôi đột nhiên cảm thấy chán ghét việc bản thân là người máy Nano bất lão và bất tử. Tôi cũng dự cảm được, trong tương lai sẽ còn xảy ra nhiều cuộc chia ly tương tự.

Năm 1904 sau Công nguyên, cả đất nước Trung Quốc hỗn loạn. Thổ phỉ hoành hành khắp nơi, các vụ giết người và cướp bóc xảy ra như cơm bữa. Khi chúng đến thôn làng mà tôi sinh sống, tôi đã lắp con chip vào thân thể. Lần đầu sử dụng sức mạnh của con chip, tôi vẫn chưa thành thạo, như con nhặng không đầu đâm tứ tung. Nhưng cuối cùng, tôi vẫn giải quyết toàn bộ đám thổ phỉ, khiến người dân trong làng sợ mất mật.

Sau đó, tôi quay gót rời đi, giống một chiến binh dũng mãnh. Vào thời khắc ấy, trong đầu tôi chợt hiện lên câu nói của người máy hạ sĩ: “Trừ khi toàn bộ binh lính hi sinh, bằng không, dân thường không cần phải chiến đấu”. Kể từ lúc bấy giờ, khu vực rừng núi lan truyền tin đồn về yêu quái. Thế cũng tốt, vì ở thời đại ngu muội nên con người không dám đến gần nơi tôi sinh sống. Tôi có thể biến thành bất cứ hình dạng nào mà tôi muốn, lại bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô ấy là một chiến sĩ kháng chiến chống Nhật, còn tôi là thầy giáo ở trường tư thục. Cô ấy và đồng đội mượn trường học làm nơi căn cứ đóng quân. Hằng ngày, tôi đều nấu cơm cho họ. Đôi mắt sáng ngời của cô ấy thường vô tình mà hữu ý dừng lại trên người tôi, còn tôi thì luôn né tránh.

Buổi tối trước khi đội quân rời đi, cô ấy gọi tôi ra ngoài. Cô ấy mở miệng hỏi, đôi má ửng đỏ: “Tiên sinh có muốn đi theo chúng tôi không?

Y thuật của tiên sinh rất giỏi, chúng tôi hy vọng tiên sinh gia nhập đội ngũ của chúng tôi”.

Tôi im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Thành thật xin lỗi, tôi không thể rời khỏi nơi này.”

Vào thời khắc đó, tôi phát hiện đốm lửa trong mắt cô ấy dần lụi tàn.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, đội quân lên đường. Trong quãng đời còn lại, cô ấy không một lần quay lại thôn làng. Nhưng có một điều cô ấy không biết, tôi từng gặp gỡ cô ấy vô số lần, ở bên cô ấy nhiều năm trời.

Tôi trở thành tân binh, gia nhập đội quân của cô ấy. Thế nhưng, cô ấy chỉ một lòng tưởng nhớ đến thầy giáo tư thục, buổi đêm thường rơi lệ, chẳng bao giờ để ý đến tôi.

Với tư cách là một người lính, người đồng đội của cô ấy, tôi đã ở bên cô ấy mười năm trời. Tôi đã chứng kiến cô ấy trải qua muôn vàn gian nan khổ cực trong chiến tranh, chứng kiến cô ấy cuối cùng cũng quên tôi, gả cho người đàn ông khác. Tôi đã đỡ hộ cô ấy một viên đạn có thể cướp đi mạng sống từ phía sau mà cô ấy không hề hay biết, để cô ấy bình an đến cuối cuộc đời.

Cô ấy qua đời vào năm năm mươi tuổi. Hôm ấy, tôi đã đánh ngất tất cả mọi người trong phòng bệnh, sau đó biến thành dáng vẻ ban đầu, đi đến bên giường bệnh.

Ý thức đã trở nên mơ hồ, cô ấy ngơ ngẩn nhìn tôi rồi mỉm cười: “Tôi biết mà… Lúc nào tôi cũng có cảm giác, anh luôn ở bên cạnh tôi…”

Giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống gò má, tôi lẩm bẩm: “Xin lỗi, tôi không thể ở bên cạnh em…”.

Cô ấy giơ tay lau nước mắt trên mặt tôi, cười nói: “Đừng khóc, chàng trai ngốc…”. Cô ấy gọi tôi là “chàng trai ngốc”. “Hãy sống thật tốt trên mảnh đất mà tôi đã dùng sinh mệnh để bảo vệ…”

Hãy sống thật tốt trên mảnh đất mà tôi đã dùng sinh mệnh để bảo vệ. Bỗng dưng, tôi cảm thấy vui vẻ và thư thái hẳn, tựa như có một thứ gì đó từ trước đến nay luôn ở trạng thái hỗn độn dần trở nên rõ ràng trong tâm trí của tôi. Sinh tử và biệt ly đều không quan trọng, sinh mệnh cô đơn và dài đằng đẵng cũng chẳng quan trọng. Tôi cứ sống thật tốt, không uổng phí cuộc đời là được.

Năm 2009 sau Công nguyên. Tôi đã ở trên núi đã một thời gian dài, hằng ngày thường cùng đám người Nano tí hon bắt dã thú, nhảy múa hát ca. Những năm gần đây, việc quản lý hộ khẩu ngày càng nghiêm ngặt, tạm thời không có thân phận thích hợp để tôi ngụy trang. Hơn nữa, ở xã hội hiện đại, mối quan hệ giữa con người với con người ngày càng xa cách. Tôi rất coi thường và cũng chẳng có hứng thú với nền văn minh hạ đẳng nhưng lại ra vẻ cao quý này.

Tôi gặp người đàn ông tên Cố Tế Sinh vào một buổi xế chiều mùa hạ. Trời mưa to liền mấy ngày nên nước lũ từ trên núi ập xuống rất dữ dội. Sợ người qua đường gặp nạn nên tôi và đám người Nano tí hon thường lượn một vòng, xem có thể cứu những đối tượng không may mắn hay không.

Lúc tôi phát hiện ra Cố Tế Sinh, cậu ta bị dìm dưới đất đá trôi, chỉ lộ nửa gương mặt. Từ trên núi cao, tôi biến thành dòng hạt màu bạc, bay đến chỗ cậu ta.

Biết cậu ta không sống nổi, tôi cất giọng thương hại: “Cậu có di nguyện gì không?”.

Cố Tế Sinh thoi thóp nhìn tôi: “Anh là… ma à?”.

“Không, tôi là người ngoài hành tinh. Cậu có cần tôi hát một bài không?”

“Không cần đâu, tôi còn phải đi làm thầy giáo nữa…” Cậu ta thều thào, nói xong liền tắt thở.

Tôi đứng yên một lúc rồi chôn cất cậu ta. Sau đó, tôi mang theo hành lý của Cố Tế Sinh, đi bộ hơn mười dặm đường rừng, tới chân núi Y Lam. Trường tiểu học trông rất đơn sơ, tôi đứng ngoài cổng, không nhịn được nên khẽ chau mày. Đúng lúc ấy, một thanh niên đi ra. Tôi còn chưa kịp lên tiếng, cậu ta đã mở miệng hỏi: “Cậu là Cố Tế Sinh phải không? Cậu đến muộn thế. Tôi là Nhiếp Sơ Hồng”.

Cậu ta tiến lại gần, giơ tay về phía tôi. Do dự một lát, tôi bắt tay cậu ta. Năm đó, Nhiếp Sơ Hồng mới hai mươi hai tuổi, vừa tốt nghiệp đại học.

Cậu ta nở nụ cười tươi với tôi, tôi cũng mỉm cười. Tốt quá, tôi đã có đồng nghiệp và bạn bè, có người ở bên cạnh trên mảnh đất này.

Tôi cố gắng nhớ lại quãng thời gian đầu tiên trong cuộc đời nhưng não bộ tựa như bị chiếc búa ngàn cân đập mạnh, vừa hỗn độn vừa đau nhức. Tôi nhìn thấy từng gương mặt giàn giụa nước mắt, cảm thấy rất buồn nhưng không nhớ ra họ là ai.

Sau đó, vô số âm thanh vang lên trong đầu tôi:

Chính nó. Nó là người đẹp nhất, đủ điều kiện trở thành đồ chơi mới của ta.

Anh lạc đường rồi phải không?

Tiên sinh có muốn đi cùng tôi không?

Tôi biết mà… Lúc nào tôi cũng có cảm giác, anh luôn ở bên cạnh tôi…

Đừng đi, Tế Sinh! Anh không thể đi, bởi vì một khi đi, anh sẽ chết đó…

Trước khi toàn bộ binh sĩ hi sinh, người dân thường không cần phải chiến đấu.

Với danh nghĩa Tinh Lưu, sẽ mãi mãi giữ lời hứa.

Cô có thể nhìn thấy tương lai, nhưng không nhìn thấy trái tim của người Nano. So với sinh tử, bọn họ càng quan trọng hơn… Đối với người Nano, những người Trái đất này càng quan trọng hơn.

Mặt trời lặn rồi lại mọc. Tôi mở mắt, ngoài sân vẫn hết sức yên tĩnh. Đám trẻ thân yêu của tôi vẫn chưa đến trường. Người ở phòng bên cạnh… tôi nhất thời chẳng nhớ ra tên anh ta… cũng chưa tỉnh giấc.

Tôi ngồi dậy, nỗ lực mặc quần áo, vì không hiểu tại sao bây giờ chân tay tựa như không nghe theo sự điều khiển của đại não. Sau đó, tôi đi đến bên cửa sổ, ngắm mặt trời đang lấp ló sau rặng núi.

Tôi cảm thấy rất vui, niềm vui xuất phát từ nội tâm, không có cách nào ngăn cản. Viền mắt tôi bất giác ươn ướt. Bên tai tôi chợt vang lên tiếng nói: *“Tôi đến từ một nền văn minh tiên tiến, cuối cùng cũng tìm được ý nghĩa của cuộc đời. Cho dù không bao giờ khôi phục sự tỉnh táo, nhưng tôi sẽ mãi mãi sống vui vẻ và hạnh phúc”*.

Thổi bong bóng

Cũng giống như những đứa trẻ khác, lên hai tuổi, thằng nhóc bán thú nhà Cẩn Tri bắt đầu thích các loại đồ chơi. Trên đường đi làm về, cô thường mua đồ chơi nho nhỏ cho con trai.

Hôm nay, Cẩn Tri mua một lọ bong bóng bên lề đường. Ứng Hàn Thời nấu cơm dưới bếp, cô cùng con trai ở ngoài ban công thổi bong bóng. Một quả bong bóng trong suốt, lung linh sắc màu bay đến trước mặt thằng bé. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy vật thể kỳ diệu như vậy nên nó tròn mắt, kinh ngạc hồi lâu, cho đến khi bong bóng chạm vào mặt nó vỡ tan.

Cẩn Tri không ngờ, đồ chơi này lại khiến con trai hưng phấn đến thế. Đôi tai thú lộ ra ngoài, chiếc đuôi ngoáy tít, đập vào vô số quả bóng bay trên không trung. Bình thường, thằng bé có tính cách trầm tĩnh giống bố nhưng vào thời khắc này, hai má nó đỏ hây hây, mắt sáng long lanh. Nó hào hứng đuổi theo bong bóng, chọc vỡ hết quả này đến quả khác… trông rất giống con chó con đuổi theo quả bóng.

Tội lỗi quá! Cẩn Tri lập tức gạt bỏ ý nghĩ này. Cô nhủ thầm, rõ ràng con trai rất ngây thơ đáng yêu. Thấy thằng bé phấn khởi, cô ra sức thổi bong bóng. Hai mẹ con chơi vui quên cả thời gian.

Ở một khoảnh khắc nào đó, Cẩn Tri chợt nhìn thấy Ứng Hàn Thời đứng ở cửa ban công. Ánh hoàng hôn chiếu xuống người anh. Anh chắp hai tay sau lưng, không rời mắt khỏi con trai, gương mặt hơi ửng đỏ.

Cẩn Tri có chút ngượng ngùng. Bình thường con trai rất yên tĩnh, hôm nay trở nên hiếu động như vậy, Ứng Hàn Thời chắc chắn không quen.

“Bố nấu cơm xong rồi, chúng ta thôi không chơi nữa.”

Ứng Hàn Thời dõi theo những quả bong bóng: “Không sao đâu”.

“Hả?” Cẩn Tri chớp chớp mắt nhìn anh.

Ứng Hàn Thời tiến lên hai bước, giơ tay chọc nhẹ, khiến quả bong bóng vỡ tan. Thấy bố cướp mất đồ chơi của mình, con trai lộ vẻ không vui. Ứng Hàn Thời liếc Cẩn Tri, mặt càng đỏ hơn, chiếc đuôi thò ra ngoài. Sau đó, anh lại chọc hết quả bong bóng này đến quả bong bóng khác, chiếc đuôi ngoe nguẩy ở sau lưng.

“Anh thích trò này à?” Cẩn Tri hỏi.

“Tiểu Tri! Em tạo ra nhiều hình cầu như vậy… Anh thật sự…”

“Ồ, em hiểu rồi.”

Nói xong, cô tiếp tục thổi bong bóng. Hai bố con Ứng Hàn Thời chăm chú chọc vỡ. Con trai phải chạy đi chạy lại, đuổi theo bong bóng, trong khi Ứng Hàn Thời đứng yên, chỉ giơ ngón tay chạm nhẹ. Khóe miệng anh mỉm cười, chơi rất nhập tâm.

Cẩn Tri nghĩ, đúng là không thể trách cô. Trước đó cô cảm thấy con trai giống cún con, bây giờ thì…

Chơi đến khi trời tối hẳn, ba người mới vào nhà ăn cơm. Con trai mệt nhoài nên ăn nhanh rồi trèo lên giường đi ngủ. Cẩn Tri vừa uống canh, vừa hỏi: “Hàn Thời, có phải anh không thể kháng cự lại sức hấp dẫn của hình cầu hay không?”.

Ứng Hàn Thời dừng động tác: “Có chút”.

Buổi tối, vừa về phòng ngủ, Ứng Hàn Thời liền nhìn thấy Cẩn Tri nằm trên giường, hai tay gối sau đầu, cười tủm tỉm với mình.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Cẩn Tri không trả lời mà nhai nhai thứ gì đó trong miệng rồi từ từ thổi ra một quả bong bóng rất to.

“Anh có muốn chọc không?” Cô cất giọng mời gọi.

“Em đừng như vậy mà…” Ứng Hàn Thời đỏ mặt, ngoảnh đầu đi chốc khác.

Cẩn Tri cười, khả năng kiềm chế không tồi. Nhưng đúng lúc cô vừa định thu kẹo cao su vào miệng, anh đột nhiên giơ tay chọc thủng quả bóng, sau đó đè xuống người cô.

“Ưm… Anh đừng liếm mà…”

“Ai bảo em chơi xấu…”

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers